

בעיר קראקא

במשך שנים רבות פיטמו את המטבח היהודי
בבשר טריפה, סיפור מזעזע שאירע בזמן כהונתו
של הצדיק הקדוש רבי נתן נטע שפירא
זצוקלה"ה, בעל מחבר ספר "מגלה עמוקות".

יו"ל ע"י

חברת מקיצי נרדמים

ספר

מלחמת קדש בפרשת ניקור החלב

תוכן הקונטרס
לגלות מצפונם — למענה נעלמים
להעלות מטמונים

א. מדוע לא עלתה ארוכה לשבר בת עמי? על מה ולמה לא עלה ביד הרבנים הצדיקים גוררי גדר ועומדי בפרץ להעמיד הדת על תלה ולסדר סדר ניקור הבשר באופן נעלה?

ב. יתגלה השתלשלות הענינים מאז שבאו על האמת כי הבשר עם החלב נמכרין יחד להקונה, והמון בני ישראל נכשלין יום יום בכמות ענק של אבילת חלב, ופעולת העסקנים לעורר לבב הרבנים המכשירים ושאר רבנים, ואופן תשומת לב הרבנים להמצב ופעולתם.

ג. מי הם נוטלי חלק בראש למנוע שיפור המצב שבגינם בעוה"ר אובלין אלפי אלפים כזיתים חלב מדי יום ביומו בני ישראל בשרים שומרי תורה ומצות.

ד. הזיוף הגדול של ס' פרי תמרים שזייפו וסילפו דברי תורת משה באופן נורא ומבהיל אשר כמיהו לא נהיתה מימות המשכילים הראשונים שהחריבו מדינת אשכנז בעקירת עיקרי ויסודי התורה. ע"י נתוח לנתחים תורת משה רבנו.

ה. סדר התשובה להמזיפים הנ"ל וכן המסייעים להם במישרים או בעקיפין ועונש המר והנמהר המעותר להאיני שב כראוי ומכשיל עוד היום דבר יום ביומו אלפי אלפים נשמות כשרות ונקיות בטומטם מאכ"א המטמטם הלב והמוח שעלול להעביר על הדת רח"ל.

ו. רבנים המחזיקין ידי אוכלי ומאכילי חלב — וכן רבנים האוכלים בעצמם בשר — וכן רבנים היושבים בחיבוק ידיים מה יענו ליום פקודה — ציור מדומה מסדר דין וחשבון לרב גדול תיח"ש שלא לקח חבל במחאה עבור הבשר — המשא ומתן של הרב עם ב"ד של מעלה.

ז. ועוד הרבה ענינים נחוצים ויסודיים לאוכלי בשר — להאינם אוכלין — להמוחזין באוכלי בשר — ולהאינן מוחזין.

עיון בסוף הספר קינה לקנן בכל עת צרה על חורבן הדת באכילת נבילות וטריפות חלב דם שהוא מקור ושורש כל צרות ישראל בכל עיון ועיון בכל התפוצות היי.

הוצאתי לאור בחמלת ד' עלי בזכות אבותי ורבתי הקדושים

הק' שלום יודא גראס

אבדק"ק האלמין

בחקלין נוא יורק

שנת תשמ"ה לפ"ק

הקדמה

מאחר וימי התשובה כבר בשער, אנו רוצים בזאת לעורר את הלבבות הרדומים, ולכן אנו מדפיסים כאן מחדש את הסיפור "בעיר קראקא", שכל מי שקורא את הסיפור בוודאי נדהם, ובאין ספק שיהיה הסיפור השפעה טובה על הקורא. מהסיפור הזה גם ניתן לראות בבירור מה הוא העונש החמור של מאכיל נבילות וטריפות, וגם רואים שבגלל זה מתים יהודים בגיל צעיר מאוד ובאופן פתאומי (כפי שאנו שומעים כאן לאחרונה ואיננו יודעים למה) קוראים לציבור במודעות לחזור בתשובה ולהגיד את כל התהלים וכדומה ואין יודעים היכן להתחיל לשוב בתשובה) ועוד יותר ניתן לראות מכאן שאפילו רב שהוא כל כך גדול כמו הבעל "מגלה עמוקות" זי"ע גם ניתן היה לרמות אותו כל כך הרבה שנים ותחת נשיאותו בעיר נתנו לכל בני העיר לאכול נבילות וטרפות רח"ל באין מפריע, ולכן על כל יהודי בימים אלה ליחבון טוב כמה שנעשה מסביבו, ויעשה חשבון כמה והיכן אוחזים, ובכדי לערוך את החשבון בקלות יתר.

העתקנו קטע מהספר ברית מטה משה שהודפס בשנת תס"א שמשם ניתן לראות שאפילו בזמנים ההם מאחר ושחטו במהירות מסווגת זעק המחבר שזה ממש נבילות וטריפות, והוא כותב שהשוחטים מתעייפים ומאבדים את ההרגשה ועוד מכשולות, מכל שכן בזמנינו שהמכשולות שהיו בזמנים ההם הוכפלו חייב כל יהודי להזהר ולדעת מה הוא אוכל.

כן אנו מדפיסים תשובה משו"ת בית הלל מהגה"צ ר' הלל מקאלאמי"ע זי"ע שמשם רואים שמחטא זה של אכילת נבילות וטריפות מתים ילדים קטנים רח"ל, ואינם קרואים יותר בניו של הקב"ה (אפילו כשהולכים למקוה וקובעים עיתים לתורה כל יום). כן הדפסנו מרבה של שאמלוי זי"ע דברים מעניינים בענין המכשולות בשחיטה, ובפרט מה שהוא מספר בשם רבה של צאנז זי"ע שע"י אכילת נבילות וטריפות ירדו קהילות רבות מדרך הישר, ושלא נרמה את עצמנו שאנו יותר טובים מהם, כי לא רק בדור הזה שחונך בארה"ב, אלא אפילו בקרב אלו שחונכו במולדת הישנה באירופה רואים הבדל ניכר איך שנראו אז למה שהם היום, ועל אף שכאן הלבישו

שטריימלים וקאפוטות, אף שבאירופה היו מגולחים, כל זה רק בחיצוניות, אך בפנימיות הם הרבה יותר גרועים.

וכל זה נובע מכך שאוכלים מאכלות אסורות כפי שכתוב בפרי חדש וכפי שהרמ"א כותב שם (ביו"ד סי' פ"א סעי' ז') שאשה המינקת שלא תאכל דברים שהם אסורים (והט"ז והש"ך אומרים שכל זה מדובר אפילו אצל אשה שצריכה לאכול זאת בגלל פיקוח נפש, אסור לה להניק את הילד) ועל כך אומר הפרי חדש ז"ל שבגלל שבזמנינו לא נזהרים על אותם הדברים, לכן הילדים יוצאים לתרבות רעה, והרבה מהם הם בעלי עזות פנים של הדור הזה וכו' ואפילו כשאומרים להם מוסר הם אינם שומעים זאת. עד כאן מצוטט מספרו של הפרי חדש.

ובדיקו אותו דבר כותב הגאון החיד"א זי"ע בספרו מחזיק ברכה על הרמ"א המוזכר לעיל, כשרואים מלים כאלו של גאונים וצדיקים היו צריכים להסתכל האם אצלנו אין המצב דומה, שומעים מדי יום ביומו סיפורים על ילדים מבתים חרדיים דברים שלכאורה היו מתאימים לקרוא לילדים שנולדו אצל הורים המתגוררים ביערות, וזה מה שכתוב "רוב ילדים" ואילו אצלנו זה רק מיעוט תדעו שהמספר גדול יותר, כי לא כל המעשיות מגיעים לאנשים, וכשכל אחד יידע מכל הנעשה היה כבר מזמן חושך בעינים, אך לדאבון כולנו העינים כבר מזמן תועות ממאכלות אסורות ולא שומעים ולא יודעים, כפי שכתוב בס' דגל מחנה אפרים בפרשת עקב על הפסוק ומלתם את ערלת לבבכם בשם הרמב"ם בתשובותיו שהשיב לאלו שהיו להם ספיקות בתחיית המתים, הוא טען שספיקות כאלו נולדות אצל בן אדם רק על ידי אכילת מאכלות אסורות, עד כדי כך שיש להם ספיקות אפילו ביי"ג עיקרים.

גם צריכים לערוך חשבון הנפש על מה שהבאר מים חיים כותב בפרשת חיי שרה וז"ל: בדורותנו אנו שאם בא משהו וסכין בידו ואומר שהוא שוחט ובודק ומומחה מאמינים לו וכלל אין מבררים עליו, ואומרים שמן הסתם כל מי שמצוי אצל השחיטה מומחה הוא, ואותו דבר בין חלב ודגים א.ד.ג. דברים שיש עליהם חשש איסור כשקונים דברים כאלו שיש לבדוק שלא יהיו בהם חלילה תולעים, אז הוא אומר לעצמו שמן הסתם הוא יהודי חרד ולא יתן לאכול משהו שאסור באכילה, אך כשמגיעים לעניני כספים כאן הוא מפסיק להאמין עד שהוא לא ישאל ויחקור היטב מי הוא אותו אדם האם הוא נאמן, האם ניתן להאמין לו או לא, ולבסוף כשהוא כבר נותן לו את הכסף, הוא מביא עדים וחותמים ונותנים, והוא עדיין רועד כל הזמן האם

קנט

הוא יחזיר לו את הכסף. עד כאן דברי הבאמ"ח. (יש לעיין בפנים הספר היכן שהוא מאריך יותר בענין).

עתה בכל ביקור בחנות היה צריך לעשות את אותו החשבון כשנכנסים לחנות לקנות משהו ורואים על המוצר חותמת של רב שהוא אינו מכיר כלל, ואפילו אם הוא כבר פעם שמע עליו הוא עדיין אינו יודע איזה סוג אדם הוא, ואז באמת הוא היה צריך לחשוב בלבו האם באותה שיטה עיוורת הוא גם היה מאמין לו בעניי כספים, ואותו דבר בכל הקשור לקעיטערער ומסעדות.

כן צריך כל יהודי תמיד להעמיד לפני עיניו את מה שהחפץ חיים כותב בספרו מחנה ישראל שחייל יהודי שאל אתו מה עליו להעדיף, הוא יכול להיות במחלקה שהמפקד הוא אדם טוב וירשה לשחוט ולאכול כשר אך הוא ייאלץ לעבוד שם בשבת, או שיעדיף מחלקה אחרת ששם הוא לא יוכל לאכול כשר אך לא ייאלץ לעבוד בשבת, ואז הוא בא לחפץ חיים ושאל מה עליו להעדיף, והחפץ חיים הורה לו ללכת למחלקה היכן שמחללים שבת, והטעם שאמנם שבת הוא איסור סקילה אך כשהוא ישוב הביתה הוא יוכל לשמור הרבה שבתות, אך כשהוא יוכל נבלות וטרפות "הפגם ישאר בנשמתו לעולם" עד כאן דברי החפץ חיים.

כשמתבוננים בדברים אלו של החפץ חיים היה חייב כל אדם לערוך חשבון נפש עד כמה חייבים להזהר מלאכול נבלות וטרפות כי זה נשאר עד עולם ואף אחד לא היה מכניס את עצמו לספקות בענין זה בגשמיות וכל שכן ברוחניות. ועל כן החי יתן אל לבו כל זמן שעוד ניתן בימי התשובה ושלא ירמו את עצמם בתירוצים שונים, ושכל אחד יידע שעל כל כזית של בשר בהמה שאוכלים פה בארצות הברית משחקים בספק נבלה וטריפה, ואין כל חילוק איזה חותמת יש לבשר הבהמה. ובעופות חייבים גם כן לדעת מי הוא השוחט וכמה הוא שוחט לשעה מבלי שהוא נח, והאם לא מדובר בשחיטת מכונה, ובשום אופן לא לסמוך על השם שיש על החותמת, ובזכות התשובה כולנו נזכה לישועה ונתברך בברכת כתיבה וחתימה טובה בכלל כל ישראל אמן.

שני הקצבים
מאכילי נבילות וטריפות חלב ודם
בעלי תשובה
קראקא שמ"ו — נוא יארק תשמ"ו
הסיפור שאירע בקראקא חוזר על עצמו בארה"ב

הופיע מחדש הסיפור המזעזע שאירע לפני 400 שנה, שזיעזע את העולם כולו ובמיוחד את יהודי אירופה. מומחים מעידים כי הסיפור הזה הוא המזעזע והמעניין ביותר שאירע בכלל ישראל בכל הדורות. תוכן הסיפור:

1. מה שקצבים מסוגלים לעשות
2. גדולי ישראל נופלים במלכודת
3. דרך ושיטה לרמות את כלל ישראל באכילת נבילות וטריפות.
4. קצבים מחלקים צדקה ביד רחבה לכל נושא ונצרך.
5. לקצבים מקום מכובד בכל עניני הקהילה ועומדים במרכזה.
6. מקום מיוחד בשמחות ובאירועים משפחתיים מוכן עבורם בכל אירוע.
7. הבחורים המכובדים היפים והטובים ביותר חתניהם.
8. בית החיים מתמלא בנשמות של צעירים שנקטעו בדמי ימיהם.
9. אנשים צעירים משאירים אלמנות ויתומים ל"ע.
10. ילדים צעירים נפטרים מן העולם ללא עת ומשאירים הורים מלאי צער.

11. העיר כולה על גלגלים.
12. אלפי קילוגרמים של בשר נזרקים לאשפתות.
13. כלים בערך של מליוני דולרים נשברים ונזרקים לזבל.
14. עשרות בחורים ואברכים תלמידי חכמים עוזבים את הדרך הישר.
15. מנקרים מאכילים חלב ודם לעיר שלמה ששמה קראקא במשך עשרות שנים.
16. תלמידי חכמים — רבנים — דיינים — גאונים וצדיקים — ראשי ישיבות כלי קודש — סופרים — שוחטים — מלמדים — בני ישיבות — חסידים ואנשי מעשה — תינוקות של בית רבן ועשרות אלפי משפחות חשובות אוכלים נבילות וטריפות חלב ודם עשרות שנים.
17. בכיות ויללות עד לב השמים בכל קראקא.
18. ה"מגלה עמוקות" גוזר עשרות תעניות בגלל עשרות המגיפות.

בעיר קראקא

גם מי ששקע בעמקי הטומאה, והוא עמוס בחטא ושרוי בתהום השפלות, יכול לפרוץ לו דרך תשובה להטהר ולהזקק, להמריא עד שמי שמים ולהגיע למעלות קדושים וטהורים

בעל מגלה עמוקות

הגאון ר' נתן נטע שפירא נולד בשנת שמי"ה. הוא היה נכדו של ר' נתן נטע שפירא הקודם, שכהן ברבנות בעיר הורודנא וחיבר פירוש על הספר שערי דורא וגם פירוש על רש"י על התורה בשם "אמרי שפר". בשנת שעי"ז התחיל לכהן כרבה של קראקוב, שם החזיק ישיבה גדולה ועל תלמידיו הרבים נמנה גם הגאון ר' שבתי כהן (השי"ך). בנוסף לגאונותו בנגלה היה גם מפורסם בתור גאון בתורת הקבלה, וידוע כאיש קדוש וטהור. חידושיו על הרי"ף בשם "חידושי אנשי שם" מודפסים בכל השס"ס. אולם הוא ידוע בעולם בעיקר בגלל ספרו "מגלה עמוקות", אשר בו הוא מפרש את הפסוק "ואתחנן" במאתיים חמשים ושתיים פנים. גם פירושו על התורה נושא את השם "מגלה עמוקות".

נתבקש לישיבה של מעלה יום ד' אב שנת שצ"ג, בהיותו רק בן ארבעים ושמונה שנים. על המצבה שלו חרות בין השאר: "הוא שאומרים עליו שדבר אתו אליהו פנים אל פנים", זי"ע.

בעיר קראקא

גם מי ששקע בעמקי הטומאה, והוא עמוס בחטא ושרוי בתהום השפלות, יכול לפרוץ לו דרך תשובה להטהר ולהזקק, להמריא עד שמי שמים ולהגיע למעלות קדושים וטהורים

בעל מגלה עמוקות

הגאון ר' נתן נטע שפירא נולד בשנת שמי"ה. הוא היה נכדו של ר' נתן נטע שפירא הקודם, שכיחן ברבנות בעיר הורודנא וחיבר פירוש על הספר שערי דורא וגם פירוש על רש"י על התורה בשם "אמרי שפר". בשנת שע"ז התחיל לכהן כרבה של קראקוב, שם החזיק ישיבה גדולה ועל תלמידיו הרבים נמנה גם הגאון ר' שבתי כהן (הש"ד). בנוסף לגאונותו בנגלה היה גם מפורסם בתור גאון בתורת הקבלה, וידוע כאיש קדוש וטהור. חידושו על הרי"ף בשם "חדושי אנשי שם" מודפסים בכל השס"ים. אולם הוא ידוע בעולם בעיקר בגלל ספרו "מגלה עמוקות", אשר בו הוא מפרש את הפסוק "ואתחנן" במאתיים חמשים ושתיים פנים. גם פירושו על התורה נושא את השם "מגלה עמוקות". נתבקש לישיבה של מעלה יום ד' אב שנת שצ"ג, בהיותו רק בן ארבעים ושמונה שנים. על המצבה שלו חרות בין השאר: "הוא שאומרים עליו שדבר אתו אליהו פנים אל פנים", זי"ע.

בעיר קראקא

גם מי ששקע בעמקי הטומאה, והוא עמוס בחטא
ושרוי בתהום השפלות, יכול לפרוץ לו דרך תשובה
להטהר ולהזקק, להמריא עד שמי שמים ולהגיע
למעלות קדושים וטהורים

יסורי יתומים

בשנת שמ"א לאלף הששי נפטר בקראקוב קצב אחד והשאיר אחדיו יתום קטן
כבן ארבע. על יתום זה נכמדו רחמיו של אחד מדוריו, קצב גם הוא, והכניס אותו
לביתו. הדרד הזה היה אדם קשה מאוד, בור וגס דוח, ונוסף לכך גם גידל בכיתו עוד
יתום שני. המילה "גידל" באה דק לתפארת המליצה. למעשה העמים על כתפי
היתומים הדכים את העבודות הקשות ביותר, ויחד עם זאת לא נתן להם מספיק לחם
לאכול ולא בגד ללבוש ולא נעלים לדגליהם.
השכם בבוקר, בעוד בחוץ שוודת אפלה, נאלצו היתומים להנחק מהשינה
המתוקה, לקום מהמיטה וללכת לאיטליו, שם הוטלו עליהם עבודות שחודות.
בחוץ היה הכפוד "חותך", באצבעותיהם כמו בסכינים, כעת שהם ניקו את
הכלים במים קרים כקרח. אילו היו ישנים יותר ומקבלים יותר מזון, לא היה הקוד
גודם להם סבל כה קשה. אך הם אף פעם לא ישנו שינה מספיקה ואף פעם לא אכלו
לשובע. תמיד היו סובלים מקוד וחיוורים מחמת חוסר שינה וחרפת דעב.

הרודה לא היתה יותר טובה מהדוד. "קרחת" נתנה להם לאכול... וכאשר אחד מהיתומים היה נופל אין אונים מדעב ומקוד, היו "מחזירים אותו לתחיה" על ידי מכות ומהלומות ומזהידים אותו לעבוד במדך ולא להתעצל.

רעב בין עיניהם

היתומים גדלו ללא תודה ולא לימדו אותם שום דבר. הם היו דחוקים מכל זיק של יהדות: לא ידעו מהי חפלה ומה זה מנהג יהודי, ואף לא לקרות את האלף בית. כשהם הגיעו לחקופת ההתבגרות, הם התחילו להבין עד כמה עלובים חיהם ומה קשה גודלם. הרגישו את עצמם מושפלים ונחותים, מוזנחים ובודדים ללא אח ורע שדיברו את דיבם. תנאי חייהם המרים הפכו אותם למין אדחיי-פרחי מסרבליים ומגושמים. הרעב הציץ חמיד מבין עיניהם כמו מעיני זאבים ביער. כולם החדחקו מהם, כי הם נדאו כמו ילדי ג'ונגל: מלוכלכים ומגודלי פרע, יחפים, קדועים ובלואים.

באותם הימים היו הרשויות בקדאקוב גובים מס כבד מבשר כשר, כך שמחידו היה גבוה מאוד, ודק אנשים אמידים היו יכולים להרשות לעצמם את התענוג לאכול בשד בימות החול. אנשים בעלי הכנסות נמוכות היו טועמים בשד דק בשבת. כיון שמרבית הלקוחות באיטליז היו מהשכבות הגבוהות, בעלי הממון, היו שולחים להם את מנות הבשר הביתה. מלאכה זו הוטלה כמובן גם היא על כתפי היתומים. היתה להם איפוא עבודה כפולה: השכם בבוקר היו עובדים עבורת פרך כמה שעות באיטליז עצמו, ולאחר מכן החל משעה שמונה-חשע בבוקר היו יוצאים לחלוקת הבשר בבתי הנגידים.

בסיימם את עבודות-הפנים של האיטליז: להפשיט את העורות, לגרם, לחתוך ולנקר, לנקות ולשטוף — היו מעמיסים על כתפיהם הרכות סלים עם עשדות קילוגרמים של בשד ומדיצים אותם למדחקים של פרסאות על פני כל העיר. אם העיזו לבקש שיחזרו להם מקודם לאכול, היו הדוד והרודה מפליאים את מכותיהם בגלל "חוצפה שכזו!" ומכדיחים אותם לצאת לשליחויותיהם, כשכטניהם מחכווצות מדעב.

"כאשר תביאו את הכסף מחלוקת הבשר, נלעית לכם את הכדס באוכל..." קבעה

הרודה.

לא היתה להם איפוא שום בדידה, והם נאלצו לציית. בלילה, על משכבי הקש הצוננים היו בוכים על מד גודלם, ומרטיבים את הקש ברמעותיהם, דמעות של יחומים חסדי ישע — אך לבכיים לא היתה אוזן קשבת.

מציאה

פעם מצא אחד היתומים מטבע בעלת ערך ניכר, בתחילה רצה היתום לקנות תמורת המטבע מנה הגונה של אוכל, כדי לאכול פעם בחיים לשבעה, אך לאחר הרהור נוסף, עלה במוחו רעיון לעשות עסק כלשהו עם המטבע, וברווח שיפול בחלקו — לקנות לחם!

הוא הלך לרובע הנוצרים וקנה שם נתח גדול של בשר טרף. ולמחרת בבוקר, כאשר מסר לו הדוד את הסל עם מנות הבשר לחלוקה בין הקונים ולהביא כסף תמורתן, הוא מכר גם את נתח בשר הטרפה שלו בתור בשר כשר, וקיבל מחיר גבוה בהרבה מזה ששילם, את הכסף שהרוויח הסתיר הסתר היטב, וכאשר אחיו לצרה חזר גם הוא מסיבובו בין הלקוחות, הוא לקח אותו והלך אתו לרחוב נידח, ושם קנו לחם, גבינה וביירה, ושניהם ערכו סעודה כדת...

הכסף מנין? שאל השני.

מצאתי! היתה התשובה.

והאח-לצרה לא שאל שאלות נוספות...

כעבור זמן מה קנה שוב נתח בשר טרף, שם אותו, למחרת, בין מנות הבשר הכשר — ושוב נפל בחלקו רווח ניכר אחר הצהריים התחמק שום עם עמיתו לרחוב הנידח, קנה דברי מאכל בשפע, שהספיק להם לסעודה דשנה.

היכן השגת כסף, היום? הקשה החבר היתום שוב.

גם היום נפלה לידי מציאה — בא המענה.

כך התנהל הענין כמה ימים: רכישת בשר טרף, עירובו עם הבשר הכשר ומכירתו במחיר גבוה. צרכני הבשר היו קונים אצלם את הבשר ללא פקפק, בהיותם בטוחים שהבשר כשר למהדרין. האיטליז של הדוד עמד תחת השגחה מעולה, ואף אחד לא העלה את החשד שעלולים להביא להם בשר ממקום אחר...

נתחי בשר הטרפה הלכו וגדלו מיום ליום, וכך בכך גדלו גם הרווחים. וכך מיום ליום יכלו שני היתומים להרשות לעצמם לבזבז יותר ויותר כסף על ארוחות יקרות ומעדנים משובחים. החבר התחיל לפקפק בקשר למקורות הכסף ויום אחד הטיח בפני מאכיל הטרפה:

"אל תפטם אותי יותר בתירוף השקוף שאתה מוצא מציאות! קורה שמוצאים פעם, פעמיים, אך לא יום יום! עזוב אותי עם השקרים שלך — אמור לי את האמת, מנין אתה משיג את הכסף?"

אך הלה החריש וסירב לגלות את האמת.

"שנינו הננו יתומים באותה מדה!" לחץ עליו החבר "לשנינו אין לא אב ולא אם, לא אח ולא אחות... שנינו שקועים באותו בוץ וגורלנו גורל אחיד, האם אינך יכול לבטוח בי?"

מאכיל הטרפות נחרך,

הב לי את ידך בחקיעת כף שלא תספר לאף אחד ואז אגלה לך..."

השנים תקעו כף, ולאחר שהחבר נשבע לשמור על הסוד "עד עולם" — סיפר לו הלה על מעשי הנבלה אותם הוא מבצע יום יום כדי להרוויח את הכסף.

תאוות הבצע

כדי להגדיל את ה"עסק" הוא לימד את עמיתו לעכב אצלו סכומי כסף מהפדיון היומי עבור הבשר שהוא מחלק, לקנות בכסף בשר טרפה ולמכרו בתור בשר כשר במחיר גבוה יותר, ולמחרת להחזיר לדוד את הקרן, ולהמשיך לסחור בכספי הרווח, שילכו ויגדלו מיום ליום.

בהיותם בורים גמורים וחסרי חינוך לחלוטין, לא יכלו כלל להעריך את גודל הפשע שהם מבצעים. חוץ מזה היה בכך מעשה שטן כדי להכשיל יהודים מאכילי טריפה, כי ה"עסק" התקדם בצעדי ענק והתפתח והתרחב ללא מעצור. בזה אחר זה הפכו המטבחים של משפחות חרדיות לאין ספור למטבחי טריפה.

במשך שנה שלמה המשיכו שני החברים בתרמיחם הנפשעת: עירבוב בשר טריפה בתוך הובשר הכשר, וכך להגדיל את הפדיון ולשלשל את ההפרש לכיסם.

תאוות הבצע שלהם לא ידעה מעצור, ולמרות שחסכו כבר סכום הגון ע"י מעשיהם המבישים, חיפשו דרכים כיצד להגדיל את ה"עסק". הם נדברו ביניהם שאחד מהם יתחיל בכוונה תחילה לריב עם הדוד ולהחריק את החיכוכים עד כדי שהדוד יסלק אותו מהעבודה, ואז הוא ילך ויציע את עצמו לעבודה באיטליו אחר באיזור מרוחק, אפילו בשכר נמוך ביותר, ולו רק תמורת אוכל בלבד. אין דבר, זה ישתלם! כי על ידי כך תינתן להם האפשרות להפיץ את בשר הטריפה בין הלקוחות החדשים ולגרוף רווחים נוספים.

פרובוקציה

אומר ועושה: היתום המבוגר יותר פתח בכוונה בשורה של פעולות פרובוקטיביות כדי לעורר את חמתו של הדוד. הוא עבד באיטיות משגעת, רטן כל הזמן ועשה "משגים" על כל צעד ושעל. כשהדוד היה מעיר לו על כך, היה עונה בחוצפה ובהתרברבות ובצפצוף ארוך... לבסוף נתמלאה הסאה, והדוד סילק אותו מהעבודה ושלח אותו "לכל הרוחות"...

הוא השאיר איפוא את כל הקונים בשכיל חברו והוא עצמו הלך לקצב השני של קראקוב והצליח להתקבל לעבודה אצל קצב אחר, שגם באיטליו מכרו רק בשר כשר למהדרין...

כאן חזר מחדש התהליך המביש. כאשר שלח אותו ה"בוס" החדש לחלק כמות של כך וכך קילוגרמים בשר כשר, הוסיף משלו כמה נתחים של בשר טרפה שרכש לפני כן אצל הגוים במחיר זול, ומכר גם אותן בתור בשר כשר במחיר יקר — ואת הרווח הנקי מהפרשי המחירים היה משלשל לכיסו.

שני החברים, למרות שעבדו באיטליוזים רחוקים זה מזה, המשיכו בחשאי להיות שותפים בעסקיהם השפלים. הם נשבעו זה לזה בתקיעת כף לא להעלים זה מזה אף

קעא

פרוטה אחת. הם היו נפגשים לעתים קרובות, במקומות מיועדים, נסתרים מעין זרים, כדי לספור את צרורות כספיהם ולסכם את הרווחים, וכן ללבן "בעיות עסקיות": כיצד לחכמן את הענינים, והיכן להשיג כשר טריפה והאיטליו שלנו ילך וישגשג, עד שנהפוך שנינו לקצבים גדולים! אם נשקיע אותם מאמצים ואותו עמל ויגע, שאנו מבוזזים עכשיו בשביל אחרים, כדי לבנות את עצמנו — נגיע לבסוף לעושר רב!". בהתאם לתכנית שתוכננה מראש, השאיד היתום הצעיד את הרגל באמצע הניסוד, ובהכדיזו שהוא עוזב את העבודה ברגע זה כדי להיות שותף עם חבירו, הסתלקו שניהם מהאיטליו.

אטליז משלהם

הם שכרו להם חנות בשביל איטליו, קנו להם עגל והביאו אותו לשחיטה בבית המטבחים, שילמו עבור השחיטה והבריקה המהודרת למהרדין מן המהרדין, וכן את כל ההיטלים והמסים הגבוהים, שייקרו מאוד את הבשר, ובעת ובעונה אחת שכרו מחסן במרתף של בנין באיזו סמטה נדחת באיזור מרוחק ברובע הנוצדים, מקום שם שחטו בעצמם עגל נוסף, שבשדרו עלה להם בזיל הזול, ואח"כ עידבכו את שני סוגי הבשר, מכרו הכל בתוך כשר כשר והדריחו כפליים.

קונים היה להם לרוב, הם המשיכו לספק בשר ללקוחות של מעביריהם לשעבר, ואף דכשו לקוחות חדשים באיזורים המרוחקים ביותר העניקו הנחות על ימין ועל שמאל, השכילו להמציא לצרכנים השונים את החלקים המתאימים, וחילקו עצמות כתוספת חינם, וכולם היו מרוצים, אף אחד לא יכול היה להעלות את החשר הקל ביותר, שיש להם עסק עם מאכילי טריפות מהסוג הגרוע ביותר. היתכן? הדי כל כך הרבה שנים קונים אצלם בשר ואף פעם לא אידעה שום תקלה?.

הם עברו בוהדות רבה. הקפידו להחזיק באיטליו דק כמויות בשר כאלה שיתאימו לכמות שנשחטה בשבילם בהשגחה המעולה. בכל פעם שהמשגיחים באו לערוך ביקורת, הם מצאו שהכל בסדר ללא כל דופי, את בשר הטריפה החזיקו במחסן נסתר, ומשם היו מוציאים אותו ובאין דואים משווקים ללקוחות.

העסק מתפתח

העסק הלך והתרחב משבוע לשבוע. בערבי שבתות ובערבי חג היו כבר צדיכים לשחוט כמה בהמות, כי הביקוש הלך וגבר. עקרות הבית ידעו שאצל שני הקצבים החדשים אפשר לקנות את החלקים הטובים ביותר במחיר הזול ביותר. הודות למוניטין שיצאו לאיטליו שלהם הצליחו לחדוד לבתים האמידים ביותר, רכושם הלך וגדל מיום ליום, הם דכשו מיבנה גדול עם דפתות וכן קנו להם דירה בשבילם. סוחרים נכבדים ופריצים מהסביבה היו מכאי ביתם ועשו אתם עסקות גדולות בדאשי בקר, צאן וכבשים.

אצל הקצבים האחרים ירד הפדיון במידה ניכרת, והיו כאלה שנאלצו לסגור את עסקיהם בגללם. אף אחד לא היה יכול להתחרות בהם. הם הפכו לבעלי המקצוע המומחים ביותר בענף. קצבים ותיקים היו מצפים בידאת הכבוד למוצא פיהם. השנים התחילו להתלבש יפה ובכל ההידור. שדכנים התדפקו על פתחיהם והציעו להם את השירוכים הטובים ביותר, הם פיזרו נדבות ותדומות לצדקה ולמטרות צבדיות ביד רחבה.

בשעות הקטנות של הלילה הפכו להיות שוב "שוליוח" של קצבים, בעמלם קשה, במחסן הסתר שלהם בסמטת הנוצדים, לשחוט, לפשוט את העור, לגרם, לנסר ולחתוך ולהפריד את החלקים של בשד הטדיפה: בשעות הבוקר שוב עברו באיטליו שלהם בבשר הכשר. אך אחד הצהדים, לאחר שגמדו את השיוק והחלוקה של הבשר הכשר והטורף, וכסף הפדיון הגדיש את כיסיהם, התקשטו בכגרי הפאר וצעדו על פני דחוכות העיד עקב בצד אגודל כרוב הוד הדר וחשיכות ...

שומרי סוד

הם חיו חיי רווקים, ללא אשה וללא ילדים, גם משרתים לא היו להם, כך שאף אחד לא ידע על מעשיהם הנפשעים, ואף צל של חשד לא נפל עליהם. ברכות הימים נשאו להם נשים, אך גם אז השכילו בתחבולות מתחכמות, להעלים ולהסתיר את מעשיהם הנתעבים, כך שאף נפש חיה לא ידעה על כך. אחרי החתונה ניהלו את אודח חייהם ביד רחבה כיאה לגבירים בעלי מעמד. ביתם היה פתוח לדרווחה, וכל אודח חשוב שהגיע לעיד התאכסן אצלם ונהנה מידם הנדיבה. הם התגודדו באחד הכתים היפים ביותר בקדאקוב. שני השותפים החזיקו ידיות פאר גדולות, שתפסו בנין שלם. המשפחות גדלו ונולדו להם ילדים, שפוטמו במותדות ובתפנוקים. כשהגיעו לגיל חינוך לקחו בשבילם את המלמדים והמחנכים הטובים ביותר. היה להם מספיק חרדים בשביל מורים פריטיים, ומקומות איכסון בשביל בני ישיבה ותלמידי חכמים. הם דכשו להם כלים נאים ודהיטי פאר. המזונן התמלא יותר ויותר בכלי כסף ובכלי זהב ואגרטלי יקרי ערך.

את הילדים השיאו בגיל צעיר מאוד, והתחתנו עם המשפחות המיוחסות והמכובדות ביותר, כי הכסף היה בשפע רב והם יכלו להבטיח נדוניות גדולות, וגם החזיקו את הזוגות הצעירים על שולחנם, שנים רבות אחרי החתונה, כדי שספיי הנדוניא יושקעו ב"משכנתאות" שהניבו רבית ורבית דרבית... הונם ורכושם גדלו מיום ליום. העסקים הכשרים כלבר הביאו להם הכנסה די והותר כדי לחיות חיי עושר ורוחה, ואילו העסקים השחודים השפלים הכניסו להם הון תועפות. אחרי שנים רבות בא עליהם כחטף המשכר בעסקיהם המתועבים, הדבר התרחש באופן בלתי צפוי לגמדי.

קעג

החתן לומד

פעם חזר אחד מהשותפים מנסיעה מסחרית בעיצומו של החורף. ובהיותו עייף מהדרך וקופא מקור, נכנס בלי משים לאחד מחדרי הבית, מקום שם ישב חתנו הצעיר על יד שלחן עמוס ספרים ולמד בהתמדה. הוא השתהה בחדר כדי להתחמם ותוך כדי כך נמשך כבחבלי קסם אחרי ניגון הגמרא הערב, שהשתפך כחלל האויר, בקולו הדק והצלול של חתנו עולה-הימים, בנעימה לבבית, שהקסימה אותו כל כולו. לפתע הוא שומע מבין צלילי המנגינה, קטעי מאמרים שחתנו משקן מתוך הספרים:

"האוכל חלב או בשר טריפה חייב כרת! על עבירה זו אפשר לכפר ע"י תשובה, אך אם לא עשה תשובה הריהו נכרת מהעולם ואינו מגיע למחצית שנותיו, ברם גם מיתה אינה מעבירה את העוון כליל, והוא חייב לרדת לגהינום ולהישרף במדורים השונים כדי להיטהר מהחטא ולזכות לכפרה מלאה".

"במה דברים אמורים?" המשיך החתן "אם אכל את המאכלות האסורות בשוגג, בלי כוונה, אבל אם חטא כמזיד וגם החטיא את האחרים טרפות בזדון, הרי גם התשובה אינה מועילה, אין לו חלק לעולם הבא ואינו קם בתחיית המתים. הוא נידון להיקלע בכף הקלע לנצח נצחים! גיהנום כלה והם אינם כלים..."

הרהורי חרטה

זעזוע עמוק עבר בלבו של החותן הבור והעם הארץ, מאכיל הטרפות, בהאזינו לדברים שחתנו ציטט מתוך הספרים הקדושים, הוא שקע בכורסה כשפניו סמוקים מרוב בושה, והרהורים כבדים מילאו את מוחו, הוא התחיל לתאר לעצמו מה צפוי למאכיל טריפות כמוהו כשיבוא בפני בית דין של מעלה, יורידו אותו לאלתר לשאול תחתיות כדי להיצלות לנצח באש הגיהנום. תשובה אינה קיימת בשבילו, גם לאחר ביאת המשיח, כאשר כל המתים, ואפילו הרשעים והפושעים (שכבר מידקו את עוונם) יקומו מקבריהם בתחיית המתים, אבל הוא יוסיף להיקלע ללא הרף בכף הקלע. אש הגהינום יכלה, ואילו הוא, ימשיך להיות נידון לייסורי תופת לעולמי עולמים. אימה חשכה ירדה עליו, הוא הרגיש שמדרתו נשפכת בקרבו ונפשו מרה עליו מאד, הוא קם מכורסתו בפיק ברכיים וברגליים כושלות ונכנס למעונו, כשהוא נמצא על סף התמוטטות.

אשתו כמעט הוכתה בהלם למראה דמותו השבורה והרצוצה. פני הקצב שלו, שזרחו תמיד באדמימות שופעת בריאות, היו עתה חווירים כסיד וחרושים קמטי אימה ומועקה, הוא הפיל את עצמו על הספה, עם הפנים למטה ופרץ בבכי מר, צמרמורת עברה בכל גופה לשמע בכיו. הקולות פרצו מפיו בצרימה איומה כמו מתוך גרונו של פר שחוט.

"מה קרה לך?" שאלה אשתו כשהיא רועדת מפחד, "מדוע אתה כל כך בוכה?"

אולם היא לא קיבלה כל מענה. הוא המשיך לבכות ולילל ללא הרף, נחלי דמעות

קעז

היהלומים ואבני החן, הווילות המפוארות והגנים הפורחים — לא יחלצו אותנו מצרה זו, ולא יוכלו לגרוע במאומה מהסבל האיום המצפה לנו... יום הדין אינו רחוק! כבר עברנו כמעט את מחצית שנותינו ואין לנו כל סיכוי להאריך ימים... כי שנינו חייבים כרת! זה העונש הראשון בסדרת העונשין שיחולו על ראשינו: להיכרת מן העולם בדמי ימינו! ואם תאמר שהמוות אינו מפחיד אותך, שהרי רק פעם אחת מתים ולא פעמיים, ולא חשוב לך מתי זה קורה? אם כן ידוע תדע שרק אז, דווקא אחרי שנסתלק מן העולם, מוכנים ומזומנים בשבילנו ייסורי תופת כאלה שאי אפשר להעלותם בדמיון אנוש! אלף אלפי מיתות משונות נכונות לנו!..."

וכאן חזר בפניו על הדברים ששמע זה עתה מפי חתנו, שקרא אותם לפי תורמו מתוך ספרי הקודש: כל גזר דינו של מי שמאכיל נבלות וטריפות ומחטיא את הרבים, שגם התשובה אינה מכפרת עליו ושאין לו תקנה עולמית, והוא הוסיף בקול דווי מרירות וייאוש:

"הגע בעצמך, זה שלשים שנה אנו מציפים את העיר בכשר טריפה, וכמה מאות ואלפים יהודים תמימים נכשלו על ידינו בעבירות חמורות ביותר! ראה מה גדול כוחו של השטן! עיר כמו קראקוב המלאה סופרים וחכמים, צדיקים וחסידים, רבנים ואנשי מעשה, ואף אחד אינו מעלה נגדנו אף חשד קל שבקלים! כולם מבשלים ואוכלים את בשר הפיגול שאנו שוחטים לילה לילה! בני המשפחות החרדיות ביותר קונים אצלנו בשר ללא כל פקוק, בחתונות המפוארות ביותר, בסעודות בר-מצוה, בסיומי הש"ס, ב'קידושים' של שמחת תורה, שבהם משתתפים יהודים עם שטריימלאך וקפוטות של משי וקטיפה, מעלים על השלחנות נתחי בשר הפיגול שלנו, נבלה וטרפה, חלב ודם! מה יתרון לנו מכל העושר שלנו? האם אנו אוכלים בשתי כפיות בבת אחת? האם הבטן אינה שבעה מלחם ובצלים באותה מידה שהיא שבעת מעוגות קרם ומאומצות בשר הודו? שנות חיינו המעטות חולפות כצל עובר וכענן כלה... ואז נצטרך להתייצב בפני בית דין של מעלה למסור דין וחשבון על מעשינו! ושם לא יועילו לנו שום תירוצים ושום תחבולות! מלאכי חבלה לאין ספור כבר מצפים לנו כדי לענות אותנו בגהינם, בעינויים קשים ונוראים שאין לתארם, כל הסבל והמצוקות של ילדותנו אצל הדוד, יתומים רעבים ויחפים, ייראו כגן עדן לעומת רגע אחד במדורי התופת אשר בשאול תחתיות!..."

לשמע תיאורי זוועה אלה נתקף גם השותף בחרדה עמוקה. גם עליו נפלה אימה חשכה והוא לא ידע את נפשו מרוב פחד מפני העתיד האיום הצפוי לו, ואשר נראה לו ברגע זה מוחשי מאד, ושאין ממנו מנוס.

שעה ארוכה צעדו השניים, בשבילי הגן המפואר, כשראשיהם רכונים, פניהם חרושי יגון ומעיניהם מציץ היאוש, הם החרישו מרוב הלם, כשמחשבות כבדות ונוגות מתרוצצות במוחם. כל אחד ניסה לתאר לעצמו את הסערה שתתחולל במדורי השאול כשהם יובאו לשם לאחר מותם: דודים מיוחדים מלאים זפת ורתחת יהיו מוסקים בשבילים, שפודים ענקיים לזהטים ייתחכו לתוך גופותיהם הטמאות, ובהם יקלעו

אותם לתוך היודות הרותחות. יגמרו בדור אחד יוכנסו לדור שני וכן הלאה בלי סוף ובלי קץ. זעקת השבר שלהם לא יישמעו, אנקת ייסוריהם תפולנה על אזניים אטומות. כל השערים יהיו נעולים בפניהם ושוועתם לא תגיע אל כסא הכבוד. כי הם הגרועים ביותר מבין עובדי העבירות. דומה שהרשע המרושע ביותר בעולם, לא כיצע במשך כל ימי חייו פשעים כל כך חמורים כפי שהם עשו. יותר משלשים שנה דצופות האכילו יום יום טרפות לעיר שלמה, בהכשילם אלפי יהודים שומרי מצוות, להיגעל בכשר תועבה ולעבוד על איסורים חמורים ביותר!

מחליטים לפנות אל הרב

הם המשיכו לצעוד בדממה כשהם עושים את חשבון נפשם, בודקים ומנתחים את מעשיהם וטובעים בים של חרטה. אחרי הרהורים מרובים וחיטוים עמוקים בתוך נפשם פנימה, קרע אחד השותפים את הדממה באמרו אל חברו:

"אתה יודע מה? הבה ניכנס אל רב העיר ונגלה לפניו את כל לבנו. נתוודה לפניו ודורי מלא על כל עוונותינו ופשעינו ונספר לו על כל המעשים הנתעבים והשפלים שביצענו מאז עמדנו על דעתנו ועד היום הזה, לא נבחר ממנו מאומה! אולי בכל זאת יוכל הרב למצוא בשבילנו פתח לחזור בתשובה.

"אני מוכן לקבל על עצמי כל 'חקן' שיוטל עלי: לחיות חיי עוני ומצוקה, לענות את נפשי בתעניות, לסבול השפלות ובושות — ובלבד להינצל מהגזר דין הנורא הצפוי לנו כשנסתלק מן העולם. כי איזה ערך יש לסבל ולבזיונות בעולם הזה לעומת ייסורי התופת האין סופיים במדורי השאול בעולם הבא? כאן בעולם הזה יש קץ לכל צרה. שום סבל אינו נמשך ללא סוף. ואילו בעולם הבא נמשך כל דבר לנצח נצחים! "אין לנו שום עצה אחרת! אנו חייבים להפסיק מיד את העסק הנתעב, ולנסות בכל הדרכים לעשות משהו לתיקון נפשתינו..."

שני השותפים שפכו לא מעט דמעה במשך אותה שיחה של חשבון הנפש ולבסוף קיבלו את ההחלטה האיתנה, ששניהם ביחד ייכנסו כאותו ערב אל הרב של קראקוב, להתוודות בפניו על הכל ולבקש ממנו להורות להם דרך לתשובה שלימה, שתכפר על חטאיהם הכבדים.

זעקת שבר

באותה תקופה, בה התרחש הפשע המביש של הפצת בשר הטריפה, ישב על כס הרבנות בקראקוב הצדיק והמקובל הקדוש רבי נתן שפירא, מחבר ספר הקבלה המפורסם "מגלה עמוקות". הוא היה איש אלקים, קדוש וטהור, שכל רז לא אניס ליה. עיניו הפקוחות והצלולות חדרו כליות ולב וידעו כל מה שמתרחש בסתרי סתרים, הוא היה בקי בחכמת הפרצוף, ובהסתכלו בפני איש יכול לקרוא את

קול השחיטה

הרופאים מזהירין ממנו

הרופאין מעדיין כי בשר בהמה שזוה"ז שאינו טבעי (כי נזרקין בזריקות שונות לנפוח הבהמה בזמן קצר אחר שנולד שיהי' גדול פי כמה ממנו) עלולה להביא חולאים ופגעים רעים על האדם, וכתוכם חולי הידוע רח"ל, וד' ישמור עמו מכל רע.

פרישות ממנו סימן אבילות על חורבן הבית

בזה"ז שמוחינו ולכנו אטומים מלהרגיש בצער גלות השכינה ולהצטער בעומק לב על חורבן הקודש והמקדש, מה נעשה למאחז"ל כל שאינו מתאבל על חורבנה אינו זוכה לראות בבנינה ואף שמתעניין בתעניות שתקנו חז"ל זהו ג"כ נעשית כמצות אנשים מלומדה, ולהתענות כל השנה תש כוחנו, ומדחז"ל "כל מי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו כאילו נחרב בימיו נ' ג"כ שחוב עצום מבלי להסיח דעת מגלות השכינה וצערה על בנים שגלוי מעל שלחן אביהם, וכ"נ מדברי חז"ל ברכות ר"י פ"א שהשכינה מיללת ע"ז ג"פ בכל יום, וכן מזוה"ק וכתבי האריז"ל שאריכו מאד בה... לכל בר ישראל לקום בחצות הלילה ולהשתתף בצער גלות השכינה ואיפסק בשו"ע סי' א', ועי' גם בסי' תק"ס הרבה דברים לעשות שלא להסיח מצער חורבן הבית. ומצאתי תקנה מעט, ומרובה הוא לפי ערך הדור (כמבואר בשער הקדושה לרח"ו דהכל נחשב לפי הדור) להתנזר עכ"פ מבשר בהמה שמראה לצער (וכמו דקיי"ל בענין בין המצרים) וגם מייך כל ימות השבוע ויכוון להדיא לכוונה זו ויעלה לריח ניחוח לפני ד' (סודי הדברים פ' תרומה עה"כ ועשו לי מקדש ד"ה ולגודל).

★ ★ ★

בראשית חכמה שער הקדושה (פרק ט"ו) כתב וז"ל: כי המאכלים הטמאים שהזהירה לנו התורה מהם, שורה עליהם רוח חיצוני וטמא, ולכן האוכל אותם מטמא נפשו, ומראה על עצמו שאין לו חלק בקדושה ולא באלקי ישראל, כי הדבר הטמא נעשה חלק בעצם האדם, והנפש מתלבשת שם, נמצא שהוא מטמא גופו, ומטמא נפש המתלבשת בו, וזה שכתב בזוה"ק נפשי' וגרמי', ולכן ראוי להחמיר האדם על עצמו במאכלו, שלא יהי' בו צד איסור כלל עכת"ד ז"ל.

מכון להוצאת ספרי יהודה וישראל

שע"י ישיבה וכולל בית ישיע
מכון להוראה בשחיטות ובדיקות
בנשיאות הדת' מנהיג שלום יודא גראס שליט"א
אבר'ק האלמין בעמ"ח ספרים רבים ונבחרים.

אן אוצר אין א אידישער שטיב
אני מבקש שתשלחו לי הספרים הנרשמים:

☆ ☆ ☆

- ☐ המשפט בישראל כהלכתה
באר מקיף בענין "ידן תורה" בישראל, עובדות
מחידות, ועקת שוד ושבר מדמעת העשוקים
הנעשקים ע"י הבורים הירועים למצור, כללות
מרחם של הצבועים ולפרסם החפנים, וליתן סוף
למעשיהם הרעים.
עם קו ממון ישראל כהלכתה בענין חומר
האסור והעונש של לקיחת ממון שלא ביושר,
ועד, בלח"ק, 64 ע'
\$3.00
- ☐ זקן ישראל כהלכתה
בענין גילוח וגידול הוקן, באידיש,
16 ע'
\$1.00
- ☐ עניית אמן כהלכתה
בענין אמירת אמן ויהי"ר, בלח"ק, 32 ע'
\$1.00
- ☐ מדרוך לעניית אמן
בענין הני"ל, באידיש ולח"ק, 32 ע'
\$1.00
- ☐ קול יעקב
קריאת שונות שכרוו בענין פרצות שונות,
מסודי חדת בימיו אלה, בענינים המתרחשים
יום וימיה, באידיש ולח"ק, 32 ע'
\$1.00
- ☐ מצות סת"ם השלם - דינו ומנהגיו,
ח' חלקים, וחוא מדרוך לכתובת וקניית ס"ת,
המסלך ומוזות, ועד, באידיש, 170 ע'
\$4.75
- ☐ השבת בישראל כהלכתה
מבאר כי שמירת השבת הוא יסוד קדושת
ישראל, וגודל חפצו והתקן המניע לפש וגון
האדם והמחלל קדושת השבת חיו, ושכר הגדול
בה ובבא המועדת לשומרי שבת, עם קו
שמירת שבת כדור לקוטי דינים השכיחים
להלכה ולמעשה, בלח"ק, 112 ע'
\$3.75
- ☐ מוזות ישראל כהלכתה
לילוי ידיעות מבהילות במוזות המפורסם בכל
קצות הארץ וגם באר"ב, באידיש ואנגלית,
48 ע'
\$1.50
- ☐ ואמר אמן - יצחק לשון
על קדושת בית המדרש, דינים נחוצים בענין
עניית אמן ויהי"ר ועד, באידיש, 224 ע'
\$5.95
- ☐ ואמר אמן - עניית אמן כהלכתה
עם קו מוזות ישראל כהלכתה, באידיש,
לשח"ק ואנגלית, 128 ע'
\$4.95
- ☐ מדול יצחק מצות ציצית - דינו ומנהגיו,
באידיש, 64 ע'
\$1.75
- ☐ חלב ישראל כהלכתה
חיג מספר נפש ישיע' על מאכלות אסורות,
מבוססת לאחר עיני בני ישראל מציאות המצב
בנושא חלב שחלבו עכ"מ ואין ישראל רואהו,
במקומות שיש חוק הממשלה לאסור באיסור
חמור לכלי לערב משהו מחלב טמא לתוך חלב
טהור. חיבור המציאות שמעברין חלב טמא בכל
מקום. חיבור תועבה חזק מאוד לכל בר ישראל
בכל לבנים מנהלים ומעניינים בפרט. בלח"ק, 128 ע'
\$4.75
- ☐ שולחן ישראל כהלכתה
כל דיני הכנסת אורחים, באידיש, 64 ע'
\$1.75
- ☐ דמי משלוח 7% מהמומנה
\$

סך הכל

- ☐ נפש ישיע' על מאכלות אסורות, בלח"ק ואנגלית, 525 ע'
\$12
- ☐ שו"ת זבחי דצק על הלי שחיטה ובדיקה, בלח"ק, עם קו שמחת שלום על הלי חופה וחתונה, באידיש, 96 ע'
\$4.50
- ☐ מנחת יהודה על חומר אסור הסעמלאק וחלב עכ"מ, עם קו מדרוך לצניעות, באידיש, 128 ע'
\$5.00
- ☐ אחלי ישראל הדרכות ליושבי באנגלאס, עם קו דבר משה על הרבה מנהגי ישראל, באידיש, 128 ע'
\$4.75
- ☐ מנחת שלום הדרכות נפלאות להינצל ממאכלות אסורות, באידיש, 128 ע'
\$4.75
- ☐ אמית המצות השלם כרך א' (גי חלקים), בלח"ק, 520 ע'
\$6.00
- ☐ אכילת מצות בישראל כרך א' ו' חלקים, כולל כל דיני ומנהגי ליל הסדר ונלוו לו כל ח' מסח בשלשן צח וקצר, בלח"ק, 192 ע'
\$6.00
- ☐ קדושת ישראל השלם חל יהוד, עם קו מדרוך לצניעות בישראל כל עניני צניעות, מלוטק משיע' עד אחרון שבאחרונים, באידיש, 192 ע'
\$4.95
- ☐ אכילת התרגומים כהלכתה ח' חלקים, בענין זריקת התרגומים, מנהג שדות עמוקים של השעות רצינים מאיסור נבילה וטריפה החמורה מאוד עשכול עולמים רבבות נפשות הטרורות משראל לחתפס במאכלות אסורות, עם קו אור חגיגות בישראל, וקו צניעות ישראל כהלכתה, בלח"ק, אידיש ואנגלית, 160 ע'
\$6.85

RABBI S.Y. GROSS
4711-12th Ave.
Brooklyn, N.Y. 11219
Tel.: (212) 436-8086

MOSAD BRUCHA TOVA
P.O.B. 331
Brooklyn, N.Y. 11219

החם _____ הכותבת
העיר _____ המיינה

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
לא כן בעופות	(כד) בזמן הזה אין רוב בהמות כשרות ובטל חזקת ימי קדם שרוב בהמות כשרות (בנ"י חודש אדר דף צ"ט ע"ב, שו"ת התעוררות תשובה ח"א סי' ק"ז).
בעופות יכול לקנות עוף שלם שעליה חותם הנחתך לאחר השחיטה.	(כה) ענין חותם על הבהמה אינם באופן נעלה כי בבית המטבחים נחתם על חתיכה גדולה (של כמו 200 פונ"ט) חותם שהוא כשר, וכאשר בא לחנות נחתך לחתיכות קטנות למכירה וליכא חתימה עליהן וכאשר נכנסין לחנות ליקח בשר צריכין להאמין לבעל החנות (הנוגע במסחרו).
בעופות אפשר למצוא.	(כו) קשה מאוד למצוא כשר לכו"ע (פלא יועץ אות טרף).
רוחות קדושות נושבות בעוף (בעל הקנה בטעמי המצות מועתק בקסת סופר סי' ב' סק"ד).	(כז) נקרא בשר תאווה ומגשם אוכליה בימות החול (כתבי האריז"ל).

קול השחיטה

כח) האוכל בשר בהמה, אוכל גם דברים הנעשה ממנה כמו וואַרשט"ן, סאַלאַמי - פּאַסטראַמי, וידוע לכל מי שדרך קצת על שדי הכשרות כי כל דבר המעורב ואין רואים תערובתה בעין חמור יותר כי אפשר לערב שם דברים המותרים רק מטעם שעת הדחק, ואילו הי' יודע הי' מתנזר ממנו, ולפעמים גם מתמאס.

ודברים הנ"ל נעשין (כפי שהעידו העוסקים וכן מרגישין בטעמו) משומן הבהמה ושם חשש החלב גרע הרבה הרבה יותר כיון שנעלם מן העין (כמובן) ונותנין בו כל מיני פסולת של בשר ושומן וגם דברים חריפים לצבוע אדום שיהי' נראה כרטוב (פרי"ש בלע"ז) ועי' בשו"ת מנחת יצחק תשובה לענין ווארשטע"ן שמאדימין אותו בזבובים קטנים שחורים הגדלים באפריקא שמייבשין אותן וכותשין אותן והפודע"ר נותנין לתוך הקדירה בעת הבישול, והרופאים הנאמנין צועקין שמזיק מאוד לאיצטומכא וכרס, ועוד.

לחתימת הענין

ניצול מעבירה בשוגג

מי שלא יאכל בשר בהמה כל ימות השבוע ינצל מעבירה אפילו בשוגג (ש"ע האריז"ל).

לצאת לכל הדיעות-וכן מנהג אנשי מעשה

קשה מאוד למצוא בשר בהמה הכשרה לכו"ע, וע"כ יש לי הנאה גדולה מחסידים ואנשי מעשה שמדקדקין שלא לאכול בשר בהמה (פלא יועץ או' טרף).

הרוצה לצאת מכל החששות ידקדק שלא לאכול רק בשר עוף ולא בהמה, כי המכשולות מצוי בהן מאד (שלחן הטהור להגה"ק מהרר"א ראטה זצ"ל בעמ"ח שומר אמונים, טהרת הקודש, ועוד).

במאכלים יחמירו כדעת פוסק אחר

במאכלים ידקדקו להחמיר כפוסק אחר אפילו כל שאר הפוסקים סוברין להקל (סי' האריז"ל לר' שבתי מוכא בישועות חכמה עמ' ס"ד וכע"ז בצוואת השל"ה לבניו)

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
בעוף הוא רק הידור לכתחילה ולא לעיכובא	ושניהם בודקין הסכין- ושנים בודקין הריאה ואינו עפ"י רוב (ודבר זה גם להחת"ס, מהר"ם ש"ק, ד"ח, הפלאה, ועוד).
ולא בעוף	יח) לרעת הגרש"ק (בתקנותיו) אסור לבעל השור להמצא בבתי מטבחים ששוחטין ובודקין שם.
לא כן בעוף.	יט) ההשגחה אינה מעולה כ"כ כי כמעט כל הרבנים אין להם הבנה כמה שרואין, ולהיות משגיח טוב צריך ללמוד בפועל מלאכת הבדיקה כמי שרוצה להיות בודק (שוחט ובודק זקן שעוסק במלאכה זו כשלושים שנה).
לא שייך כמובן	כ) השגחת הרב אצל שחיטה כאילו אינו דגם בזה א"א לו להיות מבין גמור רק בלומד ה' שחיטה ועסק בה בפועל ידיו ממש ובאותו הסיסטע"ם שעוסקים היום (גם זה מפי הנ"ל) (ועיין לק' בקו' שמירה טובה באריכות בזה ותבין).

קול השחיטה

בשר בהמה	בשר עוף
כא) ההמסס ובית הכוסות צריכין בדיקה דמועט המצוי למצוא יתירות תקועות בהן.	לא כן בעופות
כב) ניקור החלב הנזנח ונפרץ מאד בעווה"ר כפרט בארה"ב, (והוא כרת דאורייתא).	לא שייך בעופות
כג) אצל שחיטת הבהמות יש איזה רבנים מיוחדים ההולכין מזמן לזמן לראות (לפי הכנתם) אבל החנות (בוטשע"ר) שיש עליה השגחה מרב פלוני אין הכוונה שראה רב פלוני השחיטה ובדיקה דרוב מהם לא דרכו על מפתן בית המטבחים, ואפילו דרכו הי' רק חד פעם -דיש טלטול הדרך גדול שהמקום רחוק, וגם אין מבינים הרבה, והסומכין עליהם כמפקחים על השחיטה טועה מאד שהשגחתם רק על מליחה והדחה הנעשה בחנות.	בעופות שמצוי גם בית השחיטה סמוך ונראה למושב בני ישראל מצוי יותר מבקרים -והולכים, מאותן הנותנין השגחה על חנות.

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
	שהייה ודרסה, (עי' שמ"ח סי' ר'), זבחי רצון, שו"ת הרד"ם חיו"ד סי' ב', דרכ"ת סי' כ"ד, המנחת הזבח סיים ועלול עי"ז לבוא לידי כמה חששות עי"ש.
לא שייך בעוף.	(יב) בכמה מקומות הבהמות נשחטין תלויין ברגלים למעלה והראש למטה וגוי אחוז בראש בעת השחיטה, ונקרא "שחיטה תלוי" ויש הרבה פוסקין האוסרין זה (עי' פקודת אלעזר וש"א ושו"ת אגרות משה).
לא שייך בעוף.	(יג) לאחר השחיטה עד שמגיע הבהמה למקום בדיקת הריאה נזרק ממקום למקום ע"י הגוים והרבה פוסקים חוששין לניתוק סירכות, (עי' שו"ת מהרש"ם, שבט הלוי, וש"א).
לא שייך בעוף.	(יד) גוף הבהמה נחלק ונחתך לחתיכות הרבה ואם אצל בדיקת הריאה רואין שבהמה זו טריפה מצוי שבחיפוש אחר חלקי בהמה זו הנטרף טועין ולוקחין אחרת

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
	והנטרף נשאר במקומו בחזקת כשר.
אין מחויבין לבדוק ריאה של עוף, וגם אם בודקין ברגע אחד יבחין הכל.	(טו) פראבלעמען מרובין עם בדיקת הריאה. בדיקת פנים, ובדיקת חוץ-כמו החיפזון והבהלה-ידיעת המלאכה על בורי' - טירדת הגוים הצועקים נא! נא! מהר! מהר! שנתעכבים במלאכתן. ע"י הבדיקה-זכרון הסירכות בעל פה, ועוד.
לא שייך אצל עוף שכל עוף חי מחירו 25 סענט ועוד פחות מזה.	(טז) אצל הבהמות נסיון גדול להטריף הרבה (במקום צורך) כיון שא"א לשחוט במציאות כמות גדולה בשעה אחד (פי' ב' מאות בשעה וכ"ש יותר) וגם הריעותות מצוי בהן כמו סירכות בריאה, שחיטה שאינה מהוגנת (מחמת לכלוך הצואר-וגם קושי השחיטה הגורמת לכך) יתדות בבית הכסות, ובעה"ב צועק מרה כאשר מטריפין הרבה.
	(יז) לדעת הדע"ת בשם כח"י הב"י בשם ב' מאות גדולים שבשחיטת כל בהמה יהיו עומדים ב' שוחטים

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
	יהי' עיף) להעמיד סכינים, ולפ"ז עובדים כמ"פ ח' וט' שעות רצופים-חלק בהשחיטה-וחלק בהעמדת סכינים.
לא שייך אצל העוף כלל.	(ה) בשחיטת בהמה מדקדקין לשחוט לצד מעלה כל מה שיכול שלא יפול הרבה בשר לחלק הראש, וגורמת הגרמות כידוע.
אצל העוף תופס הראש בידו ומרגיש אם נדה העוף ויש לחוש לשהייה או דרסה.	(ו) בשחיטת הבהמה אין השוחט תופס בידו רק הסכין לא הבהמה וקשה להרגיש לפעמים שהייה ודרסה, (ועי' שמ"ח ואחרונים).
אצל העוף זורקין העוף הקטן לקופסא המיוחדת לטריפות ונפרד כולו משאר העופות.	(ז) אצל הבהמה כאשר נתנבל אצל השחיטה, או מצאו טריפה לאחר השחיטה נצרך זהירות יתירה שלא יתערבו החלקים הראש בין הראשים הכשרים, גוף הבהמה עם השאר ועוד, כי כל חלק ניתנת למקום אחר.
לא שייך אצל עוף.	(ח) אין סכינים נפרדים-לחתיכת חלקים שמחובר שם חלב ולשאר צורכי חתך (ובחולין-הטבח צריך ג' סכינים).

קול השחיטה

בשר עוף	בשר בהמה
י"א שאין שחיטתה מה"ת רק מדרבנן (עי' כנה"ג סי' כ"ט וב"ח ופמ"ג רי' ה' שחיטה).	ט) שחיטת בהמה מה"ת לכו"ע.
בעוף השוחט תוקף אגודל ורואה היטב היטב שחיטת ב' הסימנים עד שא"א לפקפק עוד.	י) בדיקת הסימנים לאחר שחיטה אם נשחטו רובן וצריכין להרגיש ביד וגם לראות בעינים אם נשחטו עכ"פ רוב ב' הסימנים ובבהמה מיד אחר השחיטה שוטף דם ממקום השחיטה בשטיפה מרובה עד שא"א לראות בעינים (ועכ"פ קשה מאוד) וגם הרגשה שביד נעשה בזמן ששטף גדול של דם שוטף על ידו והשוחט ממחר מאוד מטעם זה בבדיקה, (עי' שמ"ח סי' כ"ה, ועי' ט"ז שהביא בשם המהרי"ל, ועי' בתורת זבח, ובזבח שמואל, ועי' שו"ת כ"ס סי' י"ד עיי"ש).
כמוכן שלא שייך אצל עוף.	יא) גוף הבהמה — הוא דבר הגדול וכבוד מאד (לערך ח' מאות פונט-עד אלף, ויותר) ואצל הרבה מקומות (לפי מעטאד"ע של השחיטה) יכול הבהמה להכביר באמצע השחיטה חלק שלמעלה מן הסכין על הסכין וגורמת

אופנה חדשה בשר מוכשר...

הכל היום הוא בסימן שאלה? אפילו בשר מוכשר, לכאורה מה יש לטעון על כך, ובכל זאת יש מה לומר על כך. לאחרונה נפוצה אופנה חדשה בכל בית ישראל, שקונים בגלל נוחיות בשר מוכשר. לכאורה מה זה יכול להזיק, הלא הרי מדובר באנשים המכשירים על פי דין על פי כל כללי הדינים והמנהגים, אז מה אם הבת היהודיה קצת מקילה על עצמה, וחוסכת לעצמה את הצורך למלוח ולשטוף את הבשר?

אבל הענין הזה עושה רושם רע, הוא מראה שהטכניקה החדשה מחדירה לתוך הבתים היהודים מודרניזציה.

במקום זה כבר כתבנו על ענין מצוות החלה — מהמצוות היחידות שהנשים נושאות בהם — שלאחרונה כמעט ואין עוד למצוה זו זכר בבתיים היהודיים, כמה נשים עוד ישנן שלושות את הבצק לברך בכדי להוריד מזה את החלה ולקיים את המצוה החשובה של הפרשת חלה, לדאבוננו ישנן מספר מועט של נשים שעדיין מקיימות את המצוה.

עתה לוקחים מצוה נוספת מן הנשים, והוא הכשרת הבשר, זה אמנם לא מצוה מיוחדת כמו הפרשת חלה, אבל מי שזוכר איזו יהדות היתה מונחת בענין, כשנשים שעמדו להתחתן למדו את כל הדינים של הכשרת בשר, מליחה ועוד, זה הכניס לנשים זהירות בקניית בשר חלק. וכשקונים כבר בשר מוכשר, איבדו את החן היהודי.

בואו וראו מה כותב על כך הגאון רבי חיים סופר זצ"ל (מחבר ספר "מחנה חיים") במכתבו להגאון רבי שמשון רפאל הירש מפראנקפורט, (בספרו "קן סופר" סימן ס"א) וז"ל:

"יראים מחפשים אחר היתרים למכור במטבחים כשר הנקרא 'כשר געמאכט' כפי הנראה האקרו"ט רוצים לחסות על בנות ישראל הכשרים ולהקל מהם, והאמת שהוא להיפך שגוזלין אותן מהמצוות המועטות שהטילו חז"ל עליהן, המקום יציל אותי שאתן יד ולסייע לדבר. לא יאומן כי יסופר שמפני טירחה מעוטה וגרידא כזה ימנעו את עצמם מלקנות בשר כשר. ובדור יתום כזה שאנו עומדים בו כהיום החוב הקדוש מוטל על כל אר"א שיר"ש נשרש בלבבו בפי שנים לשמור ולקיים כל המצוות אלא אפילו הקל שבקלים ממנהגים שקבלנו מאבותינו הקדושים" נ"ע.

קול השחיטה

עכשיו באנו לסדר מה בין בשר בהמה לבשר עוף וממנו יראו כי הנמנע מבשר בהמה שומר מצוות נפשו ונפש ביתו וניצול מעשירות חששות רציניות.

בשר עוף	בשר בהמה
א) יש לה חליף גדול מאוד שקשה להעמידה חר וחלק, כשנפגם, ונסיון גדול לטרוח להחליקה ביש לה פגם קטן.	א) סכינה קטן וקל בניקל להעמידה חר וחלק כרבעי.
ב) בדיקתה כהוגן קשה-לרוב חריפתה וגם צריכים לבדוק אורך גדול, והרבנים מפקחים מתייראין לדחוק הציפורן היטב על הסכין מחמת חריפתה.	ב) בדיקתה קל מאוד בלי קישויים-וכל נער יבדקם. ואין לה אורך רק קצת.
ג) שוחטים העוסקים בשחיטת בהמה צפורנם מתקלקל בזמן קצר כיון שבודקין אחר כל עוף-הסכין ממש, סכין חר ואורך ושוחטים בהמות למאות בכל יום.	ג) אין בודקין אחר כל עוף-הסכין קצר-הבדיקה ניקל-ואינו מזיק הצפורן.
ד) צוארי הבהמות מלוכלכים - בפרט בימות החורף - בחול ועפר (ונשאר לכלוכית גם אחר הדחת הצואר במים) ופוגם הסכין מיד והשוחט צריך לנצל זמן שניתן לו לנוח בין שחיטה לשחיטה (שלא	ד) העוף צוארה נקי ואין שום קלקול.

רכה

ובהגה), ואח"כ בכל שבוע ושבוע ואז תבא עליהם ברכת טוב ויזכו לרב טוב הצפון ליראיו, ועכשיו ת"ל שמענו שבכמה קהלות קדושות במדינת אשכנז העמידו כשרים ונאמנים בשעת שחיטה כדי לבדוק תיכף אחר השחיטה ולהראות סכיניו לפני השחיטה לחכם, גם פה ק"ק ברלין ראה הרב המופלג הישיש והזקן אב"ד ור"מ נר"ו לגדור גדר לפני צאן קדשים שלא יסאבו את נפשם ח"ו והסר המכשילה הזאת מישראל עד כי חדל לספור כי אין מספר.

ע"כ הירא וחרד מדבר ה' ויש בידו לתקן יראה שלא יתלה אשמו כראשו ואף במי שאין בידו למחות עכ"פ הרי בידו שלא לאכול בשר כי אם עפ"י תקנה הנ"ל, ואף שלא ימצא בשר לאכול אפי' בשבתות ובי"ט אל יקל בעבור זה ח"ו דקדוב לודאי הוא שיאכל דבר איסור לפעמים, ע"כ ישים אל לבו הלא זה תולעה ורימה ובתכלית יהי מרה, ע"כ אל יתבייש מפני אדם וכו' ויקדש עצמו במותר לו (יבמות ב.). ואז קדוש יאמרו לו מה קדוש לעולם קיים ויזכה בביאת ירושלים במהרה בימינו אמן סלה עכלה"ק.

הגאון מהר"ש אבוהב זי"ע בספר הזכרונות (הפרק השני של הלכות שחיטה) כותב שאם ניתן היה לעם להתקיים בלי בשר היו האדמוריים שלנו כבר מוזמן מבטלים את מלאכת השחיטה, ועוד במיוחד כיום כשהרבה אנשים מכניסים עצמם למקצוע זה, וקל מאוד להגיע למכשולות בין ליחיד ובין לרבים, והאשמה כולה מוטלת על אלו שנותנים את הרשות לכך רחמנא ליצלן. (עד כאן מועתק מספר הזכרונות) והחתם סופר זי"ע (בחלק אור"ח סי' ר"ה) כותב שהמלך זקן וכסיל (הכוונה היא ליצר הרע) יושב על כסא נוח של שלשה רגלים, רגל אחד של החזנים, המוציאים את תפילותיהם של ילדים מחוץ למחנה וכו' ב'. של שוחטים המאכילים נבילות וטריפות לילדים, וג'. סופרים הכותבים תפילין ומזוזות פסולים ועמם הוא נפגש (עד כאן מצוטט מהחתם סופר), דומה לכך כותב בעל תולדות יעקב יוסף פר' נשא וכן כתוב גם בשמו של הרב מוילנא באות צ"ז, שיותר טוב בשבת לאכול מאכלי חלב מאשר לאכול בשר בהמה שנשחטה מבלי שיודעים בבירור מי היה השוחט. והדברי חיים (יורה דעה חלק א' סוף סי' ז') כותב שהוא ראה הרבה יראי שמים ולומדי תורה שנעשו שוחטים התקלקלו. וכן כתב (בסימן ז') שבגלל שוחטים קלים עזבו את הדרך היהודית הרבה קהלות בגרמניה רח"ל, אנו רואים מזה שבשחיטה אם לא נזהרים שהשוחטים יהיו יראי שמים הרי זה מזיק, כפי שכתוב בספר תבואות שור ששוחט צריך להיות ירא שמים מרבים, והיראת שמים יוכר על פניו, ואם לא הוא בעצמו יתקלקל יותר ויותר וממילא הוא מקלקל גם אחרים האוכלים משחיטתו והם מתמלאים מטומאה עד שהם הופכים אפיקורסים! ואצלי בטוח שמה שגוזרים בזמנינו

נגד השחיטה הוא רק בגלל שלא בדקנו טוב את השוחטים כפי שצריך היה להיות: (ספר טיול בפרדס אות ש' מרבה של שאמלוי ז"ל).

אנו מעתיקים כאן גם את הלשון של הגה"צ ר' הלל קאלאמייער ז"ל, וז"ל:

בתשובת בית הלל, מהגה"צ מקאלאמייע זצלה"ה (בסי' מ"ח וסי' ט') בענין השחיטה וזלה"ק: תדעו שעבירה זאת של נבילות וטרפות חמור מאוד באיכותו משאר עבירות, משום שעל שאר עבירות אמרו חז"ל בנים משחיתים אף על פי שמשחיתים נקראים בשם בנים, מה שאינו כן באיסור נבילה וטריפה, שעל הפסוק ואנשי קודש תהיון לי ובשר כשדה טרפה לא תאכלו, פי' רש"י (מדברי חז"ל), אם אתם קדושים ופרושים משקוצי נבילות וטריפות אתם שלי ואם לאו אינכם שלי. מעתה אם אינכם נזהרים ח"ו מאיסור נבילות וטריפות, איך אתם אומרים ככל שני וחמישי בתפלת והוא רחום, אבינו מלכנו חננו ועננו כי שמך הגדול נקרא עלינו, כרחם אב על בנים כן תרחם עלינו וכו', ואיך אתם אומרים בימים הקדושים אנו בניך ואתה אבינו, איך מורא לא יעלה על ראשכם, שיאמר ד' איני מכיר אתכם ואינכם שלי עבור שנפשכם מגואל מאכילת טריפות, מכש"כ וקל וחומר בעת ובעונה כזאת, אשר אחינו בני"י וכו' הרבה מהם נתנו למשיסה וכוזוזים, ד' ירחם עליהם, על מי לנו להשען רק על אבינו שבשמים וגדול הרועה השומרן, א"כ בעת ובעונה כזאת מהצורך ביותר ויותר, שנעשה כל מה שבכוחנו להיות שם ד' נקרא עלינו וכו'.

ואמרו חז"ל עונש אסכרה לתינוקות רח"ל בא עבור שאוכלים דברים טמאים, מעתה חוסו וחמלו על בניכם ובנותיכם הקטנים שלא תשכלו אותם וכו', עיי"ש שהאריך הרבה בדברי קודש אש להבה מלהבת נפש השומעת (ועיין בשו"ת קרן לדוד סי' א' באריכות עוד בענין זה).

אנו מבקשים בזאת מכל אחד ואחד אשר ביכולתו והוא מבין את חשיבות ונחיצות הענין לעורר נגד אכילות מאכלות אסורות שיתרום כמה שהוא יכול לתרום בכדי שנוכל לכסות את ההוצאות וגם להבא לעורר בענינים אלה, ובזכות המצוה הזו תזכו לשפע ברכה והצלחה. אנו לא שולחים מעטפות צמודות, מאחר ובכסף זה אנו יכולים לעורר עוד אלף יהודים, ולכן אנו מבקשים מכל יחיד שמיד ישלח כמה שהוא יכול וכל המוסיף מוסיפין לו מן השמים, ותודה למפרע.

בעיר קראקא

דיט

אותנו בברכה, בסכין כשרה ללא פגימה — לקח אותנה פושע ישראל זה, הביא אותנו לתול מחסן סתר נידח, ושם קטל אותנו במהלומות קרדוס על הראש, כפי שנוחרים חזירים טמאים! כל תקוותנו וצפיותינו לתיקון ולמנוחה, נופצו ונהיו לאל בידיו הגסות של מאכיל טריפות זה, ועכשיו אנו שוב נעים ונדים בעולם התווהו מבלי למצוא מנוחה!"

אשרך, בעל תשובה

"בתוך כל הרעש והמהומה הזו עמדתי כאילו לשוני ניתקה בפי, מבלי למצוא אף מלה אחת לזכותי" המשיך הנפטר לספר בחלום לשותפו הקצב. "כאשר ראה הסניגור שלי שכף המאזניים עומדת להכריע לרעתי, הוא לקח ממני את מגילת הקלף של רבינו בעל מגלה עמוקות, באמרו אלי:

"אל תירא ואל תפחד! המתן לי כאן!"

המלאך מליך היישר שלי התנשא במעוף בזק מעלה מעלה, לגבהי מרומים, ולאחר שהות קצרה חזר בלווית מחנה שלם של סניגורים, מלאכי עליון בעלי כנפי כסף צחור, שפתחן בנאומי הגנה בדברים כדרכונות:

"אמנם חטא הנידון חטאה גדולה, עוונותיו רבו משערות ראשו זאת עובדה שאין להכחיש... אך אף אחד אינו יכול להכחיש את העובדה שהוא נשאר יתום בגיל פעוט וגדל בתנאים קשים ביותר אצל דוד קשוח ואכזר, שהעביד אותו בפרך, ולא לימד אותו לא תורה ולא חכמה, לא יהדות ולא יראת שמים. וכיון שהיה בור ועם הארץ הוא נתפס לתאוות הממון ושקע ביוון החטאת מבלי לתת דין וחשבון לעצמו עד היכן הדברים מגיעים. ועוד עובדה שאין להכחיש, שמיד כשעמד על חומרת הדברים, מיד כשנודע לו שאשמתו גדולה עד רום שמי שמיים — לא היסס אף לרגע מלהתוודות על פשעי ברבים, להביע חרטה בלב נשכר ונדרה ולבקש דרך לתשובה! ואיוזו דרך תשובה היתה זאת! איזה סבל ויסורים קשים ומרים קיבל עליו באהבה וברצון במשך שנים רבות לאחר מכן, כדי לכפר על עוונותיו! אין לתאר את העינויים הגופניים והנפשיים של שלשת שנות הגלות, בדרך הנדודים מלאת החתחתים, ברעב ובקור וכל מיני פגעים, בהשפלות ובכזיונות, בחרפות ובכבושות, ובהכרזות פומביות בכל אתר ואתר: "אני הוא החוטא והפושע! אני הוא העושר ישראל! אנא תבזו אותי! חירקו לי כפרצוף! חרמסו אותי כנגלים! והכל מפני שנודע לו עד מה כבדה אשמתו, וכגלל ההחלטה הנחושה לעשות הכל כדי למרק את עוונותיו ולהגיע לתשובה שלמה, כפי שהבית הדין הגדול בקראקוב הטיל עליו! והנה כאן מונחת לפניכם מגילת הקלף של הרבי הקדוש בעל מגלה עמוקות, הקובע ומאשר שהנידון כבר כיפר על כל חטאיו על ידי הסבל והעינויים ותיקוני התשובה בשארית שנותיו עלי אדמות! והרי דין מפורש הוא בגמרא: 'כיון שלקה הרי הוא כאחיק! ולאחר שכבר קיבל מרצונו הטוב את מנת היסורים בעולם של מטה, הרי הוא נקי עתה מכל חטא'..."

נאומי הסניגוריה השאירו רושם עז, וחבדי בית הדין של מעלה, התחילו מחדש לנתח את העובדות, לבדוק ולשקול שוב, והדיונים נמשכו שעה ארוכה. לבסוף נפלה ההכרעה: כשם שקבעו בבית דין של מטה כך קובעים ומאשרים בבית דין של מעלה! פסק הדין של בעל מגלה עמוקות שרד ובריד וקיים! הקצב בעל התשובה נקי מכל חטא ועוון — כתינוק שנוולד!...

"כר בכר עם פסק הדין שלי הוציא בית הדין של מעלה עוד פסק דין שני" המשיך הנפטר לספר לשותפו בחלום "כל הנשמות שבגלל עוונותי הלכו לעולמם ללא עת, וכן כל הגלגולים של בעלי החיים שקטלתי אותם וע"י כך קיפחתי את חלקם בשני העולמות, יקבלו עתה את תיקונם, ושערי גם העדן ייפתחו לפניהם..."

"מיד באו במעוף-בזק מחנות מחנות של מלאכים, והחילו להוביל, כל נשמה לחור, ברוב פאר והדר בדרך לגן עדן, כל אחד למקום היכלה בהתאם למאזן מעשיה הטובים. חלק מנשמות אלו החלו בו בדגע להקדין סביבם קרני אור מבהיקים בזהר כזה שאצלכם למטה אי אפשר לתאר דבר כזה, כל נשמה זכתה לכבוד ויקר כזה אשר עין לא דאתה כמותם.

"כשגמרו עם כל אלה, נפנו לטפל בי. העמידו אותי על דוכן גבוה כשמסביבו מלאכי מדרום וזהרים כזהר הרקיע, וכולם כאחד משמיעים בקול ומנגינה שמימית שאין דומה לה: "פלוני יצא זכאי בדין!" בקדאם שמי ובשם אבי.

ואז נבקעו ונפתחו רקיעים ללא ספור ולעיני נתגלה מחזה מדהיב כזה של הוד והדר, פאר ותפארת שאין לתארו ואין להשיגו בתפיסת אנוש.

מכל הצדדים הדהדה שירת המלאכים:

"זכאי הוא! בעל תשובה גמור הוא!"

הכל אומר שירה! גם ספר התורה המונח על השלחן השתתף בשמחה, ואותיותיו הלוחשות כגחלי אש כאילו הכדירו גם הן: "זכאי הוא! צדיק הוא!"

"מסביבי התפשט מין אור כזה, שהיה חזק אלפי מונים מאוד השמש בגבורתו, ומילא אותי עונג אין קץ.

"מרגע לדגע זדמו לקדאתי יותר ויותר מלאכי עליון וצדיקים זכים וטהורים שיצאו מגן העדן כדי לקבל את פני השכן החדש. ראשי כולם היו מעוטרים בעטרות משובצות יהלומים ואבני חן שנוצצו כניצוצות של אש בשלל צבעים וגוונים.

"עד מהרה הופיעו ששה מלאכי אש, שנשאו חופת פאר, שמוטותיה עשויות מעצי אדונים והפרוכת הפדושה עליהם מלמעלה — זהב טהור, ובמדוכה הזהירו המלים — 'כי לה' המלוכה'. עם המלאכים נושאי החופה הגיע מחנה שלם של מנגנים ומשוררים עם כלי זמר לאין ספור. אלה היו הלוויים הקדושים, מהמקהלה של דוד המלך.

"כל הכבודה הזו נעצדה ליד הדוכן שעליו עמדתי. שוב נשאו אותי המלאכים על כנפיהם והעמידו אותי מתחת לחופת הזהב, ומיד פתחו המנגנים בזמר והמשוררים בשירה, את התענוג הדוחני העילאי שהדגשתי בהקשיבי לשידי המקהלה אין לתאר

אשר רוב שנות חייו עלי ארמות היה שקוע במ"ט שעדי הטומאה והזוהמה, חטא והחטיא אחרים והכשיל רבבות יהודים יראים ושלמים בעבירות חמורות ביותר? האם יהיה לי פתחון פה בפני בית דין של מעלה? התכווצתי בתוך פינתי כשאני כואב ודואב, וכל אותה שעה נצמדתי למגילת הקלף של בעל מגלה עמוקות, שהחזקתי בה בחזקה בשתי ידי כתור המיפלט היחידי והאחרון...

הנשמות מיללות

"הנשמות עברו בפני כס המשפט ככני מרון. אחת אחרי השנייה נידונו הנשמות מי לעונש חמור ומי לעונש קל יותר. אף אחת לא יצאה חפה מפשע לגמרי. והנה אני שומע את קולו של הכרוז קורא בשמי ובשם אבי... ארבעה מלאכי הרחמים הולילו אותי בעדינות אל שלחן המשפט, ואחד המלאכים פתח את הדף שלי בספר הזכרונות הגדול...

לפתע פתאום רעדו אמות הספים מקול צעקה איומה שהדהדה בחלל האולם הענקי:

"מי הביא לכאן את הרשע המרושע הזה?! כל מדורי הגהינום לא יספיקו בשבילי!!!"

"קפאתי על מקומי מרוב בעתה ופלצות אך המלאכים השושבינים שלי, עוררו אותי מקפאונום בנגעם כי בקלילות בכנפי המשי הרכות שלהם. נזכרתי במגילת הקלף של בעל מגלה עמוקות שהיתה צמודה ללבי, והנחתי אותה במהירות על פני השלחן... ואז נשמע שנית הקול התקיף:

איזה מין דיבורים הם אלה של בעל מגלה עמוקות? שהוא יגזור עלינו לפטור נשמה כזו מכל עונש? אין לו כל סמכות לתת לנו הוראות שנקבל את התשובה של הפושע לעיר שלמה של יהודים במשך עשרות שנים, למען בצע כסף?!!"

באורח פלא הופיעה במהירות הבזק מאי שם קבוצה גדולה של מלאכים, מליצי יושר, שפתחה ב"התקפת נגד" בתקיפות דקדושה:

"מדוע אתם עור נטפלים לנשמה מעונה זו?! האם לא מספיקים בשבילה היסורים שסבלה בחייה?! באיזה אומץ וגבורה גילתה היא בעצמה את פשעיה ברבים והודתה עליהם ללא כל סייג בפני עם ועדה, מבלי להירדע מלהיות צפוי לבזיונות ולחרפות בלי סוף זרקה מאחרי גווה את כל חיי העושר והרווחה והשמידה כמו ידיה את כל הונה ורכושה את כל אוצרות החמדה שאספה במשך כל שנות חייה, מבלי להשאיר מהם שריד ופליט! ויחרה מרצונה הטוב וכנפש חפצה על כל תענוגי העולם הזה, עברה סכל ועינויים קשים ומרים במשך שלוש שנות גלות ונדודים, קור וחום. כושות והשפלות, יסורי גוף ונפש שאין לתארם! והכל קיבלה באהבה ובהכנעה גמורה! אילו הייתם אתם מחלכשים בגופות של בני אדם ויורדים לאותו עולם לחיות חיי אנוש לא הייתם מסוגלים בשום פנים לשאת ולסבול עינויים כאלה! הייתם נשברים מיד ולא הייתם יכולים להמשיך בחיקוני התשובה! ועתה אתם רוצים גם

להטיל אותה לתוך אש הגהינום?! הרב הקדוש והטהור בעל מגלה עמוקות הבטיח לה בעל פה ובכתב שהיא צורפה כבר מספיק בכור היסורים וכי כל עוונותיה ופשעיה מודקו ושוטפו ברם וברמעות ויצאה זכה ונקייה ללא דבב יותר מצדיקים גדולים, כי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד! ולבסוף אתם מטיחים בפניו את המלה 'רשע'??

אך מלאכי הדין, המשטינים והמקטרגים, השיבו מלחמה שערה בצעקם בחמת זעם בקול מרעיש עולמות:

"בואו וראו את השואה שנשמה זו חוללה ברוב פשעיה!..."
ותוך שנייה הגיעו מכל הצדדים אלפים ורבבות נשמות, מייללות ובוכות ופוקעות צדה:

"הוא גרם למותנו במגפה בגלל עוונותיו!"
"אני עברתי מן העולם ברמי ימי" קוננה אחת הנשמות "מפני שרשע זה הכשיל" אלפים ורבבות במאכלי טדיפה!
"היינו ילדי חדר, תינוקות של בית דכן!" יללו נשמות אחדות "לא ידענו טעם חטא! היו לנו סיכויים להיות גדולי תורה וידאה — ובגלל עוכר ישראל זה גווענו בעורנו באכנו!"

"ואנחנו היינו נשים צעירות" נשמע קול נהי וככי תמרורים, מסמרי שערות "ילדנו ילדים בקדושה וטהרה, קוינו לגדל אותם לתורה ולחופה ולמעשים טובים, אולם בגלל עוונותיו של זה, נפחנו את נשמותינו בשעת הלידה או בתקופת הההנקה, התינוקות הרכים נשארו יתומים פעוטים ללא אהבת אם וללא טפול אמהי מסוד, ועתה אין לנו מנוחה בקבר, קול בכי הפעוטים המסכנים בעדיסותיהם אינו מרפה מאתנו! כצפרים המקננות על גוזליהן כן אנו מרחפות תמיד על עדיסותיהם ומיטותיהם של פרי בטננו שנשארו לאנחות. וכשהם סובלים תחת יד המטפלות או בידי האמהות החורגות, אנו נשרפות ממש מרוב צער למראה הרמעות של מחמלי נפשנו חסדי הישע... בשבילנו אין צורך בגיהנום! הסבל והצער של היחומים העוזבים, שאין להם מי שיגן עליהם, הם בשבילנו יותר גרועים מעינויי התופת, כבר חכינו ליום, שבו יגיע לכאן הרשע האכזר הזה, כדי לדאות כיצר יתנקמו בו על צערם של עוללינו וטפינו, כיצר יתלקח באש הגיהנום! ולבסוף רוצים למחול לו ולסלוח לו על הכל! לא! לא! בשום פנים ואופן לא!"

בעוד הנשים שופכות את מרי לבן בצווחות זעם וכעס ותובעות נקמה עבור עוללהין ויונקיהן, התחילו לפלוש לתוך אולם המשפט עדרים עדרים של בקר וצאן, עגלים וגדיים, כשהם פועים וגועים, בוכים ומקננים בלשונם האילמת, ושוטחים את טענותיהם בפני בית הדין של מעלה:

"היינו ג'וֹלִים וזקוקים לתיקון נשמותינו בעולם של מטה. יכולנו לזכות למנוחה דק על ידי זה ששוטח ידא שמים ישחוט אותנו בשחיטה כשרה ויעשה עלינו את הברכה! כל הזמן היינו מלאי חרדה שלא ניפול חלילה בידיים של גוי ונשחט שחיטה טרפה. וכשכבר זכינו שיהודי יקנה אותנו וצפינו שיובילו אותנו אל השוחט שישחוט

עולם הזה במשך כל ימי חיי אנוש הם כאין וכאפס לעונת העונג של שנייה אחת בנהורא עילאה זו.

ארבעה מלאכים, השושבינים שלי, הובילו אותי לעבר ארמון רם ונשא, שכתליו עשויים כולם בדולח טהור, והעמודים והקשתות מזהב ומפז. החלונות שובצו ביהלומי **ענק שנרצצו והפיצו אור יקרות למרחקים בצבעי קשת מרהיבי עין עד שנשאיתי עומד** נפעם ונרגש נרוב קסם. מעל השער הענקי בפתח הארמון מתנוססות המילים "מקום המשפט" חרותות באותות של אש לזהטת — וליד הכניסה רובצים אריות ונמרים שמרחחים אחרי כל נשמה המוכנסת פנימה, ובהתאם למדת החטאים של הנשמה, הם משקיעים קולות נהמה מחרידים.

"ארבעה המלאכים נשאו אותי על כנפיהם והכניסוני למקום המשפט. כאן נתגלה לפני מחזה מרהיב עינים כזה, שלא ידעתי על מי להסתכל קודם, את גדלו של האולם אי אפשר לתפוס אפילו במבט מקצה אחד אל משנהו. נוסף לכך משובצים התקרה והרצפה באבני חן מבריקים. המפיצים סביבם קרני אור כאלה, שזיווים יכהה את עין השמש המאירה שם למטה על פני כדור הארץ...

"באמצע האולם עומד שלחן ענקי שסביבו מסובים חברי בית הדין של מעלה — כולם מלאכי אש אוכלת: בראש השולחן לוחשות מלמעלה באותיות של אש המלים: **"תורת משה אמת", ועל פני השולחן מונח ספר תורה פתוח, שאותיותיו מבריקות כנחל אש...**

"לכאן, אל השלחן הזה, מביאים את הנשמות שהועלו זה עתה מעמק הבכא, כדי לחרוץ כאן את משפטן לשבט או לחסד.

"בעת המשפט, פותחים את הדף של הנשמה הנידונה, בספר הזכרונות העבה העשוי מקלף, וקוראים מתוכו את כל המעשים הטובים ואת כל המעשים הרעים שבעל הנשמה עשה במשך כל שנות חייו עלי אדמות, ושהוא כתב אותם כמו ידיו. לכל משפט מתייצבים מלאכי רחמים ומלאכי דין, מליצי יושר ומקטרגים. הנשמה עצמה נאלמת דום בדרך כלל מרוב חרדה ופחד, ואינה מסוגלת ללמד זכות על עצמה לבד, ולהתגונן נגד דברי האשמה על עבירות וחטאים המוטחים נגדה על ידי הקטגוריה.

על פי רוב מזמינים גם עדים למשפטים אלה, בעת שחכיתי לתורי להיקרא לכס המשפט, התנהל שם משפט של נשמה אחרת, ובמהלך הדיון נקראו קירות ביתו של אותו אדם להעיד נגדו על עבירה שעשה שם בסתר, בהיותו בטוח שאף אחד אינו רואה אותו. "פסקי דין שונים נחרצים לכל נידון ונידון. חלק נידונים לגיהנום, אך יש לקבוע גם לאיזה מדור ולכמה זמן. על אחרים גזורים לרדת לשאול תחתית ולכף הקלע. יש גם כאלה שחותכים את דינן לרדת שוב לעלמא דלתתא ולהתגלגל בגוף של בהמה, או בצמח דומם, ולעמוד ולחכות ימים ושנים לאין קץ עד שיגיעו לידי תיקון.

"מיד עם מתן פסק הדין, כשהנשמה יוצאת חייבת בדין, ניתנת הרשות למלאכי החבלה והם חוטפים אותה ומוציאים אותה אל המקום המיועד לה. הנשמה מקוננת

ומייללת, מביעה את חרטתה ומבקשת רחמים — אך בעולם העליון שוב אין מקום לחרטה ולתשובה על העבירות שהאדם עבר עליהן בימי חייו אדמות".

המקטרגים במלוא הקטרוג

החלום של הקצב בעל התשובה שנשאר בחיים נמשך שעות על שעות, ושותפו הנפטר המשיך בדיווחו על מהלך הדברים באולם בית הדין של מעלה, אליו הובא כדי למסור דין וחשבון על מעשיו בעולם הזה:

"קורה גם, שנשמחו של אדם מגיעה לכאן לבנה כשלג וצחה כבדולח, ללא כל כחם או רכב, והיא יוצאת זכאית בדין, ואז נשמעה הכרזה: לגן עדן! מיד קמים מלאכי מעלה ממקומם וקוראים בקול רינה וצהלה: "אשריך וטוב לך! אשריך שזכית לחיי העולם הבא!" כחה של מלאכים קדושים עם כנפיים לבנות מקיפות את הנשמה כמין משמר של כבוד ומפנים לה דרך בהכריוס בקול חגיגי: "פנו דרך ישרו מסילה, כי צדיק בא! אמרו לצדיק טוב, כי פרי מעלליהם יאכלו!"

בכבוד ובפאר כל יתואר מובל הצדיק למקום מנוחתו בגן עדן, כל הצדיקים יוצאים לקראתו ומקבלים בשמחה גדולה ובחיבה יתירה את עמיתם החדש, השמש והירח והכוכבים מאירים את דרכו בהזרימם אלומות אור בצבעי הכסף והזהב וברק של יהלומים ואבני חן. כל המזלות וכוכבי הלכת משתחררים לפני הצדיק בהגיעו לשערי גן העדן. כל הבריאה כולה אומרת שירה ומשמיעה בקול בכל כלי הזמר: "אשרי לו ואשרי חלקו!"

"אך דברים כאלה קורים רק לעתים נדירות, בדרך כלל יוצאות נשמות חייבות בדין, ואז אוי ואבוי לה. חברי בית הדין של מעלה מטיחים בפניה דברי תוכחה ונזיפה קשים ביותר, ומרעימים עליה בקולות צעקה ונזעמים, המזעזעים את כל העולמות: "רשע! פושע! ישראל! באיזו עזות מצח התמרדת נגד מצוותיו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא?! נתנו לך נשמה זכה וטהורה והזהירי אותך לשמור עליה מכל סיג ופגם ולהחזיק אותה בקדושה ובטהרה — ולבסוף טמאת אותה וזיהמת אותה בחטאין ובתאוותיך הנפשעות! אוי לך ואוי לנפשך! בגלל הנאות שעה מדומות נמוגות כעשן, ויתרת על ש"י עולמות של חיי נצח ותענוגים רוחניים ללא גבול!!" "לקול דברי התוכחה האלה של חברי בית הדין של מעלה, היורדים על הנידון כמהלומת פטיש, נזעקים כחות לאין ספור של מלאכי חבלה שחורים הפורצים לאולם בסערה וסופה, כרוחות ושדי שחת, עטים על הנשמה הרועדת כעלה נדף. אלפי ידיים נוחתים עליה בבת אחת והיא נסחבת באכזריות מדוכן המשפט ונדחפת בגסות החוצה, בדרכה אל הגהינום, או אל איזה גיא צלמות אי שם במרחבי שממה אין סופיים, אשר משם אין חוזרים לעולם..."

"אני עצמי" המשיך הנפטר לספר לשותפו בחלום, "נדחקתי לתוך קרן זוית, כדי שלא יראוני ושלא ירגישו בי, וכל כולי רועד מפחד ובעתה. לבי היה מר עלי מאד מאימת הדין. מי יודע איזה גזר אכזרי מצפה לי? האם הגיע לכאן אי פעם רשע כמוני

האחרונים שלפני מותו, כשתוארו היה ממש שחור משחור וכל צורתו נשתנתה ונתעקמה מרוב בכי ויללות, חרד ורועד מאימת יום הדין.

אך בהופיעו בחלום כמעט ולא הכיר את שותפו, שבילה אתו ביחד את כל שנות חייו, בתקופות של שמחה ואושר ובתקופות של יגון וכאב. כולו היה קורן אור, וכל דמותו הבהיקה באור יקרות. הוא הפיץ סביבו זיוו של קדושה וזוך, שסינוור את העינים, כנוגה השמש בצהרים עד שהיה קשה להסתכל בו. גם החכריכים שלו היו צחורות מצחור, כלובן של שלג קטיפתי בהשתקפו באור השמש שמעל, ללא כל צל או רבב, כל ישותו אמרה הוד והדר של צדיק הנהנה מזיוו השכינה בגן עדן העליון...

והקול של דמות הפלאים של מי שהיה שותפו לשעבר! קול מלטף ומעודד כצלילי פעמוני כסף! במשך שנות התשובה, הוא שכח כבר שאי פעם היה שותפו מסוגל לדבר בקול נמרץ ועירני. כל הזמן היה קולו עצוב ולאה, מחריש יותר מאשר מדבר. וגם מעט המלים שהיה מוציא מפיו פה ושם, היה להם צליל צרוד וחורק, כאילו בקעו מקברו של מת חי. ואילו עתה היה הקול צלול, מלא עדנה ומתיקות ושופע אושר ונחת רוח. רחוק כרחוק מזרח ממערב מקולו של קצב בור ועם הארץ, שקופה של שרצים — עונות ופשעים חמורים — תלויה לו מאחוריו. היה זה קולו כשל אברך משי, שעודן ונודרך ע"י שקידה נמרצת בלימוד התורה ובחיי קדושה וטהרה.

מיהו הבעל מגלה עמוקות

"חברי האהוב"... הגיע אליו קולו הקטיפתי והרך של הנפטר. "אצלכם בעולם השפל לא יודעים כלל מיהו הבעל מגלה עמוקות, מה גדולה מעלתו בשמים, בתוך הפמליא של מעלה, ובאיוו מידה מתחשבים שם בדעתו! כל השערים של העולמות העליונים עומדים פתוחים לפניו, והריהו שם בבחינת בן בית, יוצא ונכנס, כמו בביתו הפרטי! כולם נשמעים למוצא פיו וששים למלא את רצונו — מה שהוא גוזר הרי זה שריר וקיים!"

ואז התחיל הנפטר לספר את כל הקורות אותו מאז יציאת נשמתו: "פחדתי אמנם לא היה פחד שוא! רע ומר היה לנו ולנשמותינו לנצח נצחים, אילמלא היינו חוזרים בתשובה בעודנו בחיים, כי כאן, למעלה, אי אפשר יותר לתקן מה שקלקלו למטה!"

"ובכן הסכת איפוא ושמע, חברי היקר!"

"בו ברגע שנשמתי פריחה מגופי, מיד הקיפו אותי מפנים ומאחור, מלמעלה ומלמטה כחות כחות של מלאכי חבלה, משחיתים וקליפות כחול אשר על שפת הים! מראיהם היה כל כך איום ומעורר חלחלה ופלצות, שמהפחד בלבד אפשר היה למות אלף פעמים! חלק מהם הגיעו בדמותם של זאבי טרף רעבים וחלק בדמות נחשים ארסיים ופתנים ענקיים, שהתפתלו סביב במחול שטנים מקפיא דם... ואחרים עטו עלי בדמויות זועזועות ביותר של בריות שונות ומשונות, מין תערובת של איש הפרא וחית היער, עם פרצופים שחורים משחור ועינים לוחטות צמאות לדם, ובידיהם פגיונות

שלופים, דרוכים ומוכנים לתקוע אותן בלבי ולטלטל אותי בתנופה אחת אי שם לחור
גיא צלמוות באיזו ארץ ציה ושוממה, אשר משם לא אחלץ עוד לעולם, ואהיה אבוד
לנצח נצחים....!

"אך האימה החשכה שנפלה עלי היתה רק להרף עין, כי מיד ניצבו לידי ארבעה
מלאכי רחמים, בדמות כרובים צחורים, שופעי עדנה ורוך לאין קץ. הם תפסו מקום,
אחד למראשותי, אחד למרגלותי ושניים משני הצדדים, הם לא זזו ממני אף לרגע עד
אחרי שגמרו את הטהרה. כך חסמו את הגישה בפני כל מלאכי החבלה ולא היתה להם
כל שליטה עלי. הם חרקו בזעם כשיניהם וירו זיקי אש, מוכנים לקרוע אותי לגזרים,
לעשות אתי כלה ולא להשאיר ממני שריד ופליט... אך ארבעת מלאכי הרחמים הקיפו
אותי כבחומה בצורה, והמשחיתים לא יכלו להתקרב אלי בשום פנים.

"כשהכניסו אותי לארון כדי להובילני לבית הקברות, ניגלו לעיני עוד מלאכי
מעלה, שהצטרפו לארבעת מלאכי הרחמים, וגוננו עלי לאורך כל הדרך. ולמרות
שמלאכי החבלה השחורים ארכו לי כל הזמן בלהיטות עצומה, נדחפים ונדחקים
לעברי במאמץ רצחני לפרוץ פרצה בחומת המגן שמסביבי ולתפסני ולטלטלני אל
מעבר להרי חושך, ועל אף מספרם האין סופי — לא יכלו לנגוע בי ולעשות לי כל
רע.

"כשהורידו את ארוני אל הקבר, לפני שכיסו אותי בעפר, עשו מלאכי החבלה
מאמץ נועז אחרון, בהידחפם אל הארון ברוב רעש והמולה, והתעקשו דוקא לחטוף
את גופי בכל מחיר. אך המלאכים הקדושים ניצבו סביבי איתנים כצור וגוננו עלי כל
הזמן מבלי להסיר ממני את מבטם הרחום אף לרגע.

"גם לאחר סתימת הגולל כאשר הקבר היה כבר מכוסה לגמרי, וכל המלווים, עם
הרב הקדוש שלנו, כבר עזבו את המקום וחזרו העירה, גם אז לא זזו ארבעת מלאכי
הרחמים מקברי ונשארו עומדים שם, סוככים עלי בכנפיהם שלא יאונה לגופי כל רע.

בפני בית דין של מעלה

"ואז הופיעו ארבעה מלאכים אחרים, עוטים הוד והדר, כדי להביא את נשמת
בפני בית דין של מעלה.

"התרוממתי אל על וזינקתי למרומי השמים בהרגישי עצמי כל כך קל, כשאני
מרחף בקלות כזו כאילו הייתי מלאך בעל שש כנפים...
עד מהרה הגעתי לחור עולם מלא אור נגהות, זוהר ומבריק, במדה כזו, שאחם
שם למטה, בעולם הגשמי, אינכם יכולים אפילו לתאר בדמיון אפס קצהו. מיד מילאה
אותי הרגשת אושר ותענוג רוחני עילאי שאין לתארה ולבטאה במלים, כל תענוגי

ריא

ביהלומים מוכן בשבילך בגן עדן! כי את כל העונש עבור חטאיך כבר קבלת די והותר בעולם הזה!"

"אך מגילת הקלף אינה נמצאת בידי אלא בידי חברי!" קונן החולה שעמד על סף המוות "אוי, מה גדול פחדו מיום הדין! אני ממש מתפתל מאימה, וכל הזמן אני דואה לנגד עיני את מלאכי החבלה הנוראים, המתקרבים אלי בשפודיהם הלוחטים, מצפים לרגע של יציאת נשמתי, כדי לתקוע אותם בגופי ולהטילני ברודי הזפת הדוחחת של הגהינום!"

שוב הרעיף הרב על החולה דברי עידוד וחיזוק והסביר לו בטוב טעם ורעת, שבשמים אין זקוקים למגילת הקלף, וכי הקב"ה שהוא בוחן כליות ולב, יודע כל הנסדרות ואין דבר נעלם ממנו.

החולה האזין בדומיה לדברי הרב ושאר הנכבדים, אך הרגשתו לא השתפרה והפחד המשיך לכדסם בלבו.

בצל המוות

עברו ימים אחדים, ומצבו של החולה הודע מאד, צל המוות כבר היה פרוש על פניו. הוא שכב במטחו כשכולו פקעת אחת של צער ויסורים, וכל הזמן לא הפסיק לבכות ולקונן, מתוך הזיות וסיוטים, על מלאכי חבלה לאין ספור הממלאים את כל חלל החדר, שפודים אדוכים שלופים בידיהם, והם מחכים בחוסר סבלנות לרגע של יציאת הנשמה...

אנשי ה"חברה קדישא", שהובילו למטחו, לא יכלו לחזות בעינויי הנפש הנוראים של הגוסס, והם שוב הזעיקו את הרב בעל מגלה עמוקות, אולי יעלה בידו להשקיט את דוחו ולסלק מעליו את סיוטי הגהינום.

"רבי..." הפליט בעל החשובה הגוסס, בסגנון את המלים בקושי רב מתוך שפתיו המכחילות, כשדמעותיו זורמות ושוטפות את פניו הצהובים כדונג "דבי..." לבי מתפוצץ מאימה, ואף לרגע לא מרפה ממני הפחד שמא לא נתקבלה תשובתי בשמים! ואזי אוי ואבוי לנשמת החוטאת — ואני אנה אני בא? הדי לעולם לא אצא מהגהינום! אהיה אבוד בכף הקלע ובעינויי התופת לנצח נצחים!...

לבו של הרב בעל מגלה עמוקות נשבר בקרבו למראה הסיוטים הקשים הפוקדים את החולה, והוא שלח לקדוא לבעל החשובה השני ופקד עליו למסור את מגילת הקלף לידי הגוסס, שיקח אותה אתו אל הקבר... ואילו על הגוסס הנוטה למות ציוה לתת תקיעת כף לשותפו ולהבטיח לו, שלאחר מותו יבוא אליו בחלום וימסור לו דיווח מלא ומפורט על כל מה שאידע לו מהרגע של יציאת נשמתו ועד שהגיע למקום מנוחתו.

שמע בעל החשובה השני בקול הרב ומסר את מגילת הקלף לידי חברו הגוסס. כחמודה לכך נתן לו הגוסס תקיעת כף, שמיד שיגיע למנוחתו, יבוא אליו בחלום וימסור לו בפורטוט כל מה שהתרחש אתו בעולם האמת.

רק אז נרגע בעל התשובה הנוטה למות, וכעבור יום נוסף הוציא את נשמתו מתוך שלוה מלאה, כשעל פניו נסוך חיוך רחב של קדושה ושביעות דצון כמתוך חוויה של תענוג רוחני עילאי הנשגב מהשגת אנוש...

ההלוויה נערכה ברוב עם, הרב שלח את השמש לכל בתי הכנסת להכריז על ביטול מלאכה, כל התנויות ובתי המסחר נסגרו, וכל תושבי העיר, מנעד ועד זקן, מהאיש הפשוט ועד פרנסי הצבור, נהרו להלוויה כדי לחלוק לבעל התשובה את הכבוד האחרון.

המונים הצטופפו בבית הקברות, והאדון הוטמן בקבר, כשבידי הנפטר מגילת הקלף לבית דין של מעלה.

בעל מגלה עמוקות השמיע דברי הספר נרגשים בקול חוצב להבות אש, שהרטיט את הלבבות, וכל הקהל פרץ בבכי.

ברבירי גולל הרב את פרשת העינויים והסיגופים הנוראים שהנפטר קיבל על עצמו באהבה וברצון כדי לכפר על חטאיו ולטהר ולזכך את נשמתו מכל סיג ופגם. "צאו וראו מה גדול כוחה של תשובה שהיא מגעת עד כסא הכבוד!" פנה הרב אל הנאספים. "אפילו החוטא הגדול ביותר, שדומה שאין לו תקנה כלל, גם הוא יכול לעשות תשובה כל זמן שהנשמה בקרבו ולהגיע לעולם הבא נקי מכל חטא ועון!" והוא סיים את ההספר בהרעיו בקול אדיד, כשמבטו מופנה כלפי מעלה: "פנו מקום! פרצו דרך! צדיק גדול מגיע עתה למנוחתו! נשמה של פז וסנפידים עולה וחוזרת למקור מחצבתה, זכה וטהורה בדיוק כפי שהיתה בעת ירידתה לעולם!" במשך ימי השבעה בא הרב ועמו נכבדי העדה להתפלל בבית בו הוציא בעל התשובה את נשמתו, ולנחם את האלמנה והיתומים. החדר הצר וכל החצר היה צד מלהכיל את כל הבאים, והתפללות נערכו ברגש רב. לאחר התפללות למר הרב פרק משניות יחד עם כל הקהל לעילוי נשמת הנפטר, ובמשך כל היום המה המקום ממבקרים מכל העיר והסביבה שהפגינו את אהדתם והוקרתם למנוח.

השותף בחלום

בעל התשובה השני, שותפו של הנפטר, שאת מגילת הקלף שלו לקח אתו אל הקבר, חיכה בחוסר סבלנות במשך כל ימי השבעה, שחברו יבוא אליו בחלום ויספר לו כל מה שאידע לו בעולם האמת. אך — לשוא! שום איתות לא הגיע מהמת. עבר שובע ועוד שבוע. השותף היה כבר מלא דאגה וצער. לבסוף, אחרי שבועיים נוספים של צפייה מתוחה, הופיע המת בחלומו...

זה היה בלילה הראשון שאחרי השלושים. כאשר בעל התשובה שנשאר בחיים, נדרם על משכב הקש שלו, לאחר יום של עבודה מפרכת, הופיע בחלומו השותף המת. הוא ידע היטב ששותפו כבר הלך לעולמו ולא יותר בין החיים, ובדמיונו ראה אותו כרמות מעונה ורצוצה עוד יותר מכפי שהיה בעודו בחיים. ביחוד בימים

אם זה מספיק כדי לכפר על הפשעים החמורים שביצענו במשך עשרות שנים? צמרמורת תוקפת אותנו כשאנו נזכרים כמה שצפוי להם לרשעים בעולם הבא, ומתעורר בנו הרצון לצאת שוב לגלות ולהמשיך לסגף את עצמנו בעינויים יותר גדולים ובלבד להיות בטוחים שנוכל לתקן מה שפגמנו ברוב חטאינו ופשעינו! "הירגעו נא, בני, ואל תכרסמו את לבכם בהרהורי דאגה!" השתדל הרב להשקיע את בכיים "אין כל ספק בדבר שאתם כבר עתה צדיקים גמורים! אני מאחל לעצמי "לזכות" להגיע לעולם הבא כה נקי מחטא ועוון כפי שאתם תגיעו לשם לאחר מאה ועשרים, נקיים וטהורים מכל סייג ופגם! חלקכם בגן עדן יהיה למעלה מחלקם של צדיקים גמורים, כי השב בתשובה "זדונוֹת נעשוֹת לו כזכוֹת".

"אבל רבינו הקדוש והטהור, אנו בכל זאת זוחלים ורועדים, ולבנו חושש ודואג מה יהא בסופנו..." לא יכלו השניים לעצור בעד מעין דמעותיהם "אילו היינו זוכים לפתוח לקבל אות או מופת או אישור בכתב, שיחזק בנו את הבטחון שאכן יש לנו חלק בעולם הבא..."

"הריני נעתר לכם גם לזאת!" השיב הרב, בראותו שאחרת לא יוכל להרגיע את רוחם "אמסור בידיכם כתב מפורש שיניח את דעתכם!"

מגילת הקלף

למרות השעה המאוחרת, התיישב בעל מגלה עמוקות ליד שלחנו, נטל לידו את נוצת האוֹז, טבל אותה בדיו, ורשם על הקלף את השורות הבאות:

"אני החתום מטה, רבה של קראקוב ואב בית הדין הגדול שהוציא את פסק הדין נגד שני הקצבים השותפים, וגזר עליהם את תשובת המשקל החמורה, כדי לכפר על פשעיהם העצומים, ושהם קיימו אותה בשלימות לכל פרטיה ודקדוקיה. — הריני גוזר בזה, שכשם שקבענו בבית דין של מטה, כך יקיימו בבית דין של מעלה. והשנים יהיו מנוקים מכל עוון ואשמה ורשע".

כאשר סיים הרב את כתיבתו, הקריא את הכתב בפני בעלי התשובה, ושניהם הושיטו את ידיהם לקבלו מידיו. בעל מגלה עמוקות לא ידע למי מהם למסור את הכתב המפורש. לבסוף מסר אותו לידי זה, שנתעורר ראשונה ועורר את שותפו לפתוח בדרך התשובה.

רק אז חזרו השניים הביתה בלב קל יותר.

מגילת הקלף שנמסרה לידם ע"י בעל מגלה עמוקות נסכה לתוכם הרגשת בטחון במקצת וחזיקה בהם את התקוה שאכן כיפרו על חטאיהם בשלוש שנות סיגופיהם, ושוב לא יענישו אותם בבית דין של מעלה בעוון הכשלת הרבים במאכלי טריפה, הם המשיכו להתנהג בהכנעה ובשפלה כרך, עבדו בפרך בעבודות השחורות ביותר, שסופקו להם ע"י בעלי הבתים בעיר, והרוויחו את לחמם ביושר ובעמל כפיים.

כל ערב, אחרי העבודה, ובשבת כמעט כל היום, היו יושבים בבית המדרש של הקהילה, מקשיבים בדומיה לשיעורי תורה וסוגפים לתוכם דינים ודברי מוסר ויראת שמים שהחיו את רוחם והביאו מרפא ללבם השבור ולנפשותיהם הדואבות. הם זרחו ממש מאושר כאשר ניתנה להם הזדמנות לעשות שרות כלשהו עבור לומדי התורה, להגיש כוס תה למגיד השיעור או למלא כל מיני שליחויות עבור תלמידי החכמים חובשי בית המדרש. אין לתאר את שמחתם כשהיו רצים לקיים איזו מצוה. הקפידו להרבות בעניית "אמן" ו"אמן יהא שמיה רבה", ועמדו על המשמר לשמוע "קדישים" וברכות ו"לחטוף" עוד ועוד "קדושות", ובייחוד בשבתות ובימים טובים.

הזיקנה קופצת

כך עברו עליהם שנות חייהם האחרונות, כשהם חיים חיי עמל קשים, וכל רגע פנוי היה קודש לעבודת הבורא.

בעלי הבתים בקראקוב, שידעו על עברם של שני הקצבים השותפים, על חיי העושר שלהם משכבר הימים, ועל שנות התשובה הרבות, שעברו עליהם מתוך צער ויסורים שאין לתאדם, לא ניסו אף פעם לבקש מהם **שירות** כלשהו בחינם, או לנהוג כלפיהם בפחיתות הכבוד. אך למרות זאת היו שני הבעלי התשובה עומדים בפני כל אחד ואחד בהכנעה, כעבד לפני רבו, והיו מסתכלים לכל אחד בעיניים, כשהם מנסים לנחש אם היה זקוק למשהו, ומיד מזדרזים למלא את מבוקשו הסמוי במידב המהירות והיעילות. למרות גילם המתקדם ועל אף עייפותם מעמלם הקשה, היו רצים כמו נערים צעירים כדי להשביע את רצון הבריות, ופניהם מביעים סיפוק בלי גבול. ברם השנים והגיל עשו את שלהם; על אחד מהם קפצה הזיקנה במפתיע. הרגליים התחילו כושלות. הגב כפוף, הידים רועדות... כוחותיו נידלדלו והלכו, ולא היה מסוגל יותר לעסוק בעבודה פיזית. עד שיום אחד לא יכול לקום ממיטתו, ונשאר שוכב באין אונים ובאפיסת כוחות. היה נראה בעליל שהמוות מתקרב אליו בצעדי ענק. לא יארכו הימים והוא ילך בדרך כל בארץ.

היה זה הבעל תשובה השני, לא זה שקיבל את מגילת הקלף, שנכתבה בידי בעל מגלה עמוקות. ככתב אישור עבור בית דין של מעלה.

כשנודע הדבר בעיר, שאחד מבעלי התשובה חלה, באו לבקרו, בחדרו הדל, הרב וכל נכבדי העדה. החולה התרגש מאד למראה המבקרים רמי המעלה שבאו לחלוק לו כבוד, והוא פרץ בככי, חשב הרב שהחולה כוכה מחמת הפחד מהמוות המתקרב ובא, ומאימת ההתייצבות למשפט בפני בית דין של מעלה, והוא ניחם אותו ודיבר על לבו שאל לו להיות מודאג כלל וכלל.

"הרי אתה צדיק גמור! הגעת אפילו לדרגה גבוהה מצדיק גמור!" הרגיע אותו הרב "נשמחך זכה ונקייה כזה וכפז, ללא כל רכב קל שבקלים! כסא של זהב משוכן

יהודי קראקוב כבר כמעט שכחו את המאורע של שני הקצבים, שהכשילו את העיר במאכלי טריפה במשך שנים רבות, ואשר בית הדין הגדול גזר עליהם להשמיד את כל רכושם ולהיות נעים ונדים בעולם. מאז עברו כבר שלש שנים והענין ירד מסדר היום.

נקיים מכל חטא ופשע

אך לפתע הכריז השמש של בית הדין בכל בתי המדרש ובתי התפלה, בפקודת הרב דמתא את ההודעה הבאה:

"מכריזים ומודיעים בזה לכל בעלי הבתים בעיר, ששני הקצבים בעלי התשובה חזרו לקראקוב לאחר שלש שנות גלות וקיימו בשלימות את גזר דין התשובה שהוטל עליהם! מהיום והלאה הרי הם צדיקים גמורים ונקיים מכל חטא ופשע! הרב שליט"א מטיל איפוא חובה על כל בעלי היכולת לתמוך בהם ולעזור להם להשיג עבודה, כדי שיוכלו לפרנס את עצמם ואת נשיהם. יש לעשות את כל האפשר על מנת למצוא עיסוקים בשבילם: חטיבת עצים, העברת חבילות, שליחויות, שמירה בלילות — ולשלם להם שכר הגון!

"וכל אחד ואחד מזהר בזה באזהרה חמורה לא להזכיר להם עוונות ראשונים ולא לפגוע בכבודם בכל צורה שהיא! אדרבה, יש להתייחס אליהם במלוא האהדה, להקל עליהם ככל האפשר ולחפש בשבילם רק עבודות נוחות, לאחר שעינו את נפשותיהם במשך שלש שנות גלותם בסיגופים קשים ביותר! כולם חייבים לדאוג לכך שלא יחסר להם פרנסה ושלא יקפחו אותם! הם, שני בעלי התשובה עצמם, שלמדו להיות נכנעים ומושפלים עד דכא, הרי לא יגיבו ולא יתקוממו נגד עול וקפוח, לכן יש לנהוג כלפיהם במשנה זהירות שלא יפגעו בהם אפילו פגיעה קלה שבקלות!". בעל מגלה-עמוקות הלווה להם סכום כסף קטן מקופת הקהלה, שהספיק בשבילים כדי לקנות מלבושים פשוטים וחולים מאוד, אך לא קרועים, וכדי לשכור דירות ישנות בשבילים ובשביל נשיהם. הם התחייבו להחזיר את כספי ההלוואה בתשלומים קטנים, שיצליחו לחסוך פרוטות פרוטות משכר עבודתם, ובלבד שלא יהנו ממתנת בשר ודם, אלא מהכסף שיפול בחלקם מעמל כפיהם.

יהודי קראקוב הוכיחו נכונות רבה לקיים את פקודת רבם הדגול. כאשר שני בעלי התשובה — העשירים המכובדים ביותר לשעבר — הופיעו בשוק, בבגדים פחותים וגסים, חגורים בחבלים של סבלים מסביב למתניהם, והתחילו לתור בעיניהם מסביב, לאן לפנות כדי להרויח כמה פרוטות עבור לחם לאכול, נמצאו מיד קופצים רבים, שהתחרו ביניהם בשפע של הצעות עבודה בשבילם:

"בואו אתי! יש לי בשבילכם עבודה!"

"לא! יותר טוב שתבואו אתי! אצלי תהיה לכם עבודה קלה יותר!"

"לכו אחרי! אצלי תקבלו שכר יומי יותר גבוה!"

"ואצלי לא תצטרכו לעבוד כלל! תמלאו רק תפקידי שמירה, ותוכלו לתת מנוח לעצמותיכם היגיעות!"

נדיבי הלב ממש משכו אותם בשוליהם זה לכאן וזה לכאן, ושני בעלי התשובה נתנו להם לעשות בהם כחפצם מבלי לפצות פה, כאילו היו יצורים ללא כח רצון כלל. הם לא התעניינו לדעת איזו עבודה מציעים להם ולא שאלו מה יתנו להם תמורתה, מיד עם הגיעם למקום העבודה, התחילו ללא שהיות לעבוד במלוא המרץ, מה שאחרים שעשו במשך כל היום, גמרו הם בשעה שעתיים, ודרשו עוד ועוד עבודה, ובלבד להיות בטוחים שלא יקבלו חס וחלילה תשלום שלא יהיה לו כיסוי מלא בעבודה חרוצה ויעילה.

רבים היו באים למקום עבודתם כדי לחזות בחופעה הנדירה, וללמוד מוסר השכל משני בעלי התשובה, שלמרות שנשאר מהם עור ועצמות בלבד, ידעו להפעיל את כח רצונם ולדרבן את עצמם לעבוד כלהט ובמרץ נעורים שעות על שעות ללא הפוגה. אלה שזכרו את מראה פניהם מתקופת העושר שלהם מלפני שלש שנים, כאשר הבריאות והאון שפע מכל ישותם, לא יכלו שלא להתרגש עמוקות בהסתכלם עתה על שני הסבלים, שעורם הצהיב כמו קלף מיובש ועצמות לחייהם החדות בלטו החוצה, ולא אחד הוריד דמעה מרוב רחמנות והשתתפות בצערם.

כדי לא להביא אותם במבוכה, היו האנשים מציעים בהם מבין סורגי הגדר שמסביב למבנה שבעלי התשובה עבדו שם והיו מסתלקים מהר כשהבחינו שהם מרגישים שמסתכלים בהם.

לאט לאט התאקלמו שוב בעיר, הפכו לאנשים שהצבור נזקק לשרותם והררויות את לחמם כיושר ובנאמנות. הם מצאו להם מגורים מחוץ לעיר, כי התביישו לגור בשכונות עם יהודים, שאולי יזכירו להם עוונות ראשונים. הם גם לא רצו לגרום אי נעימות לילדיהם ולנכדיהם. מדוע יסבלו עבור עוון אבותיהם?

הכתב המפורש

ערב אחד, אחר יום של עמל מפרך, באו שני בעלי התשובה אל בעל מגלה עמוקות, כשפניהם מביע דאגה עמוקה. הם עמדו בהיסוס ליד הדלת וזיכרו שהצדיק ישא את עיניו ויזמין אותם להיכנס.

"ברוכים הבאים, בני היקרים!" קרא בעל מגלה עמוקות כשהבחין בהם "אתם נראים לי מודאגים מאוד... מה הסיבה? האם חסר לכם משהו? האם מישוה העליב אתכם, או גרם לכם עוול? ספרו נא לי ואעשה כל מה שביכולתי כדי לעזור לכם". "רבינו הצדיק!" געו שניהם כאחד בככי תחנונים "אנו מלאי פחד מיום הדין הנורא המשמש ובא! ימי הזיקנה מתקרבים והולכים, ולא רהוק היום בו יופיע מלאך המוות בעל אלף העינים ויביא אותנו בפני בית דין של מעלה, ושם יהיה עלינו למסור דין וחשבון על כל מעשינו בעולם הזה! אמנם סיגפנו את עצמנו במשך שלש שנים וקיבלנו באהבה את הסבל והעינויים של הגלות, אך מי יערב לנו שדי בכך? מי יודע

רה

לחם יבשה וספל מים מהבאר היה מספיק בשבילם. הם סירבו לקבל חלב או תבשיל מכל מי שלא יהיה. ואם קרה שאיש מושב, מכניס אורחים, היה מפציד בהם מאד להצטרף אל שלחנו לארוחת צהדים או לסעודת הערב ולהישאר ללון אצלו על טפסל השינה כמטבח — היו מצהירים בפניו בקול דרוי כאב ויגון:

"יהודי יקר! להוי ידוע לך, שאנחנו עוכדי ישראל! עשרות שנים היינו מאכילים טרפות ליהודים ידאים ושלמים והכשלנו אותם בעבדות חמורות ביותר! אין אנו ראויים אפילו שתתנו לנו רדיסת דגל בצל קורתכם! גם את פרוסת הלחם היבשה ואת המים במשורה אין לנו זכות לקבל! אך אין לנו בדידה, כי אחרת נגווע ברעב!" ובעוד המארח טוב הלכ נשאר כפה פעור מתמהון, היו סובבים על עקבם ועוזבים את המקום.

ואם אידע שבדרך הנרודים שלהם, חסרה המטרה, נקלעו לעיד או עיידה, היו פונים מיד לבית הכנסת של הקהילה ומחכים שם עד שקהל המחפילים התאסף לחפלת מנחה ומעריב. ואז היו עולים על הבימה, מבקשים שיהיה שקט, וחוזרים על ההכרזה:

"יהודים! כאן עומדים לפניכם שני פושעי ישראל שבמשך עשרות שנים הכשילו

אלפים ורכבות במאכלות אסורות! אנו מתחרטים עתה על כל מה שעוללנו ומבקשים לחזור כתשובה כדי לכפר על עוונותינו! אנא יהודים רחמנים בני רחמנים, בקשו רחמים עלינו! הפילו תחנונים לפני רבון העולמים שתשובתנו תתקבל ברצון ולתקן את נשמותינו שלא נאבד לעד בשאול תחתיות!"

את דבריהם היו מסיימים בבכי תמרורים, כשהם מטיחים את אגרופיהם בלכם. ועם גמר התפלה היו מטילים את עצמם על המפתן שליד פתח היציאה, ומתחננים יחד בקול קודע לבבות:

"אנא אחים יקרים, עשה עמנו חסד ותגמלו לנו טובה ותדרכו ברגליכם על גופינו ותורקו כפרצופינו, כדי למדק את חטאינו ופשעינו!..."

פה ושם נמצאו כאלה שהטילו ספק בכנות דבריהם ונטו לראות בכך מין הצגה מבריימת של נוכלים, שכל חפצם הוא לזכות לאהדת הצבור כדי להנות ממתנות יד הגונות. אך העובדה שהם סירבו בעקשנות לקבל שום נרבת כסף. ודק לעתים נדירות היו מסכימים לקבל אצל מישהו תבשיל חלבי שנשאר מאתמול, ואכלו אותה בעמידה בחצר הבית או כפתח הדירה, ומיד אח"כ הלכו ל"הכנסת אורחים". מקום שם שכבו לישון על הארץ עם אבן למראשותיהם (אם כי היו שם מטות ושמיכות בשביל עובדי אורח עניים) — שיכנעה את כולם שאין להם עסק עם אנשי מרמה, אלא עם חוזרים כתשובה באמת. המפקידים את עצמם לסבל ולעינויים על מנת לזכות למחילה ולכפרה, ואז היו הבריות מרחמים עליהם וכל אחד איחל להם שתשובתם תעלה ותגיע עד כסא הכבוד ותתקבל ברצון "כקרבן עולה וכקטורת כליל..."

דק כליל שבת ובשבת בבוקר היו נענים בחפץ לב להזמנתם של בעלי בתים להתלוות אליהם ולהיות אורחיהם לסעודת השבת. בשבת קיבלו פחות או יותר צורה

אנושית, כי לקראת שבת מלכתא היו מנעדים את האבק מעל בגדיהם ונעליהם ורוחצים את הפנים ואת הידים. כל שעת הסעודה היו יושבים בקצה השלחן, על חודו של כסא, ומכל המאכלים שהיו מגישים לפניהם היו דק טועמים משהו על קצה המזלג כדי לצאת ידי חובה בלבד לכבוד שבת. הם ביקשו בעיקר דק פרוסת לחם וספל מים להשקיט את דעבונם. בגמדם לאכול ולבדך בדכת המזון היו חוזרים ל"הכנסת אורחים" כדי לתת מנוחה לעצמותיהם העייפות מטלטולי הדרך של כל השבוע בנדידתם המייגעת חסרת היעדר.

איתנים ברוחם

כך, לפי סדר חיים זה, ללא כל שינויים, ומבלי לנסות להקל על עצמם במאומה את סאת הסבל והעינויים, עבדו עליהם ימים, שבועות וחדשים. תקופת השנה התחלפו, מזג האוויר השתנה, אך אצלם לא חל כל שינוי. אותם המלכודים שימשו כסות לגופם הכחוש — בין בקוד ובין בחום, בין ביום ובין בלילה, בין בחול ובין בשבת.

כל מי שהסתכל בהם דאג לפניו שני עניים מדודים, מצומקים ומקומטים, גבם שחוח, ומעיניהם נשקפת ההכנעה ונמיכות הרוח של פושטי יד מימים ימימה, מעל פניהם נמוק כל זכר לאותה שביעות דצון של חיי העושר והרווחה בעבר. הם נדאו כקבצנים מדודי דורות, בהבדל היחידי, שהם לא נשאו על כתפם שום תדמיל, כי לא היה להם שום דבר להכניס לחיכו.

אך על אף הסבל הקשה — הקוד, הרעב וטלטולי הדרך המפרכים — נשארו איתנים ברוחם ללא חת, נאמנים להחלטתם לקבל יסורים באהבה. הם לא ניצלו שום הזדמנות לתת קצת מנוחה לגופם היגע, ביום חול, או להרשות לעצמם נגיסה טעימה או לגימה של תענוג. לעתים קרובות היו מציעים להם אדוהה דשנה ויותר מקורטוב משקה מחמם עצמות. ולא פעם עלו לנחידיהם דיחות הניחוח של תבשילי הדגים ושל צלי הבשר וכוסיות היי"ש, בעת שעמדו ליד דלת מטבח, כשירים הכחושה מושטת בבקשה לחתיכת לחם ישנה, או שארית של אוכל חלבי מאתמול או משלשום. הם היו איתנים כסלע ולא זזו כמלוא נימא מדרך התשובה כפי שהותווה לפנייהם על ידי בעל מגלה עמוקות בהתאם לפסק הדין של בית הדין הגדול, דק בדרך זו יעלה בידם לכפד על חטאיהם.

עם תום הגלות

כך עבדו על שני השותפים בעלי-התשובה שלש שנים תמימות. שלש שנות סבל כל יתואר. הרמויות הגבריות של שני הקצבים שופעי המרץ ובריאות היו עתה מצומקות ודוות, שבדורות ורצוצות ומדוכאות עד עפר. במשך שלושת השנים הללו לא נהנו מעולם הזה אפילו הנאה קלה שבקלות. להיפך, הם ברחו כמטחוי קשת מכל דבר שעלול לגרום להם תענוג כלשהו, כדי שלא לבוא לידי נסיון. השמחה וההנאה היו

קצט

תתעכבו לא מחמת גשם ולא מחמת ברד, לא מחמת שלג ולא מחמת רוחות סוערות. במקום בו תלונו היום אל תלונו מחר. ובכל ישוב יהודי שאליו תגיעו, תלכו, ראשית כל אל בית הכנסת, תעלו על הבימה ותחזרו על ההכרזה:

"יהודים! להוי ידוע לכם, שאנחנו פושעי ישראל! במשך עשרות שנים היינו מאכילי טרפות והכשלנו אלפים ורבבות בעברות חמורות ביותר! עתה אנו מתחרטים על כל זה ורוצים לחזור בתשובה! אנא, במטותא ממכם, התפללו בעדנו ובעד נשמותינו שנזכה לסליחה ולכפרה!".

"במשך כל ימות השבוע כל יבוא אל פיהם שום מאכל בשרי, רק בשבתות וימים טובים יהיה מותר לכם לטעום בשר, אך רק כזית, כדי לצאת ידי חובה. לישון — תישנו רק על הארץ עם אבן למראשותיכם. במשך כל אותה תקופה, תחזרו על הפתחים כקבצינים. אך תקבלו נדבות רק כדי קיום כדוחק ובצמצום ליום אחד בלבד, ורק כדי להחזיק את הנשמה, אל תשאירו שום דבר בידכם עבור יום המחר. "לאחר שתתנהגו בצורה כזו במשך שלש שנים, תחזרו לקראקוב ברגל, ואם הקב"ה יתן לי חיים עד אז, אמשיך להורות לכם אי"ה כל צעדי התשובה הבאים! אם חס ושלום כבר לא אהיה אז בחיים, תמצאו אצל ממלא מקומי מכתב סגור וחתום שיכיל את כל ההוראות על דרך התנהגותכם בדרך התשובה בעתיד.

זיכוד הנשמה

ישר מאולם בית הדין של בעל "מגלה עמוקות" יצאו שני השותפים בעלי התשובה לעבר בתי הכנסת של העיר למלאות את פקודת הרב. תושבי העיר נדהמו ושערות ראשם סמרו לשמע וידוים של שני הקצבים העשירים, בתחילה לא האמינו למשמע אזניהם. לא קל היה להם לעכל את הידיעה המדהימה כי אכן העיר כולה הוגעלה במאכלות אסורות משך רבות בשנים. אולם וידוים של שני הקצבים, שברון לבם ובכיים הקורע לב אישר את פסקו של הרב. עתה נודע להם פשר הכרזתו של הרב ופקודתו החמורה לנתץ את כל כלי הבשר של תושבי העיר ולנפצם לרסיסים מבלי השאיר מהם שריד ופליט.

העיר כולה רעשה וגעשה. רבים מלאו את בתי הכנסיות ובתי המדרש ושפכו את לבם כמים נוכח פני ה', לכפר על עוונם שנכשלו בשגגה בעברות כה חמורות. אוריה של תשובה רחשה בכל תושבי העיר והם קבלו עליהם להזהר במשנה זהירות בכל הבא אל פיהם, לבדוק בשבע עינים ולהתייחס ברצינות מרובה לכל השייך לכשרות. הוסיפו לכך גם שני בעלי התשובה, שעוררו את הקהל על ידי סיבובם בבתי הכנסת ווידוים הנורא, בהשכיבם עצמם על מפתח הפתח, כמדרש לכל עובר. לאחר ששני הקצבים קיימו את פקודת הרב בכל הנוגע לעיר קראקוב, ואחר שהשתטחו על בית העלמין ובקשו סליחה ומחילה משוכני העפר, יצאו שני השותפים בעלי התשובה לדרך נודייהם, כדי להתחיל מיד לסגף את עצמם בסכלות ה"גלות" ככפרה עבור חטאיהם. הם אפילו לא הלכו להיפטר מנשיהם וילדיהם לפני

צאתם לדרכם הארוכה ורבת הסבל, מבלי לקחת אתם מאומה פרק לכסותם לעורם, עזבו מיד את עיר מולדתם, והחלו לכתת את רגליהם בדרכי נכר לא נודעות. הם הלכו ללא מטרה וללא כיון, לא היה חשוב בשבילם מתי יגיעו למקום זה או אחר, ולא חקרו לדעת איך קוראים למקום ומה טיבו, האם זה כרך, ישוב או כפר, להיפך, הם העדיפו להיטלטל בשבילים הרחוקים ממקומות יישוב, להתגורר בשדות עזובים או ביערות. תחת כפת השמים, לשבור את רעבונם בצמחי בר ובגידולי פרא ולהשקית את צמאונן כמי מעיין — ובלבד שלא יצטרכו למתנת בשר ודם. בהרחיקם מן העיר ובצעדם לבד על פני שדות ויערות דוממים יכלו להרהר בשקט ובאין מפריע, העובדה שמעתה יכול כל שעל אדמה לשמש להם כמקום משכב בלילה וכל אבן יכולה להיות כר למראשותיהם, פקחה את עיניהם לראות ולהבין איזה כסילים היו כל ימיהם ברדפם אחרי העושר ובהתמכרותם לתאוות הבצע במדה כזו עד כדי לעבור את העברות החמורות שבתורה. הנדידה בחיק הטבע, כאשר צרכי הקיום שלהם היו כמעט אפסיים, עוררה בהם שוב ושוב את ההכרה כמה טוב לו לאדם לחיות חיי צנע עם מצפון נקי, מאשר לשאוף לחיי מותרות ועל ידי כך להיסחף למעשים נפשעים, לחטוא ולהחטיא את האחרים.

בשאפם עידוד מהחלטתם הנחושה לקבל על עצמם יסורים באהבה, צעדו השניים בדרך לא דרך, מבלי לדעת לאן יובילום רגליהם. הם פסעו בדממה, בשפתיים חשוקות, הראשים מורדים והעיניים נעוצות בקרקע, וכל אחד שקוע במחשבותיו. מה השעה כעת? האם קרובה שעת הערב? מה יהיה מזג האוויר? האם מתקרבת סופה? האם יבוא גשם? — כל השאלות האלו לא עניינו אותם כלל. בכל פיסת קרקע, בה חדרוכנה רגליהם עם בוא השמש, שם ישארו לשכב למנוחת הלילה. וכאשר יחפוט אותם הגשם או תפגע בהם הסופה, רק אז יחפשו מחסה כדי למצוא מגן מהקור והרטיבות.

מפעם לפעם היו מחליפים ביניהם מילה או שניים, אך אלה יצאו מפיהם בנחת ובענווה והכנעה בלתי רגילים, רחוק כרחוק מזרח ממערב מדרך דיבורם של שני סוחרים גדולים כמוהם, שרק לפני שבועות מספר ניהלו עיסקות ענף. החזרה בתשובה שהם קיבלו על עצמם בכל לבם ונפשם, הפכה אותם בבת אחת למיני יצורים שלא מעלמא הדין, שאין להם שייכות לחיי אנוש רגילים.

גלות ארוכה

כשגברה עייפותם, ורגליהם פקו מרוב הליכה, היו מטילים את עצמם על האדמה הצחיחה, בשוחה כלשהי, אחד על יד השני ושוקעים בשנת ישרים. כשהיו מתעוררים בלילה הם לא התענינו לדעת מה השעה. ומיד כשהאיר השחר היו קמים מ"משכבם" וממשיכים בדרכם.

כאשר הרעב התחיל להציץ להם, היו סורקים בעיניהם את הסביבה עד שמבטם נפל על מיכנה כלשהו, וצעדו לעברו כדי לבקש שיתנו להם לקיים את נפשם. פיסת

"כשם שלרופא הכירוג, אסור להתרגש נוכח יסורי החולה בעת שהוא חותך בבשר החי", — המשיך הרב — "ועליו להחזיר את איזמלו עמוק יותר ויותר פנימה, ללא רחמים, כדי להגיע למקומות הנגועים, לקדוח ולשרש עד העצם ולפעמים אף לקטוע את העצם עצמו — כך אסור לי לחוס ולחמול על גופכם הגשמי, אלא לייסר אתכם ולענות אתכם בעינויים וכאבים קשים ומרים ביותר, ובלבד להציל את נשמותיכם מלהיצלות באש הגהינום לנצח נצחים!"

דרך התשובה

"ובכן, הקשיבו איפוא ואגידה לכם מה הם הצעדים הבאים שעליכם לעשות בדרך התשובה:

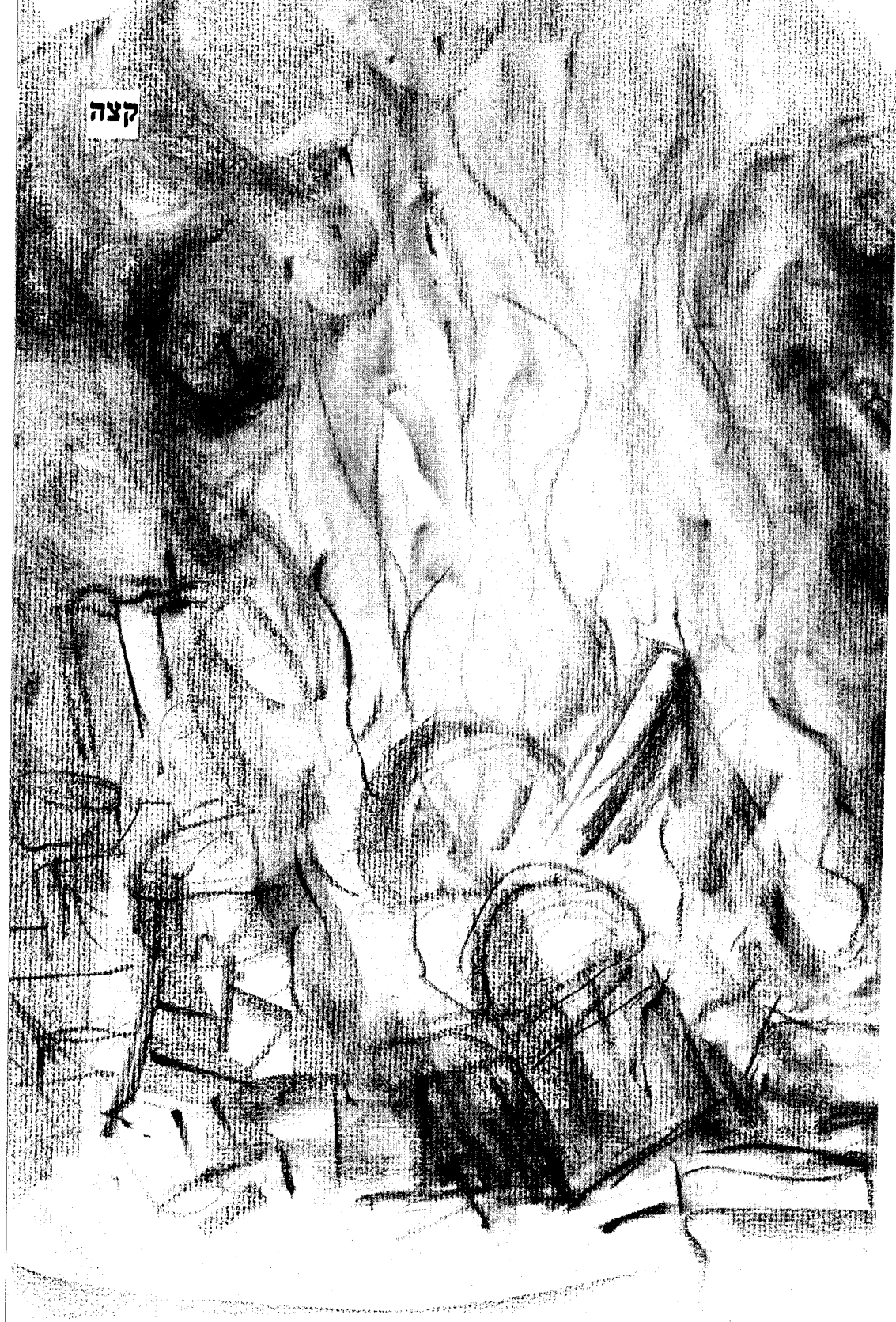
"על שניכם לעבור בכל בתי הכנסת ובכל בתי המדרש שבקראקוב, בשעה שהם מלאים מתפללים, לעלות על הבימה ולהכריז בקול רם כדלהלן:

"רבותי! הננו מודיעים ומתוודים בפניכם, שאנחנו חוטאים ופושעים! עוכרי ישראל! במשך עשרות שנים הפצנו ביניכם בשר טרפה והכשלנו אתכם בעבירות חמורות ביותר! המטנו אסון עליכם ועל נשמותיכם ע"י שפיטמנו אתכם בנבלות ובחלב! מי יודע כמה מקרוביכם או ילדיכם נגדעו מן העולם בעוון זה, נכרתו בדמי ימיהם, כחייבי כריתות! אנו מודים ומתוודים על כך ברבים, ומבקשים ומתחננים לפניכם לסלוח לנו על כל מה שעוללנו לכם, ולהתפלל בעדנו אל אלוקי הרחמים שגם הוא יקבל את תשובתנו וימחול לנו על כל עוונותינו..."

"אל תמהרו לרדת מהבימה". הורה להם הרב "אלא תישארו שם ותמשיכו לבכות ולקונן ולהתחנן, להכות על חטא ולחלוש את שערויכם ולא לסגור את מעיין הדמעות, עד שיכמרו עליכם רחמי הקהל, והם יודיעו לכם שהם מוחלים לכם במחילה גמורה ושהם יתפללו עליכם שגם השי"ת יסלח לכם על חטאתיכם. "עם סיום התפלה, לפני שהקהל יוצא מבית הכנסת, תשכיבו את עצמכם על מפתן פתח היציאה, וכל מי שיצא מבית הכנסת יצטרך לדרוך עליכם ולירוק בפניכם..."

"כל אותה שעה בעת שתהיו שטוחים על הארץ וקהל היוצאים מבית הכנסת יעבור וידרוך עליכם, תגידו ויידו כמו ביום הכפורים ותכו על לבכם ב"על חטא!" "כך תעשו בכל בתי הכנסת בעיר, וכשתגמרו לעבור את כל בתי הכנסת ובתי המדרש, מבלי להחסיר אף בית תפלה אחד, תצאו לבית העלמין, להשתטח על קברות הצדיקים ועל קברותיהם של אלה שנפטרו זה לא כבר ושל אלו שמתו במגפות. תבקשו מחילה מהצדיקים הקדושים ושאר הנפטרים, שאולי ניספו בעוונותיכם, ותעוררו את רחמיהם שהם יתפללו בעדכם וימליצו טוב בעדכם בפני בעל הרחמים. "לאחר כל זאת תעזבו את העיר קראקוב ותלכו לערך "גלות" לתקופה של שלש שנים. עליכם לנדוד רק ברגל, תמיד להיות נע ונד, אל תתעכבו במקום אחד יותר ממצע לעת, חוץ משכנות וחגים, תמשיכו כנודדים בכל מזג אוויר שהוא. אל

קצה

קצא

כמה רבנים ניגשו אל בעל מגלה-עמוקות והציעו לו שיצוה על שני הקצבים ללכת בינתיים הביתה, כדי שבית הדין יוכל לדון בענין בשקט ולחפש דרך כיצד להציל את נשמותיהם מדינה של גהינום.

לאחר ששני השותפים מאכילי הטריפה עזבו את האולם, פתחו חברי בית הדין בהתייעצות קדחתנית בינם לבין עצמם, דנו והתוכחו במרץ, במאמץ לקבוע את המעשה ואת הדרך אשר לפיה ילכו ויתנהגו החוטאים כדי להגיע לתשובה שלמה ולבוא לעולם האמת כשהם מנוקים ומצורפים מעוונותיהם הכבדים.

לא בנקל הגיע בית הדין לסיכומים בקשר לדרכי התשובה. הדיונים וה"שקלא וטריא" נמשכו שעה ארוכה. המצחים הגבוהים של הרבנים נחרשו קמטים עמוקים מרוב מאמץ לצלול בים הש"ס והפוסקים, ראשונים ואחרונים, וכל המקורות שיש להם שייכות לסוגיות של חוטא ומחטאי, הכשלת הרבים, חייבי כריתות וחייבי לאוין, נבלה וטריפה, חלב ודם.

כשנתעוררו ספקות וחילוקי דעות ניגשו לעיין בספרים. עד מהרה התמלאו כל השולחנות בספרים פתוחים שהוציאו מהארונות הרבים שהקיפו את הקידות. גם הרב בעל מגלה עמוקות הביא מכיתו ספרים עתיקים יקרי ערך, שמהם צידד להוכיח, שחשובה מתאימה יכולה לכפר גם על החטאים הנוראים האלה.

הדיונים והוויכוחים החריפים נמשכו עד שעה מאוחרת כלילה, כשכולם סחוסים מרוב עייפות. החליטו להפסיק את הישיבה, ולחדש אותה למחרת בבוקר. הרבנים חברי בית הדין סודרו למנוחת הלילה אצל הבעלי הבתים החשובים בקראקוב, אם כי אלה לא ידעו כלל "מה הולך כאן" ובשל מה כל הפעילות האינטנסיבית הזו.

הרבנים חברי בית הדין הקדימו לקום בהשכמת הבוקר, התפללו, סעדו בחפזון את פת השחרית, ומיהרו לבית הכנסת הגדול כדי לחדש את הדיון שהופסק אמש, במטרה לחרוץ את כללי התשובה עבור הקצבים מאכילי הטריפות. כך עברו כמה ימים של ישיבות ודיונים, ועדיין לא יכלו חברי בית הדין להגיע לידי החלטה אחידה בדבר דרכי התשובה עבור שני הבעלי העבירה, הרוצים למרק את עוונותיהם בעולם הזה ולהגיע זכאים לעולם הבא.

הקצבים מתכוונים לגזר דינם

בינתיים נשארו שני הקצבים השותפים סגורים בדירותיהם, קפואים ודוממים, פניהם רעים ונפולים לבלי הכר, כמעט ללא אוכל וללא שינה, רק בוכים ומקוננים, מזמן לזמן, כאשר מלאי הדמעות התחדש...

עם כל זאת, לא ירעו המוני היהודים בקראקוב אף שמץ קל על מה המדובר, לשם מה התכנסו ובאו לכאן כל כך הרבה רבנים וגדולי תורה, ואיך כל זה מתקשר עם שני הקצבים השותפים, כי הרב בעל מגלה עמוקות השכיל לנהל את כל הישיבות וההתייעצויות בסודיות מוחלטת. אף איש, חוץ מחברי בית הדין, לא היה רשאי

להימצא בבית הכנסת הגדול בימים אלה. האדם היחיד שנתנה לו רשות כניסה היה שמש בית הדין, והלה הוזהר באזהרה חמורה לשמור את לשונו ולא לספר לשום אדם שבעולם דבר וחצי דבר בקשר לגילוי השערוריה האיומה של האכל בשר טרפה לעיר שלמה במשך עשרות שנים על ידי שני השותפים הקצבים, העשירים ובעלי העמדה הנכבדים ביותר בעיר — עד שתגיע השעה שאפשר יהיה לפרסם את הדבר ברבים. בני הבית של הקצבים השותפים, נשיהם וילדיהם, חתניהם וכלותיהם, לא ידעו את נפשם מרוב תדהמה. הם הפגיעו בבעליהם ובאביהם, והתחננו לפניהם:

“אבא! חותני! מה קרה? דבר! אמור מילה!”

אך לא קיבלו כל מענה...

הם התענו והתייסרו כל העת, לא סידרו את הבית, לא הציעו את המטות — אך שום דבר לא הועיל, השנים היו דיממים כאבן.

גזר הדין

לבסוף הגיע היום בו נפלה ההכרעה, נוסחת ההחלטה המוסכמת שנתקבלה ע"י בית הדין בבית הכנסת הגדול נרשמה בקולמוס של נוצת אורז על פני גליון נייר ארוך, ובה סעיפים רבים בדבר דרכי התשובה עבור שני השותפים מאכילי הטרפות. אז שלח בעל מגלה עמוקות את השמש לקרוא לשני השותפים שיבואו להתייצב בפני הרבנים חברי בית הדין הגדול.

הרבנים כמעט שלא הכירו את שתי הבאים, שראו אותם רק לפני ימים מספר. שניהם השתנו פלאים במשך ימים ספורים אלו, כאילו החליפו צורה. פניהם היו כפני אדם הנוטה למות, חלשים ותשושים כאילו אזלה מגופם טפת דמם האחרונה... בקושי יכלו לעמוד על הרגליים...

חזותם המזעזעת של שני מבקשי התשובה אשר מקצבים גברתנים, שהרם כמעט פרץ מפניהם מרוב אונים ובריאות, הפכו תוך ימים ספורים לצל אדם, אך ורק עקב הצער ויסורי החרטה על מעשיהם בעבר, נגעו מאד ללב חברי בית הדין, ובעיני רבים נצנצו דמעות של רחמים וחמלה.

“אם הם מתייסרים ביסורי חרטה כאלה, הרי הם בעלי תשובה ממש!” קרא אחד הרבנים, שלבו נתכווץ בקרבו מרוב רגש.

“הרי מיעוט חלבם ודמם, צריך להתקבל כאילו הקריבו קרבן עולה על מזבח התשובה!” החרה החזיק אחריו רב שני בקול רווי דמעות.

הרב בעל מגלה עמוקות קם ממקומו ובבית הכנסת הושלך הס, הוא פנה אל שני הקצבים, שנשארו עומדים ליד הפתח כשעיניהם נעוצות ברצפה, ושאל אותם בקול רם:

“האם מוכנים ומזומנים אתם לקבל על עצמכם לשמור ולעשות ולקיים את כל מה שבית דין זה יטיל עליכם?”

“כן!!!” ענו שניהם כאחד בכל כוחם. “אפילו אם תצוו שיגזרו אותנו לגזרים

קפט

עבור נשמתו החוטאת, פתח אחד מהם את דבריו והשני החרה החזיק אחריו:
 "מזה עשרות בשנים אנו משווקים ומפיצים בשר טרף בכל רחבי קראקוב! בגלל
 תאוות הבצע הכשלנו את יהודי העיר בעבירות חמורות ביותר!
 "היינו נוחרים בהמות ומנבלים עגלים ומוכרים את בשרם בתור כשר למהדרין מן
 המהדרין! בשר הטרפה שלנו מצא את דרכו בכל בית יהודי בקראקוב! אין בית אשר
 מטבחיו לא נתגלע במאכלי פיגול שסופקו על ידינו. הודות לכך הגענו לרכוש עצום.
 קנינו לנו בתים, ווילות הדורות הטובלות בגני נוי מטופחים להפליא, מילאנו את
 דירתנו בכל שכיות החמדה שנפשנו חשקה בהם: רהיטים יקרים כמו בארמונות
 מלכים, כלי כסף וכלי זהב, חכשיטי פז ויהלומים נוצצים. כאנו בקשרי חיתון עם
 המשפחות המיוחסות ביותר, חילקנו גם סכומי כסף גדולים לצרכי צדקה — וכל זה
 בא לנו מהרווחים של הפצת בשר הטרפה והכשלת אלפים ורכבות יהודים תמימים
 שהתפטמו במאכלות אסורות!

"עתה נפקחו עינינו לראות ונוכחנו לדעת מה עוללנו מאז ימי נעורינו ועד היום!
 אנו כושים מעצמנו ומלאים ייסורי חרטה. אנו יודעים שעבור חטאים כאלה לא
 יוצאים אף פעם מגיהנום! עד כה לא עמדנו על חומרת הפשע. אנחנו עמי הארצות
 ובורים: מעולם לא לימדו אותנו מאומה! מאז היתחנו ילדים קטנים היינו יתומים
 מאב ומאם, ולא היה מי שיחנך אותנו. עתה נודע לנו כמה אנו צריכים להכות על
 חטא! אנו מבקשים איפוא ממעלתכם להוציא בשבילנו תשובת המשקל כדי שנוכל
 לכפר על עוונותינו. אנו מוכנים לקבל על עצמנו סגופים קשים ביותר, שיבזו אותנו,
 שירמסו את כבודנו עד עפר — ובלבד להגיע לעולם האמת כשאנו ממורקים
 ומצורפים מהעבירות שבידנו..."

זעקת שבר

עוד לפני ששני הקצבים השוחפים סיימו את דברי הווידוי שלהם, כבר עברה
 חלחלה בין שורות הרכבים, שבקושי יכלו להאמין למשמע אוניהם, ופה ושם פרצו
 התייפחויות של בכי ולחש רחש של תמהון ותדהמה, אך לאחר שכל הפרשה כולה
 נגלה בפניהם על חומרתה, הקיף היגון והכאב את כולם. חלק מהרכבים קרעו
 קריעה.... ירדו לשבת על הרצפה כאבלים ופתחו בנהי וקינה כמו על חורבן בית
 המקדש.

"שוד ושבר!" קוננו הרכבים "כל המאבד נפש אחד מישראל כאילו אבד עולם
 מלא!" כמה נפשות נגדעו מן העולם בטרם עת! בעון ההסתאבות במאכלי נבלה
 וטרפה וחלב פרצו המגפות, ועוללי ימים ותינוקות של בית רבן ניספו בה, ופתיל
 חייהם ניתק!.."

"האם ישנה בכלל אפשרות תשובה בשבילם?" נזקה שאלה מפיו של אחד
 הרכבים.

"אין להם תקומה! אבדה תיקוונם!" קבעו רבנים אחרים בסערת רוחם.

"גם כל הארבע מיתות בית דין אינם עונש מספיק בשביל פשעים כאלה" קרא משהו ברחיקה ובזעם עצור" שום תשובת משקל לא תוכל לצרף את נשמותיהם החוטאות, נגזר עליהם להתהפך ולהתגלגל בכף הקלע לעולמי עד!..."

שני השותפים הקצבים עמדו פיק ברכיים כשעיניהם כבושות בקרקע, ודברי הזעם של הרבנים שהוטחו כלפיהם בלהט רק ברגעים החמים של הגילוי המדהים, נחתו על ראשיהם כמהלומות עזות ופגעו בהם כמדקרות חרב. מעיהם נתהפכו בקרבם ומררתם כאילו נשפכה והרוק בפיהם היה מר כלענה.

הם הטילו את עצמם על הארץ בשארית כוחותיהם ופתחו כיללה צרחנית כשל חיה פצועה:

"רבנים קדושים! רחמו על נשמותינו! אל תחוסו על גופינו כלל וכלל! תצוו אפילו לסרוק את בשרנו במסרוקות של ברזל ולזרות מלח על הפצעים ואנחנו נקבל את היסורים מבלי לפצות פה — ובלבד שנציל את נשמותינו מדראון עולם בשאלו תחתיות!..."

כאשר בעל מגלה עמוקות התכונן בפניהם הזועמים של הרבנים שבקושי יכלו לשלוט ברוחם, ולאזינו הגיעו יללות הרפאים המחרידות של הקצבים השותפים, שבקצו מלכותיהם השבורים והרצוצים, נחעוררו רחמיו על שתי הנשמות האבודות, והוא פנה אל בית הדין, בקול רך ומשיב חמה, בהתאמצו לשדל את הרבנים להטות אוזן קשבת לתחנוניהם של החוטאים המבקשים לפתוח להם שערי תשובה — ולנסות בכל זאת למצוא מוצא...

אין חוטא שאין לו תקנה

"מורי ורבותי, רבנים ודיינים מומחים!" פתח הרב את דבריו "ידועים ומקובלים עלינו דברי רבותינו בעלי התלמוד ונושאי כליהם, אין חטא שאין לו תקנה! התשובה בוקעת ועולה דרך כל הרקיעים ופורצת כל השערים הנעולים! ואמרו בגמרא על מנשה מלך יהודה, אשר העמיד צלם כהיכל ה', כאשר ביקש לחזור בתשובה, נעלו המלאכים בפניו את כל השערים, כדי שתשובתו לא תתקבל — ואז גברה מדת הרחמים על מדת הדין והקב"ה כביכול עשה לו כמין מחתרת ברקיע כדי לקבלו בתשובה! ואם השי"ת ריחם על חוטא גדול כזה שהכניס פסל בבית המקדש, מדוע לא יכמרו רחמינו על שני האנשים האלה המתפלשים בעפר לרגלינו ומתחננים ומבקשים סליחה וכפרה — מדוע לא ננסה למצוא מרפה לנפשם ולחזור בשבילם דרך לחשובה?"

דבריו הנרגשים של בעל מגלה-עמוקות שיככו במקצת את סערת הרוחות והפיגו במידת מה את הריחתה והזעם שהופנו נגד השניים, כשכילו מעשי הנבלה שביצעו, בהכשילים עיר שלמה במשך שנים בעבירות חמורות ביותר. גם המראה של השניים ששכבו עתה על הרצפה בהכנעה ובהשפלה כשפניהם כבושות בקרקע ויללת היאוש שלהם ממלאת את חלל האולם, עורר בכל זאת את רגשי הרחמים שכלב חברי בית הדין והם התחילו להתלחש ביניהם ולטכס עצה כדת מה לעשות.

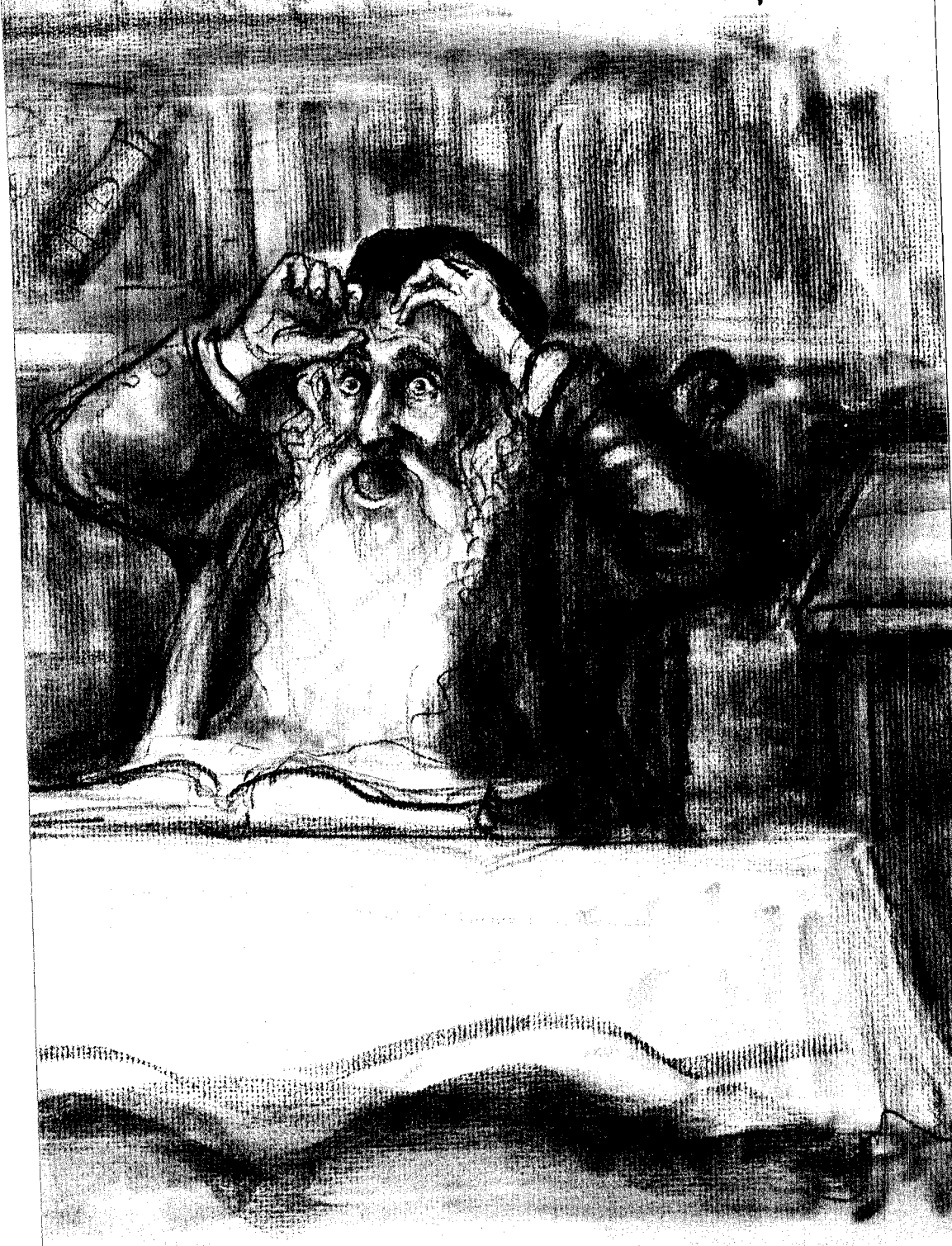
קפו

קפג

בס"ד

די שטאט קראקא

לאור המצב הנורא שנתפטמו את מטבח
היהודי בבשר נבילה וטריפה עשרות
בשנים מוטל עלינו חוב קדוש להדפיס
מחדש הספר הקדוש והנפוץ ביותר

בעיר קראקא

שנדפס בהוצאה חדשה עם תמונות קרוב ל' 40 שנים על ידי לוחם
מלחמת ה' ברמה הגה"צ מהאלמין שליט"א.

הספר נדפס בלשון אידיש, ותרגמו בלשון הקודש, ואנגלית

אנו המוציאים לאור הוספנו הרבה דברים חדשים כהנה
וכהנה אוסף מלא דברים שנוגעים להמצב שלנו השורר
כעת שנכשלו עשרות אלפים מאחינו בני ישראל שומרי
תורה ומצות בלי יודעים עשרות בשנים

נא ונא שכל אחד יפרסם מה שמובא בספר הזה לתועלת
הרבים בכל בתי בני ישראל

וועד מעוררי האמת דעיר מאנסי ניו יארק

חודש אלול שנת תשס"ו לפ"ק

וועד מעוררי

האמת

דעיר מאנסי ניו יארק

הק' שמואל ווייס

הק' חיים גרינשפאן

הק' גדליה געלער

נדפס בעיר מאנסי נ"י

בס ד

די שטאדט קראקא דף 166

שאלות וואס דא וועט איהר טרעפן די תשובות!!!

א' האט האדמו"ר מסאטמאר געהייסען עסן פון סאטמאר בוטשער
צו נישט?

ב' וויאזוי קען זיין אז מיר האבען נישט געוויסט פון דעם אז מיר
ווערן אנגעשטאפט?

ג' האבן די רבנים געוויסט דערפון?

ד' צו איז די מעשה א איינצעלנע געשעהניש וואס האט נאך

קיינמאל אין אמעריקא נישט פאסירט?

ה' אויף וועהם קען מען זיך יא פארלאזען?

ועוד כהנה וכהנה

מיר בעטן אייך טאמער האלט איהר אז היינט איז אלעס מסודר איז די
קובץ נישט פאר דיר, דאס איז נאר פאר אידען וואס זיכען אמת'דיג צו
וויסען וואס גייט דא פאר

Rabbi Hillel Weinberger

Rd. 4. Box Y-15

Mount Kisco, N.Y. 10549

הי"ד וויינבערגער

מבדקין סעודא העלי

דיין וסויז דקס נייטרא

פאנעם קסקא, נ.י. ע"א

קס"ז

הריני אהוה' אף אין קהלתו ה'ו
אנ' יאזן שיקנו מ.ה.ר. מאמיה מין וסונג שוואן
מהחיות "שבה" הנמצאת ב'צאחה סופראמאיקאט'
בעיר מאנסי, נ.י. ארדק.
שבצוהר צריכין הם אהג'אל לא הלא
באר שמים כבת וכדון.
ז' אלו תשס"ו זפן
הכל' ב'צאחה
הלא וויינבערגער

126 Maple Avenue
Spring Valley, NY 10977

מודעה נחוצה

הננו בזה להודיע לציבור קונים החשובים שיחיו

כי לצערינו הרב גילינו מכשול גדול

בין בשר עוף של "שבח - מיעט"

הנמכר בחנותנו

נמצא בשר אינו כשר, רח"ל

והרב המכשיר שליט"א הורה

כי צריך להגעיל הכלים!

על כן ישאל כל אחד את הרב או מורה הוראה שלו,
לדעת את אשר עליו לעשות

אודות פרטי העניינים יוכלו הרבנים או מורי הוראה לקרוא על הטעלעפאן:

845-642-8813

קונים הקוראים יוכלו לצלצל למספר טעלעפאן של חנותנו הרגיל

ולמזהיר ולנזהר שלומים תן כמי נהר

בברכת כתיבה וחתימה טובה

כ"א
ה'תשס"א

126 Maple Avenue
Spring Valley, NY 10977

מודעה נחוצה

הננו בזה להודיע לציבור קונים החשובים שיחיו

כי לצערינו הרב גילינו מכשול גדול

בין בשר עוף של "שבח - מיעט"

הנמכר בחנותנו

נמצא בשר אינו כשר, רח"ל

והרב המכשיר שליט"א הורה

כי צריך להגעיל הכלים!

על כן ישאל כל אחד את הרב או מורה הוראה שלו,
לדעת את אשר עליו לעשות

אודות פרטי העניינים יוכלו הרבנים או מורי הוראה לקרוא על הטעלעפאן:

845-642-8813

קונים הקוראים יוכלו לצלצל למספר טעלעפאן של חנותנו הרגיל

ולמזהיר ולנזהר שלומים תן כמי נהר

בברכת כתיבה וחתימה טובה

כע"ל
הצ"ח גראסער

Rabbi M. Weissmandl
Rabbi of Cong. Nitra Monsey
1 Park Lane Monsey NY 10952

מנחם מאיר ווייסמאנדל
אב"ד דקהל תורת חמ"ד
נייטרא - מאנסי

Tel 845 352 1807
Fax 845 352 7612

בעזרת

הוראה ביניים השערוריה בדבר בשר עוף של "שבח"

נא לעקוב אחרי העידכון

ז' אלול תשס"ו

לדאבון לב ובצער גדול הרינו להודיע לקהל החשוב השואלים, שכל אלו שקנו בשר "שבח" מכל סוג שהוא אצל חנות "הצלחה" גראסדי (הנארז שם) שאירע שם מכשול איום ונורא בעה"ר, ויש להחמיר שכל הכלים כלומר קדירות, כסוים, כפפות מזלגות וסכינים, התנורים, השלחנות (קאנטרס) בלענדר"ס מייקרווע"וו, קערות פרצלי"ן שונים, כלי זכוכית, כלם שנשתמש בהם חם או דבר חריף צריכים הכשרה חמורה. אך בכמה ענינים יש לצדד להקל באופן ההגעה. ולהעיל אף כלים שתלוי במחלוקת הפוסקים.

לעת עתה ידוע, שנמכר ונושוק עופות שהם ר"ל נבילה וטריפה גמור, ולע"ע אין ידוע אחוזים של הטריפות לעומת הכשירות, ואין ידוע כמה זמן כבר נמשך המעל הזה אך ידים מוכיחות וחששות גדולים שכבר זמן ממושך, וחוף מזה גם כבר זמן ארוך שמוכר בשר מכל ההשגחות השונות - אפילו מהשגחות החלושות - ומטשטש ומחליף החותמות אהדדי

ובואו ונחזיק טובה לבעלי החנות "הצלחה" יר"ש ודחילי חטאין ה"ה משפחת גרין - גרינצווייג החשובים, שביוזמתם הם נוכל הרשעית, שהם גילו הקלון המבאיש הנורא הזה, קשר בוגדים שר"י מחטיאי הרבים אשר מעלו להעיל נפשות ישראל ולטמאם ולטמטם ליבם בבשר מגועל הזה מתוך החנות שלהם.

לחלן סדר ההגעה לכתחלה:

- 1) כל כלי מתכות כגון הקדירות וכיסוי קדירות, כפפות, מזלגות וסכינים, צריכים לנקות היטב שלא ישאר שום לכלוך או שומן עליו, ולהסיר הידית המחוברים ע"י בורגים ולנקות הלכלוך משם היטב, ולהשאירם נקי ויבש כ"ד שעות ולהכשירם כדלהלן
- 2) הקדירות ימלאו במים ויתנם על האש להרתים עד שיעלו בועות - וישאיר לעלות הבועות זמן מה - ואח"כ יתן לתוך הקדירה חתיכת מתכות או אבן מלוכלכת שנתחמם על גבי האש, להעלות המים עד שהמים יעלו על כל גדותיו של הקדירה וישפכו לחוף ואח"כ ישטוף הכלי במים קרים.
- 3) הכסוים של הקדירות יסירו מהם את הידית שמחוברים בבורג וינקו כנ"ל, ויכשרו אותם ע"י שיטבלם במים רותחים בכלי יותר גדול (אינו בן יומו, ולכתחלה בשרי) באופן שיכניס כל הכסוי כנ"ל - וישאיר להעלות בועות זמן מה - וישטפם במים קרים.
- 4) כפפות ומזלגות וסכינים ינקו היטב היטב, וישאירם נקי ויבש כ"ד שעות, ויכשרם ע"י זריקתם לתוך קדירה גדולה רותחת, - מעלה בועות - (ולכתחלה כלי בשרי) וימתין עד ששוב יעלו המים בועות, וימתין זמן מה בהמים הרותחים, וישטפם שוב במים קרים.
- 5) כל כלי מכתכות שנשמשו בהם בשרי (מהנ"ל) חם יס"ב (109 מעלות) או דבר חריף (בצל צנון או לימון וכיוצ"ב) דינם כנ"ל.
- 6) כלי טאפלאן לכתחלה לא מועיל הגעה.
- 7) מטחנת בשר, Graindr יש לשוטפו היטב בחמין ובבורית ולהגיעלו ברותחין.
- 8) כלי פלעסטיק, אפשר להכשיר כנ"ל,
- 9) כלי טשיינא, פורצעלאן, קורעל, מעלימין, סיראמיק, וכדומה, יכשירו ג' פעמים.
- 10) הכיורים (סינקס) ינקם היטב, כל חורין וסדקין, וישאירם יבש ונקי כ"ד שעות, סביב להדרען יגררו היטב כל שיורי אוכל וכל הנשאר וכיו"ב, לתוך הדרען ישפכו חומר דרענא או שאר דבר חריף שפוגם את השיריים שבתוך הדרען, ויגעילו הסינקס ע"י שפיכת מים חמים מעלה בועות ישיר מקדירה המגעלת שהוא כלי ראשון על כל הסינק, החל מלמטה והולך ושוף סביב סביב עד למעלה, ויהי' בשפיכה נמוך להסינק ומקום שמגיע המים חמין, ולא ע"י זריקה מרחוק, ושוב ישטפם במים קרים
- 11) כמו הנ"ל יעשה להקאנטערס.
- 12) הנע"ז רענד"ש, יקח כסוי ברזל גדול כמו שבת בלעד, וידליק כל הד' אש, וישאירם דלוק עשרים ובזה נכשרו החצובות, ושוב יגעיל את הכסוי הלבן סביב להאש על מים חמים וכדעיל.
- 13) השבת בלעד גופא (וגם פלאטא עלעקטרי"ק) יש לנקותה יפה וידליקה לשעתיים:

- 14 די"ש וואשער: ינקו היטב את המסננת שפעמים רבות נתקעים בה שיירי מאכל. וימתינו נקי ויבש כ"ד שעות, ויפעילו את המדיח על החום הגבוה ביותר, וכבולעו כך פולטו. והמגשים (הטרעיס) לכתחילה רצוי להגעילם במים רותחים או בעירוי של מים רותחים. (ובדיעבד בנידון דידן אפשר להגעילם בהדחה בתוך המדיח בסייקע"ל הארוכה והחמה ביותר) ויש מחמירים ומחשיבים את המדיח ככלי ראשון שכדי להכשירו צריך להכניס לתוכו ברזל מלובן כדי שירתיח את המים ובכך אין להגעיל דיש וואשער של גוי שהוא טריפה גמור, אבל בנידון דידן עם שאר צירופים יש לסמוך על המקילים.
- 15 התנורים (אווע"ן) ינקו היטב ע"י חומר הפוגם, וביותר הדלת יש לנקות היטב כל חורין וסדקין, ושוב ידליק את התנור להחום הכי גדול (500) לשעה לכל הפחות. (ותנור טריפה גמור של גוי יעשה שאלת חכם ומנח"י החמיר)
- 16 מייקרוו"ו להכשירו כדלהלן. א) יש לנקותו היטב משאריות אוכל שאולי נותרו בו מחמת גלישה או זיעה. ב) להמתין כ"ד שעות כדי שהטעם הבלוע בו ייפגם. ג) להכשירו ע"י צלוחית מים וחימומה למשך זמן ארוך מעט מהמקובל. (וזהו אינו מועיל למייקרווועו טריף של גוי)
- 17 דזארדז"ש פארמע"ן גריעל, קשה להכשיר, והטוסער אווען נכון להחמיר להחליף כי קשה מאוד ההגעלה (ובנידון דידן אם כבר עבר יותר מששה חדשים מזמן שקנה מבשר הנ"ל יש מקום להקל בכלים הנ"ל).
- 18 הגריעל"ס הרגילים בחצר, ידליקם למשך שעותיים על החום הכי גדול.
- 19 סעלף קלינוג אווען יכשירו ע"י FULL CYCLE
- 20 המפות יכבסו היטב.

אם ביטלו או אפו אחר שהכלים שהו כ"ד שעות נקי, כלומר אינו בן יומו, האוכל מותר והכלים חייבים בהגעלה, ואחר שידוע האיסור ובשל ואפה בכלים הנ"ל האוכל אסור

(בהיותו בזה אפרסם שוב הכרזו שפרסמתי זה יותר משנה

Rabbi M. Weissmandl
Rabbi of Cong. Nitra Monsey
1 Park Lane Monsey NY 10952

Tel 845 352 1807
Fax 845 352 7612

מנחם מאיר ווייסמאנדל
אב"ד דקהל תורת חמ"ד
נייטרא - מאנסי

בעוה"ת

ט' ניסן תשס"ה

לידיעת הציבור

היות שנהוג שחנותים קונים באריזות גדולות כל מיני מזון שונים כמו בשר, או ממתקים, ומזונות, וכו' ממספקים שונים, ושוברים את החותם של האריזה הגדולה, ומאריזים בעצמם בחנות שלהם בתוך אריזות קטנות לנוחיות הקונה, ומציינים בנייר שלהם הנדבק על אריזות המאכל או על הדף שמונח המאכל איזהו הכשר יש לזה.

מהנחוץ להודיע להציבור החשוב שכיון שנשבר החותם הארגענעל"י אז כל הנאמנות מונח על ההשגחה של החנות, ועל הקונה לדייק ולדקדק לקנות בחנות שיש לו השגחה מעולה שעוקב על האריזות לוודאי שמקור ההשגחה הנרשם על האריזה שבחנות נכונה, ונחוץ שיהי' תלוי על קיר החנות את **"כתב ההכשר"** המעיד ההכשר על האריזות שנעשית בתוך החנות עצמו, או שיקנו רק באריזות עם החותם האורגנעל"י שהושם במקור המוצר.

כמו כן נחוץ ליראות **"כתב הכשר"** על כל מוצרים שנתייצרו, שנתבשלו, או שנאפו, בתוך החנות עצמם, קודם שקונים ואוכלים והקונה לא יסתמך על אומדנות.

בברכת חג כשר ושמח
מנחם מאיר ווייסמאנדל

מנחם מאיר ווייסמאנדל

כשרות - מונסי-קראקא-ט

בעולם הכשרות סרט איך ששוחטים כשרות במשנותיו של הראשונם והאחרונים מאנסי
פרשה

הסיפור של קראקא שאלה מעניינת קול קוראם חצות

הכשרות באומן השנה

פרשת ה"טריפה - געיס" - וואסער - געיס

בעולם הכשרות

בולעטין וועד הכשרות

מכתב עדות על ה-43 מכשולות אצל השחיטה מרובאשקין.
(מסודר ומדויקת)

מכתב עמ תשמ ט

שאלות ותשובות מהגאון רבי יצחק לוי

לה"רבנות הראשות" בארץ, טענות עם מקורות מחז"ל

מכתב עמ ראה את השחיטה שיש שם פסולים תשס ה

מכתב למערכת ישראל 613

השוויגער של רובאשקין בא בחלום! ומגלה למה שני נכדים
הלכו לעולמם

הרב ווייסמאן בדין תורה עם הרב ממארגארעטין ונתגלה
שהרב ממארגארעטין האכיל חלב לעם ישראל בשחיטת
רובאשקין.

מכתב עמ שני סיפורים נוראים תשמ ט

ספר הרידב"ז והכשרות

המחבר מצהיר אי אפשר בעולם לתקן מצב הכשרות בארה ב

הספר עמ מצב הכשרות בשנת תר ס ועד היום

הסרט האיך ששוחטים במשחטה של רובאשקין

כשרות במשנותיו של הראשונים והאחרונים!!!

רש"י הקדוש הרמב"ם ז"ל האור הצדיקים הבעש"ט הקדוש התולדות יעקב יוסף

הרמב"ם ז"ל

ובא וראה מה שכתב הרמב"ם ז"ל וזה תוכן דבריו בקיצור

על פי חכמת הטבע כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם ומהדם יורד אל הכבד ומהכבד עולה הברירות אל הלב ומהלב יורד המובחר והדק אל המוח ושם שורה השכל וחיות של האדם

ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא נעשו דמיו צלולין וטהורין ויש לו לב טהור והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות להשיג אמיתית החיות שהיא אלקות של כל העולמות המחי את כולם ומי ששומר עצמו יותר ומקדש את אכילתו עפ"י דרכי ד' ותורתו נעשה מזה בנין אב והוא השכל לכל רמ"ח איבריו ומתקדשים ומתטהרים

וכן להיפוך ח"ו נעשה בנין אב שכל עקור ומעופש בדעות זרות וחיות שלו נעשה בחינת מת והוא אבי אבות הטומאה וכו' ורמ"ח איבריו נטמאים וטמא טמא יקרא לכל דבר ונעלם ממנו אמיתת החיות שהיא אלקות של כל העולמות ונטמא ונופל לדיעות זרות ואלהים אחרים הם אלילים אלמים מתים וזבחי מתים יקראו להם

לכן התנאים ואמוראים ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שמרו נפשן שלא יתגאלו בפת בג הזקן וביין משתיו ולכן האירו שכלם והי שורה עליהם רוח הקודש לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה כי שרתה עליהם כח אלקי אשר הוא ואורייתא כולא חד ואור נשמתם ג' כ' הוא חוט המשולש אשר לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים אבל אנשים הללו בודאי טמאים ונטמאו דמם ומשם לבם ומוח שלהם נטמם במאכלות האסורות והטמאות ולכך החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות ולא יכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי מאמרינו הבנויים עפ"י שכל אלקי עולם ומלך עליון והואיל והעיזו פניהם ויצאו לחוץ פתאום יבוא עליהם הכזרת וכרות יכרתו אותם וכל אשר להם וכך עלתה להם כי לא היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך גדול והרג אותם וביזז כל אשר להם עכת ד'

ל איש אשר רגליו עמדו על הר סיני ואשר בוער בקרבו עדיין ניצוץ ש עצמו ובני ביתו מאכילת בשר בהמה אשר כל כשרותו אינו אלא זמית עיניים כאשר הרבנים הצדיקים צועקים מרה

האור הצדיקים

כתב בספר אור צדיקים (פרק י"ט), וזה לשון קדשו:

דע כי מי שלא היה מדקדק במאכלים בעולם הזה ולא היה נזהר להבחין בין איסור להיתר, ואפילו אינו איסור מפורש בתורה אלא מחכמינו ז"ל. עונשו שלאחר מותו בא הממונה על חיבור הקבר **ומכה על בטנו בשרביטו של ברזל ואש, עד שכריסו נבקעת ויוצא פרשנדא**, ואז מהפכין אותו על פניו ומכים אותו, ואומרים לו בלע מה שהוצאת, השם ישמרינו ויצילנו מדין הקשה הזו ומדכוותיה, ובפרט באיסור בשר בחלב שהוא עון חמור, עד כאן לשונו.

רש"י הקדוש

בתורה הקדושה כתוב

נשי קודש תהיון לי
זיון לי אומר רש"י הקדוש אם אתם קדושים ופרושים מנבילות וטריפות הרי אתם שלי

ואם לאו **אתם של נבוכדנצר וחבריו** הפשט הוא כך הקדוש ברוך הוא
ור כשהיקודים יהיו קדושים והם לא יאכלו נבילות וטריפות אז הם יהיו שלי
הם יאכלו נבילות וטריפות הם לא יהיו שלי ועל המלים לכלב תשליכון אותו
ור רש"י **שהכלב נכבד ממנו הכוונה שכמישהו אוכל טריפות הוא יותר גרוע מכלב**

הבע"ט הקדוש

בזע"ם תצעד ארץ " **ז' ביחה ע' ירובין מ' קוואות**

ג דברים אלו מחויב כל צדיק וצדיק למסור נפשו להשגיה על זה
ואם אינו מקיים ג דברים אלו הוא הוא ההמן האמיתי של העירוב רב

** ** *

החת"ם סופר

התולדות יעקב יוסף

מרן בעל תולדות יעקב יוסף בפ' נשא:

**מערכת הס"מ שלא לפתות כל יחיד, רק מעמיד שוחטים בכל מקום מסיטרא דילי' ועל ידי
זה הכל ברשותו**

עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר
רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דילי' המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו
ברשתו

1. רוב אפיקורסות רח"ל מתנוצץ באדם על ידי אכילת נבילות וטריפות, (תורת משה פרשת קדושים).
2. מאכלות אסורות פוגם אפילו בשוגג, אלא שיתשנה הפגם בדמזיד תעשה נפשו שקץ, ובשוגג תטמטם נפשו ונטמאת (אור החיים הקדוש פרשת שמיני).
3. אם אתם קדושים ופרושים משקוצי נבילות וטריפות הרי אתם שלי, ואם לאו אינכם שלי (רש"י משפטים ל').
4. אין עבירה גדולה כל כך כמאכלות אסורות שמזה יצאו מדינות שלימות לתרבות רעה (שו"ת דברי חיים סימן ז').
5. כל מה שסובל האדם בעולם הזה הוא מפני שלא נזהר במאכלות אסורות (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).
6. יוצא מרשות הקדושה ונכנס לרשות הסטרא אחרא (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).
7. אוי להם ואי לנפשם כי לא יתדבקו בצרור החיים כלל ודנין אותו לאחר מיתתו כאדם מגועל, כי הקב"ה גועלו בעולם הזה ובעולם הבא (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"א).
8. מדבק נפשו בסטרא אחרא וגועל נפשו ורוחו, ורוח הטומאה שורה עליו (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).
9. נעשה פני חיה רעה (זוהר הקדוש ח"ב דף קכ"ה).
10. נכנס בו מחשבת כפירה ומינות (רמב"ם).
11. הבנים יוצאים לתרבות רעה ח"ו (אגרא דפרקא אות קכ"ו).
12. מכניס טומאה בלבו ובנפשו של אדם (מסילת ישרים).
13. למה משיח לא בא בשנת הכת"ר? – תשובה! עבור שוחטים קלים, (דרך הנשר, שמרו משפט).
14. כל האוכל מאכלות אסורות מעכב באת משיח צדקינו - מי החריב את ביתינו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו? - מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום? עבור שוחטים שמאכילים נבילות וטריפות (ברית מטה משה על הגדה של פסח).
15. אין לו טהרה עולמית ומאבד חלק עולם הזה ועולם הבא (יש שכר עמוד מ"ב).
16. נעשה מין ורשע (האריז"ל).
17. מליון יהודים נהרגו בשנת ת"ח עבור שוחטים קלים (קב הישר פרק קב).
18. שלשה וחצי מיליון יהודים יצאו מן הדת בגרמניה עבור שוחטים קלים (שו"ת דברי חיים).
19. הבעל שם טוב בא לעולם לתקן השחיטה (ברכת אברהם).
20. מחזה מחרידה ומזעזע: השוחט אינו שוחט עוף או במה, רק שוחט את עצמו.
21. אכילת נבילות וטריפות חמור יותר מחילול שבת קודש (חפץ חיים).

22. מובא בספר שפת אמת (והובא גם בספר שער בת רבים פרשת בא) דפעם אחת בא לפני זקני הרה"ק בעל אוהב ישראל מאפטא זי"ע איש אחד שה' לו בן שנתפקר ורצה להמיר דתו רח"ל, וביקש מהרב לעזור לו להפוך לבו לטוב, והשיב לו הרב אם אתה יודע שלא אכל חמץ בפסח מעת שנתפקר אז אפשר להושיעו, ואם לאו. ואמר שזהו סמיכות ב' כתובים בפרשת כי תשא, אלהי מסכה לא תעשה לך את חג המצות תשמור, עכתו"ד ודפח"ח. ומצאתי סמוכין לדבריו הקדושים בזהר (ח"ב קפב.) על פסוק הנ"ל "אלהי מסכה לא תעשה לך, את חג המצות תשמור", אלהי מסכה לא תעשה לך וכתוב בתורה את חג המצות תשמור, מאי האי לגבי האי, אלא הכי אוקמוה מאן דאכיל חמץ בפסח (כאילו עבד כוכבים ומזלות למפלח לגרמיה דהא רזא הכי הוא דחמץ בפסח) כמאן דפלח לכוכבים ומזלות איהו, ע"כ.

23. וכתב בספר חסד לאברהם להרה"ק מראדאמסק זי"ע (לפסח, ד"ה ואלה) על פסוק אלהי מסכה לא תעשה לך, את חג המצות תשמור שבעת ימים תאכל מצות, כי אכילת המצה בשבעת הימים היא שמירה לכל השנה מחטא עבודה זרה, ע"כ. והחתם סופר זצ"ל כתב בתורת משה (קדושים) דרוב אפיקורסות רח"ל בא על ידי אכילת נבילות וטריפות. ובספר שלחה"ט מביא בשם האר"י הק' דכל האוכל מאכלות אסורות נעשה מין ורשע רח"ל.

24. רואים אנו מכל זה ג"כ דהמכשול במאכלות אסורות מביא את האדם לידי מינות ועבודה זרה רח"ל, והוא כדברי זקני הרה"ק מאפטא זי"ע שאמר לאיש ההוא שאם לא אכל בנו חמץ בפסח אפשר להושיעו, כי בזה תלוי כל ענין חטא עבודה זרה, דאם אכל חמץ בפסח ח"ו אין לו הזכות ואפשריות לינצל מחטא עבודה זרה, מה שאין כן אם ניצול מאיסור חמץ.

25. התיקון להחטא של הכשלת אלפי יהודים בנבילות וטריפות - על ידי הרב הקדוש בעל "מגלה עמוקות" הגאון הקדוש המקובל רבי נתן נטע שפירא זצוק"ל אב"ד קראקא - מאורע מסעיר שהתרחש בתקופת הגאון הצדיק ר' נתן נטע שפירא זצ"ל בעל "מגלה עמוקות" זצ"ל

רבי משה סופר, ה"חתם סופר"
זי"ע

1762 - 1839

הצדיק הקדוש רבי נתן אדלער זי"ע
במלחמתו הגדולה להביא משיח

בספר דרך הנשר מובא מהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער, שעיקר עיכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטריפות ואם יתקנו זאת יבא תיכף ומיד ממש, ואעתיק מה שכתוב ממקצת מספר "האבי"ב" (ראשי תיבות א'חינו ב'ני י'שראל ב'גולה) כתב, מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלר ותלמידו ר' משה סופר מפ"ב (פראנקפוט דמיין) מקובלים בנסתר, ר' נתן אדלער רצה לפסול השוחטים דפפד"מ, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחי' וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הסמ"ם מ"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברוח מפ"ב. [וזה היה סוד ירידת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמז על זה ב"זע"ם" תצעד ארץ, ראשי תיבות ז'ביחה ע'ירובין מ'קוואות]

ידוע שעל ידי שוחטים הקלים שהאכילו בשר פיגול, יצאו מן הדת לערך ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבואר בשאלות ותשובות דברי חיים (יו"ד חלק א' סי' ז') שאין עבירה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעוונותינו הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהילות בארץ לוע"ז שאכלו ונתפטמו בנבילות וטריפות על ידי השובי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו (מן הקהל. (עיי"ש דבריו החוצבים להבות אש

אין לחדש דבר שהוא נגד כל הפוסקים

אודות שאלתנו לאשר בזמן הזה רשות נתונה לכל אחד לעבור בכל עיר ועיר בלי מוחה, אם מהני עירוב ע"י צוה"פ כי הוי רה"ר שס' רבוא בוקעים בה.

איננו אוכל להאריך בפלפול כי תש כחי ואור עיני גם המה אין אתי כבראשונה, ורק הנני לשאול, מה הרעש הזה ממה שמצא בספר חידושי הר"ן, הלוא גם באו"ח במקומו (סי' שמ"ה) בטו"ז מביאו, אע"פ כן, כל הפוסקים ראשונים ואחרונים וגם הרמ"א והברכי יוסף ובאלי' רבה והפרי מגדים והשע"ת, כולם מביאים להתיר, ואין רצוני לחדש דבר שהוא נגד כל הפוסקים ראשונים ואחרונים כו'...ואין בכחי להאריך בפלפול וקצרתי, וד"ל. (שו"ת (דברי חיים ליקוטים והשמטות מח"ב סימן ג

רבי חיים הלבערשטאם מצאנז זי"ע
בעל "דברי חיים" שנת ה'תקנ"ג -
ה'תרל"ב

רבי יעקב דוד רידב"ז זי"ע

ה'תר"ה - ה'תרע"ד

על הכשרות בשיקגו, כי זה היסוד הראשון שמוטל על הרב לתקן, עד שהשוחטים והבוטשערים העמלקים רדפו אותו והוצרח לברוח משם, ועלה לארץ ישראל, ונתיישב בעיה"ק צפת, ושם מנו"כ העולם אמרו שחשב עצמו (רבינו משה חיים לוצאטו – הרמח"ל) למשיח. ושמעתי מפי מו"ר הרידב"ז זצ"ל, שפעם אחת אמר לתלמידיו שיחפשו עליו שאם עבר פעם אחת על דברי חז"ל, אזי אינו יכול להיות משיח, והזכירו לו כי פעם אחת עבר על מחז"ל לעולם יצא אדם בכי טוב (פסחים ב'), ואז הסיח דעתו מלהיות (משיח) (ספר "עדן ציון" עמוד קמ"ה).

חלק מספריו: מגדל דוד – חידושים ופולפולים לתלמוד בבלי וירושלמי ווילנא תרל"ד. ב. חנה דוד – חידושים על מסכת חלה מתלמוד ירושלמי (שם תרל"ו). ג. תשובות רידב"ז (שם תרמ"א). ד. פירוש רידב"ז ותוספות רי"ד – על התלמוד ירושלמי (פיטריקוב תרנ"ט – תר"ס). הראשון הוא פירוש הענין (דוגמת פירוש רש"י בתחמוד בבלי) והשני, הרחב ביאור (דוגמת התוספות בתלמוד בבלי), בפירושו, אלה קנה לו את פרסומו הגדול כ"תנא ירושלמי". ה. נימוקי רידב"ז דרושים ופירושים על בראשית שמות (שיקאגו תרס"ד). ו. שו"ת בית רידב"ז (ירושלים תרס"ח). ז. קונטרס השמיטה - הלכות שביעית ירושלים תרס"ט. ח. קונטרס הלכה למעשה - בדין פירות שביעית ירושלים תרע"ב. ט. שו"ע לשבת – בית רידב"ז – הלכות שביעית שהוציא לאור במצורף לספר "פאת השלח" ירושלים תרע"ב. ועוד

כל כוחו של הרשע הגרמני ימ"שבא על ידי שאכלו מאכלות אסורות שהיו שוחטים קלים ומזה נולד עמלק הגרמני, והיה במדה כנגד מדה מפני שלא השחזו הסכינים כדבעי השחז את החרב של הבעל דבר שהוא שר של עמלק ועל ידי זה היה בכוחו לשחוט מיליוני יהודים רח"ל (ספר דרשות הגר"ש שווייצער שליט"א)

רבי אהרן רוקח מבעלזא זי"ע
ה'תר"מ - ה'תשי"ז

אני יודע שכתבתי הפעם לא תביא לי כבוד, אדרבה, אולי עוד יתנפלו עלי בזלזולים מכל הצדדים, אבל מה אני יכול לעשות, כאשר בוערת בעצמותי אש שאינה נותנת לעצמה להיחנק". "בנושא הכשרות כבר דשו בה בעיתונות היהודית בזמן האחרון, ובעיקר בכל הקשור לאותן הקצבים המוכרים בשר טריפה בשר בלי הכשר או בהכשרים מסולפים, אך התעלמו מן הצד השני של המטבע מענין הטריפות הנמכרות תחת השגחתם של הרבנים או ארגונים רבניים. - העיתונות שתקה בענין בשל כבוד הרבנים או בגלל טעמים אחרים, ובכל הקשור לכבוד התורה המושפל עד עפר, וכבוד האמת שעליו דורכים ברגלים, הרי שלנו הדברים יקרים יותר, ובמקום שיש חילול השם אין חולקים כבוד לרב, ולכן אני יוצא בקול מחאה גדולה".

"אני מאשים הרבה רבנים-מכשירים, שבידיעתם או בשל אי ידיעתם אך בשל התרשלותם מוכרים תחת "השגחתם" בשר נבילה וטריפה, בסיטונאות ובקמעונאות, והמוכר הינו נבל ברשות התורה.

אני מאשים אותם הרבנים המכשירים, שהרבה יהודים העירו להם והוכיחו להם בענין הטריפות, ואותם הרבנים התעלמו כליל מן הענין, אוותם החוטאים ממשיכים למכור כמה שהם רוצים.

אני מאשים הרבה רבנים, שבמקרים רבים הם אינם נוטלים חלק בעבודת ההכשרה, ובכל זאת הם יודעים מה שקורה, ובכל זאת שותקים בענין הנבילה, וכל זאת

רבי שרגא פייוועל
מענדלאוויטץ זצ"ל
מייסד ישיבה תורה ודעת לפני
שבעים שנה
(ראה מלחמת הדת שחיטה)

בשל ה"שמור לי ואשמור לך", או בגלל הרצון למנוע חילול ה', והם שוכחים שבמקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב.

אני מאשים את כל הרבנים הגדולים מנהלי ורועי ישראל שבגלל פירוד הלבבות ביניהם, המחלוקת אינה לשם שמים - כי שכאחד אומר אסור השני מתיר, וכשאחד אומר טמא, השני אומר טהור - ובמקום להנהיג השגחה חזקה, ובמיוחד בשוק העופות, יושבים ואין עושים דבר.

אני מאשים את האורטודוקסיה שהיא יושנת שינת חוני המעגל ואינה רואה דבר ממה שנעשה מסביב, היכן שהחומות החזקים ביותר שלנו נופלים ומתמוטטים על ידי שונאינו, דבר קדשינו נרמס ברגלינו, הירושה שירשנו זה שלשת אלפים שנה כמעט ואין לה עוד זכר, והאורטודוקסיה יושנת, אבל עד מתי?

האם אינכם יודעים שמכל חומת היהדות, ששמרה אותנו עד כה כמעט ולא נשאר זכר פרט לכשרות, שבת ימים טובים כמעט ואינם נשמרים, אפילו בבתי האורטודוקסים, ועתה נהרס גם חומת הכשרות ואתם יושנים, אבל עד מתי?"

"ואף אם התחלתם לבנות בשנים האחרונות ישיבות ותלמודי תורה בכדי לחנך את ילדיכם וכן להחדיר בהם מדות טובות, אז האם אינכם יודעים שגופות שהינן מפוטמות בנבילות וטריפות, אינן יכולות להיות יהודים עם מידות טובות? האם אינכם יודעים שנבילות וטריפות מטמטמים את הלב ומסממים את הדם היהודי, ואתם יושנים, אבל עד מתי?"

האם אינכם יודעים שבכל יום שהינכם הולכים בבוקר למקוה לטהר את עצמכם, לא יעזרו לכם אפילו כל מימות שבעולם, כי הינכם טובלים ולא רק ששרץ בידכם, אלא שרץ בתוכם!, וכשהינכם מתפללים ערב ובוקר, או כשהנכם לומדים שיעור, האם אינכם יודעים שהבל היוצא מפיהם הוא הבל של חטא, כי הוא מפוטם בנבילות וטריפות, ואתם יושנים - אבל עד מתי?

רבותי! תעשו לעצמכם קצת חשבון הנפש וראו עד להיכן חרגתם, זכרו, שההורים שלנו הקריבו עצמם על קידוש השם, הם הרשו שישרפו ויצלו אותם, והעיקר לשמור על תורתנו הקדושה, מאחר ומכם אין תובעים קרבנות, רק בקומץ אתם יכולים להציל את הסיטיאוציה, והינכם יושנים, אבל עד מתי? - יהודים! האם אינכם פוחדים יותר מיום הדין הגדול והנורא, היכן שלא תוכלו יותר לתרץ תירוצים והתחמקויות ומשיכות בכתף? - ואני שואל אתכם, עד מתי? ואני אומר, עורו ישנים משנתכם!"

לחם מלחמת ה' במסירות נפש ממש נגד מכשולי
השחיטה החדשה שהיא השחיטה תלוי' שהנהיגו
הבוטשער'ס בארצות הברית, וכתב מכתבי
אזהרה לרבנים ובירחונים שיפסיקו להאכיל
גבילות וטריפות על ידי השחיטה המודרנית
החדשה שהיא שחיטה תלוי'. עד שהבוטשערס
רצו להרגו רח"ל.

רבי אליעזר זילבר, זצ"ל
אב בית דין סינסינעטי וראש בית דין
אגודת הרבנים

שאלה מעניינת

האם יש נאמנות להעיד שהבשר וכו כשר

רבנים ומשגיחים הנותנים הכשרים ומקבלים
מאות ומליוני דולרים לשנה וכל מהם שותפים
במסוור האם הם נאמנים על פי התורה

תשובה

1]

* כל הנוטל שכר להעיד, עדותו בטל, כמו הנוטל שכר לדון, ואינו
צריכים הכרזה [שעדותו בטלה], אלא הדין והעדות בטל מעצמו.
(רמ"א חושן משפט סימן ל"ד סעיף י"ח).

2]

* כל שעבר עבירה שחייבים עליה מלקות... לא שנה אם עבר לתיאבון ... פסול לעדות. (שולחן ערוך חושן משפט סימן ל"ד סעיף ה').

3]

* היתה העבירה שעבר מדרבנן, פסול מדרבנן, הג"ה, ויש אומרים בדבר מדבריהם, בענין שעבר משום **חימוד ממון**. (שולחן ערוך ורמ"א שם סעיף ז').

4]

* כמו שעבר עבירה משום ממון, יעבור נמי להעיד שקר בשביל ממון, או הנאה שיהיה לו. (סמ"ע חושן משפט סימן ל"ד סעיף ו').

[לחזור למעלה](#)

5]

* החשוד לדבר אחד, אינו חשוד לדברים אחרים, אבל כל מה שצריך לאותו דבר, חשוד גם עליו, כגון, מי שהיה חשוד למכור חלב במקום שומן, והיה מרגיל הנערים לבוא לקנות ממנו באגוזים שהיה נותן להם, קונסים אותו שלא ימכור אפילו אגוזים. (שולחן ערוך יורה דעה הלכות מאכלי עכו"ם סימן קי"ט סעיף ד').

6]

* החשוד על הדבר, אינו נאמן עליו אפילו בשבועה. (שולחן ערוך יורה דעה הלכות מאכלי עכו"ם סימן קי"ט סעיף ד').

7]

* המוכר דברים האסורים, מעבירים אותו ומשמתים (מנדים) אותו. (שולחן ערוך יורה דעה סימן קי"ט סעיף ט"ו).

סיכום הדברים

לפי הנהל כמעט **כל הרבנים** היום מקבלים הון תועפות בעד ההכשר שנותנים

ובפרט על הבשר
ואין לך אפילו עד אחד כשר שיהיה נאמן ושתוכל לסמוך עליו

ואיך הלומדים צועקים עד אחד נאמן באיסורין ואין צריך לדרוש
ולחקור אחריו דע לך שאפילו הלכה זו מוטעת היא בידך ואם למדת לא
פרשו לך זהלכה פסוקה ברמ"א יורה דעה סימן קכ"ז סעיף ג' דכל היכא
דאתחזק איסורא כגון טבל או חתיכת בשר שאינה מנוקרת אין העד נאמן
עליו להתירו אלא אם כן בידו לתקנו

ובשחיתות הגדולות לא רק שאין בידו של בעל המכשיר לתקנו כי לא
יניחוהו אלא הוא שותף של בעל המסחר שחז"ל --- אמרו עליו הכשר
שבטבחים שותפו של עמלק ובין כך ובין כך ויצא העגל הזה ובני ישראל
הכשרים אוכלים ומתפטמים באיסורי נבילות וטריפות חלב ודם רח"ל על
סמך של הרע בנים שהם לא רק שותפים של עמלק אלא הם העמלקים לבד
ראה המראה מקומות בהערות

והשם יתברך יזכנו להיות חלקי ממזכי הרבים ואולי אבנה גם אנכי
ממנה ואליכם אישים אקרא להגות בהלכות אלו ולפרסמם בכל העולם
כי הם יסודי הדת ולא הוספתי משלי כלום והם רק דברי השולחן ערוך
הראשונים כמלאכים ותורה יבקשו מפייהם ודברים היוצאים מלבבות קדושים
יכנסו בלבבות בני ישראל גזע תרשישים אמן

מסכת קידושין דף פב א טוב שברופאים לגיהנם והכשר שבטבחים שותפו של עמלק

מסכת סופרים פרק חמשה עשר טוב שברופאים לגיהנם והכשר שבטבחים שותפו
של עמלק

תלמוד ירושלמי מסכת קידושין דף מז ב טוב שברופאים לגיהנם כשר שבטבחים
שותפו של עמלק

תוספות יום טוב על מסכת קידושין פרק ד משנה יד טוב שבטבחים ספיקי
טרפות באות לידו וחס על ממונו ומאכילן עד כאן לשון רש"י
ושותפו של עמלק לא ניחא דמה ענין עמלק למאכיל טרפות ולכן נראה

לפרש טוב שבטבחים הוא **אכזרי ומזגו רע** והוא שותפו של עמלק האכזרי שזינב כל הנחשלים ולא היה אומה ולשון שנזדווגו בישראל אחר שיצאו ממצרים והנסים שנעשו להם כי אם עמלק ראשונה וזה מורה על אכזריות לבבו שלא שם אל לבו הנסים והנפלאות שנעשו לישראל והמכות של מצרים במצרים ועל הים אלא אכזריותו וזדונו הכריעו לכך כמו שכתוב דברים כ ה ולא ירא אלקים

המאירי על מסכת קידושין דף פ ב טוב שברופאים לגיהנם מפני שכמה פעמים שופך דמים מפני היאוש ושאינו משתדל כראוי במלאכת רפואתו או שאינו יודע לפעמים סבת החולי ודרך רפואתו ועושה עצמו בקי כשר שבטבחים שותפו של עמלק פירשו גדולי הרבנים שמאכילים ספק טריפות מצד חסותם על ממונם ואיני יודע מה דמיון מזו לעמלק

אלא שמפרשים בדבריהם מאליפו שנטל כלממונו ליעקב ונמצא שכלם חומדי ממון ועיקר הדברים לדעתי שהוא חשוד על הסירוס והוא מעשה המיוחד לעמלק כמו שאמרו בהגדה שהיה מסרס ומשליך ערלותיהם כלפי מעלה לבזות מצות מילה וזהו ענין ויזנב בכ וזהו לדעתי אמרו הנחשלים אחריו מלשון ביעי חשילאתא עכ ל

תוספות הרא ש על מסכת קידושין דף פב א שותפו של עמלק במדרש דריש עמלק עם לק שהיה להוט אחר ישראל ככלב אחר הנבילה להכי מדמי ליה לטבח שחס על בהמותיו להכשיר נבלות

תוספות יום טוב על מסכת קידושין פרק ד משנה יד טוב שברופאים לגיהנם אינו ירא מן החולי ומאכלו מאכל בריאים ואינו משבר לבו למקום ופעמים שהורג נפשות ויש בידו לרפאות העני ואינו מרפא טוב שבטבחים ספיקי טרפות באות לידו וחס על ממונו ומאכילן עד כאן לשון רש י ושותפו של עמלק לא ניחא דמה ענין עמלק למאכיל טרפות ולכן נראה לפרש טוב שבטבחים הוא אכזרי ומזגו רע והוא שותפו של עמלק האכזרי שזינב כל הנחשלים ולא היה אומה ולשון שנזדווגו בישראל אחר שיצאו ממצרים והנסים שנעשו להם כי אם עמלק ראשונה וזה מורה על אכזריות לבבו שלא שם אל לבו הנסים והנפלאות שנעשו לישראל והמכות של מצרים במצרים ועל הים אלא אכזריותו וזדונו הכריעו לכך כמ ש דברים כ ה ולא ירא אלקים

הסיפור של קראקא

הסיפור ממבט אחר

נקודות מהסיפור

איז די שטאט קראקא

העיר קראקא

[בלשון הקודש](#) [אידיש](#) [אנגלית](#)

זה סיפור שקרה לפני כארבע מאות שנה בעיר איפה
שה"מגלה עמוקות" היה הרב שמה [בעיר קראקא].
וזה זיעזה אז את העולם כולו, ובמיוחד את יהודי אירופה,

ומעשה שהיה כך היה:

* * * *

קצבים יראים ושלמים בעלי צדקה מאכילים בשוגג ובלי יודעין
עיר שלמה של רבבות אלפי יהודים עם בשר חזיר ממש
לסיפור המלא.... [בלשון הקודש](#) [אידיש](#) [אנגלית](#)

18 נקודות מהסיפור

תוכן הסיפור:

1. מה שקצבים מסוגלים לעשות.
2. גדולי ישראל נופלים במלכודת.
3. דרך ושיטה לרמות את כלל ישראל באכילת ונבילות וטרפיות.
4. קצבים מחלקים צדקה ביד רחבה לכל נרשא ונצרך.
5. לקצבים מקום מכובד בכל עיני הקהילה ועומדים במרכזה.
6. מקום מיוחד בשמחות ובאירועים משפחתיים מוכן עבורם בכל אירוע.
7. הבחורים המכובדים היפים והטובים ביותר חתניהם.
8. בית החיים מתמלא בנשמות של צעירים שנקטעו בדמי ימיהם.
9. אנשים צעירים משאירים אלמנות ויתומים ל"ע.
10. ילדים צעירים נפטרים מן העולם ללא עת ומשאירים הורים מלאי צער.
11. העיר כולה על גלגלים.
12. אלפי קילוגרמים של בשר חזקים לאפתות.
13. כלים בערך של מליוני דולרים נשברים ונזרקים לזבל.
14. עשחת בחורים ואברכים תלמידי חכמים עוזבים את הדרך הישר.
15. מנקרים מאכילים חלב ודם לעיר שלמה ששמה קראקא במשך עשחת שנים.
16. תלמידי חכמים – רבנים – דיינים – גאונים וצדיקים – ראשי ישיבות כלי קודש – סופרים – שוחטים מלמדים – בני ישיבות – חסידים ואנשי מעשה –
- תינוקות של בית רבן ועשחת אלפי משפחות חשבות אוכלים נבילות וטרפיות חלב ודם עשחת שנים.
17. בכיות ויללות עד לב השמים בכל קראקא.
18. ה"מגלה עמוקות" גוזר עשחת תעניות בגלל עשחת המגיפות.

הסיפור ממבט אחר

כמה היבטים של המעשה הנורא

ההבדל בין מאנסי לקראקא

1. לקראקא הי' רב אחד – במאנסי ישנם מאות רבנים.
2. בקראקא היו שני קצבים – במאנסי מאות קצבים.

3. בקראקא האכילות טריפה בשוגג – במאנסי במזיד.
4. בקראקא זה קרה מתחת לאפו של הרב, – במאנסי הוא בהכשר ובהסכמתם של חלק מהרע-בנים.
5. קראקא היתה רק עיר אחת – במאנסי ישנן מאות קהילות חרדיות, שהוא חלק גדול מכלל ישראל.
6. בקראקא הקצבים חזרו בתשובה בהתעוררות הראשונה – במאנסי לאחר עשרות שנים של זעקה מרה על ידי רבנים גדולי ישראל, ואנשי המחנו"ט (ראשי-תיבות: מאכילת חלב נבילות וטריפות) עדיין עוד ישנם מאכילי חלב.
7. בקראקא הקצבים חששו מאימת יום הדין הגדול והנורא – במאנסי למאכילי הטריפות לא הי' כל פחד.
8. בקראקא הרבנים קרעו לבבם ובכו על חורבן בית המקדש – במאנסי לוקחים חלק גדול של הרבנים קרוב למליון דולר דמי הכשר, בכדי להתגונן נגד הרבנים המעוררים, להשתיק את הערעור, ולטשטש את המוחות היהודים התמימים ולא להרשות חלילה ליהודים שיפסיקו לאכול בשר טריפה.
9. בקראקא בסך הכל במשך 40 שנה מכרו כל כך הרבה נבילות וטריפות, ובניו יורק מוכרים ביום אחד כמו כזו כפי שמכרו שם במשך כל השנים, כי בקראקא לא הי' אקספורט ביזנעס, אבל בניו יורק מפיצים אלפי טונות של בשר כל יום לכל האטליזים בכל ארצות הברית ולכל המסעות שם, לבתי המלון, למסעדות, לקעיטערערס, לבתי החולים, למטוסים אלפי טונות בשר בתוך חודש (ובפרט סאלאמיס, פרענקפורטער, נקניקיות שהם מטובלים בחלב, לשונות וכבדים ועוד. מתי תהי' לנו הזכי' שהרבנים יצאו שהעיר הטריפה ששמה ניו יורק ישברו את הכלים הטרפים, ולזרוק את כל הבשר הטרף לזבל.

הפאשקעווילים
בקרוב נעלה אי ה

הבשרות באומן השנה

עברית

לשון קודש

המכשול הכי גדול של המאה שנים האחרונות

אומן קראקא תשס"ז לפ"ה הבא עלינו לטובה

טראך טראך טראך

דער הימל איז שיעור איינגעפאלען ווען טויזנטע אידישע קינדער
זענען פאר א יאר אונגעקומען אויף אומן זיך משתתח זיין אויפן בית
החיים ביים הייליגען צדיק רבן של כל בני הגולה רבינו נחמן מברסלב
זי ע אויפן הייליגסטן טאג ראש השנה דער הייליגסטער טאג וואס מען
וויל צוברעכען די דינים פון די מקטריגים זענען געגאנגען די מזכי
הרבים וואס האבן געארבעט ארויף צו ברענגען די טויזנט אידען
אין איין טאג וואס נישט סאטמאר נישט חב"ד נישט בעלז נישט
וויזניץ האבן דאס נישט געקענט באווייזען
עס קען אריינגיין אין

און מען האט זיי מכשיל געווען מיט בשר נבילה וטריפה ממש בלי שום
פקפוקים שומו שמים על זאת

הזאת נעמי

וואס דאס איז אויסער דעם באוואוסטן פרשה איבערן מכשול וואס
ס איז געווען מיט די [מקוה](#) וואס עס איז באקאנט פאר יעדען דאס דער
מכשיל הרבים פון די עדה החרדית האט מכשיל געווען די אידישע
קינדער מיט די נישט כשר ע מקוה וואס ביז היינט טובלן זיך די זעלבע
טויזנט אידן וואס מען איז מכשיל מיט בשר טריפה אין די מקוה
און חוץ דעם אנדערן גרויסן מכשול השם ישמרנו ר ל וואס מוואלט
ווען קיינמאל נישט געוואלט אדרעסירן ווען נישט וואס איז ממש נעשה
כמותר אוי לנו שהגיענו למצב כזה ס איז דא וואס פארן קיין אוקריינא
נאר וועגן דעם וד ל וואס ס שטייט אין חז ל אז אזעלכע ענינים קומען
נאר וועגען זיך אנשטאפן מיט טריפה
דער סך הכל איז
אז עס איז דא א התחרות רעים קאנטעסט ווער עס וועט איבער
נעמען דען נאמען קראקא

אלע אידען בעפאר זיי פארן אדער עסען אין אומן זאלן ליינען דעם ספר
[די שטאט קראקא](#) כדי זיי זאלען וויסען אז מען קען נישט גלייבען אפילו
דעם גרעסטען בעל צדקה נדבן וכו

אזהרה ובקשה

די כלל איז אז ווי גרעסער די קדושה איז אלץ מער פארלייגט מען זיך מכשיל זיין

בעטען מיר בכל לשון של בקשה כדי מיר תלמידי רבינו זאלן נישט

ווערן באשמיצט אין די גאס אז יעדער איינער וואס האט א כוח השפעה
אדער ווייסט פון איינעם וואס פארט מען זאל איהם מודיע זיין די
גרויסע מכשולות וואס דארט גייט פאר אז אפילו ער קען נישט אויפטוהן
זאל ער האטשיג נישט נכשל ווערן מיט אזעלעכע הארבע עבירות אין
אזא טאג ווי ראש השנה וואס מען דארף נזהר זיין אפילו אין פת עכו ם

אלע חסידים זאלן שיקען די מעסיטש איינער צום צווייטן

תקנות וואס דארפן נתקן ווערן

א

יעדער וואס קאכט דארט דארף א הכשר וואס זאל צושטעלן א **משגיח**
תמידי וואס זאל מפקח זיין פון ווי די פלייש קומט און אנדערע מכשולות
מילכיג פליישיג ועוד

ב

יעדער וואס שטעלט צו צועסן דארף ארויסשטעלן א **תעודת הכשר** מיט
די נאמען פונעם משגיח תמידי

ג

ארויסשטעלן פלאקאטן פון די וויכטיקייט און די מכשולות וואס קומען
ארויס פון עסן ערגעץ ווי ס'איז נישט דא א הכשר

בשם תלמידי רבינו

המכשול הכי גדול של המאה שנים האחרונות

עברית

אומן קראקא תשס ז לפ ה הבא עלינו לטובה

טראך טראך טראך

דער הימל איז שיעור איינגעפאלען ווען טויזנטעט אידישע קינדער זענען פאר א יאר אונגעקומען אויף אומן זיך משתתח זיין אויפן בית החיים ביים הייליגען צדיק רבן של כל בני הגולה רבינו נחמן מברסלב זי ע אויפן הייליגסטן טאג ראש השנה דער הייליגסטער טאג וואס מען וויל צוברעכען די דינים פון די מקטריגים זענען געגאנגען די מזכי הרבים וואס האבן געארבעט ארויף צו ברענגען די טויזנט אידען אין איין טאג וואס נישט סאטמאר נישט חב ד נישט בעלז נישט וויזניץ האבן דאס נישט געקענט באווייזען עס קען אריינגיין אין

און מען האט זיי מכשיל געווען מיט בשר נבילה וטריפה ממש בלי שום פקפוקים שומו שמים על זאת

אומן קראקא תשס ז הבא עלינו לטובה

אוקריינה

פרשת מאנסי

פארשונגען און פארשונגען און פארשונגען

לעצטיגע אפדעיט פון מאנסי

די פארשונגען קומען פאר אונטער געהיימע טירן אבער דאך וויסט מען אזוי
דער רוסקי וואס האט געארבעט אין שבח איז נעלם געווארן תיכף יענעם צופרי מען זוכט אים אין
גרויסן

פינקל האט אויך זייט נעכטן געמאכט פליטה ער איז נישט צום האבן
רבנים האבן פרישע אינפארמאציע וועגן דעם דיסטריביוטער פון געסאו פראוויזשענס זיינע מעשים
זענען זייער פארדעכטיגט

די רבנים האבן אויך געהערט פול עדות וואס האבען מעיד געווען וועגן דעם פינקל שר י שוין איבער
זעקס יאר צוריק האט הרב שעהן פון לעיקוואד חושד געווען פינקל אז עפעס איז נישט כשורה ווייל ער
איז געווען דער איינציגסטער וואס האט נישט געהאט א שארטעדזש אין צינג ער האט גערעדט מיט הרב
ברעסלויזער און ער האט עס אוועק געמאכט

מענטשן קומען אויך יעצט ארויס און זאגן עדות אז פינקל פלעגט פשוט באגאנבענען קאסטומערס למשל
אין האלל האט דערציילט אז שוין לאנג צוריק האט ער געמאכט א ארדער ביי שבח און ער האט
באקומען אין ארדער ווייניגער וויפיל ער האט באשטעלט אבער די ביל איז יא געווען פארן גאנצן
סכום ער האט נאכגעקוקט די נעקסטע פאר ארדערס און געזען אז די זאך האזערט זיך איבער האט ער
פארגעהאלטן פינקל און ער האט אים מער נישט געמאנט די דיפערענץ פונעם פאלשן סכום יענער האט
חושד געווען אז ער איז א פאפער וועם מקען נישט גלייבן איז ער געגאנגען רעדן מיט הרב
ברעסלויזער און ער האט געדרייט מיטן פינגער אז אפילו אויב ער האט נישט קיין נאמנות אין ממונות
איז ער להלכה נאך אלץ באגלייבט אין כשרות

מענטשן טענהן אויך אז פינקל ליידט אויף קלעפטאמעניע די בעל הבית פון ג פיש סטאר דערציילט אז ער האט אים מער ווי איינמאל געכאפט ממש גאנבענען און ווען ער האט אים פארגעהאלטן האט ער מודה געווען אז ער ליידט פון די קרענק יודעי דבר זאגן אז פארדעם האט הצלחה אים אליין לעצטענס נישט געלאזט אריין קומען אין סופערמארקעט נאר זיינע ארבעטער פלעגן קעיר נעמען

טייל רבנים דרוקן יא אויס פארדרוס אויף הרב ברעסלויער הגם ער איז א ערליכער איד אבער מיט זיין גראדע יעקישקייט איז אויסגעקומען אזא שרעקליכער מכשול און ווי איינער האט זיך אויסגעדרוקט אז כל ת ח שאין בו דעת נבלה טובה הימנו גאנץ אנפאנג ווען די מעשה האט זיך אנגעהויבן האבן די רעאקציע פון הרב ברעסלויער און הרב זימערמאן שיעור נישט גורם געווען מען זאל מיינען אז עס איז עפעס א בלוט בלבול פון חסידים עס איז געווען צופיל פראגע צייכענס אויף דעם פינקל און אין אזא צייט איז א חוב אויפן בעל המכשיר מער נאכגיין די זאך

הרב שנעעבאלג האט מערער געווען אז וואלטן ווען היינטיגע בעל הביתטעס געוויסט וויאזוי א כשר ע טשיקען דארף אויסזען וואלט מען גראד באמערקט אז שבח ס טשיקענס איז טריפה ווייל ס איז געווען אן קיין שום פעדערן וואס איז כמעט נישט מעגליך ביי כשר ע טשיקען

פון אקאונטינג וואס מען האט נאכגעפארשט שטעלט זיך ארויס אז אין האט שבח פארקויפט פלייש אין ווערט פון איבער אלפים אבער מען האט נאר א קלארע חשבון טויזענט

די אויספארשונג גייט אן אין גרויסן צוזאמען מיט די סטעיט אינוועסטיגעשאן מענטשן קענען נישט צו זיך קומען פונעם שרעקליכען חורבן מען ווייסט נישטאמאל וויאזוי מען קען תשובה טון אויף אכילת נבילות וטריפות שומו שמים

צבי

עס טוט זייער וויי צו זעהן ווי דער וואס האט זיך מכשיל געווען מיט מאכלות אסורות איז גאר א ראש הקהל און דער בעל תפלה ימים נוראים און בעל קורא און ער האט נאך אפילו געליינט דעם פארגאנענעם שבת ווען זייער אסאך יודען האבען נישט געהאט און מויל צונעמען ווייל ער האט זי בשאט נפש פארטרפהט דעם קאך אדער ווייל זיי זענען געוואר געווארען אז זיי האבען נאר נבילה און שטוב

צבי

צוריק געשמועסט

בעל גאאווה איז גערעכט

שטעל זיך פאהר ווען מען כאפט איינעם וואס צולעב בצע כסף לייגט ער אריין מאיקר ח ו אין דיין אקונדס מאכלים יאהרן לאנג

ער איז איהם גורם א מום לכל ימי חייו

וואלסטו אנדערש רעאגירט

דער טמטום הלב ומוח איז שוין געשעהן

שמעתי אבער אז סאיז דא א בן איש חי אז אשוגג אדער יעדער אנדערער וואס עסט א מאכל אסור ברשות התורה איז עס נישט מטמטם הלב

אפשר ווייסט איינער דעהם מקור

איך ווייס נאר דעהם באקאנטן קצות אז איין איסור דרבנן איז נישט מטמטם הלב ווייל סאיז איין איסור גברא ר יוסף ענגל האלט אנדערש

דער פאקט איז אבער אז ביי די מדקדקים ביותר אויף כשרות ווי קלויזנבורג סקווירא אין געוויסע עלעמענטן אין סאטמער יא זענען נישט נכשל געווארן דארט

די שאלה איז צו די אידען הייסן שוגגים וואס דארפן א כפרה צו אונסים וואס האבן געטוהן ברשות בי ד

כשרות משגיח פארמשפט צו טורמע אויף העלפן אימפארטירן טריפה פלייש קיין ישראל

THE IMPORTANCE OF KASHRUT OBSERVANCE AND THE SEVERITY OF THE PUNISHMENT FOR TRANSGRESSING THE LAWS SET FORTH IN THE TORAH AND THROUGH OUR RABBIS O.B.M.

Whosoever eats forbidden foods...

- 1) Is judged as a despised person since Hashem loathes him in this world and the world to come. (Zohar-part 111, 41.)**
- 2) Defiles his soul (ibid) (Reishis Chochma)**
- 3) Will suffer much since all of a man's suffering in this world is because he was not scrupulous in the observance of kashrut. (ibid, 42)**
- 4) Attaches his soul to the forces of impurity and a spirit of defilement rests upon him. (Ibid)**
- 5) Leaves the sphere of holiness and enters a sphere of impurity. (ibid, 42)**
- 6) Woe unto him and woe unto his soul. He has not attached himself to those of the eternal life. (ibid, 41)**

IT IS AS IF HE WORSHIPS IDOLS

- 7) Is as though he has a worshipped idols G-d forbid. (ibid,)**
- 8) Has no part of the G-d of Israel (ibid, 41)**
- 9) Will have his face take on the appearance of a wild animal. (Zohar part 11, 125)**

**THE IMPORTANCE OF KASHRUT OBSERVANCE AND THE SEVERITY OF THE PUNISHMENT
FOR TRANSGRESSING THE LAWS SET FORTH IN THE TORAH AND THROUGH OUR RABBIS
O.B.M.**

Whosoever eats forbidden foods...

- 1) Is judged as a despised person since Hashem loathes him in this world and the world to come. (Zohar-part 111, 41.)**
- 2) Defiles his soul (ibid) (Reishis Chochma)**
- 3) Will suffer much since all of a man's suffering in this world is because he was not scrupulous in the observance of kashrut. (ibid, 42)**
- 4) Attaches his soul to the forces of impurity and a spirit of defilement rests upon him. (Ibid)**
- 5) Leaves the sphere of holiness and enters a sphere of impurity. (ibid, 42)**
- 6) Woe unto him and woe unto his soul. He has not attached himself to those of the eternal life. (ibid, 41)**

IT IS AS IF HE WORSHIPS IDOLS

- 7) Is as though he has worshipped idols G-d forbid. (ibid,)**
- 8) Has no part of the G-d of Israel (ibid, 41)**
- 9) Will have his face take on the appearance of a wild animal. (Zohar part 11, 125)**
- 10) Is as though his soul has left him and he remains a living corpse and is considered evil. (Chasam Sofer Parshas Shmini)**
- 11) Has entered within him thoughts of atheism and heresy. (Rambam)**
- 12) Unintentionally defiles his soul; with intent – his soul becomes like that of a lizard. (Or Hachayim Shmini)**

HE PROLONGS THE EXILE

- 13) Prolongs the coming of the Mashiach, (Bris Mateh Moshe)**
- 14) Does not belong to Hashem (Rashi on the verse "A Holy Nation")**
- 15) Forces his soul to become subservient to the body and its physical environs. (Sefas Emes, Parshes Shmini) 36) even though he merely is lenient in something which requires stringency, defiles his soul and is unable to comprehend the ideas of the Torah. (Meor Veshemesh)**
- 16) Will see his children turn to evil ways. (Igros D'pirke 126)**

HE WILL COMMIT OTHER SEVERE SINS

- 17) Will commit other severe sins and will fall prey to the evils of the gentile world. (Divrei Yoel Parshas Shmini).**
- 18) Even rabbinically forbidden foods, brings one to further sins (Kav Hayashor, Avot D'rabeinu Noson chap. 15)**
- 19) Creates an impurity in his heart and soul (Mesilat Yesharim)**
- 20) Feeds his body with prohibited objects. Eventually his body will become filled with all types of impurity. (Nidchai Israel chap. 29)**
- 21) Will have impurity become another limb on his body. (Reishis Chochmo Shar Hakedusho chap. 17)**

**HE CAN NEVER BE PURIFIED AND DESTROYS
HIS SHARE IN THE WORLD TO COME**

22) Can never be purified and destroys his share of this world and the world to come. (Yesh S'char pg. 42)

23) Because of minimal impurity one can be brought to the depths of Gehinomm. (Arugath Habosem)

24) Most apikorsim (heretics) have become so due to eating neveilos and treifos. (Chasam Sofer Kdoshim)

25) Because of unsuitable shoachim, Jews are unable to earn a livelihood. (Likutei Moharan)

ENTIRE JEWISH COMMUNITIES HAVE BEEN LOST THROUGH THIS SIN

26) There is no sin so severe as forbidden foods, since entire Jewish communities were lost and turned to evil ways because of eating treifos and neveilos. (Divrei Chayim-Yoreh Deah)

27) Will find it impossible to pray with the proper devotion and intention (Or Haganuz - Parshas Toldos)

**THOSE WHO STUMBLE THROUGH FORBIDDEN FOODS BECOME INSOLENT PEOPLE AND
ARE THOSE WHO DON'T FEAR G-D**

28) The majority of insolent people in every generation, failing in yiras shomayim (fear of Hashem) and non-acceptance of rebuke come about by eating forbidden foods. (Pri Chadash -Yoreh Deah 81)

29) Will become a heretic and evil. (Shulchan hatohor- quoting the Ari z.l.)

30) Is held captive by his own impurity and is thus unable to ascend to holiness. He is unable to separate himself from his impurity until he is buried in the grave or through consistent penitence and fasting. (Sefer Tfila Lemoshe, chap. 68)

31) Even unknowingly, needs to repent for the wrong he has done. (Sifrei Chasidim in the name of the holy Baal Shem Tov)

**THE PROHIBITION OF THE FOODS THAT THE TORAH
PROHIBITED IS NOT DUE TO THE HARM THEY CAUSE
ONE'S HEALTH, FOR THE NATIONS EAT ALL THOSE
THINGS DEEMED DISGUSTING FOR US, AND THEY ARE,
NEVERTHELESS, STRONG AND UNTIRING.**

The G-dly Torah did not come to cure the bodies of men and to seek their health but to seek the health of the soul and to cure its illnesses. The Torah prohibited certain foods because they contaminate and sully the pure soul and create in the person's nature an obstruction and deterioration of his desires, whence they create an evil nature in a person, from which the spirit of contamination originates, the spirit that

contaminates the thoughts and deeds and drives out the spirit of purity and sanctity. concerning this spirit, King David begged, "And Your Holy Spirit remove not from me (Ps. 51)." And he said, "A pure heart create in me, O L-rd, and a proper spirit renew in my midst." Therefore, G-d said, "Do not contaminate your souls...and do not become unclean through them." For this was the matter of the obstruction and the uncleanness. The reason for its prohibition is that nature of the body be balanced and that from its foods will emanate pure blood, not contaminated thick and coarse blood. (Rabbi Don Isaac Abarbanel, Shemini).

ספר במדבר פרק יא

- (א) וַיְהִי הָעַם כְּמֵתֵא נָנִים רַע בְּאַזְנֵי יָד יָד וַיִּשְׁמַע יְדָד וַיַּחַר אָפוֹ וַתִּבְעַר בָּם אֵשׁ יְדָד
וַתֹּאכַל בִּקְצֵה הַמַּחֲנֶה:
- (ב) וַיִּצְעַק הָעַם אֶל מֹשֶׁה וַיִּתְפַּלֵּל מֹשֶׁה אֶל יְדָד וַתִּשְׁקַע הָאֵשׁ:
- (ג) וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא תִבְעָרָה כִּי בָעָרָה בָּם אֵשׁ יְדָד:
- (ד) וְהַסִּפְסָף אֲשֶׁר בִּקְרָבוֹ הִתְאַוּ תֹּאוּהוּ וַיֵּשְׁבוּ וַיִּכְנּוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי
יֹאכְלֵנוּ בָּשָׂר:

Tikkune Zohar Tikkun 19

**THE EREV RAV ASKED FOR MEAT AND IT WAS GIVEN TO THEM
[AND NOWADAYS THEY STILL CONTROL THE MEAT]**

And the EREV RAV asked for meat and it was given to them. And what is written? “And the meat was still between their teeth before being torn and the fury of G-d” (Bamidbar 11,33)...And the secret of this meat is “For he is also flesh” [SHAGAM HU BASSAR] (Bereshit 6:3). And this secret was left in the hands of the wise of heart...And this BASSAR [meat] in reverse is SHEBER [Broken] And on this it is written: “SHEVER RAAVON BATECHEM” [The broken famine of your houses] (Bereshit 42:19). If they are deserving then the meat is holy as it is written “MI BESSARI ECHEZE ELOKA” But if they don’t guard that BASSAR [meat] the sign of the Brit, then it will change for them to SHEBER.

Tikkune Zohar Tikkun 19

**THE RABBANIM OF THE EREV
RAV FOOL THE JEWISH PEOPLE
THE MISGUIDANCE OF THE KOSHER
MARKETPLACE**

ARTICLE APPEARED ON THE JEWISH PRESS

Glatt Kosher?

Dear Editor,

Mr. Eli Sacks' letter concerning "Glatt-Kosher" published in your Aug. 6th edition caught my eye. Having practiced "Sh'chita Ubdika" several years, I feel I have some knowledge — as well as questions — in this matter and would like to express my opinion.

An animal slaughtered kosher requires "B'dikas Hore'oh" — inspection of the lungs. If this inspection turns up a "sircha" — an adhesion — the entire animal is teref. The Ramoh, whose decisions we usually accept in matters of Halacha, is lenient in this case. He permits the practice of "Mi'uch U'mishmush" — rubbing gently the 'sircha' between the ringers of the "bodek" and if this process removes the "sircha" the animal is kosher (Ramoh, Yore Deah, 39:13). Those who refuse to accept this lenient view of the Ramoh or question whether the 'bodek' was gentle enough in the handling of the "sircha" insist that their meat be from an animal with "glatt" — (smooth, in Yiddish) lungs with no "sircha" at all and are willing to pay the price. So much for the basic halacha:

May I now ask several questions. based upon practical experience:

1) Beef cattle without a "sircha" is very rare. At times, as little as 0- 5% are really "glatt. 'Where does all the beef sold in New York as "Glatt-Kosher" come from?

2) The Ramoh (ibid) specifically excludes calves and lambs from his lenient decision concerning "Mi'uch U'mishmush," Consequently, a calf or a lamb which has a 'sircha" is treif even according to the Ramoh. What, then, is "Glatt-Kosher" veal or lamb?

3) Poultry requires no inspection of the lungs. In fact! the lungs of all poultry is adherent to the ribs. What, then! is "Glatt- Kosher" chicken or duck?

I have been asking these and similar questions for the last 45 years and, to date, heard no satisfactory answer. Isn't it time that the authorities in charge of Kashruth listen to them seriously and begin mending fences?

Most respectfully,

Rabbi Joseph Goldberg Brooklyn. N.Y

The whole matter of death in this world came about because of the sin of eating something that was forbidden, the fruit of the Tree of

Knowledge As it is written (Bereshit 2:17): “But of the tree of the knowledge of good and evil, you shall not eat of it; for in the day that you eat of it you shall surely die”. As a direct result of it, death was brought onto the world to all men for all generations. The Ramban

There is no sin so severe as forbidden foods, since entire Jewish communities were lost and turned to evil ways because of eating treifos and neveilos. (Divrei Chayim-Yoreh Deah)

**THE EREV RAV ASKED FOR MEAT AND IT WAS GIVEN TO THEM
[AND NOWADAYS THEY STILL CONTROL THE MEAT]**

And the EREV RAV asked for meat and it was given to them. And what is written? “And the meat was still between their teeth before being torn and the fury of G-d” (Bamidbar 11,33)...And the secret of this meat is “For he is also flesh” [SHAGAM HU BASSAR] (Bereshit 6:3). And this secret was left in the hands of the wise of heart...And this BASSAR [meat] in reverse is SHEBER [Broken] And on this it is written: “SHEVER RAAVON BATECHEM” [The broken famine of your houses] (Bereshit 42:19). If they are deserving then the meat is holy as it is written “MI BESSARI ECHEZE ELOKA” But if they don’t guard that BASSAR [meat] the sign of the Brit, then it will change for them to SHEBER. Tikkune Zohar Tikkun 19

**THE EREV RAV MADE THE GOLDEN CALF AND THEIR FLESH
IS THE FLESH OF DONKEYS**

When they did the golden calf, Moshe thought that it was the Jews who had done it... Then Hashem told him “Go down for your people have corrupted” Immediately he descended and saw the calf who had the image of a donkey and a bull. And he asked the donkey: Who made you? And it said the EREV RAV made me, for their flesh is the flesh of donkeys. The bull said the same thing... Tikkune Zohar, 142a

**THE SERPENT IS THE FORBIDDEN FAT WHICH IS FORBIDDEN
TO THE JEWS**

The thin intestine this is the healthy serpent, the serpent AKALATON, that the Tzaddikim are destined to eat. And there is an impure fat [Chelev], which is the serpent and which is forbidden to eat the holy Jews, for about it, it is written (Bereshit 3: 14): “Cursed are you more than all cattle” Tikkune Zohar, 140b

Unfortunately, now the breach in the observance of kashruth has become much more widespread than in years gone by. In years gone by, every Jew, even the unlearned ones, kept a very close watch over the food that entered their homes, since all foods were prepared at home. No one would dare purchase commercially prepared

foods and rely on hechsherim and lenient rulings of all sorts. Ask your parents or grandparents who lived in Europe before the Holocaust, and they will tell you how scrupulous they were with the sanctity of foods in the European communities that have since been destroyed, that no one, not even the most unlearned, would eat or give his family to eat foods prepared outside his home, without his supervision over their preparation from beginning to end. Now, however, there are many who permit all kinds of products according to the most lenient rulings in halachah, and the most observant purchase all sorts of commercially produced foods, even those manufactured by non-Jews, as long as there is some kind of hechsher stamped on the container. It is irrelevant whose hechsher it is, as long as it says, "kosher" in Hebrew letters. As will be explained in this book, many of the hechsherim are given by rabbis who have no idea of the intricacies of food manufacturing. Consequently, they inadvertently permit many products containing non-kosher ingredients. People should, therefore, avoid using all kinds of commercial products.

The saintly Chofetz Chaim writes in his book, Machaneh Israel, that a Jewish soldier once asked him what he should choose. He was given the choice to be in a division under a fine commander, who allows the soldiers to slaughter and eat kosher meat, but there he would have to work on the Shabbat, or to be in another division where he would not be able to eat kosher food, but he would not be coerced to work on the Shabbat. He asked what he should do. The Chofetz Chaim told him to go to the division where he would be forced to work on the Shabbat and added the following reason: Even though Shabbat is a capital offense, when he comes home, he would be able to observe many Shabbossim. If he eats neveilos and trefos, however, "the damage to his soul will remain

permanently," [..And he will end up not eating Kosher and not observing Shabbat]

Prohibited Foods Contaminate a Person's Soul

The prohibition of the foods that the Torah prohibited is not due to the harm they cause one's health, for the nations eat all those things deemed disgusting for us, and they are, nevertheless, strong and untiring. The G-dly Torah did not come to cure the bodies of men and to seek their health but to seek the health of the soul and to cure its illnesses. The Torah prohibited certain foods because they contaminate and sully the pure soul and create in the person's nature an obstruction and deterioration of his desires, whence they create an evil nature in a person, from which the spirit of contamination originates, the spirit that contaminates the thoughts and deeds and drives out the spirit of purity and sanctity. concerning this spirit, King David begged, "And Your Holy Spirit remove not from me (Ps. 51)." And he said, "A pure heart create in me, O L-rd, and a proper spirit renew in my midst." Therefore, G-d said, "Do not contaminate your souls...and do not become unclean through them." For this was the matter of the obstruction and the uncleanness. The reason for its prohibition is that nature of the body be balanced and that from its foods will emanate pure blood, not contaminated thick and coarse blood. (Rabbi Don Isaac Abarbanel, Shemini).

גם אתה יכול להצטרף

THE PERSON SUFFERS WHETHER HE EATS KNOWINGLY OR WITHOUT KNOWING

The Zohar Ha Kaddosh (Shemini 41b) states: Come and see. Everyone who eats of those forbidden foods, cleaves to the forces of evil and thereby contaminates himself and his soul, resulting, an unclean spirit to rest upon him, displaying, thereby he has no part in the Most High G--d ... and if he departs from this world in that condition, all those that adhere to the forces of uncleanness cling to him, contaminate, and judge him as a person who despised his Master, he is despised in this world and despised in the World to Come ... Woe is to them! Woe is to their souls for they will not cling to the bundle of eternal life, for they have become contaminated ... All of a person's toil is for his mouth. All judgment, all one suffers and all vengeance wrought upon him, is all on account of his mouth, because he did not watch it and thereby, contaminated himself.

A person should quake when he reads the words of the Zohar concerning the immeasurable damage a person wreaks upon his soul by eating forbidden foods. For in doing so, he grasps and clings to the evil forces resulting in unclean spirits to cleave unto him, thereby demonstrating he has no part in the G-d of Israel, G-d forbid! Therefore, one must be particularly suspect from eating foods of dubious kashrus, surely not definitely non-kosher foods.

In this matter, the Zohar Ha Kaddosh continues (42a): Rabbi Yitzchak said: Whoever becomes contaminated through these foods is like one practicing idolatry, which is an abomination to the L-rd, as the Torah writes: You shall not eat any abomination. Whosoever practices idolatry departs from the side of life, departs from the Holy domain, and enters the evil one; as does also one who contaminates himself with these foods depart from the side of life, depart from the Holy domain, and enter an evil one, and not only that, but he becomes contaminated both in this world and in the World to Come.

In the holy book, M'lo Haomer (Shemini) we read that if one eats unclean species or forbidden foods, not only does he not raise up the "sparks" but he contaminates himself with them since they are from the "evil side," and his soul descends to the "husks." Therefore, Scripture states: It is unclean to you. Not only are they not capable of rising, but also he will contaminate himself with them.

Also, in Tefillah LeMoshe (ch. 68): Whoever eats forbidden foods is bound to the uncleanness, and he cannot ascend to the holiness. It is impossible for him to separate himself from the loathsomeness of the uncleanness except through fasts and penitence or through chibut hakever known otherwise as beating in the grave. Who needs it.

Also, in Or Tzaddikim, ch. 19: Be thou advised... Whoever was not exact in his observance of dietary laws in this world and was not careful to differentiate between that prohibited and that permitted, even if it was not prohibited by the Torah but by the Rabbis, his punishment is, that after his death, the angel in charge of the beating of the grave comes and hits him on his stomach with his bar of iron and fire, until his stomach splits and the ordure spills out. They then turn him over his face to strike him.. They say to him, "Swallow what you gave out" May G-d guard and save us from this harsh judgment or the like! And especially is this true of the sin of mingling meat and milk, which is a serious offense, and the Zohar states: Whoever eats that food which is joined together at one time or at one meal, for forty days a roasted kid in its skin appears ...

and if he begets a son in these forty days, they give him a soul from the 'evil side,' that we do not need.

THE MOST UPRIGHT BUTCHER IS A PARTNER OF AMALEK

Kiddushin (82a)

The most upright butcher is a partner of Amalek." Rashi explains that "many cases of questionable kashrut come to his hand, and in trying to save money, declares them kosher, and - sell them as such. We can see to what extent the Rabbis evaluate the pitfalls resulting from the butchers, that they did not hesitate to use the sharpest epithet when referring to them. The expression, "partner of Amalek," is, by far, the sharpest epithet used in the Talmud. One's hair can stand on end when one thinks about how far this matter extends. For a question of doubtful kashrut the Rabbis called him such a name, and not only a usual butcher, but "the most upright butcher " so that no one can be confident in himself and say that since he appointed a reliable butcher, no pitfalls can result from him, and it is accepted that a Torah scholar does not allow any pitfall to result from his doings, especially if the butcher is really learned, since the Rabbis say that a Torah scholar will commit a minor infraction in order to prevent an ignorant person from committing a major infraction

PDF FILE

ENGLISH

HEBREW

--

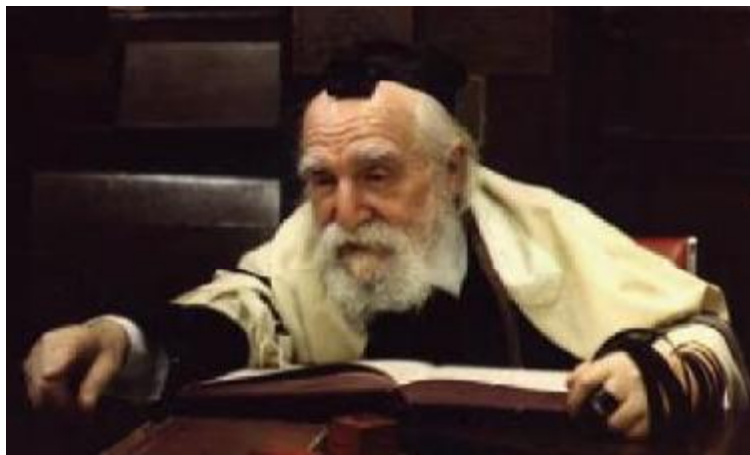
EATING FORBIDDEN FOODS IS WORSE THAN OTHER SINS

We learn in the holy book entitled Likutei Amarim, known popularly by the

name, Tanya (chs. 6 and 7) and authored by the holy Rav Schneur Zalman of Liadi:

We learn in the holy Zohar at the end of parshas Shemini, that an unclean spirit rests on forbidden foods. Consequently, whoever eats them contaminates his soul and body, resulting in the unclean spirit to rest up on him. Moreover, he demonstrates that he has no part in the G-d of Israel and the sanctity of Israel. He brings upon himself confusion of the mind. Additionally, it is known from Tosafos (Shabbos 12b, Chulin 5b) that eating forbidden foods is worse than infracting other prohibitions. This is what King Solomon refers in (Ecclesiastes 6:7): All of a person's toil is for his mouth. The Zohar explains this to mean that all the toil and punishments a person suffers after his death, in Gehinnom, are because he contaminated his soul during his lifetime by eating forbidden foods, such as dead animals not slaughtered properly, and trefos. Also the soul will not be fulfilled. Its punishment will never be completed. It is also written in Proverbs (21:23): Whoever watches his mouth and his tongue, watches his soul from troubles. Do not read, "From troubles (mitzaros)," but "From tzaraas." (ibid, Tazria; Tanchuma, Metzora). Now, if you ask, don't we see many people who stumble upon this sin and are not punished with Tzaraas, the Sefer Reishis Chochmah (Shaar Hakedushah ch. 13) answers that the Tzaraas is established in the soul, and when the soul ascends to heaven every night, all the holy creatures stay away from it and announce that it is unclean, as the Torah states: And he shall call, "Unclean, unclean!" This is true even after its departure from this world, if he did not repent. (Shaar Bath Rabbim).

RABBINICAL OPINION PERTAINING TO JEWISH LAW

**REGARDING WHITE VEAL
FROM RABBI MOSHE FEINSTEIN**

....With regard to calf slaughter that has recommenced recently, the animals are fattened with very rich liquids that are not intended for animals, which is in opposition to what is stated in the Talmud, tractate Bechoros, p. 39. In addition, this makes the animals ill, causing them to need all types of medication. Highly-skilled ritual slaughterers have themselves only deemed some 16% of the animals as kosher. In general, most are thus not kosher. Although it appears that this is because of problems in the lungs of the animals examined by slaughterers according to laws pertaining to the lungs, it is also possible that animals are considered unkosher by virtue of their internal organs, which must also be checked because this is a very serious issue. Therefore, it is appropriate that this should be forbidden, and G-d-fearing persons should not eat this type of veal even if their internal organs are checked. Without examining the internal organs, these animals may not be deemed kosher at all. An examination of the imperforated internal organs, and of blisters that are perforated, and only a cursory examination of the internal organs and the blisters caused by weak organs, without an examination of the internal organs, may not be deemed kosher.

signed RABBI MOSHE FEINSTEIN

THE CITY OF CRAKOW

FOR MANY YEARS
JEWISH HOUSEHOLDS
WERE SUPPLIED WITH
NON KOSHER MEAT. A
TRAGIC STORY WHICH
HAPPENED IN THE TIME
OF THE TZADDIK RABBI
NATTAN NOTA SHAPIRO
ZTK'L AUTHOR OF THE
MEGALE AMUKOT THIS
STORY WAS PRINTED IN
NEWSPAPERS AND
BOOKS MORE THAN 300
YEARS AGO

**CONTRACT WITH THE RABBI or STORE OWNER
RESPONSIBLE FOR THE KASHRUT OF FOODS
ESPECIALLY MEATS AND CHAMETZ FREE
PRODUCTS DURING PASSOVER**

Dear Rabbi _____ OR Mr _____:

--Being that the punishment for eating Non Kosher foods is very grave, especially the punishment for eating forbidden fats which carries the penalty of Karet, and also the consumption of Chametz in Passover which also carries the penalty of Karet

--Being that the Zohar ha Kaddosh Shemini 41b says:

Come and see: Everyone who eats of those forbidden foods, cleaves to the forces of evil and thereby contaminates himself and his soul, resulting in an unclean spirit to rest upon him, displaying, thereby he has no part in the Most High G--d ... and if he departs from this world in that condition, all those that adhere to the forces of uncleanness cling to him, contaminate, and judge him as a person who despised his Master, despised in this world and despised in the World to Come ... Woe is to them! Woe is to their souls for they will not cling to the bundle of eternal life, for they have become contaminated ... All of a person's toil is for his mouth. All judgment, all one suffers and all vengeance wrought upon him, is all on account of his mouth, because he did not watch it and thereby, contaminated himself...(Shemini 42a): Rabbi Yitzchak said: Whoever becomes contaminated through these foods is like one practicing idolatry, which is an abomination to the L-rd, as the Torah writes: You shall not eat any abomination. Whosoever practices idolatry departs from the side of life, departs from the Holy domain, and enters the evil one; as does also one who contaminates himself with these foods depart from the side of life, depart from the Holy domain, and enter an evil one, and not only that, but he becomes contaminated both in this world and in the World to Come

--There is no sin so severe as forbidden foods, since entire Jewish communities were lost and turned to evil ways because of eating treifos and neveilos. (Divrei Chayim-Yoreh Deah) See also: Chasam Sofer Parshas Shmini, Or Hachayim Shmini, Bris Mateh Moshe, Nidchai Israel chap. 29, Reishis Chochmo Shar Hakedusho chap. 17, (Kiddushin 82a), Tzafnath Paneach and Degel Machanay Ephraim (Parshath Ekev), Shne Luchot Ha Brit, Chullin 93b, Pele Yoetz, teref, Yoreh Deah, end of ch. 116, Pri Chadash to Yoreh Deah, ch. 81, MIDRASH VAYIKRA 1:1, BACH (Orach Chayim, Siman 670):

We therefore request from you that you take all responsibility for the possible punishments that we may incur in case the foods under your supervision are not Kosher. We are sure you are willing to take responsibility for the possible punishment from Hashem since you have

signed the certificate that claims that the place we patronize or the products we are consuming specifically _____ are kosher. Therefore in case of meats or Chametz free products in Pesach, you assume responsibility for the punishment of Karet we may incur, G-d forbid if these products contain forbidden fats or if they claim they are Chametz free and nevertheless contain Chametz and are consumed during Pesach.

Regarding meats by signing this contract you accept responsibility for the fact that the animal was slaughtered and checked 100% in accordance with the laws of Shechitah which would make the animal Glatt Kosher as the stamp which you have signed claims.

We hope that Hashem gives you strength to continue your most difficult and demanding labor and that you will do your duty in a faithful manner in accordance to the Holy Torah and the Sages of Israel

Rabbi _____

Date:

Witnesses:

and

בספר דרך הנשר
מובא מהצדיק הקדוש
רבי נתן אדלער,
שעיקר עיכוב ביאת
המשיח שאינו בא הוא
בגלל השחיטה
שמאכילים את עם
ישראל בנבילות

וטרפות ואם יתקנו
 זאת יבא תיכף ומיד
 ממש, ואעתיק מה
 שכתוב ממקצת מספר
 "האבי"ב" (ראשי
 תיבות א'חינו ב'ני
 ישראל ב'גולה) כתב,
 מהנוגע לדעת בדורנו
 וז"ל: ר' נתן אדלר
 ותלמידו ר' משה סופר
 מפ"ב (פראנקפוט
 דמיין) מקובלים
 בנסתר, ר' נתן אדלער
 רצה לפסול השוחטים
 דפד"מ, ולהכניע
 חותם הסטרא אחרא
 ששורה על שוחטים
 פסולים בסוד על
 חרבך תחי' וגו'
 ואלמלא השיג כל
 רצונו בא משיח, אך
 הסמ"ם מ"ם העמיד
 עליו רודפים קצבים
 והוצרך לברוח מפ"ב.
 [וזה היה סוד ירידת
 הבעל שם טוב הקדוש
 לעלמא הדין ורמז על
 זה ב"זע"ם" תצעד
 ארץ, ראשי תיבות
 ז'ביחה ע'ירובין
 מ'קוואות]

רבי חיים הלבערשטאם מצאנז זי"ע בעל "דברי חיים"

	ידוע שעל ידי שוחטים הקלים שהאכילו בשר פיגול, יצאו מן הדת לערך ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל. כמבואר
--	--

בשאלות ותשובות דברי
חיים (יו"ד חלק א' סי' ז')
שאין עבירה כמאכלות
אסורות שמטמטם הלב
הישראלי, ובעוונותינו
הרבים ראינו דעל ידי זה
יצאו מן הדת כמה
קהילות בארץ לוע"ז
שאכלו ונתפטמו
בנבילות וטריפות על ידי
השובי"ם הקלים, וגברו
עליהם דעות זרות עד
שנאבדו מן הקהל.
(עיי"ש דבריו החוצבים
להבות אש

WARNING OF THE CHAFETZ CHAYIM ZT'L

How much will an individual regret, when with a mere admonition, he could have extricated himself from all these punishments. Let him not be misled by the fact that others will share the punishment with him considering that he is not the only one in the city to have transgressed thereby finding false

comfort. As an analogy: In the event a person is a co-signer on a note encumbering a debt of millions of dollars, regardless the number of additional co-signers, when the debt becomes due, even if required to reimburse only a small fraction thereof, it could amount to a sizable sum, which will be quite painful to pay

Similarly, since today the ingestion and partaking of prohibited foods has become unfortunately widespread when the time for reckoning arrives, it will amount to many

thousands of olive sized pieces of prohibited foods. Consequently, those capable of arousing the populace in their vicinity to observe kashrus strictly and thereby prevent untold thousands of Jews who were lax from eating non-kosher, will surely be considered the most guilty. Our sages admonish (Tana D'vei Eliyahu): Anyone able to protest and refrains to do so; Anyone able to elicit repentance and does not do so, all blood spilled will be credited to his negligence ...and held against him

רבי יעקב דוד רידב"ז זי"ע

	על הכשרות בשיקגו, כי זה היסוד הראשון שמוטל על הרב לתקן, עד שהשוחטים והבוטשערס העמלקים רדפו אותו והוצרח לברוח משם, ועלה לארץ ישראל, ונתישב בעיה"ק צפת, ושם מנ"כ. העולם אמרו שחשב עצמו (רבינו משה חיים לוצאטו – הרמח"ל) למשיח. ושמעתי מפי מו"ר הרידב"ז זצ"ל, שפעם אחת אמר לתלמידיו שיחפשו עליו שאם עבר פעם אחת על דברי חז"ל, אזי אינו יכול להיות משיח, והזכירו לו כי פעם אחת עבר על מחז"ל לעולם יצא אדם בכי טוב (פסחים ב'), ואז הסיח דעתו מלהיות משיח (ספר "עדן ציון" עמוד קמ"ה). חלק מספריו: מגדל דוד – חידושים ופולפולים לתלמוד בבלי וירושלמי (ווילנא תרל"ד). ב. חנה דוד – חידושים על מסכת חלה מתלמוד ירושלמי (שם תרל"ו). ג. תשובות רידב"ז (שם תרמ"א). ד. פירוש רידב"ז ותוספות רי"ד – על התלמוד ירושלמי (פיטריקוב תרנ"ט – תר"ס). הראשון הוא פירוש הענין (דוגמת פירוש רש"י בתחמוד בבלי), והשני, הרחב ביאור (דוגמת התוספות בתלמוד בבלי), בפירושו אלה קנה לו את פרסומו הגדול כ"תנא ירושלמי". ה. נימוקי רידב"ז דרושים ופירושים על בראשית שמות (שיקאגו תרס"ד). ו. שו"ת בית רידב"ז (ירושלים תרס"ח). ז. קונטרס השמיטה - הלכות שביעית (ירושלים תרס"ט). ח. קונטרס הלכה למעשה - בדין פירות שביעית (ירושלים תרע"ב). ט. שו"ע לשבת – בית רידב"ז – הלכות שביעית שהוציא לאור במצורף לספר "פאת השלחן" ירושלים תרע"ב. ועוד
--	---

רבי אהרן רוקח מבעלזא זי"ע

כל כוחו של הרשע
הגרמני ימ"ש בא
על ידי שאכלו
מאכלות אסורות
שהיו שוחטים
קלים ומזה נולד
עמלק הגרמני,
והיה במדה כנגד

מדה מפני שלא השחזו הסכינים
כדבעי השחז את החרב של הבעל
דבר שהוא שר של עמלק ועל ידי זה
היה בכוחו לשחוט מיליוני יהודים
רח"ל (ספר דרשות הגר"ש שווייצער
שליט"א)

סדרה לנשרות
 ולחיות חיה
 נועד הנשרות
 38

MADRICH LAKASHRUS
 5746
 "Let the days of
 silence be ended!"
 נועד הנשרות
 KOSHER TWO
 VAAD HAKASHRUS
 A Public School Organization
 Dedicated to Strengthening of Halacha
 Through Jewish Education
 38
 P.O. Box 222
 Brooklyn, N.Y. 11214

שאלת היום איז "מונסי"

"קראקע"ט

קיצור העיר התורה מונסי אף פעם לא התענינו על מה שקרה

בעיר קראקא

ופתאום הם קיבלו אותם אבל בגדול המומחים טוענים שעוד לא

ידוע להם אם איזה כפית אוכלים את זה

מונסי שינוי חדש שקוראים להם עיר קראקא החדשה

שאלה למה לא מעניין אותם מה שהלך בעיר קראקא

תשובה כבר יש להם חזקה שלא מעניין אותם בעניני כשרות

ובעניני יהדות וכולם משתוללים על הבנינים הגדולים שבונים

שמה עם כל מיני שמות נרדפות של חסידות ורבנות ישיבות

כוללים תלמודי תורה אבל לאף רב במונסי לא היה איכפת

הענינים האלו

כל אחד יודע שהרב ווייסמאנדל נותן הכשר על המאכיל

טריפות המתמודד בשארית כוחותיו להיות מן הראשונים

במלכות להחטיא את הרבים שקוראים לו רובאשקין ואם כל

זאת שתיקה אוחזת את העיר קראקא

לפני שאתם הולכים לאכול בשר טרף עם הכשר לכבוד שבת

קודש אתם הולכים לטבול למקוה שיש על על זה הכשר אבל
השאלה היא אם המקוה היא באמת כשירה או אם כשרות
המקוה היא גם כן כשר כמו הבשר עוף

מה כל הרבנים במאנסי עשו כשנתגלה להם שכל העיר אכלו
חלב ודם למה לא כתבו הרבנים שצריכים להכשיר אז את
הכלים

האם חלב ודם עם שחיטה טריפה שעל השחיטה הזאת ישנם
רבנים שכולם כותבים שהשחיטה הזאת ששוחטים בבאקס
או בשחיטה תלויה נבילות וטריפות האם זה כאב למישהו
מה עשה עיר קראקא כשנתגלה להם על הטריפות וחזיר
אחרי עשרות שנים שכל העיר אכלו את זה וכל הבתי חיים
נתמלאו עם קרבנות צעירים וצעירות בכל יום ויום והם לא ידעו
על מה ולמה מגיע להם עונשים כאלו
האם הקראקא החדשה גם כן עשתה ככה

כשרות - מונסי - קראקא-ט

[HOME](#) [ראשי](#)

PAGE 2

**THE ANALYSIS OF RUBASHKIN
IF YOU WISH TO ENJOY THEIR PRODUCTS
READ THIS REPORT AND REMEMBER:
THE BEST BUTCHER IS A PARTNER OF
AMALEK (KIDDUSHIN 82A)**

PDF FILE

[ENGLISH](#)

[HEBREW](#)

KOSHER CONSUMERS UNION

732-364-8046 יודל שיין

1140 Forest Avenue, Lakewood, NJ 08701

kashrus@aol.com

מ-ו-ד-ע-ה נ-ח-ו-צ-ה

בענין כשרות הבשר - SUPREME KOSHER

בהשגחת הרב מנחם מאיר ווייסמאנדעל שליט"א

הרב מנייטרא, וחבר "התאחדות הרבנים" דארה"ב

RUBASHKIN / AGRI-PROCESSORS "רובאשקין" השחיטה

באתי בזה להודיע להציבור החרדים המדקדקים בכשרות, מציאות האמיתי של בשר הנ"ל.

להשתמש בזה" לאמיתו של דבר "הבשר והעופות הם בגדר בשר שנתעלם".

הרה"ג ר"מ ניישלאס זצ"ל אמר לי על הרב המכשיר הנ"ל "צזר מ"ס קאפן א"צ א"ן גרויסזר קל א"ן אלא צנ"נס פ"ן יצנות".

סדר בשר חלק "ב"י" להספרדים

להרב קאהן הנ"ל, כל הבשר של בית השחיטה הנ"ל, הוא כשר לשיטת ב"י וכשר להספרדים, משום שאין אנו יודעין איזה בשר הוא כשר להב"י, ואינו כן - לפי הפסק של הרבנים של עדת הספרדים. בשביל ספרדים אם הבשר אינו "גלאט" לשיטת בית יוסף הוא "טרף".

מעשה שהי' - ששלחו לקעיטערער ספרדי כמה קופסאות בשר, ורק על חתיכה א' הי' רשום "ב"י" (שזה הסי' שהוא כשר לספרדים), והמשגיח שלחו בחזרה, ורשם סי' מיוחד על כל קופסא, והסימן לא הי' ניכר לאחרים, והבע"ב הנ"ל שלחו לו פעם שני כל הקופסאות הנ"ל ששלחו לו פעם הראשון, רק הוסיף עליהם חותם "ב"י", כמובן שהמשגיח שלח הכל בחזרה שהבשר ששלחו באמת לא היה "ב"י" רק החותם היה ב"י, ולספרדים הבשר היה "טרף".

סדר הניקור -

העכו"ם עושין הניקור, והמשגיח בודק אחריהם, והיות שיש שם הרבה בשר לבדוק, א"א במציאות למשגיח א' להבדוק כל הבשר.

ני איזה שנים הייתי בבית השחיטה הנ"ל כמה ימים, ברר לי, שהבעלי בתים של בית השחיטה הנ"ל ים רק למכור בשר "כשר", ולסמוך על כמה קולות רוב, הפסד מרובה, ממון ישראל וכו', ואין להם אינטערעסע שהבשר יהי' גלאט כשר מהודר שים המדקדקים בכשרות, וע"כ לדעתי, מי שמדקדק ארות, כדי שלא יטמטם נשמתו ח"ו, לא יאכל בשר ל, ויתנהג בזה כמו כמה רבנים המכשרים, שציוו כשיר הכלים, אחר שנתבשלו בהכלים בשר הנ"ל.

מאות של חששות וזיופים של בעלי בתים הנ"ל

רשימת נבלות -

ש נבילה בהשחיטה, השוחט מדליק לייט, שידלק קום הבדיקה, כדי שיוודע להבודק שיש נבילה שחיטה, אבל הבודק אינו יודע איזה בהמה הוא שיה נבילה, (כדי שלא יבדקו לכשר). ויש בהליין בין ה' השחיטה למקום הבדיקה כמה בהמות שנשחטו י' 15 מיניט, ובפרט אחר הפסק עבודה, שהשוחט זיל עבודתו, והבודק לא התחיל עדיין את עבודתו. שם מי שידקדק שלא לסמן בהמה נבלה לכשר.

ג"ב הנ"ל כתבו כן בהדיא ל' USDA, והרב המכשיר בית השחיטה הנ"ל הרב חיים קאהן שליט"א לא לשנות את סדר הנ"ל, ואמר שבאופן הנ"ל, אין ס' לטעות לסמן בהמה נבלה לכשר וד"ל - אף שזה המציאות.

ביל המכשול הנ"ל התקשרתי עם ראש ה' USDA י' רשימת נבילה ע"י חיתוך ברגל הבהמה וזה לא ג' חו בעיני הרב המכשיר משום הפסד פרוטות.

המכשול זה, תירץ שאין די עבודה לשני משגיחים, א' להיות שם משגיח וחצי (1 1/2 משגיחים), וע"כ שיכו לעבוד עם רק משגיח א', עד שיהא די עבודה 'משגיחים', ואף שיצא מזה מכשול לרבים. כבר מצאו ה פעמים שקיבלו בשר מרובשקין בלתי מנוקד.

סכום % של בהמות כשרות

המות ששוחטים בבית השחיטה הנ"ל, הם ממין ל ביותר (והטריפות מצוי בהם יותר משאר בהמות), כל זה האחוזים (%) של בהמות הכשרות בבדיקת יאות בבית השחיטה הנ"ל, הוא גבוה יותר משאר י השחיטה החרדים. וכן הוא בעגלים שלהם.

בהמות ישראל

שייאפשר להם למכור גם את האחוריים והטרפות ילות ל' SUPERMARKETS צריכין הבע"ב ל' למכור להם הרבה בשר כשר גם כן בזול, (שסטאָר ל' מוכר גם בשר גלאט כשר), ע"כ יש להם צורך גדול בשיר הרבה בהמות.

שכירות של השוחטים

השוחט עושה הרבה בהמות או עופות כשרות, אז על הבית הנ"ל משלם את השכר לימוד עבור בניו של וחס ונותן OVERTIME וכדומה ואם לאו לא.

גמא, משגיח א' ה' עובד שם, וה' הבא כוח של איה המכשיר, שאישר לקעיסטערער שעומד תחת השגחתו, נות בשר זה, בתנאי שינקרו הבשר באופן אחר ממה ושין שם על שאר בשר. והם ניקרו את בשר הנ"ל כפי צון של הרב המכשיר הנ"ל, אחר המליחה - קודם ריזה (עפ"י הלכה צריכין לנקר קודם המליחה), ושיגיח סיפר את זה להרב המכשיר - שאינם ממלאין התנאים שלו. ותיכף ומיד שלחו אותו ממשמרתו וסיקו את פרנסתו, אף שהי' לו משפחה עם הרבה ים, רק עבור החטא שסיפר את האמת להרב כשיר. אדרבה תאמרו אתם, כשיש לבעל הבית כזה טערעסע לזיף, אם יכולין להאמין לו לכשרות, הן לאט" הן לכשר דוקא לאשכנזים או כשר גם פרדים?

ב ווייסמאנדעל שליט"א סיפר לי לפני כמה שנים, יקר בבית השחיטה הנ"ל, והיה מאוד לא מרוצה ידרי הכשרות ב"רובשקין", והראש השוחטים שלהם שמעו זיידאף נ"י. שהי' עשרות שנים שוחט ובודק

השחיטה הנ"ל, (והמשכורת שלו הוא הרבה יותר משאר שו"ב), שראה איך שר' שמעון הוריד סירכא מריאה, באופן שלהפרי מגדים הוא טרפה, וצעק "געוואלד", והבדק הנ"ל ענה אותו "אתה תראה שלא יבצבץ בבדיקת פושרין והבהמה כשרה", והבדק הכניס רק קצת אויר - פחות ממה שצריכין לבדוק כהוגן בפושרין - והבדק הנ"ל אמר לו תראה שאינו מבצבץ, והרב הנ"ל רצה להכניס יותר אויר לבדוק בפושרין כפי מה שצריכין, והבדק חתך את הריאה בסכינ, כדי שלא יוכל הרב הנ"ל לבדוק את הריאה בפושרין, והבדק אמר להרב ווייסמאנדעל "עצט בלאז די דיא לונג". הראש השוחטים זה הוא עדיין עומד במשמרתו, והוא הראש השוחטים של השחיטה המיוחדת

supreme kosher

בבית השחיטה הנ"ל א"א לסדר שחיטה מיוחדת, כיון שהבעלי בתים הנ"ל אין שום נפקא מינה בסדר הכשרות, ומוחזקין שכמה שנים הם מעכבין את כל מה שרוצין לתקן ולהעלות את מעלת הכשרות, דעיקר להם למכור יותר בשר, אף כשיש אונאה להקונה, "צצר נארשער קונפ קו"ט אלעס".

כמה פעמים מצאו לעיבעל של "גלאט כשר" נדבק על גבי לעיבעל של "כשר" (שאינו גלאט). יש ביד הנהגים העכו"ם של הטראקס שלהם כל הלעיבעלס, ושמן אותם על הקופסאות - כפי הצורך.

לדוגמא - שחיטת "מארגרעיטען" הוא ג"כ שחיטה מיוחדת, תחת השגחת הרה"ג אב"ד מארגרעיטען שליט"א, וכמה מיני ייצרי בשר שהרב ממארגרעיטען אינו מאשר לייצר תחת השגחתו (כגון גראשיצע), ובהסטאָר של "רובאשקין" בבארא פארק, מוכרין את בשר אלו תחת השגחת הרב ממארגרעיטען.

ה"סיסטעם" שמה הוא לשים לעיבעל לפי דרישת הקונים, וטיב הכשרות לכולם זה רק לעיבעל אחרת.

שלחתי פקס להרב ווייסמאנדעל שיכתוב לי הדברים שתיקן בבית השחיטה הנ"ל עבור השחיטה מיוחדת בשם supreme kosher, ואמר לי שזה דבר סודי וא"א לכתוב לי. הגם שכתב באדווערטיסמענט בהעתונים החרדים, שעשה הרבה הידורים אחר יגיעה של הרבה חדשים. איזה דבר הוא סוד בסדר הכשרות בבית השחיטה שא"א להגיד לאחרים? כששאלתי את הרב ווייסמאנדעל אם

תושבי מאנסי – מאנרא

נו שהבשר של ROCKLAND KOSHER הוא חגיטה הנ"ל, ומי שאינו רוצה לאכלו, תקנה בשר קום אחר, תדעו שכמה רבנים מכשירים צווי קעיטערערס שלהם להכשיר את הכלים שהשתמשו בשר הנ"ל.

הכל – השחיטה מיוחדת של SUPREME KOSH נעשה ע"י השוחטים ובודקים של בית חגיטה הנ"ל, והרבה חששות כשרות כולל החששים ל עדיין קיימים ועומדין. רק הוסיפו לעיבעל חדש, שר זה הוא מהודר בתכלית היותר, עם השגחת הרב וייסמאנדעל שליט"א. לא תקבלו את המודעות אלו, וא כנגד המציאות.

האינפארמאציע שלי הוא מן כמה בר סמכא שיודעים ה"הלוך- ילך" בבית השחיטה הנ"ל.

ראו נא, מה שנתגלה בימים אחרונים צילומים, שתיכף אחר השחיטה – קודם בדיקת פנים, העכו"ס תופס את הקנה (שמחובר להריאה), ומושך אותו במוט וחותר ממנו חתיכה גדולה, שלפי דברי הפוסקים פר"ח ושם"ל חדשה (למטה) יש בזה החשש של ניתוק הסירכות, והוא חשש טרפה ממש ואין כאן רוב וכדומה שיכולין לסמוך עליו.

רבתי! המצב שמה "איום ונורא" לא יאומן! כתבתי רק קצת מהמצב "אפס.. תראה וכולו לא תראה"

* * * *

לה חדשה- הסכמת אחרונים- אצל לנענע כדי שינתקו הסירכות ע"י נענוע, אין להקל בשום מקום, דאין אנו בקיאים באיך הנענוע, ובמקומות שנהגו לאסור בכל סירכות, אפילו ניתקת בקל או ע"י נפחת הריאה, מנהגא הוא – ואין להקל להם.

חדש בשם תשובות רד"ז – נהגו בקלמ מקומות: ... תופס בקנה ומושך אותו למעלה בכת, [meat hook] וכן ללדדים. ולריך שכ באופן שצורר שלא יהיה סירכות מנתקות בתנועה זו, ואין לעשות כן כי אם במקום שנהגו.

לה חדשה- יש ליזכר שלא להניחן אצל העכו"ס בין שחיטה לבדיקה בלא שומר, דשמה [קח*] יכנים העכו"ס ידו וינתק ירכות. אצל אם רגילין העכו"ס בכך, אסורה אפילו בדיעבד מן [שך] הסחם, דהוה ליה כמזבל תקנת הבדיקה. (ובספר זק אליעזר: דאפילו בטבח ישראל יש לחוש לכתחילה, אם יש עליו חששא קלה, עכ"ל)

וה אשר [קח*] יכנים. ר"ל שיכנים ידו דרך בית הצואר וינתק הסירכות במקום שידו מגעת, ויש ליזכר בזכ אף בטבחי אל כל אשר לא אמון צם, כתב בשלחן גבוה: דהוה הנהיג בירושלם תוצצ"א, שלא יכנים הנכרי סכינו קודם הבדיקה דרך ין לחתוך סביב הקנה והושט, כדי שיהיה נוח לו להוציא הריאה, דשמה יכתוך איזה סירכה שבאונות עליונות.

חיים-אות לה' וז"ל וסיים דהדבר תלוי על מי שיש בידו למחות לבטל המנהג הרע הזה ואם אין ידם משגת השוחט הצודק יף אותה בידים ואין בזכ משום אומר את המותר יעו"ש

* * * *

"ובמקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד להרב, וע"כ אף שכבוד הרב המכשיר חשוב אצלי, מ"מ כשדורסין ברגליו על כבוד התורה והאמת, חשוב אצלי יותר לעשות את מה שבידי למנוע דבר כזה. איתא במס' אבות "דע לפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון", ולפני בי"ד שלמעלה לא תוכל לומר לא ידעתי שהבשר של שחיטה זה אינו כהוגן".

כבר מופיע בכמה צייטונגען מודעה נחוצה מ"קהל יטב לב" ששחיתות שמקובל מרבתינו שזה גלאט טריפות נמכר בשוק בשם "גלאט כשר" ר"ל.

הכותב בכאב לב להצלת הרבים ממכשולים בכשרות

ת שהבעל הבית של ROCKLAND KOSHER : ה"ר אש ה ק ה ל" של קהל "וויזניץ-כתר" אנסי, ע"כ מי שבידו להשפיע עליו שיפסיק מלמכור בשר הנ"ל, יסור מכשול מרבים.

להתקשר עמו 845-425-2266 / 845-425-2371

אני כותב כל הנ"ל שלפני כמה שנים שאלתי את : ווייסמאנדעל שליט"א, איזה דבר ימנע אותו זוריד את מעלת הכשרות בהשגחתו ח"ו, בשביל ן, וענה אותי "אתה הרב שייך משגיח על אלה ים, תהיה משגיח עלי ג"כ שלא אעשה כזאת".

KOSHER CONSUMERS UNION - ב"ד

Yudel Shain-1140 Forest Avenue Lakewood, NJ 08701

732-364-8046 kashrusy@aol.com

זשורה הטהרת תשס"ו אל כבוד הרבנים, שליט"א

RUBASHKIN-AGRI, KOSHER SUPREME Etc.

רמב"ם- "אבל בדברי שמים אם לא חזר בו בסתר מכלימין אותו ברבים ומפרסמים חטאו ומחזרים אותו בפניו ומבזין ומקללין אותו עד שיחזור למוטב", עכ"ל כסף משנה-פשוט

Kosher supervised by KAJ, OU, Lubavitch, Margareten, Zeilengold etc. The OU doesn't employ an onsite Mashgiach, relying totally on KAJ, Why?

Many רבנים are very disturbed because שלט"א הר"ג, ר' מנחם מאיר ווייסמנדל has undertaken to give a Hashgocha to AGRI plant without realizing the מכשול.

RUBASHKIN-KASHRUS "SYSTEM":

I spent 3 days in the plant a few years ago. It is very disturbing that the RUBASHKIN Management, owners & רבנים מכשירים have no interest in having anything more than basic kashrus standards, e.g., "רוב, הפסד מרובה" etc. were many of the deciding factors, if that much!

"SYSTEM" OF MARKING NEVEILOS:

Rav Kohn (KAJ דיין) was satisfied with a "bluff" system where the shochet flips a light switch which turns on a light near the "בדק" so he'll know that there is a "נבילה". Which one is anybody's guess, as there is a 10-15 minute carcass travel time from the shochet to the bodek.

Note: The lunch, breakfast, coffee breaks are not the same time for the shochet and the bodek, so there are times that no bodek is there when the shochet flips the light switch.

The KAJ דיין claimed the whole time that the system is foolproof. Let me therefore quote from an October 31st, 1991 RUBASHKIN letter to the USDA inspector, "The system we have now to identify (miscuts=Neveilos) is not foolproof, for the mis-cuts we have daily". I was therefore forced to circumvent the Rav Hamachshir ר' חיים הר"ג by going to the USDA in Washington, DC to have the "נבילות" properly marked.

I personally videoed that when an animal was still very much alive (after shechita) they shot it in the brain right away & it was used as a kosher animal. It is an accepted practice by all רבנים המכשירים NOT to use such an animal.

Qualification of the Rav Hamachshir:

הר"ג הרב מ. ניושלאס, זצוק"ל called me down to his house & wanted to know what I could tell him of personal experience I had with ר' חיים הר"ג (KAJ דיין) in Kashrus. I

know? The last words he told me at that conversation were "בצר ח"ם קאפן א"ז אין גרוסער קל אין אלע ציניגס פון רבנות."

RUBASHKIN-BAIS-YOSEF system "BLUFF":

NOTE: For Sephardim non Bais-Yosef is "TREIF".

Rubashkin's so called "בית יוסף" meat is all a "BLUFF". The RUBASHKIN רב המכשיר is of the stated opinion that all of RUBASHKIN meat is "בית יוסף" & that nobody really knows what is or is not בית יוסף meat. RUBASHKIN commonly send to caterers so called בית יוסף meat for Sephardim and there will be 1 or 2 pieces marked accordingly "בית יוסף" & the rest isn't "בית יוסף".

In a recent episode, RUBASHKIN sent out a בית יוסף order that had only 1 piece marked AGRI style בית יוסף, it was sent back by the Mashgiach for a replacement order of all בית יוסף. RUBASHKIN sent the replacement order, all marked & labeled as בית יוסף. The Mashgiach refused it 'cause he put secret "markings" on the previous order, and discovered that Rubashkin sent them the same identical order again "re-labeled" בית יוסף "AGRI style". Rubashkin's so called בית יוסף meat is a consumer bluff!

It is a common RUBASHKIN practice to ship meat & poultry without the required "חותמות". When calls are made to complain & question it, they say דיין Kohn will look into it, but you may use it. "There really is NO heter!"

RUBASHKIN-ניקור "System":

The system at RUBASHKIN is that non-Jews do the physical "ניקור" which is then checked by the "משגיח". The "משגיח לניקור" physically can't handle the load and some meat goes by without being checked. He responded "there isn't enough full time work for 2 people, only for 1 1/2 people & we can't hire half a person so we'll leave it with one Mashgiach till there is enough work for two full time people". Therefore, too often "NON-MINUKER" meat is shipped to caterers. Most customers don't know enough about ניקור-so they unknowingly use it & don't complain, so we don't even become aware of most of the tragic episodes.

RATIO OF KOSHER "system":

The quality of RUBASHKIN's cattle is the cheapest available in the market (per USDA inspector, "low grade") yet they have the highest ratio of "Kosher, Glatt, Bet Yosef" (including their veal) than most others. (SS).

INTIMIDATION OF SHOICHTIM "SYSTEM":

The RUBASHKIN plant has a creative way of getting kosher production up by their שוחטים ומשגיחים. If the שוחט is a production machine then RUBASHKIN pays the tuition, otherwise the שוחט must pay his own tuition for his children etc. They use other "intimidation-shrik" also.

A number of **רבנים המכשירים** rightfully insist that their kosher certified caterers kasher the kitchen equipment if any Rubashkin (including KOSHER SUPREME) products were used prior to their certified caterer's cooking there.

RUBASHKIN = **KOSHER STYLE**: There is much more to write as to why their products aren't for a "Frum Tzibur". I can't say its all Treif, but it's **Kosher style** like 999, Hebrew National, Rubashkin.

A MAJOR RUBASHKIN PROBLEM:

Another major problem **strictly** with RUBASHKIN's beef operation is the following: RUBASHKIN owns the slaughterhouse and doesn't have sufficient access to get rid of their "טריפה" meat competitively. Rubashkin therefore made a deal with large Supermarket chains to take off their hands as much טריפה meat as possible, so Rubashkin will give them a special deal on the Kosher AARON'S meat. RUBASHKIN therefore has a tremendous \$\$\$ incentive to **designate** as much meat as possible as **kosher/Glatt** versus not kosher etc.

The "system of kashrus" in the RUBASHKIN plant is **"Don't have any system"** so it'll be impossible for anyone to catch & track all of the kashrus problems.

What others say!

There are many other **רבנים** who also have personal knowledge of the RUBASHKIN operation & I don't think any of them would disagree with the above conclusions.

RAV WEISMANDEL'S INSPECTION & COMMENTS:

הרה"ג ר' מנחם מאיר ווייסמנדל, Shlita told me a few years ago (2-3?) that he was in the RUBASHKIN plant and was very unhappy. I do recall one very disturbing episode that he told me.

The RUBASHKIN plant retains as their ראש / בודק none other than רב זיידעף who worked for years for the Israeli Rabanut. רב זיידעף is working for RUBASHKIN for many years as the expert בודק etc. and gets compensated accordingly (more than the טובים). The Israeli Bodek-Chutz Rav Zeidoff was removing a lung sircha by pulling in a way that the פרי declares as unacceptable and "Treif".

רב זיידעף asked shockingly!

"Gevald", w-h-a-t a-r-e y-o-u d-o-i-n-g-?"

He responded "you will see it wouldn't leak with warm water". The בודק put in the air-hose and put in just a little bit of air (not enough even to fill the lung, let alone blow up the lung as required) and put on warm water

required, at that point the bodek-chutz took his knife and made a **cut** into the lung & said **לנג די לינג**. **Note:** Once the lung is **CUT** it is impossible to blow up the lung to check it. "מאכיל נבילות וטריפות"!

רב זיידעף The expert Bodek is still working at Rubashkin for **רב ווייסמנדל** Supreme kosher.

RAV WEISMANDEL'S CHANGES: I sent a fax to ר' מנחם מאיר ווייסמנדל, Shlita a few weeks ago asking what changes did he make in the plant & what changes he still intends to do? His response was that it's all internal, that he doesn't want to put anything in writing but I could call him. The רב also will not share his reports about what is going on in the kashrus Department of the Rubashkin plant. I don't understand what is the big secret of changes in an unacceptable Shechita? Unless of course no significant changes are made, then his response all adds up \$\$.

In a food manufacturing facility such as a flavor house there are confidential ingredients & processes, but in a Shechita? The mere fact that there are secrets in a "schechita" is a serious concern in itself. When I once asked ר' מנחם מאיר ווייסמנדל if he would use Lubavitcher Shochtim? Rav Weismandel responded "לכתחילה" not, but otherwise nu nu.

רב ווייסמנדל recently advised numerous individuals that the Rubashkin plant in general is set up beautifully, but he made some minor insignificant changes in the Agri plant, e.g. a larger chiller was installed. Is it possible that הרה"ג רב ווייסמנדל missed the plant's overwhelming kashrus problems. **על חטא...ובלא יודעים**. Are all of us somehow being misled?

Kashrus should not be a matter of price & convenience, as "טימטום הלב" is a very dear price to pay.

"SPECIAL PRODUCTION (label) -BLUFF"!

In the practical world it is impossible to make a special production at RUBASHKIN! "Why"? In order to have an acceptable special kosher production you need certain requirements, among them are the following; a) that we consider the standard production as a **NON-ACCEPTABLE** production **אפילו בדיעבד**,

b) That the owners & management must have an interest in producing a truly "special kosher production", which both of the above are not applicable to the RUBASHKIN plant. It is sad, but the fact is that the RUBASHKIN management thrives in

SWITCHING LABELS? ?

I asked Rubashkin to install a bar-code system in order to keep track of each animal after it's cut up to know if it's **נמלך**, **כשר**, **גלסט**, **בית יוסף**, **מנוקד**, etc., besides the elimination of the stealing of carcasses from the plant. We know why they refused to install such a system; because they can't switch labels for their convenience.

RUBASHKIN commonly switches labels, as it was found on numerous occasions that on top of a non-Glatt label was stuck on a Glatt label, 'cause they were short for an order.

The Non-Jewish RUBASHKIN truck drivers have in their possession a box of different kosher labels to put on to boxes of meat as per a store's request (*I have 1 of those boxes of labels that I saw fall off a truck*).

MARGARETEN SPECIAL PRODUCTION = labels

The MARGARETEN brand (by Rubashkin) is a "SPECIAL PRODUCTION", yet, the cuts of meat that the MARGARETEN does NOT accept, are commonly available with Margareten "label" especially wholesale. The "Nar'asher" consumer accepts MARGARETEN product.

Rubashkin-special production- New Rav Hamachshir:

The Shoichtim, Bodkim-were the regulars. The Nikur, salting etc- regular unacceptable system.

Oi, I almost forgot, "Special production" labels were used.

Rubashkin Business plan:

The "Nara'sher" consumer (and our **רבני המכשירים**) know that the plant always utilizes the same kashrus standards, but the "nara'sher" consumer wants a "special-label", so we'll give them a label they feel comfortable with. **צדד** **סומר פרט ז'ק וואן צדד נר קאט אן אארק!**

Rubashkin decided recently to utilize **רב ווייסמנדל** as the plant's additional Hashgocha by utilizing the so called "Special production-label", façade. **רב ווייסמנדל**, Shlita evidently doesn't see the "set-up", therefore others are taking a fresh look at **רב ווייסמנדל** standards being utilized in his other Hashgochas. **אזא צוהאלט פון פונדירט אונז** **פונדירט טוינט צאללאר א'אר, ג'ט נישט צו פוס.**

It is a shame that the RUBASHKINs are utilizing the tactic of offering large sums of money to **רבנים ומוסדות** to get their unacceptable meat products to be used by the **ציבור**.

The worst scenario in kashrus has always been dealing with a "שקרן". We are confronted with individuals who have a keen ability to utilize additional lies to cover previous ones.

HASHGOCHAS IN GENERAL:

A **השגחה** shouldn't automatically become one's "פוסק". A **השגחה** should present the facts pertaining to kashrus so

"מפני מה נכנס יהוד-ה"....?

A few years ago (when he was going up in kashrus) I asked **רב הר"ר מנחם מאיר ווייסמנדל** "what will prevent **רב ווייסמנדל** from seeing the \$\$\$ Dollars and doing what many others have done in kashrus by lowering their standards?"

רב ווייסמנדל responded "I know that you Rav Shain are on guard for these types of things, so you'll watch me." **NOTE:** There is absolutely no truth to any statement "that I hung up the phone on **רב ווייסמנדל** when he called me to discuss Rubashkin!" I just can't give up in bringing this **מכשול** to the **ציבור**, "ציבור שלי".

The best thing for the Kosher Consumer is there should be as many kosher purveyors as possible but NOT at the price of Kashrus "חס ושלום".

Every responsible individual in Kashrus is "מתפלל" not to have the "נסיון" of financial gains that outweigh kashrus concerns.

Rockland Kosher

used to be a very reliable kosher butcher. Now it is selling the RUBASHKIN products unbeknown to the Consumer (Where is "חשן משפט"?) therefore it is time to find other sources for your meats & poultry. The owner of Rockland kosher is the "ראש הקהל" of **כתר-וויזניץ**. I don't know him personally, therefore, any **רבנים** who can have a "השפעה" on him that he shouldn't carry Rubashkin, would be a "מסיר מכשול דרבים".

As stated, some **רבנים מכשירים** require their caterers prior to making the affair, to kasher all facilities that used Rubashkin products. The Sephardim especially must now find a new source for their **בית יוסף** meat products as well, including cold cuts etc. We are cognizant of the inconvenience this causes to the educated kosher consumer.

"כל מי שבידו למחות ואינו מוחה,"...Pick up a phone to Rabonim & to your constituents, mispalilim, Caterers & to the owner of Rockland kosher-845-425-2266 Fax 845-425-2371 etc. One should therefore not purchase anything at Rockland Kosher, in Monsey, NY

We must be very astute & realize that we are dealing with individuals who have absolutely no problem in stating an outright lie without blinking. They may make false claims, don't be misled.

The statement that **רב ווייסמנדל** is not utilizing Lubavitch Shoichtim or that some **שוחטים** wives have shaved their heads (like they do in India) for financial reasons (even if you believe them) etc is all irrelevant to the acceptance of the finished product in a Heimishe home. Don't be the "nar'asher consumer they cater to.

PETA pictures!

Among some of the serious concerns that appear in their pictures is the removal of the קנה / trachea immediately after the Shechita. The information that we have obtained are from sources that must remain anonymous for obvious reasons is as follows; (שוחטים ובודקים may be unaware of the true reason it's done).

In order to overcome the shortage of kosher & Glatt animals, Agri & KAJ's דיין have opted to utilize some uncommon avenues that are nevertheless brought in Halacha, e.g. "נעבד הריאה", an animal / "goy" damaged the lung, besides the standard "הפסד מרובה" etc.

The ריאה / lung in an animal is an organ that constantly expands & contracts in the cavity of the animal. The ריאה is a relatively free-hanging organ attached to the animal mostly by the tissue & muscle of the קנה / trachea, and slightly to other areas by some membranes. Once one cuts the supporting tissue & muscles around the קנה it is basically detached easily from the animal with a good pull or via a meat hook.

שחיטה תיקף אחר שחיטה while the animal is still in the shechita position, a non-jewish worker (the שוחט leaves the room) utilizes an 8 inch (approx) knife to enlarge the opening around the קנה / trachea & also cutting into the "diaphragm/טרפס" area. He then use a meat-hook to grab & pull, the קנה/trachea a few inches & cutting off the קנה/trachea near the lung.

The concerns are that by making the cut along the diaphragm / טרפס area & around the trachea one may (in)advertently also puncture the lung. The knife is inserted quite deeply into the neck area thereby risking cutting the סירכות of the upper lung lobes. שמלך חדש

Another serious concern is that by hooking & pulling on the trachea it will rip and dislodge the סירכות / adhesions that go from the lung to the צלעות and / or also some סירכות on the lung itself and then having the \$\$ opportunity to call it Glatt or at least kosher.

After the above procedures, it is practically impossible to check the lungs properly for Glatt or סירכות. First of all, the trachea which is utilized to blow up the lung is gone, as it was cut off. Second of all, there may be in all likelihood a cut in the lung from the knife used to enlarge the area to facilitate the removal of the trachea. Thirdly, there are no סירכות per se. At AGRI the בודק פנים has a paper with the shape of a lung that is marked

The Rabanut of Israel that did unknowingly on & off permit Rubashkin products, now has banned them. Now you know the rest of the story "why they forcibly remove the קנה / trachea right after שחיטה".

One רב המכשיר is attempting to cover himself by claiming by his "kosher supreme" (labeled!) shechita they only cut off part of the trachea without hooking & pulling. A good try, if it would only be half true.

The reasons given by some plant רבנים for removing the trachea including ; blood-shot prevention, less pain to the animal, removal of the sweet breads etc may be true. Nevertheless, all of the serious מכשולים & severe kashrus consequences must take precedence.

The "Weinberg-pen" allows a שחיטה מונחת, which is the preferred method of שחיטה throughout history. The design of this pen's head restrainer is not proper. The metal bar should come way below the neck's שחיטה area. The שוחט is obviously afraid of nicking his knife on the metal bar, so he must do a controlled שחיטה with 7-8 הולכות והובאות (a possibility of שהייה exists). An experienced שוחט utilizes 1-2 הובאות. Because of this "controlled-cut" the שוחט obviously is not severing all of the arteries, requiring an unacceptable "2nd cut". Severing all neck arteries causes an almost immediate total collapse of the animal.

Additionally, the שוחט, if he is right handed, should be standing on the right side of the animal, & a lefty on the left side (facing the head), thereby enabling a wide open cut including severing of all of the arteries. Electric prods are not a tool to be used at all prior to a kosher slaughter. The שוחט should always disable the hydraulic head control while he's doing the שחיטה so the operator can't unintentionally move the head.

Some 6-7 months ago a שוחט from a prominent "Torah-community" was invited to see the beautiful "Rubashkin system" of שחיטה. He was impressed by the "show" (הצגה). Now when the שוחט saw the PETA pictures he was aghast! While he was there they weren't ripping tracheas, animals weren't walking, thrashing around after the שחיטה etc. "I was taken for a ride! How can I believe "anything" I saw?" The Israeli Rabanut's representatives claim they never saw many of the unacceptable items depicted on the PETA pictures. I guess ARK, Kehila, KCL, Chaim Berlin etc. weren't concerned about these unacceptable practices, As the הרבה מורים ואט הרבה פרי מנדים בפתיחה

indeed a **מומחה**. As the saying goes the **שוטט** has 1 knife for **שחיטה** & another one for the **רב**.
The **חכם סופר**, **צוקל** says that his Rabbinical Court always visited the **שחיטה** unannounced (NO appointments) **בכל יום יהיו בגדיך לבנים וכו'**.

After I visited a **בית השחיטה** (with an appointment) & reported my findings to **משה פיינשטיין**, **צוקל** **הרה"ג ר' משה** instructed me to go back a second time but this time "go without an appointment" and report back as to what changes, if any, I observe? I returned to Reb Moshe after the visit, and explained the significant changes that I observed from "with an appointment to without an appointment". He instructed me **ללכת בלי אפילו קאטלר אין א"ן נאמאן אל ד' ש'בה זאל עס נישט נוצן אפילו אלס א פאסד ארובא**.

In a **בית השחיטה** significant changes can be instituted at short notice, therefore a **שחיטה** should have (within reason) an open door policy. **וד"ל**

One Kosher certifier prides itself that at none of their certified **שחיטות** do they have any of the Rubashkin problems. Nevertheless they approved their certified establishments to purchase Rubashkin beef, provided that they do some additional **nikur**. Rubashkin did the required additional **nikur**, but they did the **nikur** after the salting. NOTE: **Nikur** is properly done prior to the salting process.

The **משגיח** who notified the kosher certifier that the additional required **nikur** it is being done (against their guidelines) was "fired" Rubashkin's **רב המכשיר** style, even though he had a large family **קע"ה** & no other **פרנסה**. Now **meshgichim** & **shoichtim** know the rules (even a fish wouldn't be in trouble if he kept his mouth shut).

Have no doubt for a moment that the **שוברים** are under strict orders to adhere to the **חז"ל** of **שתיקה**.

It's common for the Rubashkin plant to slaughter on **ערב שבת** when do they do the **nikur** & salting? after 3 days, or the non-Jews do it? (They have the kosher-labels!)

It is grave enough that one should seriously consider kashering their utensils. We have no doubt that many Rabonim **מבקשי האמת** are advising their constituents to kasher their keilim without making a "tumult".

The Margareten, Rav Weismandel, Rav Hatchuel, Lubavitch, KAJ, Zeilingold, Spiegel, Steinmetz etc

problems is that none of the workers in the plant are aware of any special productions & procedures "bluff", only "which label to attach".

DON'T FOR A MOMENT BELIEVE ANY ADS THAT STATE "their-Special production" IS DIFFERENT.

שמלה חדשה- הסכמת אחרונים- אבל לנענע כדי שינתקו הסירכות ע"י נענוע, אין להקל בשום מקום, דאין אנו בקיאים האין היא הנענוע, ובמקומות שנהגו לאסור בכל סירכות, אפילו ניתקת בקל או ע"י נפיתת הריאה, מנהגא הוא - ואין להקל להם.

פרי חדש בשם תשובות רדב"ז - נהגו בקלמ מקומות: ... תופס בקנה ומושך אותו למעלה בכה, [meat hook] וכן לזרדים. ולריך שיעשה באופן שזרור שלא יהיה סירכות מנתקות בתנועה זו, ואין לעשות כן כי אם במקום שנהגו.

יש ליזהר שלא להניחן אלל העכו"ס בין שחיטה לבדיקה בלא שומר, דשמא [קח *] יבנים העכו"ס ידו וינתק הסירכות. אבל אם רגילין העכו"ס בכך, אסורה אפילו בדיעבד מן [שך] הסתם, דהוה ליה כמצטל תקנת הבדיקה. (ובספר דמשק חליעזר: דאפילו בטבח ישראל יש לחוש לכתחילה, אם יש עליו חשש קלמ, עכ"ל)

מטה אשר [קח *] יבנים. ר"ל שיכניס ידו דרך צית הלאור וינתק הסירכות במקום שידו מגעת, ויש ליזהר בזה אף בטבחי ישראל כל אשר לא חמון צם, כתב בשלחן גבוה: דהוא הנהיג צירושלם תוצב"א, שלא יבנים הנכרי סכינו קודם הבדיקה דרך הגרון לחתוך סביב הקנה והושט, כדי שיהיה נוח לו להוציא הריאה, דשמה יכתוך איזה סירכה שבאונות עליונות.

כף החיים-אות לה' וז"ל וסיים דהדבר תלוי על מי שיש צידו למחות לבטל המנהג הרע הזה ואם אין ידם משגת השוחט הצודק יטריף אותה צידים ואין בזה משום אומר את המותר יעו"ש

שמלה חדשה- וכל שאינו נזהר בכל זה, הוא מאכיל טריפות לישראל. ולכן אין למנות כי אם צודק כשר וירא ה'.

מטה אשר- ולא יטעה עמנו ע"י רמאות הנופת, שהאדימו פניו וכוא כסיר נפוח, ורוח נפוני"ת אינה מנשבת.

עיין ג"כ בר"ן, בדרכי תשובה- וכו'. ודעת קדושים, בית דוד, ספרי

There are many additional sources to quote but we only quoted a few to provide a basis of some concerns. At Agri all of the above concerns are being violated, in addition to the **ניקור, מליחה, בשר שנתעלם, חותמות** problems that are deliberately out of control, therefore one should be **מהדר** and kasher their **כלים**.

On חנוכה a number of מכשירים unjustly publicized a misleading ad. The ad was intended to proclaim that the שחיטה shown on the PETA pictures was considered basically kosher. But the מכשול לרבים that the פחו כמים ad caused is incomprehensible. The ad also indicated at least to the kosher consumer that the system of שחיטה & kashrus at AGRI-Rubashkin is at an acceptable standard, without ever visiting the plant & observing first hand.

The rabbis that signed should have known the מכשול לרבים this ad may cause. They should have addressed their letter of approval to the plant, USDA & PETA only, not to the ציבור at large.

It is known to many of the **חותמים** that there are many serious problems at Rubashkin (regardless of whose label is attached) from the **שוחטים** through the actual **חותמות, בשר שנתעלם, וכו', ניקור, מליחה, בדיקות, שחיטה**

Rubashkin's "Kosher Supreme" under הר"ג רב proclaimed וויסמנדל שליט"א

\$\$\$ Mission accomplished \$\$\$!

The cold facts & the basic הלכה verdict, "It was a mission impossible, that failed the ציבור החרדי ! resulting in טימטום הלב

“Learn how to withstand animosity, and to weather unpopularity, and carry on the struggle, to uphold Hashem’s ideals”. הרב שמעון שוואב, זצוק”ל

writes: "I accuse the very great **ר' שרגא פיילל מענדעלאוויץ ז"ל** don't you see what has become of our youth? Don't you know that our children have become gamblers, gangsters, candidates for the electric chair, etc only because they've been raised on **"נבילות וטריפות ר"ל**"

“However, there is a conspiracy of silence with respect to ‘Treif’ meat sold under the seal of unqualified, so-called ‘Rabbis’, who affix a totally worthless seal of approval..., perhaps, they are unwilling to demean the honor of the Rabbinate”. ..The honor of the Rabbis is

also dear to me, but the honor of the Torah, which is relegated to the ash heap, and the honor of the truth, which is trampled underfoot are much more dear to me—and *where there is desecration of G-D's name, we do not give honor to the Rabbis.*"

הרב שרגא פייוול מענדלאוויץ, זצוק"ל

Fellow Jews, have you no fear for the great and terrible Day of Judgment? In that day you will no longer be able to come up with excuses (e.g. "I didn't know") or with a shrug of the shoulder. (R' Shraga Feivel Mendlowitz Z"l)

The ע"פ מסורת has been guided all the years. We are being confronted lately with others who are attempting to side track us from the מסורת, claiming that in our day & age we can be a מחדש. They don't realize that חדש אסור מן התורה (ח"ס).

Once one sidesteps the **מסורת**, history has shown time & again they ultimately become **ר"ל ואפיקורסים**. To give a **השגחה** to a plant that has always skirted our **מסורת** is being negligent in preserving **כלל ישראל** existence.

"The truth must be heard, even if the public does not like the sound of it, whatever the circumstances, regardless of consequences, the truth must be stated-loudly, clearly and unequivocally".
הרה"ג ר' אהרן קוטלר, צוק"ל

Kosher consumers shouldn't consider Rubashkin as an acceptable product just because a "Torah-community" based kosher certifying agency allows Rubashkin products. They allow questionable products due to a general lack of **סיעתא דשמיא**.

Among those who encouraged me to go into the field of kashrus were הר"ג ר' שניאור קוטלר, ר' יעקב קמניצקי, ר' משה פיינשטיין & I was therefore בזכ"ה זצוק"ל, in the field of kashrus.

The bottom line is, the KAJ's קאחן in conjunction with the Rubashkin's orchestrated all of the problems. Now they also employ רב הרה"צ the Rav of Nitra (who is a prominent member of התאחדות הרבנים) to join them in furthering the deception of the חרדי ציבור.

י' ז' ע"ה , אברהם בן יצחק

פְּשָׁרוֹת חֶלֶב עוֹפוֹת שְׁחִיטָת בְּהֵמֹת חֶלֶב נְבִילָה וְטְרִיפָה

[NEWSLETTER OF RA SHEIN E POSING](#) MAN PROBLEMS IN KASHRUT
AMONG THEM RUBASHKIN

[THE REPORT OF RA WEISSMAN EL:](#) ALL THE PROBLEMS IN THE
RUBASHKIN SLAUGHTERING HOUSES, WHICH THE RA HA MACHSHIR
AS OF MAPRIL 2 HA NOT ISITE E EN THOUGH HE MAKES
FOR SELLING OUT HIS NAME [AN SELLING OUT SIMPLE EWS 1 ,
[WHO EAT TEREFOOT WITH HIS STAMP OF KASHRUT

THE SCORECAR OF RUBASHKIN: A FAILING GRA E ON KASHRUT
[ENGLISH](#) [HEBREW](#)

טראך טראך די הימעל פאלט אראפ סודות די לעצטע נייעס פון דעם הויפט מאכיל טריפות אין אמעריקא, מיל מארט.	קול קורא מוועד הכשרות וויינשטאק מוכר עופות של נבילה וטריפה
הזיופים הכי הגדולים מימות בריאת העולם בפרשת החלב. מדור מיוחד נקוב בשם תורת הניקור בסדר הניקור הנהוג בחוץ לארץ עם מקוריה וטעמיה. - הכתבנים האלו קבלו הון תועפות לזייף כל ספרי ניקור המקובל	

לנו מימות משה רבינו ע"ה עד היום הזה. אם אתה מעוניין לדעת האמת לאמיתו יכולים לשמוע הטעיף של אסיפת התאחדות הרבנים, ושם תראו עין בעין כל הזיופים, ולך נא ראה 12 ספרי ניקור, ותראה איך שזייפו כל הספרים, ויצא כבר קונטרס עלבונה של תורה, ושם העתיק חלק מהזיופים, עם תמונות, שאפשר בניקל לראות עין תעת עין. גם כן אפשר לשמוע הטעיף של כ"ק מרן אדמו"ר מקלויזנבורג זי"ע, איך שבוכה בבכיות נוראות על ירידת הדור ואיך שהאכילו אותנו שנה נבילות וטריפות חלב ודם.	<u>קובץ חידושי תורה פרי תמרים, חלק יא חנוכה תשמ"ג</u>
רוב הטבחים שותפו של עמלק רובאשקין המאכיל טריפות הכי הגדול בארצות הברית	<u>בולעטין 109</u>
א לעבעדיק בילד פון די געשעענישען אין דער צייט, ווען אונזער גרויסער און הייליגער רבי האט מיט מסירות נפש געקעמפט פארן קיום פון אידישקייט איבער דער גאנצער וועלט, ארויסגעגעבען דורך תלמידים וחסידים פון האלמינער רבי שליט"א, ירושלים תשמ"ט.	<u>דער געראנגל פאר אידישקייט עקזיסטענץ און אונזער צייט</u>

ספר במדבר פרק יא (א) וַיְהִי הָעַם כְּמֵתֵאֱנִים רַע בְּאֲזְנֵי יָד וְיָד וַיִּשְׁמַע יְדָד וַיַּחַר אָפוֹ וַתִּבְעַר בָּם אֵשׁ יְדָד וַתֹּאכַל בִּקְצֵה הַמַּחֲנֶה: (ב) וַיִּצַּעַק הָעַם אֶל מֹשֶׁה וַיִּתְּפֹלֵל מֹשֶׁה אֶל יְדָד וַתִּשְׁקַע הָאֵשׁ: (ג) וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא תִבְעָרָה כִּי בָעָרָה בָּם אֵשׁ יְדָד: (ד) וְהָאֶסְפָּסָף אֲשֶׁר בִּקְרָבוֹ הִתְאוּוּ תֹאזְוֹ וַיֵּשְׁבוּ וַיִּבְנוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יֹאכְלֵנוּ בָּשָׂר: מִי יֹאכְלֵנוּ בָּשָׂר 669 רובאשהיו 669

Tikkune Zohar Tikkun 19

THE EREV RAV ASKED FOR MEAT AND IT WAS GIVEN TO THEM [AND NOWADAYS THEY STILL CONTROL THE MEAT]

And the EREV RAV asked for meat and it was given to them. And what is written? "And the meat was still between their teeth before being torn and the fury of G-d" (Bamidbar 11,33)...And the secret of this meat is "For he is also flesh" [SHAGAM HU BASSAR] (Bereshit 6:3). And this secret was left in the hands of the wise of heart...And this BASSAR [meat] in reverse is SHEBER [Broken] And on this it is written: "SHEVER RAAVON BATECHEM" [The broken famine of your houses] (Bereshit 42:19). If they are deserving then the meat is holy as it is written "MI BESSARI ECHEZE ELOKA" But if

they don't guard that BASSAR [meat] the sign of the Brit, then it will change for them to SHEBER.

Tikkune Zohar Tikkun 19

[לדף הבא](#)

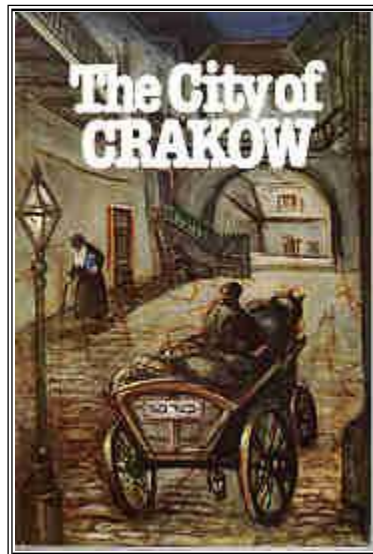
[GO TO NEXT
PAGE](#)

כשרות - מונסי - קראקא-ט

[HOME](#) [ראשי](#)

PAGE 3

[ספר הבעל שם טוב והשחיטה](#)

WHAT DOES IT TAKE TO BE A REAL CHASSID?

It is written in the book Pele Yoetz (Taref): "Fortunate he who is fearful of Hashem and is careful not to eat from an animal about which one Chacham has said that it is taref even when the great majority of the Poskim think that it is Kosher, even so one must worry. A

o C or o o r o

C or "

"The most upright butcher is

a partner of Amalek." Kiddushin (82a)

S Ro o C
M M

L o S
o
r

T
o o
or

Rashi explains that many cases of doubtful kashrus (Doubt in hebrew is **SAFEK** which in Gematria equals 240 and Amalek also equals 240) come to his hand, and in trying to save money, declares them kosher, and - sell them as such. We can see to what extent the Rabbis evaluate the pitfalls resulting from the butchers, that they did not hesitate to use the sharpest epithet when referring to them. The expression, "partner of Amalek," is, by far, the sharpest epithet used in the Talmud. One's hair can stand on end when one thinks about how far this matter extends. For a question of doubtful kashrus the Rabbis called him such a name, and not only a usual butcher, but "the most upright butcher" so that no one can be confident in himself and say that since he appointed a reliable butcher, no pitfalls can result from him.

Don't believe in stamps and certificates that proclaim **GLATT KOSHER LEMEHADRIN MIN HA MEHADRIN**. Be aware that this is only done to mislead the unsuspecting public, because whoever has the minimum idea of what really goes on in the slaughterhouses knows that this claim is false.

It is also known that it's impossible to rely on the newspaper advertisements and communiqués for they are full of lies, and they are dependant on business interests. You should know that for all Jewish newspapers their main source of income comes from the advertisers that sell meat in one form or another. Be it Butchers, Restaurants, caterers, wholesalers, all of them have a connection to the meat business and they are the biggest clients of the newspapers. Therefore no newspaper owner in his right mind will publish anything that will hurt the interest of his biggest clients.

IF YOU ONLY EAT POULTRY

YOU AVOID MANY PITFALLS

Whoever wishes to avoid all risks, should be smart to eat only fowl (poultry) and not bovine meats - because the pitfalls are all too common and numerous with them. [And for eating the forbidden fat of bovine meat we become liable to the punishment of karet and this punishment does not apply to the consumption of poultry] (Shulchan Hatahor, Rabbi Aaron Roth o.b.m. (author of Shomer Emunim, Tohoras Hakodesh, etc)

A TALMID CHACHAM WHO HAS NO KNOWLEDGE (DAAT), A NEVEILAH (CARCASS) IS BETTER THAN HIM (MIDRASH VAYIKRA 1:1)

The holy Rabbi Baruch mi Gorelit , t'l explained the midrash as follows: Those Rabbanim that give out Kashrut certifications on meat for their monetary gain, and they are not meticulous as it is necessary, that everything will follow the law, thereby putting stumbling blocks in front of the masses by feeding them NE EILOT U TREIFOT, a neveilah (carcass) is indeed better than them, because a piece of meat that comes from a carcass can only damage a particular man where it is located, but those Rabbanim can from afar damage other people, and this is the meaning of the cited midrash: A Talmid Chacham that has no , he has no knowledge and is not careful to perform his duties to guard and overview the slaughtering of the animal, a carcass is better than him. (13 OROT)

We read in Nidchei Yisroel written by the saint and sage, Rabbi Isarel Meir Hakohen, author of Chofetz Chaim:

Everything we discussed at length concerning the avoidance of eating neveilos and trefos, one must know that the neveilah, carcass, mentioned in the Torah is not only an animal that dies by itself, but also if it is slaughtered with a knicked knife or any other thing that disqualifies the shechitah (as is explained in Yoreh Deah, ch. 23, the five things that disqualify the

shechitah), it is a real neveilah according to the Torah. Similarly, trefah mentioned in the Torah does not mean only an animal that is torn in the field by a wolf or the like, but any animal or fowl that has an ailment from which it will eventually die, is included in the law of trefah, and even if it was slaughtered properly, it is prohibited by the Torah. Therefore, we may not eat of the shechitah of a shochet who is not familiar with the laws of shechitah as is delineated in Yoreh Deah (23: 1), and even if he knows the halachos of shechitah and slaughtered with a knife that was examined properly, but this shochet eats carcasses and does not care about shechitah or if he is an apostate who profanes the Shabbos in public, his shechitah is invalid according to the Torah.

WATCH THE CONDUCT OF THE SHOCHET

Likewise, if he takes things lightly, that he ridicules the mitzvos and mocks the words of the Sages, we may not eat of his slaughtering. And if you are invited to eat at someone's house, and you know that your host buys meat from this inferior shochet, you must avoid eating meat there. Concerning such matters, King Solomon said, "And you shall put a knife in your throat if you have an appetite." Now, because of our many sins, I hear that it is very common in distant countries [America] that there are shochtim who are not well-versed in the laws of shechitah or shochtim disqualified because of other reasons, from whose shechitah we may not eat. Therefore, every community that has G-d-fearing men among them, must see to it that they do not accept shochtim unless they are G-d fearing and pious, and have certificates from qualified rabbis, and also it is a mitzvah for whomever has the ability, to appoint mashgichim in the slaughterhouse or where they sell meat, so that everything is conducted in the proper manner, for this matter is very neglected due to our many sins. It is advisable for every observant Jew to learn the laws of shechitah in the Yoreh Deah or in the Chochmas Adam to know how to conduct himself in these matters.

Rabbi Shlomo Kluger ztk'l (1783- 1869) wrote, "We may not treat the failings of shohatim lightly. In earlier generations, when most of the world was G-d-fearing and truth-seeking, a rabbi might have been lenient with a slaughterer in a responsum or in a reprimand. A shohet then might have transgressed because of a desire to make a livelihood, but his conscience still troubled him; the thought of breaking the laws of Shehitah appalled him. He knew too that were he to transgress a second time no man would stand up for him. Not so now. The earth is sinful, may the good G-d forgive. Every

shohet now is like the most lax among the most lax. When he is called to account he calls upon his family, his friends, and the people who love falsehood, and they come to his aid; they rush eagerly to strengthen the hand of deceit. Therefore we must exercise the greatest care in our time to see that we select shohetim who are more pious than those before us, and for the slightest infraction to drive them out of their calling. According to the older writings one was permitted to eat meat slaughtered by a thief. Now it is universally recognized that a thief is to be suspected of violating any law in the Torah. (Tov Taam Va Daat)

The words of the Holy Rabbi Hillel Kolomayer Ztk'l are well known (Bet Hillel siman 48, 9): "You should know that the sin of eating Nevelot and Terefot is much graver than other sins...And our Sages say that the reason why young children die, G-d forbid, is because of this sin of eating forbidden foods, therefore pity your children and don't destroy them, Chas ve Shalom"

The Cause of Increasing Daily Catastrophes

I am sure that the reason there are shechitah gezeros (Jews being slaughtered by the Goyim) in our times is because we did not keep our eyes on the schochtim as we should. (Tiyul bapardes, concerning shechitah, by Shamlauer Rav)

We read in Sefer Imrei Tzaddikim, (Divrei Geonim p 5): Where the shochet is honest, the shechitah is good and Elijah the prophet is in town. But, if the shochet feeds the people neveilos and trefos, he causes the Angel of Death to come to town [And Jews suffer tragic deaths, G-d save us]

From the aforementioned books we see that all catastrophes that befall us today are caused by schochtim who feed Nevelot (see also Shabbos 33b, Or Hachaim Shmini 11:43, Warnings of Mahartza, Mikdash Melech, Zivchei Shelamim, Darchei Teshuvah 60:5).

Everyone knows how much the Chafetz Chaim o.b.m. warned our brethren in his time, when they were forced to wander to various places because of the terrible decrees of that period. He warned them that if they have, G-d forbid, no choice but either to eat pork or to eat animals that died without being properly slaughtered, they should, G-d forbid, not eat the latter which is meat from which the Chelev [forbidden fats] was not removed, but rather eat pork whose prohibition is merely a negative commandment, rather than, G-d forbid, stumble upon the prohibition of Chelev, which is punishable by Karet.

Yet, in our times, the situation has reached such an alarming low that without any decree by the government or any other coercion, they feed our brethren meat from which the Chelev is either not removed at all or at best not properly removed and in their innocence, many innocent G-d-fearing people are trapped in a terrible snare, whose results are so far-reaching, that it is utterly unbelievable even catastrophic in many instances testifying to the terrible occurrences of devastation we daily witness. Heaven have mercy.

Words of Torah are poor in one place and rich in another. This is explained by Rabbi Moshe Sofer o.b.m., author of Responsa Chasam Sofer, that he heard the explanation of the matter from a sage, and he recorded this in Responsa Chasam Sofer, Orach Chaim ch. 205, that the evil inclination, known as the old and foolish king, sits on a throne of three legs, cantors, shochtim, and scribes. We find the same in Toledos Yaakov Yosef, parshas Naso, s.v. Vaha'olah.

THE SHOCHET AND SATAN ARE PARTNERS

We find further on the verse, "And you shall slaughter as I have commanded you," that a shochet who has no fear of G-d, as is required, becomes a brother and a colleague of Satan, for their deeds are very much alike, and for that reason the numerical value of "Satan" [359] equals "lo shochet." ie. to him is the shochet, for the shochet likens himself to Satan. In what manner? In the manner the Rabbis delineate in Baba Basra, (ch. 1) the tactics of Satan. He goes down and entices, goes up and accuses, comes down and takes the soul. So does the negligent shochet. First he entices the people to eat from his non-kosher shechitah. Then he accuses; after he is trapped in his sin, he accuses; he assembles his relatives, his friends, and his acquaintances to instigate a quarrel with his opponents, and then he takes a soul. After he has been able to quiet

his opponents and perform his work of trickery undisturbed, he takes the soul of the congregation and lowers them into the grave, G-d forbid!.

PITY YOUR SOULS NOT THE SHOCHET'S

In Responsa Divrei Chaim, yoreh Deah 7, concerning a shochet who spoiled an animal, we read: Therefore, surely this abominable creature must be disqualified, and if you have pity on his life and the life of his family, give them some support, since you are an affluent society, but why should you cover up for this abominable creature, to allow him to feed trefos? Why don't you pity your precious soul that it should not become defiled with his loathsome broth. It is well-known that there is no sin like the sin of eating forbidden foods, that clog the heart of the Jew, and because of our many sins, countless communities have virtually left the Jewish faith. Therefore, my friends, beware of pitying this abominable creature, and do not show any compassion for this one who feeds treifos, for I feel that you were not informed about the entire matter as it is.

A Frightening Incident in Slovakia of a Butcher Who Fed Treifos to the Public

About forty years ago, in a village near Vishnitz, Slovakia, the local butcher sold to the prominent residents of the village. The butcher became critically ill, and before his death, summoned the Dayan (ecclesiastical judge) of the community and confessed to him that for many years he had been selling non-kosher meat in lieu of kosher meat. Then he died.

When the Chevra Kaddisha (burial society) started to dig away but were unsuccessful, no matter how much they tried. They consequently dug another grave, but that one too became full of mice.. They threw straw and wood into the grave and made a big fire. Upon hearing sounds of weeping and wailing, the members of the Chevra Kaddisha fled. Immediately, the grave again filled up with mice.

They turned to the rabbi for advice. He instructed them to lay the body in the grave. They followed his instructions and buried the body in the mice filled grave. They could not resist weeping over the disgrace to the dead.

As soon as they placed the body in the grave, it was attacked by the mice, who devoured it voraciously until nothing remained. This incident was publicized throughout the region, causing many to repent (See nefesh Yeshayah pp. 47-48)

Rabbenu Yonah writes in Shaarei Teshuvah, quoted by Beth Yosef (Tur Yoreh Deah, end of ch. 18): And it will be pleasant for those who admonish, who warn the people that they should be conscientious in their observance of the laws of shechitah in every detail, and that they should choose a G-d fearing shochet, for many Jews depend on him for their observance of the precepts of shechitah and bedikah, etc, and many of the experts are far from possessing fear of sin, and whoever does not fear, will not be particular in the examination of the slaughtering knife etc, in addition to the fact that a person devoid of fear will not be careful with examining the trachea and the gullet after the shechitah, in addition to other necessities and details (Rabbenu Yonah).

the Tzaddik and Kaddosh The Rebbe of Shapran ZTK'L said in front of a great congregation in Williamsburg, New York: "Due to our many sins today, if the supervising Rabbi is G-d fearing, when he goes to check what goes on in the slaughterhouse where he gives the Hechsher, then he only sees through one eye (And the other one is blind) and if the Rabbi is not G-d fearing, when he enters the place, then he is blind with his two eyes".

IN MONEY MATTERS WE CHECK, SHOULD WE NOT CHECK FOR KASHRUT?

In the holy work Beer Maim Chaim, in parshas Chaye Sarah, we find the following: In our times, if someone approaches us with a slaughtering knife in his hand and claims to be an expert

shochet, we believe him with a minimum of evidence to that effect; we ask him very little and do not test him thoroughly, but we assume that all who practice shechitah are experts. Likewise, if someone brings wine, milk, fish, or the like, foods in which there is a risk of an infraction of the halachah, or if one is served foods that require examination for insects etc., he assumes that the one who serves him is an observant Jew and that he is not suspected of feeding his fellow Jew anything non-kosher.

However, he does not follow this policy, if someone comes to him to borrow money or any other article. He does not believe him without first conducting a thorough investigation. He asks of his identity and his honesty. If he does agree to lend him, he calls witnesses and draws up a note, and he lives in fear and dread until the term of the loan expires and the money is returned to him, fearing that perhaps he will fail to pay. This is because money is the most important thing to him and for this he toils in this world, and therefore he guards it very closely lest he lose it. Mitzvos, however, are of secondary importance to him, and if he does not fulfill them in the best possible manner, so what? This is not the most important thing.

In the introduction to the Sefer Pinas Yikras, p. 7, it says that if the shochet does not perform shechitah properly, he weakens and destroys the three pillars upon which the world exists: Torah, Avodah - divine service, and acts of kindness. He destroys the pillar of Torah by making G-d's Torah false through treating its tenets lightly, and also by causing conflict between the Torah scholars [And also by causing Jews to diminish their belief in the Torah because we know that Terefot and Nevelot clog the heart of the Jew] . He weakens the pillar of divine service [sacrifices] in the following manner: The Rabbis tell us that when the Temple was in existence, a person's sacrifice would expiate his sins. Now a person's table expiates his sins. Accordingly, if a person's table is full of non-kosher meat, the pillar of sacrifices is also destroyed. And the Shochet also weakens the pillar of acts of kindness - For hospitality is the main element of kindness, and as our Rabbis o.b.m. stated in Taanis concerning Abba Hilkiyah, that his wife gave bread to the poor, and they could immediately benefit from it, and if someone serves his guest non-kosher meat, his loss is greater than his reward [He is feeding his guest Terefot, so he is making them transgress the Mitzvot instead of being kind to them]. Moreover, this usually causes strife, vain hatred, slander, and other serious sins, the opposite of kindness. In Responsa Mar'eh

Yeshezkel ha'acharon (by the saint and sage, Mahariach, chief rabbi of Galina, o.b.m.), ch. 43, we find: We have seen that all the harsh decrees that come upon the world are because of this sin.

REGARDING SHECHITA TELUYA

THE GAON RAB ELIEZER SILBER ZT'L WARNS AGAINST THE METHOD OF SHECHITA TELUYA (THE ANIMAL IS MADE TO HANG IN THE AIR)

Published in the Monthly publication "HAMAOR" in TEVET 5719 (1960) The Gaon Rabbi Eliezer Silber, av bet din of the city of Cincinnati writes the following letter to Rab Lipa Deutsch, av bet din of the Holmetz Kehilla:

I will inform of the reasons and the arguments of those that waged wars against the grave problems of the Shechita Teluya (the animal is made to hang in the air, thereby moving and shaking with great force) This war was waged in many cities and many butcheries in the last years and as it was already forbidden with strong arguments more than 50 years ago by the RIDBAZ from Salutzk and Tzfat when he was here in Denver. And I also prohibited this method of Shechita, after I saw how the gentiles that hold the head of the bulls and other animals that are hanging, move the head at the time of the Shechita many times, and in particular when the animal makes resistance and puts its head to the side, then the gentile with his hands presses the head of the animal against the knife, and this is like him actually helping in the slaughter proper, and as if the Jew and the gentile were slaughtering together. And the gentile brings the head of the animal on the knife and the Shochet brings the knife on the neck of the animal. And many times, the gentile actually presses the head of the animal against the knife. And this I saw so many times that I prohibited this method of Shechita.

THE SATAN RULES IN THE SLAUGHTERHOUSES

And with the help of G-d, when I was in the slaughter houses as the supervisor, the shechita was done by putting the animal on the ground on its back and this is how they were slaughtering up until a few years in the large slaughterhouses in New York, Chicago, Boston. And only after the older Rabbis passed away and the process of Shechita was given to the supervision of younger men, they went back to the wrong ways without asking the older Rabbis and Talmide Chachamim and I stand on my duty to warn you that there's doubts of nevelot in many of those slaughterhouses.

**FROM THE BOOK CHEN TOV, RAV AHARON TZVI FREEDMAN
ZT'L FORBIDS THE METHOD OF SHECHITA TELUYA MORE THAN
130 YEARS AGO**

After having worked as a shochet for over 30 years Rav Freedman declares that it is forbidden to slaughter in this fashion (Shechita Teluya) and that he who slaughters thus feeds nevelot and terefot to the Jews without a doubt and all those who fear Hashem will not dare eat any meat because it is disqualified and surely contaminates and impurifies the soul.

Rav Freedman cites in the book that when the animal is hanging, as anything that hangs, has more mobility making the slaughter much more difficult and it is known that if there's movement at the time of the slaughter then it is not kosher. Also the movement of the animal makes the Shochet be afraid lest the animal hurt him and not only that, but the gentiles that work in the slaughterhouse are the ones holding the head of the animal against the knife, as the animal moves violently and this without a doubt disqualifies the Shechita.

And so the Rav prohibited any slaughter from below toward above (as when the animal is hanging) and all Shochatim should be refrained for doing this abomination, and anyone who can help solve this situation and doesn't, will in the future have to give an accounting. Rav Freedman said: "Don't believe the Shochatim when they declare that their shechita is good, but it is evil in the eyes of Hashem and they are great sinners those who say everything is fine".

**PROBLEMS WITH THE WHITE MEAT OF
YOUNG CALVES (AGALOT LEVENIM)**

CONGREGATION MACHZIKEI HADAS D'CHASIDEI BELZ

IN THE UNITED STATES

IN RESPONSE TO INQUIRIES

With the help of G-d, who purifies us and sanctifies us through the sanctification of food, we have been asked by G-d-fearing people for more than two years whether our ritual slaughter department could also provide white veal. We referred the matter to the rabbis of our community, and after examining the issue in depth and in detail, they have determined that:

There are many questions about the way the white calves are fattened and raised, and many questions about the possibility that the animals are rendered unfit for kosher ritual slaughter because of problems in the lungs and other internal organs.

Therefore,

We are refraining from accepting White Veal in the ritual slaughter department of Congregation Machzikei Hadas D'Chasidei Belz.

RABBINICAL OPINION PERTAINING TO JEWISH LAW

REGARDING WHITE VEAL

FROM RABBI MOSHE FEINSTEIN

....With regard to calf slaughter that has recommenced recently, the animals are fattened with very rich liquids that are not intended for animals, which is in opposition to what is stated in the Talmud, tractate Bechoros, p. 39. In addition, this makes the animals ill, causing them to need all types of medication. Highly-skilled ritual slaughterers have themselves only deemed some 16% of the animals as kosher. In general, most are thus not kosher. Although it appears that this is

because of problems in the lungs of the animals examined by slaughterers according to laws pertaining to the lungs, it is also possible that animals are considered unkosher by virtue of their internal organs, which must also be checked because this is a very serious issue. Therefore, it is appropriate that this should be forbidden, and G-d-fearing persons should not eat this type of veal even if their internal organs are checked. Without examining the internal organs, these animals may not be deemed kosher at all. An examination of the imperforated internal organs, and of blisters that are perforated, and only a cursory examination of the internal organs and the blisters caused by weak organs, without an examination of the internal organs, may not be deemed kosher.

signed RABBI MOSHE FEINSTEIN

החיים על מיטת המת

ש. ארזי סיפור

השחר זה עתה עליה. ברחוב מתהלך הצדיק ר' שמעלקא בלויית הגבאי בכיוון היציאה מהעיר.

תושבי ניקלשבורג עדיין נמים את שנתם, לאחר הערב השמח בה זכו להכתיר את הקדוש ר' שמעלקא כרב העיר. קבלת הפנים המרוממת, התורה העמוקה והברכות הרבות שהצדיק בירך את כל אחד הגבי' אותם מעלה מעלה, כל אחד עליה על יצועו בדברי שבח לרבון העולמים, ששלח להם רב יקר כזה שיאיר להם את הדרך וידריך אותם בדרך התורה.

בניקלשבורג הי' המנהג שהרב החדש הנתקבל יושב בביתו עד ש"ק ובשבת קודם תפילת מוסף באים כל אנשי הקהלה והוא עמהם ואומר דרשה קודם מוסף, ואח"כ מתפללים מוסף והולכים לביתו על קידוש, וכאשר בא ביום ה' באו הלומדים דשם שיתן להם מראה מקומות באיזה מקום ידרוש, שיעיינו

מקודם אמר להם תנו לי גמרא ויתנו לו, ובירר איזה ענין ואמר להם שבכאן ידרוש ועשה סימן באיזה דף (פֶּאֶר קִנְיִיטְשֵׁט אין איין אָרט), והיו סבורים שבוודאי יראה לעושת שמה איזה חילוק עמוק אך הוא לא פתח הגמרא עד יום השבת, וביום שבת היו הלומדים דשם מכינים עצמם בקושיות ובשאלות עצומות במקום הזה והוא צוה להביא הגמ' ושאל להם באיזה ענין אמרתי לכם שאדרוש והראו לו הגמ' שציין הגף ולקח הגמ' על הבימה והתחיל ללמוד גמ' עם פירש"י והקשה קושיא גדולה והראה איך שרש"י מתרץ זאת, ואח"כ עוד ועוד עד שסיים הדף גמ' והי' מתורץ כל הקושיות הלומדים והמפרשים וכל מה שאפשר לדבר בענין זה והכל רמז כרש"י ושמחו כל הלומדים מאוד, ואח"כ באו לביתו, ותיכף בבואו לבהכ"נ אמר שרואה שתי וערב בבהכנ"ס ובדקו ולא מצאו כלום רק הי' מנורה א' כסף טהור שהיתה שוה הון רב והי' הצ' היראים אומרים בודאי נמצא במנורה איזה דבר והצד השני אמרו לא והוכרחו להשליש דמי התיקון מה שיוצרך על המנורה לעשותה מחדש וכתתו המנורה ומצאו בה שתי וערב, וביום א' כשהי' קהל גדול אצלו ראה דרך החלון שאשה אחת מולכת אווזים שחוטים, אמר קראו אותה אלי, ויקראו אותה, וישאלה מי שחט אלו האווזות, ותענה שוחט העיר, ושאל אותה מה שמו ואמרה לא ידעתי, והי' שם איזה שוחטים ושאל אותם אתם שחטתם האווזות ויאמרו לא ויצוה לקרוא כל השו"ב מהעיר ובאו כולם ואמרו שלא שחטו היום האווזות לאשה זאת, ויאמר לה את מרשעת תני תודה מי שחט האווזות, והתחילה לבכות ותאמר בבכי' מה אחכד אנכי בעצמי שחטתי, וזה יותר מכ' שנים שאני שוחטת האווזות מעצמי, ותאמר להרב תנו לי תשובה, מה אפשר לך את מרשעת ליתן לך תשובה, כי זה כ' שנה שהאכלת כל העיר בשר טריפה, ויאמר לה זה תשובתך תלך לבתך ותעשה עצמך חולה נופל במטה

ערך שמונה ימים אחר כך תעשי עצמך מת שיבואו
הח"ק ויטהרו אותך כד"ת ויתנו אותך בארון ויחפרו
קבר ויהי' מוכן וכאשר יביאו אותך על הבית עלמין
יקראו אותי ואבוא בעצמי, ותחרד מאוד שחשבה
שיקברו אותה בחיים ואמר לה זרע שלא יקברו אותך,
וכן הי' ועשתה עצמה חולה ואח"כ עשתה עצמה מתה
ובאו הח"ק ויטהרו אותה והניחוה בארון וקראו לפני
מת מצוה כמנהג, וכאשר באו להב"ע וחפרו הקבר
שלחו אחרי הרב ונסע על הב"ע, ומסתמא הי' כל
העיר בשם לראות מה המעשה אשר יעשה, וכאשר
בא לשם צוה להניח אותה על הארץ לפני הקבר והוא
עמד עצמו והרכין ראשו על המטה שלו ערך חצי שעה,
ואח"כ התחילו לעוף אווזות באויר עד שנחשך מאור
היום מהריבוי האווזות ובאו כולם ויקראו אותה
בחרטומיהן עד שלא נשאר שום דבר מה לקבור
ונתקיים מה שאמר הרב שלא יקברו אותה.

איך אפשר לתאר את ההלם והבלבול ששרר אצל
הקהל בראותם את המראה הזה: לא הי' צורך
בדרשות ולא הי' חסר דברי תוכחה, בכדי לשבור את
לבם של כולם לרסיסים... נהרות של דמעות מילאו
את הבית עולם ואנשים נשארו על מקומם שעות
ארוכות. ראו בחוש, שכל פעולה לא טובה מביא עונש
בעקבותי', ומכאן למדים ש"מרובה מדה טובה" כמה
שכר יינתן לאלה שעושים טובות ומקיימים תורה
ומצוות שצונו רבון כל העולמים. (מספר כתבי הר"ר
ישעי' שו"ב, אור ישראל, כדת של תורה)

MEAT THE MEETING AT THE TWIN TOWERS

THE BIG MEETING ON KASHRUT THAT WAS ORGANIZED BY THE US GOVERNMENT THAT TOOK PLACE IN THE TWIN TOWERS WHERE THE TRUTH ABOUT THE MEAT BUSINESS WAS REVEALED AND HOW THEY FEED FORBIDDEN FATS AND BLOOD ALL ACROSS THE US IN THE EYES OF EVERYONE. MILLION TIMES MORE THAN WHAT HAPPENED IN THE CITY OF CRAKOW AND HOW ALL THE BIG RABBIS IN THE US SHUT THEIR MOUTH AND DON'T SAY ANYTHING

הבשר

הכשר

	האסיפה הגדולה על הכשרות שנעשה על ידי ממשלת ארצות הברית שהיה בטוויין טאויערס, ושם נתגלה הסוד על מצב הכשרות בארצות הברית איך שמאכילים נבילות וטריפות בכל ארצות הברית לעיני כל חי? , טריליאן פעמים יותר ממה שהיה בעיר קראקא, ואין פוצה פה ומצפצף. יצא לאור ונדפס ונחלק בבתי מדרשים בבוקר לפני שהמטוסים נכנסו לטוויין טאויערס כ"ג אלול תשס"א

Letter to the Editor: Regarding the unjustifiable high price of kosher meat and the fact that an important Rabbi said in public that 80% of the Kosher meat in America is Neveilot and Tereifot

Letter from Dept of Agriculture of Connecticut certifying that fully 100% of chickens are vaccinated in the neck and feather follicles which may render them Taref

Letter from Dept of Agriculture: Listing of violations by Kosher food companies for the year 1988

Kosher Food violations cited at Kosher Law hearings: Jewish Press article reporting on the meeting of the Twin Towers regarding violations of Kashrut in New York State

Schedule for Meeting at Twin Towers

Orthodox Rabbi against abortion: Article on the Jewish Press 1981, reporting on a Rabbi that opposed the pro abortion views of others

Warning of Agudat ha Rabbonim: Abuses are rampant in the field of hechsherim. Some steal the hechsherim of others

State Law to protect Kosher consumers: New law requiring Kosher certification information to be posted publicly

Schedule of Carlebach Shul

Forbidden fats appearing in our plates: Report from the Jewish Press from 1983

Critique of Tibor Stern: Answers to Tibor Stern's claims regarding the

proper Kashrut process for meats produced in slaughter houses under his supervision

[New Jersey's largest dairy mislabels](#) product for Passover: September 11, 1987

[Request for transcripts of Twin Tower meetings](#): From 1989 and addressed to NY agric. Dept.

[Jewish Press editorial](#): From Nov 25 1988 and referring to the meeting at the Twin Towers

[New Eruv completed in Mt Vernon](#): In Westchester County New York the Eruv is completed

[Government list of approved slaughterhouse](#): From Department of agriculture

[Introduction to the Twin Towers meeting](#) by Dept of Agric advisor Gerry Feldhamer

[The double edge sword](#): Kashrut in America is risky business

[Announcement concerning](#) the sanctity of the synagogue.

[Fraudulent Kosher label Law](#) bill passes the legislature

[Kashrut supervision](#): Very insightful analysis into what goes on the field of supervision. Article appeared on the Jewish Press. Written by Rabbi Yaakov Lipschutz

[Part 4 of Kashrut supervision article](#)

[Kosher violations](#): An explanation of New York State Law regarding Kosher violations.

[Amendment to New Jersey Kosher](#) enforcement law making it harder to commit fraud. Year 1988

[Letter to the Editor regarding the high prices of Kosher foods](#) as exposed by the Kosher food price watch. Appeared in Panim Chadashot

[Handwritten notes taken at the Twin Towers](#) meeting regarding Kashrut problems

[Part 2 of handwritten notes](#)

[Report on the Governor's conference](#) on Kosher food

[NY Dept of Agriculture Circular 811](#) Sale of Kosher meat and foods

[Brochure NY State against](#) fraud in Kosher foods

[Recommendations by Rabbi Shimon Eider](#) of Lakewood, NJ for the improvement of Kosher enforcement given at the Twin Tower meetings

[Testimony of David Hamm on behalf of the Agudath Israel](#) of America at the Twin Tower Meetings

[Testimony of citizen Finman](#): There is something rotten in Kashrut, a man with extensive experience in the Kashrut business testifies against those involved

[Testimony of Murray Katz](#), President of Kosher Empire at the Twin Towers meeting

[Various Documents relating to the meeting](#) at the Twin Towers, November 1988

[Testimony of Rabbi Moshe Heisler](#), Director of Associated Communal Kashrus Organization

[Letter of Rabbi Harold Sharfman](#) head of Kosher Overseers Association of America sent to the Dept of Agriculture and Markets

[Letter from Chof K to Felise Gross](#) regarding Kashrut legislation

[Testimony of Menachem Lubinsky](#), specialist in Kosher markets at public hearings of the Twin Towers

[Testimony of Rabbi Avraham Marmorstein](#) before the New York State Dept. of Agriculture, the meeting at the Twin Towers

[Testimony of Kosher food advisory council](#) members of Joe Regenstein and Micheline Ratzersdorfer

[Testimony of New York State consumer protection board](#), submitted by Richard m Kessel, Executive Director, before the public hearings at the Twin Towers

[Statement of Pathmark supermarkets](#) before the NY Kosher food advisory board, November 17, 1988 at the Twin Towers, New York City

[Testimony of the American Federation](#) of Retail Kosher butchers before the Kosher food council at the Twin Tower meeting

[Notes taken from testimonies](#) given at the Twin Towers meetings

[Testimony of president of Kosher](#) consulting firm which organizes Trade shows, before the hearings at the Twin Towers.

[Letter of Hebrew National](#) to some Rabbis regarding authority of Rabbi Tibor Stern

[Responsa of Rabbi T Stern](#) regarding processes of Kashering in slaughterhouses

[דין כבוש כמבושל](#) – טוויין טאויערס

מודעות ואזהרות בענין כשרות הבשר מכ"ק מרן האדמו"ר מקאשוי שליט"א

במלחמתו הגדולה על כשרות השחיטה	ספר הבעל שם טוב והשחיטה
מכתב אודות תיקון מכשולי הניקור שכתב כבוד קדושת אדמו"ר הגה"ק מרן רבי רפאל בלום שליט"א אבדק"ק קאשוי להאדמו"ר מסאטמאר שליט"א בו מגלה סודות נוראות איך שנכשלו בשוגג, ורוצים להכשיל במזיר באכילת חלב שהוא איסור כרת, והולכים לקבל חתימות מגדולי ישראל שכאילו הכל על צד היותר טוב, וכך יעשו רושם שכל הבשר מותר לאכלו בלי חשש ופקפוק, וכל זה נעשה אחר שכבר ידעו מהפירצות והמכשולות הגדולות שהכשילו את הרבים באיסורי כריתות שנת תשמ"ג לפ"ק - ברוקלין נוא יארק מגלה סיבת המכשולות באיסורי חלב שהוא איסור כרת, - המכשולות אופני התיקון.	קונטרס קול קורא'ס חלק ב" מאת כבוד קדושת אדמו"ר הגה"ק מרן רפאל בלום שליט"א אבדק"ק קאשוי בעדפארד היללס עשרת ימי תשובה
אסור לאכול מן התורה שום בשר בהמה כי נשאר עליהם חלק אחוריים רח"	מאיסורא מכתב אזהרה נגד אכילת בשר בהמה ממרן הגה"ק אדמו"ר מקאשוי שליט"א

י"ג מדות של רחמים שנת תשמ"ג לפ"ק אסור לאכול מן התורה שום בשר בהמה כי נשאר עליהם חלק אחוריים רח"ל	הוראה ואזהרה לאפרושי מאיסורא
מכתב אזהרה נגד אכילת בשר בהמה ממרן הגה"ק אדמו"ר מקאשוי שליט"א	הוראה ואזהרה לאפרושי מאיסורא
ה' ניסן תשס"ב לא יטמטם עצמו ואת בני ביתו באכילת בשר מאיזה סוג שיהיה, כי כשרות הוא אחד משלשה דברים שגורמו ירידת היהדות פה אמעריקא ושאר מקומות כמבואר בזוהר הקדוש	הוראה ואזהרה לאפרושי מאיסורא מכתב אזהרה נגד אכילת בשר בהמה ממרן הגה"ק אדמו"ר מקאשוי שליט"א שלא לאכול בשר בהמה עד ביאת המשיח
קול קורא במחנה החרדי א' כסלו תשמ"ג אכן נודע הדבר נעשתה התועבה הזאת בישראל מזייפים כל סדר הניקור מה שהיה ביוראפ	את אשר אסרת התרתי
דרשה וקול קורא מהגאון הצדיק הקדוש והטהור כ"ק אדמו"ר מקלויזנבורג זצוקללה"ה שיצא בקול חוצב להבות אש נגד הרבנים המכשירים המכשילים שמאכילים נבילות וטריפות חלב ודם להכלל ישראל, רחמנא ליצלן.	ספר שפע חיים - דרוש ומאמר ברית שלש עשרה - מאת כבוד קדושת אדמו"ר הגה"ק מרן יקותיאל יהודה הלבשרטאם שליט"א [זצוקללה"ה] אבדק"ק צאנז - אשר בשר צדק בקהל רב - ביום י"ג מדות שנת תש"נ לפ"ק
בו מבאר האיסור הגדול של חלב עכו"ם בחתימת גדולי	להסיר מכשול - האיסור על חלב

הרבנים שליט"א.	עכו"ם לאנשים וקטנים
ביאור גדול ורחב על מה שכתבו בש"ס בזוהר הקדוש ומדרשים ובספרי בעל שם טוב זי"ע בענין כשרות הטבחים שהם שותפם של עמלק. הבעל שם טוב הקדוש נוסע מעיר לעיר לגלות שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטריפות חלב ודם.	קונטרס שותפו של עמלק חלק א' בו יבואר הדרך האמיתי של הבעל שם טוב הקדוש ותלמידיו. מלחמתו הגדולה על הכשרות.
ביאור גדול ורחב על מה שכתבו בש"ס בזוהר הקדוש ומדרשים ובספרי בעל שם טוב זי"ע בענין כשרות הטבחים שהם שופם של עמלק. וביאור גדול בענין מה הוא באמת מלחמת עמלק, ובמה אנו יכולים לעשות לנצח אותו. כמו שכתוב בתורה מלחמה לה' בעמלק מדר דר. ועיקר עבודתו של השטן הוא לרמות את המנהיגים שלא ידעו את האמת, ואלו שיודעים מסית אותם שלא יגלו את האמת מה שהולך בשחיטה ובניקור.	קונטרס שותפו של עמלק חלק ג' בו יבואר הדרך האמיתי של הבעל שם טוב הקדוש ותלמידיו. ואיך שהבעל שם טוב הקדוש היה נוסע מעיר לעיר לגלות שמאכילים נבילות וטריפות. ובזה יתבאר מה שהצדיקים הקדושים אמרו שנשתכך דרך הבעל שם טוב זי"ע. מה עיקר העבודה של השטן? נסיון האחרון בגלות המר.
האסיפה הגדולה על הכשרות שנעשה על ידי ממשלת ארצות הברית שהיה בטוויין טאויערס, ושם נתגלה הסוד על מצב הכשרות בארצות הברית איך שמאכילים נבילות וטריפות בכל ארצות הברית לעיני כל חי? , טריליאן פעמים יותר ממה שהיה בעיר קראקא, ואין פוצה פה ומצפץ. יצא לאור ונדפס ונחלק בבתי מדרשים בבוקר לפני שהמטוסים נכנסו לטוויין טאויערס כ"ג אלול תשס"א.	הבשר הכשר?
המכתב נכתב להלוחם מלחמת ה' במסירת נפש כ"ק מרן אדמו"ר מקאשוי שליט"א בעדפוד היללס נוא יארק רב דקהל דרכי נועם - מחבר ספרי לשלמה משפטיך על	ספר תיקון הכשרות - ומכתב הצלה על מצב השחיטה

והניקור מאת הרה"ג רבי שלמה יהודה שוויצער שליט"א	ד"ח שו"ע אילנא דחיי על הלכות ברכת אילנות, ברה כחמה על ברכת החמה, גדולי שלמה בדין גילוח בחול המועד, דרשת שלמה על עניני כשרות המאכלים וידיעות נחוצות בעניני כשרות
---	--

הוראה ואזהרה לאפרושי מאיסורא מכתב אזהרה נגד אכילת בשר בהמה ממרן הגה"ק אדמו"ר מקאשוי שליט"א	י"ג מדות של רחמים שנת תשמ"ג לפ"ק אסור לאכול מן התורה שום בשר בהמה כי נשאר עליהם חלק אחוריים רח"ל
תוכחת חיים	רבי חיים פלאג'י

[לדף הבא](#)

GO TO NEXT PAGE

כשרות - מונסי - קרואוקא-ט

KASHRUT - MONSEY- KRUKA IN ENGLISH

[HOME](#) [ראשי](#)
PAGE 4

jewish scene

 Breaking News

By [FERNANDA SANTOS](#)

Published: September 7, 2006

MONSEY, N.Y., Sept. 6 Since sundown on Saturday when the Jewish Sabbath ended men, women and children have been scrubbing kitchen counters and stoves, and dipping pots and utensils in scalding water.

My husband and I had to leave everything we were doing, said Esther Herzl, 61, a Hasidic grandmother who lives here, and all we did was scrape and scrape and scrape from the cutlery to the glassware to the countertops, oven and stove. I m beat. We re truly religious, so we don t cheat in the cleaning.

The cleansing ritual, which is prescribed by Jewish law, became necessary after a Hasidic butcher was accused of stocking the shelves of a kosher grocery store here with nonkosher chicken and selling it to thousands of Orthodox Jewish families.

Now a group of rabbis is debating the fate of the butcher.

Last week, the state's Department of Agriculture and Markets seized 15 cases of chicken from the store, Hatzlocha Grocery, where the butcher sold chicken and other meats from rented shelf space to test it for salt, a key ingredient in kosher food.

The state agency and the rabbis, who represent several Hasidic congregations in Monsey and elsewhere in Rockland County, are trying to determine the origin of the chicken, whose package carried the stickers of two area kosher meat plants that had ceased supplying to the butcher after he failed to pay them, according to a local rabbi and an employee at the store.

To sell nonkosher as kosher is one of the biggest acts of betrayal that a Jewish person can do to another, said Rabbi Menachem Meir Weissmandel of Chemed Shul, a local synagogue. This is the darkest day in the history of our community since we settled in this area many years ago.

The butcher, Moshe Finkel, owns Shevach Meats, which buys kosher chicken and other meats in bulk, and then slices, packages and sells it at the grocery store and to wedding halls, religious schools and Hasidic camps in the Catskill Mountains. Attempts to reach Mr. Finkel, who lives in Monsey, by telephone were unsuccessful on Wednesday. Rabbi Weissmandel said that Mr. Finkel was banned from Hatzlocha Grocery last Wednesday, as soon as the store owners uncovered his alleged transgression.

He said the store owners confronted Mr. Finkel after they noticed the shelves lined with kosher meats, even though his usual suppliers had not made a delivery. Almost immediately, leaflets lined Hatzlocha's windows, telling patrons in Hebrew that Shevach Meats had been caught selling nonkosher chicken. At synagogues and on the street, rabbis instructed the faithful to throw out the meat and cleanse their kitchens to make them kosher again.

The matter has been the talk of Jewish Web logs. One of them, Vos Iz Neias, announced it under the banner headline Butcher Sells Treifa Chicken as

Kosher. (Nonkosher food, or food that is not in accord with Jewish dietary laws, is called treif, which derives from the Hebrew word teref, or torn.) The posting generated 440 comments in two days.

Rabbinical panels often work in secret, so it is hard to figure out when the rabbis here will reach a decision or what it will be.

As for the state, a spokeswoman for the Agriculture Department said investigators were trying to determine if the chicken was ever certified as kosher and advertised as such at the store. She said violators are subject to fines of up to \$1,000.

ניקור החלב

כשרות - מונסי - קראקא-ט

[HOME](#) [ראשי](#)

AGE 6

קריאה דחופה לבני ישיבות ותשב"ר

זה יובל שנים עמדו עלינו חומדי ממון וחומסי נפשות, קצבים ומכשיריהם וטמאו את בתינו, בנינו ובנותינו בפטימת נבילות וטריפות ואיסורי כריתות רח"ל, (כאשר נתברר על ידי רבנים גאונים וצדיקים שליט"א). אנא חוסו נא על נפשותיכם ועל נפשות בני ביתכם להתנזר על כל פנים מעתה לבל להתגעל יותר בשחיטת נבילות וטריפות וחלב ודם. אם הייתם שוגגים עד עתה, מהיום אחרי התראה זו אם תאכלו מבשר פיגול זה הרי אתם בכלל מזידין חס ושלום וביום עברה לא יועיל לכם הצטדקאות שתמכתם על הרבי ואדמו"ר זה או על ביד"ץ פלוני, ועל פי התורה והשו"ע והפוסקים הרי מעתה יצאתם מכלל שוגגים ונכנסתם לכלל מזידין גם למפרע. באיסורי דאורייתא לא שייך מאמר חז"ל מוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין בפרט בפטומי

איסורי דאורייתא של חלב ודם. עורו נא התעוררו נא אל תטמאו בכל אלה
לא תשקצו את נפשותיכם כבהמה (בשחיטות ובדיקות 60 בהמות לשעה).
והייתם לי קדושים כי קדוש אני ה'.

וועד הישיבות

בעיר ניו יארק רבתי

בס"ד

חודש כסלו תשמ"ג

עד מתי נחשה ? דעתי אודות החלב

השאלות הבאות מנקרים במוחי הישר, ו'יעמוד' מי שמעוניין לענות עליהן!!!

בכל הדורות, כשהתפתחה סערה אודות מכשול עולמי, היו שני הצדדים משתמשים בטענות תורתיים ושכליים לבסס את טיעוניהם. בדור תהפוכות זה אנו נתקלים בתופעה מודרנית – וויכוח של שקר נגד אמת. בו בזמן שקבוצת גדולים מביעים טענות אמת חזקים ומלומדים המוכיחים ברור באופן חד-משמעי את המכשול הגדול שבשר הנמכר בכל החוגים בחזקת מנוקר נמלח והודח "כשר למהדרין מן המהדרין" תחת השגחת... עדיין נמצא בו חלב דאורייתא עם חלקם מהאחוריים, מגינים עליהם אחרים על ידי כל מיני שקרים ושיטות מעוותות ובזה מגלים אדישות כלפי האיסור החמור של אכילת חלב עם כל תוצאותיה הרסניות הבאים מכך ברוחניות בגשמיות.

קצר הגליון מהכיל באופן מפורט את השקר והכזב שמשתמשים בהם. אף על פי כן נפרט בזה כמה דוגמאות: "הרב מקאשוי פירט במכתב, המיועד לרב מסיגט-סטמר, 12 סוגי חלב שנמצאו בבשר על ידי עדים נאמנים שקנו בשר והביאו את הבשר אליו. הרב מקאשוי לא חסך כל טרחה בידועו את חומרת

האיסור של חלב רח"ל, ומאידך האחריות מחשש הוצאת לעז באם הניקור הוא טוב. הרב מקאשוי מפורסם לאיש ישר (כלפי שמיא) ורב הלבב (בין אדם לחבירו) ומוכן לכל דבר ובלבד לא לפגוע ח"ו בכבודו של הפחות שבפחותים, אי לכך קיבץ קרוב למנין מנקרים מומחים, בעלי כתבי קבלה (לרובם יש קבלה על אחוריים), מכל החוגים: מהונגרי, מפולין, מרוסי, ומארץ הקודש, שבדקו את מלאכת הניקור, וכולם כאחד קבעו:

(1) 12 מיני חלב האמורים לעיל, שרובם אסורים לכל הדעות והמנהגים, אסור באיסור גמור.

(2) נמצאו חלקים באחוריים שלא עוזר בהם ניקור

(3) נמצאו חלקים באחוריים שלא עברו ניקור.

(4) מכשולות גדולות בניקור חלק הפנים.

המכשול הגדול של חלב נקבע על ידי קרוב ל-100 רבנים מובהקים בעת אסיפת הרבנים אסרו חג סוכות תשמ"ג, ושם נקבע:

(1) ישנם מכשולות גדולות בניקור החלב.

(2) ישנו חלק באחוריים שהקצבים והרבנים המשגיחים הותיקים לא ידעו אודותם עד שפרצה הסערה של חלב ברבים, והם שאלו ודרשו אצל הקצבים, והם קבעו שנכון הדבר.

(3) הרבנים המכשירים לא ידעו אף אחד מהם ניקור (וכן שאר הרבנים).

(4) אין השגחה בעת הניקור.

(5) התקיים ויכוח בין שני רבנים מכשירים במקום אחד, אחד טען שבשביל גלאט כשר לוקחים בהמות עם סירכות. השני הכחיש את זה.

(6) רב אחד שאל אצל הרב המכשיר אם יכול הוא לבקר במשחטה. ענה לו הרב המכשיר "אינני נותן לאף אחד להכנס למשחטה" (זאת אומרת שכל הרבנים המשתתפים באסיפה אינם יכולים להכנס וד"ל).

כמות הבשר הנמכר בחנויות הבשר פחת ב-60%. בחפזון הוקם האירגון המפורסם "מקמק" (ר"ת מכשירים קצבים מנהיגים-קלים) בית חרושת לייצור היתרים שונים ומשונים במטרה לבלבל את מוחות הקהל, כאילו אין זה אלא בלבול והכל מותר לך. אפשר לקבל את הרושם שאיסור חלב אינו נוהג בזמן הזה אלא בזמן הבית, רח"ל.

מתן ההיתרים על ידי האירגון הנ"ל החל לעבוד לכל הכיוונים. עקרונות היסוד של אירגון זה מבוסס על:

(1) מותר לכתוב שקר ודמיון בלי גבול.

- (2) אין להתחשב באיסור לשון הרע, רכילות, ליצנות, מלבין פני חבירו.
 - (3) מותר לבזות את כל מי שעומד בדרך, מקטן ועד גדול, ולזלזל בו בכל מיני זלזולים ובזיונות.
 - (4) מי שעומד בדרך יש להרחיק אותו על ידי טרור.
 - (5) יש לדרוש דרשות, לשלוח כתבי-פלסטר (פאשקווילים), יש להשמיע קללות ללא הפוגה נגד גדולי ישראל החשובים.
 - (6) יש להדריך ילדים מהחדר ובחורים מהשיבה, לדבר נגד כל גדולי ישראל ולהשמיע נגדם קללות נמרצות, וכל המרבה הרי זה משובח.
 - (7) יש להכניס בני תורה "לייצר" היתרים על חלב, אף אם הדבר תובע לשנות את דברי הפוסקים.
 - (8) מחלקה מיוחדת של בני תורה יתעסקו ב"שיפוץ" תשובות, כלומר, יקחו תשובות ויחתכוהו, כדרך החייט, ואחר כך יתפרוהו כרצונם, ברצונו מאריך וברצונו מקצר, (ידוע העובדא עם אברך מהעסקנים הראשיים להתיר חלב שדן את הספר "לחם שערים" לשריפה, בגלל זה שמוזכר שם ש-10 גאונים בדורו של הגר"א זי"ע, ביניהם אחיו של הגר"א זצ"ל ותלמידו של הגר"א זצ"ל, אסרו את החלה שמשתמשים בזה היום).
 - (9) לשלוח מכתבים מזוייפים בחתימתם של הרבנים המעוררים שהם מתירים את החלב.
 - (10) יש להכריח את הבית-דין שבירושלים, אלו שבזמנם עודדו את המעוררים וחתמו על מכתב המלצה מיוחד שיזכו לתקן את מכשול החלב, בכל האמצעים במוח או בכוח, לחתום על פסק שייראה לפני המון העם כאילו הם מתירים את כל בשר בארצות הברית.
 - (11) להפריח שמועות כוזבות, שלא היו ולא נבראו, נגד כל המערערים על הבשר, יש להעלים עין מכל איסורי התורה הקשורים בכך.
 - (12) מפה לאוזן יש לפרסם בין האברכים בני תורה המוכשרים, המעוניינים להתעלות למשרה מכובדת, שעתה השעה כשרה לכך על ידי פירסום לפני המון העם שאין כל מכשול של חלב.
- המוכשרים לכתוב – יכתבו, המוכשרים לדרוש – ידרשו, ואלו שיש בידם לבצע טרור יעשו כמיטב יכולתם. כל אחד לפי שורש נשמתו וגבהות רוחו.

לפנינו חלק מהמוצרים המיוצר בחברת "מקמק"

1. פסק דין של בד"ץ ירושלים שבחנו שני מנקרים (הגה: הם לא הופיעו באופן

פתאומי בעת העבודה, אלא באופן רשמי בחנו אותם) והם ידעו את הניקור ההונגרי, (הגה"צ ר' אברהם לייטנער אמר בדרשתו במוש"ק פ' תולדות שהבד"ץ אינו מבין בניקור) ולכן מותר לאכול בכל ארצות הברית בשר בכל חנויות החרדיים (הגה: בעלי בתים פשוטים לא ידעו את נפשם בראותם את הפסק התמזה שאין לו אח ורע בהיסטוריה היהודית).

2. הודפסה מודעה מאחד מחברי הבד"ץ שאין להרהר אחר הניקור ההונגרי. מכך הי' כל אחד צריך להבין שאין להשתמש בבשר מכיון שלא נוקר כהלכה, כמנהג הונגרי' (הגה: מכיון שהרבנים באסיפה (קאנווענשאן) החליטו שכאן מביאים גם אחוריים וגם אין השגחה וישנם מכשולות). במקום זה פירשו המוחות המעוותים את המודעה להתיר את הבשר.

אגב. במכתב שתלה בבית המדרש סאטמאר ברחוב ראדני כל השבוע, הי' כתוב בסופו שהראב"ד מבקש ומתחנן שירחמו על בריאותו של הרב מסאטמאר. לאחר שהמכתב עברה צנזורה יצאה שורה זו, ובמכתב שהי' מודפס בעיתון לא הופיעה שורה זו. כנראה שזה לא מתפרש טוב שבגלל פיקוח נפש יש להתיר את הבשר.

3. בדרשה ארוכה ומפורטת מפי גאון וצדיק מפורסם שליט"א במוש"ק פ' תולדות, קבע שישנם מכשולות גדולים אצל הבשר ואף על פי כן אי אפשר לאסרו. כל בר דעת, בשומעו את דברי הפקחות האלה, הבין מיד את כוונתו של הדרשן לאמר: אני אינני יכול לאסור את הבשר (בגלל הטרור הבלתי פוסק) אבל אחי היהודים, אתם צריכים להבין שאין לאכול את הבשר כי ישנם מכשולות (משלחת רמת דרג נמצאו בעת הדרשה לפקח שאין מדברים נגד חלב).

4. חברת "מקמק" (מכשירים קצבים מנהיגים-קלים), בראותם שכל ההיתרים הנזכרים לעיל נפלו על אזניים ערלות, וכל יהודי ירא-שמים במקצת מרחיק עצמו מן הבשר כי אינו חפץ להכניס עצמו ומשפחתו בסכנה, נפלו על המצאה חדשה, חיפשו אברכים שרוצים לשאת חן ולהגדיל כבודם, ואגב להרוויח כמה דולרים, ודרשו מהם לקבץ מהפוסקים איזה אחיזה עינים לבלבל את המון העם הפשוט כאילו חלב דאורייתא מותר לפי פוסקים אלו לכתחילה.

יום א' פ' וישלח יצאו ניצנים ראשונים מקיני ה"בני תורה" ספר כתבי-פלסתר בשם "מצורעת אבותינו" ומרים וקשים היו תוצאותיו של ספר זה, הוא גרם לבזיון לא רק לכותב ולרב המסכים, אלא גם לחברת "מקמק" ולקהלה בה צמח עשב שוטה זה.

כתיבת כתבי-פלסתר איננו חדש בדור זה, המלא הפקרות ופריקת עול, אבל לחבר חיבור עם כתבי-פלסתר ולכנותו בשם "מצורעת אבותינו" עם הסכמה של רב, זה דבר שלא יאומן בזמן הזה.

ספר כתבי-פלסתר מצטיין בכשרונו לזייף ספרי שו"ת, מכתבים עם המלצות מגדולים להאכיל חלב במזיד; לבלבל את המוחות לצטט היתרים מפוסקים שאוסרים, לפסול אנשים שאינם הולכים בתלם עם חברת "מקמק" לזלזל בעצמם; להעמיד משגיחים שלא עסקו בניקור זה שלושים שנה, ולפסול

מנקרים שעוסקים כל ימיהם בניקור; ללחוץ על גדולי הרבנים המפורסמים, למרות שאינם מבינים בניקור, שיחתמו שהכל כשורה; להכריח אנשים לאכול בשר נגד רצונם בכוח הטרור; להכריח – בדרכי טרור – רבנים שראו במו עיניהם מכשולות אצל חלב, שיחתמו שלא היו דברים מעולם.

עבודתם של המזייפים, המשחיתים והמרעים הם בדוגמת המשכילים האורגינליים והרפורמים שהיו מצטטים חצאי פסוקים מתנ"ך וחצאי מאמרי חז"ל. בתשובה של מהרש"ג (שם דף נ"ו) שכותב הפאשקווילים מצטט, תווכחו שמשכילי העבר יכלו ללמוד את מלאכת הזיוף והרמאות אצל כותב הפאשקווילים האלה. בצטטו תשובת מהרש"ג הוא מביא שורה מתוך התשובה ומשמיט 2 שורות, כותב 2 שורות ומשמיט 3, כך שבסיום קריאת המכתב אנו למדים בדיוק ההיפך מכוונת הכותב (אנא מכם, הקדישו מעט זמן מזמנכם ובידקו את הדברים בעצמכם), וכך הדבר לגבי שו"ת לבושי מרדכי (זכות הצדיקים עמד להם שתשובתם המקורית לא תודפס בספר הפאשקווילים, המזייף קנה את זה בשינוי מעשה).

בעל "ספר הפאשקווילים" מעתיק מכתב של ר' בריזל, ושוב מעתיק חציו ומשמיט חציו, אפשר לראות שחסר באמצע חצי שורה.

הכותב מביא פסק מ"התאחדות הרבנים" מתשרי תשמ"ג. ושוב מעתיק את חציו הראשון ומשמיט את חציו השני (בחצי השני כתוב שהניקור לא בסדר). הזייפן לא יודע בושה מהי, הוא חותך מודעה שהי' מודפס ב"דער איד" חודשיים לפני כן ונקרא על ידי אלפי אנשים. מזה מוכח שהוא אפילו לא בגדר אנושי, כפי שחז"ל אמרו "מילתא דעבידא לגלויא לא משקרא אינשי". הוא בגדר "חייטו יער".

חי' זו (בצורת אדם) תיבל את מאגאזין הפשקווילים בדברי ליצנות ובדחנות. לדוגמא, הוא מצטט מכתבים של רבנים שהם בעצמם מעידים על כך שהחנניות שהם נותנים השגחה הם בתכלית הכשרות, ומי שמהרהר על חנות שנמצאת תחת השגחתם הוא "כמעט מהרהר אחרי השכינה". היודעים אתם מדוע "כמעט"? כי ההרהור הוא על החנות ולא על רב המכשיר, ובאם מישהו יהרהר על הרב המכשיר הוא אכן מהרהר אחרי השכינה ממש (עפ"ל). כך מעיד הרב המכשיר בכבודו ובעצמו. (ראה דף מ"ה).

בדף מ"ח ממשיך הזייפן לכתוב, שהספר המוזכר שהניקור הירושלמי מקובל מפי מהרי"ל דיסקין המחבר הוא רב ציוני, ומנקר תלמיד חכם וירא שמים מחוץ לארץ כשהראו לו את הספר הוא זרק אותו על הריצפה וצעק 'אל תביאו ראי' מהאפיקורסים'. בגלל כבוד הרב לא רוצים לפרסם את שם המנקר, כי בשבוע שעבר הוא ביקר בחנות והוכיח שהוא עם הארץ בהלכות ניקור, ולגבי הספר ברצוננו לומר שהגר"א לייטנער שליט"א הזכיר באסיפת הרבנים תשרי תשמ"ג את ספר תורת הניקור הירושלמי, שיש לו הסכמות של גדולי הצדיקים (כמו הגה"צ ר' זעליג ראובן בענגיס זצ"ל, הראב"ד ר' פנחס עפשטיין זצ"ל והגה"צ ר' דוד יונגרייז זצ"ל ועוד), והביאו משם ראי' להקל, וכל הקנאים של סאטמאר ישבו שם ובתוכם המנקר הנ"ל ואף אחד לא פתח את פיו. אגב יש להזכיר שכל זקני המנקרים קיבלו בקבלה איש מפי איש מבית דינו של מהרי"ל דיסקין זצ"ל ומהר"ש סאלאט זצ"ל שהניקור של החרדים היום הוא בקבלה

מהם ולא שמענו אינו ראי'.

בדף מ"ח ממשיך הכזבן וכותב, שאפילו אם נניח שהגאון וקדוש מהרי"ל דיסקין זצ"ל הנהיג ניקור ארץ ישראל, עדיין נשאר בספק גדול אם המנקרים דהיום זוכרים את הניקור, כי ידוע שלמעלה מ-10 שנים לא שחטו בהמות בארץ ישראל. וכעת נשאלת השאלה, אם בארץ ישראל שכחו ב-10 שנים, הרי הרה"ג שו"מ שליט"א המתואר מומחה גדול בעניני ניקור הלכה למעשה וראש המשגיחים לעניני ניקור (סליחה, פירסמו שעדיין אין השגחה) לא ניקר 30 שנה, האם הוא נאמן להיות משגיח ראשי על עשרות חנויות?

שנית, בהונגרי' היתה סגורה השחיטה 7 שנים, והאיך בא לספר לנו שעושים כאן ניקור הונגרי'.

הזייפן עושה בלבול כאילו ציבור גדול החל לאכול את הבשר של שחיטת קלים ורקים בגלל ערעור על החלב. זה לא יותר מבלבול המוח כי רובא דרובא הפסיקו לגמרי לאכול בשר. שנית, הגורם האמיתי שחלק מהציבור התחיל לאכול נו"ט הוא בגלל חברת "מקמק", כי אילו זכינו היו מתקנים את כל המכשולות תיכף ומיד ולא הי' הזדמנות לצאת לרבים, עכשיו שלא זכינו וחברת "מקמק" התחילו לגמגם עם כל מיני היתרים, יצא הדבר לרשות הרבים והאחרות מוטלת עליהם!!!

הזייפן מתאר את אחד המערערים כקורא ספרים ציוניים, מכיון שמתיר לקרוא ספרים שיצאו לאור על ידי "מוסד הרב קוק". כנראה שהזייפן לא קורא בספרים שיצאו לאור על ידי "מוסד הרב קוק", אלא מעיין בספריו של הרב קוק בעצמו, כפי שמצטט את הספר "דעת כהן".

לאחרונה החליטו חברת "מקמק" לזייף מכתב בחתימת ידו של הרב מקאשוי, כאילו הוא חוזר בו מטענותיו. ימים אחדים לאחר מכן הודיעו אנשי קהלת קאשוי כי הרב מקאשוי שליט"א לא זז כחוט השערה, ואדרבה הוא קיבל הרבה חיזוק מיהודים ירא שמים באמת משרידי דור הישן להמשיך במאבק שלו בעד הכשרות האמיתית.

בקרב בודאי יופיע חוברת תורה מיוחדת לפי הוראתם של חברת "מקמק", ובו תנתן אפשרות לכל יודעי ספר להשתתף בתכנית החשובה להראות בדברי הפוסקים שחלב דאורייתא תלוי במנהג, כפי ההיתר של הרב שלמה גורן בענין הממזרים (הרב שלמה גורן יכל ללמוד אצלם) וכל אחד יכול לעשות ככל העולה על רוחו בתנאי שיאמר ניקור הונגרי, ובזכות זה יזכה בנשיאות חן של החלונות הגבוהים ואפשרות לעלות לגדולה כאשר יבוא יומו לקיים מה שנאמר "כל המיצר לישראל נעשה ראש", וכהמאמר חז"ל הידוע "אין אדם נעשה ראש מלמעלה אלא אם כן נעשה רשע מלמטה".

מורי ורבותי, בסיום מכתבי ברצוני להביע את הרגשותי. האמת מתנצח עם השקר, ואפשר להרגיש את זה בידיים, האמת צווח הזהרו מלאכול דברים שמעמידים בסכנה אתכם ואת משפחותיכם; הזהרו מלהביא אל בתיכם מאכלים שמורידים דורות מדרך היהודי ומביאים לידי התבוללות; הזהרו מתוכניותיהם של אנשים שפלים ונבזים החותרים תחת הדת, שימרו על

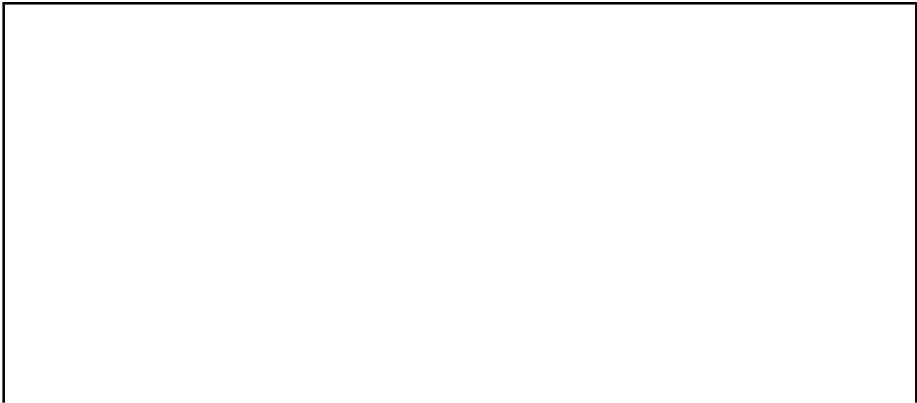
בריאותכם, על חייכם ועל דתכם..

חודש כסלו תשמ"ג

הק' מאטל בענדער

סגן יו"ר דועד משמרת הניקור דארצות הברית

(* ועיין בסה"ק על הגאולה ועל התמורה דף מ"ט (וזהו טענת הקצבים בכל הדורות כשתפסו אותם שהאכילו נבילות וטריפות או חלב ודם, טענו שעכשיו ילכו לקנות טריפות ממש).

.Warning of Chofet Chaim O.B.M

How much will an individual regret, when with a mere admonition, he could have extricated himself from all these punishments. Let him not be misled by the fact that others will share the punishment with him considering that he is not the only one in the city to have transgressed thereby finding false .comfort

As an analogy: In the event a person is a co-signer on a note encumbering a debt of millions of dollars, regardless the number of additional co-signers, when the debt becomes due, even if required to reimburse only a small fraction thereof, it could amount to a sizable sum, which will be quite painful to pay. Similarly, since today the ingestion and partaking of prohibited foods has become unfortunately widespread when the time for reckoning arrives, it will amount to many thousands of (K'saytim) .olive- sized pieces of prohibited foods

Consequently, those capable of arousing the populace in their vicinity to observe kashrus strictly and thereby prevent untold thousands of Jews who were lax from eating non-kosher, will :surely be considered the most guilty. Our sages admonish

Tana D'vei Eliyahu: Anyone able to protest and refrains to do so; Anyone able to elicit repentance and does not do so, all blood ...spilled will be credited to his negligence and held against him

Even if the question would be of a doubtful case of Chelev [forbidden fats] , it would still be highly advisable and intelligent to abstain from eating such meat, for in the Torah we find the penalty of Karet for eating prohibited foods in only four cases: 1) Eating Chametz on Pesach. 2) Eating on Yom Kippur. 3) Eating Chelev, and 4) Eating blood. In the case of Chametz on Pesach and eating on Yom Kippur, every simple Jew will quake in the fear of infracting these prohibitions, even if there is only a slight chance, if there is a rumor that a food contains Chametz and so it is with Yom Kippur. Why should the matter of Chelev be looked upon or felt to be of any lesser degree than the other 3 cases mentioned?

It is indeed astonishing that everyone avoids matzah if there is the least doubt that it may contain Chametz, even if it is kosher according to the Shulchan Aruch, whereas Chelev, which is just as severe as Chametz, both of them being punishable by Karet and which pertains all year round, not only on Pesach - when he hears any kind of excuse, he is happy that he has an alibi to eat as much meat as his heart desires.

The Great Gaon Rabbi Jonathan Eibeschutz O.B.M. Author of Keresi Ufleisy Writes that most all menakkerim are unlearned, and therefore, cannot be relied upon

In these times, we must be more stringent, not relying on the "assumed piety of the menakker. Now, there are many stringent rulings and the work is extremely difficult. Most of the Practitioners are unlearned.. and we may not rely on the nikkur of anyone unless he is an expert and a long-standing G.d-fearing man...From the time I was able to understand, I learned the laws of nikkur to be well versed in them and in their names. I did not rely on the menakker, but ate only "what I cleansed myself, and ate only from the toil of my hands

We can deduce the following: If a holy and learned man like R. Yonason whose precious time was totally dedicated to heavenly pursuits, toiled with his own two hands to clean out the meat, it surely must be a very serious matter

Sefer Divrei Moshe, on Torah, Parshas Kedoshim. From the deeds of the Gaon R. Yonason everyone can understand the rabbinical axiom: one who benefits from the toil of his hands is greater than one who "fears Heaven..." Namely one who works with his two hands is greater than one who fears Heaven -if that accomplishment came to him easily, without toil

Proclamations Issued Concerning the

!Details of Nikkur and its Pitfalls

In the house of Israel I have seen confusion. The generations have become spiritually impoverished and the wisdom of the hearts has become lessened, G-d-fearing men are despised. The truth has become curtailed and strong-armed men raise their heads. The profession of nikkur - even that of the “front-quarters” alone - my eyes have witnessed various pitfalls, each one different than the next, and I decided that this did not present itself before me in vain, but to arouse the hearts of the G-d-fearing with a hue and cry, “Awake, you sleepers, from your sleep and you slumberers from your slumber, for the time has come to accomplish for G-d and His Torah, and for the existence of the future generations. If you are silent at this time, who knows what tomorrow will bring, and who ascended to Heaven and heard the heavenly pronouncements concerning the gravity of the pitfall that accrues from the neglect of nikkur of chelev

Anyone who gives this matter any thought, concerning what even inadvertent eating of chelev amounts to, will feel his heart being rent asunder, and he will cry and cause others to cry with him with tumultuous shouts. How do we sit back with folded hands when the deeds of Satan have succeeded so well to create a breach in the sanctity of the Jewish people, who are separated from the nations via their abstention from their food and drink

We learn from the halachah, come as well as from the history books, that since the time of the great Gaon Rabbi Yonason Eibeshutz the pitfall of nikkur chelev has not left us in any generation, sometimes it is more pronounced and sometimes less. How can we expect our generation to be exempt from this malady? Are we better than the previous generations. In this period of history in which so many breaches in all fields of Judaism have transpired, surely the pitfall of chelev, which also occurred in earlier generations has also come about. Anyone who debates the issue does so because of lack of concentration and sensitivity to the situation. It is a stubborn denial of validity. Concerning such people, the prophet says: ‘Woe to those who make light into darkness and darkness into light.’ (Lekach Toy, Maharam Weinfeld on Parshas Shemini

Regarding Ground meat, Sausages, Salamis, Pastramis

One who eats meat, probably eats the derivative products (e.g. sausages, salami, pastrami, etc) It is axiomatic that any product

consisting of. a compendium and combination of ingredients and where the individual component ingredients are not inspected in their pure state, requires more stringent kashrus review, since the mixture may contain ingredients which are deemed kosher only in instances of emergency and extenuating circumstances. Were the eater aware of this, the inclusion of those particular ingredients, he would positively abstain therefrom and many times .even become disgusted by it

These by-products include animal fats; the probability of chelev inclusion is much more possible (bordering on near certainty) since it is not visible in the end product. Moreover, it includes all sorts of inferior meat cuts and fats.. ingredients to color it red...to make it appear fresh. See response Minchas Yitzchak starting that sausages are colored with small black African flies, which are dried and pulverized. The powder is added to the sausages while it is being cooked. Reliable and noteworthy physicians have criticized the inclusion of this ingredient that is very harmful to the stomach ?and blood system, hence detrimental to well-being. Who needs it

Jacob Landa

Tammuz 5739

Rabbi and Head of the Rabbinical Court

of Bnei Brak Eretz Israel

The Topic: Nikkur of the inside

As is known, here in the Holy Land, we perform nikkur and Shpondres. This depends however what is considered the inner part If We include in the front part what is behind the diaphragm therein lies biblically Prohibited chelev What the Ramo states in Shulchan Aruch ch. 64, that there is no chelev) refers only to the inner part before the) diaphragm where the lungs lie. If however, we include with the front part, some of the meat of the diaphragm, Ramo's ruling does not apply, because there We indeed find real chelev

Likewise Darchei TeShuvah quotes a booklet by Sema, that above the diaphragm there is no chelev but below it begins the chelev of the kidneys and other types of chelev

Jacob Landa, Rabbi of Bnei Brak Israel

Everyone knows how much the Chafetz Chaim o.b.m. warned our brethren in his time, when they were forced to wander to various places

because of the terrible decrees of that period. He warned them that if they have, G-d forbid, no choice but either to eat pork or to eat animals that died without being properly slaughtered, they should, G-d forbid, not eat the latter which is meat from which the Chelev [forbidden fats] was not removed, but rather eat pork whose prohibition is merely a negative commandment, rather than, G-d forbid, stumble upon the prohibition of Chelev, which is punishable by Karet.

Yet, in our times, the situation has reached such an alarming low that without any decree by the government or any other coercion, they feed our brethren meat from which the Chelev is either not removed at all or at best not properly removed and in their innocence, many innocent G-d-fearing people are trapped in a terrible snare, whose results are so far-reaching, that it is utterly unbelievable even catastrophic in many instances testifying to the terrible occurrences of devastation we daily witness. Heaven have mercy.

כשרות - מונסי - קראקא-ט

[HOME](#) [ראשי](#)

AGE 5

בס ד

מכתבים למערכת

על השערוריה הגדולה של העיר קראקא מאנסי

אין אנו כותבים שמות אנשים כי הרבה ביקשו לא לגלות השם שלהם

שערוריה בעיר מונסי שבניו יורק חנות בשר שאמורה היתה להיות כשרה מכרה בשר טריפה
רח ל והכשילה את הציבור החרדי בנבילות וטריפות הבעה ב שהוא ספרדי קנה את הבשר ומכר
אותו בתור כשר והרבנים פסקו שכל המשפחות שקנו בחנות זו צריכים להכשיר ולהגעיל את הכלים

שמעתי שהבעה ב לא היה לגמרי ספרדי אחת מהסבתות שלו הינה ממוצא אשכנזי
יתכן שהגן הדפוק אצלו הגיע דווקא מהסבתא הזו

בכלל הוא התכון שהבשר שהוא מכר ללא כשרות הוא בשר של בהמה ממוצא ספרדי אפשר לומר בהמה פרענקית אני בטוח שהמונח הזה יספק כאן כמה גולשים

נוסח ההודעה לא ברור מה פירוש קנה את הבשר ומכר אותו בתור כשר האם קנה בכוונה לא כשר או שקנה כשר ולאחר מכן הודיעו לו שיש פסול בכשרות

מלבד זאת לא נכתב בתוכן המודעה של הרב ווינברגר זעקת חמס על העוול שגרם המוכר או איסור חמור לקנות ממנו וכו' ככה שנוסח ההודעה של בעל האשכול נראית לי מגמתית ויסלח בעל האשכול על כל התמיהות שגיליתי בנוסח ההודעה שלו להבא שיהיה יותר רציני

המשתמע מתוכן מודעת הרב ווינברגר שהייתה כאן בעיה בתחום הכשרות ללא אשמת בעל החנות אבל אבל בגלל שהמוכר ספרדי לכן ברור למה

ליתר ביאור במונסי יש סופר גדול בשם הצלחה סופרמרקט שעומד תחת בעלותו של מיישהו גרין חלק מהסופר הושכר ליהודי ספרדי שימכור שם בשר ומחלקת הבשר נקרא שבח הבשר עומד או עמד תחת השגחת הרב ברעסלוי ער ממונסי לבעל הבית גרין אין שום שייכות לחלק הזה של הבשר רק שהוא מקבל כסף של השכירות כל חודש

מספק הבשר ל שבח הינו במקרה גיס של הבעה ב של הצלחה וכך יצא שהם גרין והגיס שלו ספק הבשר נפגשו באיזה שמחה משפחתית וכדו' המספק שאל את גרין נו איך מסתדר מחלקת הבשר שלידיך בלי בשר שאל אותו גרין מה זה אומר אתם לא מספקים להם בשר או מה ענה לו גיסו לא אנחנו כבר מזמן הפסקנו לספק לו בשר מאחר והוא לא שילם את חובותיו גרין הבחין מיד שמשוהו פה לא כשורה כי הרי הוא ידע בבירור שהחנות מוכר בשר יום יום והנה עכשיו הוא שומע שהוא כבר מזמן לא מקבל בשר ממפעל של גיסו

ומכאן ועד לתגלית הדרך פשוטה

ביארת הכל חוץ מדבר אחד מדוע הרגשת צורך עז ובלתי נשלט להדגיש שמדובר בספרדי דווקא

תודה רבה לך על העדכון המאוחר שמשום מה חסכת אותו בהודעת הפתיחה

כתבת שהבשר עומד או עמד תחת השגחת הרב ברעסלוי ער ממונסי אז כאשר הופסקה ההשגחה לא הייתה הודעה ממחלקת הכשרות

שנית עדיין לא אומר שהמוכר בעקבות כך שינה את דתו והחליט לכפור באלוקי ישראל ולמכור במונסי בשר נבלות וטרפות לקונים המסורים שלו

זה שהוא מכר בשר שהכשרות לא של הרב ברעסלוי ער זאת לא אומרת שזה בשר לא כשר יש במונסי כשרויות נוספות מעולות

ומכאן ועד לתגלית הדרך פשוטה

בטוח שיש במונסי כשרויות נוספות מעולות אבל מצאו שהבשר שהוא קנה היה **טריפה** ולא סתם בשר עם איזה הכשר אחר

שנית אני אמרתי שהמוכר בעקבות כך שינה את דתו והחליט לכפור באלוקי ישראל ולמכור במונסי בשר נבלות וטרפות אני הבאתי את העובדות וזהו אני דוקא סבור שהבנאדם שינה את דתו והחליט לכפור באלוקי ישראל עוד לפני שהוא החליט למכור במונסי בשר נבלות וטרפות וזה לא היה בעקבות כך לא יודע למה אבל זה נראה יותר כמו פוליטקה פנימית

כזה עניין גדול איפה כל רבני מונסי חותם על המסך רב שאני לא מזלזל בו בכלל הוא לא גר במונסי

הנה הסיפור במילואו ממקור מוסמך

להצלחה סופרמרקט במונסי יש מחלקת שמוכרת בשר ע י אמצעי בשם שבח תחת בעלותו של מישהו פינק ממונסי

מצבו הכספי של שבח התדרדר בחצי שנה האחרונה עד שהבע ב נסתבך בחובות עצומות ביניהם להבית השחיטה בקרית יואל מונרו שמשם לקח חלק ניכר מהבשר שנשאר חייב להם כמו אלפי דולר

בחדש ניסן אייר בערך התחילה מטבח קר י לצמצם מאד הכמות שמספקת לשבח עד שבשבוע
שעברה הפסיקה לגמרי הספקתה

ביום ד בערב אצל שמחה משפחתית נפגשו גרין מבעלי הצלחה עם גיסו מר פורטגנג מנהל המקולין
במונרו וביניהם נתוודע האמת הכאוב שיהודי חרדי שומתומ צ הכשיל מאות בנ י הכשרים מדקדקים
בקלה כבחמורה בבשר נבלות וטרפות רח ל זה ד ה חדשים בלי להתוודע להרב המכשיר אלא באופן
מקרי כזה

שערוריה כזה במחנה החרדי מסתמא לא היתה זה שנים ותוצאותיו מי ישורנה

לא יודע אם זה פינק או פרענק לא משנה בכלל לא על אחריותו קנו את הבשר

את האחריות לזה נושא הרב המכשיר במקרה זה הוא הרב ברסלויער

על סמך מה נתן האדם הזה השגחה

כל הסיפור במלואו תמוה עוד יותר
לא מובן איך הפינק הזה הנמצא בחובות עצומים לא רק שפושט את הרגל וסוגר את החנות אלא
ממשיך לקנות בשר במשך חודשים כאשר אין לו פרוטה בכיסו
שנית הרי המשגיח הצמוד לחנות בודק את תכולת המקרר והחשבוניות וכו
שלישית רכב המספק בשר ממקום אחר הרי צריך לחנות מול החנות איך זה שאף אחד לא ראה
רביעית אם במונרו הפסיקו לו את שיווק הבשר מדוע לא הורדה תעודת הכשרת שלו מהחנות איפה
הכרזת הסרת ההשגחה והכשרות

מסקנה כנראה שהפוליטיקה עובדת כאן חזק בדיוק כמו מלחמות הכשרות בארץ
הרושם שיש כאן מלחמה בין גופי כשרויות שונים אחרת לא ניתן להבין מדוע המודעה היחידה היא זה
של הרב ווינברגר שלא גר בכלל במונסי והוא אב ד

הבעיה הוא שגם ההכשר של הרב ברעסלוי ער הוא לא הכי טוב בעיר

הרב ברעסלוי ער טוען שהוא לא אשם בגלל שהמשגית שלו לא היה בעיר לאחרונה כי הוא נסע לחופש לא יודע אם זה מצחיק או מפחיד אבל באמת בא לבכות שיהודי שומר תורה ומצוות הכשיל את הציבור עם בשר נבילות וטריפות וכששואלים את הרב המכשיר מקבלים תשובה מגוחכת כזו

כל הכבוד לך עם ההגיון שלך אפשר לנהל מדינה שלימה אתה מסיק מסקנות שפשוט אי אפשר להכחיש אותם

אני מכיר כמה איטליזים במא ש שטוענים הם ורבניהם וחסידיהם עד דור עשירי שהאיטליז ממול מוכר נו ט ותתפלאו האדמה לא רועדת

אכטוג: בוטשער און מאנסי געכאפט מיט טרפה פלייש רח"ל

עס גייט ארום א שמועה אז די פלייש פון א געוויסן סטאר און מאנסי האט דער בוטשער אריין געמישט טריפה פלייש איינער האט מער פרטים

17. לויט ווי איך האב געהערט איז אזוי געווען
שבח MEAT איז א בוטשער וואס קויפט פלייש, טשיקן און פאקט עס איבער און פארקויפט עס ביי הצלחה גראסערי און מאנסי שבח איז אונטער די השגחה פון רב ברעסלוי'ער פון מאנסי וואס הייסט א פיינע השגחה דער בעה"ב פון שבח איז איינער א ספרדי א שומתו"מ

יעצט די בעלי בתים פון הצלחה גראסערי זענען ערנסטע חשובע יונגעלייט

איינער פון זיי האט א שוואגער וואס איז מענעדזער און קרית יואל בוטשער און שוין א וואך בערך וואס קר"י פארקויפט מער נישט קיין טשיקן פאר שבח מיעט ווייל ער האט נישט געצאלט די בילס

נעכטן ד' תצא ולמספ' 6 8 3 האבן די צווי שוואגערס (איינער פון הצלחה -מ"ג- און איינער פון קר"י בוטשער -ד"פ-) האט דער ד"פ פון קר"י געפרעגט נו ווי אזוי גייט עס מיט די פלייש האט מ"ג געזאגט וואס הייסט האט ד"פ געזאגט ענק האבן דאך נישט קיין קר"י טשיקן האט מ"ג אונז פארקויפן אינגרויסן

בקי צור זיי בייגע זענען שנעל געלאפן און בוטשער פון שבח זיי האבן אויפגעבראכן די טיר און מען האט געטראפן 1 באקעס פון פערטלעך בלי שם און אויך געפאקטע טשיקן וועס שטייט אז עס איז קר"י

האט ד"פ געזעגט אז עס איז נישט אונזערס- קרית יואל

בקי צור מען האט עס געלעקט און געזען אז עס איז נישט געזאלצן אויך איז נישט געווארן ארויסגענומען די נירן פון אונטערן BOTTEM און נאך סימנים אז עס איז נישט פון קרית יואל און אויך נישט פון קיין שום כשר'ע בוטשער ווייל קיין איין בוטשער געט נישט ארויס אזעלעכע פלייש

מען אראפגערופן מומחים און אלע האבן געזאגט פה אחד כנ"ל

האט מען גערופן דעם קצב און געפרעגט פון ווי קומט עס האט ער געזאגט עמפייער האט מען עם געבעטן א ביל האט ער פארשטייט זיך נישט געהאט מען האט גערופן עמפייער און לא דובים ולא יער קיין איין בוטשער געט נישט ארויס אזעלעכע פלייש אזוי איז מען געוואר געווערן פון דעם קצב אז ער האט מאכיל געווען נבילות וטריפות ווער וויסט ווי לאנג

גאנץ מאנסי קאכט

ווער עס האט א אפדעיט זאל ביטע מפרסם זיין

עס הייסט אז הצלחה גייט צושטעלן נעקסטע וואך א פלאץ מען זאל קענען כשרן אלע
כלים

18. עס קורסירן קלאנגען אז דער דיסטריביוטער ***** פון Nassau Provisions האט געהאט א יד אין די מעשה

19. ווי איז דער עולם קיינער רופט זיך נישט אן

היינט איז גאנץ מאנסי אויף יעדער רעדט און יעדער קאכט

אלע היימישע רבנים האבן געזאגט אז מען זאל כשר'ן אלעס די גאנצע קאך אפי' מען
האט נאר אמאל-אמאל גענוצט

2. מיר שמעקט דא א פאליטיק.

(1) ווי זענען די מאנסיער רבנים

(2) וויאזוי קען א הכשר צו לאזן א פעקעדזינג פלענט חדשים אהן מאכען זיכער פון ווי די
סחורה קומט

(3) פארוואס האט די ק"י שלאכט הויז נישט געוויסט אז מען פארקויפט זייער פלייש פאר
חדשים

21. די אחריות איז אויף דעם רב המכשיר

און אויף עולם גולם וואס קוקט נישט נאך וואס סמיינט א הכשר אויף א בוטשער סטאר

22. אפשר ביזט די מסביר וואספארא פאליטיק עס קען דא שטעקן ווען אלע רבנים
הייסן כשר'ן די טעפ וועם פרובירסטו צו פארנארן עס איז ליידער א ביטערע געשיכטע,

וואס עס לאזט זיך נישט גלייבן אז אזא מעשה קען פארקומען אין צוויי טויזענט און זעקס,
אז א היימישער איד א שומר תורה ומצוות זאל פארקויפן פשוט נבילות וטריפות און
מכשיל זיין א היימישן ציבור.

אין מיינע אויגן דארף מען אנכאפען דער וואס שטייט אונטער דעם געשעפט און אים
אנלערנען לקח למען ישמעו ויראו. עס איז שוין אויך געקומען די צייט אז דער רב
ברעסלויער זאל פארשפארן זיין הכשר. ווי איז געהערט געווארן אזא זאך אין אונזערע
יאהרען עס לאזט זיך פשוט נישט גלייבן אז אזוינס האט געקענט פאסירן אין אזא
היימישען פלאץ ווי מאנסי.

23. א סתירה צווישן טשולנט-טאפ מיט העלפ-פליז.

טשולנט שרייבט: (2וויאזוי קען א הכשר צו לאזן א פעקעדזינג פלענט חדשים אהן מאכען
זיכער פון ווי די סחורה קומט
און העלף שרייבט בערך:
ער האט נישט גענומען ק"י פלייש בסך הכל א וואך.

2. א סתירה צווישן טשולנט-טאפ מיט העלפ-פליז.

טשולנט שרייבט:
(2וויאזוי קען א הכשר צו לאזן א פעקעדזינג פלענט חדשים אהן מאכען זיכער פון ווי די
סחורה קומט

און העלף שרייבט בערך:
ער האט נישט גענומען ק"י פלייש בסך הכל א וואך.

אויב שטעקט דא די האנט פונעם דיסטריביוטער, איז דא א חשש אויך אויף אנדערע

2. יעדספאל, די מעשה איז א שרעקליכער פאסירונג, עס לאזט זיך נישט גליבן אז היינטיגע צייטן זאל מען קענען אזוי פארנארן טויזנטער קונים מיט פשוטע נבילות וטריפות. עס איז העכסט צייט דער עולם זאל זיך כאפן די געוואלטיגע אחריות וואס עס מיינט א "הכשר".

נאך איין נקודה, עס איז ידוע אז אמאל האט מען שטארק מקפיד געווען אויף א שוחט אז ער זאל זיין א ירא שמים. היינט דארף מען אפשר מער מקפיד זיין אויפן קצב, אויפן בוטשער-מאן, ער זאל זיין א ירא שמים. ומאנסי יוכיח

26. דער זעלבער מין סקאנדאל איז פאהר געקומען אין פלעטבוש פאראיאהר
27. לדעתי, די איינציגע פראקטישע עצה דאס צו פארמיידען איז צו פארלאנגען א "פלאמבע" אויף יעדען טשיקען אדער זייטל.

28. ווער עס קויפט אפענע אדער "חלקים" ווי באדעמס. דער טוט דאס אויף זיין אייגענע אחריות

29. לויט ווי איך הער האבען זיך די גרעסטע בעקערייען געווינדערט פאר א לענגערע צייט ווי אזוי קען דעליווערן בייגלעך אין אנדערע מזונות אנגעהויבען פין ווילאמסבורג ביז אזש די אין אלע געגענטער אינדערמיט ביז אפאר מינוט נאכען זמן מוצש ק ביז מען האט זיי נאכגעקוקט אין געכאפט ביים מעשה די געבאקערייען האט זיך אנגעפאנגען אין סאמע שבת קודש רח ל

3. איך האב באשלאסען נישט צו שרייבען די נאמען דאס לאז איך פאר א צווייטען
31. וועט גיט די השגחה אויף די בעקעריי און ווער האט געפאקט און ווי אזוי האט מען זיי געפאקט

32. אויב האט טארטיקובער בי ד געהייסען נישט עסען דארף מען דאך וויסען וועלכע בעקעריי

33. עס איז דא צוויי טארטיקאווער הכשרים

איינץ פון טארטיקאב ר נפתלי מאיר באב ד איז איינץ פון טארטיקאב פון ר יחיאל באב ד

3. דער רבנו יחיאל איז א שטארקער מחמיר אין נטילת ידים פאר מזונות ברויט

פארשטיי איך נישט וויאזוי האט ער געגעבן א הכשר איף מ מב

3. איך האב מורא אז ער ווייסט וויאזוי די מזונות ברויט ווערט געמאכט דעריבער הייסט

ער זיך וואשן

36. איך האב קיינמאל נישט געהערט קיין קריטיק אויף טארטיקובער השגחה און בכלל איז

נישט כדאי צו שרייבען זאכען אהן קיין מקור עס זעהט שוין דא אויס באלט ווי אין מקוה יאנקעל

האט געזאגט אז ער רעדט פין מ מב און דער זאגט אז טארטיקוב האט געגעבען צעטליך און דער

זאגט שוין אז די השגחה איז טארטיקוב און דער זאגט שוין אז ממילא איז דאך געדרינגען פין דעם

שטיקעל היידפארק אז עס איז דא ראוי מפורשת אז רבינו יחיאל'ס השגחות זענען שוואך איך הייב

אהן צו האבען די טשילס ווען איך זעה מיט וואס סארט מענטשען מען רעדט דא א חברה בעלי

דמיון וואס גלייבען אלעס און שפעטער גייען זיי זאגען איך האב אליין געזעהן ווי אויף

היידפארק

37. הגם אויף ר עמרם ראטה האב איך געהערט אז עס איז גאר שוואכע מעשיות בכלל קען

מען זעהן אז ער גיט השגחות אויף געשעפטען וואס די בעלי בתים האבען קליינע קאפלעך אהן קיין

השגחה תמידית איך בין נישט דן זיין גאנצע השגחה אפשר איז עס אויסגעהאלטען עפ"י הלכה

אבער די גאס איז גאר שטארק מרנן אויף זיין השגחה

באראפארקער זעט אויס אז דו ביסט אריינגעקומען אין מקוה אינמיטן די מעשה ביטע

קוק איבער די תגובות אין די רייע וועסטו זען אז דו ענטפערסט שלא מענין

קיינער האט נישט געזאגט אז יענע בעקעריי האט טארטיקובער השגחה איינער שרייבט אז בית דין

דטארטיקוב לאזט נישט נעמען פון יענעם בעקעריי אזוי איז פארצויגן געווארן א בענדעלע וואס

האט אומוועלנדיג געגעבן א ציה דעם אנדערן טארטיקובער השגחה און אויב דו האסט נאך נישט

געהערט גארנישט שלעכט אויף די השגחה מיינט נאך נישט אז די השגחה איז גוט דא אין בארא

פארק איז עס מער נוגע ס איז לאקאל הערט מען אביסל מער

ר עמרם ראטה פרובירט זיך צו פארבעסערן לעצטנס ער האט אראפגענומען השגחות

פון צווייפלהאפטע פלעצער און פרובירט זיך צוצושטעלן צו בעלי מכשירים מומחים וואס האבן פארלאנגט אז ער זאל אריינברענגן שינויים לטובה אין זיין כשרות אפאראט

געהערט פון קראנטע מקורות

וועלכע בעל מכשיר האסטו געהערט אויף א טעיפ

דער פין מאנטקיסקא

איין זאך וויל איך דיר זאגען זאלסט גוט וויסען ביזט פאקראכן פון די נושא השגחה די עיקר איז אז אנשטאט עס זאל ארויסקומען א ריזיגע קול קורא פון די רבנים אז מען טאר נישט עסען פון אזא בעקריי מאכט זיך קיינער נישט וויסענדיג וואס טוסטו אז נעקסטע וואך טיט ער עס נאכאמאל ליידער ליידער עקבתא דמשיחא

תם ולא נשלם המשך יבא בע ה

העתקה מספר תורת הקנאות לר' יעקב עמדין

והוא קבוצת מאמרים וכתבים

נגד שבת צבי ומתי סודו

צילום הדפוס הראשון, אמשטרדם תקי"ב נדפס מחדש ע"י הוצאות מקור ,

ירושלים, תשל"א.

גביית עדות מבי"ד הגדול שבירושלים:

האיך ששבת צבי קודם שהמיר דתו האכיל חלב כליות

לעשרה מישראל

בספר הנ"ל בדף וז"ל: קבלת עדות בירושלים תוב"ב:

במותב תלתא בי דינא כחדא הוינא, ואתא לקדמנא החכם הכולל מוהר"ר משה חביב איש ספרדי והעיד בתורת עדות...וז"ל בלה"ק:

אני מעיד שמפורסם הדבר בין ת"ח בירושלים וחברון, ששבתי צבי תר"ו [תפח רוחו ונשמתו] קודם שהמיר דתו, האכיל חלב כליות לעשרה מִישראל,

גם צוה להם להקריב פסח בחו"ל והאכילים כסדר אכילת פסח. גם עשה ברכה על אכילת חלב בזו הנוסחא: בא"ה [ברוך אתה ה'] המתיר אסורים.

וגם שמעתי דבר זה מאדם אחד בעל תורה גדול שעשה גם כן דבר זה ואחר כך עשה תשובה...

עוד שמעתי מהחכם הכולל הרב אברהם יצחקי אב"ד ור"מ דספרדים בעה"ק ירושלים תוב"ב, ששמע מרבו הגדול החכם הכולל מוהר"ר משה גלאנטי אומר: מתחילה לא הייתי מבזה לש"צ [לשבתי צבי] ימש"ו [ימח שמו וזכרו], אף על פי שלא הייתי מאמין בו רק אחר שראיתי כתב יד של ש"צ ימש"ו שכתב לכאן לאחד שהיה מאמין בו, וחתם את עצמו אני הויה אלקיכם שבתי צבי, דהיינו שכתב שם הקדוש ככתיבתו. אחר זה אני מחרים אותו בכל יום ויום. עכ"ל, ועיי"ש עוד באריכות.

ומה נוראים דברי המדרש רבה איכה - עה"כ ויצא מבת ציון, וזל"ק: היו גדולי ישראל רואין דבר עבירה והופכים פניהם ממנו, אמר להם הקדוש ברוך הוא תבא שעה ואני עושה לכם כן, עכ"ל.

ובאדר"נ (פכ"ט) וז"ל: מפני מה מתים תלמידי חכמים בלא זמנם מפני שהם בוזים בעצמם שאינם נוקמים ונוטרים כנחש על דברי תורה ויראת שמים, עכ"ל.

ולסיום הדברים: אעתיק מ"ש הלוחם הגדול מוהר"ר חיים סופר זצ"ל בספרו הבהיר שערי חיים דף ו, ע"ב, וז"ל:

אוי מיום הדין ואוי מיום התוכחה בבוא עת מועד לכל חי, וכי יפקוד ד' על מעשי אנוש ועל פעולות אדם שיחופש וימצא כתוב:

צדיק זה חלל שבת, חסיד זה עבר על נדה, ירא אלקים זה עבר על נבילה וטריפה ושעטנז, קדוש זה עבר על א"א, וישתוממו כל אנשי אמונה וישאלו הלא הצור תמים פעלו, ויענהו ד' בסערה: הלא ה' בכחך למחות באיש פלוני אלמוני רשע. מדוע לא זכרת אותו ולא פקדת עליו אשמו וכו' עכ"ל.

שאלתנו הוא: האם אין דברים קדושים הנ"ל די לעורר את כל אחד לעשות כל אשר ביכולתו להציל הכלל ישראל מאכילת נבילות וטריפות חלב ודם, וישראל קדושים הם ורוצים לשמוע

בס"ד

ספר

מלחמת קדש

בפרשת ניקור החלב תוכן הקונטרס

לגלות מצפונם - לפענח נעלמים להעלות מטמונים

א. מדוע לא עלתה ארוכה לשבר בת עמי על מה ולמה לא עלה ביד הרבנים הצדיקים גודרי גדר ועומדי בפרץ להעמיד הדת על תלה ולסדר סדר ניקור הבשר באופן נעלה

ב. יתגלה השתלשלות הענינים מאז שבאו על האמת כי הבשר עם החלב נמכרין יחד להקונה, והמון בני ישראל נכשלין יום יום בכמות ענק של אכילת חלב, ופעולת העסקנים לעורר לבב הרבנים המכשירים ושאר רבנים, ואופן תשומת לב הרבנים להמצב ופעולתם.

ג. מי הם נוטלי חלק בראש למנוע שיפור המצב שבגינם בעונותינו הרבים אוכלין אלפי אלפים כזיתים חלב מדי יום ביומו בני ישראל כשרים שומרי תורה ומצות.

ד. הזיוף הגדול של ספר פרי תמרים שזייפו וסילפו דברי תורת משה באופן נורא ומבהיל אשר כמוהו לא נהיתה מימות המשכילים הראשונים שהחריבו מדינת אשכנז בעקירת עיקרי ויסודי התורה. על ידי נתוח לנתחים תורת משה רבנו.

ה. סדר התשובה להמזייפים הנ"ל וכן המסייעים להם במישרים או בעקיפין ועונש המר והנמהר המעותד להאינו שב כראוי ומכשיל עוד היום דבר יום ביומו אלפי אלפים נשמות כשרות ונקיות בטומטם מאכלות אסורות המטמטם הלב והמוח שעלול להעביר על הדת רח"ל.

ו. רבנים המחזקין ידי אוכלי ומאכילי חלב - וכן רבנים האוכלים בעצמם בשר - וכן רבנים היושבים בחיבוק ידים מה יענו ליום פקודה - ציור מדומה מסדר דין וחשבון לרב גדול תלמיד חכם וירא שמים שלא לקח חבל במחאה עבור הבשר - המשא ומתן של הרב עם בית דין של מעלה.

ז. ועוד הרבה ענינים נחוצים ויסודיים לאוכלי בשר - להאינם אוכלין - להמוחין באוכלי בשר - ולהאינם מוחין. עיין בסוף הספר קינה לקונן בכל עת צרה על חורבן הדת באכילת נבילות וטריפות חלב ודם שהיא מקור ושורש כל צרות ישראל בכל עידן ועידן בכל התפוצות השם ירחם.

קינה על חורבן היהדות באמעריקע מיום הוסדה עד ה' תשמ"ו

קינה

קינה על חורבן הנורא באכילת בשר וחלב

זְכוֹר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפָתֵינוּ

א. אילו זכינו להטות אזן למאורי הדור היינו בטוחים מלהכשל באכילת חלב.

ב. אילו זכינו היינו מקבלים דברי תלמידי חכמים ויראי ד' המעוררים על דבר ד' בכל פינת היהדות.

עכשיו שלא זכינו נתחנכנו שלא לשים לב לדברי הרבנים הצדיקים אלא כתף סוררת.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

ג. אילו זכינו הי' הדור הצעיר מתחנך לקבל תוכחה לתקן המעשים כפי היוצא מפי המוכיח.

עכשיו שלא זכינו נתחנך הדור הצעיר להלעיג על דברי חכמים ולהתלוצץ מדבריהם.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

ד. אילו זכינו היו הבנים הקטנים נשמרים בכל הנכנס לפיהם וכל היוצא מפיהם.

עכשיו שלא זכינו בשר נבילה וחלב טריפה נכנס לפיהם, וקללות וניוול פה יוצא מפיהם.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

ה. אילו זכינו הי' שעת הכושר גדול לחנך דורות קדושות וטהורות כי המטבע מצוי' ואפשר לסדר הכשרות באופן נעלה

עכשיו שלא זכינו הבשר ביוקר ומתפטמים גידולי קודש בנבילה וטריפה וחלב ואחריתה מי ישורנה.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

ו. אילו זכינו הי' כל אחד הולך בדרך כל הארץ אחר אריכות ימים ושנים בלב בטוח שהניח אחריו דור ישרים יבורך.

עכשיו שלא זכינו כיון שהפליגו חכמינו זכרונם לברכה בתוצאת המתפטמים בדברים אסורים, מי יודע...

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

ז. אילו זכינו היו כל ישראל בריאים ושלמים דשנים ורעננים.

עכשיו שלא זכינו החולאת מצוי' בעונותינו הרבים בפרט חולי הידוע (אשר העיד הרב הקדוש בעל בני יששכר שהחולה הבא ברובו על כלי העיכול כמו הכרס ודקין וכיוצא הוא מחמת גרעון הכשרות) אשר לפי עדות הרופאים עיקרו באיברי העיקול ובעונותינו הרבים מצוי יותר אצל אחנו בני ישראל מבשאר אומות העולם רחמנא ליצילן.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

ח. אילו זכינו לא היו כל כך בני אדם נלקים בחולאים רעים כמו התקפת לב (הארץ אטא"ק) שבר העצבים (נערווע"ן ברא"ך) לחץ דם גבוה (הויכע בלו"ט-דרו"ק) חולי איצטומכא (אָלסער), טומטם עורקי המח (פֶּאַרקאַלעכט).

עכשיו שלא זכינו כל אלה מצוי בעונותינו הרבים בכמות מרובה מאד אצל חרדי בני ישראל (והשם יאמר למלאך המשחית די).

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

ט. אילו זכינו היו ילדי בני ישראל שלא טעמו טעם חטא זוכין להתגדל בניקל עם רוב נחת.

עכשיו שלא זכינו שנכשלין בחלב שאיסורו כרת ונאמר בו ערירים יהיו בעונותינו הרבים אין לך יום שאין קללתו מרובה מחברתה בענינים הללו.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

י. אילו זכינו היו האב ואם זוכין לגדל בניהם עד מאה ועשרים שנה.

עכשיו שלא זכינו והחלב מצוי בבתיים בעונותינו הרבים... עוללים שואלין לחם צועקין "אמא" "אמא" ואין נענין רחמנא ליצילן.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

יא. אילו זכינו ורק כשרות ברורה הי' מצוי' בפי כל, היו כל גידולי קודש מתגדלים עם יראת ד' חופף על פניהם.

עכשיו שלא זכינו מתגדלים בפראות עצומה בחוצפה ועזות נוראה אשר כמוהו לא נהייתה.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

יב. אילו זכינו היו ההורים באין מגן עדן לשמוח בשמחת בניהם ביום חתונתם ושמחת לבם.

עכשיו שלא זכינו מיד כאשר מרגישין ריח בשר עם חֶלֶב סרים מהר משם ואין שוהין שם אפילו רגע.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

יג. אילו זכינו היו הבנים מסובלין במדות טובות ונעימות וצייתין לדברי הוריהם ככל היוצא מפיהם.

עכשיו שלא זכינו אין מתייראין להתריס נגד הוריהם בעזות וחוצפה מופלגת ולעשות מחלוקת בבית עד שאול תוקד.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

יד. אילו זכינו היו מסתפקין במועט ולא היו רודפין אחר מותרות ולוקסו"ס.

עכשיו שלא זכינו החלב בוערת בפנים כארסו של עכנאי ומגביר כח הרע לרדוף בתר חיי עולם הזה.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

ג. אילו זכינו הי' כל אב ואם יודע כי בעזרת ד' יתברך הבן יתגדל להיות בדרך שחינכו אותו לתורה ויראת שמים.

עכשיו שלא זכינו החלב שנתפטם בו בקבע עושה את שלו ומהפכו לאיש אחר.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

טז. אילו זכינו כשאשה בוכה בזמן הדלקת נר שבת היתה סמוכה ובטוחה שהשם יקבל תפלתה ברחמים.

עכשיו שלא זכינו המדרש מצווח ואומר (פ' שמיני) אם אין אתם מובדלין מנבילות וטריפות אין אתם שלי.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

יז. אילו זכינו כל קשת רוח בעת השתפכות לבו בספר התהלים הי' מצפה לעזר השם בקרוב.

עכשיו שלא זכינו תפלות העולים מפטום חלב עליהם אמרו חכמינו זכרונם לברכה גם כי אזעק ואשמע סתם תפלתי.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

יח. אילו זכינו היו איש ואשתו דרים במנוחה שלימה בלי קטטות ומריבות ומגדלים בניהם ובנותיהם מתוך הרבה נחת.

עכשיו שלא זכינו החֶלֶב מבעיר אש המחלוקת בבית איש ואשתו מתפרדים מתוך קטטה ומריבה והבנים ובנות מתפזרים בכל קצות תבל מתוך מרירות ושברון לב.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

יט. אילו זכינו היו הבנים ובנות כולם הולכים בדרך התורה כל ימי חייהם.

עכשיו שלא זכינו ומתפטמים בחֶלֶב נבילות וטריפות נתרבו בעונותינו הרבים הסרים מדרך הישרה.

זְכוּר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

כ. אילו זכינו היו בתי כנסיות ובתי מדרשים של אמעריקע מלאים כהיום הזה עם ששה מליון יהודים חרדים ההולכים בדרך התורה.

עכשיו שלא זכינו ואמעריקע מעולם היתה הקן עם מקום מושב להגרועים שבכלל ישראל

קצבים בעלי אגרופים ושאר פורקי עול "שמאנאפאל הכשרות" היתה בידם ועדיין השטן הזה מרקד בעוונותינו הרבים שמונים אחוזים מכל בתי כנסיות ובתי מדרשים יושבים שם אנשים ונשים בתערובות ופרועי ראש מעורטלים מכל זיק של יהדות, קרקפתא דלא מנחי תפילין, מחללי שבת בפרהסיא ועוברי כל התורה ומצוות להכעיס.

זְכוֹר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

כא. אילו זכינו לאכול רק כשר באמת היו יושבים איש תחת גפנו ותחת תאנתו ועובד את קונו.

עכשיו שלא זכינו החלב מבעירה אש הקנאה בלב כל אחד מיום ליום מתרבים הגזלנים המוסרים המאיימים הרודפים אחר החרדים, המסלפים דיני תורה, המחרחרים ריב בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו ובין צבור לצבור.

זְכוֹר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

כב. אילו זכינו להתפטם במאכלות הכשרות באמת היינו מאמינים כי מה שנתרבה בעוונותינו הרבים בדור הזה יותר מכל הדורות שעברו ילדים בלתי מפותחים [ילדים בעלי מומים בדעת או בשאר אברי הגוף] (צוריק געשטאנענע קינדער פיזיש אָדער גייסטיש) הכל עבור המכשולים והקלקולים במקצוע כשרות המאכלים, ומבואר בראשונים פרשת משפטים ופרשת שמיני שמאכלות כשרות יסוד היחידי והעיקרי להעמיד הגוף על איתן הבריאות השלימה (עיין דע"ת פתיחה לה' שחיטה).

עכשיו שלא זכינו והילדים טרם ראו אור השמש כבר נתפטמו במאות כזיתים של חלב ודם וכאשר יוצאים לאויר העולם ממשיכים דרך הלזו ובכל יום ויום נתוסף לחלבם ודםם של הילדים חלב ודם של בהמות ואלו הן הגורמים האמיתיים להפסיד בריאותם להזיק ולקלקל יסודי גופם כמבואר בראשונים הנ"ל וכל כך מטומטם לבות ומוחות בני אדם ע"י שנתפטמו הם עצמם בכל הנ"ל שחושבים מחשבת מינות ואפיקורסות גמורה כי כל זה מקרה הוא, והוא כפירה עצומה בהשגחת הבורא ית' על עמו ישראל והכחשה נוראה באמונת שכר ועונש לעוברי מצות התורה.

זְכוֹר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

כג. אילו זכינו הי' הכנסת אורחים נחשב למצוה רבה ומפוארה כמו כל הדורות.

עכשיו שלא זכינו הנותן לאורחים מאכל האסור בפרט חלב לא למצוה נחשב רק עבירה היא בידו.

זְכוֹר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

כד. אילו זכינו כבר היינו נגאלין על ידי משיח צדקינו ובנערנו ובזקנינו היינו עולים לרגל בבית מקדשינו.

עכשיו שלא זכינו עדיין כבושין אנו בגולה ומוקפים בצרות ישראל מכל עבר ופינה ד' ירחם.

זְכוֹר ה' מָה הָיָה לָנוּ... הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרָפְתֵּינוּ

כה. אילו זכינו הי' לנו מנהיגים אמיתיים קדושים וטהורים שהיו מעמידין הדת על תילה.

עכשיו שלא זכינו על כל פנים נתחזק כולנו לקדש שם שמים שכם אחד ולמסור נפשינו באמת עבור כשרות הבית שהוא יסוד הבית והמשך הדורות ובזכות זה נזכה לגאולה הקרובה במהרה אמן.

תלמידי הראשונים:

(רש"י תוס' אגור רא"ש ר"ן שו"ע ורמ"א ועוד) שקוננו קינה הנ"ל על עלבון כבוד רבותינו הראשונים שנדרסו עד לעפר יחד עם פסקיהם בדיני ניקור חלב ודם, שהלכו שועלים קטנים מחבלי כרמים להפוך דבריהם לומר על אסור מותר - ועל טמא טהור - ועל מומר להכעיס - צדיק וקדוש - ועל אנשים מאיימים - חסידים ואנשי מעשה - ועל בעלי תאווה - יראים ושלמים - ועל הרודפים אחר יראי השם - רודפי צדקה וחסד - ועל ממשיכי דרך ההשכלה ושבתי צבי

ימח שמו וזכרו - גאון וקדוש - פוסק מובהק - פאר הדור והדרו.

ומצוה על אנשים נשים וטף להשתתף באמירת קינה הנ"ל ודמעתן על לחיין עם נתינת אפר על ראשיהם.

תלמידי הבעל שם טוב הקדושים ותלמידי הקדושים זי"ע:

המבכים מרות על עלילות הני בריוני שעקרו גופי תורה בדבר חמור כאכילת חלב שהוא יסוד כל התורה כולה, כפי שקבלנו מהבעל שם טוב הק' זצ"ל מפי רבו אלי' הנביא זכור לטוב והאריז"ל ורשב"י זי"ע, להתרחק מצ"ט שערי היתר לא לנגוע במשהו של איסור.

והאיך יתקיימו ישראל קדושים בגלותן אם לא ילחמו במסירת נפשם בעד כשרות השלחן ועכשיו שלוחמים רח"ל נגד העומדים במסירות על כשרות ראוי ליתן ראשינו מים ועיננו מקור דמעה ולבכות יומם ולילה על הירוס ועקירת הדת כזה.

תלמידי הגר"א וחפץ חיים זצ"ל:

המתעוננים על החורבן הגדול בניקור החלב שהלכו בו בדרך עקלקלות נגד מה שקבלנו מרבותינו הגר"א מוילנא זצ"ל ובעל חפץ חיים זצ"ל שמסרו נפשם על קוצו של יוד מתורתנו הק' שלא יתבטל, ופורקי עול הללו עוקרין מאמרים שלמים מדברי הראשונים ושולחן ערוך ואחרונים בגסות רוחן ועוד מכנים עצמם בשם מו"צ. מעבירין נפשות ישראל לסיטרא אחרא רח"ל על ידי התרת נבילה וטריפה חלב ודם.

תלמידי החתם סופר זצ"ל:

המקוננים על אבדן דרך החת"ס זי"ע להעמיד הדת על תלה ולעקור ולשרש אחר עוקרי התורה ומפיריו, ועכשיו הפכו דרכו ומשבחין ומרוממין עוקרי התורה ויסודותיה ומשפילין עד למטה מעמידי הדת על תלה.

ועל דא ודאי ראוי לבכות בכיות נוראות ועצומות שק ואפר יצע לרבים, ויתאספו ברחובות העיר בזעקות נוראות הקורעות לב שומע שאם לא נחריש בעת הזאת מי יודע מה יהי בסופו .

אנו החותמים מטה מאשרים את כל הנ"ל והרבה יותר ממה שכתבו בהקינה הנ"ל נשאר בקולמוס שלא נתפרסם ומצוה לפרסמו כדי להשפיל כח הרשעים ומגלה פנים בתורה שלא כהלכה עד לעפר.

ומצוה על כל יחיד ויחיד - מיד אחר גמר הקינות - לקונן קינה הנ"ל בבכיות עצומות עד שלא יוכל לבכות עוד, ובזה ישתתף עם צער שכינה הק' המצטער על תורתו הק' שמעולם לא נתבזה באופן מבהיל כזה על ידי שומרי תורה מימות מתן תורתנו עד היום הזה.

ובזכות זה יזכה להנות מסעודות לזיתן עם כל הצדיקים הקדושים כמו שאמרו חז"ל וכל המצטער בחורבנה יזכה לראות בבנינה.

התאחדות בתי דינים חסידים ופרושים החרדים דארצות הברית וקנדה

נ.ב. מיד אחר אמירת הקינה בבוקר מצוה לאסוף אנשים ונשים (בעזרת נשים) וטף להשמיע להם מצב הדור שאנו חייין בו ולהדריך כי התוה"ק הוא חיינו ומצוותיה הטהורין הם קיום נפשותינו, ובעבורן אנו מוכנים לילך באש ובמים, וכל המוסיף או גורע אפילו אם כגובה ארזים

גבהו בין אם נקרא צדיק - או רבי - או גאון הדור - או גדול הדור - או פאר הדור - או קדוש וטהור - או מו"צ - או אבדק"ק - או כל שאר שם וחניכי דאית לי' הרי הוא נחשב כקל שבציבור ופורק עול התורה, מינות נזרקה בו, מחוץ למחנה מושבו, טמא טמא יקרא, יכתב לחרפה ולדראון עולם בספר הזכרונות של עוקרי התורה ומחללי הדת שבכל דור ודור אשר נידונין לעולם ולעולמי עולמים, וכל בית ישראל ישארו נקיים וטהורים זכים וצרופים להמשיך דרך התורה והמסורה עם כל פרטי' ודקדוקי' והן הן לגיונם של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא לקבל פני משיח צדקינו אשר יזכו במהרה בימינו.

(וימשיך הדרשן)

אותן עוקרי הדת אין שום נפק"מ אם פרסמו דבריהם בספר או בירחונים או בעתונים או בבטאונים או בדרשה לרבים בין בחול ובין בשבת בין ביו"ט ובין בחוה"מ כל דבריהם נדונין כדברי מינות לשריפה, ואסור להסתכל בדבריהם כי שאני מינות דמשכי.

כהנה וכהנה ימשיך הדרשן לעורר את הרבים ובזה יקדש שם שמים המוחולל ויזכה לראות בבנין ציון וירושלים במהרה בימינו אמן.

**בבקשה להדביקו בבתי כנסיות ובתי מדרשות
וכל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו**

(קליפ מעיתון, ונדפס במדריך לכשרות מספר 36)

המהפכה בעולם התורה

זריחת השמש בתוקף זוהרה חדשות שלא הי' בעולם עדיין

כרעם ביומא דאיסתנא מצאה השמועה את כל קהל עדת ישראל שמועה אשר עשתה לה כנפיים והחדירה לתוך הישוב היהודי החרדי בארץ ישראל ונתקבלה בחדוותא יוצא מן הכלל. לעיני כל רואה שמש הופיע דבר אשר עין לא ראתה מאז עמדו רגלי ישראל על הר סיני, ויהי' אך יצא דבר החידוש ונתקבצו חובבי תורה והדת להווכח במו עיניהם אם כנים הדברים באמת לאמיתו, כי פשוט קשה להאמין הדברים שדור שפל כדורינו יעלה ויגביה כנפים ותזכה לדבר שהשתוקקו לו אלפי ישראל במשך כמה דורות ולא זכו לה.

ב"ה שזכינו לה ולא לבד שזכינו לה אלא כבר נהנין אלפי בני תורה וישיבות מנועם צוף דבשה.

הידעת מה זה ומי זה

קובץ כל ספרי ניקור המובהקים

כשמו כן הוא בשבע כרכים יפים ומהודרים למאד נקבצו "כל ספרי ניקור" ממש אשר נתחברו מימות עולם עד היום הזה.

כידוע לא האריכו בעל השו"ע ורמ"א בדיני ניקור וסמכו שדבר זה צריכה לימוד מפי המנקרים.

והכי ידעת מה נעשה בגין כך

הט אזנך ושמע אין כאן לא הגזמה ולא הפלגת דברים אלא דברים ברורים ואמיתיים ומציאותיים, דברים שאירעו בדורות שעברו וביתר שאת ועז בדורינו אנו.

רבינו הקדוש שראה בעיניו הבדולחים כי הדורות מתדלדלים והולכים וחשש שאם ישאר תורה שבעל פה - תורה 1 שבעל פה 2 במשך הזמן כאשר הדורות יתקלקלו וסור מרע משתולל וגברי אלימי ותקיפי ירימו ראש יהי' ביד כל אחד ללמד לתלמידיו את אשר עם לבו ולסלף ולזייף כל דברי התורה כפי נטיית יצרו ובהבטחה גמורה שכך קיבל בע"פ מרבו.

רוח הקודש הופיע עליו שידפיס ששה סדרי משנה וחסל.

וכדמותו ומתכונתו עשו רבינא ורב אשי סוף חכמי הגמרא עם כל הגמרא וכמוהו עשו במשך הזמן חכמי הדורות בה' ניקור לכתוב בקונטרסים וספרים דיני ניקור.

ברם לאשר שעניני ניקור מטפלין בה רק המנקרים בלבד, בשביל כך בחרו המוכרי ספרים להדפיס אידרא הספרים שיד הכל ממשמשין בהן כי הם נחוצים יותר ולוקחין מצויין. לאור האמור עברו ימים ושנים למאות וספרי הניקור המובהקים לא ראו אור הדפוס, ורק אם נתחבר חיבור חדש על תורת הניקור זה בלבד יצא לאור, ויחד עם המחבר הלך לעולמו מבלי להשאיר אחריו יורש וגואל.

כל זה הי' חיזוק וסייעתא גדולה להקלים וריקים להשתטח בשדה הכשרות לארכה ולרחבה ולכבשה כבושה עולמית.

הגע בעצמך: הרבנים לא למדו וידעו בניקור דבר או חצי דבר וסמכו על ראש המנקרים - ספרי הניקור לא היו מצויים רק ומעט מזעיר אחד או שתיים במדינה בקצה ארגז הספרים כאשר אבק הבית מכסה ראשה, נתגלגל הדבר וחכמת הניקור נעשה לתורה 1 שבעל פה 2 ואצל מי התאכסן אצל המנקרים והקצבים בלבד

חכמה זו לא תמצא לא אצל גאוני ואדירי הזמן - לא אצל בני הישיבות - לא אצל הדיינים ומורי הוראה שבעם - ואף לא אצל השוחטים היראים - אלא אך ורק אצל הפחותים שבעם, מי הם

הטבחים - ופועלן. - ולמה

עוד הפעם בשביל נימוק היחידי שהניקור הפך להיות תורה שבעל פה ולא ידעו הרבנים אפילו להזהר שלא יהא הקצב בעל בית המטבחים הסמכות העליונה אשר עליו נשענים כל קהל עדת ישראל בדברים כה חמורים כחלב, שהוא מצד אחד ביותר חמור מכל עבירות שבתורה כמו שנכתוב עוד להלן.

כתוצאה מכל זה נעשה חכמת הניקור כדור-רגל ביד כל קל וריק ועושה בו כחפצו ומגמת לב ואין מפריע בידו.

כדאי לציין כמה דוגמאות ממכשולות שנתגלו בשנים האחרונות אשר בא כתוצאה מתורה שבע"פ שבניקור.

א. רבנים באיזה עיירות נתעוררו ע"י מנקרים ישישים ויראים שהרגישו בהזדמנות שאין הניקור כהוגן בבתי מטבחיים שונות. הרבנים מצאו עצמם חסרי אונים לעשות דבר או חצי דבר כי לא ידעו למי להאמין כאשר המנקר שלו צועק ככרוכיא שכך קיבל מרבתי (תורה שבע"פ).

(מעשיות כאלו בתמונתם החי תמצא בהקדמה לקובץ ספרי ניקור - בכמות מרובה, ע"ש).

ב. עשרות רבנים שנתעוררו ע"י זעקת מנקרים (זקנים יחידים מדורות שעברו) התאספו לטכס עצה כדת מה לעשות אובדי עצות המה למול המתרחש הקטיגור מצד אחד והסניגור מצד שני והרב באמצע.

במשך האסיפה העלו על השלחן חלקים שונים לדון בהם בושנו לגלות שכולם (כל הרבנים) שתקו והסכימו למה שאחד העיז לומר שאין חֶלֶב בכבד ובטחול וגם בכסלים דבר שכל בר בי רב יודע שיש שם חלב דאורייתא.

ולמה אירע כזאת משום 1 תורה שבע"פ 29 שבניקור.

ג. לרגל המצב רצו רבנים למאות ובני תורה לאלפים לחקור אחר דיני הניקור משורשן ויסודן לידע עם מי הצדק והדלת סגור בעדם למה כי אין להם ברירה רק ללמוד מהמנקרים תורה שבע"פ כפי מה שרוצים הם ללמד לאחרים, וכמובן באופן המוטעה שנוהגים. ולמה אין מעיינין בספר כי הכל תורה שבע"פ, כנ"ל. (עי' באורך בהקדמה לקובץ ספרי ניקור).

ד. בחוץ לארץ ייחדו אברכים בני תורה לסלף ולזייף ספרי הניקור ולגלות תורה חדשה באופן שכל קלקול הנעשה בניקור ימצא לו מקור נאמן בספר ומעשה שטן הצליח ועשו כאשר זממו, והיאך ע"י שהניקור תורה שבע"פ.

ועכשיו כמה אנו צריכין להחזיק אלפי אלפים תודות לאיש המורם מעם אשר עם כל הרדיפות כל ימיו עבור מרצו החזקה להעמיד הדת על תלה, השקיע עצמו בחובות עצומים ע"י הוצאות ענקיות להוציא כל ספרי ניקור בז' כרכים, כדי שתהא יד הכל ממשמשין בה, על אף שידע כי לרגל המחיר הזול לא יכסה ההכנסות אפילו מקצת מגודל ההוצאות.

ועכשיו קורא היקר הידעת כי מכשול החלב מן חמורה היותר חמורות שבתורה מצד עונשה והיותר חמורות מצד תוצאותיה, תוצאות כגון מאי

מה שאחז"ל וכן נפסק בשו"ע יור"ד סי' פ"א (ופר"ח וברכ"י שם) שאכילת מאכלות אסורות ובפרט חלב מטמטם לבו של אדם ומוליד בו טבע רע ואכזרי ומוציאו לגמרי מדת ישראל (שו"ת ד"ח יור"ד סי' ז').

אמור נא לי ידידי מנין יש לך בטוח על קיום דורותיך הכי עשית דבר למענו בעזר ד' ומנין תהי' בטוח שזרע זרעך לא יאכלו חלב כאשר יקום בימיהם בני בליעל חדשים וידרשו דרשות של דופי בפרקי הניקור ואין מעצור מחוסר ידיעה להכחיש דבריהם, וכמו שבזה"ז בעוה"ר כבר נלכדו בשחיתותם בארצה"ב אלפי ורבבות נפשות ישראל, ומי יודע מה יולד יום.

ואם תאמר דל אנכי ממעש, בער אנכי מאיש, עצור בד' אמות אני, עסק אין לי עם הצבור וצרכיהם, לא עסקן או בן עסקן אני, קצרה ידי לעשות דבר.

התשובה אמת הדבר שאין בכחך להעמיד הדת על תלה, אבל בידך לסייע להמעמידים ע"י הוספת טבעת לשרשרת הזהב הגדולה של פעולות ומעשים אקטיביים - בדבר קטן מאד

לרכוש לך הסעט החדש, של כל ספרי ניקור שיצאו לאור מחדש ובזה תהי' מסייע גדול שיפוצו ספרי ניקור בכל קצות תבל, ולהפך תורת הניקור האמיתי מתורה שבעל פה לתורה שבכתב.

ע"י הסיוע להפצת הספרים בכל בית יהודי ממש אימה ופחד ינוחו על המנקרים הקצבים, ויגורו לעשות מה שרוצים, בידעם כי אפשר לחקור אחר מעשיהם להסיר הלוט מעל פניהם ולהוכיחם על מעשי ידיהם.

הרבנים יזדרזו ללמוד ולידע מעשה הניקור היטב ממקורן, שלא יוכלו מבקרי המטבחיים לומר להם טלו קורה מבין עיניכם, רק יבינו ערמות הקצב ויענו לו איזה השוואה היא זו הלא מות בסיר קלחת הבשר.

האברכים ייראו אימת מות לסלף ולזייף מעשי הניקור ולכתוב בשם ספר פלוני כי הכסלים אין בו חלב וכן הטריפה קאלנער מחלק הפנימי וכשר בלי פקפוק וגם צלע י"ג מותר לאכול בלי ניקור, וכליות אי"ב חלב, וכיוצא מדברי דופי שהרהיבו בנפשם עוז לכתוב בהקדם הידיעה שאין מי שיכחיש דבריהם בבחינת הרוצה לשקר ירחיק עדותו.

וכל הנ"ל ועוד יותר מזה (כמבואר בהק' לקובץ ספרי ניקור) בידך למנוע ע"י רכישת ספרי הניקור והפצתן.

ועכשיו נשא פנינו אל מול ראשי הישיבות הלא אתם ידעתם ושמעתם החורבן הגדול במצב הניקור הבא מתוצאת חסרון ידיעה העומדת בדיוטא התחתונה. אליכם לסדר לימודים בלימוד מעשי הניקור לגדיים העומדים ברשותכם, דאם ישאר המצב כמו שהוא שועלים קטנים מחבלי כרמים יעשו בניקור מה שירצו, מאין יהיו בני ישיבות אחר דור או שנים. אם יכשלו במאכלות אסורות בלא יודעים ליזהר. והכי לא תראו גם עכשיו גודל המהירות בירידת דור אחד משלפניו, והכל ע"י פטום החלב ושאר מאכ"א הנעשים בהתעוורות עיני העדה וראשי העדה מהנעשה אחורי גביהן. - והיכן הבטחון שיגדל דור חדש בני ישיבות ובני תורה

ואם החרש תחרישון, השמדת הדור הבא ע"ז מידכם תבוקש, בעוה"ר אין לנו שיור רק התורה הזאת ללמוד וללמד לדורות הבאים. ועכשיו הזמן מוכשר ומסוגל מאד מאד כי הספרים ב"ה מצויין והתלמידים מרוצין ללמוד, ורק בראשי הישיבות לבד הדבר תלוי.

ואם יקחו ראשי הישיבות את האמצעים הנדרשים בידם לתקן ארץ ומלואה ממש. זכרו ואל תשכחו

ישיבות וכוללים המענינים ללמוד ה' ניקור וצריכין מנקרים ללמדם ולהורות המעשה אשר יעשון נא לפנות אל:

ועד משמרת הניקור

בשורה אטאמיס לעולם היהדות

כבר יצאו לאור עולם הספרים אשר עיני ישראל כלות אליהם

קובץ כל ספרי ניקור

בז' כרכים משובצים בכל מיני הידור ויופי מעולם לא היו כל הספרים הללו של ניקור מצויין בשוק, וכעת נדפס כדי לתת אפשרות ביד כל הרוצה לרכוש אותן, כי ע"י חסרון הספרים רבו המכשולות במשך השנים שעברו.

בדורות שעברו היו משלמין כל מחיר שבעולם לרכוש הספרים והקונטרסים יקיר המציאות שלא נמצא אף אחג בעיר, והרבה עמל וטורח השקיע המו"ל להשיגן לזכות בהן את הרבים. וכאשר אך יצאו לאור עולם ממש נחטפו מן השוק לגודל יקר חביבותן.

קצרה דעתנו מלדעת עוד כמה שנים ישאר הזדמנות זו לרכוש רכוש היקר הלזו לכל מי שירצה, וכמו שעד עכשיו לא היו נמצאים בשוק כלל, ומסתבר שלא במהרה יודפס עוד הפעם לרגל הוצאותיה הגדולים.

אל תמתינו שיגיע הזמן אשר תבקש הספר ככסף וכמטמונים ולא תמצאנו כי במהרה יאזל מן השוק. מהרו והביאו ברכה לביתכם, עוד יגיע זמן ותאלצו להתחרט על העבר, שהיה לכם הזדמנות כה קלה לרכוש את כולם ולהיות תורת כל מעשי הניקור - ויסוד מלאכת ועבודת הניקור בתוך ביתך ועל העצלות שהי' בך אז באת עכשיו לחלישת הדעת והלב לחפש אחר הספרים ואיננו.

הכמות מצומצמת וכל הקודם זכה

נ.ב.2 זה איזה זמן שהחלה התעוררות גדולה בקרב ראשי הישיבות והכוללים ללמוד מעשי הניקור משורשיה, והרבה בני ישיבות כבר שקועין ראשן ורובן בלימוד זה. וכולם כאחד מודים: ש1לולא הקובץ מספרי הניקור לא היו מוצאים יד ורגל ביסודות והכללים העיקריים במלאכת הניקור2 וגם טעויות למאה ואלף ע"י העיון בקיצורים בלבד. ורק עכשיו אחר העיון והלימוד בהם עלה בידם לברר כל פרט ופרט על בוריין האמיתי.

הכנס אוצר בלום לביתך ועד משמרת הניקור

ספר

מלחמת קודש

בפרשת ניקור החלב

- א -

פתח השער - להתוודע ולהגלות

חובה - יוצא מן הכלל - על דורינו אנו העני והשפל להעמיק במקצוע ניקור החלב ולתת לה משפט הבכורה לפני כל שאר ענינים דהרי קי"ל ביור"ד סימן רמ"ב (עי' ש"ך בשם דרישה) דלימוד הלכה למעשה קודמת ללימוד גמרא, על אחת כמה וכמה הלכה למעשה בדבר שענשו כרת ובדבר שנכשלים בו בני אדם רח"ל דבר יום ביומו ואין לנו על מי להשען כי בשאר הלכה בקי על כל פנים קצת וישנם מורי הוראה הבקיאים ובזה גם הרבנים אין בקיאין מוליכין אותם שולל כסומא בארובה וכל אחד עושה מה שלבו חפץ בניקור וטוען שהצדק אתו.

ואל ראשי הישיבות אנו פונים אנא חוסו נא על נפשות טהורות ונקיות שלא יאבדו חס ושלום מב' עולמות ותקבעו שיעור ללימוד הלכות ניקור על בוריה והצילו דור הצעיר מרדת שחת חס ושלום דאם יכשלו חס ושלום הצעירים באיסור חלב לריק כל עמליכם להעמיד דור דיעה של תלמיד חכם יראי ד' עוסקי תורה ומורי הוראה דלב המטומטם מחלב מאין יזכה לסייעתא דלעילא והיאך יורה דיעה ויבין שמועה, ועלול חס ושלום להכשיל אחרים כמו היום, ובזכות זה חכה לגאולה הקרובה בב"א.

- ב -

מטרת ותועלת החיבור:

- א. מנקרים - משגיחין - מכשירים יראו מה שלפניהם ויוכלו לעשות מלאכת שמים כראוי.
- ב. כאשר יצא ריבון על ניקור החלב ייתי ספר ויחזו עם מי הצדק.
- ג. מאפשר לסדר סדר הראוי לניקור בכל מקומות מושבות ישראל ולהבחין עם מי הצדק עם המנקרים שנתפסו בכשלונם או עם מנקרים הישישים דחוץ לארץ וארץ ישראל.
- ד. העוסקין בלימוד מלאכת ניקור ימצאו ספרים פתוחין לכל מלאכת ניקור, מלאכתו-ואומנתו ובניקל יקיפו כל עניני ניקור הקפה ברורה צלולה ושלימה שלא יכשלו במלאכתם ואומנתם ויראו סימן יפה במשנתם.
- ה. להראות כי סדר הניקור שנסדר בפרי תמרים חלק י"א בשקר - זיוף - וסילוף - יסודה וכל הנוטה אחריה מאכיל חלב בישראל.
- ו. לקדש שם שמים שנתחלל על ידי הריבון כאילו איזה רבנים - ומנקרים מובהקים הוציאו לעז בעלמא שנכשלין בחלב, וכל המעיין בפנים ימצא כי הצדק עם המערערים.

- ג -

תועלת הדפסת ספרי ניקור

חסרון ידיעה הוא אבי אבות לכל המכשולות שבמקצוע הניקור כי על ידו נלכדים גם יראים ושלימים רבנים ועוסקי תורה דאם אין דעת של תורה הבדלה בין שומן לחלב מנין.

ונוכחתי לדעת אחר חיפוש מחופש עד כמה קשה לעמוד על בירור מלאכת הניקור אם חסרים. ספרי ניקור היסודיים מראשונים וגדולי האחרונים שציירו כל מלאכת הניקור הדק היטב. ולדאבון לב לא היו הספרים מצויין כמעט, רק אחד בעיר והיה מחוסר מבוא העיקרי לבא לתיקון במצב הניקור גם להרוצין כן באמת כי אי אפשר לאומן בלי כלים.

וגם הרבנים המכשירין ומשגיחין אשר עלה על לבן רוח טהרה לעמוד על דיני ניקור מיסודן של דברים נבצר מהם להפיק זממם.

והעולה על כולן כי המזייפים הניקור האמיתי מצאו שדה של הפקר לדרוס עליה כיון שאין רבים דשין בה מחמת חוסר ספרים. ועל ידי שיהיה יד הכל ממשמשין במקצוע הניקור כמו בשאר חלקי התורה תסגר השער על המזייפים ולא יהיו איש להרים ידו עוד לעשות מה שלבו חפץ.

ולבד מכל אלה כיון שחובה כפולה ומכופלת על כל בן תורה לעסוק בצוק עתים הללו במקצוע ניקור החלב כמו שכתבתי לעיל מצוה רבה להמציא הספרים ביד הנצרכים והוא עיקר מצות כתיבת ספר תורה בזמן הזה כמבואר ברא"ש ואחרונים.

ומטעם כל אלה שנסתי מתניי ואזרתי כגבור חלציי לצאת לקראת נשק ועל אף גודל העיכובים שהיו לי להמציא הספרים יקרי המציאות וגם גודל הוצאת הדפוס אשר עלו למעלה ראש לא יאומן, על כל זה אודה לקל גומר עלי שהבאני עד הלום לראות פרי בעמלי בצאת ספרי הניקור לאור עולם לזכות הרבים הצמאים לדבר ד' זו הלכה. ויהי רצון שיתקדש שם שמים על ידינו ותתרבה הדעת ויתגלה לעיני כל המצב הניקור כמו שהוא ויסתייע מילתא לתקן המכשול ולסדר סדר נכון בניקור בכל מקומות מושבות בני ישראל.

- ד -

סוד יציאת הספרים לאור עולם

1 ספרי ניקור

ראה ראיתי זה כמה שנים שרוב רובן ממנקרי העולם בארץ ישראל וחוץ לארץ אין יודעין בין ימינם לשמאלם בעיני ניקור ומה שמנקרין קצת הוא ממה שראו באיזה ספר או קונטרס והבינו מה שהבינו בו ולאורה נסעו והלכו אף ששגגו ברוב עיקרי ושורשי דיני ניקור - והעמידו תלמידים הרבה על דרכן המוטעת.

במשך השנים האחרונים היו כאן בחוץ לארץ לביקורת עשירות מנקרים - זקנים וישישים שניקרו עוד לפני שני דורות עם קבלה שבידם מגדולי הדור ואחר השימוש רבתי אצל גדולי המנקרים מדור הישן - נוסף על יחידי סגולה ממש מסוג מנקרים הנ"ל הדרים פה ארצות הברית - וכולם פה אחד ענו ואמרו אין אמעריקע עסט מען חלב

חלב דאורייתא אין חלב דרבנן

דער מנקר האט קוים צוגערירט דאס פלייש

(בארצות הברית אוכלין חלב דאורייתא ודרבנן המנקר כמעט שלא ניקר הבשר)

האמת אגיד שאחר כך בצאת הקול נתברר שגם במדינת אייראפע הניקור נזנח למאד אבל שונה מדינת אייראפע מאמעריקע באייראפע נקטו צעדים מיד לסדר הניקור על מכונה לא חסכו כסף ושאר טירחות ועמל והביאו למדינתם מנקרים היותר מומחים שבעולם ותיקנו הכל על צד היותר טוב.

ובאמעריקע הכינו כתבנים - וכזבנים סופרים - ומספרים - מורים - ומאררים - והפכו הקערה על פיה באופן נורא ומבהיל אשר לא היתה כזאת מימי תקופת ההשכלה בבערלין.

הכזבנים עסקו במלאכתן בערך חודש-חדשיים בתשלום שכירות כפולה ומכופלת לברר על פי הספרים שישנם - ושאינם, שמה שעושין כעת באמעריקע טוב ונעלה יפה ומהודר גם למהדרין ואסור להרהר ולערער ולהסתפק בו. והמהרהר נידון בגירושין.

המזייפים נלקטו מכל קצוות תבל מאמעריקע אייראפע, ארץ ישראל, ועוד.

דברתי עם המנקרים המעררים מדוע אין הולכין לעיני העדה הרבנים ומנהיגים קצת אמרו

כי אין זה חובתן שהלא דבר פשוט דאפי' סתם רב חובתו לפקח על עדתו וכ"ש רב המכשיר שהאחריות עליו. אבל קצת מהם השיבו שבאמת הלכו אצל הרבנים ולא הועילו - לאו חס ושלום משום רוע וזדון לב אלא מחמת חסרון ידיעה - זה הי' אצל הרבנים יראי ד'. ואצל הרבנים מדור החדש שלא שימשו כל צרכן כשהיו שם נבהלו מהתשובה שקיבלו מהן.

מובן שאי אפשר לתאר על גליון כל הויכוחים שהיו להם עם הרבנים אבל נצטט קצת דוגמאות בדרך וסדר שנשאו ונתנו ישמע חכם ויוסיף לקח ודי לחכימא בזה:

סוג א' רבנים שלא שימשו כל צרכן:

א) המנקר: הייתי אצל חנות שלכם (מדבר לרב המכשיר) וכפי שלמדתי וקבלתי מרבתי המנקרים מדור העבר כמעט שאין מנקרים פה ונשאירין כזיתים שלימים לרוב מחלב דאורייתא ודרבנן, וגם כמה שכפי הנראה יש להם בה קצת ידיעה אין עושין מלאכתן באמונה והתרשלות והזנחה גדולה ראיתי אצלם.

הרב: הדבר אינו שכלי כלל כי מכיר אני את המנקר זה כמה שנים לאיש המדקדק - לאתרוג מהודר - מצות מתנור ראשון - לובש בגדי חסידי ומתנהג כיהודי כשר בכל דרכיו.

המנקר: אמת הדבר אבל אין בזה שום סתירה דגם שוחט ירא שמים מרבים אם ילמוד אומנתו משולחן ערוך שחסרין בו הדפין מסימן י' עד סימן כ' וגם הרב כמותו למד מזה ונתן לו קבלה על זה אין זה גורע מיראת שמים של השוחט אם שוחט שלא כהוגן אחר שלא הי' לו לידע מה שחסר מן הספר - בלי דעת.

הרב: לא יאומן שיצא מכשול מתחת ידו בפרט שכבר העיד לי בעצמו שהיה לו שימוש אצל מנקר מומחה פלוני (שנהרג על קידוש השם שנת תש"ג) ולמד אצלו היטב מלאכת הניקור, וסוף סוף יש לכל אדם מישראל חזקת כשרות ואין מורידין אותו מחזקתו בשביל זה.

המנקר: הלא אני וחבירי מעידין שאין מלאכתו כהוגן.

הרב: באידיש איר ווייסט וואס איך וועל אייך זאגען איך קען אייך נישט איך מיז נישט אלעס גלייבען (בלשון הקודש איני מכיר אתכם ואיני מאמין לכם).

מנקר: מרי דאברהם הלא יש אתי חמשה כתבי קבלה שמעידין על כל מהותי ועל ידיעתי בניקור מגדולי הדור משנת תרצ"ה-ו וכן גורל חברי, ואם רצונכם לברר מי אני אביא לכם כתבים מרבנים הנאמנים אצלכם המכירין אותו כל שלשים שנות חיי פה באמערקע. ואני מוכן לעמוד בויכוח פנים אל פנים עם המנקר שלכם ולהראות הכל בספר

הרב: אין לי פנאי עוד כבר עבר הזמן שקבענו להשיחה, וגם אין לי געדול"ד לכם שהנכם פגע ועקש ואינך רוצה לקבל עד כאן שיחה זו.

(ב) עובדא שניה:

מנקר: ברצוני להודיעכם כי הניקור בבוטשער שלכם מקולקל מאד וכן שמעתי מאחרים ואני מוכן לברר את הדבר.

הרב: מה זאת כל השנים לא ערער אדם על הניקור ופתאום לא טוב.

המנקר: קשה להאמין שתירץ כזה יתקבל למעלה והחוב לחקור אחר איסור שחיובו כרת כשיש מערער בדבר.

הרב: מה שעל הרב לעשות זה עסק שלי אין לכם להתערב בענינים שלי כמו שאינני מתערב בשלכם. (באידיש: מישט זיך נישט אין מיינע געשעפטן).

המנקר: למעשה מה יהא בסופו

הרב: מחוצפים אין להם מקום בביתי צאו מכאן.

(עד כאן עובדא ב')

עובדא ג':

מנקר: באתי לעורר אודות הניקור וכו' (הכל כדלעיל)

הרב: אהה האתם ששמעתי עליכם שהנכם מוציאים לעז על הניקור צאו מכאן מהר מהר אינני רוצה להיות בד' אמות שלכם.(עד כאן המעשה).

ד) עובדא ד':

המנקר: כנ"ל

הרב: אני בעצמי איני בקי בניקור ומסתמך על המנקר שלי.

המנקר: והיאך אין הלב נוקף אולי אין מלאכתו כדבעי

הרב: בטוח אני בזכות הרבים האוכלין שודאי לא יזדמן להם מן השמים מכשול

המנקר: אם כן מסכת הוריות לחנם נשנה היאך אפשר שיורו בית דין דחלב שרי ויעשו כל ישראל על פיהם והלא רבים המה

הרב: ודאי אפשר שמן השמים נזדמן ככה אבל אין צריכין לחוש לכך מן הסתם.

המנקר: אם כן למה טרחו הרבנים לפקוח על השוחטים ובודקים בכל עיר ישראל ולא שמרו על היתר זו דמן הסתם כשר.

הרב: במקום דאפשר ודאי יותר טוב לברר, אבל ניקור שאיננו בקי בו אני סומך על המנקר וד'.

המנקר: מהיכן דנתני בחידוש גדול כזה

הרב: כך מושכל ראשון שלי והרגש פנימי, ורב יושב על מדין משתמש בכזה לצורך.

סוג ב': רבנים זקנים וישישים

עובדא א':

מנקר: מצאתי אצל חנות בשר שלכם שהניקור וכו'. (כנ"ל)

הרב: אתה מבקר או מנקר היש לכם כתב קבלה

מנקר: מנקר הייתי בדור העבר אבל כעת אינני מנקר והא לכם כתבי קבלה שלי

הרב: דע לך כי אני לא למדתי ניקור כלל (שכחתי לשאול אם כן השגחה שלכם על הניקור - היאך) ואינני בקי בו כלל ומסתמך אני על המנקר, ולאור התעוררות שלכם אקבע מועד לדבר עם המנקר ועמכם ואדע מה בפיו על טענתכם.

מנקר: הנני זקן ובא בימים ומעולם לא ראיתי במקומות שעבדתי שהרב ישאל להקצב מה בפיו ואיזה השגחה הוא זו

הרב: חס ושלום איני שואל להקצב רק להמנקר

מנקר: והלא היינו הך הקצב בעצמו הוא המנקר

הרב: אמת הדבר אבל אין לי ברירה שהלא אין לי בקיאות בניקור (אחרי יום או שתיים נתועדו יחד הרב - המנקר - והמערער)

הרב להמערער: אמרו נא עכשיו טענתכם

המערער: מסבירו טענתו באורך

הקצב (המנקר): אין אתם יודעים כלום כל מה שאני עושה כך מקובל דור אחר דור מחתם סופר זצ"ל, וצועק צעקות נוראות כנשון נחש.

הרב: נא הלא שמעתם טענת הקצב שניקורו הוא בדרך החתם סופר.

המערער: אינני יודע מה זה דרך חתם סופר אין מליצה זו רגילה בין המנקרים, שאין ידיעה שום סדר מחת"ם סופר אבל יש תשובה בשו"ת חת"ס אופן הניקור בצלע אחד וכאן לא עשה כמו שכתוב שם, ועוד יש ספר על ניקור שיצא לאור ממנקר בפרעשבורג ועליה הסכמות בעל כתב סופר ושאר גדולי פרעשבורג, והניקור דנן אינו כלל כמו שכתוב שם.

הרב: סוף כל סוף הוא צועק שניקור שלו הוא על פי חת"ם סופר, ולא ראיתי אין ראי'.

מערער: אדרבה הלא כל ספרי ניקור נגד מה שעושה הוא ועליו נאמר הרוצה לשקר ירחיק עדותו והיאך אפשר להאמינו נגד כל ספרי ניקור על יסוד תורה חדשה שחידש - להצדיק מעשיו - כי דרכו דרך חתם סופר. ואם יאמר להרב על איזה קולא חדשה שנוהג "כך דרך חתם סופר" מאמינין לו ובפרט שבס' ניקור מפרעשבורג יש סתירה לדבריו

הרב: אבל אין לי ברירה איני בקי בניקור ומה עלי לעשות.

(לשבחו של הרב ניתן להיאמר שאחר זמן סילק השגחתו מחנות ההוא)

עובדא ב'

המנקר: שלו' לכבוד הרב רצוני לעורר בענין הניקור המזנח וכו'

הרב: יישר כחכם ואם ירצה השם אם יתגלה שהצדק עמכם אראה לתקן.

המנקר: מה עלי לעשות כעת.

הרב: המתן לי איזה ימים.

המנקר: מה נעשה

הרב: ה' אסיפה והרב מפאפא בכה והתחנן שיחקרו וידרשו כדבעי ויתקנו, אבל רב אחר זעק זעקה גדולה ומרה שיותר יש לחוש ללעז של השנים שעברו סוף דבר (שטנא נצח) ויצא הפסק דין הכל בסדר.

המנקר: הרבנים שדנו שם בקיאיני בניקור

הרב: מדבריהם נראה שכלל וכלל לא.

המנקר: ואם כן האיך פסקו להקל

הרב: על סמך רב חשוב שטען בבירות שכל הענין רק הוצאת לעז.

המנקר: ולמה אינכם מזדקקין ללימוד דיני ניקור

הרב: מחוסר ספרים אני ואי אפשר להבינו משולחן ערוך לבד כידוע.

עובדא ג':

המנקר: כנ"ל

הרב: אני אינני בקי בניקור, אבל הצעתי אצל אסיפת רבנים הצעה להביא כאן מנקרים מארץ ישראל הבקיאין היטב במלאכת ואומנות הניקור, אבל לא קבלו דעתי שמה.

המנקר: ולמה

הרב: לא ניתן לפרסום, ולך אני מגלה, אחד הרבנים טען שאם כן מה יאמרו הבריות המנקרים לא ידעו לנקר כל השנים ואכלו חלב, אמרתי מה כל הרעש והלא מעולם נהגו כן, ואדרבה עוד נתחזקו ההמון כדחז"ל אשרי הדור שהנשיא מביא חטאת על חטאו.

טען השני, אבל באמעריקע, הנימוס שונה ויש לחוש לקלקול קצת על ידי זה, אמרתי הלא אם יאכלו חלב זה קלקול יותר כי מטמטם הלב והמוח ועל ידי זה יצאו מן הדת כל פליטי אמעריקע בשנים קדמוניות, הכריע רב אחר סול כל סוף אין רב אחד שיכול לומר בבירור שיש כאן חלב כי איננו בקיאין בניקור, והמערער אינו רב, ועל הספק נסמוך שודאי לא יעזוב הקדוש ברוך הוא את בניו וישלח עזרו מקודש באופן אחרת, עד כן. וחסל.

עברו ימים מאז פור התפוררה הארץ לרגל התגלות מכשול הניקור, השמועה עשתה לה כנפיים וכל מקום שדבר המלך מלכו של עולם ודתו מגיע נרעשו החרדים לשמע המפחדת המצלצל אוזן כל שומע ונתנו ראש לחשוב אולי גם במדינתנו שוררת המכשלה ומי יאמר זכיתי לבי טהרתי מדינתי ממכשול החלב.

ימים מועטים עברו וכבר ישבו הרבנים בכל מדינות אייראפע (לאנדאן - בעלגיע - שווייץ - בריסעל ועוד) והחליטו הרבנים שם פה אחד לקרא ולהזמין מנקרי ארץ ישראל ישישים ומומחים גדולים ששימשו בניקור בכמה דורות. לבא למדינתם אחר שנתוודע להם כי בקיאים

מאד בכל ספרי הניקור ויכולין להראות באצבע כל דבר שבספרי הניקור האיך מתקיים על ידיהם בניגוד לשאר המנקרים (שם וכן באמערקע) שאפילו מה שעושין אין יודעין מקורו וטעמו, ועד זמן קצר ניתקן הדבר על מכונו.

הדבר הטריד מנוחתי וחשבתי בדעתי בושני מכם אמערקע עיר מליאה חכמים וסופרים שיינע איד'ן במדינת אייראפע שהגיע השמועה כעין בת קול מרעש הגדול שבאמערקע כבר ניתקן הכל וכאן ישנים שינה עמוקה לא יכולתי לברר הדבר עד מיצוי הנפש מה נשתנה אמערקע מאיראפע הרבה טענות עלו על מחשבתי וכולם דחיתי.

סוף דבר כל בר דעת ובן תורה כאשר נוכח אצל פלפול ממנקר ארץ ישראל ומנקר מחוץ לארץ הכיר מיד גודל ההבדל ביניהם הן בידיעה והן באומנות הניקור.

אם תאמר שמאיזה סיבה אחרת לא היו הרבנים מענינים לתקן זה אינו כי בלחישה חקרו ודרשו איזה מהם היאך לתקן מבלי הבאת מנקרי ארץ ישראל מפחד אותן המטילין אימתן על הבריות.

לא עבר ימים מועטים ותחת לסדר ולתקן הכל על דרך שהורו ספרי הניקור בדו להם דרך המשכילים רח"ל ודבר כה חמור כאכילת חלב לכלל ישראל המטמטם הלב והמוח והוא יסוד כל בית ישראל כמו שכתוב בעל אור החיים הקדוש בפרי תואר סימן צ"ח סק"ה - נעשה

למשחק כדור ביד כל אברך וצעיר

אהה למה שהגענו שועלים מחבלי כרמים וביניהם דיינים טיסו עצה לזייף ולסלף דברי הקדושים העליונים שישבו ז' נקיים על כל טיפת דיו בדגם דין ניקור החלב, ועכשיו שועלים הלכו בו תורת כל אחד בידו כחומר ביד היוצר ברצותו מרחיב וברצותו מקצר, ולא עוד אלא (למטרה זאת) הרימו ראש לומר על ראשונים כמלאכים שלא מצאו כדבריהם (כמו שכתבו על האמור) וגם העמיסו בדבריהם דברים שלא עלו על דעתן כאילו מתירין חלבים שבאמת אסרו (ואפריון נמטייה להמחבר קונטרס עלבונה של תורה שגילה טפח מגודל הזיופים שזייפו הכותבים בפרי תמרים, והמעין שם תסמר שערות ראשו וחלחלה תאחזמו היאך נעשה חורבן גדול כזאת בימינו, או לנו למה שהגענו)

אוי להם שלא חששו על כבוד תורתן של ראשונים ואם לא חסו על תורת ד' שעליה נהרגו נשרפו נטבחו קדושים וטוהורים אלפי שנים שלא לשנות קוצו של יוד ואפילו על מה שלא כתוב בפירוש רק מנהג כערקתא דמסאני קל וחומר על אות שבתורה ועל אחת כמה וכמה מקראות מפורשים שבתורה, ובפרט אותן שהן יסודי הדת, וכאן מצאתי לחובה מידי דברו בו לקיים מצות מחאה על עלבון וצער שכינה הק' שנהגו בתורתו כבכתבי פלסתר רח"ל ועוד גרוע מזה:

בשם כל ישראל "אנו מוחים מחאה נמרצה על המסלפים ומזייפים שעשו תורת ד' פלסתר ופירשו בו דרשות של דופי מלבם כמו שאחז"ל על מנש"ה מלך יהודה (והלואי שיגיעו הם לקרסוליו) וגרמו בזה צער עמוק לשכינה הקדושה ובאותו הזמן שכינה מה אומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה,

וכאן הבן שואל היאך הרהיבו עוז בנפשם לעשות ככה הני מזייפי (שבפרי תמרים חלק י"א) ומסלפי דברי אלקים חיים ולא חשו לדחז"ל שאמרו מילתא דעבידא לגלויי לא משקרי אינשי, והורידו כבודם פחות ממעלת קפילא ארמאי שמבואר ביור"ד ריש סימן צ"ח דמירתת לשקר בדבר שיתגלה וכאן לא יראו ולא נפחדו (ואף שכוונתם היתה למצא חן בעיני המלכות שתוגדל כסאם לעת מצא-כידוע).

שני פרושים לדבר, אחד:

השטן שבא לסייען כמו שאחז"ל (בא לטמא פותחין לו) סימא את עיניהם ובלבל את מוחם והוליקן שולל ונתן חכה לתוך פיהם והוליקן בדרך שרצה כאדם המנהיג את הגמל בנאקה שבחטמו.

טעם השני: שידעו כי אין ספרי הניקור מצויים כלל לא בחוץ לארץ ולא בארץ ישראל ועשו במחשך מעשיהם בחשבון שלא ירגישו בהם וכל תורתו של דואג (זארגער-בלע"ז) היתה משפה ולחוץ אבל בפנימית לבו ידע הלב כי עקלקלות הוא מפיץ, ואחריו רץ כצבי (היר"ש בלע"ז) למלאת מה שחסר הראשון ובין כולם נולד עג"ל הזה"ב שאין צריכין לנקרו ובריש גלי פירסמו שדרך דרך המשכילים לגרוע או להוסיף במצות ותורת ד' כאשר בידם.

זאת היתה לי לגמר החתימה כי הגיע הזמן להדפיס אידרא ספרי הניקור המובהקים ויראו כל רואה שמש למי החותמת ולמי הפסולים ולקיים בזה מה שכתב רבינו יונה בשערי תשובה כי המשפיל הרשעים ומגביה כבוד הצדיקים הוא קידוש השם הגדול ביותר.

- ה -

קונטרס פרי תמרים

כשיש דין למטה אין דין למעלה

כן מבואר במדרשי חז"ל (מ"ר ר"פ שופטים)

זאת אומרת כשבעלי עבירה מוקעים כאן אז מתבטלין כל הקטרוגים למעלה, ולהיפוך חס ושלום....

כעת כאשר כבר יצאו לאור עולם כל ספרי הניקור אשר עליהם נשענו מוסדי דור ודור כבר ניתן הזדמנות לכל אחד ואחד להוודע בחוש הזיוף הגדול והנורא הנעשה בקונטרס פרי תמרים חלק י"א זיוף כזאת אשר לא היתה כמוהו מיום שנבראו שמים וארץ עד דורינו.

לתת ציור אמיתי מסגנון הזיופים - ומספרן המדוייק נרשום את הזיופים תחת סוגים:

שומו שמים

במאתים ושמונים ושלוש (382) מקומות העתיקו דברים מספרי הניקור ממש להיפוך ממה שנאמר שם דהיינו שהוסיפו או גרעו מלשון הספר באופן שנשתנה המשמעות מן הקצה אל הקצה

סוג א: במאה ושמונים ושלוש (183 מקומות העתיקו דברים מספרי הניקור (שנדפסו בתוך חיבור הדין) שלא כדת ממש להיפוך ממה שנאמר שם דהיינו שהוסיפו או גרעו מלשון הספר באופן שנשתנה המשמעות מן הקצה אל הקצה למה שנאמר שם.

את זה עשו על סמך שאין ספרי ניקור מצויים.

סוג ב: במאתיים וששים ושבע מקומות (267) פירשו כוונת מחבר הספר בדוחקים ופירושים המעוקלים ועקלקלים כרסיות שלא פירשו כן כל האחרונים המביאין דבריהם.

זאת נעשה לטשטש מוחות סתם בני אדם שאין שכלם מגעת להבדיל בין אור לחשך.

סוג ג: בשבעה וחמשים ((7 מקומות לא נמנעו מלכתוב על דברי הראשונים כמלאכים צריך עיון גדול על מה שכתבו כי בגמרא לא נראה כן זאת אומרת שמבינין דברי חז"ל יותר מראשונים.

סוג ד: בשלשים ואחד (31) מקומות לא נתביישו לכתוב על גדולי האחרונים כמו המהרש"ל ובני דורו דלא כמהרש"ל, וכיוצא.

כל הנ"ל ועוד ועוד יתגלה לעיני הלומד בספרי הניקור ומעיין אחר כך בדבריהם ויפה אמר מנקר ישיש ומומחה עוד מדור הקדום כי ספר פרי תמרים אין לו תקנה אלא בשריפה ובפרהסיא דוקא כדי שלא תצא תקלה ממנו לדורות.

אנו מכריזין בכל כחינו זעקה גדולה ומרה מקצה העולם ועד קצהו האזינו השמים וארץ תבל ויושבי בה הספר פרי תמרים חלק י"א שיצא לאור חנוכה תשמ"ג על ידי צוות אברכים בעיר ברוקלין - מלאה זיופים ושקרים מדיוטא התחתונה סילוף דברי אלקים חיים באופן נורא ומבהיל אשר עדיין תמיהין ושואלים היאך נעשתה כזאת אם לא על ידי טמטום הלב והמוח באכילת חלב שנים הרבה.

הסדר הנ"ל חילול השם עצום ונורא שאברכים עוסקי תורה ירהבו לעשות כזאת אין להם תקנה לכל הכותבים שם עד שיכתתו רגליהם מעיר לעיר בלבישת שק ואפר ויכריזו בקול גדול חטאנו עוינו - פשענו במה שהפכנו דברי אלקים חיים לעסוק בהם כבכתבי פלסתר רח"ל. ולהכשיל על ידי זה את הכלל כולו בחלב דאורייתא שעונשו בכרת כמו שכתוב כי כל אוכל חלב ונכרתה, וגדול המעשה יותר מן העושה. וכל המכשיל את הרבים חלקו עם ירבעם בן נבט וחביריו ואין לו תקנה עולמית עד שיתקן את אשר עוות. (וככה ימשיכו להכריז).

אנא חוסו נא על נפשותינו ונפש בנינו ובנותינו וכל משפחתנו ונפשות העשירים ששילמו בעד הכל בכסף מלא ועל ידי זה לא יכולנו לעמוד בעד תוקף יצרא דממונא ויצרא דכבוד השולטת על הכל בזמן הזה (כסאות שרים שהובטחו לנו בתמורתו) אוי לנו למה שהגענו על ידי זה, דלא בלבד שלא רואין סימן ברכה בהממון כמו שנאמר עושה משפט ולא ביושר בחצי ימיו יעזבונו וכפתגם העולם מה שמרויחין בשקר הולך לשלימזל, גם הפקרנו עצמינו לעולם הבא באיבוד עולמי להיות בשאול תחתיה עם כל המינין וכופרים שהפכו דברי אלקים חיים ללעג וקלס רח"ל ולא לזכות חס ושלום כלל וכלל לגן עדן- ותחיית המתים - ועולם הבא - כמו שאחז"ל (ר"ה פ"א) דרשעים המכשילין הרבים ובפרט בקביעות נידונין לדורי דורות, וידענו את כל זאת כי הלא תלמידי חכמים אנחנו ולא עמי הארץ עם כל זה גבר יצרנו הרע - והפקרנו הכל עבור ממון וכבוד (געל"ט-און כבוד, כמבואר בעץ חיים בהקדמה, וזה היה חטא דור הפלגה, ועיין תולדות יעקב יוסף פרשת נשא). ותחת זה שבעני בושתי וקלון (וימשיכו עוד) אנא אנא חוסו-חמלו-ורחמו עלינו וזרעינו הלא לעולם הזה - שחפצנו בו לא השגנו הלואי הלואי שלא נאבד על כל פנים מעולם הבא.

וידענו שאין התשובה מתקבלת אלא בתיקון המעשים על כן אנו מבקשים בכל לשון של בקשה שתדונו תיכף ומיד הפרי תמרים חלק י"א לשריפה ולפני עיניכם אשורף חבילה שלימה של קונטרס פרי תמרים ונא לפרסם זאת ברבים לכל אחד ואחד קטן או גדול שאל יהיו שום איש אשר מזרע ישראל הוא לסמוך על הקונטרס פרי תמרים הנ"ל כלל וכלל ובכל מקום מוצאו לשריפה תשליכו אותו אין לו ביעור אלא בשריפה ובזכות שריפת הרע ננצל אנחנו משריפת הגיהנם הבוער כתנור אש וננצל גם מכרת הגוף והנפש והלואי ונזכה לתקן כל אשר פגמנו בזאת כי ידענא אשר על סמך הפרי תמרים עדיין אוכלין כהיום אלפי אלפים נפשות ישראל חלב גמורה שומו שמים ומי יודע אם יעלה עוד בידינו לתקן את זאת אוי לנו אהא על נפשינו מי יתן נפשינו מים ועינינו מקור דמעה ונבכה יום ולילה על המכשול הנורא והעצומה הנעשתה על ידינו להכשיל שארית הפליטה של יהודים החרדיים שניצולו מהשואה

בנס בחמלת ד' למען יהי שארית לכלל ישראל ועכשיו באנו אנן בחוסר דעת לזבוח ולכלות בידנו את כל זאת לטמטם בני ישראל באכילת חלב שלבד גודל איסורו וענשו עוד מטמטמת הלב והמוח עד כדי שמד רח"ל כמבואר בתשובת רשכבה"ג (דברי חיים ח"ב יור"ד סימן ז') ואפילו ההמון שהם שוגגים עדיין הטומטם נעשה כמבואר ביור"ד סימן פ"ז, ובאור החיים הקדוש סוף פרשת שמיני.

ומה יהי סופינו אפילו יחי' גבר שנין אלפין סוף כל סוף מלך במשפט יעמיד אותנו ולפניו נגלו כל תעלומות ואין עצה ואין תבונה נגד ד' כל התירוצים לא יועילו.

והלואי שיהא הוידוי שלנו תשובה קלה על כל פנים להקל מהעונש הגדול. (וממשיכין) ואנו מקבלים על עצמינו בתור גלות לכפר על עונותינו לנוד מגולה לגולה ולעורר על המכשול הנורא של חלב ושלא לסמוך על המכשילין ומלמדי זכות על המסיתין, ולב יודע מרת נפשו כי אין דבר הקשה כל כך לנפש ישראל כמו להכשיל אפילו נפש אחד - אפילו עבירה קלה מדברי סופרים - ואפילו באקראי בעלמא כי אחריות החטא והפגם הנעשה על ידי החטא, וגם שאר עבירות הבאים בתוצאה (עבירה גוררת עבירה) הכל על חשבון המחטיא, על אחת כמה וכמה המכשיל הרבים באכילת חלב דאורייתא ודרבנן מה גודל פגמו עד לב השמים כי בזה הכשילו אלפי אלפים מיהודים כשרים מאמינים בני מאמינים שהן הן הכלל ישראל ובמה באיסור חלב החמור שעונשו בכרת ומטמטם הלב והמוח והנשמה של כלל ישראל כולו ולא באקראי אלא דבר יום ביומו עד היום הזה עדיין הולכים ומתפטמים בשגגה נפשות יקרות שבישראל החל מצאן קדשים ועד זקני ישראל ואיבדנו על ידי זה כח הגדול של הבל פיהם של תינוקות של בית רבם המקיים העולם כי הבל פיהם הבא מאיסור מאבד העולם כמבואר בספרים הקדושים. ועוד נגרם לשכינה שתסתלק מישראל חס ושלום כמבואר בגמרא אפילו במאבד נפש אחת וכל העבירות הנעשין על ידי רבבות אלפי ישראל מחמת הטומטם הנ"ל הכל על חשבוננו מזקף אי אפשר לנו בעצמינו להבין היאך אבדנו שכלנו אז אבל בעונותינו הרבים כשלנו והכשלנו אחרים.

ואנו מבקשים בכל לשון של בקשה עורר נא התעוררו נא בעד נפשיכם ונפש בניכם ובנותיכם ועמדו על השער בקומה זקופה שיתוקן הניקור בגבוליהם ושיסדרו הניקור בסדר הניקור המקובל דור אחר דור, וגם בשחיטות ובדיקות ומליחת בשר תזהרו מאד כי רבים חללים הפילה השוחטים הקלים (כמו שכתוב בשו"ת ד"ח ח"ב יור"ד ס' ז') והן הנה היו מכתת המסייעין ומחזקין ידינו בניקור המקולקל והמזויף שהפצנו, והשומר נפשו שלא יפול לרדת שחת לא יגע לבשר עד שידע בבירור גמור ואמיתי סדר השחיטה ובדיקה במתינות שהוא דבר הנדיר בעונותינו הרבים בזמן הזה ועל ידי יראי השם אמיתיים ובניקור מליחה והדחה אמיתית וזולתו לא ירים את ידו לטעום טעם בשר כמו שכתוב האגור דגם המסתפק אם הבשר מנוקד כראוי הרי זה ספק איבוד הנפש (וממשיכין).

וכל שכן שתזהרו שלא לנגוע במקצוע השחיטה וניקור לחוות דעתכם להקל כי נפש ונפש ביתו תלויין אז על המשקל. ובשעה שתתנזרו מהבשר נא תאמרו בפה מלא ככה:

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שבזכות שאנו נפרשים מאכילת בשר שיש לפקפק בכשרותן מטעם חלב - נבילה - טריפה - ודם יעמוד זכות זה לכותבי פרי תמרים חלק י"א שלא תרד נפשם לשאולה כמו כל מחטיאי הרבים. כי בכח התעוררותן החלטתו להתנזר מבשר ויהא זה תשובת המשקל למה שהחטיאו רבים באכילת חלב המטמטם נפש רוח ונשמה, ויהי רצון שלא תרד נשמתן שחת לשאול תחתיו ויזכו עוד לחזות בנועם ד' ולבקר בהיכלו וכו' וכו'.

והשומר נפשו ירחק בזמן הזה מאכילת בשר מכל וכל כמו שכתוב הגאון הנורא מהר"ש אבוהב (מובא במ"א כמ"פ) דלולא שיש בהן צורך מוטב הי' לגזור עליהן שלא לאכלן מגודל המכשילה שיש בהן יותר משאר חלקי התורה בכל דור ודור ממש ובפרט עתה בעיקבתא דמשיחא.

והשומע לנו ישכון בטח טוב לו בעולם הבא וגם בעולם הזה כי יאריכו ימיו ושנותיו כמו שהעידו הרופאים בזמן הזה כי אכילת בשר בהמה הנוצרים ומתגדלים במדינותינו רעים מאד מאד לגוף האדם ועל ידי זה באים כל חולאים ופגעים ומקריים רעים. והבורח מן אכילת בשר כבורח מן הארי אשרו בעולם הזה וטוב לו לעולם הבא.

עד כאן נוסח הכרזת כותבי פרי תמרים אם ירצו לתקן את אשר הכשילו הרבים.

- 1 -

קריאה דחופה אל הרבנים וראשי ישיבות

בקשה גדולה אל כל הרבנים החיים אתנו לאורך ימים ושנים טובים בין שבארץ ישראל בין שבארצות הברית (אמעריקע) בין שבאיראפא וכל שאר מקומות שגלו ישראל בין היחידים בין הארגאניזאציעס כמו העדה החרדית והתאחדות הרבנים ושארי קבוצות רבנים חרדיים לצאת בקול קורא בשוקים וברחובות קריאה הזועקת זעקה גדולה ומרה אל כל אחינו בני ישראל די בכל אתר ואתר לבל יהיו שום איש אשר עמדו אבותינו על הר סיני לתת לרגל המשחית לבא אל בתיהם ולבער מבתיהם קונ' פרי תמרים חלק י"א לבערו ולשרפו.

ספרי השכלה שבבערלין שעקרו גופי תורה גם זו כמותן וגם שיזהרו התלמידים - והמנקרים - והמשגיחים בנפשם שלא להסתכל כלל וכלל בפרי תמרים חלק י"א הנ"ל לא להחמיר ולא להקל כי בנפשם הוא ואחריות כל הצבור על צווארן ולא יגעו בספר ההוא פן יספו בכל חטאתם ואשמם.

גם יגביהו צעקה גדולה נגד הכותבים (כזבים) שבספר פרי תמרים חלק י"א על גודל החילול השם ותורתו הקדושה כי אורייתא קודשא בריך הוא וישראל חד הן (זוהר הקדוש חלק ג' דף ע"ג), וכאן בספר זה נתחללו והושפלו עד לעפר ממש כבוד שלשתן.

כבוד התורה על ידי הפיכת דברי אלקים חיים שבתורה הקדושה לעשות בו כטוב בעיניהן ולשחוק בעיניהם מה שנאמר בתורה כל חלב לא תאכלו.

כבוד שמים על ידי שלקחו כלי שעשעיו של הקדוש ברוך הוא ושבאותיותיו נבראו שמים וארץ וכל העולם נברא בשבילו וקבלוהו ישראל מפי הקדוש ברוך הוא בהר סיני עשו אותה כדור משחק שהנערים ישחקו בו ולעשות בו כטוב בעיניהם אין בזיון גדול מזה להראות כי מה שחביב כל כך בעיני הקדוש ברוך הוא ומתפאר בו, נעשה בעונותינו הרבים ככלי משחק וכתב פלסטר רח"ל השם ירחם.

כבוד ישראל להכשיל זרע ישראל קדושים-המוסרים נפשם על מנהג ישראל-בחלב דאורייתא שעונשו בכרת ולומר על אסור מותר ועל עבירה מצוה.

קריאה דחופה

אחינו בני ישראל אשר דבר ד' ותורתו יקר בעיניהם מתבקשים לשים שק במתנם ולכסות באפר ראשם ולישב על הארץ ולבכות מרה על חורבן הקודש והמקדש שנתחלל מחדש בימינו על ידי ההירוס בג' דברים הנ"ל הקדושים לנו מכל קודש

ואם עיני ומנהיגי העדה לא יעשו זאת מי יעמיד לנו בפרץ ומה יעשה הבן שלא יחטא ולמחר יקומו נערים אחרים ויכתבו בירורים על דיני עריות בכריתות ומיתות בית דין כטוב בעיניהן

ואין מי שימחה, ולמה לא יעשו כן אם הכל עובר בשתיקה

והיאך יתחנכו הדור הצעיר הרבנים הצעירים להתנהג בחוזק יד נגד מהרסי הדת ומחריבי התורה אם לא יראו כן אצל הרבנים הזקנים ומי יודע באיזה נסיון רוצין לנסות עוד את הכלל ומי יקום אז כגבור מלחמה להשפיל עוקרי התורה.

ברור לנו כי שתיקת הרבנים באה על שנעלם מהם לגודל טירדתם לפי שעה כל הנ"ל, וגם נתעלם מהם דחז"ל מה שכתבו בחומר הדבר שלא לעבור בשתיקה בשעה שבאין לחלל התורה וכל הקודש לנו.

ועל ידי שתיקת הרבנים שפטו הכלל ישראל, דמדשתקו רבנן שמע מינה דניחא להו, ועל סמך זה נתפטמים עוד כהיום הזה רבבות נפשות מישראל באכילת חלב החומר דבר יום ביומו.

ומה גם אחר שנתגלה ביתר שאת הזיופים הנוראים שבקונטרס פרי תמרים הנ"ל מה יאמרו הבריות היכן הם הרבנים עיני העדה למה שותקין כאשר רואין נגד עינינו עקירת התורה בריש גלי בעזות נוראה כזה וחילול השם בוער כאש בלהבת עד לב השמים.

וכי תאמר מה דהוה הוה אין זה רק פטפוטי היצר שהרי המכשול עדיין גוברת והולכת מיום ליום ועדיין נתפטמים אלפי נשמות ועדיין מתטמטמים לבות ומוחות של צאן קדשים עתידן של ישראל בדור העתיד והרבנים עומדים מן הצד כאילו אין הדבר נוגע להם לא ולא.

דעו נא כי אותן העדיין אוכלין מענה בפיהם למה רוב הרבנים שותקים ועל סמך זה אנו אוכלים כל רב וראש ישיבה יש תחת דגלו מספר אנשים הצייתין לכל היוצא מפיו וכפי השפעתו כך אחריותו וכל שמדלג על המחאה אשמת בני ישראל בראשו תלוין וכמו שכתבתי לעיל.

וטוב שיצייר כל אחד ואחד לנגד עיניו ציור של ממש מהנעשה לאחר מאה ועשרים שנה כפי שקבלנו מאבותינו ומובא בזוהר הקדוש, ואותיות דרבי עקיבא, וראשית חכמה, ועוד.

וננסה לצייר לפנינו ציור של דין וחשבון מרב או ראש ישיבה תלמיד חכם וירא שמים שישב כל ימיו באהלה של תורה ולא שח שיחת חולין מימיו רק בתורת ד' כל היום יהגה:

דין וחשבון לפני בית דין של מעלה

הבית דין: האם עסקת בתורה

הרב: ודאי עסקתי וקורות ביתי וגם עדי הארון שבקברי שנעשו משלחן שלמדתי עליה יעידון על זה.

הבית דין: התפללת כל יום בציבור.

הרב: פשיטא ועל זה יעידון בעלי בתים שבבית מדרשי

הבית דין: עסקת בחסד.

הרב: יותר מכפי כחי וכל שנעזרו על ידי יעידו על זה.

הבית דין: הנזהרת ממאכלות אסורות.

הרב: ודאי לא אכלתי רק הנאפה והנתבשל במטבח שלי הפרטי ולא מן הנמכר בשוק כלל וכלל לא.

הבית דין: הלא אכלתם חלב דאורייתא

הרב: מלאך של שקר העיד זאת כי מעולם לא אכלתי אפי' בשר בהמה והיאך נכשלתי בחלב.

הבית דין: כאן עולם האמת ואנו שונים דברינו אתה אכלת בכל יום ובכל שעה ובכל רגע ממעת לעת תדיר בלי הפסק רגע - חלב - ובמזיד גמור.

הרב: (נתכרכמו פניו ונתחווירו כשגל כל ארכובותיו דא לדא נקשן ומשתומם במחשבותיו על הטעות הנעשה ופותח פיו ואומר) אולי נתחלפו השמות ומדברים כאן מאיש אחר ששמו כשמי

הבית דין: (בבת צחוק על פניהם) אין כאן שום טעות כלל, ונסביר לך הלא אתה שמעת הרבה פעמים התעוררות בענין חלב הבא מרבנים דפקיע שמיהו והי' בידך לחקור הענינים בפרט כשיצא לאור הקונטרס פרי תמרים המקולקל והמרשיע ועליה סמכו כל הקצבים הלא בידך היתה ללמוד מקצוע הניקור מפי הספרים הקדמונים שהרי תלמיד חכם ועוסק בתורה הנך והיית יכול לברר הצדק עם מי ולפרסם זאת וכיון שלא עשית זה ושתקת דנו הרבה אנשים הסומכין ונוטין אחר דבריך כי מסתמא הכל כשר. וכיון שכן אתה צריך ליענש בשבילם.

הרב: אבל הלא לא אמרתי לשום אחד חוות דעת לא לכאן ולא לכאן והייתי נייטראל.

הבית דין: אמת הדבר שלא התנהגת כהרבה רבנים שבלי יודעם בין ימינם לשמאל חוו דעתן בפירוש או ברמז שהכל כשר ואין צריכין לחוש לרינון. ועונשן חמור אלפי אלפים יותר מעונשך כיון שבפועל ובמעשה הכשילו הרבים ואין חילוק לן בין איסור כרת זה לאיסור כרת אחרת והרי זה כרב המורה להתיר איסור נדה רח"ל בלי ידיעת הדין, ועונשם קשה ומרה בלי תכלית וחקר אם לא יתקנו את אשר עוותו, עוד בם נשמתם.

אבל מכל מקום שתיקת הרבנים שאחזו בפלך השתיקה משמשת כהודאה, בעיני ההמון כי ההמון דרכם לסמוך להקל בדבר שלא חוו הרבנים דעתן להחמיר ועל זה אתה צריך לעמוד על עונשך. דמדשתקו רבנן שמע מינה דניחא להו ועל סמך זה אוכלין יום ויום חלב רבבות כזיתים.

הרב: אבל מה זה שמענישין אותי כאילו אכלתי בכל רגע ורגע-מכ"ד שעות של יום-חלב מהו החשבון והלא ליצנות לומר שבעת השינה כאילו אכלתי חלב.

הבית דין: דע לך כי כל רב או ראש ישיבה או מנהיג ומשפיע נענש לפי הנפשות הנשפעים מדיבורו ולא לבד המתפללין בבית מדרשו אלא גם בקצה העולם אם יש אחד שהי' נמנע מחלב אילו היה שומע רב זה צועק כי חלב בבשר, גם על זה נענש הרב כשלא צעק והרי זה

בכלל משאח"זל (שבת נ"ד) כל שבידו למחות ולא מיחה נתפס על אותו עון, ועל כן היות שבכל רגע ממעת לעת נמצאין נפשות שעוסקין אז באכילת בשר נחשב בשמים כאילו אתה אכלת ממש אז באותו רגע הבשר עם חלבו.

וכדי שתבין החשבון ומיצוי עומק הדין, דע לך שעונש על רבנים - משפיעים - וראשי ישיבה יפרד לד' ראשים זו למעלה מזו:

1) רבנים שהפליטו מפיהם שאין לחוש על קול הריני עונשן היותר חמורה מי ביקש מידן לחוות דעתן במה דלא ידעו ואם במה שלמדו אין יודעין להבחין בין טוב לרע בלי סייעתא דשמיא על אחת כמה וכמה במקצוע שלא עסקו ולא עמלו בו כלל, ולפעמים הנגיעה דוחקתן לומר מה שאמרו אבל בעולם הבא אין עצה ואין תבונה להציל מרדת שחת ושוגג קרוב לפשיעה הוא, והפושע ממש באיסור חלב גהינם כלה והוא אינה כלה.

2) הרבנים שאין מתערבין כלל בכל משא ומתן של מערכת החלב אבל בביתם אוכלים בשר בהמה, והרבה אנשים חוקרים על זה ודנים מעשה רב מהם להקל באכילת בשר עם חלב, ורב זה אע"ג שלא הורה בפיו אבל אבן מקירו זועק למרחקים בבית הלזה אוכלין בשר ואין חוששים לרינון עאכו"כ שמותר להמון העם לאכול, וכל חטאת בית ישראל הנכשלין על ידי זה על חשבוננו נזקפין. ועליו לקבל עונשן. דאחז"ל אדם חשוב שאני, דממנו יראו וכן יעשו.

3) רבנים שנהגו בביתם שלא להכניס בשר בהמה מפאת חומר אכילת חלב ואביזריהו דילי' אבל אינן נזהרין במוסד שלהם ומניחין שם בשר הבהמה ורבים מורין לעצמם היתר על סמך זה.

(רבנים שנהגו במאד לעצמן וביתן ומוסדותיהן אבל עדיין אין מוחין בפומבי על המכשול הנורא ואילו היו מוחין היה קולם נשמע להרבה הרבה נפשות במדינתם ובשאר מדינות והיו מצילים מאות נפשות מישראל לכל הפחות מרדת שחת.

הבית דין: ודע כי עונשך מר מאוד כי הנך כעת בכלל ארור ואי אפשר לך לישוב בגן עדן במחיצת שאר צדיקים דאין ארור מדבק בברוך.

הבית דין: הלא לא עברתי שום עבירה שנאמר עליה בתורה ארור.

הבית דין: מדרש מפורש הוא "למד אדם ולימד ושמר ועשה והי' סיפק בידו למחות ולא מיחה הרי זה בכלל ארור" (ויקרא רבה כ"ה).

הבית דין: אבל אהה הלא לא הי' בידי למחות והלא לפני ב"ד של מעלה גלוי וידוע ההלוך ילך בעולם הזה ומה שמאיימים הרבנים בכל מיני פחדים.

הבית דין: אין זה טענת פטור כלל דמבואר במדרש (תנחומא תזריע ט') "ולפיכך הי"ל למחות ולהתבזות על קדושת שמך ולסבול הכאות מישראל" דו"ק בלישני' לסבול הראות מישראל.

הבית דין: ובזה עדיין לא נגמר הכל עתיד אתה ליענש על בית המקדש שהחרבת.

הבית דין: מה זאת והלא לא הי' כלל בית המקדש בימי

הבית דין: התוכל לפרש לן כוונת מאחז"ל כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו.

הבית דין: על כרחך הכוונה דאילו לא היה בימיו אותן החטאים שבשבילן נחרב בית המקדש

ודאי ה' נבנה מחדש, ומדלא נבנה שמע מינה עדיין השטן מרקד ואילו ה' בית המקדש קיים אז ה' נחרב.

הבית דין: יפה דברת ומה"ט צריך אתה ליענש כאילו החרבת בית המקדש דאמרו חז"ל (שבת קי"ט): לא חרבה ירושלים אלא בשביל שלא הוכיחו זה את זה.

הבית דין: פלא נפלא מעולם חשבתי כי רב אשר יושב באהלה של תורה וכל העם עונים אחריו מקודש ואהוב וחביב על הבריות הוא היותר גדול וצדיק, והרב אשר קולו ניתן בתוכחה לעם ד' ומרננין עליו ומלעיזין עליו ומקללין לו ש"מ שאין זה דרך האמיתי דודאי אילו ה' דרך האמת כן ודאי היו נותנין חינו בעיני הבריות - מן השמים.

הבית דין: היאך שכחת גמרא מפורשת המראין בהיפוך ממה שאמרת איתא (כתובות קה:): האי צורבא מדרבנן דמרחמין ל' בני מתא לאו משום דמעלי טפי אלא משום דלא מוכח להו במילי דשמיא. וידענו היטב גודל הנגיעה שהיו לך ולרבנים כמותך להיות אהוב וחביב בעיני הבריות ולפיכך חדלת מלהוכיח ודבר זה נקרא עובד עבודה זרה בטהרה כי שמת כבודך למעלה מכבוד שמים וכחס על כבודך שתקת בראותך העם נכשלין רח"ל באיסורים היותר חמורים.

הבית דין: אבל למה אחריות אחרים עלי יותר מסתם בן אדם שאינו נענש כל כך בשביל אחרים הכי בשביל שישבתי כל היום ועסקתי בגירסא ולימדתי עם אחרים יהא עונשי חמור מסתם הדיוטות.

הבית דין: כך אחז"ל (תנחומא בלק י"ט) קח את כל ראשי העם והוקע אותם, בראשי העם תלה על שלא מיחו בבני אדם. וכן אמרו (תנחומא משפטים) אפילו צדיקים גמורים נתפסים על הדור על שלא מיחו ברשעים. ועוד אמרו (מדרש איכה על הכתוב ויצא מבית ציון) היו גדולי ישראל רואין דבר עבירה והופכים פניהם ממנו, אמר להם הקדוש ברוך הוא תבא שעה ואני עושה לכם כן.

הבית דין: ולמה הצדיקים המוחין כל כך נרדפין הן

הבית דין: עיין בבכור שור (שבת קמ"ה) שכתוב כי הטמאין יש להם דריסה מה שאין כן הטהורים שהן נדרסים מן הטמאים וגם מדת הצדיקים להיות מן הנעלבין ואינן עולבין.

הבית דין: ולו יצויר אילו לא ה' בידי לברר עם מי הצדק בענין החלב עם המכשירים או עם המערערים הצועקים כל היום וכי אסור לי לאכול הבשר

הבית דין: אסור לך באיסור גמור

הבית דין: למה

הבית דין:

ראשית - אם הצועק צועק חלב דאורייתא סוף כל סוף ספיקא דאורייתא הוא ולחומר.

שנית - הלא ידעת שמבואר בספרי (וברש"י פ' תצא) דגדול המאבד הנשמה מהמאבד הגוף (גדול המחטיא יותר מההורג) ואם יראת לצאת ברחובות בלילה פן יפגעך גזלן או רוצח, וגם עשית כמה בריחים ומנעולים (שלעסער) ועוד סגולות שלא יוכלו הגנבים לבא לביתך אף על גב שגם זה ספק אם יבואו מכל מקום עשית כל הפעולות שבידך לעשות להשמר מהגנבים שודדי לילה שבאין עבור ממון בלבד, אם כן חייבת לעשות על כל פנים כל כך שמירות

לנשמה שלך להשמר מהקליפות וסטרא אחרא המייעצין לך להתפטם ממאכלות אסורות ולהרוג נשמתך ונשמת זרעך לעד ולעולמי עולמים, איזה שמירה עשית שלא יבואו שודדי נשמות לגזול נשמתך מעולם הבא ואם על עולם הזה של שבעים שנה דאגת כל כך הרבה למה לא דאגת על איבור נשמתך לאלפי אלפים ורבבות רבבות שנים עד אין קץ וחקר.

(הבית דין ממשיך)

ואמור נא לנו כשבא פלוני ללות מעות ממך כמה פעולות עשית להיות בטוח שיחזיר לך ההלוואה, ואם הי' אחד אומר לך שכמדומה לו כי פלוני הלואה אינו משלם הלוואתו בנקל היית מונע את עצמך מלהלוות לו אפילו מצד הספק בלבד, ואם כך נפחדת על איבוד הבל הבלים הנאבד מהר למה לא דאגת על איבוד נשמתך

ואם למשל ראובן הי' מכה את בנך מכות רצח בשוק עד שפיכות דמים ונתגלה אחר כך כי בטעות עשה כן שסבר שאתה גנבת ממונו ואחר כך נתברר לו שאינו כן, האם לא היית נוקם ונוטר בו כנחש ושומר שנאה בלבך. והיאך נוותר אנחנו על מה שאכלת חלב והרגת נשמתך אף על גב שהי' בטעות. וקרוב לפשיעה כיון שהזהירו בפרהסיא שישמרו מאכילת הבשר כי ארס החלב טמון בקרבו.

(הבית דין ממשיך)

עוד שאלה נשאל אותך, הכבר שכחת כשנתרעשה הארץ כשנמצא איזה מכשול באיזה מאכל או משקה והמכשילים תירצו עצמם שטעות נעשה ולא רצית לקבל שום תירוץ כי טעות כזה אסור להתרחש. ואיך מותר לך לטעות ולפטם נשמתך בחלב שהוא שורש הטומאה והסטרא אחרא

ולמה שכחת ממעשה שאירע כשנתגלה לרבים שצריכין להשמר מלאכול תרופה פלונית כי הרוצחים שמו סם בקרבו ומנעו הרבים מלאכלו אף על גב שהי' רק ספק בכל קופסא חדשה אולי אין בזה סם כי לא נתברר הדבר רק מאיזה צלוחית שמצאו סם בקרבו (טיילענחאל בלע"ז - המו"ל) ואין זה ראי' כלל על הכל, אף על פי כן כל זמן שלא נתברר בבירור גמור ובהחלט כי כבר נתבטל הדבר ועשו שמירה על זה לא אכלת, ולמה אכלת בשר כשרב אחד צועק חלב בקרבו סם בקרבו כל עוד שאין לך בירור שאין עוד סם בקרבו

(ועוד ממשיך הבית דין)

אם תרצה לידע עד כמה מענישין בבית דין שלמעלה עיין בשם הגדולים להגאון הקדוש החיד"א זצ"ל (ערך מו"ה דוד גרשון ז"ל) שהביא שצדיק זה ראה בחלומו שמענישין אותו על אכילת חלב ושאל היאך אכל חלב וענו לו לפי שהי' מדליק הפיפ"א משלהבת של נר חלב, והוסיף החיד"א על זה ובעגמת נפש מסמר שערות בשרו כי בדבר שהי' לו להרב הלזה היתר גמור היו מענישין אותו כאוכל חלב ומסיק ולכן התלמיד חכם צריכין ליזהר ביותר ולפרוש מספק איסור משום שהמון העם לומדין מהם ומקילין יותר. עכ"ד החיד"א.

(וממשיך הבית דין)

ואם תחשוב שדי להרב להחמיר לעצמו, ולהרשות לביתו לעשות מה שרוצין טעות גדול טעית פוק חזי מה שכתוב עוד החיד"א שם "ולא סגי בתלמיד חכם עצמן אלא אף אם ההמון רואים אחד הבן ואחד הבת של תלמיד חכם שעושה כמו שעושים ההמון מתחזקין הן יותר ומקילין באיסורין ואשמם בראשיהם, עד כאן דבריו.

הבית דין: אבל אהה אם לא נפל בדעתי לדמות מאכלי איסור כמאכלי סם המות כמו שדימוהו

חכמי המוסר במסילת ישרים וראשית חכמה בשביל זה יהי' עונשי כל כך גדול וכי מה ענין זה לשגגת תלמוד שהביא החיד"א שם והיכן מצינו בפוסקים דבעינן לדמותן אהדדי

הבית דין: טענתך אינה טענה כלל כי יותר ויותר מעשרה פעמים במשך שנות חיך נפגשת עם דברי תשובת הר"ן ששם מפורש הדמיון להדיא ומובא בשו"ת הריב"ש סימן ש"ץ ומשם לבית יוסף הלכות מגילה סימן חר"ץ וזה לשונו הקדוש והטהור:

אם האדם יצטרך לילך על גשר אשר כולם יאמרו שהוא גשר חזק ורק שר חכם אחד יאמר שהוא גשר רעוע וסכנה הוא להלך על גשר זה הלא בודאי לא ילך שום איש על גשר זה, ואם כן אם על עיני הגוף יחזור להחמיר כל כך קל וחומר בן בנו של קל וחומר שיש להחמיר בעיני הנפש לעשות המצוה על צד הכשרות והיותר טוב בבירור גמור עכ"ל הר"ן שברבי"ש, ואם תלמיד חכם ורב בישראל אינו חש לדברי הר"ן שראית וידעת ממנו אם כן איפוא התקוה להמוני העם שלא יכשלו בחמורות שבחמורות

(הבית דין ממשיך)

מרא דאברהם היכן נאבד שכלך ועד היכן נסגרת בשלשלאות של השטן וירדת שאול תחתי' לומר שטות כזה, וכי שכחת מקרא מפורש כי כל אוכל חלב ונכרתה, והיאך נאבדה האמונה ממך הכי אין זה סם המות ממש, ואם כשהרופא הפרטי שלך הי' מזהירך ממאכל פלוני שהוא סם לגופך ידעת לברוח ממנו כבורח מן הארץ, וכשהתורה הקדושה מזהיר אותך כי האוכל חלב בכרת, הגוף נכרת והנשמה נכרתת מחיי עולם הבא אין זה חשוב בעיניך אפילו כדברי רופא פשוט, שומו שמים על זאת ולזאת יקרא רב בישראל תורה תורה חגרי שק והתפלשי באפרים אבל גדול עשו לך, חבל חבל עד היכן נחלשה האמונה בתורה הקדושה אשר בשביל קוצו של יו"ד ממך נהרגו ונשחטו אלפי אלפים מישראל ועכשיו בעונותינו הרבים עוקרים בשט נפש מקראות שלימות מן התורה בלי פחד ומורא ובלי נקיפת הלב. אם המכונה רב בישראל מאמין וחושש לרופא בשר ודם מחלל שבת ואוכל טריפות כשמזהירו על סם אפילו בספק, ולדברי התורה אינו חש אין חילול התורה גדול מזה, והוא חורבן התורה במלוא המובן.

הבית דין: עדיין לא נתברר אצלי האם זה כלל בכל עיני התורה כשרב אחד מערער על איזה דבר צריכין לחוש לדבריו.

הבית דין: מגן אברהם מפורש הוא בסימן ת"ל אחר שהביא ד' מהרש"ל שנהג חומרא באיזה דבר וכתב דעל כרחך לחומרא בעלמא נקטי' ועם כל זה סיים המגן אברהם דיש להחמיר הואיל ויצא מפי אותו הצדיק. וזה אפילו בחומרא כל שכן כשהצדיק עומד וצווח סם המוות בסיר סורו ממנו ואל תטמטמו ותפטמו בחלב לאבד גופיכם ונשמותיכם לעד ולנצח נצחים

הבית דין: ידעתי מעוד כמה רבנים שהמה יראי השם מאוד הכי יעלה על הדעת שבשביל אי מחאה וכדומה יחשבו כמאכילי חלב

הבית דין: כבר השבתי על ככה ועיין עוד בשו"ת בית הלל (סימן מ"ז) להקדוש ר"ה מקאלאמייע שכתב בעונותינו הרבים עיני ראו ולא זר כמה וכמה רבנים הגורמים להאכיל טריפות הגם שהמה יראי השם בעינינים אחרים. אוי לאותה בושה עד כמה האמת נעדרת, עכ"ל.

הבית דין: האם זה אמת מה ששמעתי מכמה רבנים יראי ד' אשר חולי הידוע רח"ל (קענסער) שבא על פי רוב על הבני מעיים הוא בשביל חטא מאכלות אסורות

הבית דין: דברים בצדק נאמרים כי כן מפורש באזהרות להגה"ק מהרצ"א מדינוב (בעל בני

יששכר) וז"ל: פקחו נא וראו זה כמה שנים בעונותינו הרבים מכה מהלכת במדינה זו חלאים רעים ונאמנים חולי מעיים השם יתברך ישמור שארית ישראל ולמה לא תבינו שזה עבור שמכניסין דברים אסורים לתוך מעיהם עכ"ל.

הרב: ומה ה' לי לעשות בחיים חיותי אילו הייתי רוצה להנצל מכל זה

הבית דין: לברר הדבר כפי האפשר ולחוות דעתכם כמו בכל חלקי תורה וגם לפני הברור לגלות דעתכם לכל הסרים למשמעתכם שצריך להשמר מליגע בו כי גם ספק חלב חמור מאד וספק איבוד הנפש הוא. וכל אחד טרם ישים הבשר לתוך פיו ידמה בנפשו כי לפניו עומד רב זקן אחד ומתחנן ממנו שימנע מלאכלו כי ארס מר של נחש הממית בתוך הבשר אשר הנפש וגם בשר יכלה. (כמו שכן הוא האמת אשר רב זקן אחד אומר כן - ומבואר במסילת ישרים שצריך לשער מאכלות אסורות כארס הממית ממש).

הרב: אבל למה דנתם אותי כאוכל חלב במזיד הלא לא בזדון הלב עשיתי זאת רק מחסרון ידיעה מחובת מחאה וחומר תוצאותיה

הבית דין: שכחת משנה מפורשת שגגת תלמוד עולה זדון וכל חובת מחאה מפורשים במדרשי חז"ל וגם בש"ס ואין שום טענה מועלת נגד זה.

הרב: אבל למה אין שאר מצותי מגינין עלי בפרט הצדקות וחסד שעשיתי עם כל.

הבית דין: שכחת גמרא אין מצוה מכבה עבירה וכל בר בי רב יודע אשר לא ישא פנים ולא יקח שוחד, אפילו שוחד דמצוה (עיין שם) ובמחילה מהרב שכחת גם הלכה מפורשת בשלחן ערוך שהיית רגיל ללמוד ברבים באור החיים (סימן תרכ"א מ"א ס"ק ו') דצדקה שנותנין עבור המתים אינה מועלת אלא לאותם שבחיייהם נתנו צדקה דאומרים אילו ה' חי עכשיו ה' נותן גם כן צדקה וזהו לו זכות אבל בלאו הכי לא. ומביאו המגן אברהם בשם הרוקח וספר חסידים שכל דבריהם מפי אליהו קבלה, כידוע.

וגם כאן המשניות מועלת כאילו היית לומד עכשיו בחיים, והלא תתמודד תורה לא יגין עבור המכשול שהכשלת הרבים באכילת חלב.

הרב: אולי יש עצה אחרת תמורת עונש המר והנמהר המוכן

הבית דין: עצה יחידה להתגלגל עוד הפעם ולהיות בנסיון גדול מאד כזה שהיית כבר ועוד יותר ואם תוכל לעמוד בו אז יהיה הכל מסודר.

הרב: אינני רוצה לנסות ידענא היטב גודל הנסיון מחמת נגיעה שלא ילכו המתפללים מהבית המדרש ושלא יגרע כבודי וכדומה ומפחד אני שלא אוכל לקום בהן.

הבית דין: שכחת גמרא מפורשת אין מצוה מכבה עבירה.

מכל זה ישפוט כל רב ומורה וראש ישיבה לעשות חובתו כל זמן שיש לקל ידו לעשות טרם יבא השמש ויחשיך ואז יתקיים בו ושכבת וערבה שנתך ובא לציון גואל במהרה בימינו אמן.

שמע ישראל הצילו

הערב רב והבשר הטריפה על פי הזוהר הקדוש

ערב רב מעורבים בישראל, ואוחז בעצם ובשר שהם בני עשו וישמעאל, עצם מת ובשר טמא, בשר בשדה טרפה שעליה נאמר לכלב תשליכון אותו

גבירתה גן, שפחה אשפה מטונפת מצד הערב רב, אשפה מעורבת בגן לגדל זרעים מצד של עץ הדעת טוב ורע, מצד העבודה זרה נקראת שבתאי לילית אשפה מטונפת, מפני שצואה מעורבת מכל מיני טינוף ושרץ, שזורקים בה כלבים מתים וחמורים מתים, בני עשו וישמעאל קבורים בה, והיא קבר של עבודה זרה ערל וטמא שמקרבים בה ערלים שהם כלבים מתים, שקץ וריח רע מטונף מוסרח, משפחה רעה היא דיבוק, שאוחז בערב רב מעורבים בישראל, ואוחז בעצם ובשר שהם בני עשו וישמעאל, עצם מת ובשר טמא, בשר בשדה טרפה שעליה נאמר לכלב תשליכון אותו

גבירתה גן שפחה אשפה מטונפת מסטרא דערב רב. אשפה מעורבת בגן לגדל זרעים מסטרא דעץ הדעת טוב ורע מסטרא דע"ז אתקריאת שבתאי לילית אשפה מטונפת בגין דצואה מעורבת מכל מיני טנוף ושרץ דזרקין בה כלבים מתים וחמורים. מתים בני עשו וישמעאל קבורים בה. עכו"ם דאינון כלבים מתים קבורים בה ואיהי קבר דע"ז דקברין בה ערלים דאינון כלבים מתים שקץ וריח רע מטונף מוסרח משפחה בישא איהי סרכא דאחידא בערב רב מעורבים בישראל. ואחידת בעצם ובשר דאינון בניע שו וישמעאל עצם מת ובשר טמא בשר בשדה טרפה דעלה אתמר לכלב תשליכון אותו.

[גבירתה גן, שפחה אשפה מטונפת מצד הערב רב, אשפה מעורבת בגן לגדל זרעים מצד של עץ הדעת טוב ורע, מצד העבודה זרה נקראת שבתאי לילית אשפה מטונפת, מפני שצואה מעורבת מכל מיני טינוף ושרץ, שזורקים בה כלבים מתים וחמורים מתים, בני עשו וישמעאל קבורים בה, והיא קבר של עבודה זרה ערל וטמא שמקרבים בה ערלים שהם כלבים מתים, שקץ וריח רע מטונף מוסרח, משפחה רעה היא דיבוק, שאוחז בערב רב מעורבים בישראל, ואוחז בעצם ובשר שהם בני עשו וישמעאל, עצם מת ובשר טמא, בשר בשדה טרפה שעליה נאמר לכלב תשליכון אותו].

וכמו שיש שנים עשר מזלות מצד הטוב, כך יש שנים עשר מזלות מצד הרע, זה הוא שכתוב שנים עשר נשיאים לאומותם שזה לעומת זה עשה האלהים, והרשעים הם אבי אבות הטומאה, שהם טמא מת ושרץ, שמטמא בן אדם מאוירו ומתוכו ומגבו, ואפילו תוך תוכו של הכהן נטמא בהם, ומפני זה ועל כל נפשות מת לא יבוא, שרשע קרוי מת, והמאור הקדוש, לאביו ולאמו לא יטמא וכגוונא דאית תריסר מזלות מסטרא דטוב הכי אית תריסר מזלות מסטרא דרע הדא הוא

דכתיב שנים עשר נשיאים לאמותם דזה לעמת זה עשה האלקים ורשיעיא אינון אבי אבות הטומאה דאינון טמא מת ושרץ דמטמא לב"נ מאוירו ומתוכו ומגבו ואפי' תוך תוכו דכהנא מסתאב בהון ובגין דא על כל נפשות מת לא יבא דרשע קרוי מת. ובוצינא קדישא לאביו ולאמו לא יטמא.

[וכמו שיש שנים עשר מזלות מצד הטוב, כך יש שנים עשר מזלות מצד הרע, זה הוא שכתוב שנים עשר נשיאים לאומותם שזה לעומת זה עשה האלהים, והרשעים הם אבי אבות הטומאה, שהם טמא מת ושרץ, שמטמא בן אדם מאוירו ומתוכו ומגבו, ואפילו תוך תוכו של הכהן נטמא בהם, ומפני זה ועל כל נפשות מת לא יבוא, שרשע קרוי מת, והמאור הקדוש, לאביו ולאמו לא יטמא].

תיקוני זוהר דף מ"א עמוד ב'

ערב רב שאלו בשר ונתן להם, ומה כתוב הבשר עודנו בין שיניהם טרם יכרת ואף ה' וכו', והיה בשר היורד מן השמים, זה המן שאכלו ערב רב, ועם כל זה אמרו עליו אין דבר טמא יורד מן השמים - וסוד זה הבשר לחכמי לב נמסר, וזה בש"ר בהיפוך שב"ר, ועליו נאמר שבר רעבון בתיכם, אם זכו בשר קודש, שנאמר בו ומבשרי אחזה אלוך, ואם לא שומרים בזה בש"ר אות ברי"ת, נהפך להם בשב"ר

וערב רב שאילו בשרא ויהיב לון, ומה כתיב (במדבר י"א) הבשר עודנו בין שיניהם טרם יכרת ואף ה' וכו', והאי בשר הא אוקמוהו מארי מתניתין בבשר היורד מן השמים, דא מנא דאכלו ערב רב, ועם כל דא אמרו עלה אין דבר טמא (ס"א רע) יורד מן השמים. [וערב רב שאלו בשר ונתן להם, ומה כתוב הבשר עודנו בין שיניהם טרם יכרת ואף ה' וכו'. וזה הבשר הרי העמידוהו בעלי המשנה בבשר היורד מן השמים. זה המן שאכלו ערב רב, ועם כל זה אמרו עליו אין דבר טמא (ס"א רע) יורד מן השמים].

ורזא דהאי בשר מאי ניהו, אלא כמה דאת אמר בשגם הוא בשר, ורזא דא לחכימי לבא אתמסר, והאי בש"ר בהפוכא שב"ר, ועליה אתמר שבר רעבון בתיכם, אם זכו בשר קדש, דאתמר ביה ומבשרי אחזה אלו"ה, ואם לא נטרין בהאי בש"ר, אות ברי"ת, אתהפך לון בשב"ר

[וסוד זה הבשר מה הוא, אלא כמו שאתה אומר בשגם הוא בשר, וסוד זה לחכמי לב נמסר, וזה בש"ר בהיפוך שב"ר. ועליו נאמר שבר רעבון בתיכם, אם זכו בשר קודש, שנאמר בו ומבשרי אחזה אלוך. ואם לא שומרים בזה בש"ר אות ברי"ת, נהפך להם בשב"ר].

תיקוני זוהר דף ק"מ עמוד א'

טחו ל זו לילי ת אימא של ערב רב שחוק הכסיל מי כסיל זה אל אחר סמא ל וערב רב הם בניה שהם מעורבים בישראל רשעים גמורים ועליהם נאמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו עליהם נאמר למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו רשע זה כסיל ערב רב בגלות הם רשע בבלע צדיק ממנו זה ישראל ומי גורם שבולע אותם מפני שאין הם צדיקים גמורים כמו שנאמר צדיק צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע

אמר רבי שמעון ברי, ועוד ברזא דקרבנין, לבא איהו מזבח דביה דם דקרבנין, ועל דא אתמר וזבחת עליו, אם זכו אריה הוה נחית למיכל קרבנא, ואי לא כלבא נחית, ובאן אתר בכבד, דתמן מרה גיהנם, דאיהי עלוקה דאית לה תרי בנות הב, כמה דאת אמר לעלוקה וכו', וכלבא בהון צווח הב, ומרה איהי גיהנם, חרבא דמלאך המות דאית לה תרי פיות כגוונא דגיהנם, דאתמר בה לעלוקה שתי בנות הב, כגוונא דא אתמר בחרבא ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות.

[אמר רבי שמעון, בני, ועוד בסוד הקרבנות, הלב הוא מזבח שבו דם הקרבנות, ועל כן נאמר וזבחת עליו, אם זכו, אריה היה יורד לאכול הקרבן, ואם לא, כלב יורד, ובאיזה מקום, בכבד, ששם מרה גיהנם, שהיא עלוקה שיש לה שתי בנות הב, ומרה היא גיהנם, חרב של מלאך המות שיש לה שתי פיות, כמו הגיהנם שנאמר בה לעלוקה שתי בנות הב, כמו

כן נאמר בחרב ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות].

וכבד איהו סמא"ל, מרה סם המות דיליה, כד שלטא מרה על ערקין דילה ומתגברא בחובין, אתמר בפרקין דכבד ומרה, ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם, בההוא זמנא אינון ערקין דלבא בדוחקא ומתטמרין בלבא, כגוונא דנח ואתתיה ובנוי וחיוון ובעירין ועופין דמתטמרין בתיבה, ולבא איהו בדוחקא בהון, דאם מרה מטא ללבא מיד ימות בר נש, ומרה לא מתגברה על ישראל דאינון לבא אלא בחובין, אי חזרין בתיובתא דאיהי נשמת חיים שכינתא עלאה, הא אסוותא תהא ללבא ולערקין דילה, ואתמר בהון וימתקו המים ואתסין ערקין (גופא) ואברים דיליה.

[וכבד הוא סמא"ל, מרה סם המות שלו, כאשר שולטת מרה על עורקים שלה ומתגברת בחטאים, נאמר בפרקים של כבד ומרה ויבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם, באותו זמן הם עורקי הלב בדוחק, ונחבאים בלב, כמו נח ואשתו ובנוי וחיות ובהמות ועופות שנחבאו בתיבה, והלב הוא בדוחק בהם, שאם מרה מגיעה ללב מיד ימות בן אדם, ומרה לא מתגברת על ישראל שהם הלב אלא בחטאים, אם חוזרים בתשובה שהיא נשמת חיים שכינה עליונה, הרי רפואה תהיה ללב ולעורקים שלו, ונאמר בהם וימתקו המים, ונרפאים עורקים (הגוף) ואיברים שלו].

טחול דא לילי"ת אימא דערב רב, שחוק הכסיל, מאן כסיל דא אל אחר סמא"ל, וערב רב אינון בנהא, דאינון מעורבין בישראל רשעים גמורים, ועלייהו אתמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, עלייהו אתמר למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו, רשע דא כסיל, ערב רב בגלותא אינון רשע, בבלע צדיק ממנו דא ישראל, ומאן גרים דבלע לון, בגין דלאו אינון צדיקים גמורים, כמה דאתמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע. [טחו"ל זו לילי"ת אימא של ערב רב, שחוק הכסיל, מי כסיל, זה אל אחר סמא"ל, וערב רב הם בניה, שהם מעורבים בישראל רשעים גמורים, ועליהם נאמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו, עליהם נאמר למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו, רשע זה כסיל, ערב רב בגלות הם רשע, בבלע צדיק ממנו, זה ישראל, ומי גורם שבולע אותם מפני שאין הם צדיקים גמורים כמו שנאמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע].

וטחול הוא לילי"ת, מארת ה' בבית רשע, והיא אסכרה לתינוקות שהם הרשעים, צוחקת בהם בעשירות בזה העולם, ואחר כך הורגת בהם, ומדוע נקראו תינוקות, מפני שאין בהם דעת להנצל ממנה, ששם צדיק, וסוד הדבר טוב לפני האלוקים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה

וטחול איהי לילי"ת, מארת ה' בבית רשע, ואיהי אסכרה לרביי דאינון חייביא, חייכת בהון בעותרא בהאי עלמא, ולבתר קטילת בהון, ואמאי אתקריאו רביי, בגין דלית בהון דעת לאשתזבא מניה, אבל לב מבין אשתזב מניה, דתמן צדיק, ורזא דמלה טוב לפני האלקי"ם ימלט ממנה, וחוטא ילכד בה.

[וטחול הוא לילי"ת, מארת ה' בבית רשע, והיא אסכרה לתינוקות שהם הרשעים, צוחקת בהם בעשירות בזה העולם, ואחר כך הורגת בהם, ומדוע נקראו תינוקות, מפני שאין בהם דעת להנצל ממנה, ששם צדיק, וסוד הדבר טוב לפני האלוקים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה]. כליות אינון יועצות, אם זכו עאל בהון נבואה דאיהי נר ה' נשמת אדם, ואתעבידו נביאים, ואינון יועצים לטב, ואית בהון עצה ותושיה. [כליות הן יועצות, אם זכו, נכנסת בהן נבואה שהיא נר ה' נשמת אדם ונעשים נביאים, והם יועצים לטוב, ויש בהם עצה ותושיה].

כנפי ריאה, אם זכו שריא בהון רוח קודשא, ואתמר בהון ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה', ועלייהו אתמר והיו הכרובים פורשי כנפים, הכרובים כגון צורת אדם, פרשי כנפים לקבל תלת חיוון דפרשין גדפין לקבליה דאדם, ואינון שית גדפין, תרין לכל חיה, מסטרא דשכינתא גדפין דחיוון מרובעים, שית גדפין לקבל שש מעלות לכסא, ארבע גדפין לקבל כורסיא מרובע, פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפרת דלבא קדש קדשין, ודא לבא.

[כנפי ריאה, אם זכו שורה בהם רוח הקודש, ונאמר בהם ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה

ובינה רוח עצה וגברה רוח דעת ויראת ה', ועליהם נאמר והיו הכרובים פורשי כנפים, הכרובים, כגון צורת אדם, פורשי כנפים, כנגד שלש חיות שפורשות כנפים כנגד האדם, והן שש כנפים שתיים לכל חיה, מצד השכינה כנפי החיות מרובעות, שש כנפים כנגד שש מעלות לכסא, ארבע כנפים כנגד כסא מרובע, פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת, זו כפרת הלב קודש קדשים, וזה הלב].

נפש רוח נשמה, כהן לוי וישראל, כהן איהו נשמה, אם זכה נר ה' נר הוה נהיר ביה מלבא כשמש זורחת, ורוחא דקודשא הוה נפיק מבין גדפוי דכרובין דאינון כנפי ריאה, והוה ממליל עמיה, ואם לאו נורא, ודא נפש הוה דליק, ונפיק אשא מלבא ואוקיד ליה. קרקבנא וקיבה כד נאים אתקרי קיבה ישן.

[נפש רוח נשמה, כהן לוי וישראל, כהן הוא נשמה, אם זכה נר ה', נר היה מאיר בו מהלב כשמש זורחת ורוח הקודש היה יוצא מבין כנפי הכרובים שהם כנפי ריאה, והיה מדבר עמו, ואם לא, אש, וזו נפש היתה דולקת, ויוצאת אש ה' ושורפת אותו, קורקבן וקיבה, כאשר ישן בקראת קיבה ישנה].

ואית שינה לטב ואית שינה לביש, לטב כגון חלום דאיהי סלם (נ"א כגון חלום) דחזא יעקב, וביה דביק קנה, ושית עיזקין דקנה איהו שית דרגין דנבואה, וסלקין לשתינ נשמי, דהוה נאים בהון דוד, דהכי אוקמוה, דוד הוה מתנמנם כסוס, וסוס לא נאים אלא שתינ נשמי, ואית שינה לביש חלמא בישא, דאתמר ביה לגבי אברהם ותרדמה נפלה על אברם, והנה אימה חשכה גדולה נפלת עליו, והא אוקמוה בארבע גליות, ובגין דחלום ייתי בתרין דרגין, אוקמוה קדמאין, כמה דאי אפשר לבר בלא תבן כך אי אפשר לחלמא בלא דברים בטלים, בגין דייתי חלמא כאן על ידי מלאך, כאן על ידי שד, בגין דחלמא איהו מסטרא דאילנא דטוב ורע, אבל סטרא דאילנא דחיי לא אתיא (עליה אלא דקיבה) אלא על ידי קיבה (דקב"ה) דאיהי שכינתא דיליה, ולית תמן קיבה רע דאיהו שד.

[ויש שינה לטוב ויש שינה לרע, לטוב, כגון חלום שהוא סולם (נ"א כגון חלום) שראה יעקב, ובו דבק קנה, ושש טבעות הקנה הוא שש דרגות הנבואה, ועולים לששים נשימות, שהיה מתנמנם בהם דוד, שכך העמידוהו דוד היה מתנמנם כסוס, וסוס לא מתנמנם אלא ששים נשימות, ויש שינה לרע, חלום רע, שנאמר בו לגבי אברהם ותרדימה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדולה נפלת עליו, והרי העמידוהו בארבע גליות, ומפני שחלום יבוא בשתי דרגות, העמידוהו קדמונים כמו שאי אפשר לתבואה בלא תבן כך אי אפשר לחלום בלא דברים בטלים, מפני שיבוא כלום כאן על ידי מלאך, כאן על ידי שד, מפני שחלום הוא מצד האילן של טוב ורע, אבל מצד עץ החיים לא בא (עליו אלא של קיבה) אלא על ידי קיבה (הקדוש ברוך הוא) שהיא השכינה שלו, ואין שם קיבה רעה שהוא שד].

קרקבן טוחן, אי בר נש זכאה איהו טוחנת מן לצדיקים, דאינון אברים קדישין בפקודין דעשה, ואי לא אזלין בפקודין טבין, מתפרנסין בלחם הקלוקל מזונא (הקלוקל) קלא בקלון. וושט שטו העם ולקטו, שטין (שטיין) לקטין בשטותא, וטחנו בריחים בדוחקא, אלין אינון טוחנות בפומא, או דכו במדוכה דא חיר, ובשלו בפרור דא אצטומכא. [קורקבן טוחן, אם בן אדם זכאי הוא טוחן מן לצדיקים, שהם איברים קדושים במצוות עשה, ואם לא הולכים במצוות טובות, מתפרנסים בלחם הקלוקל מזון (הקלוקל) קל בקלון, ושט, שטו העם ולקטו, שטים (נ"א שוטים) לוקטים בשטות, וטחנו בריחים, בדוחק, אלו הן טוחנות בפה, או דכו במדוכה, זה חיר, ובשלו בפרור זו קיבה].

ב"ה

**אין ליכט
פון תורה**

ספר

**אין די שטאט
קראקא**

לשון הקודש ואיריש

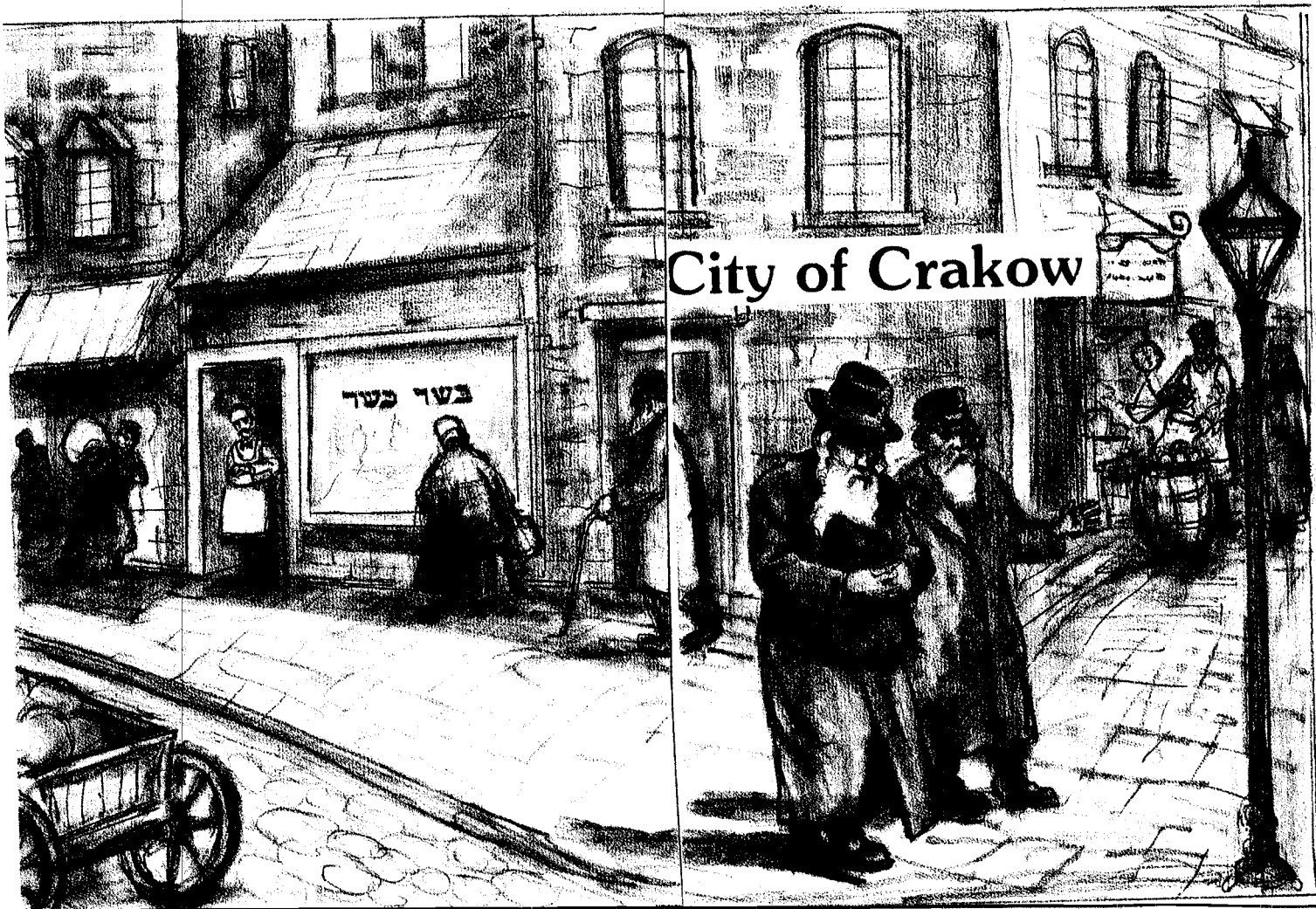
597

**הוצאת אמונה
ברוקלין נוא יארק,
שנת תשנ"ט לפ"ק**

אין די שטאדט קראקא

יארן מיט יארן איז דער
אידישער קיך באליווערט
געווארן מיט טריפה פלייש.
א טראגישע געשיכטע וואס
איז פארגעקומען אין די
צייט פון דעם גאון און
צדיק ר' נתן נטע שפירא,
מחבר פון ספר מגלה
עמוקות.

CHEVRA MAKEITZAI NIRDOMIM

ערשטער טהייל

אין די שטאדט קראקא

ב. סאקאלאוו

יארן מיט יארן איז דער
אידישער קיך באליווערט
געווארן מיט טריפה פלייש.
א טראגישע געשיכטע וואס
איז פארגעקומען אין די
צייט פון דעם גאון און
צדיק ר' נתן נטע שפירא,
מחבר פון ספר מגלה
עמוקות.

הגאון ר' נתן נטע שפירא איז געבארן
געווארן אין יאהר שמ"ה. ער איז געווען א
אייניקל פון דעם פריהערדיגן ר' נתן נטע
(ב"ר שמשון) שפירא וועלכער איז געווען רב
אין הורודנא אין מחבר געווען א פירוש
אויף דעם שערי דורא און א פירוש אויף
רש"י על התורה מיטן נאהמען „אמרי שפר“.
אין יאהר שע"ז איז ער אויפגענומען גע-
ווארן אלס רב אין קראקא. דארטן האט ער
געפיהרט א גרויסע ישיבה און צווישן זיינע
תלמידים איז אויך געווען דער גאון ר' שבתי
כהן (ש"ך). אויסער זיין באוונות אין נגלה איז
ער געווען מפורסם אלס גרויסער בעל מקובל
און אלע האבן איהם געהאלטן פאר א היילי-
גער מאן.

זיינע חודשים אויפן רי"ף מיטן נאהמען
„חדשי אנשי שם“ זענען געדרוקט געווארן
אין אלע ש"סן, ער איז אבער באקאנט געווארן
אויף דער וועלט מיט זיין פירוש מגלה עמו-
קות, אין וועלכן ער דרשנט דעם ווארט
„ואתחנן“ מיט צוויי הונדערט צוויי און פופ-
ציג אופנים. אויך זיין פירוש אויף דער תורה
האט דעם זעלבן נאהמען „מגלה עמוקות“.
ער איז נפטר געווארן אין יאהר שע"ג זיין
ענדיג אלט נישט מעהר ווי אכט און פערציג
יאהר און אויף זיין מצבה שטעהט אויסגע-
קריצט: „הוא שאומרים עליו שדבר את אליהו
פנים אל פנים“ — ער איז עס, אויף וועמען
מען האט געזאגט, אז ער פלעגט רעדן אפן
מיט אליהו הנביא. זי"ע.

אזוי ווי די ימי החשובה זענען שוין נאהנט ווילען מיר אויף וועקען אביסעל די פארשלאפענע הערצער, על כן דרוקען מיר דא איבער די מעשה "אין דער שטאט קראקע", וואס ווער עס וועט דאס ליינען וועט געוויס ערשטוינס ווערן אין עס וועט אוודאי אויף איהם אדער איר האבען א פעולה לסובה. ווייל פון דער מעשה זעהט מען אז דורך דעם שטארבען מענטשן זייער יונג און אויך פל- וצלינג (אזוי ווי ליידער מען הערט דא ביי אונז לעצטענס אזעלכע זאכען און מען ווייסט נישט פאר וואס) מען רופט דעם עולם דורך פלאקאטען חשובה צו טו- ען און אויס זאגען תהלים וכדומה אין מען ווייסט נישט ווי אנצוהייבען חש- ובה צו טוען) און נאך מעהר קען מען זעהן פון דא אז אפילו אזא הייליגען און גרויסען רב ווי דער "מגלה עמוקות" זי"ע האט מען אויך געקענט אפנארען אזוי פיהל יאר און אונטער זיין רבנות און און זיין שטאט האט מען די גאנצע שטאט געגעבען צו עסען נבילות וטרפות רח"ל. על כן זאל יעדער איינער אין די טעג גוט אריין טראכטען און אלעס וואס קומט פאר ארום אונז אין מאכען א שטיקעל חשובן ווי מען האלט. און כדי צו מאכען גרינגער א חשובן האבען מיר צו געדרוקט א שטיקעל פון דעם ספר ברית משה משה וואס איז געדרוקט געווארען און יאר תס"א וואס פון דארט קען מען זעהן אז אפילו אין יענע צייטען ווי באלט מען האט געשאכטען מיט א מאס פון שנעלקייט האט דער מחבר געשריגען אז עס איז ממש נבילות וטרפות אויך שרייבט ער אז די שוחטים ווערען מיד און האבען נישט קיין הרגשה און נאך פארשידענע מכוולות. מכל שכן היינטיגע צייטען וואס די מכוולות וואס זענען דעמאלט'ס געווען האבען זיך געדאפעלט פיל פאכאך דארף יעדער איד נזהר זיין צו וויסען וואס ער עסט. אויך דרוקען מיר צו א חשובה פון שו"ת בית הלל פון הגה"צ ר' הלל מקאלאמייע זי"ע וואס פון דארט זעהט מען אז און דעם זינד פון נבילות וטרפות שטארבען קליינע קינדער רח"ל אין מיר וו- ערען נישט אן גערופען דעם אייבערשטענ'ס קינדער (אפילו ווען מען גייט און מקוה און מען איז קובע עיתים לתורה יעדען טאג). אויך האבען מיר געדרוקט פון שאמלויער רב זי"ע ווי ער ברענגט פארשידענע זאכען וועגען מכוולות ביי שחיטה ובפרט דאס וואס ער ברענגט פון סאנזער רב זי"ע אז דורך דאס עסען נבילות וטרפות זענען גאנצע קהילות אראפ פון יודישען וועג. און לאזען מיר זיך נישט איינרעדען אז מיר זענען בעסער פון זיי ווייל נישט נאר ביי דעם דור וואס איז שוין אויפ געוואסען און אמריקא נאר אפילו ביי די וואס זענען אויף געוואקסען און דער אלטער היינט דערקענט מען גאר אגרויסען חילוק פון ווען זיי זענען געקומען אהער ביז היינט. טראץ דעם וואס פיהל פון זיי האבען זיך דא אנגעטוהן שטריימלעך און בעקייטשעס און און דער אלטער היינט זענען סיי'ל פון זיי געגאנגען אפילו אן בערד דאס איז אלעס נאר בחיצוניות אבער בפנימיות זענען זיי פיהל ערגער. און דאס אלעס קומט פון עסען מאכלות אסורות אזוי וויא עס שטייט און פרי חדש אויף דעם וואס דער רמ"א שרייבט (און יו"ד טי' פ"א סעי' ז') אז א פרוי וואס זייגט זאל נישט עסען זאכען וואס זענען אסור (אין דער ט"ז און ש"ך זאגען אז דאס רעדט זיך אפילו ביי א פרוי וואס זי' דארף דאס עסען צוליב פיקוח נפש טאר זי אבער נישט זייגען דאס קינד) זאגט אויף דעם דער/פרי חדש / ז"ל און ווייל און אונזערע צייטען איז מען נישט נזהר און די זאכען וועגען דעם גייט רוב קינדער ארויס לתרבות רעה און רוב פון זיי זענען די עזות פנימ'ער פון דעם דור וכו' און אפילו אויב מען זאגט זיי מוסר הערען זיי זיך נישט צו. ביז אהער פון פרי חדש. און ממש די זעלבע זאך שרייבט דער גאון חיד"א. זי"ע און זיין ספר מחזיק ברכה אויף דעם אויבען דערמאנטען רמ"א. זעהנדיג אזעלכע ווערטער פון אזעלכע גאונים וצדיקים ואלט מען זיך געדארפט ארום קוקען צו ביי אונז אז דען ליידער נישט אזוי מען הערט טאג טעגליך מעשיות פון קינדער פון גאר היימישע פרומע הייזער וואס עס וואלט זיך געפאסט צו הערען פון קינדער וואס זענען אויף געווא-

קסען ביי א דארפס יונג און טאמער וועט איהר זאגען אז זיי שרייבען "רוב קינדער" און ביי אונז איז דאס נאר א מיעוט זאלט איהר וויסען אז רער פר-אצענט איז פיהל מער ווי איהר מיינט און פיהל מער ווי איהר הערט ווייל נישט אלע מעשיות קומען אן צו אלע מענטשען און ווען יעדער זאל וויסען פון אלע זאכען וואלט שוין לאנג פינסטער געווען פאר רי אויגען אבער ליידער רי אויגען זענען פארבלענדעט געווארען פון מאכלות אסורות און מען הערט נישט און מען זעהט נישט אזוי וויא עס שטייט און רגל מחנה אפרים פרשת עקב אויף דעם פסוק ומלחם אח ערלת לבבכם בשם דעם רמב"ם און די חשובות וואס ער האט גענטפערט פאר די וואס האבען געהאט ספיקות און חתיית המהמים איז בקיצור האט ער זיי גענפערט אז אזעלכע ספיקות ווערען נולד ביי א מענטש נאר דורך עסען מאכלות אסורות. נבילות וטרפות וכדומה זעהן מיר פון דעם ווי ווייט א מענטש קען פארקריכען דורך עסען מאכלות אסורות ביז מען האט ספיקות אפילו אין די י"ג עיקרים. אויך דארף מען ביי זיך מאכען רעם חשובות וואס דער באר מים חיים ז"ל שרייבט אין פרשת חיי שרה אין דאס איז זיין לשון און אונזערע דורות היינט אויב איינער קומט מיט א מעסער און די האנט צו שטעלען און ער זאגט אז ער איז אשוות אין בורק מומחה גלייבט מען איהם אין מען פרעגט זיך גארנישט נאך אויף איהם און מען זאגט מן הסתם די אלע וואס געפונען זיך ביי שחיטה זענעם מומחים און דאס גלייכען איז ביי וויילן מילך און פיש א.ד.ג. זאכען וואס זענען דא א חשש איסור אויב מען גיט עמיצען זאכען וואס מען דארף בודק זיין פון ווערס זאגט ער אזמין הסתם איז ער א ערליכער איד און וועט נישט געבען צו עסען א זאך וואס מען טאר נישט עסען. אבער ווען עס קומט צו געלט זאכען גלייבט מען יענעם נישט ביז ער וועט מאכען נאך פארשונגען און זיך גוט נאך פרעגען ווער ער איז און וואס פאר א מין פארשוין יענער איז און אויב מען קען איהם גלייבען אבער נישט און צום סוף ווען ער גיט שוין יא ברענגט ער עדות און מען שרייבט און מען חתמעט און ער ציטערט נאך אלץ רי גאנצע צייט טאמער וועט ער נישט באצאלען. ביז אהער פון באמ"ח (מען מעג קוקען אינעווייניג ווי ער איז מער מאריך) יעצט וואלט יעדער באזוך אויך געדארפט מאכען דעם זעלבן חשובן ווען מען גייט אריין און א גישעפט קויפען עפעס און מען זעסט אויף דעם א נאמען פון ארב וואס ער קען איהם אפילו נישט און אפילו אויב ער האט שוין יא אמאל גיהערט פון איהם וויסט ער אויך נאך נישט וואס אמין מענטש ער איז וואלט מען ביי זוך געדארפט אויף אמת טראכטען צו מיט דער זעלבער בלינדקייט וואלט איר איהם געטרויערט מיט געלט אן קיין צווייפלונג און דאס זעלביגע וועגען אקעיסטערער אדער א רעסטוראנט. אויך דארף יעדער איד שטענדיג האלטען פאר די אויגען וואס דער חפץ חיים ז"ל שרייבט אין זיין ספר מחנה ישראל אז אידישער טאלאנט האט איהם גיפרעגט וואס ער זאל זיך אויסוועלען ער קען זיין אין א אפטיילונג ווי דער אנגעשטעלטער איז אגוטער מענטש און ער וועט צו לאזען צו שטעלען אין עסען כשר'ס אבער דארט מוז ער ארבעטען אום שבת אבער און א צוויטער אפ טיילונג קען ער נישט עסען כשר'ס אבער שבת מוז ער נישט ארבעטען וויל ער וויסען וואס ער זאל טוהען האט דער חפץ חיים אום געהייסען גיין און דעם אפ טיילונג ווי מען מוז ארבעטען אום שבת און האט צו געזאגט דעם טעם וואס שבת איז א איסור סקילה אבער ווען ער וועט א היים קומען וועט ער קענען היטען א סאך שבתות אבער ווען ער וועט עסען נבילות ו וטרפות "וועט רער פגם בלייבען אין זיין נשמה ביז אייביג" ביז אהער פון חפץ חיים. אריין טראכטענדיג און די ווערטער וואלט יעדער איינער געדארפט מאכען א חשובן ווי ווייט מען דארף נזהר זיין פון עסען נבילות וטרפות וויל אז דאס בלייבט איבער ביז אייביג דער פגם וואלט זיך קיינער נישט געוואלט אריין לאזען און אזעלכע ספיקות בגשמיות און כל שכן ברוחניות. על כן החי יתן אל לבו אזוי לאנג ווי עס איז נאך דא צייט בפרט אין די ימי החשובה און נישט לאזען זיך אליין אפי' נארען מיט פארשידענע חירוצים. אין יעדער זאל וויסען אז אויף יעדען כזית בהמה פלייש וואס מען עסט דא אין אמריקא שפילט מען זיך מיט א ספק נבילות וטרפות עס איס נישט קיין חילוק וואס פאר א זיגעל דאס פלייש האט אויף זיך. און ווייטער ביי עופות דארף מען אויך וויסען אז מען מוז אליין וויסען ווער דער שוחט איז אין וויפיהל ער שטעט א שעה אין וויפיהל שעה ער שטעט אן פארוען זיך און צו דאס איז נישט א מאשין שחיטה און בשום אופן זיך נישט פארלאזען אויף קיין שום נאמען וואס איז דא אויף דעם זיגעל. און אין דעם זכות פון חשובה וועלען מיר אלע געהאלפען ווערען מיט א כחיבה וחתימה טובה בכלל כל ישראל אמן.

אין יאהר שמ"א לאלף הששי איז אין קראקא געשטארבן א קצב און איבערגעלאזט א יונגען יתום פון פיר יאהר אלט. איבער דעם יתום האט זיך מרחם געווען זיינס א פעטער, דעסגלייכן א קצב און איהם אריינגענומען צו זיך אין הויז. דער פעטער איז געווען א ברוטאלער מענש, א גרוביאן, אנ'אכזר, הוץ דעם האט ער ערצויגן ביי זיך אין הויז אויך א צווייטן יתום. עס רעדט זיך אזוי: „ערצויגן“. פאקטיש האט ער ביידע יתומים איינגעשפאנט אין דער שווערסטער ארבעט און דערביי זיי נישט געגעבן קיין עסן צו דער זעט און אויך נישט קיין מלבוש און קיין שיד אויף די פיס.

בעגינען, ווען אין דרויסן איז נאך געווען פינסטער, פלעגן די יתומים מוזן זיך אויפרייסן פון בעסטן שלאף און געהן אין יאטקע אריין טהון די גרעבסטע ארבייט.

ווינטער האט די פראסט געשניטן ווי מיט מעסערס זייערע פינגער, בשעת זיי האבן געוואשן אין קאלטען וואסער די כלים, בלאס און בלאה זענען זיי האבן גארנישט געוואוסט דעם טעם פון זאט-זיין. זייער מומע איז אויסגעשלאפן, וואלט די קעלט אזא שליטה נישט געהאט איבער זיי. אבער זיי האבן גארנישט געוואוסט דעם טעם פון זאט-זיין. זייער מומע איז געווען נישט בעסער פונ'ם מאן. מכות האט זי זיי געגעבן צום עסן און ווען ווער פון זיי ס'איז געפאלן אין אהנמאכט פון הונגער און קעלט, האט מען איהם מיט קלעפ דערמונטערט און געטריבן נישט צו פוילן זיך און טהון די ארבייט פלייסיג.

קיין שום לעהרע האבן די קינדער נישט בעקומען. זיי האבען ניט געוואוסט פון קיין אידישקייט, פון קיין דאוונען, אפילו פון קענען אלף-בית. זיי זענען עלטער געווארן און גוט פערשטאנען זייער טרויעריגער לאגע: עלענד, אנוויסענד, קיין קרוב און קיין גואל, וואס זאל זיך פאר זיי אננעמען. דאס שווערע לעבען זייערס, האט זיי מוראדיג פער'מגושמ'ט. הונגער, האט תמיד ארויס געקוקט פון זייערע אויגן, ווי פונ'ם וואלף אין וואלד. יעדער האט זיי אויסגעמיטען, ווייל זיי האבן אויסגעזעהען ווי פרא-אדמ'ס, אבגעריסן, אבגעשליסן, בארוועס, ברודיג, ניט געוואשן, נישט אבגעשוירן.

אין קראקא איז דאמאלס געווען א הויכער אבצאהל פון כשר פלייש, דעריבער האבן נאך פערמעגליכע מענטשן זיך פערגונען צו עסן פלייש אינמיטן דער וואך. ארימע האבן זיך פערפליישיגט בלויז משבת לשבת. ווי דער שטייגער איז מיט רייכע קונים, האבן די קצבים געטראגן זיי אין שטוב אריין די חלקים פלייש, די צוויי אומגליקליכע יתומים האבן דעריבער געהאט א טאפעלטע ארבייט: פארטאגס אבהארעווען עטליכע שעה אין יאטקע גופא און א זייגער 8—9 אינדערפריה, פונאנדערטראגן די חלקים פלייש איבער די נגידישע הייזער.

ווען די יתומים פלעגען זיך אבפארטיגן מיט דער יאטקע-ארבייט: שינדן, האקן, שניידן, טרייבערן, שווענקען, דאמאלס האט מען אויף זייערע יונגע פלייצעס ארויפגעלעגט א קויש מיט צעהנדליגער פונטן פלייש און געטריבן וויארסטן ווייט איבער דער שטאדט. טאמער האבן זיי געבעטן פריהער עפעס עסן, האט זיי דער פעטער און די מומע גוט אנגעשלאגן פאר דער דאזיגער „חוצפה" און געטריבן אין גאס אריין הונגעריגעהייט. — אז איהר וועט ברענגען געלד פאר דעם אבגעלייזטן פלייש, וועט איהר קריגן צו פרעסן! — איז געווען דער ענטפער.

האבן זיי קיין ברירה נישט געהאט און געמוזט פאלגן. ביינאכט, אויף זייער קאלט שטרוי געלעגער, פלעגן זיי זיך, בעוואשן מיט טרערן, הילפלאזע, יתומישע טרערן, קיינער האט אבער זייער געוויין נישט געהערט.

איינמאל האט איין יתום געפונען אין גאס א גרעסערע מטבע. האט ער אין תחילת געוואלט פאר דער מטבע זיך קויפן ברויט, כדי איינמאל פאר אלע מאל גוט זיך אנעסן צו דער זעט. באלד איז איהם אבער איינגעפאלן א צווייטער געדאנק: ניין! איך וועל מיט דער מטבע מאכן געשעפט און וועל געלד פארדינען! ערשט פאר דעם פערדינסט, וועל איך זיך קויפן ברויט!

איז ער אוועק אין גוי'אישן געגענד, געקויפט פאר דער מטבע א גרויסע שטיק טרפה פלייש און צומארגענס, ווען דער פעטער האט איהם געגעבען א קויש מיט חלקים כשר פלייש, פונאנדערצוטראגן עס צווישן קונים און

ברענגען געלד, האט ער אויך דאס שטיק טרפה פלייש פערקויפט פאר כשר
און אבגענומען א פיל טייערן פרייז ווי דאס האט איהם געקאסט. דאס
פערדינטע געלד האט ער גוט בעהאלטן און ווען זיין חבר, דער אה לזרה
איז אויך צוריקגעקומען, איז ער מיט איהם אוועק אין א ווייטער גאס,
געקויפט זיך דארט ברויט מיט קעז און ביר און ביידע האבן געגעסן צו
דער זעט.

— פונוואנען האסטו געלד? — האט דער חבר איהם געפרעגט.

— כ'האב געפונען! — איז געווען דער ענטפער.

דער חבר האט געגלויבט.

שפעטער האט ער ווידער געקויפט א שטיק טרפה פלייש, צומארגענס
ווידער עס אויסגעמישט מיטן כשר'ן און — ווידער פערדינט א היבשע
מטבע. נאכמיטאג איז ער ווידער אוועק מיט זיין חבר אין א ווייטע גאס
געקויפט ברויט, קעז, ביר און זיי האבן אנגעגעסן זיך.

— פונוואנען האסטו היינט געלד? האט דער חבר אויפסניי געפרעגט.

— כ'האב ווידער אמאל געפונען! — האט יענער געענטפערט.

אזוי איז עס צוגעגאנגען עטליכע טעג: געקויפט טרפה פלייש, אויסגע-
מישט עס מיטן כשר'ן, פערקויפט עס פאר בעדייטענד טייערער. אלע
קראקאווער אידן האבן ביי זיי געקויפט מיטן פולן צוטרוי, אז דאס פלייש
איז כשר, ווייל מ'האט געוואוסט פון וועלכער יאטקע דאס פלייש איז און
זייער פעטער איז געווען בחזקת כשרות, געהאט אויף זיך די געהעריגע
השגחה.

די געקויפטע פארציע טרפה פלייש איז יעדן טאג געווארן גרעסער,
ממילא איז דאך דאס פערדינסט געווארן אויך גרעסער. אזוי ווייטער און
אזוי כסדר, יעדן טאג האבן ביידע יתומים זיך געלאזט אלץ מעהר
וואוילגעהן, ביז איינמאל זאגט דער חבר צום מאכיל-טרפה'ניק:

— איך גלויב מעהר נישט דיין טאג-טעגליכן תירוץ, אז דו האסט גע-
פונען געלד! געפינען קען מען איינמאל, צוויי מאל, אבער נישט יעדן
טאג! זאג מיר דעם אמת, פון וואנען האסטו די געלד?

יענער האט אבער נישט געוואלט אויסזאגן.

— מיר זענען ביידע קיילעכיגע יתומים! — איז דער חבר צוגעשטאנען

— ביידע האבן מיר נישט קיין טאטע, קיין מאמע, קיין שוועסטער, קיין ברודער, ביידע זענען מיר אויף גלייכע צרות, עלענד ווי א שטיין, קענסטו זיך נישט פערטרויען אין מיר איינעם?

— גיב מיר תקיעת כף, אז דו וועסט קיינעם נישט אויסזאגן — איז דער מאכיל-טרפות'ניק נאכגיביגער געווארן — וועל איך דיר אויסזאגן.

דער חבר האט איהם געגעבן תקיעת-כף און דער מאכיל-טרפות'ניק האט פאר איהם זיך פערטרויט, וואס פאר א שענדליכע נבלה ער בעגעהט יעדן טאג ביי וואס ער פערדינט געלד.

כדי דאס „געשעפט“ צו פערגרעסערן, האט ער איהם געלערענט, איינ-צוהאלטן איין טאג א ביסעל איינקאסירט געלד, קויפן דערפאר טרפה פלייש, פערקויפן עס פאר כשר, אומקעהרן צומארגנס דאס קרן און ווייטער אליין האנדלען מיט'ן ריוח וואס וועט זיך אזוי ארום פון טאג צו טאג פערגרעסערן. פערגרעבט און אנוויסענד זענען ביידע יונגע יתומים געווען. זיי האבן נישט פערשטאנען די גרויס פון פערברעכן, וואס זיי בעגעהען; אויסער דעם האט דאך דער שטן אויך זיי צוגעהאלפן אידן מאכיל טרפות זיין. דאס „געשעפט“ איז אוועק אויף א וועג, וואס אמאל אלץ ברייטער און גרעסער. איינציגווייז, איינציגווייז און אהן א צאהל קראקאווער אידישע הייזער זענען אומבעוואוסט זינג געווארן פער'טרפה'ט.

א גאנץ יאהר האבן ביידע חברים אזוי זיך געפיהרט: אויסגעמישט טרפה פלייש צווישן כשר'ס און אזוי ארום איינקאסירט מעהר געלד ווי זיי האבן בעדארפט אהיימברענגען.

ווען זיי האבן דאדורך געהאט אבגעשפארט א היבשע סומע, איז צווישען זיי געווארן אבגערעדט, אז איינער זאל זיך צוקריגן מיטן פעטער, מאכן זיך א ברוגז, וועט מען דאך איהם ארויסווארפן, זאל ער דאן געהן זיך פערדינגען אין א ווייטער גאס, צו א צווייטן כשר'ן קצב, פאר וויפיעל נאר יענער וועט געבן, אפילו פאר בלויז עסן. נישקשה, ס'וועט זיך לוינען: דאדורך וועט מען זיך ערווערבן פרישע קונים און מ'וועט קענען דאס „געשעפט“ פערגרעסערן.

כך הוה: דער עלטערער יתום האט בכיוון אנגעהויבן אונטערפוילן זיך אין דער ארבייט, בונטעווען זיך און אקעגנרעדן דעם פעטער. ער האט

נישט געוואלט ארבייטן און ווען ער האט שוין גאר שטארק דערקוטשעט און חוצפה'דיג געשפרונגען אין די אויגן אריין, האט איהם דער פעטער ארויס-געטריבן.

האט ער איבערגעלאזט אלע קונים ביים חבר און אליין אוועק אין צווייטן עק קראקא, פערדינגען זיך צו א כשר'ן קצב.

דא האט ער פונדאסניי אנגעהויבן די שענדליכע פראצעדורע. ווען דער נייער בעל-הבית האט איהם געשיקט פונאנדערטראגן צעהנדליגער חלקים צו כך וכך פונטן פלייש, האט ער צוגעלעגט נאך עטליכע חלקים טרפה פלייש, אדער ער האט געמאכט די חלקים גרעסער. אזוי ארום האט ער יעדן טאג אראבגעלאזט אין קעשענע ריוח, דעם קאלאסאלן דיפערענץ צווישן פרייז פון כשר און טרפה פלייש.

כאטש ביידע חברים זענען געווען צעשיידט, זענען זיי אבער אינדער-שטיל געבליבן שותפים. איינער דעם אנדערן האט געגעבן תקיעת-כף, נישט מעלים צו זיין קיין איין פרוטה. זיי זענען זעהר אפט זיך צונויפגעקומען אויף א אבגערעדט ארט, וואו קיינער זאל זיי נישט זעהן, כדי צונויפצולייגן דאס שותפות-געלד, ווי אויך דורכשמועסן די „געשעפטליכע ענינים": וואו ביליגער צו קויפן טרפות און וואו צו נעמען א בעסערן פרייז פאר כשר'ס. דער שטן האט צוגעהאלפן, אז ס'זאל אויף זיי דער מינדעסטער חשד נישט פאלן און מ'זאל ביי זיי גערן קויפן פלייש מיט פולער זיכערקייט אין כשרות.

ווידער איז אדורך א לאנגע צייט. ביידע חברים האבן שוין געהאט אנ-געזאמעלט א גאר היבשן קאפיטאל. האבען זיי בעשלאסן נישט צו דינען מעהר ביי קיין פרעמדע אלס משרתים, נור ווערן זעלבסטשטענדיגע קצבים מיט אייגענע יאטקעס.

ווי אזוי מאכט מען דאס ?

זיי האבן זיך בעראטן און אויסגעטראכט אזא פלאן:

דער עלטערער איז איינמאל געקומען צום יונגערן אין יאטקע מיט א פרייד: ער האט געפונען א בייטל מיט הונדערט גאלדענע רענדלעך... ווען זיין אמאליגער בעל-הבית האט איהם געוואלט ארויסטרייבן, האט

יענער א זאג געטהון הויך צו זיין יונגערן חבר :

— קום פונדאנען! זאלסט נישט זיין דא מעהר ביים פעטער, דעם אכזר!
אז ג'ט האט מיר געהאלפן און איך בין אויפגעריכט געווארן, נעם איך דיר
צו פאר א שותף צו דער יאטקע וואס כ'געה זיך עפענען! די וועסט
געהן אין דארף קויפן א קאלב, א בהמה'לע איך וועל שטעהן אין יאטקע;
אמאל — פערקעהרט. ס'וועט דיר זיכער בעסער זיין, ווי דא ביים פעטער!
מיט דער צייט וועלן מיר זיך אזוי ארויפארבייטן און ווערן גרויסע קצבים!
נישקשה, ווען מיר וועלן הארעווען פאר זיך אזוי שווער און ביטער ווי
דא, וועלן מיר נתעשר ווערן!

דער יונגערער האט — אזוי ווי ס'איז געווען אבגערעדט — גלייך פער-
לאזט דעם פעטער און געווארן א שותף צו זיין מכלומר'שט, „אמאליגן“
חבר.

זיי האבן זיך געדונגען א יאטקע, געלאזט שעכטן א קעלבל, בעצאהלט
שחיטה-געלד מיט אלע אנדערע הויכע כשרות-אבצאהלונגען וואס האבן
שטארק פערטייערט דאס כשר'ע פלייש; גלייכצייטיג האבן זיי אבגעדונגען
א קאמער אין א ווייטע נישט-אידישע הונטערגאס, וואו זיי האבן אליין
געקוילעט נאך איין קאלב, וועמעס פלייש עס האט זיי אויסגעמאכט א
שיבוש; ביידע פליישן אויסגעמישט און פערדינט — גראב, פילפאסיג.
קונים האבן ביידע געהאט לרוב. יעדער פון זיין פריהערדיגן בעל-הבית.
זיי האבען צעטראגן חלקים פלייש אין די ווייטסטע געגנדן, געלאזן א פאר
גראשן ביליגער, צוגעטיילט ביינער אומזיסט, אויסגעשניטן שענע פארציעס,
קיינעם איז נישט איינגעפאלן אויף זיי דער מינדעסטער חשד, אז זיי זענען
מאכיל טריפות. ס'טייטש, אזוי פיל יאהרען קויפט מען ביי זיי און קיין
שום שלעכטס קיינמאל נישט געהערט.

זיי האבן געארבייט מיט גרויס פארזיכטיגקייט: געהאלטן אין יאטקע נאר
אזוי פיל פלייש, וויפיל זיי האבן געלאזט שחט'ן ביים שוחט. טאמער איז
געקומען א כשרות-קאנטראל, איז אלץ געפונען געווארן אין בעסטן אר-
דענונג. דאס טרפה'נע פלייש איז געווען בעהאלטן אין א נישט-אידישער
הונטער-גאס און פון דארט האט מען יעדעס מאל אוועקגעטראגן חלקים
צו די קונים, אדער געבראכט אין יאטקע א נישט אנזעהעוודיג שטיק.

פון וואך צו וואך האט זיך דאס „געשעפט“ פארגרעסערט. זיי האבן שוין געלאזט שחט'ן בהמות; אויף א ערב שבת אדער ערב יום-טוב, — זאגאר צו עטליכע בהמות. אין דער זעלבער צייט האבן זיי ביינאכט, אין דער ווייטער נישט-אידישער הונטער-גאס, געקוילעט אין א פערשטעקטער קאמער נאך אזא צאהל בהמות און האבן זיי ביליגער געלאזט. דערביי האבן זיי געשניטן די שענסטע חלקים פלייש, צווישן די אידישע בעל-הבית-טעם אין גאנץ קראקא איז געווארן בעוואוסט, אז ביי די צוויי נייע קצבים קען מען קויפן אמביליגסטן, זיי „שינדן נישט אזוי די הויט“ ווי אנדערע קצבים. זיי האבען דאדורך צוגעצויגען פאר קונים, די רייכסטע הייזער פון קראקא. זייער פערמעגן איז געוואקסן פון טאג צו טאג. זיי האבן אבגע-קויפט א הויף מיט שטאלן, מיט א אייגענע דירה. פריצים פלעגן שוין קומען צו זיי, פארלעגן אבצוקויפן גרעסערע פארטיעס בהמות.

אנדערע קצבים זענען דורך זיי בדיל-הדל געווארן, אראבגעגאנגען פון מארק. קיינער האט מיט זיי נישט געקענט קאנקורירן. זיי זענען געווארן די געניסטסטע פאכלייט אין דער בראנזשע. קיינער האט קיין קונה נישט געקענט פון זיי אוועקרייסן. זיי האבן אנגעהויבן זיך קליידן גרויסארטיג. שדכנים האבן זיי פארגעלעגט די שענסטע שידוכים. זיי האבן געגעבן נדבות אויף שטאדטישע צוועקן מיט דער ברייטער האנד. אינמיטן דער נאכט פלעגן זיי הארעווען אין דער געהיימער קאמער, אין דער גויאישער הונטער-גאס, ביים קוילען, אבשינדן, צעפערטלען, האקן און שניידן די טרפה'נע בהמות; אין דער פריה — אין דער יאטקע ביים כשר-געשאכ-טענעם פלייש. מיטאג-צייט, ווען ס'פלייש — דאס כשר'ע און טרפה'נע — איז שוין געווען אבגעלייזט, האבן זיי זיך אויסגעציהרט אין שענע קליידער און שפאצירט איבער דער שטאדט מיט גרויס גדלות און חשיבות.

קיין ווייב, קיין קינד, קיין משרתים האבן זיי נישט געהאט, ממילא האט קיינער נישט געוואוסט פון זייערע שענדליכע מעשים און דער מינדעסטער חשד איז אויף זיי נישט געפאלן.

אויך דערנאך, ווען זיי האבען חתונה געהאט, האבן זיי ווייטער אזוי קונציג פעהוילן זייערע מעשים, אז קיין ילוד-אשה, אויסער זיי, זאל זיך נישט דערוויסן. נאך דער חתונה האבן זיי געפיהרט גרויסארטיגע הייזער,

געווען גרויסע מכניס-אורחים, יעדער אורח חשוב, וואס איז געקומען אין שטאדט איז ביי זיי איינגעשטאנען. זיי האבן שוין בעוואוינט דאס שענסטע הויז אין קראקא. ביידע שותפים האבן פערנומען א גאנצע גרויסע הויז. עס איז ביי זיי געבוירן געווארן קינדער. די קינדער זענען אונטער-געוואקסן און מ'האט צו זיי געהאלטן די בעסטע מלמדים און ערציהער. אין זייער הויז זענען אבגעגעבן געווארן גענוג צימערן פאר מלמדים, ישיבה-בחורים, אידעלע אידן. זיי האבן געקויפט אין שטוב אריין די טייערסטע כלים. די שענק זענען געווארן אלץ מעהר אנגעפיהלט מיט גאלד און זילבער, קריסטאל און טייערער פארצעלאן.

אזוי ווי נור א קינד איז אלט געווארען 13—14 יאהר, האט מען עס חתונה געמאכט מיטן שענסטן יחוס שידוך, אריינגענומען אין הויז אן-איינעם אדער שנור אויף קעסט, געלאזט ליגן דעם גרויסן נדן אונגע-ריהרט, פערקעהרט: געלאזט דערצו צוואקסן פראצענט און פראצענט צום פראצענט. זייער פערמעגן איז מיט יעדן טאג אלץ מעהר געוואקסן, אפילו בלויז אויפן כשר'ן וועג האבן זיי היבש פערדינט, היינט-זשע נאך אויפן טריפה'נעם.

נאכן אבלויף פון לאנגע, לאנגע יאהרן איז מיט אמאל אריינגעטרעטען אן איבערברוך אין זייער שענדליכען מסחר, געקומען איז עס גאנץ אומ-דערווארטעט.

איינמאל איז איינער פון די שותפים, אהיימקומענדיג פון הינטער-וועגנס, אדורכגעקלטערטער א פערמאטערטער, אריין אין צימער פון זיין איידעם וועלכער איז געזעסען און געלערנט מיט התמדה. דער שווער, דער עם הארץ, האט זעהר באנומען דעם זיס-באנגליכער גמרא-ניגון, וואס זיין יונגישקער אידימ'ל האט מיט א דין גלעקעל קול'כעל אזוי הארציג גע-ציקלט. פלוצלונג דערהערט ער ווי דער איידעם לערנט:

— אז איינער עסט טרפות, אדער חלב, קומט איהם כרת! טאמער טהוט ער תשובה, איז עס איהם מכפר! אויב אבער ער טהוט נישט קיין תשובה, ווערט ער פאר דער צייט פערשניטן פון דער וועלט! אבער די מיתה פון כרת איז נאר אביסעל מכפר אויף זיינע זינד. דאס איבעריגע קומט ער אפ

אין גיהנום אויף יענער וועלט, אזוי לאנג ביז וואנען ער ווערט אויסגעליי-
טערט און גערייניגט פון זיינע זינד!

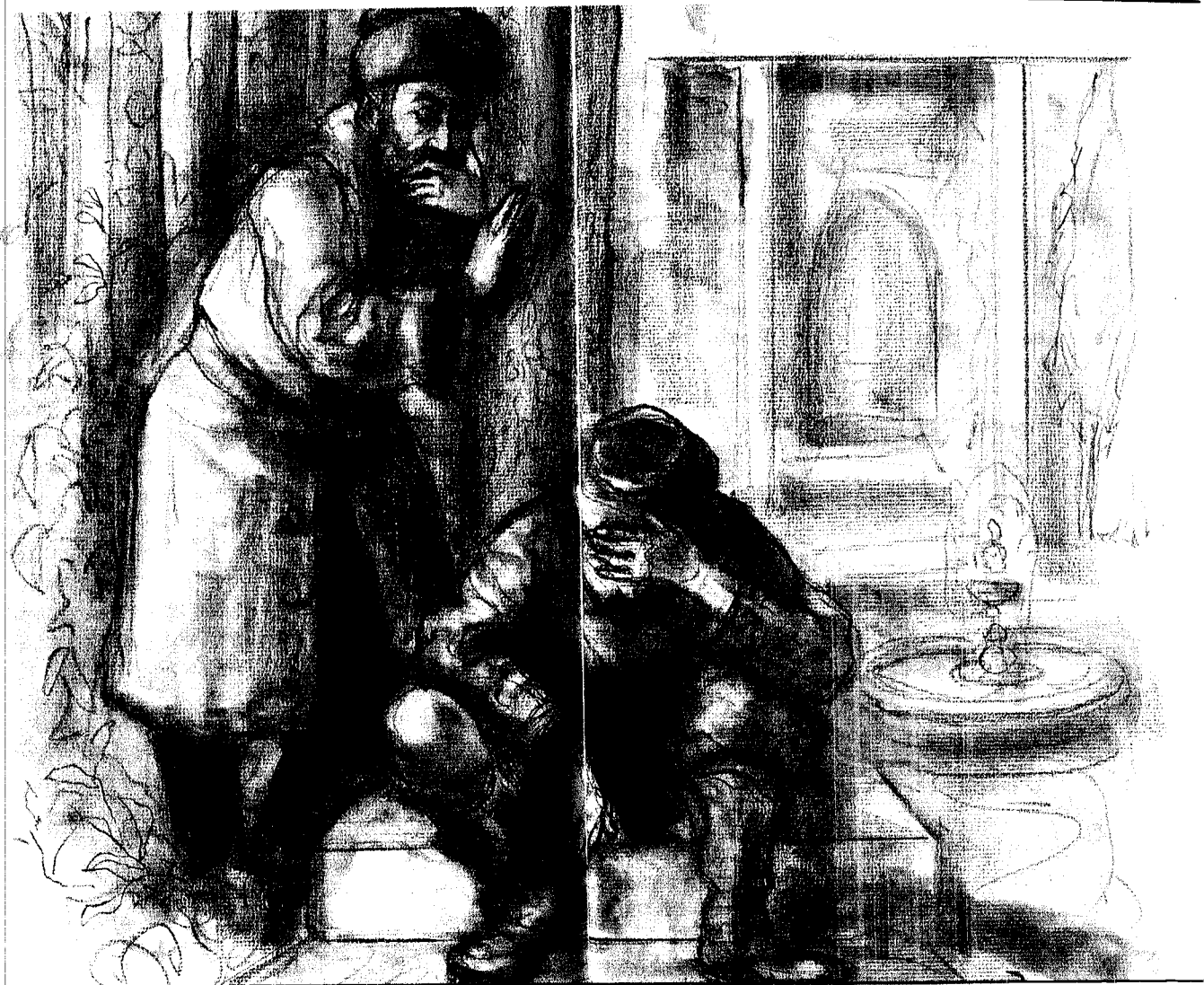
— דאס אלץ איז — האט דער איידים ווייטער געלערנט אויב ער האט
געגעסן בשוגג, אומגערן, דעמאלט איז די תשובה מכפר, טאמער אבער האט
ער געגעסן במזיד, בפרט נאך אויב איינער האט מאכיל טרפות געווען א
צווייטן במזיד, דעמאלט איז פאר זיין זינד אינגאנצען קיין תשובה נישטא
און ער ווערט פערפאלן אין כף-הקלע אויף אייביגע, אייביגע צייטן! אפילו
ווען ס'וועט זיין תחית-המתים און אלע רשעים וועלן אויפשטעהן, וועט
אבער ער, דער חוטא ומחטיא, נישט אויפשטעהן! אפילו ווען דאס גיהנום-
פייער וועט פערלאשן ווערן, וועט ער אבער נישט פערלאשן ווערן, „גיהנום
כלה, והם אינם כלים“.

דער עם-הארצישער שווער, דער מאכיל-טרפה'ניק, האט טיף אראפ-
געלאזט דעם קאפ, דערהערענדיג די ווערטער וואס זיין איידעם לערנט
ארויס פון די הייליגע ספרים. עס איז איהם געווארן זעהר טרויעריג אויפן
געמיט. ער האט זיך געטהון א דערמאהן, וואס איהם שטעהט-פאר אויף
יענער-וועלט, פאר זיין מאכיל-טרפות זיין. קיין שום תשובה איז פאר איהם
נישטא. אפילו ווען משיח וועט קומען און אלע טויטע, אויך די ערגסטע
רשעים, וואס זענען שוין אבגעקומען זייער שטראף, וועלן אויפשטעהן פון
די קברים תחית-המתים, וועט ער אבער ווייטער זיך וואלגערן אין שאול-
תחתית. דאס פייער פון גיהנום וועט שוין זיין פערלאשן, אבער ער וועט
ווייטער און ווייטער פלאקערן ביז דער אונענדליכקייט.

פינסטער איז איהם געווארן פאר די אויגן. ער האט געפיהלט ווי די גאל
צעגיסט זיך אין איהם און עס ווערט איהם מורא'דיג ביטער. מיט וואקעל-
דיגע פיס, אט-אט אנידער צופאלן חלשות, האט ער זיך אויפגעהויבן און
איז אריין צו זיך אין שטוב.

אז דאס ווייב האט דערזעהען זיין שרעקליכען מעמד, איז זי געבליבען
דערציטערט. זיין תמיד רויט, פולבלוטיג, קצב'יש פנים, איז דאסמאל גע-
ווען בלייך ווי א מת און שוידערליך פערקרימט אין א יסורי'דיגע
גרימאסע. ער איז געטאהן א פאל-צו צו דער סאפע, אנידערגעווארפן
זיך מיטן פנים אראפ און אויסגעבראכן אין א יאמערליך געוויין, אז א

און קיינעם פאלט נישט איין דעם קלענסטן חטד אויף אונז: אלע עסען
פונ'ם פלייש, וואס מיר קוילען יעדע נאכט! די פרומסטע הייזער קויפן ביי
אונז! אויף די שענסטע חתונות און ברית'ן וואו ס'איז פול מיט שטריימ-
לעך, אטלעס און סאמעט, קומט אויפן טיש אונזער נבלות וטרפות, חלב און
בלוט! וואס קומט אונז ארויס פונ'ם גרויסן עשירות, וואס מיר פערמאגן?
עסן מיר דען מיט צוויי לעפעל? ווערט מען דען נישט זאט מיט ברויט און
ציבעלע פונקט ווי מיט אייער-לאקשן און אינדיק? אונזערע פאר יאהר
לעבן, וועלן אוועק לויפן ווי א שאטן, ווי א רויך, און ס'וועט נאך קומען
יענע אייביגע וועלט, פונוואנען ס'איז קיין אנטרינונג נישטא. דארט וועט
מען אונז אנטהון אזעלכע מורא'דיגע פיין, ערגער ווי הונדערט קאטארגעס
צוזאמען! אונזער אמאליגן לעבן קליינערהייט ביים פעטער, אלס אבגעריי-
סענע, בארוועסע און הונגעריגע יתומים, וועט אונז אויסזעהען ווי א גן-
עדן אקעגן דעם ווי מ'וועט ברענען און בראטן אונזערע לייבער אין
גיהנום!!

אז דער שותף האט דערהערט די דאזיגע ווערטער, האט איהם אויך ארומ-
געכאפט א ציטערניש. עס איז איהם געווארען פינסטער און זייער און ער
איז שיער נישט אנידערגעפאלן חלשות פון פחד, פאר דער אונפערמיידליי-
כער צוקונפט וואס איהם ערווארט.

א לאנגע צייט האבן ביידע געשפרייזט מיט אראבגעלאזטע קעפ אין
פארכטיג שטילשווייגן. יעדער האט זיך פארגעשטעלט אין די געדאנקען,
דעם רעש וואס וועט ווערן צווישן די שווארצע מלאכי-חבלה אין גיהנום,
אין מאמענט ווען מען וועט זיי ביידע אריינברענגען געשטארבענערהייט;
ספעציעלע קעסלען קאכעדיגע סמאלע און הייסע פעך וועט מען פאר זיי
אונטערהייצן. אויף לאנגע גאפלען וועט מען זיי אויסשטעכן און שלידערן
אין די הייס-קאכנדיגע קעסלען אריין. פון איין קעסל ארויס — אין א
צווייטן קעסל אריין. זייערע יסורימ'דיגע געשרייען וועט קיינער נישט פער-
נעמען, טויב וועלען זיין אלע אויערן פאר זייערע וועהטאגן. קיין שארד
פון זייערע געשרייען וועט נישט דערגרייכן צום כסא-הכבוד. אלע טיהרן
און טויערן וועלען זיין פאר זיי פארשלאסן, ווארום זיי זענען די ערגסטע
זינדיגער. אפילו דער גרעסטער רשע אין דער וועלט, האט נישט אפגעטהון

במשך זיין גאנץ לעבן אזוי פיל שלעכטס, וויפיל זיי צעהנדליגער יאהרן האבן זיי מאכיל טרפות געווען, הונדערטער טויזענטער מענטשן האבן זיי מכשיל-געווען אין די הארבסטע זינד וואס גיבט נאר ביי אידן!

— ווייסטו וואס? — האט זיך אנגערופן איין שותף — לאמיר ביידע געהן צום היגן רב זיך מתודה זיין פאר איהם אויף אונזערע זינד און דער-צעהלן אלצדינג וואס אונז האבען אפגעטהון במשך אונזער גאנץ לעבן, אפשר וועט ער אונז ארויסגעבן א תשובה! איך בין גרייט צו נעמען אויף זיך די גרעסטע ליידן און בזיונות, אבי ניצול צו ווערן פון שווערן עונש און גיהנום. וואסערן בעדייט האבן דען די חרפות און יסורים אויף דער וועלט אקעגן די אונענדליכע, אייביגע גיהנום-פיין אויף יענער וועלט. דא אויף דער וועלט, איז דא צו אלע ליידן א טערמין, ביז דאנען און ווייטער נישט; דאגעגן אויף יענער וועלט דויערט אלץ ביז אייביגע איי-בינקייטן! מיר האבן נישט קיין אנדערע עצה! ווייטער טרייבן אונזער שענדליכן מסחר האט קיין צוועק נישט!

ביידע שותפים האבען זיך גוט אויסגעוויינט און אנגענומען א פעסטן בעשלוס, נאך אין דעם זעלבן אווענד, אין די שפעטערע שעה'ן אריינגעהן צוזאמען צום קראקאווער רב זיך מתודה-זיין פאר איהם און בעטן ער זאל זיי ארויסגעבן א תשובה אויף זייערע גרויסע זינד.

אין יענער צייט, ווען עס האט פאסירט די דא דערצעהלטע אכילת-טרפות-געשיכטע, איז אין קראקא געווען רב דער הייליגער בעל-מקובל און גרויסער צדיק הרב נתן שאפירא, מחבר פון קבלה-ספר „מגלה עמוקות“; דאס איז געווען א ג-טליכער מאן, א קדוש וטהור מיט אפענע ציכטיגע אויגן וואס האבן געזעהען אלצדינג וואס טהוט זיך אין פער-בארגענהייטן, וואס האבן אראפגעלייענט פון מענטשליכע צורות אלע זייערע מחשבות און טראכטענישן און געזעהען בעשיינפערליך אלע רמזים און סודות, וואס זענען פערבארגן צווישן די אותיות פון דער הייליגער תורה. אבער אין דעם פאל האט דער שטן פערשטעלט זיינע ליכטיגע אויגן, ער זאל נישט זעהען די שרעקליכע זאכן וואס קומען פאר ארום איהם, אין דער שטאדט, וואו ער איז מרא דאתרא, די מורא'דיגע פערברעכנס, וואס

עס בעגעהען צוויי חשוב'ע בעל-בתים, חוטאים ומחטיאים את הרבים און די מכשולים אין די פרומסטע הייזער מיט די הארבסטע איסורים: נבלה, טרפה, חלב.

א סך מאל זענען במשך דער צייט אויסגעבראכן אין קראקא מגפות. אמאל צווישן דערוואקסענע, וועלכע פלעגן פלוצלונג קראנק ווערן, ליגן צו בעט עטליכע טעג און געהן פון דער וועלט יונגער-הייד, און אמאל צווישן קינדער, וואס האבן נאך רעכט פון דעם לעבן ניט גענאסען און זענען פריהצייטיג פערשניטן געווארן.

דער מגלה עמוקות, דער רב פון שטאדט האט אפטמאל גוזר-תענית-געווען, גערופן אין שוהל אריין צו תשובה, תפילה וצדקה, צו פאסטן און תהלים-זאגן. די מגפה פלעגט זיך אויף א צייט אבשטעלן, ג-טס צארן — איינשטילן. אבער נאך א געוויסער צייט איז די מגפה ווידער אויסגעבראכן, מענשן זענען געפאלן ווי פליגן הערבסט-צייט און דאס גוטע ארט פלעגט פערזייעט ווערען מיט א פרישע צאהל קברים, דערוואקסענע און עופה'—לעך.

דער מגלה עמוקות, דער הייליגער פאסטאך פון זיין סטאדע, האט גע-פיהלט בחוש, אז עפעס א פערבארגן פייער ברענט ערגעץ-וואו, אז שרעק-ליכע חטאים ווערן אבגעטהון אין פערבארגעניש, וואס רופן ארויס ג-ט'ס צארן אויף דער שטאדט. אבער דערגעהן, וואס, ווער, וואו — האט ער נישט געקענט. דער שטן האט אנגעגורט אלע זיינע כחות הטומאה און פערשטעלט די קלארע אויגן פון הייליגן מגלה עמוקות.

ביז וואנען אין איינעם א פשוט'ן אווענר, זענען אריינגעקומען אין זיין בית-דין-שטוב, די צוויי גרעסטע גבירים פון שטאדט, די צוויי קצבים-שותפים, וואס מיט זייער ברייטער האנד האבן זיי אויסגעהאלטן זעהר פיעל צדקה-אינסטיטוציעס, תלמוד-תורה'ס און ישיבות.

— ברוכים הבאים! — האבן די משמשים זיי מקבל פנים געווען מיט גרויס כבוד און גלייך געלאפן מעלדן דעם מגלה עמוקות, אז די צוויי חשובסטע גבירים פון שטאדט זענען געקומען.

ביידע קצבים-שותפים זענען תיכף אריינגעפיהרט געווארן אין דעם שעהנסטן צימער פון רב'ס דירה; מ'האט פאר זיי געברענגט ווייסע

פאטעלן צום זיצן. דער מגלה עמוקות האט זיי אויפגענומען מיט פיל כבוד, ווי עס פאסט פאר אזעלכע עשירים. די רביצין האט געברענגט כיבוד און אוועקגעשטעלט אויפן טיש. אבער די געקומענע האבן גארנישט געוואלט טועם זיין און געזאגט, אז זיי דארפן רעדן מיטן רב א זעהר וויכטיגע זאך. דערביי האבן זיי געבעטן, אז דער רב זאל אלע אנוועזענדע הייסן ארויסגעהן פון צימער, אדער ער זאל מיט זיי אריינגעהן אין א חדר מיוחד, וואו זיי זאלען קענען רעדן א גרויסן סוד.

תיכף ומיד איז זייער ביטע ערפילט געווארן. די טהיר איז געווארן אב-געשלאסן און דער רב מיט זיי ביידע זענען געבליבן אליין.

ביידע האבן דאן טרויעריג און מיט גרויס בושא אראפגעלאזט די קעפ און איינער פון זיי האט מיט א טרעהרן-געשטיקט קול, זיך מודה ומתודה געווען, אז שוין צעהנדליגער יאהרן ווי זיי זענען מאכיל טרפות, אז נישטא קיין איין אידיש הויז אין גאנץ קראקא, וואס איז נישט דורך זיי פער-טרפה'ט געווארן.

זיי האבן דערצעהלט בפרטות אלע זייערע איבערלעבענישן פון זייער קינדהייט אן אלס עלענדע קיילעכדיגע יתומים, ביז דער צייט ווען זיי זענען שטיין-רייך געווארן, ווי אזוי זיי האבן אנגעהויבן פון אריינמישן קליינע שטיקער טרפה פלייש אין קוישלעך מיט כשר פלייש; דאן — שעכטן איין קעלבל דורך א שוחט און א צווייטע אליין קוילען אין א בעהאלטענער קאמער אין א פערווארפן הונטערגאס, דערנאך — קוילען א בהמה, דערנאך — א סך בהמות און אזוי ווייטער און ווייטער, וואס אמאל אלץ מעהר און מעהר, פון וואס זיי האבן ממש אנגעשארט פעסער מיט גאלד און געקויפט זיך אלץ מעהר נחלאות...

אז דער הייליגער מגלה עמוקות האט דערהערט זייערע וידי-ווערטער, איז איהם געווארן פינסטער פאר די אויגן און קאלטע אנגסטן זענען אויף זיין לייב ארויסגעטרעטן; ער איז אריינגעפאלן אין אהנמאכט און גענומען ציטערן און זיך ווארפן, אז די ציין אין זיין מויל האבן געקלונגען, מיט אלע כחות-אנשטרענגונגען האט ער ארויס געלאזט א הארץ שניידענדן קרעכץ. — אוי-וועה! אזוי פיעל כשר'ע מענטשן, קדושים וטהורים, תינוקות של בית רבן און זייגעדיגע קינדער, זענען געבעך דאדורך אומשולדיג פון דער

וועלט אוועקגעריסן געווארן!! איך האב אזוי פיעל מאל גוזר תענית גע-
ווען, גערופן אין שוהל אריין תהלים זאגן, אכטונג געגעבן אז ס'זאלן אין
שטאדט קיין חטאים נישט זיין! ווער אבער האט זיך געזאלט ריכטן אויף
אזא מורא'דיגן חורבן! פון הימעל האט מען עס מיר נישט געוואלט מגלה-
זיין! מ'האט מיינע אויגן מיט דיקע ווענד פערשטעלט, אז כ'זאל נישט
זעהען, נישט הערן און נישט וויסן!

אז די צוויי שותפים האבן דערהערט דעם רב'ס פערצווייפלטע רייד, האבן
זיי אויסגעבראכן אין א יאמערליך געוויין. אויך דער הייליגער מגלה
עמוקות האט ביטער געיאמערט, וואס אזעלכעס האט געקאנט פאסירן אין
דער צייט, ווען ער איז רב.

ווען זייערע אויגן זענען שוין געווען געשוואלן פון וויינען און די קוואלן
פון טרעהרן — אויסגעשעפט, האט דער רב געזאגט צו זיי מיט א אבלות-
דיג קול:

— געהט אהיים און צעברעכט אלע פליישיגע כלים, ווארום זיי זענען
דאך טרפה, דערנאך זאלט איהר קומען צו מיר!

באלד ווי זיי זענען ארויס, האט דער רב פונאנדערגעשיקט די שמשים
און אלע זיינע הויז-מענשען איבער גאנץ קראקא, אנזאגען דעם בעפעהל
פון רב, אז מ'זאל צעברעכן אלע פליישיגע כלים, סיי די חמצי'דיגע, סיי די
פסח'דיגע, קיין שריד ופליט זאל פון קיין פליישיגע כלי נישט בלייבן; אויך
די ווייק-שעפלעך און זאלץ-ברעטער זאל מען פערברענען. קיינער זאל
נישט פרעגן פארוואס, נאר טהון אזוי ווי דער רב הייסט.

צומארגנס בעגינען, איז אין אלע קראקאווער שוהלן, בתי-מדרשים און
מנינים, דאס זעלבע אויסגערופן געווארן בפקודת הרב, מיט א הארבן
אנזאג, נישט צו קויפן לעת-עתה קיין-פלייש, נאר עסן מילכיגס. די ווער-
טער פון רב זענען געווארן בעקרעפטיגט מיט א חרם, אז ווער עס וועט
נישט פאלגן דעם רב'ס בעפעהל און חס-זיין אויף די כלים, זאל ליגן אין
די „דריי אותיות“.

דאס גאנצע אידישע קראקא האט דאן אין איין טאג צעהאקט און צע-
בראקט אלע פליישיגע כלים. וואו מ'איז געגאנגען און געשטאנען האט
געקלימפערט און געטרעשטשעט פון בערגער צעבראכענע שארבנעס. דאס

בילד איז געווען מורא'דיג ; מענער, פרויען און קינדער האבן כסדר גע-
שלידערט אין דער ערד טייערע פארצעלאן-טעלער, גאנצע סערוויזן, וואס
איז צעשפרונגען געווארן אויף פיצפיצלעך. מ'האט געשלעפט פון אלע
בעהעלטנישן ארויס שוין לאנג נישט-געניצטע כלים און, אן רחמנות זיי
צעבראכן. אין גאנץ קראקא האט מען אפילו אויף קיין רפואה נישט בע-
קומען קיין איין פליישיגע כלי.

דאן זענען ביידע שותפים ווידער-אמאל געקומען צום רב מיט פער-
שעהמט און טרויערדיג-אראפגעלאזטע קעפ, כדי צו הערן, וואס זיי דארפן
ווייטער צו טהון.

דער רב האט מעהר נישט געקוקט אין זייערע זינדיגע פרצופים אריין,
אזוי ווי דער דין איז (,,מ'טאר נישט קוקען אין דער צורה פון א מענש א
רשע"), נאר שטעהענדיג מיטן פנים צו דער וואנד צו זיי געזאגט :

— איך אליין בין נישט אומשטאנד אייך ארויסצוגעבן א תשובה! אומ-
געהויער גרויס איז אייער חטא! איך מוז דערויף האבן א בית-דין פון
גרויסע רבנים, זיי וועלן אפשר קענען אייך ארויסגעבן א תשובה! דערווייל
געהט אהיים! קיין שום פליישיג מאכל זאלט איהר נישט עסן און קיין שום
וויין זאלט איהר נישט טרינקען, חוץ שבת, אויף יוצא צו זיין! איך וועל
צונויפרופן קיין קראקא די רבנים און ווען זיי וועלן שוין דא זיין, דאמאלס
זאלט איהר קומען!

זענען זיי ביידע אהיימגעגאנגען, געבראכענע, געהויקערטע, מיט אראפ-
געלאזטע אויגן כבושת גנב און זייערע פנים'ער זענען געווען שווארץ ווי
די ערד.

אין גאנץ קראקא האט קיינער נישט געוואגט צו פרעגן די סיבה פאר
וואס דער רב האט געהייסן צוברעכן אלע פליישיגע כלים. יעדער האט
געהארכזאם געפאלגט דעם רב'ס בעפעהל, ווייל זיי האבן געוואוסט, אז
אויב זייער הייליגער רב הייסט אזוי טהון — מסתמא איז ריכטיג.

און דער מגלה-עמוקות האט גענומען פונאנדערשיקן בריף צו פיהל
רבנים און זיי בעטן צו קומען קיין קראקא אויף איין בעשטימטן טאג, כדי
צו פסק'ענען בייזאמען א זייער שווערע הלכה.

אין קראקא, א שטאדט וואס איז געווען פול מיט חכמים וסופרים, איז קיין נייעס גישט געווען א צוזאמענפאהר פון רבנים, כדי צו בעראטן זיך וועגן א כלל-ישראל-ענין. קראקע איז געווען א צענטרום פון תורה און אידישקייט. קראקאווער לומדים און גאונים האבן גע'שמ'ט ווייט אין דער אידישער וועלט. אבער דאס צוזאמענרופן דאסמאל קיין קראקא אזוי פיהל רבנים אויף אמאל און גישט מודיע זיין פאראויס וועגן וואס פאר א ענין עס האנדלט זיך, צו עפעס וועגן א גזירת המלכות, צו — א הארבע שאלת עגונה, כדי די רבנים זאלן, פארן קומען צופאהרן, זיך באקענען געהנטער מיט דעם בעטרעפענדען ענין, — איז געווען פאר אלעמען א איבערראשונג. וואס האט פאסירט ?

אין בעשטימטען טאג, ווען אלע רבנים זענען שוין געווען פערזאמלט אין הויז פון מגלה עמוקות, דער קראקאווער רב, און אומזיסט איז געווען זייער אלעמענס בעמיהונג, צו דערגעהן וועגן וואס עס האנדלט זיך, האט דער רב געשיקט דעם בית-דין-שמש, רופן די צוויי שותפים-קצבים און ביזוואנען יענע זענען געקומען, געבעטן אלע רבנים אריינצוגעהן אין גרויסן בהמ"ד און פערנעמען די זיין-פלעצער, וואס זענען פאר זיי צוגעגרייט געווארן.

די צוויי שותפים-קצבים זענען תיכף געקומען צו געהן בפקודת הרב, בעגלייט פון בית-דין שמש און האבן אנגעטראפן אין בהמ"ד א פירכ-טערליך בילד : אין א האלב-רונד, חצי גורן עגולה, זענען געזעצען הדרת-פנים-דיגע רבנים, מיט לאנגע, פאטריארכאלע בערד און געקרייזעלטע פאות, אין ברייט-ארבעלדיגע, אטלאסענע זשוביצעס אין זיידענע גארטלען מיט שטריימלען אויף די קעפ, זייערע געזיכטער האבן אויסגעדריקט ערנ-סטע ערווארטונג, פאר דעם אומבעקאנטן ענין, וואס דארף דא פאר זיי פארגעטראגן ווערן.

דער מגלה עמוקות, וואס האט אלס מרא-דאתרא פערנומען דעם אויבענ-אן האט מיט ציטערדיגע ליפן פון זיין קאלך-ווייס פנים, אויסגערופן מיט א פארכטיג קול צו די צוויי שותפים-קצבים :

— דערצעהלט נאכאמאל פאר דעם בית-דין-הגדול דאס שרעקליכע וואס איהר האט מיר דערצעהלט.

א לענגערע וויילע האט געהערשט אין ביהמ"ד א אימה'דיג שטילשווייגען.

ביידע קצבים-שותפים האבן טרויעריג, און מיט בושה אראפגעלאזט די קעפּ. וויינען האבן זיי מער נישט געקענט, ווייל די הערצער זענען ביי זיי שוין געווען פערשטיינערט און די קוואלן טרעהרן — אויסגעטריקענט. מיט א פינסטערער קול, ווי א מת פון קבר ארויס, וואס בעט א תיקון פאר זיין זינדיגע נשמה האט איינער אנגעהויבן און דער צווייטער האט זיינע ווערטער נאכגעזאגט:

— שוין א סך צעהנדליגער יאהרן ווי מיר האבן מאכיל טרפות געווען די קראקאווער אידן! מיר האבן אליין געטויט אקסן און קעלבער און פערקויפט עס פאר כשר! אין אלע קראקאווער אידישע הייזער איז אריין געקומען אונזער טרפה פלייש! נישטא אין גאנץ קראקא קיין איין אידיש הויז, וואס זאל נישט האבן דורך אונז פער'טרפה'ט געווארן! מיר האבן דאדורך זיך ערווארבען א ריזיגן פערמעגן, געקויפט זיך הייזער, סעדער, גערטנער, ברילאנטען, גאלדענע און זילבערנע כלים, געטהון די שענסטע יחוס-שידוכים און געטיילט א סך צדקה! יעצט האבן מיר חרטה אויף אונזערע מעשים! מיר ווייסן, אז מיר וועלן דאדורך פון גיהנום קיינמאל נישט ארויס! ביז אהער האבן מיר נישט געוואוסט ווי גרויס דער דאזיגער חטא איז! מיר זענען עם הארצים, גראבע יונגען, קיינער האט מיט אונז קיינמאל נישט געלערענט! פון קינדווייז אן זענען מיר געווען קיילעכקיגע יתומים! יעצט האבען מיר זיך דערוואוסט! בעטען מיר דעריבער א תשובה! מיר זענען גרייט אפצוקומען אויף דער וועלט די ערגסטע חרפות, אבי צוקומען געלייטערט אויף יענער וועלט!

נאר איידער די צוויי שותפים-קצבים האבן געהאט פערענדיגט זייערע זידיי-רייד, האבן די רבנים, דערציטערט פון דער מורא'דיגע מעשה, וואס זייערע אויערן האבן דערהערט, אויסגעבראכן אין א געווייז און — זיך קורע געווען... טייל רבנים האבן פון צער זיך געווארפן אויף דער ערד און זיך צעיאמערט אזוי ווי אויף דעם חורבן בית-המקדש.

— וועה, וועה! — האבן די רבנים געקלאגט — „כל המאבד נפש אחת מישראל, כאילו אבד עולם מלא (אז איינער מאכט פערלירן איין אידיש נפש, איז גלייך ווי ער וואלט פערלירן א גאנצע וועלט)! וויפיל אידישע נפשות זענען דורך זיי פאר דערציט פון דער וועלט געגאנגען! צוליבן

נכשל ווערן דורך זיי מיט עסן נבלה, טרפה, חלב, תאבן אויף פיל נפשות בעקומען דעם שרעקליכען עונש כרת!!! וואו איז פערלאן פאר זיי א תשובה?!

זייער האפנונג איז פערלירן! — תאבן טייל רבנים אויסגערויפט מיט גרויס פערצווייפלונג.

— זיי קומט אלע ארבע מיתות בית-דין! סקילה, שרפה, הרג און חנק — תאבן אנדערע רבנים געזאגט.

— ניין, דאס וועט זיי אויך נישט העלפן! — תאבן אנדערע רבנים געזאגט און זיך צוגעהערט צו די אימה'דיגע רייד, וואס די רבנים האבן אין די ערשטע היינט מינוטס פון קטל די צאנות געדונערט אויף זייערע קעפ. אויף זייערע הערצער האבן זיי געפילט שווערע משאות און אין מויל — גלייך ווי די גאל וואלט זיך אין זיי צוגאסען.

מיט די לעצטע כחות תאבן זיי זיך א ווארף געטון צו דער ערד און אנגעהויבן בהמשה צו ווארען אור ריטשען!

— הייליגע רבנים! האט רחמנות אויף אונזערע נשמות! אויף אונזערע לייבער ואלט איהר גארנישט חס וניין! איהר מענט אפילו הייסן שניידן פון אונז שטיקער פליש און בעשער די וואונדן מיט זאלץ, וועלן מיר קיין פיסע נישט טון, אבי אונזערע נשמות ראטעווען פון אייביגן גיהנום!!

ווען דער מגלה עמוקות האט צוגעזעהן די צארנדיגע פנימער פון די רבנים און געהערט דאס אונגענשטליכע יאמערן פון די קצבים-שותפים, האט איהם דאס רחמנות שטארק איבערגענומען און ער האט זיך געווענדעט צום בית-דין, מיט תחנונים'דיגע רייד, ווי א מליץ טוב:

— ווערער חשובע רבנים! מיר האבן א קימא-אין און אונזער הייליגער גמרא, אז עס איז נישטא דער חטא, אויף וועלכע ס'זאל נישט העלפן קיין תשובה! תשובה שטאמט אלע הימלען און רייסט אויף אלע פערשלאסענע טעיערן! מיר געפינען ביי משה מלך יהודה, וועלכער האט אוועקגעשטעלט א צלם אין בית-המקדש און ווען ער האט תשובה געטון, האבן די מלאכים פערשלאסן פאר איהם אלע טויערן פון תשובה, נישט צולאזענדיג, אז די תשובה זאל פון איהם אנגענומען ווערן. — דאמאלס האט זיך כביכול אליין איהם איהם מרחם געווען און געעפנט פאר איהם א טהירל אונטערן כסא הכבוד און אנגענומען זיין תשובה! אויב הייליג האט זיך מרחם געווען איהם אור שרעקליכן חוטא, וואס האט אריינגעשטעלט א צלם אין בית-המקדש, פארוואס איין מיר זיך נישט מרחם זיין איבער אט די צוויי מענשען און זיי בייחיליג זיך. דאס ווער תשובה זאל ווערן אנגענומען? זי ריהערבעט ווערטער פון מגלה עמוקות תאבן ווייך געמאכט די הערצער פון בית דין הגדול און זיי אנגעפילט מיט רחמים צו די צוויי שרעקליכע יוניגערער, וואס זענען נאך אלץ געלעבן אויף דער ערד, איינגעגראבן דאס פנים אין דער ערד. אייניגע פון די רבנים האבן זיך מיט א ווייניגער קול אנגערופן צום מגלה עמוקות, ער זאל ביידע קצבים איהם אויפגעבן אש מוועט דא קלערן א עצה, ווי אויך מציל צו זיין זייערע נשמות פון אש של גיהנום.

נאכדעם ווי די צוויי שותפים-מאכיל-טריפה'ניקעס זענען אוועק אהיים, האט דאס בית-דין פון רבנים, גענומען זיך ערעניגען צו דער ארבייט אויסצוגעפיען פאר זיי א תשובה. כדי נאכ'ן טויט זאלן זיי אהינקומען אויף יענער וועלט אינגאנצן געליטערט פון זייער מורא'דיגן חטא.

נישט אויף לייכט איז צוגעגאנגען דאס אויסארבייטן די תשובה און נישט אויך שוועריג, הויכע, רבישע שטעטלס האבן זיך טיף געקנייטשט, אויך געווארען אין די געדאנקען גאנצע שטעק מיט ספרים: ש"ס ופוסקים ראשונים ואחרונים, די אלע שטעלן, וואס האבן א שייכות צו חטא-ומחטא'ן זיין, צו ממשל-את-הרבים-זיין און צו דעם הארבן איסור כרת, פאר עסן חלב און געבן אנדערע חלב צו עסן.

די רבנים האבן זיך נישט פערלאזט בלויז אויף זייער בקיאות און אויף זייער ערעדענקען פונאויספונדעניג די אלע שטעלן וואס זענען פונאנדער-געווארען דא און דארט אין גרויסע יאר היסטאריעס וואס האבן זיך גרויסער צאל מסור-ספרים. די טישל פון בהמ"ד זענען געווארן אנגעלעגט מיט גרעסער צועמפנט ספרים, וועלכע מהאט ארויסגענומען פון די לאנגע פאליצעס,

אויף די וועג. אויך דער מגלה עמוקות, האט געבראכט טייערע ספרים, יקריהמציאות!, פון זיין שטוב און געוויזן, אז ס'איז פארט דא א תשובה פאר די דאזיגע שרעקליכע חטאים.

די שארפע רבישע וויכוחים האבן זיך פערצויגן ביז שפעט אין דער נאכט אריין, ווען די רבנים זענען געווען שוין ערשטעט פון מעדקייט, האט מען די שקלא-טורא איבערגעריסן ביז אויסצומארגנס און קראקאוער חשובע בעלי-בתים האבן אהינגענומען צו זיך, יעדער א רב אויף נאכטלעכער.

באלד ווי ס'איז טאג געווארן, האבן די רבנים זיך אויפגעהויבן פון זייער שלאף, געדאווענט, עפעס-וואס איבערגעביסן און געאיילט אין גרויסן קהל'ישן בהמ"ד כדי ווייטער פארטצוצווען דעם נעכטיגן איבערגעריסענעם יכוח, וועגן דעם וואס פאר א תשובה ארויס צוגעבן ביידע שותפים-מאכיל-טריפות.

אויז זענען אוועק סעג און די רבנים האבן אלץ נישט געקענט זיך אייביגן אויף איין תשובה-פארם, וועלכע זאל ביידע בעל-עבירה'ס לייטערן אויף דער וועלט פון זייערע זינד.

די שותפים-קצבים זענען די גאנצע צייט געלעגן אבגעשלאסן ביי זיך אינדערהיים פערגלייכערע, אנשטומט, די פנימער — שווארץ ווי די ערד, נישט געקענט, נישט געשלאסן, נאר ביטער געוויינט פון מאל צו מאל, ווען נאר ס'האט זיך אנגעוואלט אין זיי א ניי ביטער טרעהרן.

און ביי דעם אלעס, האט גאנץ קראקא נישט געוואוסט אפילו קיין מינדעסטען, וועגן וואס ס'האנדעלט זיך, נאכדאס נישטען געקומען צו פארוון קיין קראקע, אויף פיהל רבנים און וואס פאר אן שייכות ווער קומען האט מיט די צוויי שותפים-קצבים. ווארום אין שטרענגסטער העזיגמייט האט דער מגלה עמוקות געזעהן די רבנים-בעראטונגען. קיין שום ווייניגער האט זיך דאמאלס נישט געטראט געפינען אין קהל'ישען בהמ"ד, חוץ זיין בית-דין שטוב און ער. דער ביד-משמ, האט געקומען א שטרענגע אנזאג, נישט ארויסצולאזן די פארע פון מויל און מיט קיין האלב ווארט זיך נישט ארויסקאפן, וועגן דער שרעקליכער ענדעקונג פון צעהנליגער יארהענט-לאנג מאכיל-טריפות-זיין דורך די צוויי רייכטע שותפים-קצבים, ביז דער צייט, ווען דאס וועט דארפן פערעפנענליכט ווערן.

דאס הויזגעזעץ פון די שותפים-קצבים, זייערע ווייבער, קינדער, איי-דעם און שוורן, זענען צוגעשטאנען צו זייערע מענער און פאטערס: — טאטע! שווער! וואס איז געשען? זאגט! רעדט! א ווארט! זיי האבן מיטגעמאכט מיט זיי די גאנצע צייט, נישט געלאזט די שטובן אויפריימן. אבער — ס'האט גארנישט געטאלפן. ביידע האבן געשטומט ווי די וואנד.

ענדליך איז געקומען דער טאג, ווען ס'איז אין גרויסן קהל'ישן בהמ"ד, אויף דער רבנים-בעראטונג, אויסגעשריבן געווארן מיט א געזונגע פנעם אויף א לאנגן בויגן פאפיר, דער אוסן פון די תשובה פאר ביידע שותפים-מאכיל-טריפה'ניקעס.

דאמאלס האט דער מגלה עמוקות געשיקט זיין שמש רוקן ביידע שות-פים, זיי זאלן קומען זיך שטעלן פאר די רבנים.

די רבנים האבן כמעט נישט דערקענט די צוויי אריינגעקומענע וועלכע זיי האבן געזעהען ערשט מיט געזעהלעס טעג צוריק... שרעקליך געען-דערט האבן זיך ביידע, במשך די דאזיגע געזעהלעס טעג, זיי זענען פשוט געווען נשתנה צורה. א פנים נישט פון קיין לעבעדיגע מענשן, נאר פון נויטם למות, פערחלשעט, פערשמאכטע, און איין טראפן בלוט, וואס האלטן זיך קוים אויף די פיס...

דערענדערג זייער שוידערליך אויסזעהן, וואס פון צוויי געזונטע, פולבליטע קצבים איז געווארן במשך געזעהלעס טעג, צוליב פערזעהערט ווערן פון אייגענער חרטה און תשובה אויף זייערע געגאנגענע מעשים — האבען זיך רבנים זיך צווייטן און צערן אויף יסורים.

— זיי זענען דאך שוין בעל-תשובה'ס, צדיקים גמורים! — האט אויסגערופן איין רב, וועמעס רחמנות'דיגע הארץ עס האט זיך געקארשטעט פון שרעקליכע.

— זייער בלוט און פלייש איז דאך, אזוי ווי א קיבוץ-עולה, שוין פערזעהערט געווארן אויסן מזהב פון תשובה! — האט א צווייטער רב אויסגערופן מיט טרעהרן און זיין שטימע האט געציטערט.

דער מגלה עמוקות האט זיך אנגערופען צו די צוויי אריינגעקומענע,
וועלכע זענען געבליבן שטעהן ביי דער טהיר מיט אראפגעלאזטע קעפ:
— צו זענט איהר גרייט מקבל צו זיין אויף זיך דאס אלץ וואס מיר
וועלן אייך הייסן?

— יא!!! — האבן ביידע אפגעזעטפערט מיט אלע זייערע כוחות —
אפילו ווען איהר וועט הייסן, אז מיר זאלן זיך לאזן צושניידן אויף שטיי-
קער לעבעדיגעהייד, וועלן מיר עס מקבל זיין באהבה! מען וועט אונז
נישט בעדארפן בינדן! מיר וועלן ליגן רוהיג און פארנעמען די יסורים
שטילשווייגענד, קיין פיפס נישט ארויסלאזן, נאר זאגן: „עס זאל זיין א
כפרה פאר אונזערע זינד!“

— טא הערט! — האט דער מגלה עמוקות צו זיי געזאגט — געהט אהיים
און טהוט פונקט אזוי ווי מיר הייסן אייך: די זאכן פון אייערע קינדער,
זייערע מלבושים און ציהרונג, זאלט איהר יעדן פון זיי אוועקגעבן און
גלייך זאלן זיי זיך ארויסציהען פון אייך! דאגעגן אייערע ווייבער זאלט
איהר לאזן בלויז די מלבושים און בעטגעוואנד, אבער נישט קיין ציהרונג!
פאר אייך גופא זאלט איהר קיין מלבושים אויך נישט איבערלאזן, נאר בלויז
איין אלט העמד אויפן לייב, א אלטע פאר הויזן מיט איין ארבע-כנפות א
אלטע פאר לאטשן אויף די פיס און איין אלט געמיינ מלבוש. דאס איבריגע
וואס וועט איבערעבלייבן, זאלט איהר אנלייגן אויפן הויף פון אייער הויז
א גרויס פייער און דאס אלץ פערברענען! אלצדינג זאלט איהר אריינווארפן
אין פייער און ס'זאל אייך קיין שום זאך נישט זיין קיין שאד: קליידער, ציה-
רונג, מעבעל, וועש, קארעטעס, שליטנס, טייערע געשפאנען — פון אלעס
זאל ווערן אש און קיין שריד ופליט זאל דערפון נישט בלייבן! דערנאך
זאלט איהר פערקויפן אייער לעבעדיגן און טויטען פארמעגן: די פערד, די
בהמות און עופות, די הייזער, די גערטנער, די פעלדער און וועלדער, און
דאס געלד — פערברענען. אפילו אויף צדקה עס נישט צוטיילן, ווייל עס
איז אסור בהנאה! אייערע ווייבער זאלן זיך דאן אויפהאלטן ביי די
קינדער! און ווען איהר וועט שוין האבן דאס אלץ דורכגעפיהרט, זאלט
איהר קומען צו מיר און איך וועל אייך זאגן, וואס איהר דארפט ווייטער
טהון!

ביידע שותפים-קצבים זענען גלייך אהיימגעלאפן און געטהון אזוי ווי דער מגלה עמוקות האט זיי געהייסן. זיי האבן ארויסגעגעבן זייערע קינדער די זאכן וואס געהערן צו זיי און זייערע ווייבער די נויטווענדיגסטע מלבושים און בעטגעוואנד. דאס איבריגע האבן זיי ארויסגעטראגן אויפן הויף, בעגאסן מיט נאפט און אונטערגעצונדען. בשעת עס האבן געברענט די טייערע חפצים, וועלכע זיי האבן ערווארבן במשך פון פיל צעהנדליגער יאהרן, האבן זיי זיך אומגעהויער געפרעהט.

— אזוי זאלען ברענען אונזערע חטאים! — האבן זיי געזאגט פול מיט הארץ — בעסער זאלן אונזערע זאכן ברענען, איידער אונזערע נשמות אין גיהנום!

נישט אזוי געשווינד האט געקענט דורכגעפיהרט ווערן דאס פערברענען זייער גאנץ פערמעגן. לאנגע, לאנגע טעג האט דאס פערנומען. און ווען פון זייער גאנץ פערמעגן איז שוין נישט געהאט איבערגעבליבן קיין מינ-דעסטן, — דאמאלס זענען זיי אוועק צום רב און דער מגלה עמוקות האט זיי ארויסגעגעבן דעם ווייטערדיגן טייל פון דער תשובה.

— יעצט — האט דער מגלה עמוקות געזאגט צו די צוויי קצבים-שותפים, די בעלי-תשובה — נאכדעם ווי איהר האט שוין פערברענט אייער גאנץ האב-און-גוטס און איבערגעלאזט פאר זיך בלויז דאס נויטיגסטע כדי דאס נאקעטע לייב צוצודעקן — זאלט איהר אייך ארויסלאזן איבער דער שטאט בעטלען! פון טהיר צו טהיר זאלט איהר געהן, צו די היימישסטע, צו די נאהנטסטע, נישט רעכענען זיך מיט קיין שום בושה, נאר אומעטום אויס-שטרעקן א בעטלהאנד נאך א נדבה! א פרוטה צו א פרוטה זאלט איהר צונויפלעגן און אז איהר וועט שוין האבן צונויפגעזאמלט עטליכע גילדן, זאלט איהר געהן אויפן אלטווארגמארק, וואו מען פערקויפט אלטע, אפ-געטראגענע מלבושים און דארט זיך קויפן א פאר אלטע לייווענטענע הויזן, א אלטע ארבע-כנפות, א פאר אלטע צוריסענע שיד און א אלטע אויסגע-ריבן ווינטער-היטל. די דאזיגע מלבושים זאלט איהר אנטהון און דאס וואס איהר טראגט יעצט אויף זיך, זאלט איהר אויך פערברענען, ווייל דאס איז א איבערבלייבעניש פון אייער פערמעגן, וועלכעס איהר האט ערווארבן דורך מאכיל-טרפות-זיין אידן און עס איז דעריבער אויך אסור בהנאה!

מיט איין ווארט: אויף אייער לייב זאל זיך ניט געפינען קיין שום פאדעם פון טרפה פארדינטע געלד, נאר פון אויסגעבעטנס, וואס גוטהארציגע מענשן האבן אייך געשאנקען! געהט און טהוט ווי איך הייס אייך! ווען איהר וועט שוין האבן דאס דורכגעפיהרט און אויף אייערע לייבער וועט מעהר נישט זיין קיין שריד ופליט פון אסור בהנאה'דיגן פערמעגן, דאמאלס זאלט איהר ווידער אמאל צו מיר קומען, וועל איך אייך ווייטער זאגן וואס איהר האט צו טהון!

— מיר וועלן טהון, הייליגער רבי, אזוי ווי איהר האט אונז געהייסן! — האבן ביידע געזאגט מיט גרויס שמחה — מיר ווילן בעסער פערשעהמט ווערן דא אויף דער וועלט איידער דארט אויף יענער וועלט! ווען מ'האט אין קראקא דערזעהן ארומגעהן בעטלען איבער די הייזער, די נעכטיגע צוויי גרעסטע גבירים פון שטאט, איז די איבערראשונג און די שטוינונג געווען געוואלדיג גרויס. כאטש זיי האבן זייער שוידערליך, נשתנה-צורה'דיג אויסגעזעהן, האט מען זיי דאך פארט דערקענט און א גרויל האט יעדן אנגעכאפט פון אנבליק אויף זיי.

פון רחמנות האבן פיל געוואלט זיי געבן גרעסערע מטבעות, אבער מעהר ווי א איינאיינציגע פרוטה האבן זיי נישט געוואלט נעמען.

— זאל אונז דאס צונויפבעטלען אויף אביסעל אנטהועכץ, נישט אזוי לייכט אנקומען! — האבען זיי געזאגט איינער צום אנדערן — מיר טארן נישט זיין קיין גרעסערע מיוחסים ווי יעדער ווילד-פרעמדער שלעפער וואס קומט אין שטאט אריין און געהט איבער די הייזער! אנדערש וועט עס זיין נהנה-געווען פון דער צייט, ווען מיר האבען געשפילט א גבירישע ראלע אין שטאט, דורך אונזער מאכיל-טרפות-זיין און אנשארן פעסער מיט גאלד!

האט עס דעריבער געדויערט עטליכע טעג, ביז וואנען זיי האבן אנ-געקלאפט אין יעדע טהיר, בעקומען א פרוטה און צונויפגעזאמעלט עטליכע גילדן.

ענדליך זענען זיי געקומען צום מגלה עמוקות אין א פאר גראבע, לייווענטענע הויזן נישט לויט זייער מאס, צוקנייטשטע, צוקנארעטע, א

לאטע אויף א לאטע מיט גראבע שטעך גענייט; אויף די פיס א פאר אלטע
הילצערנע כאדאקעס, וואס האבן דומפ אבגעהילכט ביים געהן, ווי פון
ארעסטאנטן-קאטארזשיקעס און אויפן קאפ — א צעהאדערטע, וואטענע
קוטשמע, פון בארג מיסט אראפ. צו דער דאזיגער שרעקליכער הלבשה, איז
נאך זייער פנים געווען געל ווי וואקס, פון נישט עסן און נישט שולאפן און
מיט איינגעגעסענעם ברוד, פון נישט וואשן זיך.

אז דער מגלה עמוקות האט זיי אנגעקוקט און אין די געדאנקען געמאכט
א פערגלייך צו זייער גבירישן אויסזעהן מיט א קורצע צייט צוריק, ווען זיי
זענען צו איהם געקומן ס'ערשטע מאל — איז ער שיער אין חלשות אני-
דערגעפאלן... מיט זודיגע טרעהרן האט זיך דער מגלה עמוקות בעגאסן
און זיין הארץ האט זיך איהם צונויפגעקארטשעט פון רחמנות אויף די צוויי
אזוי שטארק ליידענדע בעל-תשובה'ס.

— רבוננו של עולם! — האט דער מגלה עמוקות געטהון א געשריי-ארויס
מיט אויפגעהויבענע אויגן און אויסגעשטרעקטע הענד צום הימעל — זעה
וואס פאר א טייער פאלק דו האסט! אויף וואס פאר א קרבנות אידן זענען
אלץ גרייט פאר דינעטוועגן, כדי צו הייליגן דיין נאמען און מפרסם-זיין
דיין גרויסקייט אויף דער וועלט און אויף יענער וועלט! ביי קיין שום
אומה ולשון וועסטו דאך דאס נישט געפינען, אפילו צווישען די בעסטע!
היינט-זשע צווישן אזעלכע רויהע פראסטאקעס, ווי די צוויי בעל-תשובה,
וואס האבן קיינמאל נישט געלערנט און ווייסן רעכט נישט, וואס אידישקייט
איז אזוינס! קיילעכיגע יתומים פון קינדווייז אן און זיי קענען אפילו רעכט
נישט דאווענען!

דער הייליגער מגלה עמוקות האט געוואלט זיי זאגן דעם ווייטערדיגן
פארגעשריבענעם טייל פון דער תשובה, וואס דאס בית-דין-הגדול פון
רבנים האט פאר זיי אויסגעארבייט, אבער ער איז נישט אימשטאנד געווען
צו עפענען זיין מויל. דאס הארץ האט אין איהם געטריפט מיט בלוט צוזע-
הענדיג די פיין פון ביידע בעל-תשובה'ס.

ער האט זיך דאך מיט אלע כוחות געשטארקט און אנגעהויבן:
— זייט וויסן, אז די גאנצע צייט וואס אייערע גופים ווערן פערצעהרט
פון תשובה און חרטה, לייד איך נישט ווינציגער פון אייך! איך עס קוים

להחיות את נפשי און שלאף בלויז געצעהלטע מינוטן אין מעת-לעת! איך
הער נישט אויף צו קלאגן און וויינען דערויף, וואס אזא מורא'דיגע זאך
האט געקענט פאסירן אין דער שטאט, וואו איך בין מרא-דאטרא! איך
וואלט זעהר וועלן פערגרינגערן אייערע לידן און פערשאפן אייך וואס
וועניגער בזיונות! אבער ווייל איהר זענט מיינע ברידער, קינדער פון
אברהם יצחק ויעקב, וויל איך דאך אז איהר זאלט ניצל ווערן מדינה של
גיהנם, מוז איך גובר-זיין מיין רחמנות און אייך הייסן טהון אזוי ווי דאס
בית-דין-הגדול האט פארגעשריבן! פונקט ווי א דאקטאר א כיוורוג, טאר
נישט זיך איבערנעמען מיט די יסורים פון קראנקען ביים שניידן זיין לייב,
נאר אריינדרינגען מיטן מעסער אלץ טיפער און טיפער אין די פוילענדע
ערטער און זיי אויסשניידן ביז צום ביין און אמאל אפילו דעם ביין אויך
אויסקראצן, אזוי טאר איך. אויך נישט חס-זיין אויף אייערע גופים, נאר זיי
אויספייניגן מיט די ערגסטע שמערצן, אבי אייערע נשמות מציל צו זיין
פון אייביגן גיהנם-פייער!

אלזא, הערט, וואס איהר האט ווייטער צו טהון: איהר זאלט ביידע געהן
איבער אלע שוהלן און בתי-מדרשים פון גאנץ קראקא, בעת זיי זענען
איבערפולט מיט מתפללים, ארויפגעהן אויפ'ן בימה און אויסרופן בקול
רם:

— רבותי! מיר זענען פושעים! עוכרי ישראל! א סך צעהנדליגער יאהר
האבן מיר אייך מאכיל טרפה געווען. פעראומגליקט אייך און אייערע נשמות
מיט נבלה און חלב! ווער ווייסט וויפל נאהנטע אדער קינדער פון אייך
זענען צוליב דעם פאר דער צייט, יונגערהייט פערשניטן געווארן פון דער
וועלט, געהאט כרת! מיר זענען זיך דערויף עפענטליך מתוודע און מיר
בעטן אייך, אז איהר זאלט אונז מוחל זיין און אויך מתפלל-זיין צו ג-ט,
אז אויך ער זאל אונז מוחל זיין!

איהר זאלט שטעהענדיג אויפ'ן בימה אזוי לאנג יאמערן און קלאגן און
רייסן זיך די האר פון קאפ ביז וואנען דער גאנצער עולם וועט ווערען
געריהרט פון אייער געוויין און זאגן, אז זיי זענען אייך מוחל במחילה
גמורה און זיי וועלן בעטן צו ג-ט, אז אויך ער זאל אייך מוחל זיין.
דאן זאלט איהר פאר'ן סוף דאוונען זיך אנידערלעגן אויף דער שוועל פון

דער טהיר און בעטן, אז אלע וואס וועלן ארויסגען, זאלן אויף אייך ארויפטרעטן און אייך שפייזן אין פנים אריין.

די גאנצע צייט, וואס איהר וועט אזוי ליגן אויף דער ערד און דער ארויסגעהנדיגער עולם וועט אויף אייך ארויפטרעטן, זאלט איהר זאגן וידוי פון דער יום-כפור'דיגער שמונה-עשרה און קלאפן זיך אין הארצן „על-חטא“!

ווען איהר וועט שוין האבן אזוי געטהון אין אלע קראקאווער שוהלן און בתי-מדרשים, קיין איין בית-תפלה נישט פערפעהלט, דעמאלט זאלט איהר ארויסגען אויפ'ן בית-החיים און זיך ווארפן אויף די קברים פון די צדיקים און אלע לעצטנס פערשטארבענע; איהר זאלט בעטן מחילה ביי די הייליגע צדיקים און נפטרים, אז זיי זאלן פאר אייך מתפלל-זיין און זיין מליצים-טובים פארן כסא הכבוד פאר אייערטוועגן.

נאך דעם אלעס זאלט איהר פערלאזן קראקא אויף דריי יאהר צייט, איהר זאלט וואנדערן נאר צו-פוס, שטענדיג זיין נע-ונד, נישט אויפהאלטן זיך אויף איין ארט לענגער ווי איין מעת-לעת, חוץ אין שבתים און ימים-טובים, קיין שום וועטער, קיין רעגען, קיין האגל, קיין שניי און קיין זאוויערוכע זאל אייך נישט אפהאלטן פון כסדר'דיגן וואנדערן. וואו איהר וועט נעכטיגן היינט זאלט איהר נישט נעכטיגן מארגן. אין יעדן אידישן ישוב וואו איהר וועט קומען, זאלט איהר קודם כל געהן אין שוהל אריין, ארויפגען אויפ'ן בימה און אויסרופן:

— אידן, זייט וויסן, אז מיר זענען פושעי-ישראל! מיר האבן עטליכע צעהנדליג יאהרן מאכיל טרפות געווען! איצט טהוען מיר תשובה און מיר בעטן אייך, אז איהר זאלט מתפלל זיין פאר אינזערע נשמות, אז זיי זאלן האבן א תיקון!

א גאנצע וואך זאל קיין פליישיג מאכל נישט קומען אין אייער מויל, חוץ שבתים און ימים-טובים, אבער אויך דאמאלט — בלויז נאר יוצא צו זיין, א כזית פלייש קוים. שלאפן זאלט איהר אויף דער הוילער ערד מיט א שטיין צוקאפנס. די גאנצע צייט זאלט איהר בעטלען, אבער נאר אזוי פיל, כדי איבערצוקומען דעם טאג בצמצום, אבי די נשמה זאל זיך אין אייך דערהאלטן. אויף מארגן זאלט איהר קיינמאל גארנישט איבערלאזן.

אז איהר וועט אייך אזוי פיהרן 3 יאהר צייט, זאלט איהר צוריקקומען צו-פוס קיין קראקא, אויב איך וועל נאך דעמאלט לעבן, וועל איך אייך זאגן וואס איהר האט ווייטער צו טהון, טאמער וועל איך חס ושלום זיך שוין מעהר נישט געפינען צווישן די לעבעדיגע, וועט ביי מיין ממלא מקומי זיך געפינען א פער'חתמ'עטן בריף מיט אנווייזונגען, ווי אזוי איהר זאלט זיך נוהג זיין ווייטער.

צווייטער טהייל

אין די שטאדט קראקא ב. סאקאלאו

נאכן פסק פון
בית-דין של מטה
דער פסק פון
בית-דין של מעלה

גלייך פון דער בית-דין שטוב פון מגלה-עמוקות, האבן ביידע שותפים-בעלי-תשובה, זיך ארויסגעלאזן אויף זייער וואנדער-וועג, כדי תיכף אנ-צוהויבן אפקומען פאר זייערע זינד. זיי האבן זיך אפילו מיט זייערע ווייבער און קינדער נישט געזעגנט פארן ארויסלאזן זיך אין אזא פיינפולן וועג, נאר נישט מיטנעמענדיג מיט זיך גארנישט, הויל און בלוין, ווי זיי שטעהען און געהען האבן זיי גלייך פערלאזט זייער היים-שטאדט.

קיין שום ציל האבן זיי נישט געהאט פאר זייערע אויגן. עס איז קיין חילוק נישט געווען, ווען ערגעץ-וואו אנצוקומען, וואס פאר א ארט דאס וועט זיין, ווי עס הייסט און צו עס איז א אידישער אדער נישט-אידישער ישוב. פערקעהרט, זיי האבן ליבערשט געוואלט בלאנקען וואס לענגער הינטער-וועגנס, אין איינזאמען פעלד אדער וואלד, אונטערן פרייען הימעל, ערנעהרן זיך מיט ווילדע געוויקסן און שטילען דעם דורשט מיט סאדעווקע-וואסער. אבי צו קיין מענשליכע גאב נישט אנצוקומען.

ווען זיי זענען ארויסגעקומען הונטער דער שטאדט און ארומגעזעהען זיך,

אז פון איצט אן וועט יעדער שפאן ערד זיין זייער געלעגער און יעדער שטיין — זייער צוקאפנס, — האבן זיי זיך ערשט רעכט אבגעגעבן א דין-וחשבון, ווי נאריש עס איז געווען זייער יאגן זיך נאר עשירות און כבוד און אפטהון דערפאר דאס ערגסטע אין דער וועלט. די פרייע נאטור און זייער נישטיג בעדערפעניש, האט זיי ערשט קלאר געמאכט, אז דעם ציל פון מענשנס לעבן איז נישט, כדי וואס מעהר רייכטימער אנצוזאמלען און וואס מעהר כבוד בעקומען צוגעטיילט, נאר כדי צו זיין א עהרליכער מענש צו האבן א אונבעפלעקט געוויסן, נישט צו בעגעהן קיין פערברעכנס און נישט צו פערזינדיגן זיך און אנדערע.

מיט קוראזש פון מקבל-זיין אויף זיך יסורים באהבה האבן זיי ביידע געשפאנט אויף א זייטיגע וועג, נישט וויסנדיג רעכט וואוהין זי פיהרט. זיי האבן געשפרייזט שווייגענדיג, מיט פערשטומטע מיילער און אראפגע-לאזטע אויגן, יעדער פערטראכט אין זיינע אייגענע געדאנקען.

וואס פאר א שעה איז איצט? צו איז נאך לאנג צו נאכט? וואס פאר א וועטער קלייבט זיך צו זיין? צו האלט עס נישט פאר א רעגן?—דאס האט זיי לגמרי נישט אינטרעסירט. ווען די נאכט וועט צופאלן, דארט וועלן זיי זיך אנידערלעגן און וואו עס וועט זיי בעגעגענען א רעגן אדער א שטורם, דארט וועלן זיי אויסזוכען א ארט, כדי דאס נאקעטע לעבן צו בעשיצן.

פון מאל צו מאל האבן זיי געצעהלטע ווערטער צווישן זיך אויסגעטוישט, אבער אזעלכע רויהע, שלא מן-הישוב'דיגע, גארנישט ווי צוויי געוועזענע גרויסע סוחרים, וועלכע האבן ערשט מיט עטליכע וואכן צוריק ריזיגע געשעפטן געפיהרט. די תשובה וואס זיי האבן מיטן גאנצן הארץ אויף זיך גענומען, האט זיי אויפאמאל געמאכט פאר צוריקגעשטאנענע ברואים. וועלכע האבן מיטן מענשליכן לעבן קיין שום געמיינזאמעס נישט געהער.

ווען זיי זענען געווארן גענוג פערמאטערט פון געהן, אז די פיס האבן זיך זיי אונטערגעבראכן, האבן זיי זיך אנידערגעווארפן אויף דער גאלער ערד אין א לאך, איינער נעבן אנדערן און אנטשלאפן געווארן. ווען זיי האבן זיך אויפגעכאפט, האבן זיי קיין אינטערעס נישט געהאט צו וויסן, ווי שפעט עס איז, מיטן טאג צוגלייך זענען זיי ווידער אויפגעשטאנען און זיך גע-לאזן אין ווייטערדיגן וועג.

אז דער הונגער האט זיי אנגעהויבן דערקוטשען, דאמאלס האבען זיי מיט די אויגן געזוכט אין דער ווייטקייט עפעס א כאטע און געשפאנט אהין, כדי אויסצובעטלען עפעס-וואס צו עסן כדי די נשמה צו דערהאלטן. א שטיקל פערדארט ברויט מיט א קווארט ברונעם וואסער, איז פאר זיי גענוג געווען. קיין מילך אדער אביסעל געקעכטס, האבן זיי ביי א אידישן ישובניק נישט געוואלט אננעהמען און טאמער איז אזעלכער א בעל-מכניס-אורח צו זיי דרינגליך צוגעשטאנען, אז דווקא זאלען זיי ביי איהם מיטהאלטן מיטאג אדער וויעטשערע און בלייבן איבערנעכטיגן אין קיך אויף דער שלאפבאנק, — דאמאלס האבן זיי איהם מיט א פינסטער קול ערקלערט:

— ר' איד! מיר זענען פושעי-ישראל! מיר האבן צעהנדליגער יאהרן לאנג מאכיל-טרפות-געווען! מיר זענען אפילו נישט ווערט, אז איהר זאלט אונז לאזן אייער שוועל אריבערטערעטן! אויך דאס שטיקל טרוקענע ברויט מיט וואסער, וואס איהר גיט אונז, איז צופיעל! אבער מיר מוזן דאס אנ-נעהמען, ווייל מיר פאלן פון הונגער!

אפגעזאגט די ווערטער, האבן זיי זיך אויסגעדריעהט און אוועק. אז זיי זענען, געהענדיג אזוי ציללאז, דאך צו א שטאדט אדער שטעדטל אנגעקומען, זענען זיי גלייך אוועק אין קהל'שן ביהמ"ד און געווארט אויף מנחה-מעריב, ווען דער עולם וועט זיך צענויפקומען. דאמאלס זענען זיי ארויף אויפן בימה, געבעטן, אז ס'זאל זיין א מינוט שטיל און אויסגערופן: — אידן, מיר זענען פושעי ישראל! מיר האבן צעהנדליגער יאהרן מאכיל טרפות געווען! מיר האבן חרטה און טהוען יעצט תשובה אויף אונזערע זינד! בעט פאר אונז, זייט מתפלל, טייערע אידן, אז אונזערע נשמות זאלן האבן א תיקון און זאלן נישט פערפאלן ווערן אין כף-הקלע אויף יענער וועלט!

אפגיזאגט די ווערטער, האבן זיי זיך יאמערליך צעוויינט, געזעצט מיט די פויסטן אין קאפ אריין און ווען דאס דאווענען האט זיך געענדיגט, האבן זיי זיך אוועקגעלעגט אויף דער שוועל פון ביהמ"ד און געשריגן: — אידן, האט אויף אונז רחמנות, טהוט אונז א טובה און טרעט ארויף אויף אונז! שפייט אין אונזערע פרצופים אריין, וועלן דאדורך אונזערע נשמות האבן א תיקון!

וואו-נישט-וואו פלעגט ווער מטיל-ספק-זיין אין דער אויפריכטיגקייט פון
זייערע ווערטער און אנגענומען עס פאר א נייעם סארט אנשטעל פון
שווינדלער, וואס ווילן אזוי ארום א גרעסערע נדבה ארויסבעקומען. ווען
אבער זיי האבן ביי קיינעם קיין גראשן א נדבה נישט געוואלט צונעהמען,
נאר בלויז זעלטן ביי וועמען אביסעל איבערגעשטאנען מילכיג געקעכטס
שטעהענדיגעהייד אין פאדערהייזל אדער ביי דער טהיר אויפגעגעסן, און
דערנאך גלייך אוועק אין דער הכנסת-אורחים-שטוב, וואו זיי האבן זיך
אויף דער גאלער ערד אוועקגעלעגט מיט א שטיין צוקאפנס און אזוי
אדורכגעשלאפן די גאנצע נאכט, כאטש ס'זענען דארט געווען בעטלאך מיט
דעקעס פאר ארימעלייט, — דאמאלס האט מען איינגעזעהען, אז זיי זענען
נישט קיין שווינדלער, אז זיי ווילן ביי קיינעם גארנישט אויסנארן און
מ'האט אויף זיי רחמנות בעקומען און צוגעוואונשן, אז זייער תשובה זאל
אנגענומען ווערן פארן כסא-הכבוד, ווי דער גרעסטער קרבן און שמעקעדיג-
סטער קטורת.

בלויז פרייטאג צונאכטס און שבת אין דער פריה, פלעגן זיי גערן מיט-
געהן אלס אורחים מיט א בעל-הבית וואס האט זיי אהיימגענומען צו דער
שבת'דיגער סעודה. שבת האבן זיי מעהר-וועניגער א מענשליכער פנים
געהאט, ווייל פארנאכט האבן זיי דעם שטויב פון די קליידער און שיך
אראפגעשאקעלט און דעם ברוד פון פנים און הענד אפגעוואשן. ביים עק
טיש פלעגן זיי זיצן, אויף א ברעג בענקל און פון יעדן מאכל וואס מ'האט
זיי דערלאנגט, מעהר נישט ווי טועם-זיין, בלויז פון יוצא וועגן, לכבוד
שבת. זיי האבן געבעטן ברויט און א קווארט וואסער און דערמיט
בעיקר דעם הונגער געשטילט. אפגעגעסן און אפגעבעשט, זענען זיי גלייך
אוועק אין הכנסת-אורחים-שטוב. כדי אויסצורוהען זייערע מיד און מאטע
גופים, פון דער גאנצער וואך ציללאז וואנדערן.

אזוי לויט דעם סדר, אהן שום ענדערונגען און נישט-זוכענדיג צו פער-
גרינגערן זיך עטוואס די פיין און מאטערנישן זענען ביי זיי אדורך טעג און
וואכען און חדשים. די צייטן פון יאהר האבן זיך געענדערט, וועטערן האבן
זיך געטוישט, אבער ביי זיי איז קיין שום שינוי נישט אריינגעטראטן. די
זעלבע מלבושים — סיי אין היץ, סיי אין קעלט, סיי בייטאג, סיי ביינאכט,

סיי אין דער-וואכנס, סיי שבת און יום-טוב — האבן זייערע אפגעצעהרטע לייבער צוגעדעקט, געריןצעלט, געקנייטשט, געבראכן און געבויגן זענען זיי געווארן. פון זייערע פנים'ער איז פערשווינדן דער לעצטער שפור פון זייער אמאליגע געקעכעלטקייט און בעקוועם לעבן, אזוי ווי אייביגע שנארער פון דור-דורות, האבען זיי אויסגעזעהען, מיטן בלויון אונטערשייד, וואס צו זייער פלייצע איז קיין שום טארבע נישט גיווען צוגעבונדען, ווארום גארנישט האבן זיי פערמאגט, כדי אין א טארבע אריינצולעגן.

אבער טראץ זייערע ליידן — קעלט, הונגער, צעבראכענקייט — איז דאך זייער מוט און דער באשלוס פאר ליב צו נעהמען די ליידען — אויף קיין מינדערסטן קיינמאל נישט געבראכן געווארן. זיי האבן נישט געזוכט אין א וואכנטאג, אויסצורוהען זיך פון כסדר'דיגן וואנדערן, אדער צו פערגינען זיך איינמאל בעסער אפצועסן. אפטמאל האט מען זיי דאס אויסדריקליך אנגעבאטן, נישט איינמאל איז אין זייערע נאזלעכער אויפגעאנגען שמע-קעדיגע ריחות פון מאכלים בעת זיי זענען געשטאנען ביי א קיך-טהיר און אויסגעשטרעקט א אפגעמאגערטע בעטל-האנד נאך א אלט שטיקל ברויט אדער אפגעשטאנען ביסעל מילכיגס געקעכטס. פעלזען-פעסט זענען זיי געווען ביי זיך צו ליידן און ליידן, אבי אויף דער וועלט אלצדינג אפצוקומען.

דריי קיילעכדיגע יאהר זענען אזוי אדורך איבער די צוויי שותפים — בעלי-תשובה, דריי יאהרן פון אונגעוועהנליכע ליידן. זייערע קערפערס, די אמאליגע, פולבלוטיגע, קצבישע גופים, זענען דורך דער צייט געווארן איינגעשרומפן, פערטריקנט, חושכ'דיג און צו דער ערד געבויגן. די מינ-דערסטע הנאה פון לעבן האבן זיי במשך די גאנצע דריי יאהר נישט געהאט. פערקעהרט, זיי זענען אנטלאפן מיילען-ווייט פון יעדע זאך, וואס קען עפעס פערגעניגן פערשאפן, כדי נישט צו קומען צו קיין נסיון. במשך די גאנצע דריי יאהר האט זיך קיין איינציג מאל קיין שמייכל אויף זייערע פנימער נישט בעוויזן, קיינמאל האבן זיי נישט געטאגט וואו זיי האבן גענעכטיגט. כסדר, אהן אויפהער, האבן זיי געוואנדערט. זומער — בארוועס אונטער דער ברענענדיגער זון, וואס האט געבראטן זייערע מאגערע לייבער. די זילן פון זייערע פיס זענען דאדורך געווארן פעהארטעוועט ווי פאדעשווע-

לעדער, נישט ווערענדיג מעהר צעבלוטטיגט דורך שפיציגע שטיינער און
טאפטשענדיג אהן שוידער אין טיפע בלאטעס און זומפיגע קאלוזשעס.
ווינטער האט זיי אפילו די שניידגסטע קעלט און שטורעמדיגסטע שניי-
זאווערונגע נישט צוריקגעהאלטן פון ארויסלאזן זיך הונטערוועגנס, אויפן
אפענעם פרייען פעלד, צו ווערן געשמיסן דורך דער רויהער, גרויזאמער
נאטור און זיין אויסגעשטעלט פערפרוירן צו ווערן אויף טויט.

נישט איינמאל זענען זיי, אמאל דער און אמאל יענער, קראנק געווען,
געהאט הויכע היץ, געפיבערט, געליטן יסורים, געמיינט אז דאס לעבן עקט
זיך שוין מיט זיי. אבער זייערע פעהארטעוועטע גופים האבן אלע קראנק-
הייטן גובר-געווען און אפשר גאר איז זיי דער זכות פון הייליגן מגלה
עמוקות בייגעשטאנען, אז זיי זאלן די לידן פון די דריי יאהר תשובה
אויסהאלטן, איבערטראגן, כדי צו קומען געלייטערטע אויף יענער וועלט?
דערווייל אבער האט דער שווייס און שטויב זיך טיף איינגעגעסן אין די
פאלבן פון זייער צעקנייטשטער הויט. ווארום דורך די גאנצע דריי יאהרן
האבן זיי קיין איין מאל רעכט זיך נישט אויסגעבאדן, נישט אפגעשוירן זיך
די האר פון קאפ, נישט אפגעשניטן זיך די נעגעל. זענען זיי דעריבער גי-
ווארן ווילד בעוואקסן און חושכ'דיג ווי די ערד. דערצו נאך — תמיד
פערמאטערט, ערשעפט אנטפאלן פון די כחות, מיט שלאמפערדיגע פיס
וועלכע האבן זיך נאכגעשלעפט נישט פון אייגענעם כח, גאר בלויז דורכן
פעסטן ווילן און בעשלוס, אדורכצופיהרן די הארבע תשובה, וואס איז אויף
זיי געווארן ארויפגעלעגט, כדי עס זאל זיין א אפקומעניש פאר זייערע זינד.
ערשט ווען ס'זענען געקומען די לעצטע חדשים פון די דריי תשובה-
יאהר דאמאלס האבן זיי אנגעהויבן זיך פעראינטערעסירן, וואוהין ערגעץ אין
דער וועלט זיי זענען פערקראכן, ווי הייסט דאס ארט וואו זיי געפינען זיך,
ווי ווייט ליגט עס פון קראקא, זייער היים, און ווי לאנג דארף דויערן דער
צופוס-גאנג אהין? זיי האבן דאן גענומען וואנדערן אויף צוריקוועגס, צו
דער ריכטונג פון קראקא, מיט אויסרעכנונג, ווי שנעל זיי דארפן געהן כדי
צו קומען צוריק קיין קראקא צום סוף פון די דריי יאהר.

זייער געמיט פלעגט שוין טיילמאל ווערן האפערדיגער, וויסנדיג, אז זיי
האבן די תשובה, וואס דאס בית דין פון רבנים האט אויף זיי ארויפגעלעגט,

אויסגעפיהרט בשלימות, קיין האר זיך נישט פערגרינגערט, פערקעהרט, טיילמאל האבן זיי זיך די ליידן נאך פעהארבערט, קלערנדיג, אפשר זענען זיי נישט יוצא ?

אזוי וואנדערנדיג אויף צוריקוועגס זענען זיי פונקט צום דריטן יאהר טאג פון זייער ארויסוואנדערן אנגעקומען קיין קראקא.

צוויי משונה'דיגע אפגעריסענע שלעפערס, וואס האבן געמאכט א גרוי-ליכן רושם מיט זייער קבר'דיג אויסזעהן, צוויי פון דער ערד אויסגע-גראבענע מתים, וואס די תכריכים אויף זיי זענען שוין לאנג פערפוילט, נאר בלויז זייערע סקעלעטישע גופים האבן צוריק בעוועגונג בעקומען, — האבן זיך אריינגעלאזט קיין קראקא גלייך אין דער ריכטונג פון קראקאווער רב'ס וואוינונג.

מענטשן האבן מיט שוידער זיי נאכגעקוקט. אבער קיינער האט זיי נישט דערקענט. ווארום ארויסגעגאנגען זענען זיי מיטל-יאהריגע מענטשן און צוריקגעקומען — זקנים, שברי-כלים, ווילד-בעוואקסענע און קרוע-ובלוע'-דיגע שמאטעס אויפן לייב.

דער הייליגער מגלה-עמוקות, וועלכער האט די גאנצע דריי יאהר קיין איין טאג נישט מסיח דעת געווען פון די צוויי קצבים — בעלי-תשובה, מיטליידנדיג אלע ליידן פון זייער שווערער תשובה, האט אין דעם טאג, דער דריטער יאהר טאג פון זייער ארויסוואנדערן, ערווארט זייער אנקומען מיט אומגעדולד. פון דער פריה אן איז ער געשטאנען ביים פענסטער אין גאס אריין און בכליון עינים אויסגעקוקט זייער אנקומען.

אזוי ווי נאר דער מגלה עמוקות האט דערזעהען פונדערווייטנס דאס דערנעהנטערן זיך פון צוויי שרעקליכע געשטאלטן, האט ער גלייך פער-שטאנען, אז דאס זענען זיי די בעלי תשובה. איז ער ארויסגעלאפן אין גאס אין שלאפראק און קאפל, ווי א יונג אינגל זיי אקעגנגעלאפן און מיט אויסגעשפרייטע הענד אויסגערופן צו זיי:

— ברוכים הבאים, הייליגע צדיקים! אויסגעלייטערטע בעלי-תשובה!
מיט גרויס שמחה האט ער זיי געגעבן שלום און מיט רוחניות'דיגן תענוג געשמעקט צו זיי:

— אההה, א ריח גן-עדן הערט זיך פון אייך!

ער האט זיי אריינגעפהירט צו זיך אין שטוב און גענומען זיך שטארק פארען ארום זיי, אליין זיי משמש געווען, געבראכט די שענסטע שטולן און זיי געבעטן זיצן. יעדן פון זיי האט ער געהאלזט און ארומגענומען, און געדריקט צו זיך מיט געוואלדיגער ליבשאפט.

— אשריכם, וואויל איז אייך! איהר זענט בעלי-תשובה גמורים! אפילו די גרעסטע צדיקים קענען נישט האבן אויף יענער וועלט אזויפיל כבוד און גדולה ווי איהר! דארט וואו בעלי-תשובה שטעהען, קענען קיין עכטע צדיקים נישט שטעהן!

ער האט אריינגעברענגט שענעם כיבוד פאר זיי און ווען זיי האבן נישט געוואוסט, צו זיי מעגן שוין עסן, האט ער זיי ערמוטיגט און געטרייסט: — עסט, עסט קינדערלעך! פון היינט אן מעגט איהר שוין! מהיום והלאה וועט איהר שוין מעהר נישט זיין נע ונד און וועט מעהר נישט אזוי פערשווארצט ווערן! איז קראקא וועט איהר שוין בלייבן וואוינען, צוזאמען מיט אייערע ווייבער! בלויז מיט מסחר וועט איהר מעהר נישט טארן זיך פערנעמען, נאר לעבן פון ערליכע ארבייט, מיגיע כפים! איהר קענט ווערן טרעגער, האלץ-העקער, נאכט-שומרים, וואס עס וועט זיך איך טרעפן! קיין פרנסה, פערזיכער איך אייך, וועט אייך נישט פעהלן! איך וועל אנ-זאגן אלע היגע בעלי-בתים, אז זיי זאלן אייך געבן צו פערדינען און אייך קיינמאל נישט דערמאנהען, אדער פארווארפן אייער אמאליגע זינד! ווארום די דאזיגע זינד זענען מעהר נישטא! זיי זענען אפגעוואשן מיטן בלוט און מארך פון אייערע אויסגעמוטשעטע גופים.

קראקאווער אידן האבן שוין באלד געהאט פערגעסן אין דער געשיכטע מיט די צוויי קצבים-שותפים, וועלכע האבן יאהרן לאנג מאכיל-טרפות-געווען און א בית-דין-הגדול האט זיי דערפאר ארויסגעגעבן א תשובה צו פערניכטן זייער גאנץ פערמעגן און זיין נע ונד אין דער וועלט. דריי יאהר זענען שוין געהאט זינט דאן אריבער און דאס געשעהעניש איז שוין טיילווייז געווען פערווישט פון זכרון.

אבער מיט אמאל האט דער בית-דין-שמש אויסגערופן אין אלע בתי-מדרשים און בתי-תפילה, בפקודת הרב דמתא:

— מען איז מכריז ומודיע אלע שטאדט-בעל-בתים, אז די צוויי קצבים בעלי תשובה זענען שוין צוריקגעקומען קיין קראקא נאך זייער אבריקטן גלות און מקיים-זיין די הארבע תשובה, וואס איז געווארן אויף זיי ארויפ-געלעגט! מהיום והלאה זענען זיי צדיקים גמורים און געלייטערטע פון אלע זייערע זינד! דער רב זאל לעבן בעפעהלט דעריבער אלע בעלי-בתים, אז יעדער זאל זיי אונטערשטיצן דורך געבן זיי ארבעט, כדי זיי זאלן קענען מפרנס זיין זיך און זייערע ווייבער! ווי ווייט מעגליך זאל יעדער אויסזוכען פאר זיי ארבייט — האלץ האקן, פעקלעך טראגן, א שליחות שיקן, ביינאכט די קראם היטן און ארענטליך זיי דערפאר בעלוייה-נען! מ'זאל חס-ושלום קיינמאל נישט מאכן זיי קיין פארוואורף וועגן זייערע בעגאנגענע זינד, אדער זיי מיט עפעס אנדערש דערקנטשען! אדרבה, מ'זאל זיי האלטן העכסט בכבוד, געבן זיי גרינגע ארבייט, ווארום זייערע גופים זענען גענוג אויסגעפייניגט פון דריי יאהר ליידן די גרעסטע עינויים! אויף יעדן ליגט א חוב אכטונג צו געבן, אז זיי זאלען האבן פרנסה און פון קיינעם נישט ווערן בע'עוולה'ט! זיי, די צוויי בעלי-תשובה אליין, וועלען דאך נישט רעאגירן אויף קיין אונרעכט לגבי זיי, זאל זיך דעריבער יעדער אליין אויסהיטן דערפון!

דער מגלה-עמוקות האט ביידע בעלי-תשובה ארויסגעבארגט פון דער קהל'שער גמילות-חסד-קאסע אביסל געלד, כדי זיי זאלן האבן זיך צו בעקליידן אין פשוט'ע, אבער גאנצע מלבושים און דינגען דירות פאר זיך מיט זייערע ווייבער. דאס געבארגטע געלד האבן זיי בעדארפט במשך א לאנגער צייט איינציגווייז צוריקגעבן, דורך אראפנעהמען יעדעסמאל צו עטליכע פרוטות פון זייערע פערדינסטן, אבי ס'זאל נישט זיין נהנה-געווען פון מתנת בשר ודם, נאר אויסגעארבייט פון אייגענעם יגיע-כפים. קראקאווער אידן האבן מקיים-געווען דעם בעפעהל פון זייער גרויסן רב. אזוי ווי נאר די צוויי בעלי-תשובה — די אמאליגע רייכסטע לייט פון שטאדט און איצט געקליידעטע אין גראבע פשוט'ע מלבושים, מיט א טרע-גער-שטריק ארומגעוויקלט ארום בויך — האבן זיך בעוויזן אין גאס, זוכנדיג מיט די אויגן, וואו דעם ערשטן גילדן אויף ברויט צו פערדינען, איז גלייך געווארן א רייסעניש איבער זיי:

— צו מיר קומט! איך האב פאר אייך ארבייט!

— קומט בעסער צו מיר! איך האב פאר אייך לייכטערע ארבייט!

— ביי מיר וועט איהר איבערן טאג מעהר פערדינען!

— ביי מיר וועט איהר גארנישט דארפן טהון! בלויז זיין א שומר און

אויסרוהען זיך די פערמאטערטע ביינער!

ביידע האבן אהן ווידערשטאנד און אהן דאס מויל צו עפענען, געלאזט זיך ציהען פאר די ארבעל, דא צו דעם, דא צו יענעם, גלייך זיי וואלטן געווען ווילנסלאזע בעשעפענישן, זיי האבן נישט געפרעגט וואסערע ארבייט מ'גייט זיי און וואסערן לוינ מ'וועט זיי דערפאר בעצאהלן. באלד ווי זיי זענען אנגעקומען אויפן ארבייט־ארט, האבן זיי פלייסיג זיך גענומען צו דער ארבייט, דאס וואס זיי האבן בעדארפט אפארבייטן אין א גאנצן טאג, האבן זיי פערטיג געמאכט אין א שעה און געבעטען נאך און נאך ארבייט, אבי ס'זאל חלילה נישט זיין קיין בחנמ'דיגע מענשליכע גאב.

אויף וואונדער און כדי זיך אראפצונעהמן א מוסר, פלעגן מענשן קומען יעדן טאג צום ארט, וואו זיי האבן געארבייט און צוזעהען מיט וואסערן פלייס און ברען עס ארבייטן די בעלי־תשובה, הויט און ביין זענען זייערע גופים געווען. אבער וויפל כח איז געלעגן אין זייערע הענד. די וואס האבן געדענקט זייער גביריש אויסזעהען פון אמאל, מיט דריי יאהר צוריק, זייער אויסגעפאשעטקייט און פולבלוט־יגע פנים'ער און זעהענדיג יעצט זייער געלברוינע פארמעט־הויט און שפיציגע באקען־ביינער, האבן יעדע וויילע אפגעווישט א טרעהר פון געריהרטקייט און פון רחמנות אויף זייערע לידן. כדי זיי נישט צו פערשעהמען, פלעגט מען זיי בעטראכטן דורך די שפאָרעס פון פארקאן ארום הויף, וואו זיי האבן געארבייט און אפקערן דעם קאפ, אויב מ'האט בעמערקט אז זיי פיהלן דאס מ'קוקט אויף זיי.

איינציגווייז האבן זיי זיך צוריק איינגעבירגערט אין שטאדט, געווארן נוצליכע מענשן און פערדינט ערהליך און כשר זייער ברויט. דירות האבן זיי געהאט הונטער דער שטאט ווייל צווישן יענעם, אידן, האבן זיי זיך געשעהמט צו וואוינען. אויך האבן זיי נישט געוואלט פערשאפן קיין בושע זייערע קינדער און אייניקלעך. פארוואס זאלען זיי לידן אין זייערע זינד?

איינמאל אין אן אווענד, נאך א טאג שווערער ארבייט, זענען ביידע, בעלי-תשובה, שטארק בעזארגטע, אוועק צום מגלה-עמוקות, געבליבן שטעהן נישט דרייסט ביי דער טהיר און געווארט ביז וואנען דער הייליגער צדיק וועט אויפהויבן זיינע אויגן און זיי צורופן.

— ברוך הבא, קינדערלאך! — האט דער מגלה-עמוקות אויסגערופן, אזוי ווי נאר ער האט זיי דערזעהען — וואס זענט איהר אזוי בעזארגט, צו פעהלט אייך חלילה עפעס? צו האט אייך ווער פערשעהמט, אדער אפשר א עוולה געטהון? דערצעהלט, און איך וועל אלצדינג טהון כדי אייער גורל צו פערלייכטערן.

— הייליגער רבי! — האבן ביידע אויפאמאל זיך יאמערליך צעוויינט — אונזערע הערצער שרעקן פאר דעם גרויסן יום-הדין, וואס רוקט אן אויף אונז! מיר ווערן דאך נישט יונגער, נאר עלטער! נישט לאנג וועט דויערן און דער מלאך-המות מיט די טויזנד אויגן וועט אונז רופן אהין, וואו מיר וועלן בעדארפן אפגעבן דיין-וחשבון אויף אלע אונזערע בעגאנגענע מעשים אויף דער וועלט! ווער ווייס, צו מיר האבן מיט אונזערע דריי יאהר ליידן, גענוג אפגעוואשן אונזערע גרויסע זינד! אז מיר דערמאהנען זיך אין שרעקליכן גיהנום און די מלאכי-חבלה אויף יענער וועלט, אזוי כאפט אונז אן א ציטערניש און מיר וואלטן וועלן צוריק זיך לאזן אויף אונזער גלות-וועג ליידן הונגער, קעלט, מידקייט און מאטערניש, אבי ס'זאל זיין א כפרה אויף אונזערע שרעקליכע זינד!

— בערוהיגט אייך, קינדערלעך! — האט דער מגלה עמוקות זיך בעמיהט איינצושטילן דאס וויינען — איך בין אייך מבטיח, אז איהר זענט צדיקים גמורים! הלוואי זאל איך קומען אזוי ריין און געלייטערט אויף יענער וועלט, ווי איהר וועט, איבער הונדערט און צוואנציג יאהר, אהינקומען ריין ווי גינגאלד! אייער גן-עדן וועט זיין גרעסער ווי פון א צדיק גמור, ווארום א בעל-תשובה איז גרעסער ווי א צדיק!

— הייליגער רבי, מיר שרעקן זיך אבער פארט! — האבן ביידע נישט געקענט אפשטעלן דעם קוואל פון זייערע טרעהרן — אפשר וואלטן מיר געקענט קריגן א צייכן, א שריפט, וואס זאל אונז געבן די דאזיגע זיכערקייט?

—גוט, איך וועל איך ארויסגעבן א כתב! — האט דער מגלה עמוקות זיי ערקלערט, זעהענדיג, אז אנדערש קען ער זיי נישט בערוהיגן. אין דער שפעטער אווענד־שעה, האט דער מגלה־עמוקות זיך אוועקגע־זעצט ביי זיין טיש, גענומען די גענוענע פעדער אין זיין האנד און אויס־געשריבן אויף לשון־הקודש אזא כתב:

„איך, קראקאווער רב, דעם ראש פון בית־דין־הגדול וועלכע האבן געגעבן א זעהר הארבע תשובה די צוויי שותפים־קצבים, אויף זייער גרויסער זינד און זיי האבן די תשובה גענצליך מקיים געווען, — בין גוזר, אז פונקט אזוי, ווי ס'האט געפסק'נט דאס בית דין של מטה, אזוי זאל אויך פסק'נען דאס בית־דין של מעלה“.

ווען דער מגלה עמוקות האט זיי פארגעלייענט דאס כתב, האבן ביידע אויסגעשטרעקט די הענד עס צו נעהמען. יעדער האט געוואלט, אז איהם זאל מען געבן דאס כתב צו האלטן. דער מגלה עמוקות האט נישט געוואוסט וועמען עס צו געבן. ענדליך האט ער עס געגעבן דעם, וועמען עס איז דער ערשטער איינגעפאלען תשובה צו טהון.

ערשט דאן זענען ביידע אוועק עטוואס בערוהיגטע אהיים. בערוהיגט דורכן כתב וואס דער מגלה־עמוקות האט זיי געגעבן, אז זיי זענען שוין אינגאנצן אויסגעלייטערט פון זייערע זינד און אז דאס בית־דין־של־מעלה טאר זיי מעהר נישט בעשטראפן פאר מאכיל־טרפות זיין — האבן ביידע בעלי־תשובה געארבייט פלייסיג ביי פערשידענע גראבע ארבייטן וואס קראקאווער בעל־בתים האבן זיי גערן געגעבן און פערדינט אויף ברויט פאר זיך און זייערע ווייבער, עהרליך און כשר דורך יגיע כפים.

יעדען אווענד נאך דער ארבייט און שבת כמעט א גאנצן מעת־לעת פלעגן זיי פערברענגען אין קהל'שן בית־המדרש און צווייגן זייערע אויערן צו דעם וואס אנדערע האבן געלערנט פון הייליגע ספרים, איינהארכן זיך אין די פרומע, ג־טספארכטיגע רייד און פיהלן דערביי א דערקוויקונג צו זייערע פערוואונדעטע הערצער און זינדיגע נשמות.

א גליק איז פאר זיי געווען, ווען זיי האבן געקאנט עמיצן פון די לע־רנערס משמש־זיין, דערלאנגען א טרונק וואסער אדער דינען מיט עפעס א שליחות. מיט אויסערגעווענהליכע פרייד זענען זיי געלאפן טהון עפעס

א מצוה, אהן א שיעור „אמן, יהא שמי' רבא'ס" פלעגן זיי שלינגען יעדן וואכענטאג, בפרט שבת-טאג און אויסגעלעבט זיך די לעצטע יאהרן פון זייער לעבן אין בלויו מיהזאמע ארבייט און דינען געטריי דעם רבוננו של עולם.

כאטש קיינער פון די קראקאווער בעל-בתים, וואס האבען געוואוסט זייער פערגאנגענהייט, זייער אמאליגע רייכטום און די יאהרענלאנגע תשובה וואס זיי האבן דורכגעמאכט, האט קיינמאל נישט געפרובט מיט זיי זיך משמש זיין אדער בעגעהן לגבי זיי א פחיתת הכבוד, דאך אבער פלעגן זיי, די צוויי בעלי-תשובה שטעהן תמיד אונטערטעניג פאר יעדן, אריינקוקען געטריי איטליכן אין די אויגן און ארויסלייענען וואס יענער קען בעדארפן, כדי שנעל איהם צו דינען און נוצן ברענגען. ווי אינגלאך פלעגן זיי, די בעיאהרטע און אויסגעמוטשעטע מענשן, לויפן און זייערע פנימ'ער האבן דאביי אויסגעדריקט אומגעהויערע צופרידנהייט.

אבער די יאהרן און די עלטער האבן דערווייל געטהון דאס זייעריגע; אויף איינעם פון זיי האט האסטיג גענומען ארויפשפרינגען די זקנה. די פיס זענען געווארן וואקעלדיג, דער קערפער — געבויגן, די הענד — ציטערדיג. ער איז געווארן שוואך און אונפעהיג צו פיזישע ארבייט. ביזוואנען ער האט אין איין טאג נישט געקענט זיך אויפהויבן פון בעט, געלעגן פערשמאכט און אהן כוחות. מ'האט געזעהען בחוש, אז דער טויט גענעהנט צו איהם מיט שפרייזן-טריט. נישט לאנג — און ער וועט געהן אין דעם וועג וואו אלע שטערבליכע געהען.

געווען איז דאס דער, וועלכער האט נישט געהאט דאס כתב וואס דער מגלה-עמוקות האט געגעבן, אלס צייגעניש פארן בית-דין-של-מעלה. ווען אין שטאדט איז מען געוואויר געווארן, אז איינער פון די בעלי-תשובה איז קראנק געווארן, זענען אוועק צו איהם אין זיין קליין, ארים שטיבעלע, דער רב מיט אלע לומדים פון שטאדט, כדי איהם מבקר-חולה צו זיין. ווען דער חולה האט זיי דערזעהן, איז ער געווארן שטארק געריהרט פון דעם גרויסן כבוד וואס מען טיילט איהם צו און ער האט זיך שטארק צעוויינט. האט דער רב געמיינט, אז דאס וויינט דער חולה צוליב מורא פאר דעם טויט וואס רוקט אויף איהם אן און דעם משפט פארן בית-דין

של-מעלה פאר וועלכן ער וועט געשטעלט ווערן. האבן זיי איהם געטרייסט, אויסגירעדט איהם ס'הארץ און בערוהיגט אז ער האט פאר גארנישט זיך צו שרעקן.

— איהר זענט א צדיק גמור, נאך גרעסער ווי א צדיק גמור! האבן זיי איהם בערוהיגט — אייער נשמה איז ריין ווי גינגאלד, אהן מינדעסטען שפרענקעלע! פאר אייך איז אנגעגרייט א גאלדענע שטוהל אין גן-עדן, ווארום אלץ וואס איהר האט בעדארפט אפקומען פאר אייערע זינד, זענט איהר שוין אפגעקומען אויף דער וועלט!

— אבער נישט איך האב דאך דאס כתב, נאר מיין חבר! — האט דער חולה און נוטה-למות זיך צעווייגט — אוי, ווי איך שרעק זיך פארן יום-הדין! דאס לייב רינצעלט זיך מיר פאר פחד און יעדע וויילע זעה איך די שרעקליכע מלאכי חבלה וואס דערנעהנטערן זיך צו מיר, מיט די לאנגע שפיציגע גאפלען, גרייט אויפצוכאפן מיין גוף און איהם אריינזארגען אין די קאכעדיגע קעסלען סמאלע פון גיהנום!

האט דער רב נאכאמאל בערוהיגט דעם חולה און איהם געזאגט, אז אין הימעל ברויך מען נישט דאס כתב. כביכול איז א בוחן כליות ולב און ער ווייסט אלץ וואס עס טהוט זיך אין די פערבארגענקייטן.

דער רב מיט די לומדים זענען אוועק און איבערגעלאזט עפעס געלד און לאבונג פאר דעם חולה.

עס זענען אריבער א פאר טעג. דער מצב פון חולה איז געווארן אלץ ערגער. דער טויט האט צוגערוקט וואס נעהנטער און דער חולה איז געלעגן שטארק פערצער'ט און נישט אויפגעהערט צו וויינען און קלאגן, אז ער זעהט ווי די מלאכי-חבלה שטעהען גרייט אויפצוכאפען זיין קערפער אויף זייערע לאנגע גאפלען, אזוי ווי נאר ס'וועט זיין יציאת נשמה.

האט די חברה-קדישא נישט געקענט צוועהען די מורא'דיגע לידן פון גוסס און געלאפן אהערברענגען דעם רב, דעם מגלה עמוקות, ער זאל טרייסטן דעם גוסס און פערגרינגערן זיין שווער, פערקלעמט הארץ.

— רבי, — האט דער גוסס נאך קוים געשעפטשעט מיט זיינע שוין בלאהע ליפען און דאביי האבען ריטשקעס טרעהרן געפליסט אויף דער געלער פארמעט-הויט פון זיין פנים — רבי, איך צאפל, איך שרעק זיך,

טאמער וועט מען אין הימעל נישט אנערקענען די תשובה! דאמאלס איז דאך אך און וועה צו מיין זינדיגער נשמה! וואו וועל איך דאן אהינקומען? איך וועל דאך שוין קיינמאל פון גיהנום נישט ארויס! אין כף-הקלע אויף אייביג פערפאלן ווערן. ארומואגלען תמיד אין וויסטע וועלדער, אדער אפשר גאר מגולגל ווערן אין א שטום בעשעפעניש און אדורכמאכן אזעלכע אונמעגליכע ליידן?!

האט דער מגלה עמוקות דאס רחמנות שטארק איבערגענומען און ער האט גערופן דעם צווייטן בעל-תשובה און איהם בעפויהלן, ער זאל אוועקגעבן דעם גוסס דאס כתב, וועט ער עס מיטגעמען מיט זיך אין קבר אריין. דערפאר וועט דער גוסס איהם געבן תקיעת-כף, אז ווי אמשנעלסטן נאך זיין טויט, וועט ער איהם קומען צום חלום און דערצעהלען אויספיהרליך, מיט אלע פרטים, וואס עס האט אלץ מיט איהם פאסירט פון נאך יציאת-נשמה אן ביז ער איז געקומען אויף זיין מקום מנוחה.

האט דער צווייטער בעל-תשובה געפאלגט דעם רב'ס בעפעהל און אוועק געגעבן דאס כתב, זיין חבר דעם גוסס אין האנד אריין. דערפאר האט דער גוסס איהם געגעבן תקיעת-כף, אז באלד ווי ער וועט קומען צו זיין רוה, וועט ער איהם צום חלום קומען און אלע פאסירענישן מיט איהם איבערגעבן. ערשט דאן האט דער גוסס זיך בערוהיגט און אין א טאג ארום אויס-געהויכט זיין נשמה אין רוהיגקייט, מיט א צוגאסענעם שכינה-שמיכל אויף זיין פנים ווי אין א איבערלעבעניש פון א נישט-בעגרייפליכן הימלישן תענוג. האט קראקא געמאכט דעם פערשטארבענעם א זעהר גרויסע לוי, דער רב האט געשיקט דעם שמש אין אלע שוהלן און בתי מדרשים, ער זאל אויס-רופן ביטול-מלאכה. האבן אידן געשלאסן די קראמען און ווארשטאטן און אלע, גרויס און קליין, אלט און יונג, חשוב און פראסט, זענען אוועק צו דער לוי פון בעל-תשובה.

דעם מת איז געטהון געווארן זיין רעכט בכבוד גדול. אין זיין האנד האט דער מת מיטגענומען אין קבר אריין דאס כתב. דער מגלה עמוקות אליין האט געהאלטן א פלאם-פייערדיגן הספד, וואס האט הערצער צעבראכן און אלע צוהערער האבן טייכן טרעהרן פערגאסן. דער מגלה-עמוקות האט

אויפגעוויזן דעם גרויסן כח פון תשובה, וואס דערגרייכט ביז צום כסא-
הכבוד, אפילו דער גרעסטער זינדיגער, פאר וועמען עס דוכט זיך, אז פאר
זיין נשמה איז שוין גאר קיין תיקון נישטא — אויך ער קען אזוי לאנג ווי
זיינע אויגן זענען נאך אפן, טהון תשובה און אהינקומען אויף יענער וועלט
א געלייטערטער פון זיינע זינד. און ער האט פערענדיגט זיין הספד מיט די
ווערטער: „פנו מקום! מאכט א ווארע! א גרויסער צדיק קומט איצט צו
זיין רוה! א נשמה פון גינגאלד קעהרט צוריק פונקט אזוי ריין ווי זי איז
אראפגעקומען!“.

דער רב מיט די שענסטע לומדים פון קראקא זענען יעדן טאג פון דער
שבעה, געגאנגען דאוונען אהין וואו דער מת האט אויסגעהויכט זיין נשמה,
כדי דארט צו דאוונען, הערען זאגן קדיש און מנחם-אבל זיין די אלמנה און
יתומים, פערשטעהט זיך, אז דאס שטיבעלע מיט א שטיק הויף איז ביי יעדן
דאווענען געווען איבערפולט און אלע האבן מיט גרויס כוונה נאכגעזאגט
„אמן, יהא שמי רבא“; נאכן דאווענען פלעגט דער רב צוזאמען מיטן
גאנצען עולם לערנען א פרק משניות פאר דער נשמה פון נפטר. דאס
שטיבעלע פון פערשטארבענעם איז ממש אין א מקום-קדוש פערוואנדעלט
געווארן און הייליגע, אידישע ווערטער, זענען די גאנצע שבעה-טעג אויף
קיין איין רגע נישט אנטשוויגן געווארן.

דער צווייטער בעל-תשובה, דעם פערשטארבענעם שותף, וועמענס כתב
דער מת האט מיטגענומען מיט זיך אין קבר אריין, האט די גאנצע שבעה-
צייט געווארט מיט אונגעדולד אז דער חבר זאל קומען איהם צום חלום און
דערצעהלן, ווי אזוי עס איז מיט איהם דערגאנגען אויף יענער וועלט. אבער
— אומזיסט! דער מת לאזט גארנישט פון זיך הערן. עס איז אדורך נאך א
וואך און נאך א וואך. דער שותף האט שוין געהאט גרויס צער דערפון.
ענדליך, נאך די שלשים, אין דער ערשטער נאכט, באלד ווי נאר ער איז
אנטשלאפן געווארן, האט דער מת זיך בעוויזן.

אין דער ערשטער נאכט נאך די שלשים, אזוי ווי נאר דער לעבען-
געבליבענער קצב-בעל-תשובה איז איינגעשלאפן אויף זיין שטרוי-
געלעגער, נאך א טאג שווערער הארעוואניע, האט זיך פאר איהם בעוויזען

זיין פערשטארבענער שותף.

ער האט גוט געדענקט, אז דער שותף געפינט זיך שוין מעהר נישט צווישן די לעבעדיגע און האט ערווארט, אז זיין אויסזעהען זאל זיין א נאכמעהר פערפייניגטס ווי ביים לעבן, בפרט אין די לעצטע טעג פאר זיין טויט, ווען ער איז פשוט געווען שווארץ און נשתנה-צורה, פון כסדר וויינען און ציטערן און פלאטערן, מאימת יום-הדין.

אבער ער האט איהם קוים דערקענט, דעם שותף זיינעם, מיט וועלכען ער האט פערברענגט ביינאנד א לעבן לאנג, אין פריידן און אין ליידן. ער האט אומגעווענהליך געלויכטן און געשטראהלט, דער פערשטארבענער; א היי-ליגע העלקייט האט פון איהם געשלאגן, ווי פון די זון, וואס האט געבלענדעט אין די אויגן און שווער געמאכט דאס קוקן אויף איהם. אויך די תכריכים זיינע זענען געווען בלענדעד-ווייס, ווי פריש-געפאלענער שניי, אין אפ-שפיגלונג אקעגענאיבער דער זון, אהן א פינטעלע, אהן א שפרענקעלע, און אינגאנצן וואס פון איהם געוועהט מיט אזא צדיק'דיגער שכינה-לויטערקייט, ווי פון גן-עדן ארויס.

יעצט דאס קול זיינס? במשך פון יאהרן זיין א בעל-תשובה, האט ער שוין געהאט פערגעסן, אז זיין שותף זאל אמאל האבן גערעדט מיט א מונטערן טאן. תמיד איז זיין שטים געווען פעראומערט און פינסטער, מעהר געשטומט ווי גערעדט און די פאר געצעהלטע ווערטער וואס ער האט שוין יא ארויסגערעדט, האבן דומפיג אפגעקלונגען, ווי פון א קבר, א לעבעדיג קבר ארויס. איצט אבער — זילבערדיג-איידעל איז זיין קול, דערצו מיט אזא גליקליכקייט און נחת-רוח. עס איז גארנישט קיין קול פון א פער-גרעבטן קצב, אן עס-הארץ, וואס איז נאך דערצו געווען שווער-זינדיג אויך. עס איז א קול פון א זיידן מענשעל, אויסגעאיידלט ביים לערנען תמיד אין די הייליגע ספרים און פיהרן א קדושה-וטהרה'דיג לעבן.

— ליבער חבר — האט דער פערשטארבענער גליקזעליג צו איהם גע-זאגט — די אונטערשטע וועלט ווייסט גארנישט, ווער דער מגלה-עמוקות איז, ווי גרויס ער איז אין הימל, צווישן דער פמליה של מעלה, וואס פאר א אנזעהן און דעה ער האט דארטן! די טויערן פון אלע עולמות העליונים שטעהען פאר איהם אפן און ער איז דארט א יוצא ונכנס, ווי ביי זיך

אינדערהיים! וואס ער בעפעהלט, איז מען מקיים און אזוי ווי ער פסק'ענט, אזוי בלייבט!

און דער פערשטארבענער האט אנגעהויבן דערצעהלן וואס עס האט מיט איהם פאסירט פון יציאת נשמה אן:

— מיין שרעק איז נישט געווען קיין אומזיסטע! וועה און ווינד וואלט געווען צו אונזערע נשמות אויף אייביגע אייביגקייטן, ווען מיר טהוען נישט תשובה אויף דער אונטערשטער וועלט, ווארום דא, אויבן, קען מען מעהר נישט פערריכטן דאס וואס מ'האט קאליע געמאכט אונטן!

הער, ליבער חבר מיינער! אזוי ווי נאר כ'האב אויסגעהויכט מיין נשמה, אזוי זענען געקומען צו פליהען מלאכי-חבלה, משחיתים און קליפות — כחול הים! זייער אויסזעהען איז געווען פחדימ'דיג, אז מ'האט געקענט צעהן מאל שטארבן פון שרעק, בלויז פון קוקן אויף זיי! טייל זענען געווען אין געשטאלט פון בייער, הונגעריגע וועלף, טייל — פון גיפטיגע, פייער-שפייענדיגע שלאנגען, אנדערע — אין געשטאלט פון משונה'דיגע ברואים, א געמיש פון ווילדער מענש און חיה-רעה צוזאמען, קויהל-שווארץ, מיט רוצחישע בלוטדורשטיגע אויגן און מיט פערבלוטיגטע שפיון אין דער האנד, גרייט מיך אויפצושטעכן און אוועקפליהען מיט מיר, ערגעץ אין די וויסטענישן, וואו כיואלט שוין אויף עולם-ועד פערפאלן געווארן, אהן קיינמאליגן צוריקקום!

אבער באותו רגע האבן זיך א שטעל געטהון נעבען מיר, פיער ווייסע לייטזעליגע, מלאכים, איינער צוקאפענס, א צווייטער צעפוסענס און צוויי פון ביידע זייטן, זיי זענען ניט אבגעטרעטן פון מיר אויף קיין רגע ביז נאך דער טהרה, אזוי, אז די מלאכי-חבלה האבן נישט געהאט צו מיר קיין צוטריט און קיין שליטה. אלע האבן זיי גיריג געשטשירעט מיט די צייהן און געשאסן מיט פייער, גרייט מיר צו פערצוקן. זיי האבן אבער נישט געקאנט דערנעהנטערן זיך צו מיר.

ווען מ'האט מיך ארויסגעטראגן אין ארון און געפיהרט צום בית-הקברות, האבן מיך ארומגערינגלט און בעגלייט פיל מלאכי-מעלה. און כאטש די שווארצע מלאכי-חבלה, וואס האבן געלאקערט מיך אויפצוחאפן און מיט מיר אוועקצופליהען ווי ווייט, כאטש זייער צאהל איז געווען כחול הים,

האבן זיי דאך נישט געקענט זיך דורכרייסן און מיר שלעכטס טהון.
ווען מ'האט מיך אראפגעלאזט אין קבר אריין, איידער מ'האט אויף מיר
ארויפגעשיט די ערשטע לאפעטע ערד, האבן די מלאכי-חבלה זיך צוגע-
שטופט מיט גרויס רעש און לארם און דווקא געוואלט מיך ארויסכאפן.
אבער די הייליגע מלאכים זענען געשטאנן פעסט ווי א מויער, נישט אפגע-
טרעטן אויף קיין רגע און נישט אפגעווענדעט זייער לייטזעליגן בליק פון
מיר.

אויך נאך סתימת-הגולל, ווען דאס קבר איז שוין געווען פערשיט און
אלע מלוים, מיטן הייליגן רב אונזערן בראש, זענען שוין געהאט צוריק-
געגאנגען אין שטאדט אריין, אויך דאמאלס זענען די פיר לייטזעליגע
מלאכים נישט אפגעטרעטן פון מיין קבר און געבליבן שטעהן אויף דער
וואך, אז קיין שום ביז זאל מיין גוף נישט געשעהען.
עס זענען דאן געקומען אנדערע פיער לייטזעליגע מלאכים און האבן
אוועקגעפיהרט מיין נשמה צום בית-דין של מעלה.

איך האב זיך געטראגן אין הימלישע הויכקייטן און געפיהלט זיך אזוי
גרינג און לייכט-שוועבעדיג, ווי כ'וואלט געווען א זעקס-פליגלדיגער מלאך.
באלד בין איך אריינגעקומען אין אזא בלענדענדיגער ליכטיגקייט, וואס
איהר דארט, אויף דער אונטערשטער וועלט, קענט זיך עס אפילו אין דער
פאנטאזיע נישט פארשטעלן. איך בין דאדורך געווארן אנגעפילט מיט אזוי
פיעל גליקזעליגקייט און תענוג, וואס איז נישט מעגליך אויסצודריקן און
אפ'משל'ען מיט ווערטער, נישטא דערצו קיין גלייכן אויף דער אונטער-
שטער וועלט! ווען מ'זאל אפילו געניסן פון אלע ערדישע פערגעניגנס
אויפאיינמאל, וועט עס ניט זיין קיין מינדעסטער דמיון דערצו.

די פיער מלאכים, מינע אונטערפיהרער, האבן מיך צוגעפיהרט צו א
פאלאץ פון לויטער קרישטאל און גינגאלד, פענסטער — ריזיגע דיאמאנטן,
וואס האבן געבליצט ווי א פאנטאן, מיט אומגעווענהליך-פרעכטיגע רע-
גנבויגן-שטראהלן, אז איך בין געבליבן נבהל ונשתומם פון ענטציקונג!
אינדרויסן, פארן ריזיגען טויער, אויף וועלכן ס'איז אויסגעגליהט מיט
פייערדיגע אותיות: „מקום המשפט“, — הויערן לייבען און לעמפערטן און
יעדע נשמה, וואס ווערט אהין אריינגעפיהרט, בעשמעקן זיי פון אלע זייטן

און אפהענגיג דערפון, ווי זינדיג די נשמה איז, לאזען זיי ארויס א פארכטיג ברומעניש.

די פיער מלאכים האבן מיך אויף זייערע פליגלען אריינגעטראגן אינ-וועניג, אין מקום המשפט, און דא האבן זיך פאר מיר ענטפלעקט אזעלכע אומגעהויערע זאכען, אז כ'האב נישט געוואוסט, וואו פריהער מיינע בליקן צו ווענדן. די גרויסקייט פון דעם זאל איז נישט ארומצונעהמען פון איין עק ביזן אנדערן. דערצו זענען די ווענד, סופיט און פאדלאגע אויסגעפלאס-טערט מיט די בלענדענדיגסטע אידלשטיינער, וואס שטראהלן פון זיך ארויס אזעלכע ליכטיגקייטן, אז די זון, וועלכע בעלייכט אונטן די ערד, איז טונקעל אקעגן זיי.

אינמיטן זאל שטעהט א ריזיגער טיש, ארום זיצט דאס בית-דין של מעלה — לויטער פייערדיגע מלאכים; אויבנאן פייערן גרויסע אותיות: „תורת משה אמת“ און אויפן טיש ליגט אויסגעשפרייט א גרויסע צעעפענטע ספר-תורה, וואס איהרע יריעות און אותיות זענען פון פייער. אהער, צום דאזיגן טיש, ווערן צוגעפיהרט די נאר-וואס ארויפגעברענגטע נשמות פון עולם-התחתון, כדי זיי דא צו משפט'ן: אין גיהנום צו אין גן-עדן אריין.

ביים משפט'ן יעדע נשמה, ווערט אויסגעזוכט זיין בלאט אינם גרויסן, פארמעטענעם ספר-הזכרונות און מען לייענט ארויס, די גוטע און שלעכטע מעשים וואס ער האט זיין גאנץ לעבען געטהון און מיט זיין אייגענער האנד זיי אריינגעשריבן. צו יעדן משפט שטעלן זיך מלאכי-רחמים און מלאכי-דין, סניגורים און מקטריגים. די נשמה גופא איז מיינסטענטיל אנשטומט פון ציטערניש און פלאטערניש און איז נישט אומשטאנד אליין זיך צו פערענטפערן און רעכטפערטיגן, פאר די פארגעווארפענע חטאים, וואס די מקטריגים האגלען אויף זיי.

מעהרסטנס ווערן צו די משפטים אויך עדות ארויסגערופן. איך האב גע-זעהען, ווי אין איין משפט האט מען ארויסגערופן די בעלקעס פון שטוב וועלכע האבן צוגעזעהן די עברה, וואס יענער האט געטהון בסתר און געווען זיכער, אז קיינער זעהט ניט.

פערשידענארטיג זענען די פסקים וואס ווערן ארויסגעטראגן. טייל

פסק'נט מען: גיהנום. ס'ווענדעט זיך אבער אין וועלכן מדור און אויך וואסערן טערמין: אנדערע פסק'נט מען שאול-תחתית און כף-הקלע; נאך אנדערע — מגולגל צו ווערען אין א בהמה חי' אדער בוים, צו שטיין און ווארטן אומענדליכע צייטן ביז צו א תיקון. אזוי ווי נאר אזא נשמה ווערט אפגע'משפט, אזוי טהון איהר מלאכי-חבלה א כאפ און א טראג ארויס צום ארט פון איהר בעשטימונג. די נשמה קלאגט און יאמערט דריקט אויס חרטה און בעט רחמים, אבער דא אין דער הימלישער וועלט, העלפט שוין נישט קיין חרטה אויף די בעגאנגענע עברות אונטן אויף דער ערדישער וועלט.

דער פערשטארבענער האט אין חלום ווייטער דערצעהלט זיין שותף:
— עס טרעפט אויך, אז א נשמה קומט אהער ווייס ווי שניי, ריין ווי גינגאלד, אהן א שפרענקעלע, אהן א פלעקעלע און זי געהט ארויס זכאי בדין, דאמאלס טראגט ארויס דאס בית-דין א פסק: אין גן-עדן אריין! די מלאכי מעלה שטעהען דאן אויף פון די ערטער און רופן אויס מיט א שירה'דיג קול: אשריך וטוב לך! וואויל און גוט איז צו דיר, וואס דו האסט זוכה געווען צו דער ג'טליכער אייביגקייט! א כחה ווייסע לייט-זעליגע מלאכים רינגלען זי ארום און מאכן פאר איהר א ווארע, זאגנדיג פייערליך: „פנו דרך, ישרו מסילה, כי צדיק בא! אמרו לצדיק טוב, כי פרי מעלליהם יאכלו!“ (מאכט פריי דעם וועג, גלייכט אויס די שטעג, ווייל א צדיק קומט! זאגט דעם צדיק, אז עס וועט איהם גוט זיין, ווייל די פרוכט פון זייערע מעשים וועט ער געניסן).

מיט גרויס כבוד און אומגעווענהליך הערליכן פאראד ווערט דאן דער צדיק געפיהרט, אלע צדיקים פון גן-עדן ארויס, קומען איהם מקבל-פנים זיין און פרעהען זיך מיט איהם, זייער ניי-צוגעקומענעם חבר, די זון, לבנה און שטערן בעלייכטן דעם גאנצן וועג, פלייצנדיג אראפ מיט אומגעהויערע שפע פון גאלדענע, זילבערנע און ברילאנטענע שטראהלן, אלע מזלות פון פלאנעטן בוקן זיך צו דעם ניי-אנקומענדען צדיק אין גן-עדן אריין און זאגן מיט א קול, ווי פון די טייערסטע מוזיק: וואויל איז איהם און וואויל איז זיין נשמה!

אבער אזעלכעס געשעהט גאנץ זעלטן דא אין הימעל. ע"פ רוב געהען

ארויס די נשמות חייב בדין. דאמאלס איז צו איהר אך און וועה. דאס בית דין של מעלה שרייט צו איהר צארנדיג, אז אלע וועלטן ציטערן פונם דאזיגן פחדים'דיגן געשריי.

— רשע! פושע-ישראל! ווי האסטו געוואגט עובר צו זיין אויף די הייליגע געבאטן פון מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא? מען האט דיר געגעבן א לויטערע נשמה און דיר אנגעזאגט, אז דו זאלסט זי האלטן ריין, בקדושה ובטהרה, צום סוף האסטו זי מטמא געווען און פעראומרייניגט מיט דייע עבירות און געמיינע תאוות! וועה איז צו דיר און צו דיין נפש! צוליב נישטיגע פערגעניגנס וואס האבן געדויערט רגע'ס אדער מינוטן, האסטו געלאזט געהן פערלוירן אייביגע וועלטן פון מיליאנען-פאכיגע נשמה'דיגע תענוגים!!

אויפן קול פון דאזיגן געשריי, פליהען אן כתות מלאכי-חבלה, שווארצע ווי די רוחות, ווי די טיזולאנים וואס בלויז זייער אויסזעהן מאכט די זינדיגע נשמה צו ווערן דערציטערט און זיי רייסן איהר אוועק פון בית-דין של-מעלה-טיש מיט גרויס אכזריות און פיהרן איהר אוועק אין גיהנום אריין, אדער אין ערגעץ אין ענדלאזע וויסטענישן, אין תהו-ובוהו, פונווא-נען ס'איז שוין קיינמאל מעהר קיין צוריקקעהר נישטא.

איך — האט דער פערשטארבענער דערצעהלט — בין מיר געשטאנען אריינגעקוועטשט אין א ווינקעלע, אז מ'זאל מיך אינגאנצען נישט בעמערקן און נישט ארויסזעהן און האב געצאפלט אינגאנצן פון פחד. אויפן הארץ איז מיר געווען שרעקליך ביטער, אזוי ווי אנגעזאלצן אויף אפענע, בלוטענ-דע וואונדן. איך האב זיך געטראכט: ווער ווייס, וואס פאר א פינסטערער פסק מיך ערווארט? א קלייניגקייט עפעס, וואס איך האב זיך אנגעזינדיגט אויף דער ערדישער וועלט, די גרעסטע העלפט פון לעבן! אליין געזינדיגט און אנדערע געמאכט זינדיגן! איך האב די גאנצע צייט פעסט געדריקט אין מיין האנד דאס כתב פון אונזער רב, דער מגלה עמוקות, האלטנדיג זיך דערין ווי אן דער איינציגער רעטונג.

איין נשמה נאך די אנדערע האט מען אפגעפערטיגט, ווער ס'האט בע-קומען א הארבערן פסק און ווער — א מילדערן. אינגאנצן אומשולדיג איז קיינער נישט ארויס. און אט האב איך פלוצלינג דערהערט א רוף-אויס מיין

נאמען מיטן פאטערס נאמען. די פיר לייטזעליגע מלאכים האבן מיך זאנפט
און איידל צוגעפיהרט צום בית-דין-טיש און איין מלאך האט געטהון א
מיש אויף מיין בלאט אינם גרויסן פארמעטענעם ספר זכרונות. מיט אמאל
דערהער איך א מאוים-דיג געשריי, אז איך בין פערגליווערט געווארן פון
פחד:

— ווער האט אהער געברענגט אט דעם שרעקליכן רשע ??? אלע פייערן
פון גיהנום זענען דאך פאר איהם צו ווייניג !!!

מיינע מלאכים האבן מיר געטהון א גלעט מיט זייערע זיידענע פליגלען,
פון וואס כ'האב זיך אויפגעכאפט פון מיין פערגליווערטקייט און איך האב
געלעגט דאס כתב פון אונזער רב.

עס האט זיך דאן דערהערט א צווייט אויפציטערנדיג געשריי:

— וואס פאר א רייד איז דאס פון מגלה עמוקות, ער זאל אויף אונז גוזר
זיין ארויסצולאזן די דאזיגע נשמה זכאי בדין ?? ער האט נישט קיין רעכט
אונז צו בעפעהלן, אז מיר זאלן אננעמען די תשובה פון אזא רשע און
חוטא ומחטיא, וואס האט מאכיל טרפות געווען א גאנצע שטאט מיט אידן.
אזוי פיל צעהנדליגער יאהרן לאנג !!

דערויף האט א גרופע מלאכי-רחמים, מליצי-יושר, צוריק געשריגן מיט
הייליגן צארן:

— וואס ווילט איהר נאך אלץ האבן פון אט דער צעפייניגטער נשמה ? !
ווייניג יסורים האט זי זיך אנגעליטן ביים לעבן ? ! זי האט אליין, פון
אייגענעם ווילן, זיך מודה ומתוודה געווען אויף איהרע זינד, אוועק געווארפן
דאס גאנצע עשירות וואס זי האט ערווארבן במשך דאס גאנצע לעבן,
פרייוויליג זיך אבגעזאגט פון אלע תענוגי עולם-הזה, געליטן שווערן און
ביטערן גלות דריי יאהר צייט, אויסגעשטאנען די גרעסטע, קערפערליכע
און מאראלישע ליידן: הונגער, קעלט און בזיונות נאך א צולאג! איהר,
מלאכים, ווען מען וואלט אייד מתלבש-געווען אין מענשליכע גופים און
אראפגעשיקט אויף דער ערד, וואלט אזעלכע פיין בשום אופן נישט געקענט
אריבערטראגן! איר וואלט בעשטימט זיך צוזאמענגעבראכן און נישט אויס-
געהאלטן אזא תשובה! ווילט איהר איצט נאך צו-ווארפן איהר אין גיהנום-
פייער אריין! דער צדיק הדור, דער הייליגער מגלה-עמוקות האט איהר

מבטיח געווען בעל פה ובכתב, אז זי איז שוין ריין און געלייטערט פון אלע איהרע זינד, אז זי איז נאך גרעסער ווי א צדיק גמור, ווייל דארט וואו א בעל תשובה שטעהט, קען קיין צדיק גמור נישט שטעהן. צום סוף שרייט איהר גאר אויף איהם רשע! ?

אבער די מלאכי-דין, די משטינים ומקטריגים, האבן צוריק געשריגן מיט שרעקליכן כעס, אז עס האט אויפגעציטערט אלע וועלטן:

— זעהט נאר די שערוריה, וואס אט די פערברעכערישע נשמה האט אנגעמאכט! — ביי די ווערטער זענען פון אלע זייטן אנגעקומען צו פליהען טויזענדער און צעהנדליגער טויזענדער נשמות, מיט יאמערליכע געוויינען און געשרייען:

— מיר זענען גישטארבען דורך זיינע עבירות!

— איך בין יונגעהייד פון דער וועלט געגאנגען — האט איין נשמה געקלאגט — ווייל אט דער רשע האט מיך מאכיל-טרפות געווען!

— מיר זענען געווען חדר-אינגלעך, תינוקות של בית-רבן! מיר האבן נישט געוואוסט קיין טעם חטא! עס וואלט פון אונז ארויסגעוואקסן גרויסע לומדים און גדולים בתורה, אבער דורך דעם פושע-ישראל זענען מיר יונג געשטארבן!

— מיר זענען יונגע ווייבלעך — האבן זיך דערהערט יאמערליכע קלאג-ערייען, אז עס האט געקענט א שטיין ריהן — מיר האבן געבוירן קינדער בקדושה ובטהרה, געהאפט זיי מגדל צו זיין לתורה ולחופה ולמעשים טובים, צו זעהען זיי לומדים, חסידים, צדיקים. אבער צוליב זיינע זינד זענען מיר בעת'ן געבוירן אדער נאך אין דער קימפעט געשטארבן, פער'יתומ'ט אונזערע עופה'לעך און איצט האבן מיר אין קבר קיין מנוחה נישט! דאס געוויין פון אונזערע ציטערדיגע קינדער אין די וויגען וועקט אונז אויף אין די קברים! אזוי ווי פייגעל, וואס מ'האט זייער נעסט צעשטערט, אזוי שוועבן מיר תמיד איבער זייערע וויגעלעך און בעטעלעך, וואו זיי שלאפן! טאמער ווערן זיי געפייניגט דורך זייערע אמען אדער שטיפמאמעס, אזוי בריהט אונזערע לייבער די אומבעהאלפענע טרערן וואס זיי פערגיסן! אונז דארפן גארנישט קיין גיהנום! דער צער און לידן פון אונזערע עלענד-געבליבענע יתומים, פאר וועלכע ס'איז קיין אננעמער נישטא, איז פאר

אונז ערגער ווי דער שרעקליכסטער גיהנום. מיר האבן שוין געהאפט אויף דעם טאג, ווען אט דער פושע-ישראל וועט דא אהערקומען, כדי צו זעהען די נקמה, ווי ער וועט זיך פלאקערן אין גיהנום! איצט וויל מען גאר דאס אלץ, איהם שענקען און מוחל זיין? ניין! בשום אופן נישט! אויב דאס בית-דין של מעלה וועט איהם מוחל זיין, וועלען מיר אבער איהם נישט מוחל זיין!

מיטאמאל זענען אויך אנגעקומען סטאדעס בהמות און קעלבער, מיט א געברום און מעקעריי, מיט זייערע שטומע צינגען האבן זיי געקלאגט פארן בית-דין של מעלה:

— מיר זענען געווען גלגולים און געדארפט בעקומען א תיקון אויף דער וועלט, דורכדעם וואס א שוחט זאל אונז שחט'ן כשר און מאכן איבער אונז א ברכה! מיר האבן תמיד זיך געצאפלט, נישט אריינצופאלן אין גוי' אישע הענד און ווערן געקוילעט אויף טרפה און ווען מיר האבן שוין ענדליך זוכה געווען אז א איד זאל אונז קויפן און פיהרן צום שוחט מיט א בלאנקן חלף אהן א פגימה, איז גאר געקומען אט דער פושע-ישראל און מאכיל-טרפה'ניק, אריינגעפיהרט אונז אין א געהיימע שטאל און דארט אונז געקוילעט מיט א קלאניצע איבערן קאפ, ווי מען קוילעט א טמא'דיג חזיר! אלע אונזערע האפנונגען אויף א תיקון, זענען דאדורך געווארן אויס און איצט וואגלען מיר ווייטער ארום אין עולם התוהו און געפינען נישט קיין מנוחה!

איך בין געשטאנען אנטשטומט, מיט אפגענומען לשון און נישט געהאט קיין ווארט, מיט וואס צוריק אפצוענטפערן.

דער פארשטארבענער האט ווייטער דערצעהלט אין חלום זיין שותף:
— ווען מיין מליץ יושר האט געזעהן אז עס האלט מיט מיר שלעכט, האט ער ביי מיר גענומען דאס כתב פון אונזער רב, דער מגלה עמוקות און צו מיר געזאגט:

— האב קיין מורא נישט! ווארט דא אויף מיר!

ער האט געטאן א פליה ארויף העכער און העכער, געזוימט זיך א קורצע וויילע און באלד געקומען צוריק מיט א גאנצע מחנה זילבער ווייסע מלאכים, מליצי' יושר, זיי אלע האבן מיר גענומען פארטיידיגן:

— ווייניג האט ער זיך אנגיפייניגט אויף דער ערדישער וועלט, געמוט־
שעט זיין גוף, אנגעטאן איהם אלע ערליי יסורים במשך דריי גאנצע יאהרן,
געהונגערט, געפרירט, געליטן בזיונות — אלעס כדי אפצוקומען פאר זיינע
זינד! ער האט דאך א כתב פון הייליגן מגלה עמוקות, אז ער איז שוין אלע
זיינע זינד אפגעקומען אויף דער ערדישער וועלט, עס איז דאך דער דין:
„כיון שלקה הרי הוא כאחיד“ (נאכן באקומען די קלעפ, איז ער ווידער א
ברודער)!

עס איז דאן אוועק א לאנגע שקלא וטריא צווישן בית דין של מעלה.
ענדליך איז געפאלן דער פסק: אזוי ווי עס איז געווארן געמשפט ביי דער
בית דין של מטה, אזוי ווערט אויך באשטעטיגט ביי דעם בית דין של
מעלה. דער פסק פון הייליגן בעל מגלה עמוקות קען נישט געענדערט
ווערן. דער בעל תשובה איז ריין פון אלע זיינע זינד אזוי ווי א ניי
געבוירן קינד.

גלייכצייטיג איז ארויס פון בית דין של מעלה נאך א צווייטער פסק: די
אלע נשמות וואס זענען צוליב מיין מאכיל טרפה זיין, יונגעהייט געווארן
פארשניטן פון דער וועלט, דאס גלייכן די גלגולים בהמות, וועלכע איך האב
דערהרגעט און זיי געמאכט פארלוירן ביידע וועלטן, זיי אלע באקומען פון
איצט אן א תיקון און די טויערן פון גן עדן ווערן פאר זיי געעפנט.

באלד זענען געקומען צו פליהען מחנות, מחנות מלאכים און יעדער פון
די אלע נשמות בעזונדער גענומען פיהרן מיט גרויס פאראד אין גן עדן
אריין, יעדע נשמה אין איהר היכל וואו זי האט זיך פארדינט, טהייל נשמות
האבן מאמענטאל אנגעהויבן צו שטראהלן מיט א אור אליין, מיט אזא
בלענדענדיגע ליכט, וואס אויף דער ערד קען מען עס זיך גארנישט פאר־
שטעלן. יעדער נשמה איז צוגעטהיילט געווארן א געוואלדיגער כבוד, וואס
אויף דער ערד איז גארנישט איהר גלייכן.

ווען מען האט זיך שוין מיט זיי אלע געהאט אבגעפערטיגט, האט מען זיך
גענומען צו מיר, איך בין ארויפגעשטעלט געווארן אויף א הויך ארט און
ארום מיר — בלויז לייטערע מלאכים און אלע האבן געשריגן מיט א
שירה/דיגן קול וואס אפילו די הערליכסטע זענען דערצו קיין גלייכן נישט:
— פלוני יצא זכאי בדין! — און דערביי האבן זיי אנגערופן מיין נאהמען

און מיין פאטער'ס נאהמען.

עס האבן זיך דאן געעפנט אן א צאל הימלען און עס האט זיך אנטפלעקט אזא הערליכקייט און פראכט, וואס די מענטשליכע פארשטעלונג איז גאר-נישט אומשטאנד דאס משיג צו זיין.

פון אלע זייטן האבן זיך געטראגן מלאכים געזאנגען:

— זכאי הוא! בעל תשובה גמור הוא!

עס האט געשריגן אויך די אויסגעשפרייטע ספר תורה אויפן טיש. און אפילו די פייערדיגע אותיות האבן מיטגעשריגן אז איד בין זכאי. ארום מיר האט זיך אויסגעשפרייט אזא ליכטיגקייט, אז די זון אין מיטן טאג, אפילו א תמוז טאג, איז טונקל אנטקעגן דעם.

וואס אמאל האבן געשטראמט צו מיר אלץ מער און מער הייליגע מלאכים און לויטערע צדיקים פון גן עדן ארויס, וועלכע זענען געקומען מיר מקבל פנים צו זיין אלס זייער נייער שכן. זיי האבן געטראגן קרוינען אויף די קעפ, בעזיצט די טייערסטע איידל שטיינער, וואס האבן געשפריצט פייערן פון אלערליי קאלירן.

באלד זענען געקומען זעקס פייערדיגע מלאכים, וועלכע האבן געטראגן א אומגעהויערע פרעכטיגע חופה, שטאנגען פון טענענהאלץ, און דאס כפורת — פון לויטער גינגאלד, וואו אין מיטן האבן געבלענדעט אותיות: „כי לה' המלוכה“. אונטער זיי איז געגאנגען א מחנה מוזיקאנטן און משוררים, דאס זענען די הייליגע לויים, די קאפעליע פון דוד המלך.

מיר האט מען ארונטערגעשטעלט אונטער דער חופה און גלייך האבן די מוזיקאנטן אנגעהויבן צו שפילן און די משוררים צו זינגען. דעם הערליכן תענוג דערפון איז נישט מעגליך צו שילדערן מיט ווערטער. א לעבעדיגער מענטש קען אזא תענוג נישט אויסהאלטן און געהט אויס בנשיקה.

און אזוי האט מען מיר מיט גרויס פאראד גענומען פיהרן צו מיין ארט אין גן עדן.

דער פארשטארבענער האט אין חלום ווייטער דערצעהלט זיין געוועזענעם שותף ביים לעבן, ווי אזוי ער איז שוין ענדליך אריין געפיהרט געווארן אין גן עדן, דער אונגעהויער כבוד וואס איז איהם דערביי געווארן צוגע-טהיילט, א כבוד, וועלכעס א בשר ודם ביים לעבן, ווען אפילו ער זאל זיך

געפינען אויף דער הויכסטער מדרגה פון גרויסקייט און גליק, קען ער דאך קיין מינדעסטן דערפון נישט באקומען. און פון וועמען איז דער כבוד געווארן צוגעטהיילט? — פון לויטערע צדיקים, מיט שטראלנדיגע פנימ'ר און קרוינען אויף די קעפ.

צוויי זקנים האבן מיר אנטקעגן געטראגן א אומגעהויער פרעכטיגער קרוין, באזעצט מיט די טייערסטע איידלשטיינער. פון צווישן וועלכע עס האבן ארויסגעגליהט די ווערטער „בעל תשובה גמור“. די דאזיגע קרוין האט מען, ביי א אויסערגעוויינליכן פאראד, אנגעטאן אויף מיין קאפ און מיין האט מיר גענומען פיהרן צום היכל פון בעלי תשובה.

די פראכט און שענקייט פון דאזיגן היכל איז אוממעגליך איבער צו געבן אין ווערטער, אלע צדיקים וואס האבן מיר באגלייט ביז אהין, האבן אויסגערופן:

— אשריך שזכית לכך! וואויל צו דיר, דו האסט דערצו זוכה גיווען!
און דער פארשטארבענער האט פארענדיגט פארן געוועזענעם שיתף זיינעם:

— ווער נישט מיד פון פיהרן דאס געמוטשעטן לעבן פון א בעל תשובה! זאל דיר אויף קיין רגע נישט איינפאלן חרטה צו האבן אויף דעם גייעם עהרליכן וועג, וואס דו האסט זיך געלאזן! געדענק! אז עס זענען בעסער די ערגסטע לידן דאס גאנצע לעבן אויף דער ערדישער וועלט, ווי איין רגע יסורי גיהנם אין דער הימלישער וועלט! דאס ערדישע לעבן אויף דער וועלט איז פארגענגליך, אבער די הימלישע וועלט דויערט אייביג, ווייל דא עקזיסטירן נישט די גרעניצן פון צייט!

געה צום הייליגן רב, דער מגלה עמוקות, און דערצעהל איהם אלץ וואס איך האב דיר איבערגעגעבן, כאטש איך בין זיכער אז ער ווייסט מסתם אליין דאס אלץ בעסער פון מיר, דאך געה און דערצעהל! בעט איהם אז ער זאל די וואונדערליכע געשיכטע מפרסם זיין אין דיר וועלט, זאל ער עס לאזן אפדרוקן אין א ספר און עס פארשפרייטן צווישן המון עם! זאל יעדער וויסן די הארבקייט פון א עבירה. זאל יעדער אויך וויסן וואס פאר א ווערד א צדיק האט, און די גרויסקייט פון א בעל תשובה, דער שכר פון מעשים טובים וואס „עין לא ראתה“.

מיר זענען דא מעהיק פון דעם ספר ברית משה אויף די הגדה של פסח וואס ער שרייבט און דעם פירוש אויף חד גדיא.

הנה וויבאלד עס איז געקומען צו אונזער האנט דאס ענין בין איך אויך געקומ-
מען דערמאנען פון די שלעכטע עברה "וואס דאס פלייש איז נאך צווישען אונזערע
צעהן" וואס מיר האבען געגעסען נבילות וטריפות ביז יעצט ווייל עס איז געווען
גרויס דער שטרויכלינג צווישען אידען אז פילע שוחטים האבען קיין הרגשה (דה-
יינו זיי פילען נישט אויב עס איז דא א פגימה אויף דעם חלף) אין פיל פון זיי
טוען גרינגשעצען די זאך און זיי איילען זיך צו באקוקען דעם חלף אין נאך
דער שחיטה זענען זיי נישט בודק דעם חלף ווי עס באדארף צו זיין נאר זיי
גייען סתם דורך אהן כוונה ווייל עס איז גרייט פאר איהם אסאך צו שחט'ן אין
עס איז נישט מעגליך צו טוען אין אזא קורצע צייט אזא פולע ווערק אין עס איז
א פשוטע זאך דאס ווייל זיי זענען מיד אין אויסגעמישטעם זענען זייערע ענד
שווער פון צו קענען גוט בודק זיין דעם חלף. אין זיי שחט'ן מיט אין חלף
זייערפיעל ברי מען קען נישט ציילען די פילע שטרויכלונגען אין שלעכטע פא-
סירונגען וואס האבען שוין פאסירט ביז יעצט. און עס איז גרויס זייער זונד
וואס די חכמים האבען מוחל געווען אויף זייער כבוד אין זיי האבען זיי געש-
טעלט אויף זייער חזקה דאס אלע אידען שטייען בחזקת כשרות מן הסתם אין יעצט
אז עס איז שלעכט געווארען זייער חזקה זעהן מיר אויף צוריק אז די זאך האט
חרוב געמאכט אונזער בית המקדש וואס עס איז נאך נישט אויף געבויט געווארען
אין אונזער צייט און די שכינה איז נאך אלץ אין גלות פון וועגען אונזערע
זונד אין אויך איז דא פילע קלקולים וואס מען קען זיי נישט אפשר זייען ווייל
דאס אפיר איז קארץ צו פארנעמען. אין סאמער וועט עמיצער זאגען אויב די זע-
נען ארויס פון זייער חזקה שטייען דען אלע אידען בחזקת איסור? פון דעם
וועגען דארף מען שוין חושש זיין ווייל דאס דארף געטון ווערען זייער שטייט
אין מען דארף גוט מדקדק זיין אין די ווערק איז שווער אויף איהם אזוי ווי
מיר שרעפען אז זיי זענען נישט מדקדק וועגען דעם אין בפרט ביי די שחיטה פון
לעמעלן וועגען די וואל איז נאנט אז מען זאל פושע זיין אין מקלקל זיין אין
ווייל זיי דארפען אסאך שעכטען זענען זיי נישט מדקדק אזוי שטארק אין זיי
איילען זיך צו שעכטען עס איז נאנט צו ודאי אז זיי גיבען צו עסטען נבי-
לות וטרפות אזוי ווי עס איז קלאר געווארען. אין ווער עס וועט זיך ווינדערין
אין זאגען וואס איז דער מענטש צווישען מענטשען אין וואס איז היינט אנדערש
פון אלע טעג אין ער וועט גרינג שעצען אין דער זאך איז בודאי דער מנהג און
מעשה אבותיו און זיינע הענט וואס זיי לייגען אויס זייערע ווערטער זאגענדיג
"/ווער וועט אונז געבען צו עסטען פלייש/" וואס וועגען דעם זענען מחויב גע-
וען די פיינד פון די אידען צו פארלענדעט ווערען ווייל זיי האבען געוואלט
עסטען פלייש פון גלוסטונג דאס מיינט פלייש פון נחירה אין אונזערע עלטערען
האבען געזינדיגט אין זיי זענען נישטא און אויב מיר וועלען טוהן ווי זייערע
נישט גוטע מעשים צו זיין באצוונגען דורך זייערע זינד ח"ו אוי איז צו אונז
פון דעם יום הדין אוי איז אונז פון דעם יום הדין וואס איז אויב מיר האבען נישט וואס
צו רעדען אין ווער קען פארציילען וואס איז שוין אריבער אויף אונז ביז יעצט
וואס די שוחטים האבען אונז גורם געווען פיל שלעכטס אין זיי אליין האבען
נישט געוויסט אז זיי האבען געשאחטין מיט א פגומדיגען מעסער אזוי אויך וועט
זייער שטייט זיין דעם כלל פון נבילה וטרפה וכלב דאס מיינט די קליפה דח"ל
חשליכון אותו זאלט איהר איהם ווארפען אין ער מוז ווערען מגולגל אין א הונד
וועגען דעם זאלען זיי צולייגען זייער הארץ צו דעם גרויסען שלעכטען שטראף
אין זאלען איבערקלערין זייער שכל אקעגען די עבירה און זיי זאלען זעהן אז
עס זאל אייביג זיין די פארט פון דעם באשעפער אויף זייער פנים אין זיי
זאלען זיין נקיים מישראל. אויך אין ווייזען זייערע חלפים פאר די חכמים פון
זייער דור פאר די שחיטה אין דערנאך יעדע וואך אין דעמאלס וועט קומען אויף
זיי א גוטע ברכה און זיי וועלען זוכה זיין צו פיהל גוטס וואס איז באהאלטען
פאר זיינע פארשטייגער. און יעצט גלויבט צו גאט האבען מיר געהערט אז אין עס-
ליכע הייליגע קהלות און מדינת אשכנז האט מען געשטעלט כשרים און באגלייבטע
בשעת שחיטה כדי צו באקוקען די חלפים באלד נאך די שחיטה אין צו ווייזען דעם
חלף פאר א חכם פאר די שחיטה אויך דא ק"ק ברלין האט דער רב המופלג הישיש
והזן אב"ד ור"מ נר"ו געזען צו צאמען פאר די צאן קדשים זיי זאלען נישט או-

מוערדיגען זייער זעהל ח"ו אין האט אפגעטון די שטרויכלונג פון די אידען
על כן דער וואס האט מורא אין ציטערט פאר דעם דבר ה' אין ער קען פאררעכטען
זאל ער זעהן עס זאל נישט ארויף דער זונד אויף זיין קאפ אין אויך דער וואס
קען נישט מוחה זיין עכ"פ איז דאך אין זיינע הענד ער זאל נישט עסען פלייש
נאר מיט די אויבען דערמאנטע חקנה אין אפילו ער וועט נישט טרעפן קיין פלייש
צו עסען שבת ויו"ט זאל ער ח"ו נישט מיקל זיין וועגען דעם ווייל עס איז כמעט
זוכער אז ער וועט עסען א דבר איסור אמאהל על כן זאל מען צו לייגען צום הארץ
דאס איז דאך אלעס ווערעם אין דער סוף וועט זיין ביטער על כן זאל ער זיך
נישט שעמען פאר קיין מענטש אין זאל זיך הייליגען מיט דעם וואס איז מוחר
צו איהם אין עס וועט געזאגט ווערען צו איהם קדוש.

נעחק מספר ברית משה משה

הנה הואיל ואח' לידן ענין זה באחי להזכיר מעון הרע הזה שעדיין הבשר בין
שנינו שאכלנו נבלות וטרפות עד כה שהיה גדול המכשלה הזאת בישראל שה-
רבה שוחטים אין להם הרגשה והרבה מהם מקילין בדבר וממהרין לבדוק ופשיטא
לאחר שחיסה אינם בודקין הסכין רק דרך העברה בעלמא בלי כוונות הלב מחמת
שמוכן לפניו הרבה לשחוט ואינו בכדי שיעשה בזמן קצר והמלאכה מרובה ופשיטא
מחמת שמיעפים ומיגעים ידם כבדים עליהם מלבדוק סכנים יפה ושוחטים בסכין
א' הרבה עד כי חדל לספור כי אין מספר מכל התלאות ומקרה רעות שקרה עד כה
וגדל עוונותם ע"י שמחלו חכמים על כבודם והעמידו להם על חזקתם דכל ישראל
בחזקת כשרות עומדים מן הסתם ועכשיו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה הה-
ריב אח ביחינו אשר עדיין לא נבנה בימינו והשכינה בגלות עדיין בעונינו וכ-
אשר נמצא כמה קלוקלים אשר אין להעלות על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע ואם
יאמר האומר אם אלו יצאו מחזקתן כל ישראל מי עומדין בחזקת איסור מ"מ למיחוש
מיהו בעי מחמת שצריך להיות מחון גדול ולדקדק הטיב והמלאכה כבידה עליו כאשר
מצאנו שכולם אינם מדקדיקין בעבור זה ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב
הדבר לפשוע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינו מדקדים כ"כ וממהרים ל
לשחוט וקרוב לוודאי שמאכילין נבילות וטריות כאשר נחברו ומי שיהיה מוחם
בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בוודאי מנהג ומ-
עשה אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר וא"ח ויש-
טחו אלא אישחטן שהיה נחייבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר
חאוה היינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא
טובים להיות נלכדים בעונם ח"ו ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום החוכמה:
ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו
השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששחטו לעצמם בסכין פגומה כמו כן יהיה מיחמתם
בכלל נבילה וטרפה לכלב הוא הקליפה רחמנא ליצלן תשליך אותם ומוכרם להיות
מגולגל בכלב ע"כ ישימו אל לבם עונש גדול הרע הזה ויחשבו שכרם כנגדהעבירה
ולראות שחמיד יהיה יראתו של ית' על פניהם ומה' ומישראל יהיה ג"כ נקיים
ולהראות סכנים לחכמים בדורם לפני השחיטה ואח"כ בכל שבוע ושבוע ואז תבא
עליהם ברכת טוב ויזכו לרב טוב הצפון ליראיו. ועכשיו ח"ל שמענו שבכמה קה-
לוח קדושה במדינת אשכנז העמידו כשרים ונאמנים בשעת שחיטה כדי לבדוק תכף
אחר שחיטה ולהראות סכנים לפני שחיטה לחכם גס פה ק"ק ברלין ראה הרב המופלג
אישו והזקן אב"ד ור"מ נר"ו לגדור גדר לפני צאן קדשים שלא יסחבון אח נפשם
ח"ו והסר המכשלה הזאת מישראל עד כי חדל לספור כי אין מספר ע"כ הירא וחרד
לדבר ה' ויש בידו לחקן יראה שלא יתלה אשמו בראשו ואף למי שאין בידו למחות
עכ"פ הרי בידו שלא לאכול בשר כי אם עפ"י חקנה הנ"ל ואף שלא ימצא בשר לאכול
אפי' בשבתות ובי"ט אל יקל בעבור זה ח"ו דקרוב לוודאי הוא שיאכל דבר איסור
לפעמים ע"כ ישם אל לבו זה חולע ורימה ובחלית יהיה מרה ע"כ אל יחביש מפני
אדם וכו' ויקדש אח עצמו במוחר לו ואז קדוש יאמרו לו מה קדוש לעולם קיים
ויזכה בביאת ירושלים במהרה בימינו אמן סלה: עכ"ל ס' ברית משה משה הנ"ל.

דער גאון מהר"ש אבוהב זי"ע אין ספר הזכרונות (דעם צווייטען פרק פון הלכות שחיטה) שרייבט. אז אויב עס וואלט מעגליך גיווען פאר דעם פאלק צו עקזיסטירען אהן פלייש וואלטען אונזערע רביים לאנג צוריק מבטל גיווען דאס פאך פון שחיטה און נאך דער צו וואס היינטיגע צייטען לאזען זיך אסאך אריין אין דעם פאך. אין עס איז זייער גרינג צוקומען צו מכשולות (שטרויכלינג) סיי פאר א יחיד סיי פאר א רבים אין דער שולד ליגט אויף די וואס גיבען רשות רחמנא ליצלן. (ביז אהער פון ספר הזכרונות) און דער חתם סופר זי"ע (און חלק און חלק ב') שרייבט אז דער מלך זקן און כסיל (דאס מיינט מען דעם יצר הרע) זיצט אויף א שטוהל פון דריי פוס א' פון חזנים וואס פירען ארויס תפלות פון אידישע קינדער מחוץ למחנה וכו' ב' פון שוחטים וואס זענען מאכיל נבילות וטרפות פאר אידישע קי- נדער ג' סופרים וואס שרייבען פסול'ע תפילין און מזוזות אין מיט דעם באגעניגט ער זיך. (ביז דא פון חתם סופר) עהנדליך צו דעם שרייבט דער תולדות יעקב יוסף פר' נשא און פון ווילנער גאון שטייט אין מעשה רב אות צ' אז עס איז בעסער צו עסען שבת מילכיגס ווי מען זאל עסען פון א בהמה וואס איז געשאכטען געווארען אהן דעם וואס עמיצער איז געשטאנען איבער דעם שוחט. און דער דברי חיים (יורה דעה חלק א' סוף סי' ז') אשרייבט אז ער האט געזעהן אסאך יראי השם און לומדי תורה וואס זיי זענען גיווארען שוחטים זענען זיי פאר דארבען גיווארען אין אויך אין (סימן ז') שרייבט ער אז דורך שוחטים וואס זענען קלים זענען ארויס פון אידישען דת פילע קהלות אין דייטשלאנד רח"ל. זעהן מיר פון דעם אז ביי שחיטה אויב מען איז נישט נזהר צו זיין א ירא שמים שאט דאס זייער שטארק. אזוי ווי עס שטייט און תבואת שור אז א שוחט דארף זיין א ירא שמים מרבים און דאס יראת שמים זאל איהם ליגען אויף דעם פנים. און אויב נישט ווערט ער אליין פאר דארבען מער און מער און ממלא פארדארבעטער אנדערע אויך וואס עסען פון זיין שחיטה און זיי ווערען פוהל מיט טומאה ביז זיי ווערען אפיקורסים! אין ביי מיר איז זיכער אז דאס וואס מען איז גוזר היינטיגע צייטען זינדרות א קעגען שחיטות איז נאר ווייל מען האט זיך נישט גוט אום געקוקט אויף די שוחטים ווי עס באדארף צו זיין: (ספר טיול בפרדס אות ש' פון שאמלויער רב ז"ל)

תשובות בית הלל סימן מ"ח

אויך זענען מיר מעתיק דאס לשון פין הגה"צ ר' הלל קאלאמאייער ז"ל. וז"ל: איהר זאלט וויסען דאס די עברה פון נבילות וטרפות איז זייער הארב אין אינהאלט מער פון אנדערע עבירות ווייל אויף אנדערע עבירות זאגען אונזערע חכמים בנים משחיתים (קינדער וואס זענען פאר דארבען) אפי' זיי פארדארבען הייסען זיי קינדער פון השי"ת אבער נישט ביי דעם איסור פון נבילות וטרפות! ווייל אויף דעם פסוק ואנשי קודש תהיו לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו (און הייליגע מענטשען זאלט איהר זיין און טרפה פלייש זאלט איהר נישט עסען) ברענגט רש"י (בשם די חז"ל) אויב איהר זענט הייליג און אפגעהיט פון נבילות וטרפות זענט איהר מייך און אויב נישט זענט איהר נישט מייך. יעצט אויב איהר זענט נישט נזהר ח"ו פון נבילות וטרפות ווי אזוי זאגט איהר יעדען מאנטיג און דאנערשטיג וזהו רחום און אבינו מלכנו וכו' און כרחם אב על בנים און אין די הייליגע טעג אנו בניך ואחה אבינו ווי אזוי האט איר נישט מורא אז דער רבש"ע וועט זאגען אין קען ענק נישט און איהר זענט נישט מייך ווייל איהר זענט פאר שמירט מיט נבילות וטרפות און אודאי און אזא צייט ווי אסאך פון אונזערע ביידער זענען איבער געגעבען אין די הענט פון ריבער וכו' איז דאך אודאי געוויס אז מען דארף טוען אלעס וואס איז און אונזער מעגליכקייט אז דער נאמען פון אויבערשטען זאל אויף אונז ווערען אנגעדופען. און די חכמים זאגען אז די שטראף וואס קינדער שטארבען דורך קרענק פון האלדז רח"ל קומט וועגען דעם וואס מען עסט סמא'נע זאכען. איז יעצט האט רחמנות אויף אייערע קינדער איהר זאלט זיי נישט פאר ווארפען וכו'. עכלה"ק.

מיר ווילען בעסען יעדען איינס וואס איז ביכולת און פארשטייט דאס וויכטיקייט פון מעורר זיין אויף מאכלות אסורות זאל מוחל זיין אריין שיקען וויפיהל ער קען כדי מיר זאלען קענען דעקען די הוצאות אין אויך אויף להבא מעורר צו זיין אויף די ענינים און אין דעם זכות זאלט איהר געבענשט ווערען מיט שפע ברכה אין הצלחה: אונז שיקען מיר נישט ארויס ענוואלאפט ווייל עס קאסט אסאך געלט אין פאר דעם פרייז וואס קאסט צו דרוקען טויזענטער ענוואלאפט קענען מיר מעורר זיין לתשובה נאך טויזענט יודען. ע"כ בעסען מיר יעדער זאל באלט אריין שיקען וויפיהל ער קען וכל המוסיף מוסיפין לו מן השמים. ותודה למפרע.

בעזרת השם יתברך

הבשר הכשר?

• נתגלה הסוד •

בספר הזה יבואר:

מצב הכשרות בארצות הברית
איך שמאכילים נבילות וטריפות

בכל ארצות הברית

לעיני כל חי?

כמו שהיה בעיר קראקא

יצא לאור פה מיאמי ביטש
כ"ב אלול תשס"א לפ"ק

אסיפה הגדולה שעשו הגאווערמענט
עם כל בעלי הכשרות הגדולים

במגדלי התאומים טוויין טאויערס

נתגלה לעין כל, כי הבשר הכשר
בארצות הברית היא עולה פי
טריליאן יותר נבילות וטריפות
ממה שמכרו בעיר קראקא

הספר הזה נדפס ונחלק באותו היום
כמה שעות לפני האירוע למספרם

9.11

בחודש האחד עשר היא חודש אב, ביום התשיעי הוא תשעה באב

יצא לאור פה מיאמי ביטש

כ"ב אלול תשס"א לפ"ק

תוכן הענינים

של הבשר הכשר?

- א. איך מאכילים בארצות הברית נבילות וטריפות
לעיני כל חי? כמו בעיר קראקא.
- ב. וועד הכשרות של הרב מהאלמין עושים את ההכנות הנחוצות לאסיפה הגדולה.
- ג. הדרשן הראשון.
- ד. השלב השני.
- ה. השלב השלישי.
- ו. הדורש הראשון הראש מבוטשער יוניאן.
- ז. 3600 "כשר בוטשער'ס" נסגרו השנה -
מי אשם בזה?
- ח. הספרים של סיטי אויף קראקא עשו את הפעולה הנכונה
- ט. המשגיח מספר איך שנתוספו 6
טריעלערס על הדרך

י. מעשה שהיה כך היה

יא. בעל הבשר לקח את המשגיח למשפט

יב. הרב גראס נותן הספרים לאנשי
הממשלה

יג. הרב רובין קורא להרב גראס החוצה
כדי לדבר בפרטיות עם אנשי הממשלה

יד. הרב שלום רובין מגלה סודות לרב
גראס מה שהולך עם הלשונות והכבדים
ששולחים לארץ ישראל

טו. הרב גראס אומר דרשה לכמה דקות
באנגלית

טז. הרב גנעק אומר שהרב גראס יטלפן
להאופיס שלו

יז. דרשתו של הרב הגאון שלמה שווייצר.

יח. לדבר עם הרב אלעזר ווייס הוא הראש
של המפקח על הכשרות מטעם הממשלה.

נתגלה הסוד

של הכשרות בארצות הברית

- א -

איך מאכילים בארצות הברית נבילות וטריפות לעיני כל חי? כמו בעיר קראקא

יום אחד מקבל הרב גראס טלפון מהרב שלום רובין מברונקס^א ומזמין אותו לאסיפה גדולה^ב ולמלחמה כבידה^ג על

(א) הרב רובין הוא הראש והממונה לפקח על הכשרות מטעם משרד ממסלות וואשינגטון ואלבני. שם הארגאניזעישען הוא "כשר ענפארסמענט בירו סטעיט אויף ניו יארק". [כפי ששמעתי, הרב שלום רובין נפטר כבר, והמקום שלו לקח אחד בשם "אלעזר ווייס" שעבר ביחד עם הרב ניימאן בקוי דזשוי בבארא פארק].

במשרד הזה יש להם משגיחים שהולכים לכל מסעדה, קעטערינג, ובוטשערס ועוד, לפקח אם שומרים על הכשרות, כי ישנו איסור וחוק של הממשלה לא לשקר ולרמות ולמכור לבן אדם דבר שזה לא אמת, אם כותבים כשר צריך להיות על זה הכשר. אם כתוב על הפלומבע שנשחט ניקור ונמלח, והם מוצאים שלא עשו הניקור כהוגן, את המקום שתפסו, מקבל טיקעט, פעם ראשונה סכום קטן, ואחר כך סכום גדול יותר, לפי מה שתפסו אותו.

אפשר לקבל מהממשלה ליסט של מאות רעסטאראנטים ובוטשערס ועוד, שתפסו אותם (ליסט מכל השנה, מכל ארצות הברית שמצאו את המכשולים, וכמה ששילמו קנס), שהכשילו את האנשים בדברים לא כשרים, שזה נגד החוק לרמות אנשים.

(ב) את כל הדברים שנאמרו באסיפה זו כתבה אשה בשארט הענט רייטינג. יש להם דו"ח של 400 מאות עמודים, ואפשר לקבל את כל זה במשרד שלהם. אפשר להגיע לזה מהר מאוד דרך האינטערנעט.

יש גם כן דו"ח בעיתון דזויש פרעס ממה שהיה שם.

(ג) הרב רובין נלחם מלחמה כבידה על הכשרות וכמה פעמים נתנו לו מכות וכמעט שהרגו אותו, אפשר לברר בעיתון דזויש פרעס, כל מה שכתוב היה עליו, ומהמערכת הכשרות שלו.

הכשרות (מטעם משרד הממשלה בוואשינגטון ואלבטני) שעושים במנהטן במגדלי התאומים (טוויין טאאיריס).

הוא אומר לרב גראס ששם תהיה מלחמה גדולה, מצד אחד יהיה הבוטשער יוניאן (שהם היוניאן של כל הבוטשער'ס¹

גם אפשר לראות בספר שלי על הניקור חלק.... החוקים של הממשלה של וואשינגטון, ואפשר על ידי החוק הזה לבקש מהם שילכו לראות גם כן במיאמי את המאפיות והמסעדות ולתפוס אותם.

ד) שוחט אחד מפיצבורג סיפר לי לפני 30 שנה שהוא מקבל גליון חדשי מהבוטשער יוניאן, ושם מצא כתוב איך שהגאווערמענט תפס את מיל מארט גלאט כשר קאמפאני (אגב: למיל מארט יש להם שבע שמות, כמו שיש לשטן שבע שמות:

1. מיל מארט, 2. סאטמער פלייש, 3. עלען פעקינג, 4. צעלים, 5. פאפא פלייש, 6. גלאט כשר פלייש, ועוד). איך שהם הביאו והאכילו בשר טרף, ונתנו לו עונש גדול.

כדאי לציין שלפני שלושים שנה כשפגשתי את השוחט הנ"ל מפיצבורג וסיפרתי לו מה שהולך בשחיטה כי הבעלי בתים של החסידישע שחיטה שקוראים להם בשם בדוי ושקר על שם של סאטמאר, זה שקר כזה גדול שהרבי מסאטמאר כתב מודעה לפני שלושים וחמש שנה בעיתון של מארגן דזורנאל שלא הוא ולא המוסד שלו נותנים הכשר על הבשר שנקרא וויינשטאק או סאטמער פלייש קאמפאני וכו', והאנשים הסוחרים השותפים של עמלק (כמו שכתוב בחז"ל קידושין פ"ב), ש"הכשר בטבחים הוא שותפו של עמלק", ואנשי המאפיה של עמלק הם צוחקים על הכל כמו שרש"י אומר על הפסוק תמחה את זכר עמלק בסוף פרשת כי תצא, ואנשי עמלקים האלו, לא מפקדים כלל ללכת בראש גלוי עם כל מיני שקרים, ולוקחים את הרבנים הכי הגדולים שיש להם שם גדול (אבל בלי טיפת יראת שמים) ומשלמים להם מיליוני דולארים שיתנו השגחה עבור בצע כסף, והכסף הגדול הזה מעוור אותם, שאפילו אם רוצים לראות אינם יכולים, והכסף סוגר את העיניים שלהם שלא ירצו לראות את האמת. וכך העמלק הזה עם שותפיו שוחטים את כל עם ישראל.

וכדאי לציין כי ישנם כיום הרבה העוסקים בהצלת עם ישראל להחזיר למוטב וב"ה שנעשו הרבה בעלי תשובה, ויש התעוררות גדולה מאוד, אבל כל אלו לא מבינים בכלל שהבעי' הכי גדולה שבעלי תשובה האמיתיים נתקלים

בזה שאוכלים נבילות וטריפות חלב ודם, ועל ידי זה חוזרים לקקולום, כמו שאמרתי כמה פעמים בדרשות, וכתבתי כמה מכתבים לכ"ק האדמו"ר מליובאוויטש זצ"ל בענין זה, ונעתיק כאן מה שנדפס בקונטרס דברי תורה פרשת כי תבא באמצע אמירת הדרשה, בקשני המארח הרב גוטניק שליט"א, לספר את הקשר שהי' לי עם - להבחל"ח - כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זי"ע. ולהיות אשר "כל מה שבעל הבית אומר לך עשה", לכן הפסקתי באמצע אמירת התורה, ומפני קוצר הזמן סיפרתי רק ענין אחד, כדלהלן.

הנה כאשר כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זי"ע יצא בקריאה אודות מבצעי-הקודש בענין תפילין, מזוזה, "בית מלא ספרים" ועוד, ועל ידי פעולותיו הקדושים עשה הרבה בעלי תשובה, נתעוררתי אז מאד מענין הבעלי-תשובה, ומזכרתי מה שכתוב בעל המאור ושמש בפרשתנו, וז"ל: שמעתי מהרה"ק האלקי האבדק"ק נשחז' צוק"ל, כי מפני זה יארע לבעלי תשובה שחזרין לקקולון, לפי שאינם נזהרין במאכלות אסורות, ואינם נזהרים לאכול בקדושה, ועל ידי כן הנצוצים המגולגלים במאכלים והם מושכים אותם אחורנית, עכ"ל.

ישבתי אז לילה שלם וכתבתי לכ"ק אדמו"ר מליובאוויטש מכתב ארוך (בערך טו"ב עמודים), שהיות וכ"ק האדמו"ר פועל הרבה ועושה הרבה בעלי תשובה ב"ה, והיות ומובא במאור ושמש הנ"ל שבעלי תשובה חוזרין לקקולון ע"י שאינם נזהרים במאכלות אסורות, וכן ידוע המכתב שכתב הרמב"ם לאנשי מדינה אחת (והעתקתיו במכתבי לכ"ק אדמו"ר מליובאוויטש), שעל ידי מאכלות אסורות נעשו כופרים רח"ל, שלא האמינו בביאת המשיח, וכן הארכתי בגודל מעלת מצות תפילין ומזוזה (עיין ספרי מזוזה ישראל כהלכתה) שכן ירבה וכן יפרוק, סיפורים נוראים על זה, מה שבעיני ראיתי כו' -

על כן הצעתי לכ"ק אדמו"ר מליובאוויטש, שיצא ב"מבצע" חדש, שהבעלי-תשובה יאכלו בכשרות. כמובן שלא כתבתי לו פרטים איך ומה לעשות, רק הצעתי שיעשה מבצע כשרות. גם הצעתי שיסדרו כתה ללמד שוחטים ובודקים, כי אין אומן בלא כלים, ואם אין שוחטים טובים, אזי אין כשרות. ולדאבונינו אין כמעט שוחטים טובים שאפשר לסמוך עליהם.

עברו כמה שבועות ולא קבלתי תשובה. התקשרתי עם ליובאוויטש ודברתי בטלפון עם הרב חודקוב ואמרתי לו שכתבתי מכתב ארוך לכ"ק אדמו"ר זי"ע, ושאלתיו האם הגיע מכתבי ליעדו. וענה לי, שאכן מכתבי הגיע והרבי ראה את המכתב. על שאלתי למה לא קבלתי תשובה על מכתבי, ענה לי: התשובה למכתבך קיבלת כבר בעתון "אלגעמיינער זשורנאל". על תמיהתי מהי כוונתו

בזה, סיפר לי, שזה עתה יצא כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש במבצע חדש בקשר עם "מבצע כשרות האכילה ושתייה", והוא, שכל מי שמקבל עליו להכשיר את המטבח שלו, הנה ליובאוויטש תשלם עבורו חצי ממחיר כלים חדשים, שיוכלו לקנות אותם בחצי ממחירים בחנות "G. & SONS". ולאמת דבריו אמר לי, שאני יכול לילך בעצמי לברר בחנות הנ"ל, אשר אנשים כבר קנו שם כלים בעד עשרות אלפי דולר (אשר מחצית המחיר משלמים מליובאוויטש). הלכתי תיכף ומיד ודברתי עם בעל החנות הנ"ל, ואישר לי את כל הנ"ל. ועל הצעת השוחטים אמר לי הרב חודקוב, שאכן בישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש המרכזית, ב"770", מתקיים בכל שנה או שנתיים כחה של שוחטים כו'.

כעבור זמן מה כתבתי לכ"ק אדמו"ר מליובאוויטש עוד מכתב, ותוכנו היה, שראיתי שדבכי היוצאים מן הלב נכנסו אל לבו כו', וב"ה שרבינו יצא במבצע כשרות הכלים הנ"ל, אך דא עקא, שכאשר מכניסים בכלים חדשים וכשרים, בשר שאינו כשר, אז הכלים נטרפים ביום אחד, והרי אי אפשר לקנות כלים חדשים בכל יום. ולהיות שלדאבונינו היום הרבנים נמכרים בעד בצע כסף כידוע והמכשולות עצומות מאוד, על כן לדעתי אין עצה אחרת רק שרבינו ליובאוויטש (שאי אפשר לקנות אותם בבצע כסף) יסדרו שחיטה תחת השגחתם, ובמסירות נפש יכולים לסדר כשרות על צד היותר טוב.

כעבור זמן קצר טילפנו אלי - להבחל"ח - הגה"צ ר' זלמן שמעון דווארקין זצ"ל והרב דוב בער ליווי ע"ה, וסידרו תיכף שחיטה וכו', וקראו אותי שאבוא לראות את השחיטה וכו'. ופרסמתי, שבזמן שאצל שאר החסידים שחטו 1,200 עופות לשעה ע"י שוחט אחד, הנה בליובאוויטש שוחטים רק 300 עופות לשעה, [וכל זה היה אז, ומה שעושים כיום צריכים לברר, כי לדאבונינו הרב שותפו של עמלק איננו נותן שינה לעיניו] (ועיין בספרי אכילת בשר הלכה למעשה באריכות).

עוד ענין אחד כדאי לציין: לפני הרבה שנים כשהרב מהאלמין שמע שכ"ק מרן אדמו"ר מליובאוויטש מרעיש עולומות על אמונה בביאת המשיח ושצריך תיכף ומיד לבא, ומחלק דולרים לאלפי יהודים ומברך אותם חשב הרב מהאלמים שהוא ילך גם כן לקבל דולר וכך יהיה לו באפשרות לעורר את הרבי על עיקר העיכוב של ביאת המשיח.

כך הוה, האדמו"ר מהאלמין הלך עם כמה מאנשיו לקבל דולר, ואומר להרבי מליובאוויטש שהיות ושמע שהרבי עוסק הרבה בהתעוררות לביאת משיח צדקינו, על כן רציתי לעוררו מה שכתבו הצדיקים רבי נתן אדלער והבעל

בארצות הברית) ומצד השני יהיו המשגיחים של היוניאן, ויהיו שם הארגאניזעשען של האוי יוי ועוד וועדי כשרות, ועיתונאים, ועוד.

הבוטשער יוניאן רוצים לבטל את כל מערכת הפיקוח על הכשרות מטעם משרדי הממשלה, ולסגור אותם אחת ולתמיד.

הרב שלום רובין מבקש מהרב גראס (הרב של האלמין) להכין את עצמו להגיד דרשה בדקות ספורות (בקיצור נמרץ) על מערכת הכשרות, מהדברים הנחוצים ביותר, כי אין הרבה זמן לדבר.

הוועד הכשרות של הרב מהאלמין עושים את ההכנות הנחוצות להאסיפה הגדולה

הרב גראס טלפן תיכף ומיד לכמה מהרבנים מחברי וועד הכשרות כדי להתאסף ולחשוב עצות ותחבולות איך לעזור

שם טוב זי"ע שטיקער עיכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטריפות ואם יתקנו זאת יבא תיכף ומיד ממש, וציין לו למה שכתוב בספרים "למה משיח לא בא בשנת הכתר" שהיה כידוע שנת הגאולה, שהצדיקים הקדושים אמרו אז שמשיח בוודאי יבא ואעתיק ממקצת מס' האביב מהנוגע לדעת בדורנו ח"ל: ר' נתן אדלר ותלמידו ר' משה סופר מפרעשבורג מקובלים בנסתר, ר' נתן אדלר רצה לפסול השוחטים דפרנקפוט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחיי וגוי' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הס"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברוח וזה היה סוד ירידת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמוז על זה ב"זעם תצעד אריץ ראשי תיבות זביחה עירובין מקוואות. ועוד ציינתי לו כמה מאמרים, שאין כאן מקומו להאריך. וענה לי שאין כבר זמן לזה כי כלו כל הקיצין ומשיח צריך לבא תיכף ומיד ממש, ושמחתי מאוד על זה, [כי כל עבודתי הוא רק בכדי לקרב ביאת המשיח, וכמו שהדפסתי לפני שלושים ושתיים שנה הספר הקדוש של החפץ חיים ציפית לישועה] והרבי חשב שאני חסיד סאטמאר וצוחק עליו על מה שאמר לי בזה, ואמר לי שזה לא צחוק כי צריך לבא תיכף ומיד.

לרב רובין במלחמה הכבידה הזאת, ולגלות אחת ולתמיד את מערכת הנבילות וטריפות שהחברה של אנשי המחנו"ט (ראש"י תיב"ט) מאכילי חלב נבילה וטריפה), מאכילים את עם ישראל כולו בארצות הברית. ואנשי המחנו"ט האלו הם מהנחשים שכתוב בתורה "והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה ה' אלקים ויאמר אל האשה אף כי אמר אלקים לא תאכלו מכל עץ הגן (בראשית ג, א) ונחש בגימטריא משיח - 358 - שהעבירה הראשונה היתה מאכלות אסורות, והנחש מסמל את יצר הרע המשדל את האדם לחטוא. וידוע שכאשר יבוא משיח יתבטל יצר הרע, והוא מרמז בזה שהגימטריא של "נחש" וכן של "משיח" - 358. וכמבואר ברמב"ן שהעבירה הראשונה היתה מאכלות אסורות, ומפני זה נגזר מיתה לא עלינו, כי אם אדם הראשון לא היה פוגם בזה היו חיים לעולם. [ועיין בספר והחי יתן אל לבו, מה שאמר כ"ק אדמו"ר מליובאביץ לכ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א, עיין שם].

הדו-שיח נדפס בספר "תורת מנחם - מנחם ציון" וזה לשונו:

יום השביעי דה"שבעה" - יום ג' כ"ח שבט

הזהירות בעניני אכילה - עץ הדעת / לאחר ג' שעות הי' אדה"ר מקדש על יין דעה"ד / לעתיד לבוא עתיד חזיר להטהר

להרה"ג שלום יהודה גרוס שליט"א - גאב"ד ואדמו"ר מהאלמין

הגרש"י גרוס שליט"א: שמעתי שכאשר אדמו"ר הזקן הי' במאסר, מסר נפשו על אכילת פת פלטר, באמרו - במענה לשאלה היתכן לאבד נפשו על דבר שיש למצוא לו היתר ע"פ הלכה (ורק בעשיית יש להזהר ולהקפיד יותר כו'), הרי,

הבשר נתגלה הסוד הכשר? יא

המאבד עצמו אין לו חלק לעוה"ב¹ - שמוטב לו לאבד עוה"ב מאשר לאכול דבר שאינו כשר בתכלית!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כללות ענין המיתה בעולם (שבגלל זה ישנו הענין דניחוס אבלים) הוא כתוצאה מאכילת דבר בלתי-רצוי - עץ הדעת, כמ"ש² "כי ביום אכלך ממנו גו", שעיי"ז נקנסה מיתה על האדם על כל הדורות.

ולפלא, שמהחידושים דלעתיד לבוא הוא היתר דבר שאסור באכילה - כמארז"ל³ שעתיד חזיר להטהר, עתיד הקב"ה להחזירו לישראל.

ומעין זה מצינו גם בכיבוש הארץ - שהותר להם אפילו קדלי דחזירי⁴.

אמנם, ענין זה אינו אלא באופן היוצא מן הכלל, מצד פקוח נפש (בכיבוש הארץ), או כשיבוא הזמן ש"עתיד הקב"ה להחזירו". אבל העבודה ע"ד הרגיל, שזוהי ההכנה לזמן ש"עתיד הקב"ה להחזירו", היא - דוקא ע"י שלילת מאכל בלתי-רצוי, שלילת עץ הדעת.

ויש להוסיף ולהעיר על פלא נוסף - שכל האיסור דעץ הדעת לא הי' אלא למשך ג' שעות בלבד, "ואילו המתין ג' שעות עד שבת הי' כל פרי קודש הילולים להי"⁵ (ע"ד הענין ד"שלוש שנים יהי

(1) נסמן בלקוטי שיחות חלק יז סוף עמוד 190 ואילך.

(2) בראשית ב, יז.

(3) נסמן בלקוטי שיחות חלק יב סוף עמוד 175 ואילך.

(4) חולין דף יז ע"א. וראה רמב"ן מסות לא, כג.

(5) ש"ך עה"ת קדושים יט, כג. הובא בלקוטי תורה ר"פ קדושים. וראה

לקוטי שיחות חלק כד ריש ע' 133. וש"נ.

לכם ערלים" (א), שהי' זוכה לקדש על יין מעץ הדעת ש"גפן היי"ב.

ויהי'ר שנוזכה בקרוב ממש ל"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (ג), שאז יקדשו על יין המשומר, ויאכלו הסעודה דליתן ושור הבר.

השלב הראשון

הרב גראס הציע שצריכים תיכף ומיד לקחת את ספר "קול השחיטה" ולתרגם אותו לאנגלית, ולתת את הספר הזה לכל האנשים הגדולים ממשרדי הממשלה של וואשינגטון ואלבאני.

השלב השני

להכין ספר שאלון שיתנו למשרדי הממשלה שיוכלו לכתוב את כל התשובות בכמה דקות,

והשאלון הזה צריך להיות בשפת האנגלית כדי שכל רופא או משגיח ועטערין מהממשלה שהולכים להשגיח על בריאות הבהמות והעופות יוכלו למלאות לנו את הטפסים האלו, בלי שנצטרך לשלוח אנשים, וכך אף אחד לא ידע מה שהרופא ממלא, ולא יחשדו שיש כאן אנשים ממערכת הכשרות שלנו שאומרים לרופאים מה לכתוב.

ועל ידי זה יוכלו לדעת מה שקורה בכל בתי השחיטה.

(א) קדושים שם.

(ב) ברכות מ, סע"א. וש"נ. וראה ב"ר פי"ט, ה.

(ג) ראה ברכות לד, ב. ב"ב עה, א. ויק"ר פי"ג, ג. ועוד.

השלב השלישי

להכין מספר דרשות למנהלי וועד הכשרות שידרשו באסיפה ויוכיחו למפקחי ממשלת ארצות הברית שישנם אנשים שלא מפחדים מאנשי המאפיה, ויוצאים בגלוי עם השם שלהם נגד כל אלו שמכשילים את הרבים, ועל ידי זה הממשלה תחזק את מערכת המפקחים על הכשרות בארצות הברית.

בסייעתא דשמיא למעלה מדרך הטבע הצלחנו במהירות רבה לתרגם את הספר קול השחיטה ולהכין את כל ההוכחות הנחוצות ולהביא אותם לאסיפה של הרב רובין בטוויין טויערס.

באסיפה היו אנשי הקונגרס, עורכי דין [לויצ'רס] אנשים מהאוי יוי, אגודת המשגיחים, בוטשער יוניאן, אנשי עיתונאים ועוד.

הדרשן הראשון היה מנהל הבוטשער יוניאן

הוא התחיל בדרשה לספר איזה פעולות גדולות עושים הבוטשער יוניאן, ורק בגללם החזיקו מעמד כל הבוטשער'ס שמוכרים בשר כשר בארצות הברית. והתחיל לצעוק, הדבר הנורא שקורה היום בזמנים האלו הוא נורא ואיום.

ידוע שלפני כמה שנים היו לנו 3900 כשר בוטשער'ס בארצות הברית, והכל הלך על דרך הטוב, אנחנו הבטחנו שכל יהודי בארצות הברית יוכל לקנות בשר כשר.

עד שבאו המפקחים מהממשלה והתחילו לתת טיקעטס לכל ה"כשר בוטשער'ס" שמצאו אצלו משהוא לא כהוגן, למשל מצאו אצלו בשר לא כשר נתנו לו תיכף קנס של כמה אלפי דולר, כשהבוטשער ראה שהקנסים עולים לו יותר מדאי החליט לסגור את הבוטשער שלו, כי לא השתלם לו לשלם כל כך הרבה כסף בכנסות והפסדים...

3600 בוטשער נסגרו השנה - מי אשם בזה

הצעקה הגדולה שנסגרו 3600 כשר בוטשעריס - מי אשם בזה?
- האשמה היא של משרד הפיקוח של הרב שלום רובין,
צריכים לסגור את האופיס הזה תיכף ומיד!

הספרים של סיטי אויף קראקא עשו את הפעולה הנכונה

הרב גראס אומר להרב שווייצער אתה שומע מה שהראש של
הבוטשער יוניאן אומר: שסגרו 3600 בוטשער בכמה שנים
האחרונות, זאת אומרת שהפסיקו לאכול בשר בהמה, כי
ישראל קדושים הם, ואם שומעים מה שהולך בבשר מפסיקים
לאכול. בגלל זה לבד היה כדאי לבוא לכאן ולשמוע את זה.

המשגיח מספר איך שנתוספו 6 טרעילערס על הדרך

המשגיח מהיוניאן של המשגיחים מספר מה שקרה אצלו,
ומפני מה נחוץ כל כך ה"משגיחים יוניאן"^{יד}.

מעשה שהיה כך היה

המשגיח מספר ששלח, 12 טרעילערס עם בשר ועשה את כל
הסימנים על הבשר, וחתם את החתימה שלו על הטרעילערס,
וגם כן עשה תמונה ממנו ומפלעיטס של הטרעילערס, וצלם
תמונה שלו עומד ליד הטרילרס ושל מספר המכונית (פלעיטס)
למקום ששלח הגיעו 18 טרעילערס במקום 12 טרעילערס,
והכל היה עם אותם החתימות, זאת אומרת שזייפו את
החתימות.

בעל הבשר לקח את המשגיח למשפט

כמובן שבעל הבשר לקח את המשגיח למשפט, והמשגיחים יוניאן לקחו עורכי דין (לויערס), (וצריכים לברר^{טו} מה שקרה אחר כך) יחית.

הרב גראס מהאלמין נותן הספרים לאנשי הממשלה

הרב גראס הגיע עם הרב שווייצער, הם נתנו ספרים של "קול השחיטה" להרב שלום רובין ולמפקחים של אנשי הממשלה מוואשינגטון ואלבעני. את כל הדוקאמענטים האלו הדפיסו בעיתון "אלגעמיינער דזשורנאל" בלשון אידיש ותרגמו את זה לאנגלית, כדי שאנשי הממשלה תדע בדיוק מה שקורה עם הכשרות בארצות הברית.

הרב רובין קורא להרב גראס מהאלמין החוצה כדי לדבר בפרטיות עם אנשי הממשלה

הרב שלום רובין קורא להרב גראס מהאלמין ואומר לו בא נצא החוצה לדבר עם אנשי הממשלה.

הרב רובין מספר לרב גראס באנגלית בנוכחותם של שניים מאנשי הממשלה אחד מוואשינגטון ואחד מאלבעני, ומספר שבכל יום שישי הוא מדבר עם שני אלו ומתרגם להם את כל הכתבות על כשרות הבשר שהרב גראס מהאלמין מדפיס בעיתון אלגעמיינער דזשורנאל, הם אמרו לרב גראס, שאם לא היו יודעים כל מה שקורא בקשר לכשרות הבשר כבר מזמן היו מפסיקים את הפיקוח על הכשרות, ועשו תמונות^{טז} ביחד עם הרב גראס.

טו) צריכים לראות את כל הרעפארט'ס שכתבו אז. הרב שיין יודע קצת מעניינים אלו, כפי ששמעתי הבוטשער הצליח בהקארט נגד הכשר ענפארטמענט בידאָ.

טז) התמונות האלו אפשר לקבל אצל הכשר ענפארטמענט בידאָ.

הרב שלום רובין מגלה סודות לרב גראס מהאלמין מה שקורה עם הלשונות והכבדים ששולחים לארץ ישראל

הרב רובין מספר לרב גראס מהאלמין שיש לו דוקאמענטים איך שולחים לארץ ישראל אלפי טונות של לשונות וכבדים וגראשעצע של בהמות בתור בשר כשר והם בכלל לא נשחטו ולא ניקרו ולא נמלחו, רק פשוט נבילות וטריפות ממה שהגויים הורגים, וכל זה עם פלאמבעס כאלו זה כשר.

הרב רובין אומר לרב גראס שישלח לו קאפי של המכתב שבו אפשר לראות בדיוק איך שכמה אלפי טונות של בשר כשר יוצאים לארץ ישראל ואין פוצה ומצפץ.

הרב גראס אומר דרשה לכמה דקות באנגלית

הרב גראס מתחיל לדבר בדרשתו כדלהלן:

"אני מנהל את "וועד הכשרות העולמי" כאן בארצות הברית, אנחנו מדפיסים עשרות אלפים מדריכי כשרות ושולחים אותם לכל העולם. הרב גראס מציין ומדבר נגד האוי יוי ואומר המצב הכי הגרוע בארצות הברית הוא שיש לנו את מערכת הכשרות של האוי יוי, והם נותנים הכשרים, אני רוצה לציין דבר אחד ומאוד חשוב, שעל ההכשרים שהם נותנים לבתי השחיטה, הם עושים מיליוני דולרים לא די שהם לא מתקנים, אלא עוד מקלקלים, והשוחטים מתלוננים ובוכים לרבנים שלהם שמכריחים אותם לעבוד כפול ממה שמותר לשוחט לשחוט, ועל ידי זה אין להם שום הרגשה לשחיטה ולבדוק את סכין השחיטה, והאוי יוי מצפצפים על כולם ולא די שלא עוזרים להשוחטים אלא מקלקלים ואומרים שאם אתה לא יכול לשחוט אל תשחט, ויבוא משהוא אחר במקומך, והשוחטים מפחדים לעזוב את מקום השחיטה שלא ישארו חס ושלום בלי פרנסה, וכך האוי יוי מכשילים את כל היהודים בארצות הברית באכילת נבילות וטריפות. וכדאי לציין כי

ישנם 9 רבנים שיצאו עם מודעה שאסור לשוחט אחד לשוחט יותר מ - 600 עופות לשעה, והם שוחטים אלף ויותר לשוחט אחד לשעה.

הרב גנעק אומר שרב גראס יטלפן להאופיס שלו

הרב גנעק שהוא הראש של האוי יוי בקש מהרב גראס שיטלפן אליו למשרד כדי שיוכל לדבר על כל הבעיות האלו.

הרב גראס עונה לו ישר בפנים, שכל מה שהוא אומר זה שקר, כי הרב גראס טלפן אליו מספר פעמים אך הוא אף פעם לא קיבל את השיחות שלו. כך נוהגים כל הממשרים ומאכילי טריפות, כשמישהוא מטלפן אליהם לדבר על הבעיות לא עונים לו, וכך עושה גם הרב היינימאן כשהרב טלפן אליו.

דרשתו של הרב הגאון שלמה שווייצר

הרב שלמה שווייצר אמר דרשה באנגלית ובקע רקיעים בדרשתו, כולם עמדו בהלם, הוא ספר להם חלק מהמלחמות הגדולות שהרב גראס מנהל במלחמתו נגד הקצבים של היורשים מעיר קראקא שהגיעו לארצות הברית להאכיל את כל עם ישראל בנבילות וטריפות חלב ודם, ואומר שמשרדי הממשלה צריכים לעיין בכובד ראש ולהגן על כל היהודים שיוכלו לאכול בשר כשר, הוא חוזר ציין והסביר איך הגיע מצב שפה בארצות הברית אי אפשר לדעת אם אוכלים בשר כשר או לא כשר. והמצב הוא שאנשים לא יכולים להכניס בפה חתיכת בשר כשר.

למה אין לנו שחיטות כשרות - ואיך עובדת החברה של המאפיה החסידית, שקוראים להם "חסידישע מאפיה"

כדאי לציין מה שכתוב בספר **"היום יום"** של הרב מהאלמין שליט"א בדף שני"ט [אותיות שט"ן] וזה לשונו: **"אמרתי לשוחט אחד מפיטצבורג שמאוד כדאי לעשות שחיטה מתונה כשרה עם כל ההידורים"**, ואולי כדאי לו להיות שותף בהביזנעס או ינהל את הביזנעס, כי הוא יוכל להתפרנס פרנסה טובה, הוא ענה לי שהוא יכול לעשות את זה כי ליד מקום מגוריו יש שחיטה קטנה בפיטצבורג, ויכולים להביא כמה שוחטים מניו יורק, ואמר שאם אני מביא לו שוחטים טובים הוא יסדר הכל.

אמרתי לו שאני מפתח מדבר אחד שהמאפיה החסידית [חסידישע מאפיה], ישברו אותך בכל מיני אופנים שלא תוכל להחזיק מעמד, אתה עוד לא מכיר אותם, ואתה עוד לא יודע מה הם מסוגלים לעשות.

הוא ענה לי: אני מכיר את העניינים האלו, ואם אני רוצה להתחיל בשחיטה אני צריך לשלוח את המאפיה לראש שלהם שישבור לו את הרגלים שיצטרך ללכת עם ווילטשער לכל החיים ולהגיד לו שזה בא ממני, ואם אתה תעשה עוד משהוא, אז נחתוך את הראש שלך, ואז נוכל להתחיל את השחיטה שלנו.

כששמעתי את כל זה לא רציתי לעשות כלום, אני לא רוצה להיות חלק ברציחות ושפיכות דמים חס ושלוש, כי הגם שכל זה מגיע להם, אבל חס ושלוש לא על ידי.

[וכדאי לציין מה שכתוב בעיתון "המחנה החרדי" שבעלי הבתים של החסידישע שחיטה שלחו גוי והוא לקח סכין ושם את הסכין מתחת לגרון של הגאון הצדיק ממארגארעטען כמו שרוצה לשחוט אותו, ואמר להגאון הצדיק ממארגארעטען

הבשר נתגלה הסוד הכשר? יט

שעשה שחיטה חדשה וקטנה של בהמות, והוא אמר לו אם אתה תמשיך עם השחיטה שלך, אני שוחט אותך על המקום, אמר לו הרב ממארגארעטען אני מפסיק תיכף ומיד. אבל הוא לא הפסיק וניצל מהם ונשאר בחיים ב"ה].

כשהגיע האדמו"ר מבעלזא שליט"א לארצות הברית מאות שוטרים [פאליס] והעליקאפטרים היו צריכים לשמור עליו בבורו פארק ברוקלין שלא יהרגו אותו, כל זה פורסם בטלוויזיה ובעיתונים, זה היה חילול השם, שחסידות אחת רוצה להרוג את האדמו"ר של חסידות אחרת. [וכל זה היה בגלל שהאדמו"ר מבעלזא רצה לעשות בית דין צדק של כשרות ושחיטה כשרה] זה הגיע למצב שחסידי סאטמאר שמו לו פצצה בבית, וברוך השם שמצאו את הפצצה לפני שהתפוצץ.

כל זה בא בגלל שהתפטמו בנבילות וטריפות וחלב שהיא אסור כרת רחמנא ליצלן.

בדיוק אז נסע הגאון הצדיק רבי חיים לייב כ"ץ שהוא היה אז הרב שלהם בבארא פארק, הוא נסע לדעטרויט לעשות שחיטה של בהמות בהשגחת בעלז, הוא טלפן אלי לומר לי שהוא רוצה לפתוח שחיטה חדשה וכשרה, אבל בשום אופן לא יפתח רק אם אני אבא ואומר לו שהשחיטה היא כשרה למהדרין בכל הפרטים.

אשתי הרבנית שתחייה בכתה לפניי שלא להתערב במלחמה הפוליטית בין סאטמאר לבעלז, ואמרה לי אתה לא רואה מה קורה? כל העיר מלאה משטרה והליקופטרים, הם אפילו משתמשים בפצצות, זה מאוד מסוכן להתערב במלחמה כזאת בין חסידות אחת לשניה.

אמרתי להרב ח"ל כ"ץ שיטלפן לי בחזרה בעוד חצי שעה, ואני אדבר איתו. סיפרתי לו שהרבנית בוכה וכו'. הרב כ"ץ אמר לי תדע ידידי, אם אתה לא בא אז כל האחריות שאוכלים בשר

לא כשר עליך. ואם אני אבוא יכולים עוד השבוע לתת ליהודים לאכול בשר כשר. אני הסברתי לרבנית שאין לי ברירה, כי אני לא מסוגל לקחת עלי אחריות כה גדולה, כי צריכים להציל את עם ישראל בבשר כשר. וצריך להיות לנו אמונה ובטחון בהשם יתברך שמו.

טסתי לדטרויט, ונזהרתי שאף אחד לא ידע מכלום, וב"ה הצלחנו לעשות שחיטה כשרה.

אבל מעשי שט"ן הצליח ואנשי המאפיה התחילו לעשות טרור נגד בית השחיטה, ומעשה שט"ן הצליח שמקום השחיטה שייך לגויים שהחזיקו בו עשרים ושמונה שנים, כשבאו אנשי המאפיה החסידית ועשו את הטרור שלהם לבית השחיטה נסגר באין ברירה.

בס"ד, ה' ניסן תשס"ב לפ"ק.

אנו חבורת עסקנים נכנסנו אל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מקאשוי לשאול חוות דעתו:
א. אם כבר נשתנה המצב לטוב, והאם כבר מותר לאכול בשר בהמה,
ולכל הפחות ביום טוב?

ב. אותן השחיטות החדשות שמפרסמים כי אצלן הכל על צד היותר טוב גם
למהדרין מן המהדרין מחמירים מן המחמירים בהידור שאין למעלה ממנו, האם
מותר לאכול מבשרם?

וזוה אשר השיב: בעוונותינו הרבים לא נשתנו העיתים לטוב, והשומר
נפשו ונפש ביתו שלא יטמטמו חם ושלום במאכלות אסורות, ורוצה
להמשיך דורות נאמנים לה' ולתורתו יתרחק מכל אכילת בשר בהמה
מאיזה סוג או קהלה שיהיה בלי יוצא מן הכלל, עד ביאת משיח צדקינו,
והעיר אז: כי כשרות הוא אחד משלשה דברים שגורמו ירידת היהדות פה
אמעריקא ושאר מקומות כמבואר בזהר הקדוש פרשת שמיני^ב.

א) נכתב ונתפרסם ברבים על ידי הגה"ק מקאשוי שליט"א.

ב) זהו לשון הזהר הקדוש שם: כל מאן דאכיל מאינון מאכלי דאסירי, אתדבק בסטרא אחרא, וגעיל
נפשיה וגרמיה, ורוח מסאב שרייא עלוי, ואחזי גרמיה דלית ליה חולקא באלהא עלאה.
מתורגם ללשון הקודש: כל האוכל מאכלות אסורות, מדבק עצמו בסטרא אחרא וגועל
נפשו וגופו, ורוח הטומאה שורה עליו, ומראה בעצמו שאין לו חלק באלקי ישראל.

קונטרס מי יאכילנו בשר

אן ענטפער אויף אן אַטאַקע צו איינעם פון די אנשי
המחנו"ט אונטערן נאָמען פון

צבי דוד הערשקאָוויטש

אין דעם קונטרס ווערן פאַרענטפערט אַלע קשיות
און סיבות פינקטלעך ווי אַזוי די קצבים
ושותפיהם האָבן פאַרפירט דעם סאַטמאַרער רבי'ן
זי"ע און נאָך רבי'ס און רבנים ז"ל (שליט"א)
צענדליגער יאָרן, מיט'ן גאַנצן כלל ישראל אין
אַמעריקע, און פאַרוואָס אַלע רבנים גדולי ישראל
האָבן געציטערט די גאַנצע צייט זיך אָנצורופן
וועגן די מורא'דיגע עוולות פון די מאכילי נבילות
וטריפות חלב ודם.

הוצאתי לאור עולם בחמלת ה' עלי

שלום יהודה גראס

אבדק"ק בארא פארק

בס"ד

קונטרס מי יאכילנו בשר

אן אָפּענער בריוו צו
האַלמינער רב שליט"א
פון צבי דוד הערשקאוויטש

שאלה א:

ווי קענט איר שרייבן טאָג און נאַכט קעגן די פליישן, דאָרט
וואו איר אליין ווייסט גאַנץ גוט אַז דער סאַטמאַרער רבי ז"ל
אליין האָט געגעבן אַ בריוו און האָט געהייסן אלע זיינע חסידים
צו קויפן פלייש אין סאַטמאַרער בוטשער סטאָר, און דער בריוו
איז געווען געדרוקט אין צייטונג "דער איד". אויך איז עס
געווען געדרוקט אין "דער אידישער קוואַל", און אויך הענגט
דאָס כסדר אין סאַטמאַרער בית המדרש. און עס איז בכלל נישט
מעגליך אַז איר זאָלט נישט וויסן דערפון. (זעה ווייטער שאלות
ב' און ג', און די תשובות אויף די שאלות).

צבי דוד הערשקאוויטש

תשובה אויף שאלה א:

צו מיינ טייערען פריינט צבי דוד הערשקאוויטש נ"י, (וואָס איך מיינ אַז דאָס איז בכלל נישט אייער נאמען, אַזוי ווי איך האב שוין געהאט ענליכע פראגעס פון דוד בריקמאן, און פון משה קיימאן ווי געדריקט אין ספר אכילת בשר הלכה למעשה).

און היינט איז דאָס אייער נאמען וואָס הייסט צבי דוד הערשקאוויטש. עס זעט אויס אַז איר האָט געמוזט מוסיף זיין איין נאמען, ע"כ ווינטש איך אייך אָן אַ מזל טוב צו אייער נייעם נאמען, און השי"ת זאָל העלפן אַז פון היינט אָן זאָלט איר תשובה טוהן און מעורר זיין אויך אנדערע זאָלן אויפהערען צו עסן פון די בשר נבילות וטריפות חלב ודם (כדי איר זאָלט אביסל פאַרשטיין דעם הלוך ילך פון דעם גאנצן סיסטעם פון די קצבים וואָס די משנה אין סוף קידושין זאגט עדות אויף זיי, אַז זיי זענען שותפים פון עמלק).

מעשה א

איסור פון סאטמארער רבי'ן אין אמעריקע

אויף עופות שחוטי חוץ

ווי עס איז באוואוסט איז ארויס פון סאטמארער רבי'ן זי"ע אן איסור אויף שחוטי חוץ, און דער איסור איז געדרוקט אין ספר מלחמת השם, דארט וואו עס זענען געדרוקט געווארן אלע קול קורא'ס, און מיר וועלען דאָס מעתיק זיין פאַר אייך יעצט.

קול קורא להסיר מכשול

כבר הודענו כמה פעמים, שבה"טשיקען מאַרקעטס" אם אין בעל המאָרקעט איש מהימן אז אפילו אם עומדים שם שוחטים יר"ש יכולים לבוא לידי מכשולות גדולות של נבילות וטריפות ממש, זולת אם עומד שם משגיח תמיד, שאין עליו באותה שעה שום תפקיד אחר רק להשגיח שהעופות שנשחטו בכשרות תהיינה תחת פיקוחו בלי העלמת עין אפילו שעה קלה עד אחר החתימה. מפני האחריות הגדולה שיש בזה העמדנו משגיחים בכמה טשיקען מאַרקעטס שתיכף אחר השחיטה קודם שנתעלם העוף מעיניהם יחתמו את העופות שנשחטו תחת השגחתנו בחותמות (פלאַמבעס) שלנו.

היות ששמענו שישנם אנשים המקילים בזה, באנו להזהיר עוד הפעם באזהרה חמורה שכל מי שרוצה להיות בטוח שאינו אוכל נבילות וטריפות לא יקח לביתו עופות שאינם חתומים בחותמות שלנו. ולא יקנה רק בחנויות (בוטשער סטאָרס) שאינם מכניסים לחנותם רק העופות החתומים בחותמות (פלאַמבעס) שלנו בלי יוצא מן הכלל. מזמן לזמן נפרסם אי"ה את שמות הבוטשער סטאָרס שאין מוכרים רק עופות בחותמות שלנו.

וזאת לדעת כמו שכבר הודענו, שבכל זאת ההשגחה שלנו היא רק על השחיטה ולא על כשרות הבוטשער סטאָר כבעניני מליחה והדחה וכו' כי אודות זה מוכרח הקונה בעצמו לחקור היטב על מי הוא סומך עצמו.

גם זאת לדעת שמפני שיש קושיים גדולים בהשגחת שחיטת חוץ לעיר מחמת כמה טעמים, לכן השגחתנו מוגבלת רק לעיר ניו יארק, ומי

מי יאכילנו בשר

שקונה משחיתת חוץ לעיר ישגיח בעצמו בשבע עינים ממי לוקח ועל מי הוא סומך.

ע"ז באעה"ח ג' לסדר ויקרא ר"ח ניסן ה' תשכ"ג לפ"ג,
פה ברוקלין יצ"ו.

התאחדות הרבנים דארצות הברית וקאנאדא

יואל טייטלבוים

(כ"ק אדמו"ר מסאטמאר שליט"א – נשיא)

לוי יצחק גרינוואלד

(הרב דקהל ערוגת הבשם – סגן נשיא)

ואלה שמות הרבנים הגאונים שליט"א ועד הפועל
והמרכזי (עפ"י סדר הא"ב) אשר באו על החתום על
הדברים הנ"ל:

אלעזר שפירא	אלטר יעקב יצחק וואגשאל
(הרב מקיוויאשד)	(הרב מלאנצהוט)
אלכסנדר אשר באב"ד	גבריאל יודא איליאוויטש
(הרב מטארטיקאוו)	(הרב משאמשאן)
הלל ליכטענשטיין	חנני' דוב קאהן
(הרב מקראסנא)	(ראב"ד מבודאפעסט)
יוסף יונה צבי הלוי הורוויץ	יוסף גרינוואלד
(הרב מאונסדאָרף)	(הרב מפאָפא)
ישכר בער הלוי ראָטענבערג	יוסף משה מייזעלס
(הרב מוואוידיסלאָוו)	(הרב מאויוואָהר)
יקותיאל יודא האלבערשטאם	ישראל אברהם שטיין
(הרב מבאָרדיוב)	(הרב מפאָלטיטשאָן)
יצחק אייזיק אייכענשטיין	יהושע כ"ץ
(רב דק' עטרת צבי פאָרעסט הילס)	(הרב מסאָמבאטהעלי)
יעקב סג"ל לעבאָוויטש	יוסף אלי' הכהן שטיינער
(הרב מקאָפיש)	(דומ"ץ דקהל עדת יראים)
משה טייטלבוים	מרדכי האָגער
(הרב מסיגעט)	(הרב דקהל תורת חיים וויזניץ)
הרב משה ביק	משה שטערן

(הרב מדעברעצין)	(ר"מ נייטרא)
מנחם זאב שיק	משה ארי' לעוו
(הרב מטאקאי)	(הרב מטעמעשוואר)
עזריאל יודא לעבאוויטש	נפתלי הירצקא העניג
(הרב דקהל עדת יראים)	(הרב משאָרמאַש)
רפאל בלוס	צבי הורוויץ
(הרב מקאָשוי)	(הרב מקראָלי)
שמואל אברהם זעלטענרייך	שמעון ישראל פאָזען
(הרב מטשאָקאווא)	(הרב משאָפּראָן)
שלמה זלמן פרידמאן	שמחה בונם גרינבערגער
(הרב מטענקע)	(הרב מפרעשבורג)

דער רבי זי"ע האָט טאקע געגעבען אַ בריוו, אַז מען זאָל
נוצן נאָר פון זיין בוטשער סטאָר, אָבער לאָמיר נאָר
אריינטראכטן ווי אַזוי מען האָט פאַרנאָרט די ערליכע אידען אין
סאטמארער בוטשער סטאָר.

עס איז באוואוסט אַז אין וויליאמסבורג איז דאָ אַ שחיטה
וואָס הייסט נאָרט 4 מיטן הכשר פון התאחדות הרבנים, און אלע
מדקדקים בכשרות האבען גענוצט נאָר פון די שחיטה, און און
סאטמארער בוטשער איז נאָר אריין פון די שחיטה, ווייל דער
עולם האָט דאָס פאַרלאנגט, און אויך איז דאָך געווען אן איסור
אויף די אנדערע עופות פון שחוטי חוץ.

מה עשה הבעל דבר?

שוחטים שותפים אין די פלייש בענק באַקומען עמטליך אַ געהאלט פון בוטשער סטאַר, חוץ וואָס זיי זענען שותפים אין די האלסעיל ביזנעס

אַ טייל פון די מענטשן וואָס האבן זיך ארומגעדרייט לעבן רבי'ן, זיינע שטוב מענטשען וואָס האבן געהייסן געטריי פאַר'ן רבי'ן ממש במסירת נפש, זיי זענען געווען (און זענען עד היום) די בעלי בתים איבער די פלייש אינדוסטרי, סיי ביי די עופות סיי ביי די גסות, און אַזוי ווי דער רבי האָט נישט געהאט קיין קינדער ל"ע האבען זיי צוזאַמענגערעדט פאַר'ן רבי'ן וואָס זיי האבן נאָר געוואלט, זיי האבען פאַרציילט פאַרן רבין מעשיות וואָס זענען נישט געשטויגן און נישט געפלוּיגן. אַי, וועסטו פרעגן, ווי קען דאָס זיין אַז מען זאָל איינרעדען אַ רבי'ן אַ צדיק אזעלעכע זאכן? ער האָט דאָך געהאט אָפן רוח הקודש, און האָט דאָך געזען אלעס?

דער תירוץ איז פשוט. נישט אלעס איז מען מגלה פאַרן צדיק, און מען קען אַ צדיק פאַרנאָרן. שטעלט אייך פאַר אַז דער סאטמאַרער רבי אליין האָט געזאגט אויפן בעלזער רבי'ן זי"ע אַז מען האָט דעם בעלזער רבי'ן מיטן טשעבינער רב זי"ע פאַרנאָרט מיט אַן אונטערשריפט (וואָס לויטן בעלזער רבי'ן מיט רוב גדולי ישראל איז דער ענין פון בחירות גאָר אַ מצוה) וואָס לפי דעת תורה פון סאטמאַרער רבי'ן איז דער ענין בחירות בארץ ישראל אַן ענין פון עבודה זרה ממש, און אַ סאך ערגער, ווי דער סאטמאַרער רבי האָט 2 מאל געזאגט אין אַ דרשה אַז מען זאָל זיך ענדערש 1,000 מאל בוקן צום צלם ווי צו רעדן איין ווארט עברית, און פונדעסטוועגען דאָך, אפילו דער סאטמאַרער רבי אליין וואָס האָט זיך מכניע געווען פאַרן בעלזער רבין זי"ע, און האָט אים געהאלטן פאַר אַ מלאך אלוקים, און פונדעסטוועגען דאָך האָט דער סאטמאַרער רבי געהאלטען אַז מען קען אַ צדיק פאַרנאָרן.

אין אמת'ן ווערט דאָס שוין געברענגט אין די תורה הק' "אשר נשיא יחטא", און ער וועט מתיר זיין חלב, וואָס דער נשיא איז יענע צייטען מן הסתם געווען גענוג גרויס, און פונדעסטוועגען דאָך האָט געקענט פאַסירן אַז ער האָט געהייסן עסן חלב, אָבער עס איז געווען בשוגג. אויך איז באקאנט אז מ'קען אויסנארן דעם גרעסטן צדיק, ווי יעקב אבינו מיט יוסף הצדיק, ווי אויך האט מען באהאלטן פון דעם מגלה עמוקות אין די שטאט קראקע.¹

¹ נאך ערגער איז ווען מ'זאגט נאך פאלשע זאכן וואס זענען נישט געשטויגן און נישט געפלוין, אין נאמען פון דעם צדיק, ווי דער סאטמארער רבי זצ"ל האט געזאגט בדרך מליצה אויף די גמרא אין מסכת ברכות, וואס דערציילט אז רבן יוחנן בן זכאי האט פאר זיין פטירה געוויינט און געזאגט, אז ער וויינט ווייל ער האט צוויי וועגן פאר זיך, איין וועג צום גן עדן און איין וועג צום גיהנום, "ואיני יודע באיזה דרך מוליכין אותי". האט דער סאטמארער רבי געטייטשט, אז די כוונה דערפון איז, ווייל כל זמן א מענטש לעבט הערט ער אויב מען זאגט נאך אין זיין נאמען פארשידענע ליגענס און ער קען אפלייקענען, אבער נאך זיין פטירה "מוליכין אותי", פירט מען אים שוין, דהיינו, די תלמידים "פירן ארום" זיינע ווערטער, יעדער פוצט עס צו לויט זיין געשמאק ווי ער וויל, און ממילא ווייסט ער נישט אויב מענטשן וועלן אנעמען זיינע ווערטער לטוב אדער פארקערט ח"ו, ע"כ.

און ליידער האט מען געזען אז אזוי איז טאקע געווען במציאות, אז מען האט דעם רבי'ן פארנארט, און מ'האט ארומגעפירט אין זיין נאמען פארשידענע שמועות, אלץ כדי צו פארנארן אויך דעם עולם וואס קויפט פלייש, אז מען זאל מיינען כאילו דער רבי אדער די התאחדות גיט א השגחה אויף די פלייש פון ווייניגסטאק.

ובענין זה שאפשר להונות את הצדיק, ידוע מה שנעשה עם פסל מיכה תחת הנהגתו של משה רבינו ודור דעה ארבעים שנה במדבר, ואעפ"כ נעלם זאת שאל ידעו אודות הפסל, וכן תחת הנהגתם של שופטים היו עובדים עבודה זרה הרבה כמבואר בשופטים, וכן תחת הנהגתו של יאשיהו המלך שהפך עולם ומלואה בביעור ע"ז בכח של מלכות, ויאשיהו ה' צדיק גדול כמו שמעיד עליו הפסוק (מלכים ודברי הימים), ואעפ"י היו ליצני הדור עושים מה שלבם חפץ שלא בידיעתו, כמו שאמרו חז"ל.

ובפרשת דברים (א', י"ג) הבו לכם אנשים חכמים ונבונים לשבטיכם ואשימם בראשיכם, ופירש"י שהם ניכרים לכם שאם בא לפני מעוטף בטליתו איני יודע מי הוא ומאיזה שבט הוא ואם הגון הוא, אבל אתם מכירין בו שאתם גדלתם אותו לכך נאמר וידועים לשבטיכם, עכ"ל.

וכתב על זה בספר דברי שלום להגה"ק מוה"ר אברהם שלום מסטראפקוב זצ"ל (בן הגה"ק משיטאווע זי"ע) וזה לשונו, הנה יש להוכיח מזה גודל מעלת הצדיקים, אפילו כשיש איזה מחלוקת בין איזה צדיקים ושומעין מהם שאחד אומר על חברו דיבורים כגדול, ידוע שזה מחמת בעלי לשון אשר היצה"ר רוצה להפריע הצדיקים ותלמידים מעסק מצותם ותורתם על כן הוא מעמיד הולכי רכיל בשקרים שיגוים, וקלי הדעת אומרים, **כיון שהרבי הוא בעל רוח הקדוש, איך אפשר להטעותו**, ומזה באים ח"ו לפקור באמתיות צדקת הצדיקים הקדושים האמתיים, ובאמת מי שאומר

כה, שאי אפשר להטעות את הצדיק, הוא אפיקורסות, כיון שמצינו שאפילו משה רבינו ע"ה אדון הנביאים אמר וידועים לשבטיכם שאם בא לפני מעוטף בטליתו איני יודע כו' ואם הגון הוא כו' אלא ע"כ שאם בא איש צבוע לפני הצדיק ורוצה להטעותו שהוא איש כשר אפשר שהצדיק אינו יודע פנימיותו, כמו שאמר משה רבינו ע"ה איני יודע מי הוא עכ"ל.

ובפרשת וישלח (ל"ב, ט') על פסוק והי' המחנה הנשאר לפליטה וגו' פי' האבן עזרא וז"ל, כי אין הנביא יודע הנסתרות אם לא יגלה לו ה', ואלישע אמר והי' העלים ממני (מלכים ב' ד' כ"ז) עכ"ל.

הרי שמשה רבינו ואלישע הנביא לא ידעו וכן שאר הנביאים לא ידעו רק מה שהגיד להם השי"ת, אבל שאר הדברים יתכן שנעלם גם מהם ויתכן שידעו אבל אינו מוכרח ואפשר שיתעלם מהם.

ומצינו ביעקב אבינו ע"ה ולא ידע יעקב כי רחל גנתם, אבל החסידים אומרים כי רק אצל יעקב הי' יכול להיות דבר כזה שלא ידע מה שנעשה תחת רשותו, אבל לא אצל מרן ז"ל... וכן רק את יצחק אבינו הי' אפשר לרמות, אבל החסידים אומרים כי הרבי גדול מכולם ואותו אי אפשר לרמות, ומוכרח שידע הכל ויכול הכל, וממילא ראי' ברורה שהכל הי' טוב.

ומבואר בספר מלאכים שנמצאו מכשולים של כרת רח"ל תחת גדולים מדורות קדומים, כגון אסא מלך יהודה שהי' צדיק והי' לו כח של מלאכות, ואעפ"כ נאמר (מלכים א' ט"ו ל"ד) והבמות לא סרו, פירש"י במות היחיד שהורגלו ליקרב עליהן לשמים משחרבה שילה עד שנבנה הבית שהיו הבמות מותרות לא סרו עתה ואעפ"כ שנאסרו משנבנה הבית והיו עונשים עליה כרת, עכ"ל.

וגבי יהושפט שהי' צדיק, נאמר (מלכים א' כ"ב, מ"ד) אך הבמות לא סרו עוד העם מזבחים ומקטרים בבמות - וכן גבי יהואש (מלכים ב' י"ב, ג') ויעש יהואש הישר בעיני ה' וגו' רק הבמות לא סרו וגו', וכן גבי עזרי' (מלכים ב' ט"ו, ג') ויעש הישר בעיני ה' רק הבמות לא סרו וגו', וכן גבי יותם שהי' צדיק מופלג (כמבואר ברש"י דברי הימים ב', כ"ז ב'), ויעש הישר בעיני ה' ככל אשר עשה עזיהו אביו הטובות שעשה אביו, וזהו שאמר ר' שמעון בן יוחאי במסכת סוטה אלמלא יהי' אברהם אבינו מקבל עליו כל עוונות הדור עד לו אני הייתי מקבל חטאי הדורות מאברהם עד לי, ואם הי' יותם בן עזיהו עמי היינו מקבלים עליו מאברהם ועד סוף הדורות וכו' עכ"ל עיי"ש) ואעפ"כ נאמר (מלכים ב' ט"ו ל"ד) רק הבמות לא סרו וגו' - עד חזקיהו המלך שאצלו נאמר (מלכים ב' י"ח ג') הוא הסיר את הבמות.

ובימי המהרש"ל זצ"ל נמצאו מכשולים של חלב תחת הנהגתו והנהגת שאר גדולים שבימיו, כמבואר בספר ים של שלמה, ושם במסכת חולין פרק גיד הנשה סימן י"ט כתב וז"ל, אני הגבר ראיתי שרוב המנקרים שלנו אעפ"כ שמחמירים בענין ניקור לחתוך אפילו מההיתר ובכל זאת נמצא הרבה פעמים שמקילין בחלב, לכן נהגתי בעצמו שלא לאכול בשר מנוקד עד שיבדוק הבשר ע"י עוד מנוקד עכ"ל, עיי"ש.

ובכרתי (להגה"ק מוה"ר יונתן אייבעשיץ זצ"ל) כתב בסוף סימן ס"ה וזה לשונו, בזמן הזה יש להחמיר יותר שלא לסמוך על חזקת כשרות המנוקד כיון דעכשיו רבו החומרות וכבד עליו הטורף ועל הרוב אינם בני תורה ואין לסמוך בניקור כי אם על בקי וירא הי' מרבים, עכ"ל.

עוד כתב וז"ל, מיום עמדי על דעתי שלמדתי הלכות ניקור להיות בקי בהן ובשמותיהן, לא סמכתי על מנוקד כי אם מה שהייתי מנוקד בעצמי ויגיע כפי אכלתי, עכ"ל.

ובספר צנה לדוד (להגאון מוה"ר דוד דייטש זצ"ל, מגדולי ספרי הניקור בשנת תק"ח) כתב וזה לשונו: ראיתי מנקרים חותכין בשר ואומרים זה חלב ועל חלב גמור אומרים שזה בשר, וכמה פעמים עמדו המנקרים ואומרים בחוצפה כך קבלנו וכך מנהיגו מקדם, והיינו בעיניהם כמתעתע באומרם **אם אמת אתך למה אין מזהירין לנו הרבנים אשר בארץ המה חכמי הדור על זה**, ואני בעניי אמרתי להם **בראי חכמי הוראות לא ידעו מזה המכשול**. ועל מהנגך אני אומר דור תהפוכות המה ומנהגם לגיהנם, עכ"ל.

ובספר שו"ת בית יצחק (יורה סימן ס"ד) כתב אודות הרבנים שמשכו ידיהם מן המנקרים בשר מליטן השגחה עליהם וסומכין על המנקרים שלמדו איש מפי איש, ולפעמים גם רבי לא שנה ואם כן תלמידו מנין לידע, וגם בחלק הפנימי הכל ממשמשין בו נשים ועבדים וקטנים, ובפרט שוחטי זמנינו שלומדים דיני שחיטות ובדיקות מחדש ולקחו קבלה מהרב וענין ניקור לא ראו ולא ידעו כלום ועם כל זה לאחר שנתמנו לשו"ב עושים את עצמם למנקרים והעולם סומכין עליהם ואין מי שישגיח עליהם, והכל מפני שגם הרבנים בעלי הוראה אינם בקיאים בטוב ענין זה, על כן צריך הרב ללמוד בעצמו מקודם בטוב סדר הניקור בחלק הפנים, עכ"ל (מובא בהקדמה לספר גבעת פנחס).

ושם בספר גבעת פנחס הלכות ניקור כתב וז"ל, הרבה שנים שאני עוסק בעניני ניקור והייתי בהרבה עיירות גדולות וקטנות, וראיתי בעוה"ר שיש הרבה מכשולים ועוררתי עליהם וכולם נתנו לי טובת עין, עכ"ל.

ועיין בקונטרס דרכי חיים להר"ר רפאל ז"ל, משמש בקודש אצל מרן הקדוש בעל דברי חיים זי"ע, והקונטרס מפורסם לאמיתי (וידוע שגם הגה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע ה"י מעיין בו לפעמים) ובסופו מספר על מכשול בענין הקלב תחת הנהגתו של חדברי חיים ובית דינו, אבל נחרדו תיכף לתקן המכשול.

וכבר הזהיר החפץ חיים זצ"ל בספרו דבר בעתו וזה לשונו, ומה מאוד יתמרמר על זה שבדבר תוכחה קלה ה"י יכול להסתלק מכל אלו הדינים, ואל יתפתה בנפשו לומר, שבודאי לא יהי' הדין עליו לבד, כי אינו יחיד בעירו. כי לעומת זה תדע, כשנתחייב אדם בערבות גדולה לכמה עשרות אלפים דינרים, אפילו נתערבו אתו עוד כמה וכמה אנשים, מיהו כשמיגע לזמן התשלומים, אפילו אם יגיע עליו רק חלק מן הערבות, הוא עולה גם כן לסכום גדול, אשר יצר לו מאוד על ידי זה, ואף כאן בענינינו, לפי הידוע שכהיום נתרבה מאוד ענין אכילת איסורים, וכאשר תבוא לחשבון, יגיע לאלפי כזיתים של איסור, הנאכלים בשבוע אחד ובמקום אחד וכו' וכו'. **וכל שכן אלו האנשים אשר יש בידם לזרז את אנשי עירם להחזיק במצוה זו של קדושת המאכלות, ולמנוע נפשות ישראל מאיסורים והתירשלות, בראי עיקר האשמה תהי' עליהם**, וכדאיאת בתנא דבי אליהו כל מי שסיפק בידו למחות ולא מיחה ולהחזיר למוטב ואינו מחזיר, כל הדמים הנשפכים אינו אלא על ידו וכו', עיי"ש.

ונסיים בדברי הגאון שר התורה מוה"ר שלמה קלוגער זצ"ל, שכתב בספרו טוב טעם ודעת חלק א' בפתחי שערים, אודות השוחט רע מעללים מקי"ק בארדיטשוב שזכה להרחיקו ולהעבירו מהשחיטה, וז"ל: "ללמד דעת לדורות אולי יזדמן עוד למעשה כזה ידעו איך להתנהג ולקיים החכמה תחי' בעליה בשני עולמות. **והלואי כד שכינא יפוק לקדמנא זכות זה מה שביערת הרעה הזה מן העולם**, וכן יאבדו כל אויבך ה', ועלינו יערה רוח ממרום, עכ"ל.

ובודאי אם היו מכשולים תחת מלכות בית דוד כנ"ל, בזמן שצדיקים היו שולטים ולא הי' עולם של הפקר, ואם נמצאו מכשולים של חלב תחת הנהגתו של המהרש"ל

וויינשטאק האָט געגעבען פאַר'ן רבינ'ס שטוב יעדע פּאַר וואָכן עטליכע הונדערט עופות בחנם וואָס מען האָט גע'שחט'ן [אין הארטפארט, קאנעטיקעט ביי כשר בעסט פאָלטרין] פון 1,000 ביז 1,500 עופות אַ שעה איין שוחט, עטליכע שוחטים האבען גע'שחט'ן 500 ביז 600 אַ שעה.

איך בין דארט געווען בשעת מעשה ומעשה שהיה כך היה:

ספעציעלע עופות פאַר די סאטמארער רביצין פאַר איר שטוב וואָס איז געווען אַ ריזיגער הכנסת אורחים שטוב, כידוע.

די שחיטה אין ווילאמענטיג לעבן הארטפאָרד קאנטיקעט, איז געווען יעדן מיטוואָך פון 6:30 ביז 11:30 מיטאג צייט. איינמאל, אין 11:15 אַזייגער, אינמיטן די שחיטה, הער איך פון אַ שוחט פון די בני בית פון רבי'ן שרייט, נעמט אַרויס אַ פרישן חליף, מ'גייט שחט'ן פאַר די [סאַטמאַרער] רעביצין, און און מען האָט ארויפגעלייגט אַ פאַפיר אויף די פאַרנדיגע קייט (טשעין-ליין). דאָס איז געווען אַ סימן אז פון דאָ וועלן באַלאַנגען די אלע עופות פאַר די סאַטמאַרער רביצין.

איך האב מיך פאַרגעשטעלט אז די שוחטים וואָס שחט'ן פון 1,000 ביז 1,500 עופות אַ שעה און פליקן נישט קיין פערדערן פון האלדז, און שחט'ן מיט איין דרסא, און אן אנדערער מיט איין הובאה, און מיט א הגרמה א.ד.ג. וועלען פאַר די רביצין אוודאי שחט'ן גאנץ אנדערש, מיט מער יראת שמים און מער אכטונג געבן אויף הגרמות א.ד.ג. אָבער איך געב אַ קוק און עס ווערט מיר שוואַרץ פאַר די אויגען, מען שחט אויף דעם זעלבן סיסטעם, גארנישט אנדערש, נאָר וואָס, מען האָט גענומען

ז"ל ושאר גדולים שבימיו, וכן בדורות שאחר כך תחת הנהגת גדולי עולם כמבואר לעיל, וכל ההמון חרד בלי הפקרות, למה לא יוכלו להמצא מכשולות גם בימי מרן מסאטמאר זצ"ל בלי ידיעתו בעולם של הפקר שבמדינת אמעריקע, מקום זייפנים ורמאים וקלים וריקים אשר אין לשום אדם שליטה עליהם ומי יאמר להם מה תעשה, ויכול להיות שלא ידע מרן ז"ל עם מי יש לו עסקים, וכמו שהי זה מציאות אצל משה רבינו ע"ה.

אַ פרישן חלף, און מען שחט מיט הגרמות מיט אַ דרסא, מען פליקט נישט קיין פעדערן.

יעצט, רבותי, וועט איר אביסל פארשטיין אַז ווען מען געט צו עסן פאַר די רעביצין אין שטוב אזויפיל עופות, בפרט די גרויסע הכנסת אורחים וואָס די רביצין זאָל זיין געזונט האָט איינגעפירט און פירט נאָך ווייטער אָן, און מען האָט באקומען בחנם פאַר די דינערס פון די ישיבה א.ד.ג. און מען האָט באקומען פון דעם קצב הידוע עטליכע אלפים יעדעס יאר כידוע, קען מען שוין פאַרשטיין פאַרוואָס דער קצב איז געווען מקורב ביים רבי'ן זצ"ל. דער סאטמארער רבי אליין האָט מברר געווען אַז ביי נעמען געלט פון די ציונים איז שייך כח הפועל בנפעל, כל שכן ביים עסן ווען מען באקומט בחנם, איז אוודאי שייך כח הפועל בנפעל, ווי די גמרא זאגט אין מסכת חולין ביי עובדי' (עיי"ש). אויך אין מסכת גיטין², דערציילט די גמרא ווי פאלגענד:

רב עמרם דער פרומער פלעגט האָבן צער פון די קנעכט פון ריש גלותא, די קנעכט האָבן אים אַמאָל געלייגט שלאָפן אויף די שניי. אויף מאָרגן האָבן די קנעכט געזאָגט צו אים "וואָס וויל דער רבי מען זאָל אים ברענגען", האָט רב עמרם געטראַכט "וואָס איך וועל זיי זאָגן וועלן זיי טאָן פאַרקערט, וועל איך זיי זאָגן פאַרקערט וועל איך האָבן וואָס איך וויל". האָט ער זיי געזאָגט אַז ער וויל רויטע מאָגערע פלייש געבראַטן אויף קוילן, און וויין געמישט מיט פיל וואַסער. האָבן די קנעכט אים

(2) רב עמרם חסידא כי הוּו מצערי ליה בי ריש גלותא הוּו מגנו ליה אתלגא [דרך לאחוז לו חולה מחמת צנה כמפורש שם בגמרא ורפואתו בשרא שמינא אגומרא וחמרא חייא, פי' בלא מזיגת מים כמבואר שם בגמ']. למחר אמרו ליה מאי ניחא ליה למר דליתו ליה, אמר הני כל דאמינא להו מיפך אפכי. אמר להו בישרא סומקא [כחוש] אגומרא וחמרא מרקא [מזוג במים הרבה]. אייתו ליה אינהו בישרא שמינא אגומרי וחמרא חייא, שמעה ילתא [אשת רב נחמן, והיתה בת הנשיא ואשת אב ב"ד וחשובה, כדאמרינן בהעור והרוטב דרב נחמן חתניה דבי נשיאה הוה] ומעיילא ליה לבי מסותא [מרתץ] ומוקמא ליה במיא דבי מסותא עד דמהפכי [מתהפכים מחמת זיעה אדומה היוצא ממנו ע"י בשרא שמינא וחמרא חייא] מיא דבי מסותא והוּו דמא וקאי בישריה פשיטי [בהרות עגולות] פשיטי.

געבראכט פעטע פלייש געבראָטן אויף קוילן און ריינע וויין אָן וואַסער, האָט ילתא, די ווייב פון רב נחמן, געהערט וואָס מען האָט געטאָן צו רב עמרם, האט זי געהייסן מען זאָל אים ברענגען אין אַ באַד און מען זאָל אים לאָזן שטיין אין די הייסע וואַסער פון באַד ביז די וואַסער פון באַד זענען געוואָרן רויט ווי בלוט, ווייל עס איז אַרויסגעגאַנגען פון אים רויטע שווייס פון די פעטע פלייש מיט די ריינע וויין וואָס ער האָט געגעסן און געטרונקען, און עס האָבן זיך באַוויזן אויף זיין קערפער ווייסע קיילעכדיקע פלעקן.

רב יוסף³, אַז אים פלעגט קאַלט ווערן, פלעגט ער מאַלן די מילשטיינער ביז ער האָט זיך דערשוויצט. רב ששת, אַז אים פלעגט קאַלט ווערן, פלעגט ער טראָגן שווערע פעקלעך ביז ער האָט זיך דערשוויצט. רב ששת האָט געזאָגט "ווי גרויס און גוט איז אַרבעט אַז זי דערוואַרעמט דעם אַרבעטער". דער ריש גלותא האָט אַמאָל געזאָגט צו רב ששת "פאַרוואָס עסט ניט אַמאָל דער רבי ביי אונז", האָט רב ששת געזאָגט צום ריש גלותא "ווייל איר האָט ניט קיין גוטע קנעכט, זיי זענען אין חשד זיי זאָלן אָפּשניידן אַ שטיק פלייש פון אַ לעבעדיגע בהמה און קאָכן און אייך געבן צו עסן", האָט דער ריש גלותא געזאָגט צו רב ששת "ווער זאָגט דאָס אַז מיינע קנעכט וועלן אַזוי טאָן", האָט רב

(3) רב יוסף איעסק [מתעסק] בריחא [כדי שיתחמם ויזיע], רב ששת איעסק בכשורי [לשאת קורות ומשאות], אמר גדולה מלאכה שמחממת את בעליה.
א"ל ריש גלותא לרב ששת מ"ט לא סעיד מר גבן, א"ל דלא מעלו עבדי דחשידי אאבר מן החי, אמר ליה מי יימר אמר ליה השתא מחוינא לך, אמר ליה לשמעיה זיל גנוב אייתי לי חדא כרעא מחיותא, אייתי ליה אמר להו אהדמו לי הדמי דחיותא [סדרו לפני נתחי הבהמה לנתחיה אהדמו הנתחיו כלומר ערכו הנתחים] אייתו תלת כרעי אותיבו קמיה א"ל [ריש גלותא] הא בעלת ג' רגלים הואי פסיק אייתו חדא מעלמא אותיבו קמיה א"ל לשמעיה אותביה נמי להך דידך אותבה אמר להו האי בת חמש רגלים הואי א"ל אי הכי [משום דחשידי הוא] ליעבדו קמיה דמר [כלומר קמי שמעיה דמר יסדרו המאכל בהיתר] וליכול, א"ל לחיי קריבו תכא [שלחן] קמיה ואייתו קמיה בישרא ואותיבו קמיה וריסתנא דחנקא חמתא [עצם קטן שעל כף הירך שאדם בולעו ונחנק משום דרב ששת סגי נהור הוה ולא יראנו ויכאל ויתנק], גששיה ושקלה כרכה בסודריה [מששה והרגיש באותו עצם, שקל כל החתיכה וכרכה בסודריה].

ששת געזאָגט צום ריש גלותא "איך וועל דיר ווייזן אַז עס איז ווי איך זאָג". האָט רב ששת געזאָגט צו זיין באַדינער "גיי גנב'ע און ברענג מיר אַ פוס פון אַ בהמה וואָס עס ליגט צושניטן ביי דעם ריש גלותא", האָט דער באַדינער געבראַכט, דערנאָך האָט רב ששת געזאָגט צו די קנעכט פון ריש גלותא "צושניידט די בהמה און ברענגט אַהער אַלע שטיקער און שטעלט צוזאַמען אַלע שטיקער אַזוי ווי עס איז געווען פריער פאַר דעם צושניידן", האָבן די קנעכט געבראַכט דריי פיס און האָבן געלייגט פאַר רב ששת, האָט רב ששת צו זיי געזאָגט "האָט דען די בהמה געהאַט מער ניט ווי דריי פיס"? זענען די קנעכט געגאַנגען און האָבן אָפגעשניטן אַ פוס פון אַ לעבעדיקע בהמה, און האָבן געבראַכט פאַר רב ששת, האָט רב ששת געזאָגט צו זיין באַדינער "לייג אַנידער די פוס וואָס דו האָסט גענומען אויך", האָט ער זי אַנידערגעלייגט, האָט רב ששת געזאָגט צו די קנעכט "האָט די בהמה געהאַט פינף פיס"? האָט מען אויסגעוויזן אַז זיי געבן עסן טריפות, האָט דער ריש גלותא געזאָגט צו רב ששת אויב דער רבי וויל ניט עסן ביי אונז דורך די קנעכט, וועלן די קנעכט מאכן דאָס עסן פאַר דעם רבי'ס באַדינער, דער באַדינער וועט זעהן אַז עס איז כשר געמאַכט געוואָרן, וועט דער רבי מעגן עסן. האָט רב ששת געזאָגט "איך וועל עסן", האָט מען פאַר אים געשטעלט אַ טיש, און מען האָט געבראַכט פאַר אים פלייש, און מען האָט געלייגט פאַר אים אַ חלק פלייש מיט אַ ביינדל, און רב ששת איז געווען בלינד, האָבן זיי געטראַכט אַז ער וועט געוויס אַראָפּשלינגען דעם ביינדל וועט ער דערוואָרגן ווערן. רב ששת האָט אַרומגעטאַפט די שטיקל פלייש, האָט ער געפונען אינעווייניג דעם ביינדל, האָט ער גענומען די גאַנצע שטיקל פלייש און האָט איר איינגעוויקלט אין זיין פאַטשיילע.

דערנאָך⁴ ווי מען האט אָפגעגעסן האָט מען געזאָגט צו רב ששת ביי אונז איז גע'גנב'עט געוואָרן אַ זילבערנער כוס [ווייל

(4) לבתר דאכיל אמרי ליה [לריש גלותא] איגניב לן כסא דכספא [שהיו רואים אותו כורך בסודריה ורוצים לבדוק מהו] בהדי דקא מעייני ואתי אשכחיה דכרוכה בסודריה

זיי האָבן געזען ווי ער וויקלט עפעס איין אין די פּאַטשיילע, און זיי האָבן נישט געוואוסט וואָס, דעריבער האָבן זיי געזאָגט "עס איז גע'גנב'עט געוואָרן אַ זילבערנער כּוּס" מען זאָל ביי אים זוכן, וועט מען געפינען וואָס ער האָט באַהאַלטן. זוכנדיק ביי אים האָבן זיי געפונען די איינגעוויקלטע שטיקל פלייש, האָבן זיי געזאָגט צום ריש גלותא "איצט זעהן מיר אַז דער רבי האָט גאָר ניט געוואָלט עסן, ער האָט געוואָלט מיר זאָלן האָבן צער", האָט רב ששת צו זיי געזאָגט "איך האָב יאָ געגעסן נאָר איך האָב פאַרזוכט די פלייש און עס איז געווען פון אַ קראַנקע בהמה", האָבן די קנעכט געזאָגט צו רב ששת "מיר האָבן היינט ניט געשאַכטן קיין קראַנקע בהמה", האָט רב ששת געזאָגט צו די קנעכט "זוכט אויף דעם אָרט וואו איך ווייז אייך, פון וואַנען איר האָט אויסגעשניטן די שטיקל פלייש וואָס איר האָט מיר געגעבן", וואָרום רב חסדא האָט געזאָגט אַז מען געפינט אַ שוואַרצן פלעג אויף אַ ווייסע פעל, אָדער אַ ווייסן פלעק אויף אַ שוואַרצע פעלק איז דאָרט געווען אַ מכה, איז די פעל געענדערט געוואָרן. האָט מען געזוכט און מען האט געפונען אַזוי ווי רב ששת האָט געזאָגט. ווען רב ששת איז אַרויסגעגאַנגען פון ריש גלותא האָבן די קנעכט געגראָבן אַ גרוב אויפ'ן וועג, און זיי האָבן באַדעקט אַ ראָגאַזע [טאַפעט] אויף דעם גרוב, און זיי האָבן געזאָגט צו רב ששת "קום רבי מיר וועלן דיך פירן אַפּרוען" איז רב חסדא געגאַנגען אונטער רב ששת און האָט אַ

(אמר) [אמר] ליה חזי מר דלא מיכל קא בעי אלא לצעורן אמר להו אנא מיכל אכלי [וטעמו טעמת] וטעמי ביה טעמא דחורא [בשר בעלת שחין], אמרי ליה חורא לא עביד לן האידנא [לא שחטנו היום בהמה בעלת שחין], אמר להו בדקו בדוכתיה [בעור (היו בודקין) במקום רישתנא זו בכף הירך ותמצאנו בעור שהוא לבן] דאמר רב חסדא אוכמא בחורא וחורא באוכמתא לקותא היא [טלאי לבן בעור שחור לקותא היה שם בבשר ונחפץ העור ללבן], בדוק אשכחיה, כי קא נפיק כרו לי בירא [תפרו גומץ שיפול בן] ושדו ליה צפינא עילויה [השליכו מחצלת ע"פ הבור כדי שלא יבין מושבו] ואמרי ליה ליתי מר לינח [לשכב במושבו] נחר ליה רב חסדא [עשה לו סימן כמו נחרת סוסין] אמר ליה [רב ששת] לינוקא פסוק לי פסוקיך אמר ליה [ש"ב ב] נטה לך על ימינך או על שמאל [פסוק הוא בעשהאל], א"ל לשמעיה מאי קא חזית א"ל ציפתא דשדיא א"ל הדר מינה [חזור מעליה לימין או לשמאל] לבתר דנפק א"ל רב חסדא מנא הוה ידע מר א"ל חדא דנחר לי מר ועוד דפסק לי ינוקא פסוקא ועוד דחשידי עבדי דלא מעלו.

הוס געטאָן, וואָרום רב חסדא האָט פאַרשטאַנען אַז מען האָט דאָ געוואלט עפעס טאָן, האט רב ששת געזאָגט צו אַ קינד "זאָג דיין פסוק", האָט דער קינד געזאָגט "אבנר האָט געזאָגט צו עשהאל נייג אָפּ פון וועג און גיי אויף די רעכטע אָדער אויף די לינקע זייט", האָט רב ששת געזאָגט צום באַדינער "וואָס זעסטו?" האָט דער באַדינער געזאָגט "איך זע אַ ראָגאַזע [טאַפּעט] ליגט, האָט רב ששת געזאָגט צום באַדינער "גיי אַוועק פון די ראָגאַזשע [טאַפּעט] רעכטס אָדער לינקס, ווי רב ששת איז אַריבערגעגאַנגען האָט רב חסדא געזאָגט צו רב ששת "פון וואָנען האָסטו געוואוסט ניט צו גיין אויף די ראָגאַזע [טאַפּעט]?" האָט רב ששת געזאָגט צו רב חסדא "ערשטנס ווייל דו האָסט אַ הוס געטאָן, האָב איך פאַרשטאַנען אַז דאָ מוז עפעס זיין. צווייטנס, דער קינד האָט מיר געזאָגט אַ פסוק אַז מען דאַרף גיין לינקס אָדער רעכטס, און דריטנס, ווייל די קנעכט זענען ניט גוטע וואָלט איך אליין אויך געטראַכט טאָמער האָבן זיי געמאַכט עפעס אַ שטרויכלונג אין וועג".

דער סאטמארער רבי זי"ע האָט אַלץ געזען פאַראויס און געהייסן אריינשרייבן אין די תקנות פון די התאחדות הרבנים אַז מען זאָל נישט געבן קיין שום השגחות, ווייל ער האָט געוואוסט אַז הכסף יטהר ממזרים, אָבער מען זעט דאָך ווי מעשה בעל דבר הצליח צו פאַרנאָרן דעם רבי'ן מיט די הכשרים פון די התאחדות אויף די שחיטה, און אויף הונדערטער הכשרים.

ווי אַזוי און פאַרוואס האבען די שטוב מענטשן פאַרפירט דעם סאטמארער רבין זצ"ל ער זאָל מסכים זיין אַז די התאחדות הרבנים זאָל געבן הכשרים אויף הונדערטער פראדוקטען, וחלָב בתוכם, וואָס דאָס איז געווען לכתחילה אַקעגען זיין רצון, און ווי אַזוי האָט דער סאטמארער רבי געהייסען פאַר'ן דעברעצינער רב, ער זאָל אויפגעבען זיין גאנצן מלחמה-פראָנט אויף כשרות איבער גאנץ אמעריקע? דער סאטמארער רבי איז דאָך געווען כל ימיו אַ געוואלדיגער קנאי אין אלע עניני הטהרות, איז ווי אַזוי האָט פאסירט אזא זאך?

דער תירוץ איז:

די שטוב מענטשן האבן דערציילט פאַר'ן רבי'ן אז די ציונים האבן געמאכט אַ וועד הכשרות, בראש מיטן דעברעצינער רב, און זיי ווילן חרוב מאכן דאָס גאנצע אידישקייט, און עס איז נישט דאָ קיין אנדערע ברירה ווי אז די התאחדות הרבנים זאָל גרינדן אַ בית דין מיוחד לעניני כשרות, און די משרתים האָבן געוואוסט אז ווען עס האָט זיך געהאַנדלט וועגן אַן ענין פון ציונות איז דאָך גאַרנישט שייך, ווייל דאָס איז דאָך ערגער ווי עבודה זרה, און עס גייט דעם רבי'ן בנפשו, ממילא איז דאָס גרינדן אַ בית דין מיוחד געוואָרן אַן ענין פון הצלת הכלל, הגם וואס איינע פון די תקנות פון רבי'ן בשעת מ'האט געגרינדט די התאחדות הרבנים איז געווען אז די התאחדות הרבנים זאל נישט געבן קיין השגחות, ווייל אז נישט וועלן זיי האבן א פנים ווי די אגודת הרבנים. (איך האב געזען דעם פראטאקאל פון די התאחדות הרבנים, פון הגה"צ ר' אברהם מאיר איזראעל זצ"ל, בעמח"ס ילקוט המאירי על הש"ס ושו"ת ויען אברהם על ד"ח שו"ע. אויך ליגט דער פראטאקאל ביים כ"ק אדמו"ר מקאשוי שליט"א).

דאָס זעלבע האָט זיך איבערגע'חזר'ט מיט אַ פאָר יאָר שפעטער, ווען דער וועד הכשרות איז אַרויס אַקעגן די שחיטה. זיי האָבן באַרירט די שחיטה פון די "א-יו", און באַשריבן דעם גאַנצן סיסטעם פון די שחיטה, אויך פון די היימישע. נאך דעם וואס זיי האבן פראבירט מיט אלע אופנים פון טעראר וכו', האבן זיי שוין נישט געהאט קיין ברירה, נאר זיי האָבן געלאָזט רופן דעם דעברעצינער רב צום סאטמארער רבי'ן, און דער רבי האָט איהם געהייסן אויפגעבן דעם וועד הכשרות.

ווען דער דעברעצינער רב האָט געפרעגט, וואָס הייסט, מען איז דאָך מאכיל טריפות אין גאנץ אמעריקע און ווער וועט דאָס איבערנעמען, ווער וועט מלחמה האלטן קעגען זיי, ווער וועט מתקן זיין דאָס כשרות, מיר האבען אלע ערליכע רבנים וואָס ארבעטן מיט אונז, ווי פאפא רב, קאשויער רב וכו', האָט דער

רבי געענטפערט אז מען דארף זען מתקן צו זיין בצנעה, ווייל בפרהסיא שטערט דאָס אידישקייט אין די מלחמה קעגן ציונות. האָט דער דעברעצינער רב געזאָגט, אויב דער רבי נעמט דאָס אויף זיך, אויפן אייגענעם אחריות, געב איך אלעס אויף. און דער דעברעצינער רב האָט טאָקע אויפגעגעבן דעם וועד הכשרות. אָבער דער מדריך איז נאָך אַרויסגעקומען מיט נאָך 14 עקזעמפלאַרן, אָבער אָן די אויפזיכט פון דעברעצינער רב און זיין נאָמען, נאָר עס איז געשטאַנען בהתייסדות פון דעברעצינער רב שליט"א.

יעצט, רבותי!!! טראכט אליין אריין ווי מען האָט געקענט דעם רבין אַזוי טוהן ווייל ער איז נישט געווען געזונט. ער האָט גאנץ גוט פאַרשטאנען וואָס מען האָט איהם געזאָגט, דאָס איז אלעס נאָר געווען ווייל די שטוב מענטשן האָבען איהם איינגערעדט און געצאפט דאס בלוט יאָרן לאַנג.

צוויי שוחטים נעמען אהיים פעטע וועידזשעס יעדע וואך פון סאטמארער בוטשער סטאָר

עס איז באוואוסט אז דער היינטיגער סאטמארער רבי, בשעת ער האָט איבערגענומען זיין מלוכה, האָט ער נאכגעקוקט אלע ביכער וכו', ביז ער איז אנגעקומען צום סאטמארער בוטשער סטאָר, האָט ער געזען אז צוויי שוחטים נעמען אהיים פעטע טשעקס יעדע וואך פון בוטשער סטאָר, יאר איין יאר אויס, און די ריזיגע הכנסות וואָס מען האָט כסדר מפרסם געווען אז דאָס איז אויפצוהאַלטן דעם רבינ'ס מוסדות, און מען האָט

פֿאַר דעם געדרוקט פון רבי'ן דוקא דאָרט צו קויפֿן, איז געווען שקר, נאָר די אַלע געלט איז געגאַנגען אין פריוואַטע קעשענעס. האָט ער געמאַכט אַ ויצעקן, וואָס הייסט? !!! האָניג? איך וויל די האָניג פֿאַר מיר (און דאָס איז באַוואוסט פֿאַר דעם גאַנצן סאַטמאַרער עולם), אָבער דאָס אַרט מיך בכלל נישט.

וואָס האבן געטוהן די שותפֿם של עמלק?

מען פֿאַרנאָרט אַ ציבור אידען מיט נבילות וטרירות עופות. מען טוישט די פלאַמבעס אקעגען דעם רצון פון אידן יראים ושלמים וואָס ווילען נאָר עסען כשרע עופות אויף דעם סמך וואָס דער סאַטמאַרער רבי האָט געהייסען קויפען אין זיין בוטשער סטאָר. די שטאט קראַקא חזר'ט זיך איבער אין די סאַטמאַרער בוטשער סטאָרס און אין די אנדערע היימישע געשעפטן.

אַזוי ווי איינער פון די שותפֿים האָט אנגעפירט מיט אַ שחיטה אין הארטפֿאָרד, וואו מען האָט געשאַכטען בערך 13,000 עופות יעדע וואך (אין פיר אַ האלב שעה צייט, נאָר 2 שוחטים) און עס פֿאַרשטייט זיך אַז די עופות פון הארטפֿאָרד זענען געווען כמעט דער האלבער פרייז פון די עופות פון נאָרט 4, וואָס האבען די קצבים שותפֿם של עמלק געטוהן?

זיי האבן גענומען פֿאַרן סאַטמאַרער בוטשער סטאָר אַט די עופות פון הארטפֿאָרד, און מען האָט אַראָפֿגעריסן די פֿלאַמבעס פון באטערער רב און ארויפגעלייגט די פֿלאַמבעס פון התאחדות הרבנים (וואָס ווי אויבן דערמאנט האָט די התאחדות געגעבן אַ הכשר נאָר אויף די שחיטה אין נאָרט 4). אַזוי האָט מען געטוהן יאָרן לאַנג, ביז מען האָט אַמאָל פֿאַרגעסען אַראָפֿצונעמען די פלאַמבעס און מען האָט זיי געשיקט די עופות מיט די פלאַמבעס פון הארטפֿאָרד [כשר בעסט קאמפאני], און עטליכע וואָס האבען מיך געקענט האבען מיך געפרעגט וואָס איז דאָס? האב איך זיי מסביר געווען אַז אויב איר זעט איין פליגל איז צוריסן די הויט פון די פליגל, און אויף די אנדערע פליגל אַ פלאַמבע איז אַ

סימן אז דער עוף איז געשאכטן געווארן ערגעץ אנדערש, און מען האָט אראפגענומען אט די פלאמבע, און ארויפגעלייגט אן אנדערע פלאמבע.

איך האב זיי געהייסן מפרסם זיין די מעשה, פונקטליך ווי אזוי עס ארבעט, ביז דער עולם איז געוואויר געווארען פון די גאנצע מעשה, ווי אזוי מען האָט זיי יארן לאנג פאַרנארט. ווי עס איז באוואוסט האבן געוויסע שוחטים גע'שחט'ן אין הארטפאָרד פון 1,200 און מער, אזוי ווי עס איז דעמאלס ארויס דער באוואוסטער בריוו פון היינטיגען סאטמארער רבי'ן, מיט נאָך אַ בעל מכשיר וואָס איז היינט שוין נישט בין החיים.

וועלכער בריוו איז דער אמת'דיגער

(מעיק אפ יור מיינד!!!)

איך מוז אייך באטאנען, ר' צבי דוד, אז אין היינטיגן דור קענען די רבנים, בפרט די רבנים המכשירים פון סאטמאר, ארויסגעבן בריוו און מודעות, נישט נאר אפענע שקרים, נאָר אויך וואָס איין בריוו מיט'ן צווייטן זענען ממש אַ סתירה.

למשל: דער אויבנדערמאנטער בריוו, וואָס די צוויי רבנים מכשירים האָבן מתיר געווען אויף זייער אחריות צו שחט'ן 900 עופות אין איין שעה, און ער מעג שחט'ן אויב ער קען 1,200 עופות איין שוחט אין איין שעה. [אדרבה! פרעגט זיך נאָך ביי די שוחטים], און שפעטער, מיט 10 יאָר בערך, האָט די התאחדות געשריבן אַ מודעה אין "דער איד", אז עס איז אַרויס אַ קול רינן אז איין שוחט שעכט 1,000 ביז 1,500 עופות איין שוחט אין איין שעה, און די אַלע רבנים שרייבן אונטער אז עס

איז נישט קיין מציאות בשום אופן בעולם פאר איין שוחט צו שחט'ן מער ווי 600 עופות אין איין שעה צייט. יעצט, עולם גולם וואָס לייענט דעם "איד" טראַכט ביי זיך אַריין, אויב עס שרייבן אונטער 10 ערליכע רבנים גדולי ישראל, פאַרוואָס זאָל מען זיי נישט גלייבן?

אַבער דעם אמת קען מען דאָך זעהן לויט דעם רעפּאָרט פֿון די גאָווערנמענט, וואָס ווייזט פונקטליך וויפיל עס ווערט גע'שחט'ן יעדן טאג, חודש, יאר, ווי איך האב דאָס שוין לאנג געדרוקט אין צייטונג, און אויך אין די חיבורים. אויך קענט איר פרעגן יעדן "א-יו" שוחט וועט ער אייך זאגן דעם אמת. אויך קענט איר פרעגן 600 גוים וואָס ארבעטן אין גרויסע שחיטה פלעצער, וועט יעדער פשוטער גוי זאגען דעם אמת, נאָר די רבנים פאַר געלט און כבוד פירן דעם גאנצן כלל ישראל כצאן לטבת. (וועגן דעם בריוו פון בי"ד פון ירושלים, זעה ספר עמק הבכה פרק ב' ופרק ג' באריכות).

מעשה ב.

מען פאַרנאָרט דעם סאַטמאַרער רבי'ן אליין

דער סאַטמאַרער רבי זי"ע האָט גערופן ביי זיך אין שטוב אַן אסיפה און מען האָט זיך געוואָשן צו אַ סעודה, מען האָט געגעבן געברוילטע טשיקן, און ביי די סעודה איז געווען דער יועץ הראשי פון סאַטמאַרער רבי'ן, דער קיוויאשדער רבי שליט"א וואָס וואוינט היינט אין פאַרעסט הילס. (צוליב די מעשה וואָס מיר וועלן אי"ה שפעטער שרייבן). דער קיוויאשדער רבי רירט נישט אָן די עופות. עס איז געזעסן נעבן

איהם אַ רב פון די זקני הדור אַ פוסק גדול, און פרעגט איהם, היתכן? דו עסט נישט ביים רבין אין שטוב? האָט דער קיוויאשדער געענפערט, אַז די עופות זענען דאָך שחוטי חוץ וואָס איך אליין האב אונטערגעשריבן אַן איסור דערויף, און דער רבי מיט נאָך 20 גדולי ישראל האבען דאָס גע'אסר'ט און איר ווילט איך זאָל דאָס עסן?

דער אנדערער רב האָט זיך נישט געקענט צוריקהאלטן. נאָך דעם וואָס ער האָט אויך נישט געגעסן, האָט ער דערציילט פאַרן סאטמארער רבי'ן בשם אומרו אז די עופות וואָס מען האָט דאָ געגעבן איז געווען שחוטי חוץ.

דער סאטמארער רבי האָט געלאזט רופן איינעם פון די מנהלים וואָס לעבט שוין נישט היינט און האָט איהם געפרעגט, היתכן? דער מנהל האָט געשטעלט אַ פנים ווי כאילו ער ווייסט גארנישט, און האָט געפרעגט דעם רבין פון וואו ווייסט דער רבי אַז די עופות זענען געווען די עופות, האָט דער רבי געזאגט אַז דער און דער רב האָט אים געזאגט בשם דעם קיוויאשדער רב.

דער מנהל האָט באלד אנגערופען דעם קיוויאשדער רב און האָט איהם געזאגט, היתכן? דו האסט דערציילט פאַרן רבין? האָט דער קיוויאשדער רב געפרעגט: היתכן מען האָט אריינגעברענגט שחוטי חוץ? האָט דער מנהל געענטפערט, אַז מען האָט דאָס באקומען בחנם פון די הויפט קצבים שותפם של עמלק.

מעשה ג

ווי אזוי האָט מען באקומען אזויפיל אָננעמערס פאַר די פלייש
געשעפט?

וויינשטאק איז אריין אויפן סטאק מארקעט, אלע שוחטים
און אַרבעטערס האָבן אַריינגעלייגט אַ סאָך געלט אין דעם
סטאק. די שוחטים האבן געאַרבעט מיט אלע כוחות צו העלפן
בויען די ביזנעס.

איינער פון די שוחטים האָט זיך אויפגעטוהן דאָס ער האט
איינגעלייגט האלב געלט ביים גרינדן די גרויסע שחיטות, און
פונקטליך ווי אזוי ער האָט אויפגעשטעלט די גאנצע ביזנעס. עס
איז זייער ענליך צו די שטאט קראקא.

בשעת איך בין געפאָרן מיט די שוחטים צו די שחיטה האב
איך געהערט אַז וויינשטאק איז אריין אין סטאק מארקעט. איך
האב דעמאלט בכלל נישט פאַרשטאנען וואס דאָס מיינט, מען
האָט מיר פונקטליך מסביר געווען ווי אזוי דאָס אַרבעט, און
וויפיל עס קאסט אַ סטאָק, און די שוחטים האבן זיך פאַר מיר
אויפגעטוהן וויפיל יעדער האָט איינגעקויפט פון דעם סטאק און
מען האָט מיר מסביר געווען אַז עס איז אַ גרויס ענין יעדער
סטאק וואָס מען קויפט, ווייל אזוי וועט זיך די ביזנעס בעסער
בויען, און עס האט זיך אנגעפאנגען אַ געיעג יעדער זאָל קויפן
דעם סטאק. אָן אַ שיעור אידן האבן איינגעקויפט פון דעם
סטאק, און אזוי האָט די פלייש אימפעריע באקומען אַ ריזיגן כח.
עטליכע הונדערט משפחות וואָס האבן איינגעקויפט פון דעם
סטאק, אחוץ וואָס יעדער אַרבעטער האָט געמוזט קויפן פאַר אַ
געוויסן סכום, ווען מען האָט מיר אויך געהייסן קויפן, האב איך
געזאגט אַז איך לערן אין כולל, און איך שחט נאָר איין טאג אַ
וואך און דאָס איז מיין גאנצע פרנסה, איך האב נישט קיין איין
איבריגע פרוטה.

מעשה ד

הרב באבאד זצ"ל כאפט אַז וויינשטאק האָט געשיקט אין זיין
קעיטערינג פלאץ טריפה'נע לעבער קנישעס.

מעשה שהיה כך היה:

הרב באבאד ז"ל האָט געגעבן אַ הכשר אויף אַ קעיטערינג
פלאַץ אין מאָנהעטן. איינמאל ווען ער איז געקומען באַקוקן דעם
פלאַץ האָט ער געזען ווי מען האָט דעליווערט לעבער קנישעס
וואָס געווענליך איז געשטאנען דערויף א נאמען פון
וויינשטאק'ס ביזנעס. יעצט איז געשטאנען דערויף א נאמען פון
אַ גויאישע קאָמפאני. הרב באבאד פרעגט דעם גוי, פון וואו
האסטו געברענגט די קנישעס? האָט דער גוי געענטפערט אז
דאָס ער האָט געברענגט פון אַ געוויסע קאמפאני. הרב באבאד
האָט אויסגעפונען אַז דאָס איז אַ געהעריגע גוי'אישע קאמפאני,
ממש נבילות רח"ל.

הרב באבאד שליט"א האָט אנגערופן צו וויינשטאק אַז ער
זאָל איהם שיקן אנדערע לעבער קנישעס, ווייל די קנישעס זענען
נישט מיט אַ הכשר, ער האָט פונקט נישט געהאט קיין אנדערע.
הרב באבאד איז אריבער צום סאטמארער רבין זצ"ל און האָט
איהם דערציילט די גאנצע מעשה.

דער רבי רופט עזריאל גליק און דערציילט איהם וואָס הרב
באבאד האָט איהם דערציילט. ענטפערט עזריאל גליק, דער רבי
ווייסט נישט? דער רבי ווייסט נישט?

דער רבי איז שוין זייער נייגעריג: וואָס ווייס איך נישט?
און אזוי האָט עזריאל אָנגעצויגן דעם רבין ביז ער האָט
דערציילט אַז הרב באבאד מאכט זיך יעצט אַ קאמפאני פון
לעבער קנישעס, ממילא וויל ער מפרסם זיין אַז אונזערע
לעבערס זענען טריפה, כדי זיינע לעבער ביזנעס זאָל בעסער גיין.
דער רבי רעגט זיך אויף, וואָס, הרב באבאד זאָל מיך וועלן אזוי?

פאַרנאַרען, עס איז ממש נישט צו גלייבען? האָט זיך אנגערופען
עזריאל: וואָס טוט מען נישט פאַר ביזנעס.

נאָך דעם וואָס די מעשה איז געשען, איז וועלכער רב פון די
מקורבים פון התאחדות הרבנים זענען אריינגעקומען צום רבי'ן,
האָט זיי דער רבי דערציילט ווי הרב באבאד האָט איהם געוואלט
אזוי אויסנאַרן, אָבער עס איז אים נישט געלונגען. די אלע רבנים
וואָס זענען געווען היימיש מיט הרב באבאד האָבן אים
איבערדערציילט די מעשה, און הרב באבאד האָט דערציילט
פאַר אלע רבנים און ידידים די מעשה, ביז עס איז באוואוסט ביי
א סאך אלטע רבנים.

מעשה ה

דער סאטמארער רבי רופט צוזאמען אן אסיפה פון 70 גדולים צו
אסר'ן די פסקים פון הרה"ג ר' משה פיינשטיין זצ"ל, ווען ער איז
ארויס מיט זיינע באוואוסטע היתרים וואס א סאך גדולים האבן דאָס
גע'אסר'ט.

צוליב די לעבער קנישעס מיט חלב ישראל איז ר' משה געראטעוועט
געווארען.

דער סאטמארער רבי האָט גערופען אן אסיפה
ארויסצוקומען מיט אן איסור (כמו חרם) אָקעגן ר' משה
פיינשטיין, צוליב זיינע היתרים הידועים. די הנהלת התאחדות
האָט געהאט אַ כח אונטערצושרייבן פאלשע מודעות צו
פאַרנאַרן דעם עולם און מתיר זיין שחיטות פון 1,000 אַ שעה,
און מתיר זיין חלב ודם, וואָס ביי די באוואוסטע אסיפה פון 3
שעה איז דורך די טעיפס נתגלה געווארען קלונם ברבים, ווי מען
האָט דעם סאטמארער רבי'ן מיט אלע אידן אינאיינעם פארנארט

און מאכיל געווען בהמות פול מיט סירכות, און פארקויפט אלס גלאט כשר אלע יארן, ווי דער היינטיגער סאטמארער רב האָט אַליין געזאָגט פֿאַר די רבנים אַז מען פֿאַרקויפט די גאַנצע שטאָט פֿלייש מיט סירכות און מען נאָרט זיי אָפּ אַז עס איז גלאָט, ווייל עס איז אוממעגליך צו האָבן אַזוי פיל גלאָט פֿלייש (זע טעיפּ הנ"ל). און דאָס זעלבע מיט חלב, ווען זיי אַליין האָבן מודה געווען ברבים פֿאַר 60 רבנים אַז עס איז דאָ חלב, און מען מאַכט אַ פֿלאַן ווי אַזוי צו פֿאַרנאָרן דעם עולם. און אַזוי האָט מען געמאַכט אַ חרם אויף אַ צדיק וקדוש ווי ר' אהרן קאַצינעלבוויגן שליט"א. שומו שמים !!! ממש מעשה שבתי צבי ימ"ש. פונקט ווי ש"צ האָט פֿאַרנאָרט אלע גדולי ישראל, אַזוי האָבן די התאחדות הרבנים וכת דיליה פֿאַרנאָרט דעם רבי'ן מיטן כלל ישראל.

דער רבי האָט געהאלטן אינמיטן די שארפע דרשה קעגן ר' משה פיינשטיין זצ"ל. אינמיטן די דרשה קומט אריין הרב ביק און גיט אַ קלאפּ אין טיש, און זאגט, איך וויל פרעגען 3 שאלות.

1. די טריפה'נע לעבער קנישעס איז נישט אַזוי הארב? דאָס טוט נישט פֿאַראומרייניגן טהרת וקדושת ישראל ווען מען עסט זיך אָן מיט טריפות ממש, ווי דער רמב"ם זאגט אַז 70 טויזנט אידן זענען ארויס פון דת וועגן טריפות ונבילות.

2. די חלב ישראל האט 6 פֿאַרמס וואָס איינס פונעם אנדערן איז ווייט א סאך שעה'ן צייט, און אין אלע פֿאַרמס מעלקט מען אין די זעלבע צייט, איז ווי אַזוי קען זיין אַז איין משגיח זאָל קענען אַכטונג געבן אויף אַזוי פיל פֿאַרמס אויף איין מאָל אין דער זעלבער צייט. דאָס איז חלב ישראל?

און אַזוי האָט ער געפרעגט אַ דריטע פראַגע, און איז באַלד אוועקגעגאַנגען.

דער איסור איז שוין נישט אַרויס, און ר' משה זצ"ל איז געראטעוועט געוואָרן אַדאָנק הרב ביק.

נאך 2 וואכן האָט דער סאטמארער רבי געלאזט רופן הרב ביק און האָט איהם געזאגט אזוי:

1. אַז מען האָט גע'קנס'עט וויינישטאק מיט \$5,000 קנס ער זאָל געבן פאַר די ישיבה, און עס וועט זיין להבא א שטרענגע השגחה [וואָס אגב ר' ליפא פרידמאן ז"ל האָט געזאגט אַז ער האָט קיינמאָל נישט באצאלט די \$5,000 פאר די ישיבה, און ער האט ווייטער מאכיל טריפות געווען].

2. אז מען האט צוגעשטעלט ביי די מילך נאך צוויי משגיחים.

מעשה ו

דעם קיוויאשדער רבינ'ס שווער פון וויליאמסבורג הרב שפירא זצ"ל, איז מעורר דעם סאטמארער רבין וועגען די נבילות וטריפות. דער סאטמארער רבי ווארפט אים ארויס מיט קולות וברקים
מעשה שהיה כך היה:

ביים קיוויאשדער רבין האָט געדאוונט דער סאטמארער ראש הקהל, ר' יואל קליין ע"ה. ער האָט געהאַט אַ בוטשער סטאָר, און געקויפט די פליישן ביי וויינישטאָק'ן. ויהי היום, ר' יואל דער בוטשער קומט צום קיוויאשדער רב און דערציילט אים אַז וויינישטאָק האָט אים דעליווערט טריפה'נע פלייש אָן קיין שום פלאַמבע. ער האָט טעלעפאָנירט צו וויינישטאָק אַז ער זאָל דאָס אים טוישן, און אזוי איז פאַרגעקומען עטליכע מאָל.

דער קיוויאשדער רב האָט גערופן זיין איידעם און דערציילט אים די מעשה, און זאָגט אים אַז ער וויל אַז דער איידעם זאָל מיט אים מיטקומען צום סאַטמאַרער רבי'ן. דער איידעם זאָגט אים, שווער טייערער, איך האָלט אַז דער שווער זאָל נישט גיין, ווייל דער שווער וועט מיאוס אָפּשניידן! רופט זיך אָן דער קיוויאשדער רבי, וואָס הייסט, דו האַלטסט נישט אַז דער סאַטמאַרער רבי איז דער צדיק הדור? ווי קענסטו אפילו אַנדערש טראַכטן?

דער קיוויאָשדער רבי האָט בכבודו ובעצמו געמוזט גיין אליין. ער קומט אַריין צום רבי'ן און דערציילט דעם רבי'ן אלעס. דער סאַטמאַרער רבי איז אויפגעשפרונגען מיט אַ כעס, וואָס הייסט דו רעדסט אויף אונזער שחיטה? אין אייראָפּע איז נישט געווען אַזאַ שיינע שחיטה (אַזוי האָבן אים זיינע נאָענטע געטרייע ידידים שוחטים שותפים און רבנים מקורבים איינגערעדט).

רופט זיך אָן דער קיוויאָשער רב זצ"ל, רבי, וואָס שרייט איר? איר האָט דאָ דעם בוטשער, אייער ראש הקהל, ער קומט צו מיר און שרייט געוואלד, נעמט אים אהער און פרעגט אים, וואס שרייט איר?

דער רבי פאנגט אן צו שרייען: עס קען נישט זיין!

האָט זיך אָנגערופן דער קיוויאָשדער רב, אַז דער רבי זאָל וויסן אַז אַ סאָך גרויסע צדיקים פון די פריערדיגע דורות האָבן די שטוב מענטשן זיי פאַרפירט רח"ל, און דער רבי לאָזט זיך אויך פאַרנאָרן פון די שטוב מענטשן. דער רבי האָט אים ממש אַרויסגעשטופט פון שטוב, אַרויס! אַרויס! אַרויס! אַזוי איז דער קיוויאָשדער רב אַהיימגעגאַנגען מיט אַ צובראָכן האַרץ.

ווען דער קיוויאָשדער רב איז אַהיימגעקומען, האָט אים דער איידעם געפרעגט: נו, שווער, ווי אַזוי איז געווען די אויפנאמע? האָט דער שווער אים אלעס דערציילט. האָט זיך אָנגערופן דער איידעם, איך האָב געזאגט פאַרן שווער, אַז מיט'ן רבי'ן קען מען וועגן אלעס רעדן נאָר נישט פון פלייש! ער איז טאַקע דער גאון און צדיק הדור, אָבער זיינע נאָענטע דערציילן אים אַלע שקרים וועגן פלייש.

מעשה ז

א מעשה נורא מיט ר' א' פעלבערבוים זצ"ל (וואָס פלעגט דעליווערן די סאדא פון שטוב צו שטוב) ווען ער האָט געאַרבעט ביי וויינשטאָק'ס ערשטע פלייש געשעפט, אויף 127 לי עוועניו אין וויליאמסבורג

ר' א' פעלבערבוים ז"ל איז געווען איינגעשטעלט ביי די קאַסע פון וויינשטאָק'ס פלייש געשעפט. דער משגיח איז דאָרט געווען זיין שוואַגער דער שוחט מומחה ר' אברהם לעווי שליט"א. איינמאָל האָט אַ קאַסטאַמער פאַרלאַנגט אַ געוויסע סאָרט פלייש, און ר' א' פעלבערבוים איז אַריין אין פרידזשידער קוקן אויב עס איז דאָ דאָס שטיקל פלייש. פלוצלונג דערזעט ער ווי עס הענגט אַ לונג פול מיט סירכות, און אַזוי ווי ער האָט גוט געקענט שחיטות מיט אַלע פרטים, נאָך פון זיין טאַטנ'ס שטוב, האָט ער באַלד פאַרשטאַנען אַז דאָס איז פשוט אַ טריפה'נע לונג, ווייל אַ כשר'ע וואָלט מען כאַטש אַפגעריסן די סירכות מען זאָל דאָס נישט זען, און פון גרויס שרעק (אַז ער שטייט און נעמט געלט און פאַרקויפט טריפות פאַר אידן אויף זיין באַרד) איז ער באַלד געפאַלן אין חלשות.

דערווייל שטייען אַ גאַנצע שורה מיט מענטשן וואָס ווילן צאָלן געלט, און עס איז נישטאָ ווער עס זאָל נעמען דאָס געלט!

דער משגיח, ר' אברהם לעווי, איז אַרומגעגאַנגען זוכן זיין שוואַגער, ביז ער האָט אים געטראָפן אין פרידזשידער פאַרחלש'ט!

ער דערמונטערט אים און פרעגט אים, וואָס איז געשען? ווייזט ער אים די לונג וואָס הענגט פול מיט סירכות, און זאָגט אים "דו זעסט, דאָס איז דאָך ממש אַ טריפה'נע לונג!!! אויף אונזער באַרד עסט מען נבילות וטריפות. עס האָט דאך נישט געקענט אַדורכגיין דורך אַ שוחט'ס האַנט. איך וויל אַז דו זאָלסט באַלד אַריבערקומען מיט מיר צום סאַטמאַרער רבי'ן, און ווייזן אים די לונג", און דער רבי וועט שוין וויסן וואָס צו טוהן.

זיי זענען אריבער צום רבי'ן, און זיי האָבן איבערגעלאָזט די לונג ביים רבי'ן. דער רבי האָט געלאָזט רופן דעם רב המכשיר און האָט אים דאָס געוויזן. האָט אים דער רב המכשיר געענטפערט אַז דאָס האָט זיך מן הסתם אויפגעטוישט מיט די צעלימער שחיטה. האָט אים דער רבי געענטפערט, ווען איך זאָל דאָס וויסן אַז עס איז כאַטש גע'שחט'ן וואָלט שוין גוט געווען, אָבער איך האָב מורא אַז דאָס איז פשוט'ע נבילות וואָס קומט אַריין אין געשעפט.

דער בעל המכשיר האָט דעם רבי'ן באַרואיגט, וד"ל (דאָס איז אויסער דעם פאַרברעכן און געמיינקייט פון גיין באַשמוצן דעם צעהלימער רב, כדי צו פאַרענטפערן זייערע עבירות).

מעשה ח

דער לאנדסבערגער רב שטעלט זיך אויף ביי אַן אסיפה פון איבער 30 רבנים אין התאחדות הרבנים, און שרייט געוואלד אויף די היימישע שחיטה וואס רופט זיך סאַטמאַרער שחיטה

דער לאנדסבערגער רב (שליט"א) האָט געהאַט אַ קליינע ישיבה פון 15 בחורים און האָט געלערנט מיט זיי יורה דעה הלכות טריפות, און אַזוי ווי עס איז זייער שווער צו פאַרשטיין, האָט ער ערלעדיגט מען זאָל אים לאָזן מיט די תלמידים קוקן די שחיטה, און ער איז געגאַנגען מיט די תלמידים כדי צו זען די שחיטה (וואָס רופט זיך סאַטמאַר, הגם עס האָט קיינמאָל נישט געהאַט דעם סאַטמאַרער רבי'נס נאָמען דערויף).

דער לאנדסבערגער רב איז געווען אַ רב נאָך אין דער אלטער היים און האָט זייער גוט געוואוסט וואָס מיינט אַ גסות

שחיטה, וואָס מען דארף קוקן, ווי אַזוי מען דארף בודק זיין אַ
ריאה א.ד.ג. ער איז אריינגעקומען אין שלאכט הויז און ער האָט
זיך באגעגנט מיט אַ שחיטה וואָס איין שוחט שעכט 60 בהמות
אַ שעה צייט, איין בודק פנים, איין בודק חוץ, איין בלאמבירער.
ער האָט באלד געזען אַז דער שוחט קען נישט בודק זיין קיין
חלף אין אזא שנעלקייט, ער האָט נישט קיין ישוב און אוודאי
נישט קיין דעת.

די בדיקת פנים איז גארנישט שייך צו מאכן אַזוי שנעל,
בפרט ווען עס שטייט א גוי מיט אַן עלעקטרישן זעג
אויפצושניידן די בהמה און טרייבט דעם שוחט, און דער שוחט
דארף ציטערן אַז ער זאָל נישט אריינגיין מיט דעם זעג אין זיין
קאָפּ אריין. וואו איז זיין ישוב הדעת וואָס עס פאַרלאנגט זיך צו
אזא ריזיגע בדיקת פנים, וואָס עס בלייבט אים קוים אַ פערטל
מינוט אויף די גאנצע בדיקה?!

דער בודק חוץ ווייסט גארנישט וועלכע בהמה ער איז
בודק, ער קוקט אויפן טאוול און מיינט אַז ער איז בודק נומער
189, וואָס דארט שטייט קורצע סימנים ווי מ"פ, אר"ע, ע"ש,
דערווייל האָט ער אַ לונג וואָס דער אמת'ער נומער איז 187, און
אויף דעם לונג שטייען אנגעצייכנט אנדערע סימנים בודק צו זיין
ווי א"ש, מ"כ, א"מ, און עס פאַרשטייט זיך אַז ווען ער האָט
נישט די ריכטיגע לונג אין זיין האנט וועט ער דאָך אוודאי נישט
טרעפן וואָס ער זוכט, און אַזוי וויל טראכטן דער בודק חוץ, אַז
דער בודק פנים האָט געשריבן אין די לופט אריין, עס האָט זיך
אים נאָר געדאכט אַז ער האָט דארט עפעס געטראפן, עס איז
אַבער פאלשע חלומות, און אַזוי איז ער אלעס מתיר "ויצא העגל
הזה".

דער בלאמבירער קען נישט קאנטראלירן אזויפיל זאכן צו
בלאמבירן, ער קען אויסמישן, שטעלן אַ כשר'ע פלאמבע אויף אַ
טריפה בהמה, און אויף די כשר'ע וועט ער נישט לייגן קיין
פלאמבע.

ביי אן אָפּענעם מיטינג פון התאחדות הרבנים, נישט לאַנג נאָך די מעשה, דער סאַטמאַרער רבי זי"ע איז אויך געווען ביי דעם מיטינג, יעדער רב האָט מעורר געווען וועגן חזוק הדת ווי נאָרמאַל. שטעלט זיך פלוצלונג אויף דער לאַנדסבערגער רב און דערציילט מיט אַ הויכן טאָן, בזה"ל:

"אַזוי ווי איך האָב נישט לאַנג געעפנט אַ ישיבה און איך לערן מיט די תלמידים חולין מיט יורה דעה, בין איך מיט די בחורים אינאיינעם געגאַנגען צו די שחיטה, און עס איז מיר שוואַרץ געוואָרן פאַר די אויגן, וואָס איך האָב געזען:

מען שעכט 60 בהמות אַ שעה, די שוחטים ווייסן נישט וואָס זיי טוען, ווי קען מען אַזוי שנעל בודק זיין אַ ריאה? זיי ווייסן נישט וועלכע לונג זיי באַקוקן, עס איז נישט מעגליך צו האַלטן חשבון. כשר'ע זייטן פלייש ווערן אויפגעטוישט מיט טריפה'נע חלקים, עס איז נישט דאָ קיין קאַנטראָל, ווי וואָס ווען, דאָס איז אַ שחיטה וואָס אונזערע ערליכע אידן עסן? דאָס איז כשרות? זאָלן די רבנים אַרויסגיין צו די שחיטה, וועלן זיי זען וואָס דאָ טוט זיך. אַדרבה, זאָל מען זען! דאָס גיט מען פאַר אידן יראים ושלמים צו עסן? עס מוז שוין אוועקגעשטעלט ווערן אַ קאָמיטע פון רבנים, וואָס זאָלן נאָכקוקן און מתקן זיין..." (מער האָט מען אים נישט געלאָזט רעדן).

דער סאַטמאַרער רבי זי"ע איז ווייס געוואָרן ווען ער האָט געהערט די ווערטער, און האָט זיך אָנגעכאַפט די באַרד. דער באַטערער רב איז אויפגעשטאַנען און אָנגעפאַנגען צו שרייען: "איר ווייסט וואָס טוט זיך ביי שחיטה? איר ווייסט? איר פאַרשטייט? זייט ווען זענט איר אַ מומחה אין שחיטות? מיר האָבן די שענסטע שחיטה אין די וועלט! עס איז קיינמאָל אין אייראָפּע נישט געווען אַזאַ שיינע שחיטה. אַוודאי אין אייראָפּע האָט מען נישט געזען קיין שיינע עלעקטרישע מאַשינען וואָס גייען מיט אַ ליין ("טשעין"). עס איז נאָך אַ חידוש אַז איר זאָגט נישט אַז מען שעכט טויזנט בהמות אַ שעה! ווי קען מען דען שעכטן מער ווי 15 א שעה? די ליין וועט זיך דאָך איבעררייסן.

זינט ווען פֿארשטייטטו צו באַקוקן אַ שלאַכט-הויז, דו ווייסט
בכלל נישט וואָס עס טוט זיך". און אַזוי האָט ער אים גוט
אַנגעזידלט אַ פֿאַר מינוט צייט.

דער מנהל שבתי מרדכי האָט געקלאַפט אין טיש און
אויסגערופן, אַז יעצט האָט מען נישט געמאַכט דעם מיטינג
וועגן די שחיטה, מען וועט מאַכן אַ באַזונדערע מיטינג וועגן
כשרות. דער סאַטמאַרער רבי האָט געזאָגט אַז אין אַ פֿאַר טעג
אַרום וועט מען מאַכן אַ באַזונדערע מיטינג, וואָס דעמאָלט וועט
מען דן זיין וועגן דעם ענין, און עס איז שטיל געוואָרן.

דער אַלטער קיוויאַשדער רב מיט זיין איידעם און נאָך
עטליכע רבנים זענען אַלס פראָטעסט באַלד אַרויס פון די אסיפה.
די צווייטע אסיפה וואָס שבתי מרדכי האָט געזאָגט אַז מען וועט
מאַכען איז קיינמאָל נישט צושטאַנד געקומען.

מעשה ט

דער קיוויאַשדער רבי, הרה"צ רבי יצחק אייזיק אייכנשטיין
שליט"א, מיט די הסכמה פון סאַטמאַרער רבי'ן, ארבעט צו מאַכן אַ
נייע אמת'ע גלאַט כשר'ע גסות שחיטה, אַלץ איז שוין פֿאַרטיג, מען
דאַרף דינסטאג אנפאַנגען שעכטן. ער פֿאַרט קיין מיאמי צום רבי'ן,
נאָך אַ ברכה, סאַטמאַרער רבי הייסט אָפּשטעלן.

מעשה שהיה כך היה:

אַזוי ווי דער קיוויאַשדער רב איז געווען די רעכטע האַנט
און יועץ-ראשי פון סאַטמאַרער רבי'ן, דער רבי האָט נישט
געטוהן קיין שום זאַך אָן אים, און דער קיוויאַשדער רבי האָט
געזען וואָס עס גייט פֿאַר אַרום די כשרות פון די פליישן, ווי מען
פֿאַרקויפט טריפות אויפן נאָמען פון סאַטמאַר, און הגם עס

הייסט אז וויינשטאָק גיט פאַר די ישיבה \$5,000 אַ יאָר, אָבער ווי ר' ליפא פרידמאַן ע"ה, דער מנהל הראשי פון די סאַטמאַרער קהילה, האָט אים געזאָגט אז ער גיט דאָס אויך נישט (אויסער די אנדערע זאכן ווי אויבן דערמאנט וואָס ער האָט יאָ געגעבן), און די שחיטה טויג אויף כפרות, האָט ער מחליט געווען מה לנו ולצרה הזאת, נישט קיין כשרות, נישט קיין געלט, און האָט פאַרגעשלאָגן פאַר'ן רבי'ן אַ פלאַן אזוי:

דער רבי ווייסט גאַנץ גוט אז מען רעדט צוזאַמען אויף אונזער שחיטה, מען שעכט אַ סאָך, דער נאָמען גייט אויף סאַטמאַר, קיין כבוד האָט סאַטמאַר נישט דערפון, קיין געלט אויך נישט, ווי ר' ליפא פרידמאַן האָט דאָס אים געזאָגט, איז אויב אזוי, וואָס דאַרפן מיר פאַרזאָרגן וויינשטאָק'ן מיט פרנסה ווען מיר האָבן גאָרנישט דערפון? מיר קענען מאַכן די שענסטע און בעסטע שחיטה אין דער וועלט מיט אַלע הידורים וואָס איז נאָר שייך, און די גאַנצע הכנסה וועט גיין צו די ישיבה. די ישיבה וועט האָבן צענדליגער טויזנטער דאָלאַר אַ יאָר, און דער רבי וועט זיך נישט דאַרפן פלאַגן אזוי שטאַרק צו דעקן דעם בודזשעט.

דער פלאַן האט דעם רבי'ן זייער געפאָלן, און ער האָט געגעבן זיין פולע הסכמה דערויף.

דער קיוויאַשדער רבי איז געווען זייער אַקטיוו, און ביז אַ פאַר חדשים האָט ער ערלעדיגט שוחטים, משגיחים, אַ בוטשער, אַ שלאַכט הויז, מיט פלאמבעס, הכל אשר לכל וואָס עס פעלט אויס מסדר צו זיין דעם ריזן פראַיעקט.

אזוי ווי עס איז אלעס פאַרטיג געווארן, איז דער קיוויאַשדער רבי געפאָרן קיין מיאמי צום סאטמארער רבי'ן, איבערצוגעבן אלע פרטים פונקטליך ווי עס וועט ארבעטן, און וואָס ס'איז אלעס ערלעדיגט געווארן. ער קומט אָן קיין מיאמי טרעפט ער דארט עזריאל גליק, וויינשטאָק, און די רביצין. זיי האָבן זיך מקדים געווען פאַר'ן קיוויאַשדער רב ביים רבי'ן, אים

מבאיש ריח צו זיין און אויך גוט אונטערגעהעצט די רביצין. זיי אלע האָבן זיך גענומען שרייען אויף אים קולות וברקים, אַז דער קיוויאַשדער רבי וויל חרוב מאַכן אונזער גאַנצע שחיטה, און וויינשטאַק גיט אַזוי פיל געלט פאַר אונז, עופות, פלייש פאַר אלע אונזערע צדקה פראַיעקטן, פאַרטיס, דינערס וכו'. ווי מעג מען דאָס צולאָזן? פון וואו וועלן מיר נעמען אַזוי פיל געלט? ווער וועט אויסהאַלטן אונזערע ריזיגע פראַיעקטן מיט די פליישן? עס קאָסט דאָך שווערע טויזנטער!!! מען טאָר דאָס בשום אופן נישט צולאָזן!!! עס איז געוואָרן ממש "חושך".

דער סאטמארער רבי האָט באלד געזאגט פאַר דעם קיוויאַשדער רב אַז ער האָט נישט קיין ברירה, מען מוז אויפהערן מיט אונזער גאנצען פלאן.

דער קיוויאַשדער האָט זיך נישט געלאזט און גע'טענה'ט: אוודאי טוט וויינשטאַק פאַרפירן, ער ווייסט וויפיל געלט ער מאכט, ער קויפט אפ די רעבעצין מיט די פאַר פליישן און מיט אַ פאַר שיינע נתינות אויף אירע צדקה פראַיעקטן, און מיט אונזער נאמען שארט ער מיליאנען, אָבער ווען מיר וועלן האבען אַ שחיטה אליין וועלן מיר דאָך נישט דארפען אנקומען צו זיינע טובות, און וועלן האבען אַ שחיטה לשם ולתפארת.

עס האָט גארנישט געהאלפן, דער רבי האָט געהייסן אָפּשטעלן דעם פלאַן וועגן אַ נייע שחיטה, און מען האָט עס טאַקע אָפּגעשטעלט. (אגב, דער רב המכשיר אויף די נייע שחיטה האָט געהייסן אַז עס וועט זיין מיט דעם הכשר פון סיגעטער רב).

דעם אַנדערן טאָג זענען אַרויסגעקומען אין ניו יאָרק טויזנטער מיאוסע און עקלדיגע פאַשקווילן קעגן דעם קיוויאַשדער רב. דער קיוויאַשדער רב איז אין ניו יאָרק אַריין צום רבי'ן און אים געוויזן דעם פאַשקוויל, און האָט געפרעגט, זו תורה וזו שכרה? נאָך דעם וואָס איך האָב זיך געפלאָגט חדשים לאַנג אויפצושטעלן פאַר'ן רבי'ן אַ שחיטה, קומט מיר דאָס?

דער רבי האָט באלד געגעבן א באַפעל פֿאַרן סיגעטער רב
ער זאָל אַרויסגעבן אַ צעטל פֿון התאחדות הרבנים זיך
אַנצונעמען פֿאַרן קיוויאשדער רב שליט"א, און דער בריוו פֿון
התאחדות הרבנים איז באלד ארויסגעגאנגען.

נאָך דעם ווען דער קיוויאשדער רב איז אהיים געפֿאַרן,
האָט זיך אנגעהויבן אַ ריזיגער טעראר קעגן אים, טעלעפֿאנען,
פייער-לעשער, אמבולאנסן, און כל מיני טעראר וואָס ס'איז נאָר
מעגליך געווען האָט ער באַקומען. ער האָט נישט געהאט נישט
קיין טאג און נישט קיין נאכט, ביז ער האט געמוזט אוועקמופֿן
קיין פֿאַרעסט היללס, און דאָרט האָט ער געקענט אביסל
אַפֿאַטעמען פֿון דעם מורא'דיגן טעראר.

מעשה י

דער קיוויאשדער רבי וואוינט אין קווינס. אַ בוטשער וואָס האָט אַ
הכשר פֿון סיגעטער רב קומט צו אים און שרייט צו אים אַז מען
דעליווערט אים נבילה פֿלייש אָן קיין שום הכשר. נאָך מער, ווען ער
רופֿט אָן דעם האַלסעילער, זאָגט דער האַלסעילער עס איז כשר, און
דרייט נישט קיין קאַפֿ.

"ביקש יעקב לישב בשלוה". דער קיוויאשדער רב האָט
געמיינט אַז ער וועט קענען זיצן רואיג אין קווינס, קפֿץ עליו
רוגזו של יוסף.

דער קיוויאשדער רבי גייט אריבער צום סאטמארער רבי'ן
און דערציילט אים די מעשה ווי מיט דעם סיגעטער רב'ס הכשר
ווערט פֿאַרקויפט טריפה פֿלייש, און דאָס אלעס איז מיט דעם
נאמען פֿון סאַטמאַר. האָט דער סאַטמאַרער רבי געענטפֿערט, דו
ווייסט דען נישט אַז איך האָב פֿון אים צו ליידן זייער אַ סאָך

עגמת נפש אין אַ סאָך ענינים. וואָס קען איך טוהן? דער סאַטמאַרער רבי איז דעמאָלט געווען זייער אויפגערגעט אויפ'ן סיגעטער, ווייל ער האָט געגעבן אַ השגחה אויף "שמן" אויל וואָס די גאָלדבערגער משפּחה האָט פּראָדוצירט, און ער איז געווען אַ קאָנקורענט פון זופניק'ס אויל קאָמפּאַני, און מיט דעם האָט זיך דער שמועס געענדיגט.

עס זענען דורכגעגאַנגען אַ פּאַר וואָכן, און דער בוטשער קומט נאָך אַמאָל צום קיוואַשדער רבי'ן און דערציילט אים, אַז מען האָט אים ווייטער דעליווערט טריפה פלייש, און ער ווייסט נישט וואָס צו טוהן, ער קען זיך נישט קיין עצה געבן.

דער קיוואַשדער רבי איז נאָך אַמאָל אַריבערגעגאַנגען צום סאַטמאַרער רבי'ן און האָט אים נאָך אַמאָל דערציילט די גאַנצע מעשה, און האָט צוגעגעבן, וויפיל איז דער שיעור מען זאָל זיך לאָזן מבזה זיין אונזער נאָמען סאַטמאַר? ווייל אָן אונז וואָלטן זיי דאָס נישט געקענט טוהן, און עס איז נישט קיין תכלית. מען מוז עפעס טוהן דערצו !!!

האָט זיך דער סאַטמאַרער רבי אָנגערופן מיט אַ געשריי: "וואָס זאָל איך טוהן? איך קען מיך נישט שלאָגן מיט די גאַנצע וועלט !!! איך האָב נישט קיין כח, מיט יעדן איינעם קען איך מיך נישט שלאָגן !!!".

אַזוי איז דער קיוואַשדער רבי אַהיימגעגאַנגען מיט גאַרנישט.

(עס איז ידוע אַז דער סאַטמאַרער רבי זי"ע האָט גוט געקענט זיין פלימעניק דעם סיגעטער, נאָר ער האָט געזאָגט כמה פעמים - בערך - "איך בין שוין צעקריגט מיט די גאַנצע וועלט זאָל איך זיך שוין מיט מיין איינעם לעבן געבליבענעם זון פון מיין ברודער אויך צעקריגן? וואָס וועט די וועלט זאָגן? מ'וועט זאָגן אַז איך מיין גאַרנישט נאָר מחלוקת און עס וועט שאַטן צו די מלחמה קעגן ציונות", ע"כ).

מעשה יא

הרב טייץ שרייט ביים סאטמערער רבין
געוואלד מען עסט טריפות, ער רעדט אויפן ראדיא!
"כי משמש בד' לשונות",
לעבער וסוויט ברעסט משמש בששה לשונות.

הרב טייץ גייט אריבער צום סאטמארער רבי'ן און ער שרייט געוואלד אז די סאטמארער שוחטים שעכטן איין שוחט 60 בהמות אין איין שעה אָן אַ בודק סכינים, און זענען עובר אויף די תקנת הקדמונים און מען גייט אַוועק פון דרך החתם סופר, אַז איין שוחט טאָר נישט שעכטן אַליין, ובפרט ביי אַזאַ גרויסע שחיטה פון 60 בהמות וואָס עס איז בכלל נישט מעגליך צו קענען שעכטן און בודק זיין איינער אַליין דעם חליף, און אַז מען פאַרקויפט אויף יעדע בהמה וואָס מען שעכט 5 צונגען און 5 לעבערס, און טויזנטער פונט גראשיצע (סוויט ברעסט).

הרב טייץ פון עליזאבעט איז אַריבערגעקומען צום סאטמארער רבי'ן און האָט אים דערציילט אַז אַזוי ווי ער האָט אַ שחיטה אין ניו דזשירזי און דאָרט שעכטן אויך די סאטמארער שוחטים, און ביי ראַבאָי טייצ'עס שוחטים שעכטן צוויי שוחטים אויף איין מאָל, און ביי די סאטמארער שוחטים שעכטן נאָר איין שוחט 60 בהמות אין איין שעה, און אַזוי ווי דער סאטמארער רבי גייט דאָך אין דרך החתם סופר, ווי אַזוי לאָזט ער דאָס צו? צווייטנס: אַז אויף יעדע בהמה וואָס מען שעכט פאַרקויפט מען 5 צונגען, 5 לעבערס און טויזנטער פונטן גראשיצע, ואין פוצה פה ומצפצף.

דער סאַטמאַרער רבי לאָזט רופן עזריאל גליק און זאָגט אים, דו הערסט וואָס הרב טייץ זאָגט? רופט זיך אָן עזריאל גליק, ער רעדט אויף אונזער שחיטה? ער האָט שוחטים וואָס האַלטן נישט קיין טהרת הבית, און ער רעדט נאָך? רופט זיך אָן דער רבי נאָך דעם וואָס די ווערטער פון עזריאל'ס זענען שוין ביי אים געווען 100% אמת, וואָס זאָגסטו יעצט?

האָט ראַבאָי טייץ געענטפערט, איך דערצייל אייך אַ זאך וואָס איר קענט זען מיט די אייגענע אויגן, וואָס דערציילט ער זאכן וואָס קיינער ווייסט נישט וואָס עס טוט זיך ביי יענעם אין שטוב? זאָל ער זאָגן אויב עס שעכט איין שוחט אָדער צוויי, איז דאָס אמת אָדער נישט?

עזריאל האָט בלית ברירה מודה געווען, אַז דער סאַטמאַרער רבי האָט געהייסן מען זאָל שטעלן צוויי שוחטים צו די שחיטה (די צוויי שוחטים האָט נאָר געדויערט אַ פאַר וואָכן). און מען איז צוריקגעגאַנגען צום אַלטן דרך, אַז מען האָט געשאַכטן מיט איין שוחט.

הרב טייץ איז דעמאָלט אַרויסגעקומען אויפן ראדיאַ, וועגן די מעשה וואָס מען שעכט איין בהמה און מען פאַרקויפט 5 צונגען מיט לעבערס, און האָט דאָס מרמז געווען אויפן מאמר חז"ל "כי משמש בד' לשונות", ביז די פלייש חברה זענען אַרויס מיט אַ גרויסן טעראָר קעגן הרב טייץ, און ער האָט אויפגעהערט מיט זיין מלחמה קעגן די פליישן.

מעשה יב

דער סאַטמאַרער רבי שיקט דעם פריימאַנער רב, הרב ר' יושע העשל
דייטש פון לאַס אַנדזשעלעס, צו די גסות שחיטה, און באַקומט אַ
פונקטליכן רעפּאָרט

דער סאַטמאַרער רבי האָט געוואָלט וויסן וואָס עס קומט
פאַר ביי די שחיטה, האָט ער געוואָלט שיקן אַ רב קוקן אויף די
שחיטה. ער האָט געזאָגט פאַר איינעם פון זיינע נאָנטע אַז ער
ויל שיקן איינעם קוקן אויף די שחיטה, האָט דער פלוני געזאָגט
פאַרן רבי'ן אַז ווייניגסטאָק לאָזט קיינעם נישט אַריין. ער האָט זיך
בכלל נישט דערשראָקן פון צו געבן דעם רבי'ן אַזאַ מאַדנע
תשובה, וויסנדיג אַז ווייניגסטאָק צאָלט דאָך ריזיגע געלטער. נו!
ווער איז דען דער בעל הבית?

האָט דער רבי געזאָגט אַז אַזוי ווי הרב ר' יהושע העשיל
דייטש ויל מאַכן אַ שחיטה אין לאַס אַנדזשעלעס, און ער ויל
מאָכן פונקט אַזוי ווי דאָ הי, ממילא וועט דער קצב הידוע שוין
מסכים זיין, וכך הוה. דער פלאַן איז אַדורך, און הרב הנ"ל איז
געגאַנגען באַקוקן די שחיטה. אַזוי ווי הרב הנ"ל איז אויך געווען
אַמאָל אַ שוחט, האָט ער פינקטליך געוואוסט אַלעס וואָס עס
קומט פאַר, און האָט אַלעס איבערגעגעבן פאַר'ן רבי'ן, און דער
רבי האָט געהייסן מאַכן פאַרשידענע תיקונים. מען האָט טאַקע
געמאַכט תיקונים, אָבער עס האָט געדויערט נאָר צוויי וואָכן.

אַ מעשה נורא מיט ר' יצחק לעווי מסאַטמאַר, מיט זיין
סאַלאַמי און פלייש געשעפט

יצחק לעווי איז איינער פון די חשוב'ע אידן אין סאַטמאַרער
בית המדרש, ווי עס איז באַקאַנט אַז דער סאַטמאַרער רבי זי"ע
האָט גערופן זיין ווייב מיט'ן נאָמען פעלא. זי איז געווען אַ
גרויסע צדיקת, זי פלעגט צוזאַמענעמען געלט פאַר אַלע
מוסדות און געגעבן פאַר די סאַטמאַרער רביצין תליט"א, און
אויך פלעגט זי ברענגען גאַנצע פעקלעך מיט געלט פאַר'ן
סאַטמאַרער רבי'ן.

ויהי היום, עס איז געווען מיט אן ערך 26 יאָר צוריק, עס איז געווען אַן אסיפה ביים סאַטמאַרער רבי'ן זצ"ל, און דער לאַנדסבערגער רב האָט זיך אָנגערופן אַז יצחק לעווי מאַכט סאַלאַמיס מיט אַלע פּאַסטראַמיס מיט טוירקי ראָל און ער האָט נישט קיין השגחה. ער שרייבט "למהדרין מן המהדרין", אָן קיין שום השגחה? האָט זיך אָנגערופן איינער פון די יוצאי משרתיו: "וואָס הייסט, יצחק לעווי דאַרף אַ השגחה? אַזאַ חשובער איד! ער איז נישט באַגלייבט?"

האָט דער רבי זצ"ל זיך אָנגערופן, עס איז נישט פאַראַן צו זאָגן, קיינער איז נישט באַגלייבט אָן אַ השגחה, און האָט ווייטער געזאָגט, אַז "אפילו ווען איך וואָלט געווען אַ מאַניפעקטשורער, וואָלט איך אויך נישט געווען באַגלייבט אָן אַ גוטן משגיח מיט אַ גוטן רב, ווייל איך וואָלט געטראַכט אויסצופאַפּען דעם רב מיטן משגיח אויף וואָס פאַר אַן אופן עס קען נאָר זיין, ווייל ווען איך בין אַ ביזנעסמאַן טראַכט איך אַז יעדע פעני שפּילט ביי מיר אַ גרויסע ראָלע, ווייל פון אַ פעני אין ביזנעס ווערט מיליאָנען, און אָן אַ משגיח האָט מען נישט קיין שום נאמנות. איר קענט נישט דעם בעל דבר, מיט געלט כאַפט ער אַריין יעדן איינעם".

עס איז געבליבן אַז אַפילו דער יצחק לעווי דאַרף אויך האָבן אַ השגחה, אָבער ליידער למעשה איז דאָס נישט אויסגעפירט געוואָרן, און עד היום הזה האָט ער נישט קיין השגחה.

מיט אַן ערך 20 יאָר צוריק איז געשען אַ מעשה נורא. מען האָט דעם דערמאנטן יצחק לעווי איינגעשפּאַרט אין תּפּיסה. מען האָט געדאַרפט האָבן אַן ערך פון \$150,000 אויסלייז געלט. וואָס איז געשען? מען איז באַלד געלאָפּן צום רבי'ן מיט אַ "ויצעקו", פּדיון שבויים. דעם רבי'ן האָט מען געזאָגט אַז מען האָט אים געכאַפט מיט מיז און מען האָט אים באַשטראָפּט פון די גאָווערנמענט, איז דאָך אַ רחמנות, וואָס הייסט, ארעסטירן פאַר האָבן מיז אין געשעפטן, רשעים וכו'.

דער אמת איז, האָט דער עולם געשמועסט, אַז מען האָט אים געכאַפּט - נישט די רבנים - נאָר די רעגירונג - מיט טריפה פלייש ממש!!! טייל זאָגן אַז ער האָט דאָס געקויפט פון די נאָרט אָדער פון די וועסט, דאָס גאַנצע סאַטמאַרער בית המדרש איז געגאַנגען אויף קעסל און כלים. איר קענט זיך אינטערעסירן אין סאַטמאַר, דער עולם ווייסט דערפון.

דער רבי האָט אָנגעפאַנגען אַ מבצע הצלה. אַלע עשירים האָבן אָנגעהויבן צו געבן געלט, וואָס הייסט, דער רבי האָט געהייסן! מען האט טאַקע צוזאַמענגעשטעלט אַ שיינע סומע געלט. סוף-סוף איז נתגלה געוואָרן, אַז ער האָט אַריינגעברענגט פון אויסער אַמעריקע נישט קיין כשר פלייש, און די רעגירונג האָט אים געכאַפּט.

דער קאַפישער רב זצ"ל האָט דעמאָלט אינמיטן פאַרלערנען געזאָגט ברבים (וואָס, אגב, דער ר' יצחק לעווי פלעגט זיצן ביי זיין שיעור) וואָס הייסט ר' יצחק לוי מסאטמאר? ווייל ער רופט זיך סאַטמאַר דאָרף ער שוין נישט האָבן קיין השגחה? ווי איז דאָס געהערט געוואָרן אַזוינס אַ איד זאָל פאַרקויפן אין די הונדערטער טויזנטער פונט פלייש אַ וואָך און זאָל נישט האָבן אַ השגחה? (אגב: דער ר' יצחק לעווי פלעגט אויפשטיין יעדן פאַרטאָגס אום 4 אַזייגער און האָט געלערנט אין בית המדרש).

מעשה יד

א מורא'דיגע מעשה פון הייליגן ר' ברוך גארליצער זצוקללה"ה, וואָס איך האָב אליין געהערט פון כ"ק אדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל

אין יאָר תשל"ו, איידער איך האָב אַרויסגעגעבן דעם "מדריך לכשרות" נומער 14, וואָס דאָרט האָט זיך אָנגעפאַנגען די מורא'דיגע היסטאָריע פון אַנטפלעקן די סקאַנדאַלן וואָס עס קומט פאַר ביי די שחיטה, נאָך דעם וואָס איך האָב שוין גערעדט כמעט מיט אַלע רבנים פון התאחדות הרבנים אַז זיי זאָלן זען מתקן צו זיין די שחיטה, האָב איך געהערט אַז דער קלויזנבורגער רבי איז אַ גרויסער מומחה אין עניני שחיטה. בין איך אַריבער מיט אַ בנש"ק (וואָס איז אויך אַ מומחה אין די ענינים פון שחיטה) צום קלויזנבורגער רבי'ן זצ"ל.

בשעת מיר זיינען אַריינגעקומען און דער רבי פרעגט אונז וואָס איז אונזער באַגער, האָבן מיר געענטפערט אַז מיר זיינען געקומען איבערשמועסן דעם מצב הכשרות וועגן די סקאַנדאַלן וואָס קומען פאַר ביי די שחיטה.

האָט דער רבי אונז באַלד געזאָגט, אַז אויב אין שנת תשל"ו זענען נאָך דאָ צוויי יונגעלייט וואָס עס טוט זיי וויי אַז מען פיטערט דעם כלל ישראל מיט נבילות וטריפות, מעג שוין משיח קומען.

און אַזוי האָב איך אָנגעפאַנגען צו דערציילן היסטאָריעס וואָס עס טוט זיך ביי די שחיטה. מיר האָבן גערעדט וועגן כל מיני שאלות ותשובות וואָס עס האָבן זיך אָפגעטוהן אין אַלע דורות אין מצב פון די שחיטות. דער קלויזנבורגער רבי האָט געוואוסט וועגן צענדליגער שחיטה ספרים וואָס ברענגען אַראָפּ אַלע מיני מעשיות, וואָס מיר איז דאָס מערסטע דערפון געווען באַקאַנט.

און אַזוי האָב איך דערציילט דעם רבי'ן פאַרשידענע מעשיות. ער איז מיט גאָרנישט געווען הינטערשטעליג, און האָט אונז געזאָגט, אַז ער שרייט שוין 30 יאָר אַז מען עסט זיך אָן אין

אַמעריקע מיט נבילות וטריפות. אויך האָט ער צוגעלייגט אַז אין דער אַלטער היים אין קלויזנבורג פלעגט ער לויפן צו די שחיטה דריי מאָל אַ טאָג, ווייל ער האָט געציטערט ווער ווייסט וואָס די שוחטים טוען ווען ער איז נישט דאָרט. אויך האָט ער צוגעלייגט, אַז דער הייליגער חתם סופר פלעגט דאָס זעלבע טוהן, ווי ער שרייבט אין די תשובה (יו"ד סימן י"ח) אַז ער פלעגט גיין עטליכע מאָל אַ טאָג צו די שחיטה, און כל שכן ווי מיר דארפן זיין געוואָרנט, ווייל דער בעל דבר איז עלטער געוואָרן, און ער ווייסט שוין מער פאַטענטן ווי אַזוי צו מאכיל טריפות זיין אין האַלסעיל.

דער קלויזנבורגער רבי האָט אונז געזאָגט: איך וועל אייך דערציילן אַ מעשה וואָס איך האָב אליין בייגעוואוינט אין דער שטאָט בערלין.

ומעשה שהיה כך היה:

עס איז געווען אַ איד וואָס האָט געהייסן מאָניש דער שוחט. דער מאָניש איז געווען אַ איד אַ גרויסער ירא שמים, ער איז געווען דער איינציגער וואָס האָט געהאַט קבלה אויף שחיטות פון הייליגן גאָרליצער זיידן זי"ע. דער רבי האָט צוגעלייגט, אַז אויב דער זיידע האָט איינעם געגעבן קבלה אויף שחיטה, וואָס דאָס איז געווען די ערשטע און די לעצטע קבלה וואָס ער האָט געגעבן אין זיין גאַנץ לעבן, קען מען זיך שוין פאַרשטעלן ווי אַזוי דער שוחט האָט געמוזט אויסזען.

מאָניש דער שוחט איז געווען דער שוחט פון גאָרליצער רב זי"ע, און אויב דער גאָרליצער רב האָט געגעסן פון זיין שחיטה, האָבן שוין אַלע צאָנזער חסידים מדקדק געווען צו עסן בלויז פון זיין שחיטה.

ויהי היום: עס האָבן געוואוינט אין דער שטאָט בערלין אַ סאָך צאָנזער חסידים, און זיי האָבן נישט געוואָלט עסן נאָר פון דעם שוחט ר' מאניש. עס איז אָבער געווען זייער שווער ביז זיי האָבן באַקומען די פליישן, און וואו צו האַלטן. עס זענען

דעמאלט נישט געווען די באקוועמליכקייטן פון פריזערס ווי היינט. האבן די גארליצער חסידים אלץ געפלאנט ווי אזוי צו ברענגען דעם שוחט מאַניש קיין בערלין.

האַט דער אויבערשטער געהאַלפן אז איין שוחט האָט (צוליב געזונטהייט) אויפגעגעבן די שחיטה אין די שטאָט בערלין, און די חסידים האָבן אָנגעטראָגן פאַר דעם שלאַכט הויז אז אזוי ווי זיי האָבן גאָר אַ חשוב'ן שוחט, און אויב מען וועט האָבן דעם דאָזיגן שוחט וועט מען מיט זיין נאָמען קענען פאַרקויפן פלייש איבעראל, ווייל זיין נאָמען איז איבעראל באַוואוסט.

דער בעל הבית האָט באַלד מסכים געווען, און מען האָט שוין באַשטעלט מאַניש'ן.

דער שוחט איז אָנגעקומען, און מען האָט באַלד גערופן אַן אסיפה מיט'ן בעל הבית. דער בעל הבית האָט אים באַלד געפירט אין שלאַכט-הויז, ער זאָל זען די שחיטה.

די שחיטה איז געווען אין זייער אַ ריזיגן פאַרנעם. מען האָט דעליווערט סחורה מיט וואַגאַנען איבעראל. דער שוחט האָט באַלד געזען אז די שחיטה איז צו שנעל, האָט ער געזאָגט אז ער קען נאָר שעכטן אזוי ווי אין זיין שטאָט. דער בעל הבית האָט באַלד מסכים געווען. נאָך דעם האָט מאַניש געהאַט טענות, אז אזוי ווי דעמאלט איז אַרויס אַ געזעץ אז מען זאָל אויפבלאָזן די לונג (ריאה) מיט אַ מאַשין צוליב קראַנקהייטן און אים איז דאָס נישט געפאַלן, ווייל מיט אַ מאַשין קען מען אַ סאך מאַל אויפבלאָזן צו שטאַרק. דער בעל הבית האָט אים דאָס אויך נאָכגעגעבן (כאָטש די דאָקטוירים האָבן נישט מסכים געווען דערצו), און מען האָט אים צוגעזאָגט אַ שיינע פרנסה, און אזוי האָט דער שוחט ר' מאַניש אָנגענומען די שחיטה.

דער שוחט ר' מאַניש האָט געדארפט אָנפאַנגען שעכטן דינסטיג אינדערפרי 7 אזיגער, יום שנכפל בו כי טוב.

עס קומט דינסטיג פרי 7 אזייגער, דער שוחט איז נישט דא! עס ווערט 8 אזייגער, דער שוחט איז נישט דא! עס ווערט 9 אזייגער, דער שוחט איז נאך אלץ נישט דא! און דא שטייען הונדערטער גוים ארבעטערס וואס ווארטן אויפן שוחט ער זאל שעכטן, אבער ער קומט נישט אן.

דער בעל הבית איז געקומען צו פארן צום שוחט זען וואס דא איז געשען. ער האט געמיינט אז דער שוחט איז פארשלאפן, אבער עפעס האט פאסירט.

דער בעל הבית קומט אריין צום שוחט מיט א וויי-געשריי!!! היתכן? אלע ארבעטער ווארטן און ווי קען מען אויפהאלטן אזא ריזיגע פאבריק וואו עס ארבעטן הונדערטער מענטשן?

דער שוחט רופט זיך אן צום בעל הבית, טייערער בעל הבית, איר ווייסט נישט וואס עס האט מיר פאסירט. איך שטיי אויף אינדערפרי פונעם שלאף און די רעכטע האנט איז מיר גענצליך געשטארבן ל"ע, ממש געלעמט. איך פיל נישט גארנישט אין די האנט, איך ווייס נישט וואס דאס איז.

דער בעל הבית איז באלד געפארן מיט ר' מאניש דעם שוחט צום גרויסן שפיטאל אין יענע געגנט, און מען האט גענומען די גרעסטע דאקטוירים. מען האט אויך באשטעלט פון איבעראל די בעסטע דאקטוירים. געלט האט נישט געשפילט קיין ראָלע, און די דאקטוירים האבן באלד מחליט געווען, אז זיין קערפער פאנגט אן צו פוילן, און מען מוז באלד אָפּשניידן די גאנצע האנט, ווייל אויב נישט וועט דער גאנצער קערפער אָפּפּוילן ל"ע.

דער שוחט ר' מאניש פארעקשנט זיך און וויל בכלל נישט פאלגן די דאקטוירים. ער זאגט אז ער האפט אז עס וועט זיך מיט השי"ת'ס הילף אויסהיילן. אזוי איז ר' מאניש געזעסן אין האַספּיטאַל דריי וואָכן. די גאנצע שטאט איז אים געגאנגען

מבקר חולה זיין, ביז מען האָט אים נישט געקענט גארנישט העלפן, און ר' מאַניש איז אַהיים געגאַנגען.

די גאנצע געגנט איז יעדן טאג געגאנגען צו ר' מאניש דעם שוחט מבקר חולה זיין. ר' מאניש איז געווען זייער צוגעלייגט צוליב די האנט, אָבער ער האָט דאָס נישט ארויסגעוויזן פאַר די מענטשן, ער האָט זייער שיין מקבל פנים געווען אלע מענטשן, אלע קינדער פון די געגנט זענען אים אויך געגאנגען כסדר מבקר חולה זיין. אזוי זענען אדורך אַ פאַר וואָכן.

אין אַ שיינעם דינסטאָג צופרי שטייט אויף ר' מאניש און די האנט איז געזונט געוואָרן. דער עולם פרעגט אים, וואָס איז געשען? דערציילט ר' מאַניש די פאַלגנדע זאַך: אינמיטן די נאַכט פון יענעם דינסטאָג איידער ער האָט געדאַרפט אָנפאַנגען צו שעכטן איז זיין רבי, ר' ברוך גאַרליצער, געקומען צו אים אין חלום און האָט אים געפרעגט:

"מאַניש! דו האָסט אָנגענומען צו זיין שוחט אין בערלין???"

האָט ר' מאַניש געענטפערט: "יא, רבי. איך האָב אָנגענומען די שחיטה, אָבער איך האָב זיך אויסגענומען די און די פרטים און תקנות ווי אזוי איך וועל שעכטן !!!".

דער הייליגער גאַרליצער רבי זי"ע פרעגט אים ווייטער: "מאַניש, דו ווייסט אַז אפילו אויב דו וועסט שעכטן אזוי ווי דו ווילסט, וועט אָבער דער בעל הבית פאַרקויפן גאַנצע וואָגאַנען מיט פלייש וואָס דו האָסט קיינמאָל נישט געשאַכטן?!" און דער גאַרליצער רבי גיט אים, ר' מאַנישן, די האנט, און מאַניש כאַפט זיך אויף, די האנט איז טויט ל"ע.

איצט האָט מאַניש ווייטער דערציילט:

"היינט, אינמיטן די נאַכט, קומט נאָך אַמאָל דער הייליגער גאַרליצער רב צו מיר אין חלום און פרעגט מיך: "מאַניש, דו וועסט נאָך זיין שוחט אין בערלין???" האָב איך זיך אָנגערופן

צום רבי'ן: "רבי, איך וועל מער נישט אָנעמען דעם פּאָסטן. רבי, איך האָב נישט געוואוסט אַז איך טו אַ פעלער", און איך האָב אָנגעפאַנגען צו וויינען פאַר'ן רבי'ן ער זאָל זען מיין האַנט זאָל אויסגעהיילט ווערן פון די לעמונג ל"ע".

דער רבי האָט אים נאָך אַמאָל געפרעגט: "מאָניש, דו וועסט מער נישט זיין קיין שוחט אין בערלין ???". רופט זיך נאָך אַמאָל אָן דער שוחט: "ניין, איך וועל מער נישט זיין קיין שוחט".

דער גאָרליצער רב גיט אים די האַנט: "אויב אַזוי, זיי מיר געזונט".

דער שוחט האָט זיך אויפגעוועקט, די האַנט איז ב"ה אינגאַנצן געזונט.

דער קלויזענבורגער רבי רופט זיך אָן: זעט איר, טייערע קינדערלעך, דאָס איז געווען אין מיין צייט, איך האב געזען דעם שוחט מיט די געלעמטע האַנט, און דערנאָך מיט די געזונטע האַנט, און עס זענען נאָך היינט דאָ אַ סאך אידן וואָס לעבן נאָך און האָבן בייגעוואוינט מיט אים אין איין הויף און געדענקען נאָך גוט די מעשה.

אַבער וואו נעמט מען היינט אזעלכע רבי'ס, וואָס עס איז שוין געווען אַ סאך יאָרן נאָך זיין פטירה און פונדעסטוועגען האָט ער געהאַט אַ כח אַראָפּצוקומען אויף די וועלט און אכטונג געבן אַז אַ שוחט וואָס האָט זיין קבלה זאָל ח"ו נישט גורם זיין צו מאכיל טריפות זיין פאַר אַ ציבור אידן?

דער קלויזענבורגער רבי האָט מסיים געווען, איך שריי שוין 30 יאר אַז אידן אין אמעריקע עסן אידן זיך אָן מיט נבילות וטריפות. השי"ת זאָל זיך שוין מרחם זיין, דער גואל צדק זאָל שוין קומען, אמן.

מעשה טו.

א מורא'דיגע מעשה וואָס האָט פאסירט אין די שטאט קראלע אין יאָר תרפ"ח, בשעת דער סאטמארער רבי איז דארט געווען רב. דער סאטמארער רבי גיט ארויס אַ תשובה, מען זאָל כשר'ן אלע כלים, ועוד.

עס איז געווען אין קראלע אַ איד וואָס האָט געהייסען משה בער ווידער. ער איז געווען משגיח אין די פלייש באַנק (בוטשער סטאָר). פאַר'ן משגיח אליין האָט מען געשאַכטן אָן צו באַצאָלן געבעלע געלט (דאָס מיינט שחיטה געלט). [דער משה בער ווידער איז געווען אַ גרויסער ארימאן. ער האָט ל"ע געהאט נישט קיין געראטענע קינדער].

אין קראָלע איז געווען אַ איד אַ גביר אדיר, אַ וויין סוחר, ער האָט געהייסען שלעזינגער (ער האָט נישט געהאט קיין באַרד, אָבער ער איז געווען אַ געוואלדיגער ירא שמים). דער שלעזינגער האָט געהאט אַ גרויסע קאָך, אַ ריזיגע הכנסת אורחים שטוב, ביי אים פלעגן עסן אַלע אורחים, און אַ סאך בחורים פון די ישיבה, און ווער נישט?

ביי דעם עושר שלעזינגער האָט געאַרבעט אַ זוהן פון דעם משה בער ווידער אַלס משרת פאַר מרס. שלעזינגער אין שטוב (ווי אויבן דערמאנט, איז דער משה בער ווידער געווען אַ גרויסער אַרימאן, און האָט נישט געדאַרפט באַצאָלן געבעלע געלט).

ויהי היום: מרס. שלעזינגער שיקט דאָס קינד ווידער צום שוחט מיט 20 גענו צו שעכטן פאַר איר ריזיגן הכנסת אורחים פראַיעקט. און אַזוי ווי פאַר זיין טאָטן (וואָס איז געווען דער משגיח אין די פלייש באַנק) האָט נישט געקאָסט קיין געבעלע געלט, האָט דער זוהן ווידער געזאָגט פאַר'ן שוחט אַז די גענו זענען פאַר זיין טאָטן, ממילא האָט ער נישט געדאַרפט באַצאָלן

געבעלע געלט פאר די 20 גענוז. און דאס געבעלע געלט האט ער גענומען פאר זיך.

דער שוחט האט געשאכטן די 20 גענוז, און געבעלע געלט, אבער ער האט געהאט א חשש, פארוואס דארף דער משגיח ווידער אזוי פיל גענוז אויף איין מאל? מאכט ער דען א חתונה, אדער אן אנדערע שמחה?

דער שוחט לאזט רופן דעם משגיח שלעזינגער, און פרעגט אים: האסטו געשיקט מיט דיין זוהן שעכטן 20 גענוז? דער משגיח ענטפערט אים: ניין.

עס איז געווארן א גאנצע איבערקערעניש אין שטאט. וואס הייסט מען האט גע'גנב'עט געבעלע געלט? ביז מען איז געוואויר געווארן אז דער אינגל ווידער וואס האט געארבעט ביי מרס. שלעזינגער אין שטוב, האט געברענגט צו שעכטן די 20 גענוז פאר איר שטוב, און זי האט באצאלט געבעלע געלט, און דער יונגל ווידער האט דאס צוגע'גנב'עט.

ווען מען האט געפרעגט מרס. שלעזינגער פארוואס זי האט געדארפט אזוי פיל גענוז אויף איין מאל? האט זי געענטפערט, וואס הייסט זי שיקט שוין מיט איר שיקסע יארן לאנג יעדע וואך שעכטן 20 גענוז פאר איר הכנסת אורחים שטוב.

מען האט חוקר געווען די זאך, ווייל מען האט יארן לאנג נישט געברענגט צו שעכטן 20 גענוז, ביז מען איז געוואויר געווארן אז די שיקסע האט זיך גוט צוגעקוקט צום שוחט ווי אזוי ער שעכט, און זי פלעגט אליין שעכטן די גענוז אלע יארן, און די געבעלע געלט האט זי גענומען פאר זיך.

דער רעש אין קראלע איז געווען עד לב השמים. די גאנצע שטאט איז געגאנגען כאדאראם, ווייל ווער האט דען נישט געגעסן אין דעם אפענעם הכנסת אורחים הויז פון די שלעזינגערס?

דער סאַטמאַרער רבי זצ"ל האָט אַרויסגעגעבן אַ באַפעל צו כשר'ן אַלע כלים, און תשובה טוהן.

פון דעמאָלט אָן האָט מען געמאַכט נייע תקנות, עס זאָלן נישט קענען פאַרקומען אַזעלכע מעשיות.

(די מעשה האָב איך געהערט פון איינעם פון די זקני הרבנים פון התאחדות הרבנים, אַ תלמיד פון סאַטמאַרער רבי'ן זצ"ל, און האָט אויך געגעסן איין טאָג אין וואָך אין דער הכנסת אורחים שטוב).

ווי עס קוקט אויס זענען די היינטיגע מאכילי טריפות אָנגעשטאַפט געוואָרן מיט אָט די טריפה'נע גענוז יאָרן לאַנג, אַזוי ווי דער הייליגער בעלזער רב הרה"ק ר' אהרן זי"ע האָט געזאָגט בשעת די מלחמה, ווען עס זענען אָנגעקומען צו אים עטליכע צדיקים און האָבן געהאַט טענות, ווי אַזוי קען ער דאָס צוקוקן ווי מען שעכט אויס יעדן טאָג טויזנטער אידישע קינדער און ער שווייגט און טוט גאַרנישט?

האָט דער בעלזער רב זי"ע געענטפערט, אַז עס איז ידוע אַז היטלער ימ"ש איז דאָך מזרע עמלק ימ"ש, וואָס איז געבוירן געוואָרן פון די טריפה'נע שוחטים פון דייטשלאַנד, ווי דער הייליגער דברי חיים זי"ע האָט שוין מעיד געווען אין זיין ספר שאלות ותשובות דברי חיים (יורה דעה סימן ז') אַז די פינף גרויסע שטעט אין דייטשלאַנד וואו עס האָבן זיך אויסגעשמד'ט דריי און אַ האַלב מיליאָן אידן, איז עס געווען צוליב די שוחטים קלים, און פון זייער פלייש וואָס זיי האָבן מאכיל טריפות געווען, איז געבוירן דער עמלק (היטלער) ימ"ש, און עס שטייט ביי משה רבינו ווען ער האָט מלחמה געהאַלטן מיט עמלק, שטייט "וידי משה כבדים ויקחו אבן וישימו תחתיו ואהרן וחור תמכו בידיו". זעט מען דאָך אַז מלחמה צו האַלטן מיט עמלק'ן האָט אפילו משה רבינו אויך געדאַרפט האָבן נאָך צוויי מיט זיך.

הָאָט דער בעלזער רב געזאָגט ווייטער: "ווי נעמט מען נאָך צוויי גדולים מען זאָל קענען מלחמה האַלטן און מבטל זיין די ביטערע גזירה?"

אויך איז ידוע אַז דער הייליגער ר' נתן אַדלער זי"ע, ווען ער האָט זיך געשלאָגן מיט די שוחטים אין פראַנקפורט, (אַזוי ווי עס שטייט אין ספר שמרו משפט פון הגה"צ ר' עקיבא יוסף שלעזינגער ז"ל⁵ אין נאָמען פון אַ צדיק פון די עשרת השבטים, וואָס איז געווען פסח ביי זיין שווער, הגה"ק צי"ע ר' הלל קאַלאַמייער זי"ע) אַז ער האָט געוואָלט מעביר זיין די שוחטים מאכילי טריפות בסוד "על חרבך תחי"י" [און ווי עס ווערט געברענגט, אז די שחיטה איז געווען אין אושוויץ, ממש דאָרט וואו מען האָט מיט יאָרן שפּעטער נעבעך אויסגעהרג'עט 5 מיליאָן אידן רח"ל, און דאָס אַלץ האָט דער הייליגער צדיק ר' נתן אַדלער געזען ברוח קדשו, און האָט דאָס געוואָלט מבטל זיין די גזירה. זעט מען דאָך פון די מעשה וואָס די שוחטים קענען אָנמאַכן ל"ע, און ווי מיר ברענגען פריער ווי דער הייליגער בעלזער רב האָט אויך מעיד געווען אַז דער ימ"ש איז אַרויסגעקומען פון די שוחטים קלים], ואלמלא השיג כל רצונו היה בא משיח צדקינו, אך הס"מ העמיד עליו שוחטים קצבים והצריך לברות, ותלמידו החתם סופר רץ אחריו "פרסאות", עיי"ש נוראות.

(5) וזה לשונו של הגה"צ מוה"ר עקיבא יוסף שלעזינגער זצ"ל בעהמח"ס לב העברי כותב וז"ל שם: הגהצה"ק ר' נתן אַדלער זלל"ה רצה לפסול השוי"ב דפ"ד, ולהכניע החותם של הסטרא אחרא השורה על השובי"ם הפסולים בסוד על חרבך תחי' וכו', ואלמלא השיג כל רצונו הי' בא משיח צדקינו, אך הס"מ העמיד עליו רודפים קצבים, והוצרך לברות מפפ"ד, ותלמידו החתם סופר רץ אחריו כמה פרסאות וכו' עכ"ל. (הובא בספר משכיל על דל להגה"ק מוה"ר הלל מקאלאמיי זי"ע, עין שם באריכות).

מעשה טז

א מעשה נורא פון הייליגן ר' מענדעלע דעשער בעל שאלות ותשובות "שערי צדק", ווען ער האָט געלערנט ביים הייליגן חתם סופר זי"ע

עס איז באַוואוסט אַז דער הייליגער ר' מענדעלע דעשער איז געווען אַ תלמיד פון הייליגן חתם סופר זי"ע.

אויך איז באַוואוסט אַז דער הייליגער ייטב לב זי"ע האָט געהאַט גרויס השתוקקות צו פאָרן לערנען ביים הייליגן חתם סופר, אָבער ער האָט נישט געקענט פאָרן אַהין לערנען, צוליב די שוואַכע שוחטים וואָס האָבן געשאַכטן אין פרעשבורג (ווי עס איז באַוואוסט אַז דער הייליגער חתם סופר אַליין שרייבט אין אַ תשובה חתם סופר יורה דעה סימן י"ח, אַז ער פלעגט עטליכע מאָל אַ טאָג לויפן צו די שחיטה. ער האָט אַלץ געציטערט ווער ווייסט וואָס די שוחטים טוען ווען ער איז נישט דאָרט).

איינמאָל, ווען ר' מענדעלע דעשער האָט זיך געטראָפן מיטן הייליגן ייטב לב, האָט דער ייטב לב געפרעגט ר' מענדעלע'ן, ווי אַזוי קענסטו עסן פלייש אין פרעשבורג? עס איז ידוע אַז די שוחטים זענען זייער שוואַכע? האָט ר' מענדעלע געענטפערט, אַז ער עסט נאָר פון די בהמה וואָס דער הייליגער חתם סופר עסט אַליין, און ער איז מאמין באמונה שלימה אַז אַפילו אויב עס איז דאָ אַ פגימה אויף דעם חליף וואָס מען שעכט פאָרן הייליגן חתם סופר, קומט אַ מלאך און פילט אויס די פגימה!

די תשובות פון ר' מענדעלע'ן זענען, ווי באַוואוסט, געשריבן מיט מער גדלות ווי דעם הייליגן ייטב לב'ס תשובות, ממש נישט קיין פאָרגלייך, וואָס הגם דער ייטב לב האָט געהאַט אַ מורא'דיגן קאָפּ, און לויט זיין קאָפּ האָט ער געדאַרפט שרייבן מיט אַ סך מער גדלות, אָבער דאָס האָט זיך גענומען ווייל ר' מענדעלע האָט געלערנט ביים הייליגן חתם סופר, און דאָרט האָט מען באַקומען גאָר אַ שאַרפן דרך הלימוד, און ווען דער

יִיטב לב וואָלט געלערנט אין דער ישיבה ביים הייליגן חתם סופר וואָלטן די תשובות גאָנץ אַנדערש אויסגעזען לויט זיין גדלות פון מוח מיט'ן כח התורה וואָס דער ייטב לב האָט געהאַט.

עס איז ידוע אַז דער ייטב לב האָט געזאָגט פאַר זיין פטירה, אַז ער האָט כל ימיו חרטה געהאַט וואָס ער האָט נישט געלערנט ביים הייליגן חתם סופר. ער וואָלט גאָנץ אַנדערש געלערנט, אויב ער וואָלט געלערנט ביים הייליגן חתם סופר (די מעשה האָב איך געהערט פון הרה"צ ר' יודא'לע דעשער שליט"א, און פון נאָך תלמידים און חסידים דעש).

דער הייליגער חתם סופר איז אויך געווען רב אין דרעזניץ (וואָס איז אין מדינת מעהרען) 7 יאָר, און אויך ר' מרדכי באנעט איז דאָרט געווען רב.

עס ווערט געברענגט אין ספר זכרון למשה אַז דער הייליגער חתם סופר האָט געזאָגט אַז "די מדינות אין דייטשלאַנד זיינען אַראָפּ פון אידישן וועג, ווייל זיי האָבן געהאַט שוחטים קלים", און אזוי שרייבט אויך דער הייליגער צאנזער רב זי"ע (אין שאלות ותשובות דברי חיים ח"א יורה דעה סימן ז'), עיין שם⁶. אויך ברענגען מיר אין מעשה ט"ו באריכות וועגן דעם ענין, עיי"ש.

(6) וז"ל שם: "שעל ידי השוחטים קלים יצאו מדינות שלימות מדת ישראל ואבד זכרם".

ושם בשו"ת דברי חיים (יורה דעה ח"א סימן ו') כתב וזה לשונו: "ועיני ראו כמה וראי השם לומדי תורה שהיו אצל צדיקים, ולאחר שנתחנכו באומנות הלזו נהפכו לאיש אחר אשר אם לא ראיתי בעיני לא האמנתי", עכל"ק.

ומן החתם סופר זי"ע כתב בשו"ת חת"ס או"ח סימן ר"ה, כי המלך זקן וכסיל יושב על כסא של ג' רגלים חזנים שוחטים וסופרים, עיין שם. (וכעין זה בספח"ק תולדות יעקב יוסף פרשת נשא, ד"ה והעולה).

ועיין בספר טיול בפרדס להגה"צ משאמלוי זצ"ל הי"ד, שכתב בחלק א' (מערכת שחיטה) כי כח הציונות נתהווה גם עיי השוחטים הקלים ובשר טמא שנתפטמו שלומי אמוני ישראל, עיי"ש.

ומענין השחיטה כדאי להזכיר, שהרה"ק ר' מענדעלע מדעש זצ"ל בעהמח"ס מעגלי צדק למד אצל החתם סופר זצ"ל וגם ה' תלמיד של הישמח משה זצ"ל, וכשחזר המעגלי צדק מפרעשבורג שאלו אביו בעל מראה יחזקאל מה עשה עם אכילת בשר בשב"ק) כי ה' איזה קול שהשוחטים בפרעשבורג היו קצת אנשים קלים, ובתשובות חתם סופר מדבר הרבה אודות השוחטים הקלים, והחתם סופר כותב בעצמו שה' הולך הרבה לבית השחיטה, לראות אודות השחיטה אם הכל מתנהל כראוי, ובודאי שבחול לא עלה כלל על דעת המראה יחזקאל שבנו יאכל בשר, רק שאלו על שבת) והשיב רבי מענדעלע, אכלתי אצל החתם סופר בעצמו, כי אני מאמין באמונה שלימה שממה שאוכל החתם סופר, אפילו אם ה' ח"ו הסכין פגום ג"כ בא מלאך למלאות וליישר הפגימות, ועל זה תמכתי יתדותי.

וכאן המקום להזכיר עוד סיפור מענין השחיטה בפרעשבורג, שה' איש אחד שה' חסיד של הייטב לב מסיגוט זצ"ל ושל המעגלי צדק מדעש זצ"ל, ופעם ה' לו שאלה קשה, ושאל את שני רבותיו, הן הייטב לב והן המעגלי צדק. אחר זמן אמר הייטב לב בבית המדרש להאיש, בטח שאלת גם את הרב מדעש, הגד נא לי מה היתה תשובתו לשאלתך. ואמר האיש את כל התשובה להייט"ל, פלפול ארוך ומקיף. והתאונן אח"כ הייטב לב בפני האיש, שהוא (המעגלי צדק) למד אצל החתם סופר בפרעשבורג (כנראה שהתכוון לומר דלכן עונה תשובות כאלו) אבל אנכי, לא הניח אותי זקני הישמח משה ללמוד בישיבת החת"ס מחמת השחיטה שהיתה בפרעשבורג (והיינו שלא רצה שיאכל שם בשר, ע"כ לא שלחו ללמוד בישיבת החת"ס).

חזינן מסיפור זה, דאף שהמעגלי צדק למד גם אצל הישמח משה, וידוע שכשהישמח משה לא ה' מרצה השיעורים לפני התלמידים מחמת איזה סיבה, ה' הייטב לב אומר השיעור, ונמצא מזה דלפעמים ה' יכול להזדמן שהמעגלי צדק למד גם אצל הייטב לב, מ"מ אחז כעת הייטב לב ברוב ענוותנותו

שהמעגלי צדק עונה תשובות להלכה יותר טוב ממה שהוא - הייטב לב - עונה, ובענוותנותו תלה הייטב לב את הדבר בזה שלא זכה ללמוד בישיבת החתם סופר.

ידוע שבנו של המראה יחזקאל למד אצל החתם סופר בישיבת פרעשבורג, והוא היה מהבנש"ק היחידים שלמדו אז אצל החתם סופר. המראה יחזקאל שלח בנו ללמוד שם משום מעשה שהיה.

המראה יחזקאל והחת"ס עמדו בחליפת מכתבי תורה. פעם אחת הי' ביניהם איזה שאלה חמורה ושקלו וטרי בזה, אבל לא יכלו לבא אל עמק השוב, לכן החליט המראה יחזקאל שיסע להחת"ס לברר הדבר. בעת שבא לשם לא גילה שמו, ונכנס לדבר עם החת"ס מענינים שונים עד שבאו לדבר מענין השאלה הזאת שהיה ביניהם, והוכיח המראה יחזקאל סברתו והחת"ס הורה לו. החת"ס לבד הכין לו סעודה, ואח"כ הכין לו המטה לישון. המראה יחזקאל ראה שהחת"ס אינו הולך לישון, והולך לכתוב דברי תורה, שאל אותו המראה יחזקאל אמאי לא מניח א"ע לישון, ואמר ששלח להמראה יחזקאל תשובה מזה השאלה, וכעת רואה שהמראה יחזקאל צודק, לכן רוצה לכתוב לו עכשיו. אמר לו המראה יחזקאל מי הוא, והחת"ס היה חלישות הדעת שלא ידע מקודם, [ואולי לא כבדו כראוי], ואז [שהרגיש המראה יחזקאל שיש לו חלישות הדעת], אמר לו המראה יחזקאל כי הוא רוצה לשלוח בנו ללמוד אצלו, אם הוא מסכים, וענה לו בוודאי, והבטיח להחת"ס שישלח את בנו בזמן הבא, וזה היה הפיוס בינו להחת"ס.

שאלה ב:

איר האַלט אין איין האַקן קעגן די חלב פרשה, טאָג און נאָכט זענט איר נאָר ביזי מיט דעם. ווען וועט דאָס שוין נעמען אָן עק? דורך אייער אַזוי פיל שרייבן גייט מיר שוין אַוועק דער אַפּעטיט פון עסן דאָס פלייש, און איך דאַרף דאָס האָבן צו מיין געזונט. (עי' להלן שזה מזיק מאד ויש שאר מאכלים כנגדם יותר טובים ובריאים פארעווע בלא חשש כלל).

מיין פרוי וויל מיר נישט מאַכן קיין פלייש, שטענדיג דאַרף איך זיך קריגן מיט איר, (אגב, פון אייער שאלה זעט מען אז איר האט ב"ה זוכה געווען צו אן ערליכע פרוי, אז זי וויל אייך נישט מאכיל זיין טריפות, נישט אזוי ווי חוה האט איינגערעדט אדם הראשון אז ער זאל עסן טריפות פון עץ הדעת, ועיין רמב"ן בפרשת בראשית). דאָס קומט אַלעס נאָר ווייל זי ליינט אייערע אַרטיקלען. ווייסט איר דען נישט אַז די אידן אין מצרים האָבן אויך געשריגן "מי יאכילנו בשר"? ווייל מען קען נישט עקזיסטירן אָן פלייש, כל שכן אַזא שוואַך דור.

ווייסט איר דען נישט פון דעם בריוו וואָס דער בית דין פון התאחדות הרבנים האט אַרויסגעגעבן מיט די חתימות פון די גדולי הרבנים, אַז עס איז בכלל נישטאָ קיין שום שאלה אויף ניקור אין גאַנץ אַמעריקע? איז ווי קענט איר שרייבן פונקט פאַרקערט פון דעם סאַטמאַרער רבי'ן און זיין בית דין הגדול בירושלים וואָס די גאַנצע וועלט ציטערט פאַר זיי, נאָר איר, האַלמינער רב, ציטערט נישט?

תשובה אויף שאלה ב'

די שאלה אליין איז גענוג א גוטער תירוץ, אז מען קען זיך גארנישט פארלאזן אויף דעם בריוו.

א'. ווען עס וואלט געשטאנען אין דעם בריוו פון התאחדות און פון בד"צ פון ירושלים, אז נאָר די פלייש פון סאַטמאַר איז כשר, וואלט מען נאָך געקענט זאָגן, אז מען האָט מתקן געווען די שחיטה וכו'. אָבער צו געבן גלאַט אַזוי אַ הכשר אונטערשרייבען אז אין אלע 50 שטעט אין אמריקא איז שוין דער ניקור כשר און עס איז נישט דא קיין שום שאלות אפילו "היברו נעשאנעל" — "א-יו" — "999" וכו' אין די גאנצע מאסען שחיטה פון נעבראסקא און קאנעטיקוט, א.ד.ג., וואו איר וועט אלץ גיין אין גאנץ אמעריקע און מען וועט אייך זאגן אז דאס איז מנהג אונגארין איז שוין גוט. איז אזא הכשר שוין געהערט געווארן בעולם, בפרט ווען דער סאַטמאַרער רבי זצ"ל האט נאך קיינמאל נישט געגעבן קיין הכשר, און שרייבט אין זיינע שו"ת "דברי יואל" (יורה דעה סימן ל"ד אות ב', בסופו), אז אויף די בוטשערס אין אמעריקע קען מען זיך בכלל נישט פארלאזן. און דאס איז זיין לשון:

עס איז פאראן פלעצער אין אמעריקע וואס דער בית דין האט נישט דעם ריכטיגן כח, די קהילה פירט זיך נישט אזוי ווי מען דארף און דער מורא פון די בוטשערס און פלייש אנפירערס (מענעדזשערס) ליגט אויפ'ן שוחט מער ווי די מורא פון בית דין, און אוודאי מער פון השם יתברך. עס איז אויך פאראן פלעצער וואס די שוחטים זענען נישט ווי עס דארף צו זיין און זיי דארפן א השגחה פון בית דין, עיי"ש.

פון סאטמארער רבינ'ס ווערטער זעען מיר אז אין אמעריקע, אפילו ביי חרדי'שע רבנים, פאסירט, אז זיי האבן נישט דעם כח צו ווארפן א מורא אויף די שוחטים, וואס דאס איז זייער וויכטיג צו הונדערט פראצענטאגע כשרות.

אויך שרייבט דער רבי ווייטער דארט אין זעלבן סימן: דער טורי זהב זאגט, אז לויט די פארדארבנקייט פון דור זאל מען נישט גלייבן פאר סתם מענטשן. דער מהר"ם שי"ק שרייבט, אז היינט וואס די תורה מיט יראת שמים איז אפגעשוואכט און דאס לייכטזיניקייט שפראצט ווי די גראז פון פעלד, איז א סתם איד כמעט נישט באגלייבט, און לויט מיין מיינונג איז דאס די מיינונג פון די חז"ל אין די גמרא און פוסקים... בעווננו הרבים די וואס זענען נחשד אויף כשרות זענען דאס מערהייט פון מענטשן, די מכשולות און קולות זענען פיל אין די היינטיגע צייט און תורה מיט יראת שמים איז אויפ'ן נידעריגסטן שטאפל, ע"כ.

דער מוסר השכל דערפון איז:

- (א) סתם מענטשן זענען נישט באגלייבט אויף כשרות.
 - (ב) רוב מענטשן זענען נישט פארלעסליך אויף כשרות.
 - (ג) די שטרייכלונגען ביי כשר'ע עסנווארג זענען פיל.
 - (ד) תורה און יראת שמים איז אויפ'ן נידעריגסטן שטאפל.
- נו, ווי קען דאס שטימען מיט דעם צעטיל, אז ער האט מתיר געווען פלייש אין גאנץ אמעריקע.

די התאחדות הרבנים אליין האט דאך מודה געווען אין א בריוו אז אין גאנץ אמעריקע ווערן אידן ליידער נכשל מיט'ן איסור פון אכילת חלב, און זיי זענען מעורר אין דעם בריוו מתקן צו זיין דעם מכשול פון חלב.

אויך קענט איר הערן דעם טעיפ פון די דריי שעה'דיגע אסיפה פון די התאחדות הרבנים, און דארט זעט מען בפירוש ווי דער היינטיגער סאטמארער רבי זאגט אז מען האט פארנארט דעם עולם-גולם אלע 30 יאר מיט פלייש וואס איז נישט גלאט, און מען האט עס פארקויפט פאר'ן חרדי'שן עולם אלס "גלאט".

דאס לשון אויף איינעם פון די טעיפס איז ווי פאלגענד, און ווי עס איז אראפגעברענגט אין ספר הודאת בעל דין, הודאה י"א.

אין רב פרעגט דארט: אזוי ווי מען נוצט נישט קיין סירכות כאטש ס'איז כשר, סירכא פלייש... (אויב אזוי, זאל מען זיך אויך נישט באנוצן מיט צלע י"ב).

האט א רב וואס איז געווען א בעל מכשיר, געענטפערט: הלוואי, הלוואי... וויפיל מען נוצט יא, מען האט אראפגענומען סירכות, דאס איז גלאט, פונדעסטוועגן נוצט מען סירכות, מען קען דאך נישט זאגן אז מען נוצט נישט קיין סירכות. פאר דעם עולם קען מען זאגן אז מען נוצט נישט קיין סירכות - דעמאלס וואלט איר נישט געקענט האבן קיין פלייש צו פארקויפן. ס'איז דא, ס'מאכט זיך, ס'גייט נישט לייכט, אבער עס טרעפט זיך אמאל.

אויף די ווערטער האט מוחה געווען א צווייטער רב, אויך א בעל מכשיר, בזה"ל: זאלט איר מיר מוחל זיין אויף דעם וועל איך ענטעפרן, חלילה אזא סטעיטמענט צו געבן, אז מיר נעמען ח"ו סירכות, חס ושלום... וכו'.

אויך איז באקאנט אז מ'האט פון דא הי צוריקגעהאלטן 160 טויזנט דאלאר פאר די עדה החרדית אין ירושלים, געלט וואס איז געווען פון "קרן הצלה", ווייל מ'האט פון דא געוואלט צווינגען דעם בית דין צדק פון די עדה החרדית צו שרייבן א בריוו אז דאס פלייש פון אמעריקע איז כשר, און זיי האבן נישט געוואלט שרייבן אזא בריוו. צום סוף האבן א טייל פון זיי זיך געמוזט אונטערגעבן, כדי צו באקומען דאס געלט פון קרן הצלה, און זיי האבן געשריבן אזא בריוו. זע באריכות אין ספר עמק הבכה.

עס האט געדארפט פארקומען אן אסיפה פון פינף רבנים, אויסצוהערן גביית עדות וועגן דעם מצב פון שחיטה אין אמעריקע. די אסיפה האט געזאלט פארקומען ביים פאפער רב

זצ"ל, און עס האבן דארט געדארפט ערשיינען פערציג רבנים און שוחטים מיט עדות. ביי יענע אסיפה האבן געדארפט זיין די פאלגענדע רבנים: פאפער רב, קאשויער רב, דעברעצינער רב, סאמבאטהעלער רב, דער היינטיגער סאטמארער רבי, און דער קאסאניער רבי.

צום סוף איז יענע אסיפה נישט צושטאנד געקומען, ווייל מ'האט געווארנט און געסטראשעט די רבנים אז מ'וועט זיי הרג'ענען אויב זיי וועלן קומען צו די אסיפה.

מיר וועלען ברענגען אן עדות שאפט וואס מיר האבן געהערט פון הרב הגאון מוהר"ר שלמה יודא שווייצער, ווי ער האט דערציילט אז ער האט אליין געהערט פון הגה"צ מדעברעצין שליט"א אין די בעלזער מקוה (אויף זעכצענטע עוועניו) וז"ל:

"מיט די סאטמערער קען מען גארניקס מאכען, זיי זענען אימשטאנד עמיצן מיט א קאר ארונטערצושמיסען און זאגען עס וואָר אַן עקסידענט".

שאלה ג:

1. ווי קענט איר אַרויסגיין קעגן די אַנדערע גדולי ישראל וואָס זיי זענען צוויי מאָל אַזוי אַלט פון אייך? הגם איר האָט טאַקע אַרויסגעגעבן אַ סאַך חיבורים, אָבער מיט דעם מיינט דאָס נאָך נישט אַז איר מעגט שרייבן קעגן זיי. ווען איר וואָלט געווען כּאָטש עלטער פון זיי וואָלט איך נאָך פאַרשטאַנען, אָבער איר זענט דאָך יונגער פון זיי?

2. ווי ווילט איר אָפהאַלטן אידן פון עסן פלייש, דאָרט וואו אַ גרויסער חלק פון די הכנסה גייט פאַר אונזערע מוסדות, וואו עס לערנען איבער 10 טויזנט קינדער בלע"ה, וואס ליידער דורך אייערע אַרטיקלען האָבן זייער אַ סאַך אויפגעהערט צו עסן בהמה פלייש, און מיט דעם רויבט איר אַוועק ריזיגע סכומים פון געלט וואָס די ישיבה לעבט פון דעם, און צוליב אייך שטייען מיר היינט אין אַ גרויסן דעפיציט ל"ע, און ווער ווייסט ווי לאַנג

מען וועט דאָס קענען דורכטראָגן. איר קענט נעמען אויף זיך
אַזאַ גרויסע אחריות?

ווייסט איר דען נישט די מעשה מיט'ן דעברעצינער רב, דאָס
בשעת ווען ער איז אַרויסגעקומען מיט זיין "מדריך הכשרות"
און מיט'ן "ועד הכשרות" און דער סאַטמאַרער רבי האָט אים
געלאָזט רופן, און געהייסן אויפגעבן דעם גאַנצן מלחמה-פּראָגט
פון כשרות, און האָט אים געזאָגט אַז קיינער האָט אייך נישט
געשטעלט מזכה צו זיין די וועלט וועגן כשרות, איר זענט נישט
די וועלט'ס פאַרזאָרגער. און אויב דעם דעברעצינער רב האָט
דער סאַטמאַרער רבי געהייסן אויפהערן מיט די עסקנות פון
כשרות, ווי אַזוי מיינט איר, זענט איר שוין גרעסער פון
דעברעצינער רב אויך?

איך האַלט, לאָזט זיך שוין אָפּ פון אייער אַרבעט. לאָזט
מנוחה די אידן וואָס ווילן זיך מחיה זיין שבת קודש מיט אַ
פיינעם טשאַלנט מיט פיינע מאַרעך ביינער און מיט אַביסעלע
סטעיק, סאַלאַמי, פאַסטראַמי. יעדער ערליכער איד זינגט יעדן
שבת מיט גרויס התלהבות צוזאַמען מיט די קינדער "בשר ודגים
וכל מטעמים". מיר דאַרפן דאַנקען השי"ת אַז מיר האָבן געלט
צו קויפן אַט די פיינע מאכלים, וד"ל.

צבי דוד הערשקאוויטש

תשובה אויף שאלה ג'

א. די מכשירים און די וואס זענען מתיר נו"ט חלב ודם פאר
געלט און כבוד זענען נישט קיין גדולי ישראל, נאר מכשילי
ישראל, אזוי ווי שבתי צבי שר"י ימש"ו האט מתיר געווען חלב

ודם⁷. און ער איז געווען מער גדול פון אלע היינטיגע, וועט ער אויך גערעכענט ווערען פאר א גדול? היינט אין די התאחדות וואלט מען איהם אוודאי געצאלט אפילו 2 מיליאן דאלאר א יאר פאר מתיר זיין נבילות וטריפות חלב ודם.

ב. דאס וואס איר שרייבט וועגן די הכנסות פאר די מוסדות וואס וועלן אפגעשטעלט ווערן, איז די תשובה ווי פאלגענד:

מיר האבן א כלל אז כח הפועל בנפעל, איז אויב דאס פלייש איז טריפה איז די קשיא נישט קיין קשיא, אז מען דארף מיט די געלט אויסהאלטן די מוסדות, פארגעסט נישט אז אין די קיבוצים אין א"י האט מען געגעבן עסן בלויז חזיר פלייש אבער נישט קיין חלב, און אך און וויי איז אייך, ווי עס זעהט אויס זענט איר גוט אנגעגעסן מיט פולע פארציעס פון נו"ט חלב ודם.

דאס וואס איר שרייבט אז די ישיבות ראנגלען זיך מיט גרויסע דעפיציטן, איז מיין ענטפער: עס איז ענדערש כדאי אז די ישיבה זאל האבן א גרויסן דעפיציט (אפילו אויב זי דארף דורכדעם זיך אינגאנצן פארמאכן) ווי איידער אנצושטאפן די טייערע שעפעלעך תינוקות של בית רבן מיט געלט פון נבילות וטריפות חלב ודם. (זעה אויך באריכות אין קונטרס "אבן מקיר תזעק" וועגן דעם אז עמפיער פאלטרי האט געגעבן גרויסע סכומים געלט פאר די ישיבה "תפארת ירושלים" פון הגה"צ ר' משה פיינשטיין ז"ל, און דורכדעם זענען זיי געווען "כשר" רח"ל).

ווידער וועגן דעם וואס איר שרייבט אז מ'קען נישט נעמען אויף זיך אזא גרויסע אחריות, איז מיין תשובה, אז עס איז דאך גוט באוואוסט וואס די פריערדיגע גדולי ישראל האבן געהאלטן אז ווי איידער מען זאל לערנען די לשונות העכו"ם אין די ישיבות, איז בעסער מען זאל ענדערש אפשפארן די ישיבות.

⁷ וידוע ששבתני צבי ימ"ש תיקן נוסח ברכה חדשה אשר קדשנו במצותיו וצונו על אכילת חלב, ועיין באריכות בספרי קובץ ספרים בעניני ניקור.

בנוגע צו דעם וואס איר שרייבט אז דער סאטמארער רבי זצ"ל האט גערופן דעם דעברעצינער רב זצ"ל און אים געזאגט אז קיינער האט אים נישט געשטעלט מזכה צו זיין די וועלט וועגן כשרות, איז די תשובה דערויף ווי פאלגענד:

דער סאטמארער רבי זצ"ל איז דאן שוין לאנג געווען נאכ'ן סטראוק ל"ע, און טאקע די ראשי הקצבים וואס זיי זענען געווען די שטוב מענטשן פון סאטמארער רבי'ן (אלץ כדי צו קענען גרינג מאכיל זיין נו"ט) האבן איינגערעדט דעם רבי'ן פארשידענע זאכן, ווי עס איז באוואוסט.

בפרט לויט ווי דער סאטמארער רבי אליין האט מיט א סאך יארן פריער געשריבן אין שאלות ותשובות דברי יואל (חלק יורה דעה, סימן ל"ד, אות ו' בסופו) ווי פאלגענד:

טייל מאל זעט מען אפילו ביי די בוטשערס וואס פירן זיך לויט די וועגן פון דער תורה און מיט ערליכקייט אין אלע הינזיכטן אויפ'ן בעסטן שטייגער, אבער ווען עס קומט צו פלייש פארקויפן, וואס דאס איז זיין פרנסה, איז ער חשוד אז ער פירט זיך נישט ווי עס דארף צו זיין, כל שכן ביי די וואס זענען קלים אויך מיט אנדערע זאכן. נאר וואס דען? אויב עס זענען דא געהעריגע משגיחים כאפט מען זיי, אבער דארט וואו עס איז נישטא קיין הונדערט פראצענטיגע השגחה כאפט מען דאס נישט, ווייל דעמאלטס האבן די קצבים א פרייע האנט צו טאן וואס זייער הארץ גלוסט, און זיי זענען מאכיל נבילות און טריפות רחמנא ליצלן, און קיין שום מענטש ווייסט נישט דערפון צוליב דעם ווייל א משגיח שטייט נישט דארט, עכת"ד.

דער מוסר השכל דערפון איז: דער רבי שרייט געוואלד אז אויב עס איז נישטא קיין הונדערט פראצענטיגע השגחה פון אנהייב ביז'ן סוף, דעמאלס עסט מען נבילות וטריפות רח"ל, און איר זיצט זיך אזוי רואיג ביי א סעודה פון פלייש, און כאטש עס איז נישטא קיין השגחה פון אנהויב ביז'ן סוף, עסט מען זיך אן מיט נבילות וטריפות.

דער סאטמארער רבי זצ"ל האט גארנישט קיין מורא געהאט אז מען וועט האבן טענות, היתכן צו זאגן אויף א רבים אז זיי עסן נבילות וטריפות רח"ל.

נאך א זאך זעען מיר פון זיינע רייד, אז דאס יראת שמים פון די וואס רופן זיך תלמידי חכמים איז ליידער זייער שוואך.

אויך שרייבט דער סאטמארער רבי זצ"ל אין שו"ת דברי יואל (יורה דעה סימן ל"ד, סוף אות ו') אז מען זעט בחוש אין אונזער מדינה (אמעריקע) וואו עס זענען ברוך השם דא משגיחים וועלכע געבן אכטונג אויפ'ן פלייש פון די שחיטה ביז נאכ'ן פארקויפן, אבער פונדעסטוועגן טוען די קצבים (האולסעילערס - בוטשערס) אלע מיטלען, א סאך מאל איז מען געוואויר געווארן וואס די קצבים האבן געוואלט באהאלטענערהייט אריינקוקן פליישן אויף א וועג אז דער משגיח זאל נישט וויסן דערפון, אן צו קוקן אויף דעם וואס מענטשן ווערן געשטרויכלט - אלעס צוליב פארדינען א פאר דאלאר, עיי"ש.

דער מוסר השכל פון די דאזיגע רייד פון רבי'ן איז:

(א) די קצבים היינט זענען גרייט מכשיל צו זיין אידן צו פארדינען געלט.

(ב) אפילו וואו עס איז דא א משגיח פון אנהייב ביז'ן סוף ממש, טרעפט דער קצב פארשידענע וועגן ווי אזוי צו שווינדלען, און קיינער איז נישט פארזיכערט וואס ער עסט.

(ג) אפילו צוליב א קליינעם פארדינסט וועט דער קצב מכשיל זיין מיט טריפה פלייש.

(ד) די קצבים שטרענגען זיך אן מיט אלע מיטלען אריינצורוקן טריפה פלייש.

דאס וואס איר פרעגט אויב איך בין גרעסער פון דעברעצינער רב זצ"ל, איז די תשובה אז די דאזיגע שאלה איז א נארישע, ווייל די חז"ל זאגן דאך כל ישראל ערביין זה בזה,

יעדער איד וואס זעט א מכשול ביי אן אנדערן איד איז מחויב אים מערער און מוכיח צו זיין דערויף, בפרט וואו מיר זעען אז מען טוט אנעסן טויזנטער אידן יעדן טאג מיט נבילות וטריפות חלב ודם רח"ל, איז דאך אוודאי אז מען טאר נישט שווייגן. און זע אויבן וואס איך האב אראפגעברענגט פון ספר דבר בעתו פונעם בעל חפץ חיים זצ"ל.

דאס וואס איר שרייבט אז יעדער ערליכער איד זינגט יעדן שבת מיט גרויס התלהבות צוזאמען מיט די קינדער "בשר ודגים וכל מטעמים", איז די תשובה דערויף, אז אמת טאקע, אבער וואס פארא בשר ודגים? טריפה'נע פלייש ח"ו, צי קלערט איר אז דאס האט דער פייטן וועלכער האט מחבר געווען די זמירות, געמיינט מיט "בשר ודגים". ח"ו אזוי צו זאגן, מיר געפינען דאך בפירוש אין די תורה הקדושה (פרשת ראה) וזבחת כאשר צויתך⁸, אז אויב דו וועסט שחט'ן אזוי ווי דער באשעפער

(⁸) אין ספר דברי תורה על הגש"פ שטייט ווי פאלגענד: "זאתא מלאך המות ושחט לשוחט".

דער מראה יחזקאל האט פסח ביינאכט פארציילט פאר די קינדער, ער האט געהאט היינט א שאלה, א שוחט וואס האט אנגעפאנגען צו טרינקען צי מ'מעג עסן פון זיין שחיטה. האט ער געפרעגט די קינדער וואו קען מען טרעפן א תשובה אויף דעם אין די הגדה. האבן די קינדער נישט געענטפערט, זיי האבן געווארט אז דער טאטע זאל ענטפערן. האט דער טאטע געזאגט, ס'שטייט אין דער הגדה ואתא מלאך המות ושחט לשוחט. לכאורה איז שווער, פארוואס זאל מען שעכטן דעם שוחט, עס שטייט דאך אין דער תורה חבחת כאשר צויתך, און א שוחט געט צו עסן אידן זיי זאלן האבן כשר פלייש אויף שבת און יום טוב, און בכלל וויל ער זיי זאלן האבן פלייש א גאנץ יאר, און ער איז דאך מקיים א מצוה לויט געוויסע פוסקים ווי דער חרדים און אנדערע ביי יעדן עוף אן עקסטערע מצות עשה דאורייתא פון וזבחת כאשר צויתך, נו פארוואס קומט אים מ'זאל אים שעכטן? האט ער געענטפערט אז די מעשה איז געווען אז דער שוחט האט געשאכטן נאכדעם ווי ער האט געטרונקען ד' כוסות, און ממילא אזא שוחט דארף מען טאקע שעכטן.

ר' מענדעלע דעשער, בעהמ"ח שערי צדק, האט געלערנט ביים חתם סופר אין פרעשבורג. ער איז אויך געווען א תלמיד פון הייליגן ישמח משה, און ביים ישמח משה איז געווען דער סדר אז ער פלעגט אליין פארלערנען שיעורים, און ווען ער האט נישט פארגעלערנט האט דער ייטב לב פארגעלערנט. מעגלעך אז אמאל האט דער ייטב לב פארגעלערנט פאר רבי מענדעלע.

ס'איז געווען א איד א חסיד וואס ער איז געווען א חסיד פון הייליגן ייטב לב און אויך פון ר' מענדעלע דעשער. אמאל האט ער געהאט אן ערנסטע שאלה האט ער געפרעגט ביידע רבי'ס זיינע, ער האט געוואלט זען וואס ביידע וועלן אים ענטפערן. ער האט זיך געטראפן נאכדעם מיטן ייטב לב אין בית המדרש, האט אים דער ייטב לב געזאגט, מסתמא האסטו דאך געפרעגט ר' מענדעלע דעשער אויך די שאלה, האט דער חסיד געענטפערט יא, האט ער אים געפרעגט וואס איז געווען די תשובה וואס ר' מענדעלע האט געענטפערט, האט אים דער איד אראפגעלייגט די גאנצע תשובה מיטן גאנצן פלפול וואס ר' מענדעלע דעשער האט אים געענטפערט, האט זיך אנגערופן דער ייטב לב צו דעם איד, וואס זאל איך טוהן אז מיין זיידע דער ישמח משה האט מיר

מי יאכילנו בשר

הייסט, דעמאלס איז ואכלת שם, מעגסטו עסן דאס פלייש, אז נישט איז עס אסור בתכלית גמור, און ח"ו צו זאגן אז דער פייטן האט געמיינט אזעלכע פלייש וואס איז טריפה לכל הדעות.

איר באצייכענט טאקע ביים סוף פון אייער בריוו די מאכלים אלס "פיינע מאכלים", אבער ליידער אזעלכע "פיינע מאכלים" פירן אראפ א איד פון ערליכן וועג ח"ו, ווי דער הייליגער רמב"ם ז"ל שרייבט אין זיין באקאנטן בריוו וואס רופט זיך "אגרת תימן" (און זעה אין ספה"ק דגל מחנה אפרים⁹ פרשת

נישט געלאזט לערנען אין פרעשבורג ביים הייליגן חתם סופר, צוליב די שוחטים וואס מ'האט גערעדט אויף די גאס אז די **שוחטים זענען געווען שוואכע שוחטים?**

אגב, דער חתם סופר אין די תשובות שרייבט וועגן די שוחטים קלים א סאך, און ער שרייבט אז ער האט א סאך געציטערט וועגן די שחיטה און ער פלעגט א סאך אראפלויען צו דער שחיטה.

דער מראה יחזקאל האט געשיקט זיין זוהן ר' מענדעלע דעשער לערנען צום חתם סופר, צוליב א מעשה שהיה וואס איז שוין געדרוקט ביי מיר. ווען ר' מענדעלע איז אהיימגעקומען פון פרעשבורג, האט ער געפרעגט זיין זוהן וואס האסטו געטוהן וועגן פלייש שבת אין פרעשבורג, האט ער געענטפערט אז ער האט געגעסן שבת ביים חתם סופר פון די זעלבע בהמה, און ער איז מאמין באמונה שלימה אז אפילו אויב ס'איז געווען א שוחט מיט א סכין פנים, פגימות אויפ'ן חלף, איז געקומען א מלאך און אויסגעפילט די פגימות.

אויף א גאנצע וואך האט ער אים נישט געפרעגט, ווייל א גאנצע וואך האט ער נישט געגעסן קיין פלייש, אבער לכבוד שבת, וואס האט ער געטוהן לכבוד שבת?

(⁹) ובא וראה מה שכתב הרמב"ם ז"ל, הובא בספה"ק צפנה פענה ובספה"ק דגל מחנה אפרים (פרשת עקב), ששמע מהבעל שם טוב זי"ע, שפעם אחת שאלו אנשי מדינה אחת במכתב להרמב"ם ז"ל על תחיית המתים לומר להם מן התורה. ומה שדרשו חז"ל בגמרא מן הפסוקים, אמרו שיש לדורשם באופן אחר. ולא רצה להשיבם הוא בעצמו דבר, אך אמר לתלמידו ר' שמואל אבן תבון שהוא ישיבם.

וזה תוכן דבריו בקיצור על פי חכמת הטבע, כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם, ומהדם יורד אל הכבד, ומהכבד עולה הברירות אל הלב, ומהלב יורד המובחר והדק אל המוח, ושם שורה השכל וחיות של האדם. **ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא, נעשו דמיו צלולין וטהורין, ויש לו לב טהור, והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות** להשיג אמיתית החיות שהיא אלקות של כל העולמות המחיי את כולם. **ומי ששומר עצמו יותר, ומקדש את אכילתו עפ"י דרכי ד' ותורתו, נעשה מזה בנין אב, והוא השכל לכל רמ"ח איבריו ומתקדשים ומתטהרים.**

וכן להיפוך ח"ו, נעשה בנין אב שכל עקור ומעופש בדעות זרות, וחיות שלו נעשה בחינת מת, והוא אבי אבות הטומאה וכו', ורמ"ח איבריו נטמאים וטמא טמא יקרא לכל דבר, ונעלם ממנו אמיתות החיות שהיא אלקות של כל העולמות, ונטמא ונופל לדיעות זרות ואלהים אחרים, הם אלילים אלמים מתים וזבחי מתים יקראו להם.

לכן התנאים ואמוראים, ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שמרו נפשן שלא יתגאלו בפת בג הזקן ובין משתנים, ולכן האירו שכלם והי' שורה עליהם רוח הקדש, לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה, כי שרתה עליהם כח אלקי, אשר הוא

עקב וואו ער ברענגט עס אויך) אז דאס וואס זיי האבן אים געפרעגט שאלות בנוגע זייערע ספיקות אין אמונה, איז עס דערפאר ווייל זיי זענען ליידער נתפטם געווארן מיט מאכלות אסורות, ואכמ"ל.

ג. קוקט אריין אביסל אין די ספרים הקדושים (תולדות יעקב יוסף פרשת נשא,¹⁰ דברי חיים השמטות לפרשת ויקהל)

ואורייתא כולא חד ואור נשמתם ג"כ הוא חוט המשולש אשר לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים. אבל אנשים הללו בודאי טמאים ונטמאו דמם, ומשם לבם ומוח שלהם נטמטם במאכלות האסורות והטמאות, ולכן החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות, ולא יכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי מאמרינו הבנויים עפ"י שכל אלקי עולם ומלך עליון. והואיל והעיוז פניהם ויצאו לחוץ, פתאום יבוא עליהם הכזרת, וכרות יכרתו אותם וכל אשר להם. וכך עלתה להם, כי לא היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך גדול והרג אותם וביזז כל אשר להם, ע"כ תוכן דבריו.

¹⁰ אצלי זה לא חידוש, כי כתוב בזוהר הקדוש ובאור החמה, כי לפני ביאת המשיח יהיו רב הרבנים ומנהיגי ישראל מהערב רב רח"ל. (ולפי הזוהר הזה אנו רואים בבירור לאיזה סוג הרב חקל הזה שייך).

והנה בפרשת בשלח כתבתי בביאור הכתוב מלחמה לה' בעמלק מדר דר, דהנה איתא בזוהר הקדוש על פסוק זה (דף ס"ז) מלחמה לה' בעמלק מדר דר, אמר ר' יהודה בכל דרא ודרא בכל דרין דאתיין לעלמא לית לך דר דלית בהו מההוא זרעא בישא וקב"ה אגח בהו קרבא, רבי יצחק אמר ועליהו כתיב יתמו חטאים מן הארץ, עיי"ש.

עוד איתא בזוה"ק (ח"ב דף קכ:) דערב רב אינון יין דנתסך לעכו"ם, ומנהון משומדים מינים ואפיקורסים משומדים לעבירות שבכל התורה כולה.

ובספח"ק אור החמה (פ' נשא בשם הרמ"ק) כתב וז"ל, הערב רב הם גויי הארץ נשמת החיצונים. ושם (על זוה"ק משפטים דף ק"ב ע"ב) וז"ל מלחמה לה' בעמלק שהם ערבוביא בישא שכולם נתערבו אלו באלו וזרע עמלק נתערב בהם ויש רשעי ישראל שהם נחשבים מכולם שהם פריצי ישראל מהרסיד ומחריבין ממך יצאו וכו'.

ובבני יששכר (מאמרי חודש אדר) כתב, כתות הערב רב אשר בקרבנו הם יושבים, מינים מוסרים אפיקורסים, הן המה משורש עמלק הדעת דסטרקא אחרא ער"ב ר"ב גימטריא דע"ת כאשר תראה בדורות הללו אשר בעוה"ר נתרבה האפיקורסות, וגם אותן דקיימין כלי חמס על ישראל לפשוט את עורם מעליהם בעצות רעות בחוקים לא טובים וד"ל, ע"כ. ועיין בספח"ק תולדות יעקב יוסף פרשת נשא.

ובזוהר חי פרשת בראשית (דף קי"ג) כתב וז"ל, ועתה רוב הדור עם הראשים שלהם הם מערב רב, ע"כ.

ובספר דברי חיים בהשמטות לפרשת ויקהל כתב וז"ל, דלפני ביאת המשיח יהיו רוב הרבנים מהערב רב כו', וז"ל הדברי חיים שם: כי ישראל בעצמן קדושים אך הערב רב כל חסדים דעבדי לגרמיהו עבדו כנראה בעליל שהרבנים והחסידים והבעלי בתים שבדור המה בעוה"ר רובן מערב רב ורוצים לשרור על הציבור וכל מעשיהם רק לגרמיהו לקבל כבוד וממון ולכן אין להתחבר רק אם עובדים באמת שמוסרים נפשם לדי' לא לקבל שום תועלת לעצמם, ע"כ עיי"ש עוד¹⁰.

ונמצא מכל זה דברים נוראים, דרוב הרבנים ובעלי בתים הם של הערב רב, וצריכים ללחום נגדם במלחמה גדולה, ובעוה"ר לא די שאין נלחמים נגדם אלא הרבה אנשים

יש להם קשר אתם ובונים להם בנינים ופלטרין גדולים, ונותנים להם ממון כסף רב, ויש להם שם כבוד ויקר וגדולה, והצדיקים האמיתיים המקושרים לה' יושבים בעניות ל"ע וא"א להם לפעול ולעשות לצרכי שמים כראוי, להרבות פעלים לתורה וליראת שמים.

ועל פי זה אפשר להבין מ"ש בספה"ק היכל הברכה (בפרשת ואתחנן הנ"ל על פסוק הטיבו וגו') וזה לשונו: "ואני תמהתי על בעלי בתים הכשרים למה ישנו כל הלילה ויבלו ימיהם בהבל, למה לא יעמדו באשמורת לומר תהלים וחצות כפי כחם ואחר כך ילכו להתפלל מלה במלה בכוונת הלב, כל חד כפום שיעור דיליה, ואם הוא בר הכי ללמוד על כל פנים משניות, למה ימנע עצמו מזה ולומר איזה דפין מן הזוהר הקדוש כי כל דיבורים אלו הם קישוטי הנפש חיים לנפשו, למה לא ילחם עם חלק הרע שבנפשו המונע אותו בחכמות זרות ואם ההתחלה יהיה לו קשה שלא יטעום אלא מרירות, סופו יהיה לו אור וחיות ומתיקות וחיים לנפשו בזה ובבא וכו'. ואם יסמוך בעל הבית הכשר שהוא מתומכי התורה בוודאי **אין דבר גדול בעולם מן מי שהוא תומך התורה אבל זעירין אינון, ועוד שיש הרבה טועין ומטעין ואם אין לו זכות לא יזכה לזה אלא ידבק עצמו בשד יהודי שהוא תלמיד חכם, והרבה צריך בקשות ורחמים בבניה שיזכה לדבק עצמו בתלמיד חכם אמת וצדיק, ולזה לא יזכה אלא על ידי זכיות הרבה ותפלות ותחנונים כי מן השמים אין נותנים שום דבר קדושה ומצוה אלא על ידי זכות הקדום וטורח ובקשות ותפלה**" ע"כ.

והכוונה במ"ש **ואם אין לו זכות לא יזכה לזה אלא ידבק עצמו בשד יהודי שהוא תלמיד חכם**, י"ל ג"כ כנ"ל, דיכול להיות שהוא תלמיד חכם אבל עדיין יכול להשתייך ח"ו לכת הערב רב והסטרא אחרא רח"ל, וע"כ צריך לזה זכיות הרבה ותפלות ותחנונים שיזכה לדבק עצמו בתלמיד חכם אמת וצדיק, וד"ל. וכמה נוראים הדברים שכתב בספה"ק תולדות יעקב יוסף (פרשת נשא, ד"ה העולה) וז"ל:

"העולה מזה דראוי העושר לילך אל החכם לקבל ממנו חכמה כמו שהחכם הולך אצל העושר לקבל ממנו חסד מעשרו כי זה תכלית הבריאה כמ"ש במדרש (שחר טוב) (תנחומא משפטים ט') על פסוק ישב עולם לפני אלקים ר"ל שאל שיהיה כולם שוין בעושר וחכמה שלא יצטרכו לקבל זה מזה, והשיבו רוח הקדש אם כן חסד ואמת מן יצורוהו, כי במה יזכה זה עם זה, משא"כ עכשיו החכם מקבל חסד מהעושר והעושר מקבל מן החכם תורה וחכמה הנקרא אמת, ובשכר שמשפיעים זה לזה בחכמה ובעושר כך מלמעלה יורד השפע וכמ"ש בש"ס ולמוכיחים יונעם ועליהם תבוא ברכת טוב, כל זמן שתוכחה בעולם ברכה בעולם וכו' (תמיד כ"י ע"א) ור"ל שגורם שפע כנ"ל, וכמ"ש בתיקונים (תיקון מ"ד) יעו"ש."

"ובזה יובן חסד ואמת נפגשו, ר"ל כשעושים להשפיע זה לזה החכמים מקבלין חסד מהעושר והעשירים שומעין חכמה ומוסר הנקרא אמת מהחכמים שהוא עיקר התכלית כמ"ש חסד ואמת מן יצורוהו כנ"ל, אז גורמים לייחד ב' מדות הגורמין שפע וברכה בעולם, וזהו צדק ושלוש נשקו" וכו'.

"ובזה יובן דברי נעים זמירות ישראל בפתח דבריו, למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק יתיצבו מלכי ארץ וגו' ור"ל שלא אמר זה דרך תרעומות להתרעם למה רגשו וכו' רק שאמר דרך מוסר לעמו ישראל בטוב טעם ודעת להבינם למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק להתעולל עלילות בריק והבל על בחירי אומה ישראל, כאשר באזינו שמענו עלילות שונאנו בכמה מיני תחבולות אין מספר להעלותן אשר האומות מעלילין והם המוני האומות הנקראים גוים שרגשו וגם השרים של המדינה מאומות העולם הנקראים לאומים יהגו ריק, היאומן כי יסופר להאמין מחכמי אומות העולם על דברי הבל וריק כזה, אבל זה נמשך מצד כי יתיצבו מלכי ארץ מאן מלכי רבן (גיטין ס"ב ע"א) שמעמידן על פי השר שארץ שלו, וזה שנצב לרב שנקרא מלך על פי מלכי ארץ

וואס און ווי אזוי עס וועלן אויסזען די ערב רב רבנים פאר ביאת המשיח, און אין ספר ויואל משה בשם תשובת הרשב"א באריכות.

ד. טייערער ר' צבי דוד, קוקט אריין אין דעם קונטרס "הודאת בעל דין" און הערט אויס דעם טעיפ וואו דער

שהארץ והעיר שלו אחר חורבן הבית [ותיבת מלכי משמש לכאן ולכאן] ויתיצבו מלכי ארץ ורוזנים שהם המנהיגים של הרב הנ"ל נוסדו יחד על ה' ועל משיחו, כי מיד יועצים עצות על ה' בענין מאכלות אסורות להעביר שוחטים טובים ולהעמיד רעים לפי רצונו וכיוצא בזה לפי מה שראתה עיני ועל משיחו שהם הלומדים העוסקים בתורה ועבודה איך לגרשם מהעיר ולבטל מנין שלו יעשו כעובדא דאחו המלך שאחו בתי כנסיות ובתי מדרשות ואמר אם אין חכמה אין הקב"ה משרה שכינתו בישראל שנאמר חתום תורה בלימודי וכו' (ישעיה ח'), ננתקה את מוסרותינו ונשליכה ממנו עבותינו, ור"ל כי עצתם איך להשליך עבותות האהבה שבינם לבינו ית' ע"י שיש להם מקום מיוחד להתלמד ולהתפלל ולהסיר מוסרותינו שע"י תורה ומוסר כולם נכנעים לפניהם ולהסיר עול מעלינו זהו תוכן עצתם".

"והנה באלו יש ב' כתות כנ"ל שיש יראי השם לשם שמים וכנ"ל, ובה אמר יושב בשמים ישחק ר"ל כי זה שהוא ברום המעלות בשמים שכבר נתקשר באהבה ית' גם עתה ישחק וישמח ולא יחוש כלל לעצתם, משא"כ אד' ילעג למו, כי כת ב' הנ"ל שהי' במדרגה תחתונה הנקי אד' כנודע שלא היה לשם שמים רק ליטול את השם שהוא מחסידי ארץ, וכעת שרואה שיועצים עליהם הרוזנים וכו' מיד הוא עצמו ילעג למו על היראים כדי שלא ימצא בו שום דבר מחסידים שלא ילכד בעצת רוזנים, וזה הוא השמירה של מעלה לבל יכנס פנימה כל מי שיהי' כי מי שאינו הגון אז ידבר אלימו באפו ובחרונו יבהלמו כדי שיהיו נרפים מהתורה והעבודה לכוונה הנ"ל, אבל ואני נסכתי מלכי על ציון הר קדשי, ור"ל שדוד אמר על עצמו ואני שעמדתי בנסיון כל הבזיונות והשפלות וכעת אני נסכתי מלכי שאינו נצב ממלכי ארץ עפ"י השררה רק ואני נסכתי מלכי שהוא אלקי עולם ה' על ציון הלומדים המצויינים בהלכה שעיקר מלכותי ונסיכותי הוא על הלומדים העוסקים בתורת ה' ועבודתו כמ"ש חבר אני לכל אשר יראוך וכו' (תהלים קי"ט) ועל זה הוא סמוך לשון חיבור כמו ועליו מטה מנשה (במדבר ב') כי הם נטורי קרתא (פתיחתא דאיכ"ר א') ואי"צ לומר שלא לגרשם מהעיר רק שהם עיקר ממשלתי. וגם על הר קדשי שהם ראשי קציני אלופי ישראל שהם נקראים הר והם גורמים קדושתו כמ"ש (דברים ב') ויהי כאשר תמו וידבר ה' אלי שאין קדושת שמו על נביאים כי אם בזכות ישראל ומה שהעמיד ית' אותי לנסיד ומלך הוא בזכות ישראל שהם נקראין קודש ישראל לה' ראשית תבואתו (ירמיה ב') וחס על כבודם שיהיה להם רועה נאמן לבל יגיס דעתו עליהן כמו שאמרו (יומא כ"ב ע"א) אין ממנין פרנס על הציבור אלא אם כן קופה של שרצים תלוין אחוריו", עכלה"ק הנוגע לענייננו.

רואים אנו ג"כ מדברי התולדות יעקב יוסף שהצדיקים ועובדי ה' יושבים בעניות ובדקות משא"כ אותם שדורשים רק כבוד עצמם יושבים על מי מנוחות ולא חסר להם כלום וכנ"ל.

ולכן צריך באמת סייעתא דשמיא גדולה לזה, שתהי' הצדקה שנותן באופן ראוי והגון, שיתן לעני הגון תיח וירא שמים שאינו שייך לכת הערב רב רח"ל.

היינטיגער סיגעט-סאטמארער רבי שרייט געוואלד אז די אלע פערציג יאר האט מען נישט געגעסן גלאט כשר, און ער מיט נאך רבנים זענען מודה אז מען האט געגעסן חלב מיט נישט גלאט-כשר'ע פליישן און מען האט די אלע יארן פארנארט דעם עולם.

ה. צענדליגער ערליכע רבנים גדולי ישראל זענען ארויסגעקומען מיט קול קורא'ס קעגן די פליישן. די אלע מכשירים זענען בטל ומבוטל קעגן זיי.

ובזכות שמירת הכשרות יראינו השי"ת את ישועתו ויצוה לנו את ברכתו הטובה, ויזכור לנו ברית ראשונים לחדש עלינו ימים כקדם ולהשיב שבות ציון וירושלים בב"א.

קונטרס
קול קורא'ם
חלק ב'

מאת כבוד קדושת אדמו"ר הגה"ק מרן

רפאל בלום
שליט"א

אבדק"ק קאשוי בעדפארד היללם
מכתב אודות תיקון מכשולי הניקור
שכתב מרן הגה"ק כ"ק אדמו"ר
מקאשוי שליט"א
להאדמו"ר מסאטמאר שליט"א

שנת תשמ"ג לפ"ק

ברוקלין נוא יארק

**מכתב אודות תיקון הניקור
שכתב מרן הגה"ק
כ"ק אדמו"ר מקאשוי
שליט"א
להאדמו"ר מסאטמאר
שליט"א**

רפאל בלום

ראב"ד דק"ק קאשוי יע"א
בעדפארד היללס, ניו יארק יע"א
ב"ה. יום ה', בין עשור לחמשה עשר
לסי' שם יזבחו זבחי צדק תשמ"ג
אחדשה"ט ההכרח יאלצני לבא
בכתובים אף בימים שאין הלבלי

יוצא בקולמסו מטירדות מצוה של
ימים הקדושים, כי נוגע לדברים
העומדים ברומו של עולם. ומטעם זה
אבקש סליחה ממעכ"ת על הטריחי
אתכם באריכות דברים אשר אך לא
למותר הנה.

הנה כל השנים שעל"ט מעת שאני דר
באמעריקא מנעתי עצמי כמעט כגדר
שלא להתערב בפרטי עניני כשרות
והכשרים מכמה טעמים, ואף בג'
שנים ומחצה שעל"ט באו לאזני
שמועות מחרידות ומכאיבות במצב
הניקור כל יום מוסיף על חבירו עד
שהגיע לכך ע"י סיבות מן השמים
שבעשי"ת העל"ט הביאו לפני בשר
שקנו מחנויות המוחזקים ליותר
טובים והראו בעליל לכל רואה כי
המכשולות עצומות בהם, גלוי לכל
כי בעוה"ר אחב"י החרדים לדבר ה'
מדקדקים במצות ונשמרים מכל

חשש כל דהו של איסור דרבנן ובפרט
במאכלות אסורות, קהילות
הקדושות ביותר שנשארו לנו
לפליטה, נכשלים ללא יודעים
באכילת חלב גמור דאורייתא
שאיסורו בכרת רח"ל. מובן שלא
יכולתי להתאפק עוד כי יראתי
מגודל האחריות של מי שיש בידו
למחות וכו' ובפרט בעון נורא כזה
ואמרתי לא עת לחשות ותיכף
שלחתי מכתב לתלמידי הי"ו שהגיע
אצלם ביום ערש"ק שובה שהודעתי
להם בקוצר אמרים שיש מכשולות
בניקור הבשר ולכן אין לאכול שום
בשר בהמה עד שיתוקן הדבר על
נכון.

בש"ק אחה"צ בא אלי הג' הדיין
דסאטמאר שליט"א בשם הגאון
הצדיק דסאטמאר שליט"א לשאול
אודות המכתב הנ"ל והגדתי לו

האמת כאשר הוא כי נוכחתי לדעת
שהקצבים מכשילים את הרבים
בחלבים אסורים אליבע דכו"ע, ואף
בדאורייתא. במוצש"ק ליל עיה"כ
קרא הגה"צ דסאטמאר בטעלפאן
שהוא דורש ממני שאותם אנשים
שהראו לי הבשר יראו גם לו תומ"י
בחצי הלילה שיראה בעצמו מה
מצאו. מאחר שזה הי' מן הנמנע
אמרתי לו שאשתדל למחר לשלוח
אליו שלוחים הבקיאים בכל הענין
היטב לבאר לו את כל ונוכחת והי'
מרוצה בדבר ואמר כי רוצה שיהיו
שם גם הרב מאדוארי והרב
ממאנטעווידעא שליט"א. אח"כ
באותה לילה קרא הרב מאדוארי
בשליחות הגה"צ מסאטמאר
שליט"א והדבר נקבע למחרת
יוהכ"פ שאז יתאספו לדבר כנ"ל.

ומאז עד יוה"כ לא שמעתי בדבר
כלום עד למוצאי יוהכ"פ באו והגידו
לי שביוהכ"פ הכריז הדיין (פ"מ)
בביהמ"ד קהל ייטב לב במעמד
אלפים שהבשר הנמכר במקולין של
קהל ייט"ל בויליאמסבורג הוא כשר
בלי פקפוק. ונשתוממתי על שמועה
זו כי באה, מהו פירוש הדברים אחרי
שהסכמנו להיאסף ולבאר פתאום
מכריזים שהכל טוב והי' בעיני
כחידה סתומה. גם הגידו לי מכמה
רבנים אחרים שכבר הכריזו בש"ק
כ"א לעצמו שהבשר כשר, ובתוכם
בקהלת יעקב דפאפא, הרה"ג ר'
יחזקאל ראטה והרה"ג מדעבעצין,
ואף א' מהם לא קרא אלי לשאול אף
שאלה אחת אודות הערעור,
והדברים היו מרפסין איגרא אצלי.
אמרתי לעצמי אני את נפשי ונפש
הנשמעים לי הצלתי השומע ישמע.

שבתי וראיתי כי בכ"ז לא יצאתי
 יד"ח ומחוייב אני לעשות כל אשר
 בכחי להציל רבבות מישראל מעוון
 נורא ויהי זה ראשית דרכי לערוך
 מכתב זה לכבוד הגה"צ שליט"א
 אשר בלי ספק חסרון ידיעה ועידי
 שקר מבלבלי אותם, ואילו ידעו מה
 שידעתי אני בודאי היו זועקים מרה
 ברחובות העיר שאסור לכל אשר
 בשם ישראל יכונה ליגע בבשר בהמה
 עד שיתוקן כאשר יבואר, ע"כ באתי
 בזה להודיע להדר"ג ראשי פרקים:
 (א) בהשתלשלות הערעורים.

(ב) סיבת המשכולות.

(ג) המכשולות.

(ד) התיקונים הדרושים, כפי ידיעתי
 וידיעת עסקנים המשתדלים בזה
 ובקיאים בו היטב. ומובטחני
 בצדקתם שכאשר ישמעו דברי
 הנאמרים באמת וצדק כתורה יעשו.

סדר השתלשלות הערעורים והנסיונות לתקן

א) לפני בערך ג' שנים ומחצה בא לכאן מנקר מומחה הרה"ג ר' מרדכי מלאכי שליט"א, וראה קצת מכשולות והרעיש ע"ז, אף כי שם האיש לא הי' נודע אז כאן, אבל חומר הענין הי' דורש לעיין בו בכובד ראש ולברר הדבר. הבירור היחידי שנעשה אז הי' שקראו אסיפה מרבנים, ואותם המנקרים עצמם שהי' הערעור עליהם הם העידו על עצמם שכשרים הם ומעשיהם טובים וסמכו עליהם, וקיבלו דעתם שכל הדבר הוא ענין של מנהג מקומות ואנשי מדינותנו נוהג כבימי קדם ואין חיוב לקבל מנהגים חדשים של

דרך הניקור בא"י, ועל סמך זה
הכריזו ברבים שהכל כשר ויאכלו
ענוים וישבעו.

(ב) מאז ועד עתה לא פסק הערעור
מאנשי א"י שנרעשו לשמע דברי
הרה"ג מלאכי כשחזר לשם. עיקר
המעוררים הם חברי הכולל "הלכה
למעשה" שתכליתו לימוד ניקור
ומומחיותן ונאמנותן בידיעת ההלכה
וחלק המעשה מוסמך והועד מפי
הביד"צ מירושלים שליט"א, וכולו
מיוסד על מומחים שקיבלו קבלה
מפי רבותינו הגאונים המפורסמים
מדורות הקודמים שבעצמם ידעו כל
דרכי הניקור והלכותיהם על בוריו
עוד בהיותם בחו"ל כהגאון הנורא
הגאב"ד בריסק, ר"ש סאלאנט ושאר
רבני ודייני הבי"ד דירושלים, ובמשך
הזמן באו לעזרתם קצת אנשים
מפה.

כל הערעורים והטענות לא מצאו אוזן קשבת בין אותם שבידס לתקן ולא האמינו להם, כי הלא תלוי הכל במנהגים, וכן היי מפורסם תמיד אצל כל ההמון.

ג) לפני בערך חצי שנה נתחזקו הערעורים יותר, ורב גדול א' התחיל להשתדל לעיין בדבר, והתחיל קצת לראות מכשולות, ויצא מזה קצת אסיפות רבנים יחידים וקצת בכנופיה, אבל התוצאות למעשה לא היו ולא כלום.

ד) באמצע הקיץ באו איזה עסקנים והציעו שהתאחה"ר תזמין לכאן שני מנקרים היותר מומחים ומפורסמים בצדקתם ויראתם מא"י והם יבררו ויבארו ואז יראו המצב האמיתי ומה צריך לתקן ויעשו הכל בצינעא מאוד בלי שום פירסום שלא יפגע כבוד רבנים או קהילות קדושות. התשובה

להם היתה כי אין להתאחה"ר שום שייכות לכשרות הבשר וע"כ אין רצונם לשלם ההוצאות, רק אם המציעים רוצים יכולים להביא המנקרים על הוצאות של המציעים עצמם, והם הסכימו גם לזה למען זכות הרבים. שוב היתה אסיפה של קצת רבנים והחליטו שאינם מסכימים לזה כלל, אלא התאחה"ר תשלח שלוחים לא"י לברר הבשר שם.

ה) במשך כל הזמן הי' הרבה משא ומתן בין העסקנים ומעוררים לרבנים שונים עד שבחודש סיון העל"ט הביא הרה"ג הנ"ל שעסק בענין החלבים הדבר לאסיפה הידועה של חברי התאחה"ר עם המנקרים, ומאותה אסיפה נתוודע להם במקצת, והחליטו לתקן איזה דברים שראו בהם בעצמם מכשול,

ושלחו רשימת הדברים הללו בצינעא למספר קטן של רבנים בלבד בע"פ או בכתב כדי שיצוו לנהוג כן בחנויות שתחת השגחתם, וברשימה זו עכ"פ הודו במקצת. הרשימה עצמה היתה כוללת רק מקצת דברים הצריכים תיקון כפי ששמעו מהמערערים, ואף דברים אלו לא נכתבו כהוגן לפי דעת המומחים, ומלבד זה כמעט שלא נשמע הדבר לכל אותם שהיו צריכים לשמוע, ולא באופן ובדרך המחויב עפ"י התורה (גם יש בשר שנקנה אחר זמן זה שנשאר עליו חלבנים שציוו באותה הרשימה להסירן).

ו) כמה עסקנים ניסו לדבר עם רבנים מכשירים לעוררם על הנעשה, ולא נעשה דבר, מחמת חסרון ידיעה ובקיאות בדבר. לדוגמא הי' רב אחד נותן הכשר על חנות בקהלה גדולה כשבאו אליו שני אנשים לעוררו על

הנעשה בחנותו לא רצה לשמוע רק
צעק עליהם ודחם בשתי ידיים, ומאז
ועד עתה הולך ומפרסם שהכל בסדר.
מורה הוראה אחר נותן הכשר על
חנות מקהלה גדולה כשעוררו אותו
על מכשולות אמר שהוא רוצה לילך
ללמוד ניקור בעצמו כדי שיבין, שוב
רצה לתקן וחזר בו אחר שדימה
בדעתו שא"צ תיקון יותר רק לצוות
לקצב לעשות כרשימת התאחה"ר
הנ"ל ודי בזה, הגם שזה כמה
מהדברים שהיו כתובים ברשימה
הנ"ל צריכים אומנות מרובה ולימוד
מפי מומחה. ועוד כהנה.

ז) האדמו"ר מוויזשניץ שליט"א
במאנסי בשמעו קצת הדברים ואחר
שראה בנו שליט"א מקצת חתיכות
בשר כאלו הנקנה בחנויות
המהודרות, צוה להכריז שאין לאכול
בשר עד שיבורר. ועד עתה עומד על

עמדו בפקודה זו. (נוסף ע"ז שלח את אי מאנשיו שלמד ניקור ע"ד אונגארן לראות את הבשר, וגם הוא העיד לו שהמצב נורא). אחר הכרזה הנ"ל היו כמה רבנים שבאו לטעון לאדמו"ר מוויזשניץ, והוא בשלו שלא טוב וצריך לתקן, והתשובה ע"ז מהן בא אחר כמה שבועות שהכל בסדר ויאכלו ענוים וישבעו כדלהלן (סעיף י').

ח) באסיפת התאחה"ר הנ"ל נתגלה מקצת מהמצב הנורא, לדוגמא הי" שם מנקר אחד שמחזיקים אותו מהמומחים ביותר בין מנקרי אונגארן וסומכים עליו ועל דבריו מאוד וכשהראה לפני הרבנים אופן הניקור הוציא מתחת ידו כבד בחזקת מנוקר ונשאר עליו חלב גמור, ונעשה שם רעש גדול ממנקרים אחרים שהשאיר חלב. גם נתגלה שם

מעשה בחלב הטחול שהוא
דאורייתא.

(ט) בכ"ו מנ"א העל"ט כשהי' הרב
הגאון האדיר אב"ד דירושלים
בקרית יואל בהילולא של רבה"ק
מסאטמאר זי"ע הפצירו בו פעמיים
אנשים מסוימים שיחתום על כרוז
שהכל מסודר וטוב בניקור הבשר
באמעריקא בלי שיהיה לו שום ידיעה
או בירור בדבר (מובן מאליו שסירב
ולא חתם).

(י) בשבוע שלפני ר"ה הגיע לרבנים
מהתאחה"ר מכתב עת הנקרא
"התאחדותנו" והדפיסו שם דברים
שהם מכוונים ליתן הרושם שכל
השערורי' בענין הניקור אין לו כל
יסוד, ולצורך זה צירפו מכתב
מהבד"צ שיש לסמוך בזה על רבנים
המפקחים בארצה"ב, ובאותה שעה
ממש נדפס ב"דער איד" מא'

המפקחים היותר מפורסמים שהכל טוב ומסודר. וכ"ז השאיר רושם על הקורא שכל הבשר מותר לאכלו בלי חשש ופקפוק, וכ"ז אחר שכבר ידעו מהנ"ל ועוד מקורות שונים מהרבה הפירצות ומכשולות.

אלה הם קצת מהדברים שעברו ויש הרבה יותר וקשה לפרוט.

סיבת המכשולות

והנה לפום ריהטא כל עובר ישתומם איך נהייתה הדבר הזה איך אפשר שקצבים שומרי תורה ומצות יכשילו את הרבים באיסור כרת רח"ל, ואיך אפשר שרבנים גאונים וצדיקים לא ירגישו בדבר ולא ירצו לתקן ויסמכו על שמועות פורחות ויכשירו דברים בלי חקירה ודרישה ובירור ובפרט אחר דיש קלא דלא פסק ההולך וחזק בערעורים שיש מכשולות

עצומות, וכ"ש כשכבר נתגלה קצת דברים לעיניהם.

(א) התשובה ע"ז הוא רשימת הסיבות אשר יבוארו כאן, ונוסף עליהם ביסודם הוא מצב היהדות בכלל היום שדעת בעה"ב דוחקת ולוחצת על הרבנים למשול בהם והרבנים חסרים אונים לעמוד כנגדם כרצונם האמיתי מפני התראותיהם והגזמותיהם, שקריהם ופיתוייהם אשר רבו בכל דבר אשר אין כאן המקום להאריך בו. זהו בדרך כלל. ובפרטות פרשת החלבים יש כמה סיבות ונפרטם בקצרה.

(ב) הרבנים הגאונים כמעט שאין בקיאים בהלכות ניקור ובדרכיו למעשה ובהכרח סומכים על המנקרים שהם הקצבים. (ויש רבנים שזוכרים מעט משנים קדמוניות מה שראו או שמעו, או שלמדו עתה קצת

אחר הערעורים, אבל לפי עדות המומחים א"א להיות בקי להבין באופן זה). וכיון שבהכרח סומכים על הקצבים א"כ בידי הקצבים להטות לבבם כרצונם בעדותן וחלקלקות לשונם, ולדאבוננו הצליחו בזה מאוד.

ג) המנקרים רובם למדו אחד מהשני, ואין יסוד חזק למקור לימודם. וכ"ז בחלק המעשה אבל בחלק ההלכה אינם יודעים כלום, וכל מעשיהם כמעשה קוף בעלמא, ואצלם הוא כחלק מאומנות הקצבות, ובהרבה חניות משתמשים לצורך זה בקלים ורקים ע"ה. פועלים שכירים שהראו להם הפעולות שעליהם לעשות.

והנה ידוע מפי סופרים ומפי מומחים כי ניקור קשה ומסובך יותר משחיטה, ואם בשחיטה צריך:

(א) לימוד ההלכה על בוריו.

(ב) לימוד למעשה ממומחה מוסמך.

(ג) כתב עדות משוחט מומחה שידוע האומנות.

(ד) כתב קבלה מרב שידוע איך לנסות – כ"ש וק"ו בניקור שצריך כל אלה.

(ה) מספר המועט מהמנקרים הזקנים שעליהם סומכים על מה שקיבלו בשנים קדמוניות רובא דרובא היו פחותים מבן כ' ולכל היותר כ"ה שנים בתחילת המלחמה, ובימי הזעם הופסקה השחיטה הכשירה לגמרי בהרבה מקומות, ויש שהי' ההפסק להרבה שנים, וידוע ממומחים שאף מומחה

ורגיל בניקור אם מפסיק
עבודתו לאיזה שנים שוכח
לגמרי, וא"כ על מי סומכין
בזכירת קבלת ניקור אונגארן.

(ו) באונגארן לא השתמשו כלל
בחלק אחוריים אפי' עם ניקור,
נמצא שכל מה ששייך לחלק
אחוריים אין שייך לזכור כלל
מאונגארן כיון שלא השתמשו
בו ולא ניקרו אותו (ואם הי'
מנקר שעשה כן על דעת עצמו
הרי בזה עצמו הי' נפסל
מאומנותו).

(ז) מלפנים בכל מקום לא היה
לקצב דריסת רגל בחנות אלא
בשעה שהי' שם משגיח ממונה
מהקהל שהשגיח על הכל.
המשגיח לא קיבל משכורתו
מאת הקצב, ולא היה תלוי בו

כלל והוא היה לו מפתח החנות
ורק הוא היה יכול לפתוח
החנות, וכאן הכל ביד הקצב או
שכירו ועליו סומכים בכל דבר
בין בידיעת ההלכה ובין במה
שמקיים למעשה ואף כי הרבה
הם שומרי תומ"צ באמת מ"מ
א"א לסמוך על הקצב בכל
כה"ג כי הנסיונות גדולות,
בטירחא והפסד ממון הרבה
בהשלכת בשר הרבה לאשפה,
ובמשך הזמן משגגה יוצא
להתרשלות ופשיעה עד למזיד.
והקצבים במשך הזמן נעשים
מעיזים נגד רבניהם ואינם
צייתים אפי' בגלוי במה
שמזהירים להם וכ"ש בסתר.
לדוגמא, בא' החנויות
המהודרים ביותר שאלו את
הקצב הממונה על החנות למה

מוכרים אצלו סאלאמי כיון
שמודה שהוא טריפה מחלבים,
אמר אילו לא הי' עתה המהומה
הי' מפסיק מלמכור (ובשביל זה
מכשיל רבים במזיד, ומה הי'
עד המהומה הלא ידע מזה גם
לפני כן כפי עדות פיו עצמו).

בהרבה חנויות נזהרים עתה כבר
מאוד מפני הערעורים שלא למכור
חתיכה שלימה שאפשר להכיר חלבו
עליו, ובחנות של קהלה גדולה אמר
בפירוש הנהלת הקהלה פקד עליו
שלא ליתן חתיכה השלימה לשום
קונה, ועוד הרבה כאלה.

המכשולות

א) החתיכות בשר שהביאו לפני נקנו
ע"פ עדים נאמנים (ביודעי ומכירי
שנאמנים כמאה עדים) מלוקט
מבערך חמש-עשרה חנויות היותר

טובים. מרוב חנויות קנו הרבה מיני חתיכות ויש שכפלו כמ"פ גם חתיכה אחת פעם אחר פעם כדי לברר היטב ומכל החנויות כולם בלי יוצא מן הכלל לא הי' אף אחד שהי' נקי ממכשולות. החתיכות שהראו לי לא היו כל מה שקנו שלא הי' פנאי וצורך לראות הכל.

ב) חמש-עשרה החנויות הנ"ל שנמצא החלבנים בבשר שלהם, כוללים גם אותם שרוצים לדמות לעצמם ולומר לאחרים שהם נקיים ולא מהם המדובר, אלא שאין רצוני לגלות שמות חנויות ומה הם החתיכות שמצאו בהם וכו', כי אין זה כוונתי, ודרכי מעודי בדרכי שלום ולא לבזות ולהשפיל או להרבות מחלוקת ח"ו וע"כ מנעתי מלגלות זה להדיא אף למי ששאל ע"ז, ועיקר מטרתי הוא להודיע, כי מצב הניקור בכללו

**באמעריקא הרוס עד היסוד וא"א
לאכול שום בשר בהמה כלל עד
שיתוקן כראוי.**

**(ד) כבר נתבאר למעלה שהיי
מחתיכות הללו שנקנו בחלב אשר
עליהם אחר שכמה מחברי
התאחה"ר ציוו בצינעא להסיר
אותם החלבים.**

**(ה) ע"פ המנקרים שהיו שם נעשה
רשימה מיי"ב חלבים שנמצאו על
אותן החתיכות ואלה הם שמות
החלבים:**

**(א) טריפה קאלנער נמצא מחלק
האחוריים עם חלב שעליו.**

(ב) קצה הצלע היי"ג.

(ג) קרום היותרת מעט.

(ה) חלב שתחת קרום היותרת.

(ו) קצה הקרום העב שעל הכסלים.

(ז) קרום הדק שהוא הקרמי דכפלי.
(ח) קצת חלב הכליות על הבשר עב
של הטרפּש.

(ט) חלב שעל השפונדר.

(י) קרום הדק על הראפלע וחלב
שתחתיו.

(יא) סחוסים של צלע י"ב וי"א וכו'.

(יב) בשר שבין צלע י"ב לייג עם
הצלע.

(יג) חוטי דכפלי מקצת מן החוט.

(ו) החלבים שברשימה זו אף כי
מועטין יש לתלות במנהגים (וגם בזה
יש חילוקי דיעות אם תלוי במנהג
ואם מנהג אונגארן הי' להיתרא) אבל
רובם אינם תלויים במנהג כלל
ואסורים לכו"ע ובכל מקום בעולם,
ויש מהם מדאורייתא, וכמבואר בכל
ספרי ניקור. כל מנקר בקי ידע מתוך

הרשימה שהדבר כן, ושאין לפלפל בזה.

ז) טעות גדולה נפוץ בין העולם ואף אצל רבנים שכל המדובר הוא בענין צלע י"ב וי"ג (אף כי זה עצמו היו נוהגים לאיסור ברוב המקומות), שדבר זה הוא רק א' מהדברים, אבל יש עוד הרבה דברים שאינם שייכים למחלוקת הצלעות כלל. וטענות כאלו הנפוצים בהמון, כמו מנהג וצלע י"ב וכו' מטשטש המוחות ומבלבל הדיעות.

ח) אין לדייק מהרשימה הנ"ל שאין מכשולות יותר מזה אלא שהבשר שהביאו לפניי הי' עליו אלו, אבל גם היו עוד ענינים בבשר שבידם שלא הראו, וחוצ' מזה מובן שמן הנמנע לקנות כל מיני בשר מכל חנות כדי לברר הכל מחמת היגיעה ודמים מרובים שעולה.

וכבר נתפרסם גם גביית עדות מחלבים שמצאו על חתיכות שנקנו בעת שהאדמו"ר מוויזשניץ צוה הכרזתו.

(ט) מלבד מה שראיתי בעצמי נתברר מכמה מקורות נאמנים אשר אכ"מ להאריך בהם ממכשולות שונים, ופשיעה וחסרון ידיעה שבניקור.

(י) חוץ מפשיעה בניקור עוברים על מנהג אונגארן שאסור להשתמש בחלק אחוריים כלל אפי' בניקור, ונתברר בבירור גמור שבבית המטבחים כאן חותכין עם חלק הפנים חתיכה גדולה מחלק אחוריים ושולחים אותו לחנויות ואנו תלויים בזה ברחמי בעלי החנויות הקצבים אם מסכימים להפסיד ממון הרבה בקביעות ולזרוק חתיכה זו לאשפה, ואם יודע כמה לחתוך, או שישתמש בו לקונים בגלוי או בסתר,

ובמציאות נתגלה שכמה חנויות מוכרין חלק זה בפועל בלא ניקור, וכ"ש שיש שמנקרים (לפי דעתן) ומוכרין.

(יא) הקצבים עצמם מעידים שמוכרים לעשות סאלאמי וווארשטן בשר שאינו מנוקר, ושהסאלאמי אסור, ועכ"ז כולם מוכרים אותו בחנויותיהם.

(יב) כל הבשר הנמכר לחנות (האלסעיל) בכל קצווי עולם נשלח בלי ניקור כלל, ונמסר לבעלי חנויות שרובם (מחוץ לשכונות החרדים וכו') קלים שאינם נאמנים כלל שינקרו הבשר, והמון הקונים סומכים ע"ז שהבשר הנמכר הוא משחיטת גלאט שבברוקלין, ולא עולה על הדעת לסתם אדם שיש חששות של חלב ושצריך ניקור ובקיאות ונאמנות בזה.

יותר ממה שכתוב כאן יש במציאות
המכשולות, ובנסיונות שניסו לתקנו
במשך ג' שנים וחצי שעברו על"ט,
והמצב נורא ואיום ר"ל, וכל הענין
מבהיל הרעיון ואף לעצמי נראה אני
כחולס חלום, אלפים ורבבות בני"י
נכשלים באיסור חלב הנורא ואין
דורש ואין מבקש לתקן, וכשנעשה
איזה רעש בעיר ממהרים להתאסף
האיך להשתיק ולהודיע כי יאכלו
ענוים וישבעו, והמון עם הולכים
לדרכם בדברי לעג ובוז וטענות של
הבל שאין קץ לדברי רוח.

ע"כ אליכם אישים אקרא רבנים
גאונים וצדיקים אשר בית ישראל
בצל כנפיכם יחסיון אנא חוסו נא
להודיע תומ"י לרבים, כי ימנעו לעת
עתה ממכירת וקנין בשר לגמרי עד
שיתקנו כאשר יבואר, ואף כי קשה
מאוד, מ"מ לאכול חלב קשה הרבה

יותר בזה ובבא. והחוב על כל אדם
מישראל לעשות כל אשר בכחו
להשיב רבים מעון פלילי. ואם נשאר
עוד ספק בלבכם נא תזמינו מנקרים
מומחים מא"י לבא לכאן ולברר.

אופני התיקון

לדעתי יש עצה נפלאה לתקן הניקור
באופן הנוח וקל ובצנעא, ואם רואה
כהדר"ג צורך יכול להתקשר אתי
לשאר הפרטים.

והנני בטוח בצדקת הדר"ג שיהא
נעשה כל אשר ביכולתכם למען כבוד
ה' וכבוד עמו. וה' ירחם על שארית
עמו כי אין לנו לישען אלא על אבינו
שבשמים, הוא ישלח לנו משיחו
הולך תמים ויערה עלינו רוח טהרה
ממרום ומלאה הארץ דעה את ה'
כמים לים מכסים.

ואכפול להודיע שח"ו אין כוונתי
לצער שום נפש מישראל או שאר
כוונות, (וע"כ אבקש בכל לשון של
בקשה שלא לפרסם מכתב זה כלל
וכלל לשום ב"א) רק אדרבה כוונתי
כדי שלא יכשלו בני ישראל קדושים
באיסורים חמורים, וה' הטוב ישים
חלקנו בין החרדים אל דבר ה' ורק
לתקן, וכל המסייע הוי ממזכי
הרבים, ונזכה לאורו של משיח
בקרוב ובמהרה דידן וגמח"ט לכולנו
בתוכ"י בע"ה אכ"י"ר.

הק' רפאל בלום

* * *

קונטרס קול קורא'ם

מאת כבוד קדושת אדמו"ר הגה"ק מרן

רפאל בלום
שליט"א

אבדק"ק קאשוי
בעדפארד היללם

אשר כתב

ביום י"ג מדרות

שנת תשמ"ג לפ"ק

ברוקלין נוא יארק

קונטרס
קול קורא'ס

א

הוראה ואזהרה לאפרושי מאיסורא
ממרן גאב"ד קאשוי שליט"א
רפאל בלום

ראב"ד דק"ק קאשוי יע"א
בעדפארד היללס, ניו יארק יע"א
ב"ה, יום י"ג מדות של רחמים
תשמ"ג לפ"ק פ' האזינו
שלו' וברכה לכבוד כל תלמידי
החביבים הע"י

אחדש"ה אודות שנשאלתי כמה
פעמים, מענין בשר בהמה שיש
מערערים, שאין החלב מנוקר כראוי.
הנה כפי שראיתי בעצמי, בשבוע
זו, במעמד מנקרים מומחים, נתברר
כי בעו"ה, שהבשר שקנו בשבועות
אלו, מחנויות המוחזקים להיותר
טובים ומהודרים, אינם מנוקרים
כראוי, שנשאר עליהם חלב
דאורייתא, וגם מחלק האחוריים הי'
שם עם החלב שלהם, בדברים שאינו
תלוי במנהג או מחלוקת כלל ואסור
מן התורה לכו"ע. על כן אבקש
שלא לאכול שום בשר בהמה,
כלל וכלל לא, עד שיתוקן הכל
בשלימות בע"ה, עפ"י דת
תוה"ק.

קול קורא מכ"ק אדמו"ר מקאשוי שליט"א

הטוב ישלח לנו ברכתו להוושע
ט בתוכ"י ושנת גאולה וישועה

ולראי' בעה"ח

הק' רפאל בלום

*

מזהרה והודעה

רחבי היהדות בארה"ב
רסם מכתב מזוייף כאילו
מן מקאשוי אינו מערער על
קור", והגיע לידינו מכתב
מי מקהילת עדת קאשוי כי
גב מזוייף והגה"צ מקאשוי
ט"א עדיין עומד על פסקו
הראשון

קהל עדת קאשוי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר
הגה"צ מוהר"ר רפאל בלום
שליט"א אב"ד ור"מ קאשוי
יע"א

ב"ה

יום ה' לסדר וישלח שנת תשמ"ג
לפ"ק

שלו' וברכה לכ"מ הע"י:

לאחרונה יצאו אנשים בני
בליעל והפיצו מכתב מזויף
שזייפו באופן שיתראה כאילו
נכתב על ידי רבינו שליט"א שבו
חוזר ממה שכתב במכתבו
הראשון (שנכתב ביום י"ג מדות

דהאי שתא תשמ"ג לפ"ק) בענין
חלב, ועוד תוספות דברי שקרים
וכזבים רח"ל.

וע"כ באנו בזה להודיע לכל מי
שהגיע מכתב המזויף הנ"ל לידו
כי מעולם לא יצא מתחת יד
רבינו שליט"א, ומזויף כולו
מרישא לסיפא.

(ומצרפים אנו פה הקאפיעס
של נוסח כתב יד האמיתי וגם
המכתב המזויף).

ובדרך אגב, הננו מודיעים בזה
שאינ לנו או לאחד ממוסדותינו
שום חלק ואחריות בשום
פאשקעווילע"ן הנדפסים בדברי
לעג ובזיון וליצנות באיזה פנים

הי', ואצ"ל שאין לנו ח"ו שום
ר בענין זה ולא בשום ענין -
פורקי עול ושונאי הדת,
ציונים, ותומכיהם, בכל שום
יכא דאית להון, ובפרט
אדי"א והציטונגע"ן שכל
ל המה מאוסים ומשוקצים
יני כל יראי ה' וכש"כ בעיני
ינו שליט"א הלוחם כל ימיו
כולם כידוע ומפורסם.

מאחר שכמובן אי אפשר לנו
ום אופן להודיע בעצמינו את
הנ"ל לכל מי שנוגע לו, ע"כ
גם ששלחנו לכמה מוסדות
ודיע להם, מ"מ) נבקש מכל
בל המכתב הזה לפרסמו גם
חרים כפי אשר ביכלתו.

בכבוד ובברכה הנהלת הקהלה

*

דעתו של הגה"צ מקאשוי שליט"א
אודות מצב הכשרות אצל השחיטה
וכו' בארה"ב, בחודש תמוז תשמ"ה
לפ"ק, נדפס עתה בספרו החדש ברכות
שמים על מסכת שבת פרק ב', בקו'
קצה השמים פרק ה' (עמוד כ"ז), וע"ע
לקמן עמוד ש"נ.

מכח זה של חורבן הקהלות
בעו"ה וכמעט אין שום קהלה
מסודרת על נוסח שהי' באירופא,
נמשך ג"כ ירידת הכשרות,
בדברים חמורים מאוד,
והשחיטה, והאפי', והבישול,

וכמעט כל המאכלים, הכל ביד
יחידים, המה המושלים
והמשלמים, אשר אפילו אם היו
יראים וחרדים, הלא אין ליתן
שום נאמנות לבעל העסקים, וקל
וחומר שהרבה המה מהירודים,
ורבה העזובה בקרב הארץ, וגברו
בעלי זרוע, ואימתם מוטלת על
הבריות, ובפרט שהכל נעשה
בכמות רב בסיטונות ובמהירות,
וסומכים בכל דבר על היתרים
של הפסד מרובה ושעת הדחק
וכו' והרבה אף בלי היתר,
והחיוב הי' שהרבנים אשר יש
להם עכ"פ קצת דמיון לקהלות
הישנות, שיסדרו שיהא להם יד
בכל עניני חיי הנפש, ויעמדו על

המשמר לדאוג עכ"פ עבור
קהילתם, ועל ידי כן יתחזק כח
הכשרות להכלל כולו, ובאמת
הי' מציאות לזה אם יתחזקו
הרבנים על עמדם ולעשות בענין
זה מה שביכלתם, ואין שום ספק
שיצליחו בשליחותם, כי במצב
של היום הירידה מיום אל יום
וכל אחד עושה ככל הישר
בעיניו, עכ"ל, עיין שם עוד.

* * *

בעזרת השם יתברך

ספר

הבעל שם טוב והשחיטה

במלחמתו הגדולה על כשרות השחיטה והשוחטים והשבתאים והפראנקיסטים ימשי"ו

בו יבואר מלחמת הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, איך שונלחם במסירות נפש על כשרות השחיטה, ונגד השוחטים המאכילי טריפות ונבילות בשאט נפש שהיו חסידים של השבתאים והפראנקיסטן. ואיך שהלך מעיר לעיר לגלות להרב שהשוחט בעירו מאכיל נבילות להכעיס, כמו שאנו רואים בימינו אלה שמאכילים אותנו בנבילות וטריפות חלב ודם, ואין איש שם על לב!

ואיך שהנהיג געשליפענע חלפים כדי שיהיו החלפים חד וחלק כהלכתה, וידוע מה שגילה לנו הבעשט"ק זי"ע בעז"ם תצער ארץ כי כל המלחמה שהסטרא אחרא עושה הוא נגד ג' דברים אלו ש'חיטה מ'קוה ע'ירוב שמרומז בפסוק הנ"ל.

יצא לאור על ידי

יעקב פרידמאן שו"ב

נבר הבעש"ט הק' זי"ע

בני ברק שנת תשס"ג

במקום הקדמה - כרוז ממתיבתא דרקייע

הבעל שם טוב הק' זי"ע שומע במתיבתא
 דרקייע ש"מקוה" ש'חיטה וע'ירוב
 הם יסודי הדת שהעולם עומד עליהם
 שמעתי שתלמידי הרבי ישראל בעל שם טוב
 זכרונו לברכה היו יושבים ביחד ומתווכחים
 איזהו הדבר העקרי שראש ומנהיג הדור צריך
 להשגיח עליו.

יש מהם אמרו שהעיקר הוא להשגיח על הזביחה
 שיהיה השו"ב ירא שמים, וכן בכל שאר ענינים
 השייכים לזה כי חס ושלום מאכלות אסורים
 מטמטמים את הלב.

ויש שאמרו עירובין הוא העיקר כי הלכות שבת
 כהררים התלויים בשערה (חגיגה דף י' עמוד א')
 והאיסור חמור מאוד.

ויש אמרו מקוה היא העיקר להשגיח שהמקוה
 תהיה כשרה בלי שום חשש, כי אם יסוד בנין
 האדם הוא חס ושלום בלי כשרות קשה לו מאוד
 להתגבר על הרע רחמנא ליצלן.

ואחר זה אמר להם מרן הרב ישראל בעל שם טוב
 זכרונו לברכה בזה הלשון, תיתי לי כי בעת הזאת
פלפלו גם כן במתיבתא דרקייע איזה מהם עיקר
ואמרו כמר וכמר. והסימן הוא במקרא (חבקוק ג')
 בזע"ם תצעד ארץ ראשי תיבות "זביחה,
 "עירובין, "מקוה, כל אלה הם יסוד הארץ. עכ"ל.

בשער

ישמחו הישוביים ויגילו הייראים בהגלות נגלות ספר החדש הכולל מלחמת הבעל שם טוב הקדוש זי"ע עם הסטרא אחרא בענין השוחטים והסכינים, וקול גדול ולא יסף ששמע במתיבתא דרקיע.

הנה דבר שפתים אך למותר לבא ולהסביר החיוב המוטל על כל אחד ואחד להיות בקי היטב ביסוד מלחמתו הקדושה, וכמובא בהרבה ספרי שחיטה ובספרי בעל שם טוב הקדוש, וכשעסקנו במלאכת הקודש זו ללקט כעמיר גורנה ליקוטי בתר ליקוטי מספרי הפוסקים וספרי שחיטות המקובלים מדור דור.

ובעזהי"ת נבאר באריכות בחלק ב' פרק מיוחד בענין הסכינים המלוטשים ואיך שבעל התניא והשולחן ערוך הרב ערך תשובה ערוכה בשולחן ערוך שלו בסוף ח"ג יו"ד בענין הסכינים המלוטשים שהנהיג רבינו הקדוש הבעל שם טוב, ועד כמה שהזהיר על זה בכל תקנותיו שתיקן, עיין בפנים באריכות.

עוד נעתיק כאן סיפורים נפלאים מתלמידי בעל שם טוב הקדוש ראשונים כמלאכים, גאונים וקדושי עליונים לעורר הלבבות, וכל מי שיש בלבו נקודת דת אמת, צמאה נפשו וחמדה רוחו לראות ולשמוע דברי אלקים חיים, ועל ידי זה נוכל להגדיל תורה ולהפיץ יראת ה' ואמונתו בעולם, וישמעו העם ויראו.

וזכות כל הצדיקים הנזכרים בחיבור הלז יחד עם שאר צדיקים וקדושים, יעמוד לנו שלא ימוש ספר התורה ולא תפוג יראת ה' ונזכה לעבוד את בוראנו בכל לבבנו אנו וזרענו וזרעו עד ביאת גואלנו במהרה בימינו אמן.

כה דבר המחבר והמלקט

יעקב פרידמאן שו"ב

נכד הבעל שו"ב הקדוש זי"ע

ספר הבעל שם טוב והשחיטה

פרק א'

המאבק של המתנגדים נגד השחיטה החסידית
המאבק נגד החסידים בגלל ה"סכינים המלוטשים". –
הבעל-שם-טוב זי"ע העמיד שוחטים שלו בקהילות
מסויימות. – הפחד מפני השוחטים. – השבתאים
ואנשי פראנק. – רקע המאבק הכלכלי של המאבק נגד
שוחטים חסידים.

בין הדינים והמנהגים, שמייסד החסידות הנהיג, הי'
השחיטה בסכנים מלוטשים.

במאבק שניהלו המתנגדים נגד החסידים, הם יצאו
בכרוזים וחרמות נגד שחיטה בסכינים מלוטשים.

בקונטרס "זמיר עריצים" מובא כרוז מבראד, שבה
נאמר: "מצורף לזה", עושים המה חלפים לשחיטה דוקא
מלוטשים, דבר שאין אנו מוצאים בכל התלמוד ובכל
הפוסקים, ראשונים ואחרונים, שכל השוחטים אומרים
שבילתי אפשרי לשחוט בהם, שבהכרח בא לידי חלדה

הגרמה ועיקור (דברים הפוסלים בשחיטה). בהמשך הכרוז מובא בין הגזירות והתקנות, "גם אודות החלפין המלוטשין הס מלהזכיר בכל גבול קהלתנו, כי בודאי מעורב שמץ מינות בזה. שחיטת הסכנים המלוטשים הם נבלה וטריפה, וכל אנשי קהלתנו מוזהרים ועומדים לא לאכול משחיטת החלפים ההם, ובכל מקום שיבוא אחד מבני קהלתנו למקומות אחרים, עליו לחקור אם נוהגים שם לשחוט בחלפים ההם, ואז אסור לו לאכול מזבח עכרם במקום ההוא – זבח רשעים תועבה ולא שום תבשיל של בשר, הכלים הם טריפה ונבלה".

מזה מוכח, שהכרוז אוסר השחיטה בסכינים מלוטשים ופוסק שהם טריפה וגם הכלים הם טריפה.

מה ראו על ככה לצאת במאבק נורא נגד השחיטה בסכינים מלוטשים? ומדוע רדפו המתנגדים את השוחטים ששחטו בסכנים מלוטשים? והעיקר: מה הם הסכינים המלוטשים ומי הנהיגם?

בשם "סכינים מלוטשים" נקראו הסכינים שנעשו מחומר מיוחד והושחזו דק וחד מאד.

בשם "סכינים שאינם מלוטשים" נקראו הסכינים של ברזל געמידטע קלינגלעך, שאי אפשר להשחזם דק וחד מאד.

לפני הופעת התנועה החסידית היו השוחטים במזרח אירופה משתמשים בסכינים שאינם מלוטשים. החסידים היו אלו שהנהיגו "סכינים מלוטשים" מאשכנז והפיצו אותם בפאדאליע, אוקראינע ובמקומות שהחסידים היו הקובעים בקהל.

**האם רבי ישראל בעל שם טוב זי"ע בעצמו השתמש
ב"סכנים מלוטשים"?**

תשובה חד-משמעית על כך אין, כי בספר "שבחי הבעש"ט", המכיל סיפורים ומנהגי הבעל שם טוב ותלמידיו, לא מוזכר דבר וחצי דבר אודות "סכנים מלוטשים".

אהרון מרקוס, חוקר חסידות, כותב בספרו "החסידות"ג, כי כשהגיע הבעל שם טוב לגיל שלשים ושש, עבר (מהכפר) לגור בעיר והתקבל לעבוד כשוחט. הוא הנהיג דבר נחוץ חדש בענין השחיטה, הוא השחין את הסכין חד מאוד לפי השיטה שנקראת המכונה בשם "ההשחזה האוקריינית". סכין השחיטה צריך להיות חד מאוד וחלק, ללא פגם.

אולם עד הבעל שם טוב לא השחין את הסכין כל כך חד, ותודות לחדות הסכין אפשר לשחוט מהר יותר ולהפחית את צער הבהמה.

אבל מרקוס לא מביא שום מקור, שממנו שאב את העובדה שהבעל שם טוב השתמש ב"סכנים מלוטשים".

אולם העובדה שהבעל שם טוב היי שוחט, או שחט עבור בני ביתו, מובא בספרי סיפורים חסידיים.

(ב) כך כותבים כמה מהמחברים. ראה להלן המקורות על הסכנים המלוטשים. [ראה על זה באריכות בחלק ב']
(ג) הוצאת "נצח", תל אביב, תשי"ד, עמוד 13.

וכך מסופר בספר "קבוצת יעקב" ה, "שהבעש"ט הי' שוחט בכפר קישליוויץ הסמוך ליאָזאָלװיטש".

ב"שבחי הבעש"ט" מובא, שהבעל שם טוב הי' שוחט עבור בני ביתו כשעדיין הי' נסתר בכפר.

וכך מסופר שם ה:

"שמעתי בשם רב רבי גדלי', וגם מחמי, מעשה שהי'. רבי דוד מקאָלאָמיי נסע לאסוף דמי-חנוכה בכפרים. טעה בדרך והגיע לביתו של הבעל שם טוב. הבעל שם טוב ישב אז והתבודד בחדרו... ושאל את אשתו של הבעל שם טוב, היכן בעלה, וענתה לו שבעלה הי' צריך ללכת לרועה לעזור לו להשקות את הבהמות. שאל רבי דוד: מה אני אוכל כאן? ענתה לו: בעלי שחט עוף ואראה לך את החלף, באם החלף ימצא חן בעיניך אבשל את העוף. רבי דוד בדק את החלף ומצא חן בעיניו. הצדיקת הודיעה לבעלה שרבי דוד הגיע. הוא נכנס הביתה ואחריו נכנס הבעל שם טוב שעדיין הי' נסתר, והבעש"ט שימש את רבי דוד כקטן המשמש את הגדול".

(ד) פרעמישלע, תרנ"ז, נ"א, עמוד ב'.

(ה) עמוד 23.

(ו) ח. שמערוק מוכיח שנפלה כאן טעות, וצריך להיות "ר' דוד מיקאָלאָיעוו". ראה: "משמעותה החברתית של השחיטה החסידית", "ציון" שנה ב', ספרים א-ב, עמודים 47-72.

סיפור זה מוכיח, שחסידים בימי הבעל שם טוב לא הסכימו לאכול משחיטה של שוחט, עד שבדקו מקודם את החלף¹.

(ז) ראה בספר "שני שוחטים" דיניו ומנהגיו להרה"ג רבי שלום יהודה גראס אבדק"ק האלמין שליט"א - שאלה ל"ג שמעתי שהרב שליט"א צועק כל הזמן על מצב השחיטה שאין באפשרות לשחוט כל כך הרבה, והבעיה שאין שני שוחטים שבודקים את הסכין.

גם כן שמעתי מרב אחד בבארא פארק שאמר ברבים שהרב שליט"א מביא מהגר"א זצ"ל שלא לאכול אפילו בשבת בשר עוף שלא היו שני שוחטים, ואני חושב שהרב הזה צודק, כי אנחנו לא חסידי הגר"א זצ"ל, אז מה כבודו חושב? אנחנו לא יהודים?

תשובה: ההשגחה על השחיטה ובדיקה והעמדת משגיחים זה בכלל לא דבר חדש, והרב הזה שאמר ברבים ימחול מאוד כי כל אחד שלומד יורה דעה ומקבל סמיכה יודע לכל הפחות קצת ממה שאני כותב לך כאן:

א) ברוב קהלות ממנין ת"ח וירא שמים להשגיח על בדיקת סכין והריאה שיהא נעשה ע"ד ההכשר) פרי תבואה סימן ל"ט סימן קכ"ט) וגם בירושלים ובקושט"א נוהגין כן מתקנות מהרי"ט ז"ל) שאלות ותשובות קול אליהו ח"א יור"ד סימן א' דף כ"ג). וכן באיזמיר ואגפיה (רו"ח סימן א' אות ד').

א*) עמידת אב ובנו לא מהני (ספר הילולא דרבי להגה"צ מניזונב זצ"ל שליט"א תשובות כמעט כל גדולי הזמן).

ב) ובהרבה מקומות מדקדקין שיהי' השוחט מושגח משוחט אחר בבדיקת הסכין, סימנים והריאה ומוזהרין באזהרה חמורה בזה מפי מנהיג. העיר וחכמיה (יד אפרים קוני' יפה לבדיקה ו').

והגאון מהר"ש קלוגער זצ"ל גם כן מזהיר שימנו הקהלה רואה נאמן ת"ח מופלג וירא אלקים להיות גודר גדר ועומד בפרץ ויראה שיהא הכל על נכון. ואם לא ימצאו איש ת"ח שיהא ראוי לזה

יקבלו איזה שו"ב מפורסם ביראה שיהא לנאמן רואה. וזהו יותר טוב. כי הוא מבין ביותר כדת מה לעשות ותשלומי זה הרואה יהי' דוקא מן הקהלה לבל יהא עליו מורא בשר ודם (תורת זבח אות א').

ג) במקומות שאין נוהגין לחק ולא יעבור שיהיו שנים שוחטים ואחד משגיח על חבירו על כל הנעשה עוברין בשאט נפש על פסק גאוני ותקיפי קדמאי שהתקינו כן. ובעוונותינו הרבים לא אכשור דרא. ואיני רואה שום צד סמך להקל לאכול מהשחיטה אם לא הי' על כל פנים איש ירא אלקים הבקי היטב באומנות ומלאכת שחיטה, ובדיקת סכין והריאה אשר יעמוד שם להשגיח בכל זמן השחיטה והבדיקה ומבלעדו בל ישחט או יבדק אף בהמה אחד כלל וכלל. ואותו המשגיח לא יהי' לו שום עבודה אחרת רק לעמוד ולפקח, ויקבל שכרו מאת הרב המפקח וכל מה שרואה אליו יביא. (בספר בשר צדק סימן ח"י אות ו' האריך מאד בבקיאיות נפלאה בזה ותוכ"ד דלדעת כל הפוסקים אשר אנו נמשכין אחריהן חובה גמורה להקפיד שיהיו שנים בודקין הסכין וגם הריאה, ובקצת מקומות היו נוהגין כן גם בעופות, ובעוונותינו הרבים נשתנה הדור לגריעותא אלף מעלות ומה שהיו מקפידין עליה בימים ההם שהי' קצת שנים כתיקונם. קהלות הקודש על מכונם. הרבנים במעמדם ואימת הרבנים על אנשי קהלתו בכלל ועל הטבחים בפרט. עאכ"כ שבימינו אלה אי אפשר לזוז זיז כ"ש ממנו רק בהוספת אומץ להחמיר ולא להקל וכד' החת"ס ביור"ד. וח"ו לסמוך על סתם ת"ח ויר"א. כי המעיין בספרי הפוסקים שהבאתי יראה שהקפידו שיהיו שנים שוחטים. פי' דבלא"ה לא ידעו מימינו לשמאלו ופשיטא שלא יוכל לחדור למחשבת השוחטים וטבחים ולהבין ערמומותם, וכמו שכבר צעקו ככרוכיא בעל בית אפרים, והפליתי ואחרון חביב מוהר"ר הלל מקאלאמייע זצ"ל על הרבנים הנותנים הכשרים ואין יודעין בין ימינם לשמאלם מה זה סכין שלימה בלי פגימה ואכמ"ל.

ועל כן ההכרח שיהי' דוקא הבקי היטב בכל מלאכת ואומנות השחיטה, (ועיין שאלות ותשובות בית דוד להגאב"ד סטאניסלאב כי הרבה רבנים ודיינים לא בקיאים בסכיני דשחיטה ולא ידעו ולא יבינו בבדיקת הריאה, עיין שם).

(ד) אלו הם הפוסקים גאוני ותקיפי קדמאי רבותינו האחרונים שמהם יוצא דצריך השגחה על ידי שוחט הבקי בכל מלאכת ואומנות השחיטה וגם יר"א בעת שחיתת בהמות הן על הסכין והן על הריאה, בלי שום דיחוי שבעולם.

שאלות ותשובות חת"ס יור"ד סימן י"ג. ודעתו נוטה דגם בדקות יש צורך לזה.

הגאון הצדיק מהר"מ בנעט אבדק"ק ניקלשבורג יע"א. והנהיג גם בדקות, מובא בשאלות ותשובות חת"ס שם.

הגאון הצדיק בעל הפלא"ה זצ"ל. ותיקן כן בעיר ואם בישראל אפילו בשחיתת עופות וכל שכן בהמות בין גסה ודקה. מובא בשאלות ותשובות חת"ס זצ"ל שם.

בשאלות ותשובות ד"ח ח"א יור"ד סימן י"ב למרן הגה"ק מצאנו זצ"ל, והעיד שכן המנהג כמעט כל תפוצות ישראל הגם שהשוחטים מומחים ויראי השם, ויותר החמירו שאם אחד טרוד ילך אחד מהבי"ד עמו לשחיטה.

במעשה רב מנהגי הגר"א צ'. שדעת הגאון החסיד גר"א זצ"ל לאכול מאכלי חלב בשבת מלאכול מבהמה הנשחטה בלי משגיח עומד על גבו.

הגאון הגדול מוהר"ר אפרים זלמן מרגליות זצ"ל בעל בית אפרים, ומט"א, בספרו יד אפרים בקונ' יפה לבדיקה אות ו', וכ' בתוך הדברים שכבר נמצא כמ"פ שעל ידי זה נמלטו ממכשול, ובפרט שעל הרוב אין שניהם שווין בחכמה ובאומנות ואיש את רעהו יעזורו והוא נכון מאד.

הגאון מהר"ר שלמה קלוגער זצ"ל. בשאלות ותשובות טוטו"ד מהדק"ק סימן קי"א - וכ' בסימן קט"ו שבמהדו"ת דאפי' בעיר שיש בה רק עשרה בעלי בתים הוי בזמנינו ב' שוחטים, כי לפי פירצת

הדור ראוי להיות כן. ובתורת זבח א' כ' בשמו דתשלומי המשגיה יהי' מן הקהלה ולא מבעל הבית לבל יהא עליו מורא בשר ודם, ומובא בדרכי' סימן א' סעיף קטן ע"ד.

שאלות ותשובות הרי בשמים, מהדו"ת סימן קצ"ח, וכ' דיש חששות הרבה אם השני שוחטים הן אב ובנו. ושכבר הורה זקן מהרש"ק דלא ישחטו אב ובנו בעיר אחת.

פרי מגדים בשפ"ד סימן ח"י סעיף קטן כ"ט. וכ' דבעוונותינו הרבים רבו המתפרצים ביותר ודאי טוב הי' להחזיר הדבר ליושנה שלא ישחוט השוחט עד שיראה סכינו לחכם בעיר. גם שיהיו שנים אצל השחיטה כי טובים השנים מהאחד.

שאלות ותשובות קול אליהו ח"א יור"ד סימן א' דף כ"ג. ומעיד שכן המנהג בירושלים ובקושטא גם כן.

ברו"ח סימן ח' אות ד'. שכן המנהג באיזמיר ואגפיה.

בפרי תבואה סימן ל"ט סעיף קטן קכ"ט. וכ' דברוב קהלות ממנין ת"ח וירא שמים להשגיח על בדיקת הסכין והריאה שיהא נעשה ע"צ ההכשר.

בתבואת שור סימן ח"י סעיף כ' דהחרדים על דבר ד' ממנין ב' שוחטים דוקא.

שאלות ותשובות מהר"ם שי"ק יור"ד סימן ה'. אחר שהעתיק דברי תב"ש, פרי מגדים וחת"ס (הנ"ל) סיים דמי שיש לו כח והממשלה לאשר ולהקים מוסדי התורה) כמו תקנה הלזו) הוא מושבע ועומד. ואפי' צדיק גמור ואינו מאשר ומקיים התורה ביד המבטלים עובר בקרא ד"ארור אשר לא יקום". וכו' ואי עברו וביטלו לא מהני וכו' וסיים בזה הלשון: ואם כן תקנת ב' שוחטים לבדיקת הסכין שכבר כתבו הפוסקים דלא אכשור דרא, וכן כ"ז שיש לחוש גם בדיקת הריאה ואיכא סייג שתהא הבדיקה דוקא על ידי ב' שוחטים אז אפילו גדול אינו יכול לבטל, עד כאן לשונו.

הגאון מהרש"ם זצ"ל בדע"ת סימן ח"י אות ל"ח, וסיים בזה הלשון: והעיד לפני רב אחד שראה קלף ישן ועליו חתומים מאה

רבנים ובראשם הב"י ז"ל שתקנו שיבדקו תמיד שני שו"ב את הסכין וגם הריאה, ופורץ גדר ישכנו נחש. עד כאן לשונו.

בשאלות ותשובות דברי מלכיאל ח"ה סימן רס"ה. וכ' דכתבו הפוסקים שטוב לתקן בכ"מ שיהי' עוד שו"ב בשעת שחיטה ובדיקה. וכל מי שיש בו יראת חטא אינו אוכל ממה שנשחט בלי עומד על גביו. ולדעתי השו"ב [השוחט ובודק] שרוצה לשחוט לבדו צריך בדיקה בירא שמים וכו' עד כאן לשונו.

הגה"ק בעל התניא (מליובאוויטש) זצ"ל בשו"ע שלו סימן ח"י קו"א סק"ט שצריך לדקדק עכשיו מאד שיהיו השו"ב [השוחט ובודק] הממונים זהירים וזריזים וידועים ביראת ד' יותר מהשו"ב [השוחט ובודק] שהי' בזמן התלמיד, או שיהי' איש ירא שמים ביותר ממונה עליהם לבדוק סכינים לפני השחיטה אבל אם אינם זהירין וזריזין ויראת ד' על פניהם אין להאמינם על בדיקת הסכין יותר מבימי חכמי התלמוד שלא היו רשאים לשחוט אלא אף החכם בודק הסכין עד כאן לשונו, והעיר בספר אור שמים יור"ד סימן כ"א דעל פי דברי הגר"ז יוצא לחלוטין ולעיכובא להצריך משגיח דלא די שאין אתנו יודע עד מה להעריך מעלת השוחטים שבזמן הש"ס כדי למצוא טובים מהם ואם הראשונים כבני אדם אנו כחמורים, אלא אף גם זאת שאין ספק כי בעוונותינו הרבים ירדנו פלאים וגם בעסק השחיטה ומצבה לא שפרנו רק להיפוך ירד ירדנו עד ירכתני בור ודי במה שהעיד לן השל"ה על השוחטים שבימיו) בשער האותיות אות ק') כי רבים מהמומחים רחקו לבם מיראת חטא. ועיין עוד במהרי"ל שהי' עוד לפני השל"ה) בשאלות ותשובות מהרי"ל סימן ס"ז) שכתב בענין השחיטה וז"ל: דעתה בדור יתום הלזה שאי"ב יודע בין ימינו לשמאל וצפרניהם של ראשונים ושיחתן עדיפא מכריסן ותורתן של אחרונים כלום יש בדור הזה וכו', ועיין עוד במה שכתב הפרי מגדים בשפ"ד סימן ח"י סעיף קטן כ"ט דרבו המתפרצים בשחיטה. וכן תמצא הרבה, ועל כן לדעת הגר"ז אין שום מבוא להקל בזמן הזה בלי השגחה מעולה, עד כאן לשונו.

ספר בית אברהם סימן ח"י בשפ"ז סעיף קטן ל"ג. וכ' דעתה צריך החכם להיות גם כן אצל מיעוץ הסירכות כי בזמן הזה רבו המתפרצים גם בזה. עיין שם.

בשאלות ותשובות עומק הדעת יור"ד ח"א סימן י"ט. כ' בזאת יבחן השוחט אם הוא ירא שמים, אם יסכים ועוד ידרוש שיהי' איש ירא שמים עומד עליו בעת מלאכתו שתיעשה כדבעי, כידוע דאפי' היותר זהיר מתאמץ עוד יותר ויותר כאשר עומדין עליו ורואין ומסתכלין במלאכתו. ודבר זה רבינו הגדול בשו"ע (יור"ד סימן ח"י סעיף י"ז) הורה לן בשתי תיבות שכתב כי הם (השוחטים) זהירים וזריזים וכו' ועיין בשל"ה (שער האותיות אות ז') שכתב דזהירות נקרא הנזהר בשעת מעשה לשמרה לעשותה כדת שלא יעבור שום דבר מה שמוטל עליו, וזריזות נקרא שזריז קודם מעשה להקדים עצמו בסייגים ובשמירה יתירה שלא יבא לידי שום איסור הן חמור הן קל. עד כאן. והנה כי כן יבורך גבר אשר יחדיו יהיו תמים על ראשו שני תנאים הללו, והעצה הנבחרת לצאת ידי שניהם כאחת הנהו למצוא איש תמים יר"א אשר יטה שכמו לפקח על כל מעשה השחיטה בעין חודרת על כל פרט ופרט עד כאן לשונו. ועיין עוד שאלות ותשובות דובב מישרים קל"א ג.

בספר חותך חיים ה' שחיטה סימן ח"י ענף ד' כ' גם כן להצריך עומד על גבו ולבד מנימוקיו שם כ' דדי לן בהני תרי עדים מהרש"ל ושל"ה שהעידו על העובדא שבא לידם ולא הרגיש השוחט בהפגימה על אף שהי' ת"ח וירא שמים גדול וגם אומן יד וכמבואר ביש"ש חולין סימן ל"ט, ושל"ה שער האותיות אות ק' וביש"ש אחר העובדא סיים שלא לחנם כ' הרא"ש דהרבה צריך ישוב הדעת ויראת ד' בבדיקת הסכין. ובשל"ה אחר העובדא כ' דלא לחנם הי' המנהג של חכמי התלמוד לבדוק הסכין דוקא בעצמם ובכבודם ולא להאמין לשום טבח אף שהוא ירא שמים. וסיים ששמח לראות בירושלים וכל סביבותי' עדיין נוהגין במנהג הלזה להראות לחכמי העיר, עיין שם.

בשאלות ותשובות מגינת ראש סימן פ"א מצריך שנים. וטעמו על פי מה שכתוב בשו"ע סימן ח"י סעיף טו"ב דצריך הרבה ישוב הדעת לבדיקת הסכין שיארע כי יבדוק אדם פעמיים ושלש ולא ירגיש בפגימה, ורק אחר כך ימצאנה כי הכין לבו באחרונה, דבחינת חוש המישוש כפי כונת הלב, והפוסקים האריכו והזהירו עד מאד בגודל המתינות והנחת רוח הנצרכת לבדיקת סכין, ותמצאנו בשמלה חדשה סימן ח"י סעיף ז' ובפלא יועץ אות ש' ובשל"ה אות ז', ובדברים אחדים להגרחי"ד א ז"ל דרוש י"ד דף ס"ט, ובספר נפש חיים להגמהרח"פ אות ז' ערך זריזין מקדימין, ושאלות ותשובות עונג יו"ט סימן ס"ג ועוד, וידוע גם כן מדרכי הרפואה ותכונת האדם כי לאו כל העיתים שוות ואין הדבר תלוי ביד האדם להטות לבו והרגשיו כפי שירצה, ועל כן כמעט מן החיוב שיהיו לפחות שנים בודקין הסכין בתדירות, דאז אם אחד מרגיש כובד יעזרהו חבירו, עכ"ד.

בספר הנתיבות נתיב ל"ג בד"ה וכן בשחיטה, כ' דלפ"מ שהעיד עלן ראש גולת אריאל עיר וקדיש מלאך אלקים מרן ר' חיים ך' עטר בעל אוה"ח בספר פרי תואר סימן ח"י אות ל"א כי מי שמקיל באיזה מצוה כבר אי אפשר שיעלה לו בדיקת הסכין כראוי, ודבריו הלא מרפסין הרים וגבעות וכל הרואה כזאת רעדה יאחזמו כי מי גבר חי יוכל לומר שלום עלי נפשי, והלא אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. והאיך יקל למצוא אפילו אחד בדרגה זו שלא יקל בשום מצוה, ומי יוכל לבחון כליות ולב לידע מה בלבו של אדם, ועל כן טוב לבחור בשנים שיהיו שנים בודקין הסכין ושניהם יהיו מוחזקין למופלגין ביראת קל חי.

בספר שאלות ותשובות מראה יחזקאל (החדש) סימן מ"ג העלה ה' תקנות שתיקן בעירו גלינא יע"א ותקנה ראשונה דטרם התחלת השחיטה חובה על השו"ב [השוחרט ובודק] להראות סכיניו לשו"ב חבירו ומבלעדי זאת אסור לו לשחוט גסות, דקות, או עופות, ובאות ב' שם דאסור לבדוק הריאה או המסס בלי חבירו שיעמוד על גבו, ובאות ד' שם דכל ריעותא הנעשה בעת השחיטה חובה

על השו"ב"ם לשאול להבד"צ ואסור להשו"ב"ם להורות בעצמם, עיין שם.

שאלות ותשובות בית דוד להגאב"ד סטאניסלאב. וכ' דהשני צריך שיהי' לו הסכמות כי הוא בקי בעינים אלו, כי מחמת שיש הרבה רבנים או דיינים דלא בקיאי בסכיני דשחיטה ולא יבינו בבדיקת הריאה ולא מהני עמידתן בזה.

בספר הילולא דרבי להגה"צ אבדק"ק ניזנוב בעהמ"ח הדרת ישראל, קיבץ תשובות מכמעט כל גדולי זמנו בחובת בדיקה על ידי שנים דוקא, ושלא יהיה הבדיקה על ידי אב ובנו עיין שם.

בספר ברית מטה משה) על הגדה של פסח, פיוט חד גדיא) כ' שיראו לתקן כי יהיה בדיקה על אתר על ידי חכם לפני ולאחר השחיטה. וגם מי שאין בידו למחות על כל פנים בידו שלא לאכול בשר רק בתנאי זה, ואף שלא ימצא בשר לאכול אפילו בשבתות וימים טובים אל יקל בעבור זה ח"ו דקרוב לודאי הוא שיאכל דבר איסור לפעמים.

ובשאלות ותשובות חיצו שנונים סימן צ"א הרעיש עבור תקנת שנים עומדים ולדעתו אילו הי' סגהדרין בימינו בלתי ספק שהיו גוזרין כן בגזירה חמורה אחר שהחוש המעיד יותר מאלף ראיות, מעיד לן ריבוי הכשלונות בשטח השחיטה לא יאומן כי חדלו לספור, וידוע פי' מרן החת"ס זצ"ל דאיזהו חכם הרואה את הנוולד) מחדש) מהנוולד) לשעבר). והרב אשר ירים יד להכשיר בלתי זה, בדור הזה, עתיד ליתן הדין ואשמת קהלו בראשו תלוי, וכו' עד כאן לשונו.

בספר פעמי צדק יור"ד סימן ח"י החמיר בתשובת קהל שנכשלו במקום שלא הי' עומד ע"ג השוחט) הבאתי דבריו במדור "ענינים שונים".

בפנקס הגדול דק"ק פרעשבורג נכתבו תקנות בענין השחיטה שחתמו עליה הגה"ק מוהר"ר משה חריף זצ"ל, והגה"ק מוהר"ר עקיבא איגר זצ"ל) בעל משנת דרע"ק) וז"ל: בגזירת עירין ובמאמר קדישין פתגמא פתגם המלך מלכותו של עולם וכו' השוחטים אל

ירים איש את ידו לשחוט או לבדוק שום עגל וכבש בהיותו לבדו. כי אם אחד מחביריו השוחטים עומד על גבו ורואה במעשיו שהוכשרו מעיקרו עד סופו וכו' עד כאן לשונו.

בספר זובחי הזבח סימן ח"י כלל ה' אות ו' להעמיד ב' וגם בעופות, ועיין שם, ועיין עוד לק' אות ה' או"ק ט"ו בשם מלבי"ם. ועיין עוד לקמן אות ה' או"ק ט"ז. ובאו"ק כ"ג תוספת טעמים מרובים להחמיר בזמן הזה יותר משנים קדמוניות.

ואחר הצעת כל הני דיעות אין גם אחד שיוכל להסס ח"ו בדבריהם. כי מי בדורינו אנו אשר לא נחשב מתלמידי תלמידיו לאחד מהני גאונים הנ"ל אשר נגרר גם בשאר הוראותיו אחריו, וכל שכן בדבר הגדול הזה שחיטה ובדיקה אשר עוסקיה מרובין ויודעיה מועטין והמכשלה עצומה. ולא נשאר לן עצה אחרת לצאת ידי שמים רק בהעמדת שני שיעמוד על גבו השוחט בבדיקת סכינין והריאה.

זכרו נא מה שכתב במשב"ז סימן ח"י סק"ח דאם עבר ושחט וחסר דבר שתיקנו חז"ל אף על גב שלא נכשל בהדבר שבשבילו חששו חז"ל מכל מקום מקרי "עובר על דחז"ל" עיין שם.

בשאלות ותשובות תירוש ויצהר) סימן כ"ה) אות ב' וז"ל: כל אחד מהשובי"ם מחויב להראות סכיניו לחבירו קודם ולאחר שחיטה ויהי' לכ"א מהשובי"ם איזה חלפים כשרים מוכנים קודם השחיטה... עד כאן לשונו.

בשאלות ותשובות בית הלל) סימן מ"ט) וז"ל: ומה טוב לתקן שבכל שחיטת גסות יראו שני שוחטים סכיניו של כל אחד ואחד, עד כאן לשונו.

ותקנה זו נתקבלה כמעט בכל הקהלות והיתה לחק עולם) השוחט והשחיטות דף צ"ה).

ה) ועכשיו בענין השגחה בשחיטת העופות - מצינו גם בשחיטת העופות שהידרו גאוני עולם להצריך שנים לבדוק הסכין לפני השחיטה ולאחריה.

(א) בשאלות ותשובות חת"ס יור"ד י"ג העיד שתיקן בעל הפלא"ה ז"ל בק"ק פפד"מ דאפי' שום עוף לא ישחטו בלי שנים בודקין הסכין לפני שחיטה.

(ב) ומרן החת"ס זצ"ל העיד שבק"ק פרעשבורג מחמירין בשחיטת הכפרות שבין ר"ה ליוה"כ) וקצת פוסקים העירו על דבריו דמשמע שאז החמירו מטעם שמרבים העם להביא והשעה מכריח לזה, ודקדקו מזה דבמקומות שנתפשט לשחוט הרבה בזה אחר זה ודאי צריכין להעמיד שנים גם לעופות, לדעת מרן זצ"ל. עיין בסמוך).

(ג) מרן החת"ס זצ"ל כ' עוד שם דעל כל פנים גם בעופות במקומו שלא תיקנו להעמיד שנים מכל מקום רגילין הבי"ד של ג' לבא פתאום לבית המטבחים ולבודק סכיניהם ולחטט אחרי כל מעשיהם באופן שבכל עת יהיו בגדיהם לבנים, ובכל זאת בכל ער"ח מחויבים להראות סכיניהם לחכם. עד כאן.

ופוק חזי באותה תשובה גופא כמה אישר כחו וחילו להגה"צ מהר"מ בנעט זצ"ל על שהנהיג בעירו להחמיר בע"ז יותר ממה שלפניו והוסיף על זה דאם כבר נתפשט כמה שנים הו"ל כפשט איסורו בכל ישראל ושום בי"ד אינו יכול לבטלו. עיין שם.

(ג*) בשאלות ותשובות ד"ח יור"ד סימן י"ב לשונו סתום וחתום ואפשר לפרשו גם על שחיטת עופות שכתב דכן המנהג כמעט בכל תפוצות ישראל ששני שוחטים אין שוחט אחד בלתי חברו שרואה סכינו עיין שם.

(ד) גם מדברי הכו"פ סימן ח"י אות טו"ב יוצא כן במקומות ששוחטין הרבה העתקתי הדברים לקמן אות כ"ח.

(ד*) מדברי הגאון בעל בית אפרים זצ"ל) בקונ' יפה לבדיקה אות ו') יוצא כי גם בעופות במקום שהשחיטה מרובה ודחופה כמו שנתפשט בזמן האחרון מן הצורך לתקן שיהיו דוקא שנים להנצל מכל מכשול) בשר צדק סימן ח"י ענף ז').

(ה) בשאלות ותשובות עומק הדעת סימן כ' כי לפ"מ שנראה עוד בדברי הקדמונים כי הרגשת הסכין הוא מלאכה היותר קשה

בשחיטה וכבר אירע אצל היותר גדולים וטובים שלא הרגישו בפגימה דקה מאד ומה נעני אנן בתרייהו, ועל כן הרוצה לצאת דין שמים בכל וכל יהדר אחר שחיטת שנים דוקא גם בעופות, עד כאן.

(ו) בשל"ה שער האותיות אות ק' התאונן מאד מאד על מצב השחיטה הרעועה ודעתו שם מאד בהחזרת מנהג הישן שבודקין הסכין לפני שחיטת השוחט וכו' וז"ל: ולא לחנם הי' המנהג של חכמי התלמוד לבדוק הסכין דוקא הם בעצמם ובכבודם ולא להאמין לשום טבח אף שהוא ירש כי הרבה צריך ישוב הדעת וירא שמים לבדיקת הסכין וכו' וסיים שם דכאשר בא לירושלים עיה"ק וראה הנהגת בדיקת הסכין באימה יתירה ובהראותו לחכמי העיר וכן בכל מלכות א"י שמח לבו, ובדבריו שם ניכר שכן נהגו שם בין בבהמות ובין בעופות, וכן העידו זקני ירושלים שהמנהג שם מעולם במקום ששוחטין הרבה עופות שנים בודקין הסכין.

(ז) בפרי מגדים שפ"ד סעיף קטן כ"ט שכתב דרבו המתפרצים וטוב להחזיר הדבר ליושנה שיהיו שנים אצל השחיטה ושיראה החכם את הסכין וכו' עיין שם, ומיירי בכל מיני שחיטות דבהמות ודעופות.

(ח) בשמלה חדשה סימן ח"י סעיף כ' דבמקומות החרדים לדבר ד' ממנים שנים על השחיטה, וטובים השנים מן האחד. ומיירי גם בעופות דדבריו סובבין על תקנת חז"ל (חולין ח"י) דמיירי גם בעופות.

(ט) עפי"ד הרא"ש, וטור ושו"ע סימן ח"י סעיף טו"ב צריכין שנים לבדוק גם בעופות בזמן הזה, כי על פי דינא דגמרא (חולין ח"י) טבח צריך להראות סכינא לחכם, והטעם שנתבטל מבואר ברא"ש וטושו"ע שם דממנין אנשים חכמים וידועים בזמן הזה הזהירים - וזריזין ולהם מחלו חכמים כבודם, נמצא דהתקנה לא נתבטלה רק במקום שהשוחטים זהירים וזריזין, ופירושו של זהירין וזריזין כבר ביאר בשל"ה (שער האותיות אות ז') דהיינו שמקדים עצמו בגדרים וסייגים ושמירה יתירה שלא לבא לידי שום איסור חמור או קל. וגם בשעת מעשה נזהר מאד שלא לעבור על שום

דבר ועיין מסלת ישרים מפרק ב' עד פרק י'. גדרי זהירות וזהירות ואם כן בהיות שבעוונותינו הרבים נתמעטו הדורות ונחלשו הלבבות ונצמצם כח היראה עד למאד, מאן מפייס מי גדול ממי, ופוק חזי מה שכתב רש"י ז"ל על הכתוב וידועים לשבטיכם דאמר משה רבינו עליו השלום אם בא לפני א' מעוטף בטליתו איני יודע מי הוא ומאיזה שבט הוא ואם הגון הוא וכו', התבוננו עד היכן הדברים מגיעין כי משה רבינו עליו השלום מבחר מין האנושי אדון הנביאים לא האמין בעצמו להעיד על יראת זולתו. ומה נעני אנן אבתרי', והזמן גרמא להחזיר עטרה ליושנה ולהעמיד משגיח ירא שמים מרבים הבקי במלאכת השחיטה לבדוק הסכין ולעמוד אצל השחיטה גם בעופות) זובחי הזבח סימן ח"י).

י) הרמב"ם בהלכות שחיטה פ"א ה' כ"ו מורה כדינא דגמרא טבח צריך להראות סכינא לחכם לפני השחיטה ובאם לאו מנדין אותו, ומסתימת לשונו ג' שאינו מחלק בין זמן התלמוד לזמנינו כמו שחילק הטור בשם הרא"ש, וכן נראה דעת הראב"ד מובא במכל מקום שם שכתב הטעם דהצריכו חז"ל חכם לבדיקה ולא הצריכו כן בשאר מצות כתפלין וציצית מפני שצריך לפנות המחשבה היטב בשעת הבדיקה כדי שירגיש בפגימה, שאנו רואין שפעמים יבדוק האדם הסכין ולא ימצאנה פגומה ויחזור אחר כך ויבדוק וימצאנה פגומה אין זה כי אם רוע לב שפנה לדברים אחרים וכו'.

ולבד ממה שלפי זה יוצא דגם בזמן הזה כן, לפי הטעם שנתן דיש לחוש שהטבח לא יזהר ככל הצורך והחכם נזהר ביותר, עוד יש להוסיף מה שכתב הש"ך בסימן ח"י סעיף טו"ב בשם מהרש"ל פ"ק דחולין שקרא תגר על השוחטים בזמן הזה שבודקין הסכין במהירות ובלי כוונת הלב, וכנראה גם הש"ך הסכים עמנו, הרי שכבר בימיו בטלה חזקת הזהירות אצל השוחטים כל שכן בזמן הזה.

ומכל זה מסתבר היטב לומר דדעת הרמב"ם והראב"ד להצריך בכ"מ ובכל זמן משגיחים ירא שמים מאד לבדוק הסכין

ולעמוד אצל השחיטה בכל המינים בהמות חיות ועופות, ובכל זמן, ובכל מקום. שאלות ותשובות חדותא דשמעתא סימן פ"ד).

יא) בספר בי' מטבחי' סימן ח"י על סעיף י"ז כ' בזה הלשון: לענ"ד איני רואה שום צד היתר להקל בזמן הזה בשחיטה בלי שנים בודקין הסכין תחת) ושלוחו) של החכם שבזמן חכמי התלמוד כמבואר בחולין דף ח"י. והלא עיקר פנים להקל בזמן הזה הוא חידושי של הרא"ש כי נשתנו העיתים והשוחטים שבזמן הזה זהירין וזריזין יותר מהטבחים שבימי חכמי התלמוד ולהם מחלו חכמים כבודם. עיין שם ומובא בטור יור"ד סימן ח"י ואחריו במחבר סימן י"ז. והלא הרא"ש בעצמו בתוך דבריו התאונן על שנתבטלה התקנה לגמרי כי אינו נכון דהרבה צריך ישוב הדעת וירא שמים לבדיקת הסכין. וזה כשלעצמו די להבין כי דברי הרא"ש הם יותר לימוד זכות מפסק הלכה, וכן נראה מרמב"ם וראב"ד. אמר המו"ל עיין לעיל אות י' ותבין הכוונה) וכן יוצא מחמשה חומשי עמודי ההוראה - של"ה) אות ק'). מהרש"ל) ביש"ש פ"ק דחולין סימן ל"ט. ש"ך) בסימן ח"י סעיף י"ז, פרי מגדים) שפ"ד סעיף קטן כ"ט) שמלה חדשה) סימן ח"י סעיף כ') שהצטערו עד למאד למה נתבטלה תקנה הראשונה בדיקת הסכין לפני השחיטה, והעידו על גודל המכשלה בכל עידן ועידן אשר על פי זה באמת בטלה שפתי צדק שהצדיק הרא"ש המנהג מטעם שהם זהירין וזריזין ועכשיו לא מיני' ולא מקצתי'.

ועל כן כל מן דין איני רואה היתר בשחיטת בהמה להקל בזה. וגם בעופות קשה להקל במקומות ששוחטין הרבה דיש בהו ביטול ישוב הדעת, עד כאן לשונו.

יב) בשאלות ותשובות קב וגקי סימן מ' וז"ל: ועל דברתו בענין העמדת שנים בשחיטת העופות במקומות שהעסק בהם מרובה, לית דין צריך בושש כי על פי שנים עדים דוקא יקום דבר, והכי זוטרא לכו דברי מאור הגולה בשו"ע הגר"ז סימן ח"י בקו"א סק"ט: דכעת שאין החכם בודק סכין שלפני השחיטה צריך לדקדק עכשיו מאד שיהיו שו"ב הממונים זהירים וזריזים וידועים ביראת ד' יותר

משו"ב שהי' בזמן התלמוד. או שיהי' איש ירא שמים ביותר ממונה עליהם לבדוק סכנים לפני השחיטה, אבל באינם זהירין וזריזין ויראת ד' על פניהם כ"כ אין להאמינם על בדיקת הסכין יותר מבימי חכמי התלמוד שלא היו רשאים לשחוט אלא אם החכם בודק הסכין, עד כאן.

והנה למצוא איש די רוח אלקין בי' להבחין ולהפלות בין שוחט לשוחט איזה לקרב ואיזה לרחק. וברוח קדשו להצביע כי זה האיש ירא שמים יותר מטבחי חכמי הש"ס, מילתא דלא שכיחא. ולהמתין על זה ולמנוע מבשר עד אז הוא גזירה שאין רוב הצבור יכולין לעמוד בה. והעצה היחידה להרבות בודקין אשר בצירופן אולי יגיעו לשיעור ירא שמים יותר מטבח יחידי שבימי הש"ס. ועוד כעין סרך ספיק ספיקא והיינו ספק דלמא השוחט עולה למעלה משוחטי זמן הש"ס, ואפילו לא, אולי מגיע השני המשגיח לדרגא זו. ואולי לא, דלמא גם בל"ז לא יקלקל. ובצירוף כל הני ספיקי כבר יש ע"מ לסמוך בשעת הדחק ולצורך.

ובזה ירווח לן טעמא חדתא להמבואר בשאלות ותשובות טוטו"ד מהד"ג סימן ל"ה שהעביר הגאון מהרש"ק ז"ל שו"ב עבור שאינו רוצה להראות סכיניו לשו"ב השני כי מי שהוא ירא שמים אדרבה רוצה להראות סכיניו להנצל ממשגה וכו' עיין שם ולפמ"ש לעיל יש להוסיף עלה דבאמת כל מה שמוסיפין בבדיקות י"ל מקור גדול מעיקרא דינא וכמ"ש לעיל דכולי האי ואולי שיגיעו למעלת בודקים זהירין וזריזין שיראת ד' על פניהם תמיד. הנצרך לדינא כד' הגר"ז הנ"ל, ושוחט הלזה המסרב בבדיקת שו"ב השני לאו מיראת הרוממות יתירה דאיתא בי' ושלדעתו די ביראתו לבד, דאדרבה כל שמרבה ביראה יותר נוח לו שיבדקו גם אחרים. דומיא דחז"ל דהווי מכנפי לכולהו טבחי כי היכי דלימטיי' שיבא מכשורא, ועקב ענוה יראת ד', אלא על כרחך זה מראה היפוכו כי אין בדיקת הסכין דבר גדול כ"כ שיצטרכו לה כמה בודקים ומראה לקלות דעתו. ועל כן ראוי להעבירו, עכ"ד.

יב) אמר המו"ל: עיין גם בדברי מלכיאל ח"ה רס"ה שגם הוא חרץ משפט שו"ב שרוצה לשחוט לבדו שצריך בדיקה בירא שמים). יג) בדע"ת סימן ח"י אות ל"ח דבימי הב"י חתמו מאה רבנים ובראשם הב"י שתמיד יבדקו שני שו"ב את הסכין וכו' ומדבריו שם נ'. דגם בעופות כן שהלא האריך שם בדע"ת לבאר כי עיקר החששות בשחיטה הוא הסכין, וזה שייך גם בעופות.

יד) בשוחט דברי מלכיאל ח"ה סימן סה"ר נ' גם כן דבמקומות שיש עסק גדול בשחיטת העופות יש להעמיד דוקא שנים לעמוד על השחיטה, ושו"ב שמסכים לשחוט לבדו צריך בדיקה אחר ירא שמים שלו שודאי אינו שלימה, עיין שם.

טו) בספר בית אברהם סימן ח"י בשפ"ז סעיף קטן ל"ג דעתה צריך החכם להיות גם כן אצל מיעוץ הסירכות כי בזמן הזה רבו המתפרצים גם בזה, עיין שם, ועפ"י העלו בשאלות ותשובות בתי לוי סימן כ"ד, ובספר עוד חזון. ערך שחיטה, דבימינו שנתרבו הפרצים גם בשחיטת העופות על ידי ששוחטים ביום אחד עופות למאות במקום אחד והמכשול עלולה מאד, גם שם צריך להעמיד חכם ומומחה לבדוק הסכין ולפקח על שאר הענינים, עיין שם.

טז) המלבי"ם תיקן בעיר בוקארעשט שהשוחטים מחוייבים להראות סכין של שחיטה זה לזה קודם ואחר השחיטה, וכל שיעבור על זה שחיטתו פסולה, ונפסל עולמית) שאלות ותשובות יד אלעזר ק"ז).

טז) ובספר חמדת לב דף ק"ד כ' אגב אורחא בענין תקנת שנים שוחטים דלפ"מ שעולה מד' הפוסקים דתקנה הוא, אם כן אפילו ירצה להקל על סמך שהשוחט היחידי ידקדק הרבה ויחמיר ביותר לא הועיל, ואסור לעשות כן. ואדרבה, יש בו משום איסור בל תשחית, עיין ברמ"א סימן ח"י סימן י"א וט"ז סעיף קטן י"ז, וב"ח שם, וכן כתוב בכו"פ, ובשפ"ד ומש"ז שם, ובתורת יקותיאל סק"ד, ושמלה חדשה סי"א ותב"ש כ"ג, כו.

טז) וכן מבואר בשאלות ותשובות עומק הדעת יור"ד ח"א סימן י"ט להחמיר גם בעופות, מובא לעיל אות ד' מספר 1.

(יז) וכ"ה בספר חותך חיים מובא לעיל אות 20, וכן כתוב בספר שאלות ותשובות נחמד מפז עיין להלן אות כז.

חי) וכן נראה בשאלות ותשובות מגינת ראש סימן פ"א, מובא לעיל אות 12.

יט) ובשאלות ותשובות מראה יחזקאל החדש סימן מ"ג מובא לעיל מספר 24, דתיקן בעירו דאסור להשוחט לשחוט גם עופות טרם יראה הסכין לשו"ב חבירו.

כ) לעיל (במספר 26) הבאתי שקיבץ הגה"צ מניזנוב זצ"ל תשובות מכמעט כל גדולי זמנו בחובת בדיקה על ידי שנים דוקא, ואין הספר תחת ידי, אבל כאשר יראה המעיין שם בפנים ימצא כי מנימוקי הרבה הפוסקים ההם יוצא הדין להחמיר גם בעופות, עיין שם.

כא) וכמו"כ הבאתי (במספר 1) אודות חתימת ק' רבנים בתקנה זו ויש לחוש להרבה או לכל שהחמירו גם בעופות כן. ועל כל פנים חזי לאיצטרופי להתאמץ ולהחזיק בתקנה זו גם בעופות.

כב) בספר ברית מטה משה, הבאתי (מספר 27) חידש דגם מי שאין בידו לתקן הרבים, על כל פנים בידו למנוע עצמו מלאכול בלי שנים שוחטים, עיין שם.

כג) והגיע לידי עוד תשובה כת"י לאחד מח' דורינו וכ' שם כמה ראיות חזקות להצריך בזמן הזה השגחת עומד על גבו השוחט לבדוק הסכינין ולפקח על כל הנעשה גם בעופות. והוסיף דלא מיבעיין לשיטת הפוסקים אשר נדב לבן אותנה לתקן תקנה גם לשחיטת עופות גם לפני מאה וחמישים שנה) אמר המו"ל: עיין מה שכתבתי לעיל בכ"ב האותיות, ותבין) ודאי דלא אכשור דרא אולם גם להפוסקים אשר כתבו בפירוש שתיקנו רק לבהמות כאשר מתבוננין בנחת ובהשכל בדבריו הקדושים בקל יכולין למצוא טעם לשבח לתקנה זו בזמן הזה גם לעופות.

לדוגמא: הביטו וראו מה שכתב בשאלות ותשובות חת"ס יור"ד סימן י"ג דבק"ק פרעשבורג אף שאין מדקדקין לשנים כל השנה מכל מקום בשחיטת כפרות שבין ראש השנה ליום

הכיפורים מקפידין, והטעם דאז השחיטה מרובה והשוחט מוטרד בשחיטתו ונחוץ לאחר שיעמוד ויבדוק גם כן הסכין, והוא הדין בזמן הזה כל השנה ששוחטין כל שעה עופות למאות והטירדה ודאי יותר גדולה משם, גם דעת מרן החת"ס זצ"ל מסכמת להצריך שתים דוקא.

וכן נראה מלשון הרש"ק שכתב (בשאלות ותשובות טוט"ד מהד"ת קט"ו) אשר לפי פירצת הדור והעזות ראוי להיות כן שיהיו שני שוחטים דוקא ואפי' בעיר דלית בהו יותר מי' בעלי בתים, ומדורו של הרש"ק עד דורינו אנו נתמעטו הלכבות ונתרבה העזות, וגם בשחיטת העופות יש עזות וחוצפה בהרבה ענינים. ופשוט שלדעת הרש"ק נצרך ב' שובי"ם דוקא, אחד שוחט ואחד עומד על גבו.

ועוד צריכים לשים לב כי סדרי השחיטה שבזמן הזה הוא במהירות רבה הרבה מאות לשוחט בשעה אחד, וכפי שהעידו לפני כמה שוחטים יראים לדעתן אי אפשר שלא יאבד השוחט הרגשתו באמצע העבודה פוק חזי מה שכתב הגר"ז בסימן ח"י קי"א סק"ה להזהיר לשו"ב דגם הבדיקה שבין השחיטות יהי' לאט לאט ובכוונת הלב ולא במהירות כלל דבמהירות קצת אינה בדיקה כלל.

ועיין מנחת יוסף ביאורים סעיף קטן פ"ט שכתב תוכחה לשוחטים המתפארים במלאכתם שהם אומנים גדולים ושוחטין הרבה בזה אחר זה ובמהירות והסכין יפה. והוא מסיבה הנ"ל על שבדקין במהירות ואם הי' בודקין לאחר שחיטה במתינות ובכוונת הלב יש לומר שהיו מרגישים ואינם יודעים כי בנפשם הוא.

וראה נא מה שכתב בדרכי סימן ח"י אות כ"ב בשם ספרי השו"ב [השוחט ובודק] שכל שוחט יבדוק סכינו מדי יום ביומו בוקר קודם תפלת שחרית כי אז יהי' לו הרגשה מעליא והוסיף דאף על גב שיש שפקפקו על זה מטעם שעל ידי זה יטרוד תפלתו אחר כך וגם מטעם איסור עשיית חפצים קודם התפלה. מכל מקום דעתו מכרעת לדלג על כל חששות הללו כיון שי"ל שינצל עי"ז

מחשש אכילת איסור אם יש לחוש שאחר התפלה לא ירגיש כ"כ להעמיד הסכין בלי חשש פגימה כל שהיא, עיין שם.

הדברים מבהילין עד היכן כח של הרגשה מגעת וכמה קל כח הפסדו כי באי עשיית שום דבר רק שהיית הזמן מאז קימתו בבוקר כבר אבד חלק מהרגשה, עאכ"כ העובד כמה שעות שמפסיד יותר מדאי, ואינו חומרא לבד להצריך בודק סכינין. (ובמדור "ענינים שונים בשחיטה וטריפות" אות י' תמצא טעם לשבח שהשוחטים מעניינים שיצא בדיקת סכיניהם חד וחלק. ויש להם נסיון נורא בזה, ומה"ט גם כן ההכרח שיהי' בודק מן הצד, עיין שם).

ועיין במנחת יוסף ביאורים סעיף קטן פ"ג לבדוק הסכין אחר כל ה' עופות ולא לשחוט יותר מה' מבלי בדיקה בינתיים והסכים עמדו בדכ"ת סימן ח"י אות ע"ז (ועיין במדור "ענינים שונים בשחיטה וטריפות" דיש אומרים דבשחיטה זמנינית לכו"ע דינו כן) ויש חולקין על זה והוא השמלה חדשה סימן י"ג ושפ"ד סעיף קטן ח"י שכתבו דבעיה"כ בשחיטת הכפרות וכדומה שיש לפניו לשחוט הרבה ולא יספיק הזמן קרוב הדבר שמסיבת הנחוצה לא יבדוק היטב בכוונת הלב ובמתן על כן יש להקל שלא יבדוק בינתיים עד לשון שואל. עיין שם.

ועכשיו ממנו נקח ראיתא עצומה ומבוררת להצריך בהכרח ומעיקרא דדינא בודק סכינין לבד מהשוחט, בזמן הזה, דזאת ידוע שסדר השחיטה בשחיטות הגדולות לשחוט הרבה מאות בתוך שעה אחד של ס' דקות. ושם לפי דבריהם בודקין הסכין אחר כל כ' עופות, ויש אומרים מה' עופות. ובמקומות שאין העסק גדול כ"כ מכל מקום שוחטין לערך ג' וד' מאות לשעה, ופחות מזה קשה למצוא, ובאותן מקומות בודקין גם כן אחר לערך כל כ' עופות. ואם כן אין יוצאין להלכה לשום דיעה. כי להמחמירין לבדוק אחר כל ה' ודאי דאין יוצאין והמקילין שלא לבדוק הלא כתבו להדיא שטעמם שמחמת המהירות לא יבדוק היטב בכוונת הלב ובמתן ועל כן יש להקל) עיין שמלה חדשה סעי'ג ופרי מגדים בשפ"ד סעיף קטן ח"י. ואם כן בימינו שבודקין אחר כל כ' או מ"ה בדיקה

מהירה שהלא טרוד הוא במלאכתו והרבה פועלים ממתנין לו לכולא עלמא לא טוב עושין. ואפילו אם יצויר לדקדק לבדוק אחר כל ה' גם כן דלא כמאן דאף המחמיר לבדוק אחר כל ה' לא כוון להקל בבדיקה מהירה חס מלהזכיר, דבר המבואר בכל הפוסקים ממש שצריך מתינות גדולה וישוב הדעת מרובה, והחוש מעידו, והמעין היטב בדברי פוסקים הנ"ל בעיניו יראה דבזה כולם מודים רק דהמחמירין כוונתם לסדר בדיקה מתונה יותר.

ומהאי טעמא באמת העצה היחידה להעמיד אצל כל שוחט בודק סכינין שזה כל עבודתו ואין לו עסק אחרת כלל ויבא בכל בוקר בכמה סכינין חדין וחלקין לתחלת השחיטה ומיד אחר חמש או עשר עופות יתן להשוחט סכין החדש והיפה ויקח ממנו את שלו לאחר שבדקו ויבדקנו גם הוא במתינות, ואחר י' עופות יחליף שנית, באופן שגם הבעל הבית יסכים לזה ובכל עת יהיו הסכינין טובים ויפים.

ועוד רוח גדול ירוויח בזה דאיתא בפוסקים (עיין שמלה חדשה י"ד, תב"ש כ"ח, בית אברהם בש"ז סק"ה, מנחה"ב כלל י' עשרון סעיף קטן כ"ג) דכל מה שכתב להקל בעופות באיזה צד שיהי' לשחוט בלא בדיקה לאחר שחיטה הקודמת זה דוקא כשלא אירע לו שום סיבה בשחיטה שלפניו שלסיבתה יתקלקל הסכין, אבל אם אירע לו איזה סיבה בשחיטה הקודמת שיש לומר שנפגם הסכין. מחמתה כגון שחתך הסכין במפרקת, או שנמצא איזה דבר בוושט שנחתך על ידי הסכין שוב אסור לשחוט אחר כך בסכין זה אף בשעת הדחק וערב יום הכיפורים בלתי בדיקת הסכין תחילה וירחץ הסכין קודם הבדיקה כדת ואחר כך יבדקנו י"ב בדיקות עד כאן.

ובעונותינו הרבים זהו גם כן רגיל במקום שהמלאכה מרובה וממהרין השוחטים לכלות מעשיהם נוגעין הרבה במפרקת והנסיון להשוחט להפסיק העבודה ולבדוק אז גם כן נתגדל כי מעכב הרבה פועלין עבור זה, אולם אם ישתמשו בעצה הנ"ל להעמיד בודק סכינין ויוכל להחליף וליתן סכיניו לבדוק כפי רצון לבו אין חשש.

ועוד חסרון גדול בבדיקת הסכין על ידי השוחט בעצמו שהלא הבדיקה צריך להיות במתינות וישוב הדעת בתכלית כמבואר בשו"ע סימן ח"י סעיף י"ז ובשמלה חדשה וכל האחרונים וכנ"ל וזה אי אפשר מטעם שכפי המציאות טבע בני אדם אם מעכבין הציבור ועיניהן תלויות בו אז על כרחך דעתו מבולבלת להיות אץ בדרכו ואי אפשר לצמצם כל מוחו למה שעושה כי מקצת ממנו מוטרד בעל כרחך וכן בנידון דידן כששוהה השוחט לעשות מלאכתו ועשירות בשביל הצבור הממתינן לו מנוחתם פועלים יושבים ומצפים, ברור כשמש שתשעים ותשע אחוזים מבני אדם יוגזל מהם בכהאי גוונא מנוחם והרחבת דעתם, וזהו מעוות לא יוכל לתקון רק בהעמדת בודק סכינן, מלדעת ההפלא"ה ודעימי" (עיין באות לעיל) דמצרכו שני בודקין יצטרכו בכהאי גוונא שני בודקי סכינן כי בדיקת השוחט אין מצרפין כנ"ל.

ודבר פשוט שכל אלו התיקונים לא יועילו לענין מה שיש לחוש בגוף השחיטה שעל ידי יגיעת הגוף יבא בקל לידי דרסה מפני כבדות הגוף לאחר מלאכה מרובה.

ועוד נ"ל עפמה שכתב בתוס' פסחים דף י"ד ד"ה שתי פרות דעיר שמתקבצין שם ממקומות שונות צריכין להחמיר כמנהג כל מקום, אם כן הוא הדין בדידן כיון שיש מקומות שנהגו להעמיד עומד על גבו אפילו בעופות (עיין לעיל) הדין נותן להחמיר בזה בכל מקומות שיש שם קיבוץ מקומות שונות. ולדעתי כמעט רוב עיירות בזמן הזה הם מסוג זה לאחר שעלה הכורח על מדינת אייראפע והנשארים נסו לנפשם. בכל קצוות תבל, באופן שבכל עיר ועיר תמצא בזמן הזה קיבוץ ממקומות שונות.

ולא אמנע מלכתוב בשם חכם אחד מה שאמר ליתן טעם להצריך משגיח על גבו השוחט לבדוק סכיננו, על פי המבואר בשו"ע הגר"ז. סימן ח"י קו"א סק"ט שיש לדקדק בזמן הזה שיהי' השוחט יותר ירא שמים משוחט שהי' בזמן התלמוד, או שיהי' ירא שמים ביותר ממונה עליהם לבדוק סכינם, עיין שם.

בנושא זה מוצאים אנו סיפורים שונים ב"שבחי הבעש"ט". כך מסופר שרבי יודל מטשידנוב, קרוב משפחה של רבי נחמן מקאסעוו, לא רצה לאכול בשר, רק דגים, כי לא בדק את החלףט. גם רבי דוד פארקעס,

נמצא שנשאר לן לבחור באחד משתים או שוחט יר"א או ממונה הבודק סכין, איש נאמן ויר"א, שיקול הדעת מכרעת לבחור בממונה שהרי מבואר בשאלות ותשובות ד"ח יור"ד ח"א סימן ז' שראה הרבה יראי השם ולומדי תורה שנתקלקלו לאחר שנתרגלו באומנות הלזו של שחיטה, וכע"ז בשמלה חדשה כי אם אין השוחט ירא שמים מרבים יורד מטה מטה. ואם כן יותר טוב לבחור בממונה כי השוחט עלול בניקל ליאבד הימנותו כעבור זמן קצר. לא כן העומד על גבו שאינו שוחט.

ועוד טעם על פי מה שכתוב בחי' מהרא"ל צינץ זצ"ל יור"ד רי' סימן ח"י באורך כי הרגשת הפגימות הוא דבר הקשה שבשחיתות כי לפעמים אחר בדיקה יפה ומהוגנת יבא אחד וירגיש בפגימה ועל כן צריכין להזדרז באופן היותר אפשר, וכל המרבה לבדוק הר"ז משובח. עיין שם, ומי יאמר זכיתי לבי לבדוק כדבעי, אולם כאשר יתחזק הדבר בהעמדת עומד על גבו ודאי יועיל הרבה לשפר המצב.

ועוד על פי מה שכתוב בח"א כלל קמ"ג אות ד' כי עייפות וביטול שינת הלילה גורמים ביטול כח ההרגש. וכן מבואר במט"א סימן תר"ה, ופרי מגדים שם, ובכו"פ ובישויע"ק סימן ח"י ועוד, ואם כן מי יוכל לעמוד איתן חזק שכל ימיו ישן בלילה שיעור הנצרך, והלא כידוע אין זה תלוי בדעת האדם, ותלוי לפי מצב האדם ופגיעותיו הבאים עליו וחזיון העצבים וכח העצבים שלו. ועל כן טובים שנים לבדוק מן האחד.

(ח) "שבחי הבעש"ט", עמוד 124.

(ט) "ואמר לו בעל-הבית מה יאכל רום מעלות דגים אין לי, בשר לא יאכל מחמת שלא בדק הסכין".

תלמיד הבעש"ט, הקפיד על כך. הוא לא הסכים לאכול עוף, עד שבדק בעצמו את החלף, ולא סמך אף על הבעל שם טוב, שהסתכל על העופות וצוה לאוכלם...

וכך מסופר עליו י:

רבי דוד פארקעס הגיע עם הבעל שם טוב לקאַנשטאַנץ. הבעש"ט צוה לשוחט שיופיע בפניו ויראה לו את החלף, ולא הגיע מיד. הבעש"ט עמד להתפלל והשוחט הגיע, ולא רצה לחכות (עד שהבעל שם טוב יסיים את תפילתו), וגער על אשתו של בעל הבית, שתתן לו (עופות) לשחוט. היא נתנה לו והוא שחט והלך לו. לאחר התפילה שאל הבעל שם טוב: האם השוחט עדיין לא הגיע? ענו לו: העופות כבר ממולחים. הביט בהם ואמר שיאכל אותם, ורבי דוד הנ"ל לא רצה לאכול מהם. והבעל שם טוב לא הקפיד על כך.

בכדי להבין מדוע בעל "שבחי הבעש"ט" תיאר את רבי דוד פארקעס שהחמיר יותר מהבעל שם טוב, צריך לדעת שלפי המסורת החסידית היי רבי דוד פארקעס, מגיד במז'בוזש, מנגד לדרך החסידות של הבעש"ט (כנראה שהושפע מקבוצת המקובלים, שהיו בימי הבעש"ט). ולאחר מכן, כששמע אודות גדלותו של הבעל שם טוב, הלך הוא ביחד עם המגיד ממעזריטש לסעודה שערך הבעל שם טוב. מיד לאחר נטילת ידים אחזתו שינה ונרדם, בחלומו ראה שהאר"י הקדוש מתווכח עם הבעל שם טוב על כוונות נטילת ידים, והאר"י הסכים עם הבעל שם טוב.

אולם לא תמיד הסכימו השוחטים להראות לבעש"ט או לתלמידיו את החלף.

ב"שבחי הבעש"ט"א אכן מסופר, שהקהל בסלוצק התרעמו נגד הבעש"ט בגלל דרישתו לבדוק החלף של השוחט, וזהו בקיצור סיפור המעשה:

כשהי' הבעש"ט בק"ק סלוצק והי' אצל אשה אחת, אמר הבעש"ט: שצריך לראות הסכין לפני שישחט השוחט עברו בשר, והוצרך השוחט לבא ולהראות לו הסכין. ולאנשי העיר חרה להם עד מאוד דבר זה איך מלאו לבו לראות הסכין אצל השו"ב דמתא ובפרט בקהלה גדולה, אבל לא יכלו לעשות לו מאומה כי האשה העשירה צותה עליו לבוא...

הבעש"ט אף תיקן חלף של שוחט, שהי' חותנו של בעל "שבחי הבעש"ט".

כך מסופר ב"שבחי הבעש"ט"ב, שבשדה-לבן הי' מפורסם הצדיק רבי אברהם פאדליסקער⁸³. פעם אחת לא מצא חן בעיניו שום חלף, שלחו להביא כמה שוחטים ממקומות שונים ואף אחד לא הצליח להעמיד חלף לשביעות רצונו. פעם הגיע הבעל שם טוב לעיר, ואמר שהאורח מצא חן בעיניו, אבל אינני יודע איך לכבדו, וסיפר לו אודות החלפים. אמר לו הבעש"ט שהוא יעמיד החלף. הבעש"ט העמיד החלף וזה מצא חן בעיני רבי

יא) שם עמוד 83.

יב) עמוד 68.

יג) הוא הי' תלמיד הבעש"ט, ובספר "תפארת עוזיאל" של ר' עוזיאל מייזליש, מובאים תורותיו.

אברהם פאדליסקער, ושחטו ואכלו והבעש"ט הבטיחו לשלוח שוחט, ושלח את חותני ז"ל ונתעשר שם...

מדוע החמירו הבעש"ט ותלמידיו כל כך בענין השחיטה, עד שרצו לבדוק את החלף של כל שוחט וגם להעמיד שוחטים במקומות מסויימים?

כל זה קשור בענין הקבלה.

המקובלים בפולין לפני תקופת הבעש"ט וגם בזמן הבעש"ט וגם הבעש"ט בעצמו ותלמידיו היו בדעה, שהשולחן שעליו אוכלים, דומה למזבח שבבית המקדש, השוחט הוא כהן הגדול והחלף הוא אחד הכלים של בית המקדש.

גלגלים

השוחט שהוא בבחינת כהן גדול, צריך לכוון בעת שחיטת הבהמה, לתקן את הנשמה שמגולגל בבהמה ומחפש תיקון...

בספר "חסד לאברהם" המקובל הארץ-ישראלי, רבי אברהם אזולאי מובא, שישנם נשמות חוטאות, שמתגלגלים ב"דומם, צומח ובעלי-חיים" (אבנים, צמחים וברואים חיים); והנשמות המתגלגלים ב"בעלי חיים טהורים", בהמות או עופות המותרים באכילה, הם במדריגה גבוהה יותר, ויכולים לקבל תיקון על ידי שחיטה כשרה, ועל ידי אכילת צדיק מהבשר...¹⁰

(יד) נפטר במאה ה-17.

טו (ראה בספר התגלות הצדיקים דף...?)

לב הבעל שם טוב והשחיטה

לכן על השוחט להיות ירא-שמים והחלף צריך להיות ללא כל פגימה, כדי שהשחיטה תהי' כשרה...

אמונה זו בגילגולים ותיקון הנשמה החוטאת שנתגלגלה בבהמה על ידי שחיטה כשרה התפשטה במזרח איירופה על ידי רבי אליהו בן אברהם הכהן מאיזמיר, בעל "שבט מוסר"^{טז}, והוא מייעץ " לשוחט, שיגיד תפילה מיוחדת, כדי לפדות את הנשמה שנתגלגלה בבהמה זו ^{יז}.

מלחמת הסכינים המלוטשים

אבל מדוע רדפו המתנגדים כל כך את החסידים שאכלו מהשחיטה של ה"סכינים המלוטשים"? מדוע החרימו את אלה ששוחטים בסכינים מלוטשים?

כי השוחטים היו בין החסידים הראשונים, קשורים לבעל שם טוב, ביחד עם חזנים, מלמדים ומגידים.

אמת, בין ראשי הלוחמים נגד החסידות היו גם מגידים, כמו רבי ישראל לייבל, המגיד מסלוצק; רבי דוד, המגיד ממאקאו ורבי יעקב ישראל, המגיד מקרעמעניץ, אבל כל אלו היו מגידים שקיבלו משכורת קבועה מהקהילתם, ואילו מחנה המגידים השני היו כאלה שהלכו מעיר לעיר ובכל מקום היו אומרים דרשה בבית הכנסת, והיו מקבלים תשלום עבור זה מהקהילה או מהמתפללים.

טז) ספר זה נדפס כמה פעמים וגם באידיש וגם בלדינו.

יז) שבט מוסר פרק ל"ו.

יח) ראה ח. שמרוק...

ב"שבחי הבעש"ט" ישנם כמה סיפורים אודות שוחטים. מסיפורים אלו ניתן ללמוד, שהשוחטים היו מהשכירים המשועבדים בקהל, מלמדים מגידים וחזנים, שהצטרפו לתנועה החסידית יט.

לכן רדפו המתנגדים את השוחטים שהפכו לחסידים, כי השוחטים היו בעיניהם בפורקי-גדר, הם לא רצו לשלם מס הקהל. גם הקצבים לא רצו לשלם וכן גם עניי עמד.

בפולין היתה תקנת הקדמונים, שהשוחט צריך להראות את החלף שלו להרב, שיבדוק אם השוחט התקין אותו היטב. כן ישנו תקנה מ"ועד מדינת ליטא" משנת שצ"ט (1639) על פיו "על בית-הדין לבדוק את החלף לפחות אחת בשבוע".

השוחטים גם היו חייבים להוציא קבלה חדשה על שחיטה ולשלם עבור כך לרב.

הרב היי יכול לאסור את השוחט בקלות, עליו היי רק לומר שהשוחט לא מסוגל להתקין חלף כראוי, כי ידיו רועדות ובבדיקת החלף שלו נמצא עליו פגיונות.

השבתאים והפראנקיסטים בשיטתם להאכיל נבילות וטריפות

המתנגדים גם חששו מהמנהג החדש שהנהיגו החסידים לשחוט ב"סכינים מלוטשים", כי בעת הקמת תנועת החסידות לא ידעו על מנהג זה והמתנגדים (כמו

גם הבעש"ט ותלמידיו) חששו מהשוחטים – השבתאים ואנשי פרנק – ששחטו בכוונה תחלה טריפה.

(כ) בא וראה מה שכתבו בשו"ת דברי חיים, ובשו"ת חתם סופר, ועוד בספר טיול בפרדס, ועוד.
 וז"ל שו"ת דברי חיים (יורה ד"א סימן ז'): "שעל ידי השוחטים קלים יצאו מדינות שלימות מדת ישראל ואבר זכרם".

ושם בשו"ת דברי חיים (יורה דעה ח"א סימן ו') כתב וזה לשונו: "ועיני ראו כמה יראי השם לומדי תורה שהיו אצל צדיקים, ולאחר שנתחנכו באומנות הלזו נהפכו לאיש אחר אשר אם לא ראיתי בעיני לא האמנתי", עכ"ל.ק.

ומרן החתם סופר זי"ע כתב בשו"ת חת"ס או"ח סימן ר"ה, כי המלך זקן וכסיל יושב על כסא של ג' רגלים חזנים שוחטים וסופרים, עיין שם. (וכעין זה בספה"ק תולדות יעקב יוסף פרשת נשא, ד"ה והעולה).

ועיין בספר טיול בפרדס להגה"צ משאמלוי זצ"ל הי"ד, שכתב בחלק א' (מערכת שחיטה) כי כח הציונות נתהווה גם ע"י השוחטים הקלים ובשר טמא שנתפטמו שלומי אמוני ישראל, עיי"ש.

וזה לשונו של הגה"צ מוה"ר עקיבא יוסף שלעזינגער זצ"ל בעהמח"ס לב העברי כותב וז"ל שם: הגהצה"ק ר' נתן אדלער זל"ה רצה לפסול השו"ב דפפ"ד, ולהכניע החותם של הסטרא אחרא השורה על השו"ב"ם הפסולים בסוד על חרבך תחי' וכו', ואלמלא השיג כל רצונו הי' בא משיח צדיקנו, אך הס"מ העמיד עליו רודפים קצבים, והוצרך לברוח מפפ"ד, ותלמידו החתם סופר רץ אחריו כמה פרסאות וכו' עכ"ל. (הובא בספר משכיל אל דל להגה"ק מוה"ר הלל מקאלאמי זי"ע, עיין שם באריכות).

ובספר הקדוש קב הישר פרק ק"ב מבאר: למה ברוך מרדכי בגימטרי' 502 כמנין בשר, וכמו כן ארור המן בגימטרי' 502 כמנין בשר: שכל השחיטות של חצי מיליון יהודים בשנת ת"ח ות"ט היה בגלל הפשר הטרף רח"ל.

ונעתיק עוד כמה מכתבים וקו"ק ודרשות מהצדיקים והקדושים

האמיתיים מדור העבר:

דעתו של הגה"צ מקאשוי שליט"א אודות מצב הכשרות אצל השחיטה וכו' בארה"ב, בחודש תמוז תשמ"ה לפ"ק, נדפס עתה בספרו החדש ברכות שמים על מסכת שבת פרק ב', בקונטרס קצה השמים פרק ה' (עמוד כ"ז), ועיין עוד לקמן עמוד ש"ג.

מכח זה של חורבן הקהלות בעונותינו הרבים וכמעט אין שום קהלה מסודרת על פי הנוסח שהי' באירופא, נמשך גם כן ירידת הכשרות בדברים חמורים מאוד, והשחיטה, והאפי', והבישול, וכמעט כל המאכלים, הכל נמצא ביד יחידים, המה המושלים והמשלמים, אשר אפילו אם היו יראים וחרדים, הלא אין שום נאמנות לבעלי העסקים, וקל וחומר שהרבה המה מהירודים, ורבה העוובה בקרב הארץ, וגברו בעלי זרוע, ואימתם מוטלת על הבריות, ובפרט שהכל נעשה בכמות רב בסיטונות ובמהירות, וסומכים בכל דבר על היתרים של הפסד מרובה ושעת הדחק וכו' והרבה אף בלי היתר, והחויב הי' שהרבנים אשר יש להם על כל פנים קצת דמיון לקהלות הישנות, שיסדרו שיהא להם יד בכל עניני חיי הנפש, ויעמדו על המשמר לדאוג על כל פנים עבור קהילתם, ועל ידי כן יתחזק כח הכשרות להכלל כולו, ובאמת הי' מציאות לזה אם יתחזקו הרבנים על עמדם ולעשות בענין זה מה שביכלתם, ואין שום ספק שיצליחו בשליחותם, כי במצב של היום הירידה מיום אל יום וכל אחד עושה ככל הישר בעיניו, עכ"ל, עיין שם עוד.

הוראה ואזהרה לאפרושי מאיסורא ממרן גאב"ד קאשוי שליט"א

רפאל בלום

ראב"ד דק"ק קאשוי יע"א בעדפארד היללס, ניו יארק יע"א
 ב"ה, יום י"ג מדות של רחמים תשמ"ג לפ"ק פ' האזינו
 שלו' וברכה לכבוד כל תלמידיי החביבים הע"י
 אחדש"ה אודות שנשאלתי כמה פעמים, מענין בשר
 בהמה שיש מערערס, שאין החלב מנוקר כראוי.
 הנה כפי שראיתי בעצמי, בשבוע זו, במעמד מנקרים
 מומחים, נתברר כי בעו"ה, שהבשר שקנו בשבועות אלו,
 מחנויות המוחזקים להיותר טובים ומהודרים, אינם מנוקרים
 כראוי, שנשאר עליהם חלב דאורייתא, וגם מחלק האחוריים
 הי' שם עם החלב שלהם, בדברים שאינו תלוי במנהג או
 מחלוקת כלל ואסור מן התורה לכו"ע. על כן אבקש שלא
 לאכול שום בשר בהמה, כלל וכלל לא, עד שיתוקן הכל
 בשלימות בע"ה, עפ"י דת תודה"ק.
 ה' הטוב ישלח לנו ברכתו להוושע בגמח"ט בתוכ"י ושנת
 גאולה וישועה א"ס.

ולראי' בעה"ח

הק' **רפאל בלום**

ב"ה

קהל יסודי התורה שה"פ קלויזענבורג

בהוראת ה בד"צ לאפרושי מאיסורא באנו לפרסם לרבים
 המכתבים שנדפסו בחוברת שנשלח לידינו אודות מצב
 הניקור באמריקע: וויליאמסבורג, בארא פארק, מאנסי,
 ועוד. ואזהרה מביד"צ דקהילתנו שלא לאכול בשר עד
 שיסודרו הדברים בכל.

ב"ה

ביד"צ דקהל יסודי התורה שה"פ קלויזענבורג

למנהלי הקהלה הע"י,

מטעם זה נהגו הבעש"ט ותלמידיו לבדוק את חלף השחיטה וגם העמיד "שוחטים מאנ"ש" בערים בהם היתה השפעה של החסידים על הקהילה, הכל בגלל הפחד מפני השבתאים ואנשי פרנק.

השבתאים סברו, שמצוה לאכול מאכלי טריפה, ה"דאנמעס" (השבתאים) אמרו, כי 'אכילת פיגול' ו'מאכלות אסורות' מהשלושים ושש כריתות, שהיו בעיניהם כמו 'מצות עשה'.

גם ידוע הקשר בין מעריצי ברובי, הראש של השבתאים בסלונקי וקיצוני השבתאים בפודול'יכא.

כדי להסיר מכשול הננו בבקשה לפרסם לאנשי קהלתנו המכתבים הנוגעים לענין ניקור חלב החמור ולהזהיר שלא יבואו למכשול ח"ו עד שיסודרו הענינים בכל.

וע"ז באנו על החתום ד' עשי"ת תשמ"ג לפ"ק

אהרן יודע ווילנער - אהרן ווידער - אפרים פישל הערשקאוויץ
לחומרת הדבר שרח"ל גורם לטמטום הלב ומקור לכל פירצות
הדור רח"ל הוא מאכלות אסורות, חתמתי גם אני שמי להמנות על
העומדים על המשמר בדרך אבוה"ק זי"ע ועכ"י.

מקום החתימה

יקותיאל יהודה מרודניק

(כ"ק אדמו"ר [שליט"א] מצאנז-קלויזענבורג)

α

(א) ראה: ג. שלום "ברוביה ראש השבתאים בשאלוניקי",
ב"ציון", שנה ו', בפרט בעמודים 136-137. גם ג. שלום:
"התנועה השבתאית בפולין", "בית ישראל בפולין", כאך ב',
בפרט בעמודים 56-76.

לח הבעל שם טוב והשחיטה

גם אנשי פרנק בפולין, צאצאי השבתאים, שחטו להכעיס טריפה, כדי להביא את המשיח על ידי עבירות.

באירוע בלאנקצארן, התוודה אחד המקורבים לפרנקיסטים שאכל טריפות וחשב שעשה "מצוה", בין שאר העבירות שעבר במזיד...¹²⁰

גם בחרם שנערך בבראד נגד הפרנקיסטים בשנת תקט"ז (1756) נאמר בפירוש ש"החשוד באמונה הכוזבת (פרנק), לא יהא שוחט ובודק, אם לא ידוע כי עזב את דרכו הרעה של אנשי כת שבתי-צבי ועשה תשובה במשך שנה תמימה...¹²¹

ומכיון שהתנועה החסידית היתה שיטה חדשה בחיים היהודיים, חששו המתנגדים מהשוחטים החסידים, אולי נתערבבו ביניהם מהשוחטים השייכים ל"כת" הפרנקיסטית...

מאידך, לא סמכו מנהיגי החסידים על השוחטים הכלליים, ורצו שוחטים משלהם, שישחטו עם כוונות על פי קבלה, כדי לתקן את הנשמה המגולגלת בבהמה או עוף וזקוקה לתיקון, כאמור לעיל.

גודל המורא והפחד של החסידים מהשבתאים והפרנקיסטים אפשר לראות מסיפורים שונים. בספר "שבחי הבעש"ט" באות קמד כתב:

(כב) מ. באלאבאן: "לתולדות התנועה הפראנקית", עמוד 120.

(כג) "פנקס ד' ארצות", הוצאת י. היילפרין, עמוד 417.

"שמעתי מהרב דקהלתינו, שפעם שלח הבעל שם טוב להודיע בוטשאטש, שהשוחט שלו הוא מן כת שבתי צבי ימח שמו, והוא מאכילו טריפות. כי לאחר שהשוחט מראה להרב דבוטשאטש את הסכין עושה בו השוחט פגומות, שמכה בסכין על קורנס (פטיש) כדי לפגמו, ובדק אחריו הרב מבוטשאטש וכן היי".

בקהילה אחרת, התוודה השוחט לפני הבעש"ט, שמעולם לא בדק את הריאה של הבהמה.

בספר "שבטי הבעש"ט" אות רז, מסופר מעשה נורא:

פעם אחת בנסיעת הבעל שם טוב, נתאכסן אצל הרב דקקהילה על דעת שיהיי שם שבת. אמר הרב מהקהילה לאשתו: תדעי איך לכבדו להבעל שם טוב כי איש גדול ומפורסם הוא. אמרה אשתו לבעלה הרב: הלוא קנינו בעזרת השם בשר, נבחור מהם כל נתח טוב לכבוד האורח. כשהלכה לראות הבשר לא מצאה כלום, וממש נשבר לבה בקרבה מחמת זה, והלכה לשכנתה לראות אולי תוכל ללוות ממנה בשר עבור הבעל שם טוב, וגם שכנתה לא מצאה כלום מאשר הכינה, והלכה גם לשניי ולא מצאו כלום. ולא ידעו למה נעלם פתאום אצלם כולם הבשר וכנראה היי זה מהשמים שלא יכשל הבעל שם טוב בבשר כדלהלן. ותתייעץ עם בעלה, מה לעשות שיהיי בשר עבור הבעל שם טוב לשבת. והנה בתוך כך ראתה והנה השוחט דמתא עובר לפניחלון, וקראו לו ותספר לו האשה צרת לבה מכל אשר עבר עליי, שנעלם אצלה בשר, וגם לא מצאה בשר בשום מקום. ויאמר השוחט: הלוא זה שנים או שלש שעות ששחטתי בן בקר רך וטוב, ואביא לכם לשבת מהבשר הזה ששחטתי.

וישמע הבעל שם טוב דברי השוחט, ויען הבעל שם טוב ויאמר להשוחט: אני אוהב מאוד לאכול הראש אם אפשר לו שיביא לכאן הראש בשלימות, וינקר אותו בכאן. ויאמר השוחט: טוב הדבר. ויקם השוחט וילך בזריזות ויביא את הראש לביתה רב. התחיל הבעל שם טוב לדבר עם השוחט: העולם אומרים, שיש איזה הבחנה וחילוק בשיניים של בהמה להבין אם הבהמה כשר, תכניס ידך בפה הראש ותבחין נא לספור כמה שיניים ישנן שם בבהמה. ופתח השוחט פי הבהמה ונתן ידו לתוכה לספור את השיניים, ומיד דחקה ראש הבהמה את ידו שלא יוכל להוציא את ידו משם, והבהמה דוחקת את ידו עם שיני' מאוד, עד אשר לא יוכל השוחט לסבול הכאבים. ויזעק מאוד! ויאמר לו הבעל שם טוב: מה לך כי נזקת, והלוא אין בה רוח חיים? ויאמר השוחט להבעל שם טוב: הלוא זה כואב לי! ויזעק הבעל שם טוב עליו: רשע! תן תודה והתוודה על חטאתך! והתוודה על חטאו, שמעולם לא בדק שום ריאה, רק את אשר ירצה יכשיר ואת אשר ירצה יטריף. ואמר השוחט להבעל שם טוב שרוצה לעשות תשובה. וצוה הבעל שם טוב שהראש יניח לו להוציא ידו, ונתן לו הבעל שם טוב סדר תשובה חמורה על זה, עכ"ל.

ועיין בספר "אמונת צדיקים" אות י"ג שהביא מעשה זו בנוסח אחר, עיין שם.

השור דוקר להשו"ב את ב' עיניו

עיין במנח"י בלק"י סי' ל"ט סקל"ב, שהביא מעשה שהי' בזמן הישועות יעקב שהי' שם שו"ב אחד שלא רצה

לעשות בדיקת חוץ והסתפק רק בבדיקת פנים, ואף אחר שהזהירו הגאון הישועות יעקב לא השגיח על דבריו. למחר כשהביאו את השור לשחיטה, קפץ פתאום ממקומו ודקר להשו"ב את עיניו, והי' לאות שנענש מפני שלא רצה לראות את הריאה בחוץ אם כן אינו זקוק לבי' עיניו, עיי"ש.

הבעל שם טוב הכניס שוחטים "שלו" בברדיטשוב, בשדה-לבן ובערים נוספות, ובמקומות שלא הי' אפשרי להכניס שוחטים שלו, נהג לבדוק את החלף לפני השחיטה.

אבל בערים מסויימות לא הסכימו לכך, ובחרם של העיר בראד משנת תקל"ב (1772) אכן נאמר: "כשיופיע אורח לקהלתנו, ולא יסכים לאכול משחיטת השוחטים הקבועים בעיר – על בעל הבית להודיע להנגיד פרנס החודש להדוף ולגרש האיש מן העיר" כד.

זה הי' טעם המחלוקת בין החסידים למתנגדים בקשר לשוחטים. (ראה עוד באריכות בזה בחלק ב') היו סיבות כלכליות ביחד עם מניעים דתיים.

ראשי הקהל ביחד עם הרבנים חששו מפני השתלטות על השוחטים וגם חששו מפני שוחטים שבתאים ופרנקיסטים.

מנהיגי החסידות, מאידך, ניסו לעזור לשוחטים הנרדפים על ידי תקיפי הקהל והרבנים, וגם הם פחדו מפני השוחטים השבתאים והפרנקיסטים.

מב הבעל שם טוב והשחיטה

תלמידו של הבעל שם טוב, רבי יעקב יוסף מפולנאה, מתרעם על הרבנים ומבכה את מצב השחיטה שהתדרדר בזמנו.

ואלו דבריו כה: "בדורות קודמים היו הרבנים יראי-שמים והיו נוהגים לבקר בכפרים לשם שמים. בימי חנוכה וביומי דפגרא היו נוסעים לבקר בכפרים ללמד את היהודים ללכת בדרך הישרה הן בחילול שבת ולפקח על השוחטים (הן בענינים של חילול שבת והן להשגיח על השוחטים) ולא נהנו מיהודי הכפרים אפילו פרוטה... ואילו בדורות שלנו, נוסעים הרבנים לכפר 'אך ורק בכדי לקבל מתנות...' "

ובמקום אחר מבכה בעל "התולדות" כו, ש"הכל שוחטין, אפילו אלו שאינם בקיאים בהלכות שחיטה...

וכן שמעתי מחכם אחד כי עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך לפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק כל עצמו ללכוד את היחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר אחת מסטרא דילי, המאכיל טרפות לרבים, וכולם נלכדים ברשתו עבור זה. וכן השליח ציבור שהוא סרסור בין ישראל לאבינו שבשמים להוציא רבים ידי חובתן, ורבותינו הזהירו (תענית טז).

כה) "תולדות יעקב יוסף", פרשת צו.

כו) פרשת נשא.

כז) זה ש"בעל התולדות" שמכנה את השוחטים "מסטרא דיליה" מפרש ד"ר ח. שמערוק שיתכן וכוונתו של "בעל התולדות" על השוחטים הקשורים בחשאי לתנועה השבתאית.

בפוסקים ראשונים ואחרונים, שיהי' השליח ציבור המובחר שבעם, ולא כן עתה שבוחרין הגרוע שבעם כנודע, ואין להאריך בזה. ובוודאי צריך לעשות כמו שכתב הרמב"ם (פרק ו' מהלכות דעות הלכה א'), עד מי יתנני מלון מדבר וכו' יעויין שם.

השוחטים שהחסידיים העמידו בערים ועיירות שונים שהיתה להם השפעה, הורידו מעל צווארם את העול מלשלם מיסים מסויימים לועד הקהל ולשמשי העירכה.

הקהל חתם הסכמים עם השוחטים לשלם מיסים מסויימים. כך ישנו הסכם של "פנקס קהלת פוזנא", משנת ש"ץ (1630), בין הקהל לשני שוחטים, שעל השוחטים לשלם שמונים "גדולים" כל שבוע לשמש.

ב"פנקס דובנא", מהשנים תקמ"ט-תק"ן (1789-1790), אנו מוצאים, ששני שוחטים שכרו מהקהל את הזכות לשחוט בכפרים סביב העיר עבור 16 זהובים לשבוע.

הקהילות שהחזיקו בזכויות להעמיד שוחט בעיירה הסמוכה, כי שאנו רואים מההסכם שנחתם בין קהילת שניפישאק, בשנת ת"ס (1700), לקהילת ווילנער, לא הסכימו לוותר על זכויותיהם כט.

התנועה החסידית הורידה, על ידי שיטתם החדשה והמהפכה נגד התקיפים וראשי הקהל, את ההגבלות שהקהל והרבנים הערימו על השוחטים העניים. לכן אנו

כח) ראה שמערוק שם, עמודים 51-52.

כט) ראה: ישראל קלויזנער, "תולדות הקהילה בוילנא", חלק א' עמודים 148-149.

מד הבעל שם טוב והשחיטה

מוצאים בין החסידים הראשונים, חסידיו של הבעש"ט, מספר רב של שוחטים.

* * *

אולם המאבק נגד החסידים על כך שהנהיגו להשתמש בסכינים מלוטשים, התלקח מאד רק אחרי פטירתו של הבעש"ט.

שתים עשרה לאחר מכן, לאחר פטירתו של רבי ישראל בעל שם טוב זי"ע, מוזכר בחרם של בראד משנת תקל"ב (1772), שמחרימים את החסידים, על כך שהם משתמשים בחלפים מלוטשים.

גם הגאון רבי אברהם קצנלנבויגן מבריסק, יצא בתוקף, במכתבו לרבי לוי יצחק מזשליכאוול, נגד זה "שהחסידים משתמשים בסכינים מלוטשים ומסרבים לאכול משחיטתם של שאר השוחטים, המשתמשים בחלפים שהיו כשרים מדורי דורות. ובנוסף לכך, הסכינים המלוטשים הם כל כך חדים, עד שהם נפגמים ברגע שנוגעים בעור הבהמה, ושחיטתם שחיטת נבלה. ותירוצם שבודקים את החלף לאחר השחיטה, אינו כלום, כי באם אכן מוצאים פגם בחלף אזי הבהמה טריפה ואינם חסים על ממונם של ישראל..." לא.

(ל) מי שנתפרסם לאחר מכן בשם "הרב מברדיטשוב" (לא) המכתב התפרסם על ידי דובנאו ב"דביר", ברלין, תרפ"ג, עמוד 295, ולפנינו ציטוט מהמכתב.

הרב אהרן וורטהיים מוכיח בספרו "הלכות והליכות בחסידות"^{לב}, שמכתב זה מהרב מבריסק, שנכתב בוורשה בתאריך ה' תמוז תקמ"ד (1784), הוא מתון בהרבה מהחרם שיצא נגד החסידים בבראד, בשנת תקל"ב (1772).

כאן מדובר אך ורק על כך שהשוחטים החסידים אינם חסים על ממונם של ישראל וברצונם להתפאר "שהם מדקדקים במצוות יותר משאר היהודים". אבל אותו גאון מבריסק פירסם שלוש שנים לפני כן, בעת היריד בזעלווע, ביום ה', ב' אלול, תקמ"א (1781), כרוז לכל הקהילות היהודיות, ובו נכתב כי השחיטה החסידית היא שחיטת נבלה, "צריך להכניס את כל החסידים בחרם, אסור להשתמש בכליהם... כי הם שוחטים בסכינים מלוטשים... וכל ירא ה' צריך להתאזר ולצאת במאבק נגד העדה הזאת... אנשים ריקים ופוחזים תלמידי.... הבעש"ט עוכר ישראל... יש להחרימם ולעוקרם מן השורש, כי שקץ הם... ויש לעקור עבודה זרה זו ממקומה, לשרופה ולפזר את האפר לכל עבר"^{לג}.

הגאון מבריסק מתרעם על מנהיגי וילנה והורדנה, על כך ששכחו להזכיר בחרמות, האיסור להשתמש בחלפים המלוטשים.

גם הנציגים היהודיים של סלוצק, שהיו ביריד בזעלווע, התרעמו על כך שבחרמות של ווילנא והורדנה

לב) עמוד 201.

לג) שם, עמוד 204.

שכחו להזכיר את החלפים המלוטשים ופירסמו בעצמם חרם על כך ²¹⁰.

מכל החרמות שנערכו ביריד בזעלווע ניתן ללמוד, שבחרמות של וילנה והורדנה אין זכר לסכינים מלוטשים. בנוסף לכך, באותו קיץ של שנת תקמ"א (1781) נשלחו שני מכתבים מוילנה. האחד חתום על ידי הגאון מוילנה והשני על ידי בית-דין עם עשרים חתימות אחרות, ולא מוזכר כלום אודות סכינים המלוטשים.

יתכן, שבתקופה ההיא לא השתמשו החסידים עדיין בסכינים מלוטשים, וגם כאשר יחידים מהשוחרטים החסידים כבר התחילו לשחוט בחלפים כאלה, עדיין לא הי' נפוץ הדבר בין החסידים, ובפרט בליטא, לכן לא הזכירו זאת בהחרמות דוילנא והורדנה.

לפי המסורת החב"דית הי' רבי שניאור זלמן מליאדי זה שהנהיג את הסכינים המלוטשים ²¹¹. אולם כשיצא החרם בבראד, בשנת תקל"ב – 1772, הי' רבי שניאור זלמן עדיין אברך צעיר, ולא מסתבר שהוא הי' אז בר סמכא להנהיג מנהג חדש בשחיטה.

יתכן שהמנהג להשתמש בסכינים מלוטשים כבר הי' נהוג בימי הבעש"ט על ידי מקובלים ועל ידי הבעש"ט עצמו ותלמידיו. ומכיון שלבעש"ט היתה השפעה בבראד והסביבה, מיד לאחר התגלותו, הזכירו לו בחרם של בראד משנת תקל"ב את דבר הסכינים המלוטשים,

(לד) מובא בספר של טייטלבוים "הרב מליאדי", עמוד 210,
מצוטט מספרו של ורטהיים, עמוד 202.
(לה) ראה: הילמן, "בית רבי", עמוד 32.

אולם באיזורי הדרום הונהג השחיטה לאחר מכן על ידי רבי שניאור זלמן מליאדי.

המנהג לשחוט בסכינים מלוטשים הופץ כל כך במדינות פולין, ליטא ורוסיה, עד שכאשר יצא האיסור, בשנת תקנ"ז (1797), האיסור האחרון על החלפים האלה מ"קהל גוברנסקי מינסק", לא הי' עיר אחת במדינות אלה, שלא הונהג בה השחיטה בחלפים המלוטשים.

גם הרבי רבי שמלקי מניקלשבורג, כששמע אודות החרם של שנת תקל"ב, כתב מכתב לקהילת בראד, בה הוא מוכיח שהמנהג לשחוט בסכינים מלוטשים כבר הונהג מזמן בכל מדינת אשכנז (דייטשלאנד) ו... הכפישו את שמם של השוחטים ללא כל סיבה, ו"כל הפוסל במומו פוסל" ⁸¹.

גם הרב מליאדי כתב מכתב, בה הוא מבאר את ענין החלפים המלוטשים, ומצטט את דברי הגאון רבי חיים מוולוז'ין, שאמר בשנת תקס"ג (1803), שאין שום איסור בסכינים המלוטשים... ובכל מדינות אוקריינה, קליין-פולין, פודולי' וברוב מדינות וואהלין אוכלים מהשחיטה של סכינים מלוטשים, וגם בגרויס-דובנע, שאינם "מאנשי שלומינו כלל", וגם בארץ ישראל והרבה מן הספרדים משתמשים עם חלפים מלוטשים.

ובכדי לא לעורר כעס אצל המתנגדים, שאמרו בשמו שאסר את השחיטות של השוחטים המתנגדים, כותב הרב מליאדי, ש"לא הוצאתי שם רע חלילה על עשרות

לו) "שמן הטוב", פיטרקוב, תרס"ד, עמוד 81.

מח הבעל שם טוב והשחיטה

אלפי יהודים, ויעיד עלי אבינו שבשמים ויעידו עלי כל אלה הקרובים אלי, שאינני נזהר ולא נמנע מלהשתמש בכליהם" ^ז.

כדאי להזכיר שבגלל ענין השחיטה פרץ מחלוקת בין החסידים והספרדים בצפת, בעת שהרבי רבי מנחם מענדל מוויטבסק עלה ביחד עם שלוש מאות חסידים בשנת תקל"ז (1777) לארץ ישראל ^ח.

הרבי רבי מנחם מענדל מוויטבסק נאלץ להעתיק את מגורו מצפת לטבריה, כי לא רצה לאכול משחיטתו של הפקיד הספרדי מצפת. אמנם לא ברור ממכתבו של רבי מענדל, אם המחלוקת פרצה אך ורק בגלל הסכינים המלוטשים, או גם בגלל זה שדעתם של החסידים היתה שהשוטט הספרדי אינו ירא שמים...

כפי הנראה, התפשט המנהג לשחוט בסכינים מלוטשים, בכל מדינת פולין והערים מסביב.

ח. שמערוק מביא בספרו ציטוטים ממשכיל בשם חיים מאלאגא, שהי' בן דוד של המשכילים יוסף פערל ומענדל לעפין, והוא מספר בצחוק, שרבי זאב וואלף מטשארנא אסטרא הי' זה שהפיץ את הסכינים המלוטשים בסביבתו.

ש. דובנאו מביא גם, במכתביו ב"העבר", ובמכתב משקלוב משנת תקמ"ז, שרבי אייזיק זאסלאווער(?)

לז) "בית רבי" חלק א' דף מ', א.

לח) ראה: א. י. בראווער, "לקורות ישוב החסידים בארץ ישראל", ירושלים, תרפ"ד.

מסתובב באיזורינו (רייסן), עושה מנינים לעצמו עם שוחט משלו ועם חלף הנקרא "גאל-מעסער" (כוונתו לסכין מלוטש).

המחלוקת סביב החלפים המלוטשים דעכה לאחר שמייסד שיטת חב"ד בחסידות, רבי שניאור זלמן מליאדי, פירסם ב"קונטרס אחרון" שלו ושאלות ותשובות שלו, והתיר את הסכינים המלוטשים על פי דין. שאלות ותשובות אודות השוחטים החסידים וסכינים מלוטשים נמצא גם בספר "דרכי תשובה" יורה דעה ^לא.

בעקבות העמדת השוחטים בעיירות שונות התעוררו מחלוקות בין החסידים גופא של אדמו"רים שונים. ישנם מכתבים של אדמו"רים, הכותבים על "השגת גבול" של שוחט אחד שמשיג את גבול השני ^מ.

כפי שניתן לראות, נמשך המאבק של המתנגדים נגד החסידים בגלל הסכינים המלוטשים זמן רב. בתחילה נדרשו השוחטים החסידים לתת שבועה, שישמעו להוראות הקהל ולא יעלימו את ההכנסות שמקבלים

לט) סימן י"ח, מ'.

מ) ראה ספר "דעת קדושים" מהגאון מברשאג, סימן א' סעיף צ"ו, שמביא שלושה מכתבים מהצה"ק מר' יעקב שמעון משעפיטיווקע, משנת תקמ"ד - 1784; מר' אברהם יהושע העשל מאפט, משנת תקפ"א - 1821; ומר' משה צבי מססאוווראן, משנת תקפ"ח - 1828. גם נדפסו אודות ענין השוחטים, שלושה מכתבים ב"עשר אודות" מהרבי ר' הרשלי זידיטשאווער.

מהשחיטה מחוץ לעיר (בכפרים). שבועה כזאת דרשו מהשוחטים החסידים עוד בשנת 1886, במינסק ^{מא}.

מכך ניתן ללמוד, שהמאבק נגד השוחטים החסידים לא הי' אך ורק בגלל "סכינים מלוטשים", אלא בגלל העובדה שהשוחטים לא הכניעו עצמם להוראות הקהל והעיזו לצאת נגד התקיפים ונגד ה"קאָראָבקע" (מס) שראשי הקהל שמו על השחיטה, וזה גרם לכך שהקצבים הוכרחו להעלות את מחירי הבשר הכשר, והמון עם היהודי לא רצה לסבול את זה. השוחטים החסידים, בזמן הבעל שם טוב ואחריו, שחטו על אחריותם, מבלי להודיע על כך לרב והקהל, וזה גרם להוזלת מחירי הבשר הכשר...

עם הזמן, כשהשפעת החסידות התפשטה על רוב הערים והעיירות של פודולי, אוקריינה, גליציה, פולין וואהלין, וחלקים של ליטה, התחילו להשקיט את המחלוקת, הורידו את כל הדרישות, בהותירם דרישה אחת שעדיין עמדו עלי' בתוקף, במקומות שהמתנגדים עדיין שלטו שם, כמו במינסק, שהשוחטים החסידים יתנו שבועה, שישמעו להוראות הקהל ולא יעלימו הכנסות מהשחיטה מהכפרים או משחיטה פרטית בלי ידיעת הקהל. אולם עם הזמן גם דרישה זו לא החזיקה מעמד והשחיטה בסכינים מלוטשים הוכרה רשמית בין יהודי פולין ורוסי'.

הצדיק הקדוש רבי נתן אדלער זי"ע במלחמתו הגדולה להביא משיח

בספר דרך הנשר מובא מהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער, שעיקר עיכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטריפות ואם יתקנו זאת יבא תיכף ומיד ממש, ואעתיק מה שכתב שם ממקצת מספר "האבי"ב" [ראשי תיבות אחינו בני ישראל בגולה] מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: **ר' נתן אדלער ותלמידו ר' משה סופר מפרעשבורג מקובלים בנסתר, ר' נתן אדלער רצה לפסול השוחטים דפראנקפורט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחי' וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הסמ"ך מ"ס העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברוח.**

וזה היה סוד ירידת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמז על זה: **ב"זע"ם" תצער אר"ז, ראשי תיבות: זביחה עירובין מקוואות.**

הבעל שם טוב הקדוש זי"ע ראה ברוח קדשו מה שיהיה הנסיון האחרון בעקבתא דמשיחא:

הבעל שם טוב הק' זי"ע שומע במתיבתא דרקיע ש"מקוה" ש'חיטה וע'ירוב הם יסודי הדת שהעולם עומד עליהם

שמעתי שתלמידי הרבי ישראל בעל שם טוב זכרוננו לברכה היו יושבים ביחד ומתווכחים איזהו הדבר העקרי שראש ומנהיג הדור צריך להשגיח עליו. יש מהם אמרו שהעיקר הוא להשגיח על הזביחה שיהיה השו"ב ירא שמים, וכן בכל שאר ענינים

השייכים לזה כי חס ושלוש מאכלות אסורים מטמטמים את הלב.

ויש שאמרו עירובין הוא העיקר כי הלכות שבת כהררים התלויים בשערה (חגיגה דף י' עמוד א') והאיסור חמור מאוד.

ויש אמרו מקוה היא העיקר להשגיח שהמקוה תהיה כשרה בלי שום חשש, כי אם יסוד בנין האדם הוא חס ושלוש בלי כשרות קשה לו מאוד להתגבר על הרע רחמנא ליצלן.

ואחר זה אמר להם מרן הרב ישראל בעל שם טוב זכרוננו לברכה בזה הלשון, תיתי לי כי בעת הזאת פלפלו גם כן במתיבתא דרקייע^מ איזה מהם עיקר ואמרו כמר וכמר. והסימן הוא במקרא (חבקוק ג') בזע"ם תצעד ארץ^מ ראשי תיבות "זביחה^מ", "עירובין^מ", "מקוה^מ", כל אלה הם יסוד הארץ. עכ"ל.

(מב) ראה שאלות ותשובות מן השמים, (סימן ה', הובא ברדב"ז סוף ח"ה).

(מג) (ספר חבקוק פרק ג' פסוק י"ב) בזע"ם תצעד ארץ באף תדוש גוים. ראה רש"י חבקוק (פרק ג' פסוק י"ב) וזה לשונו: "בזע"ם תצעד ארץ" - לגרש שבעה עכו"ם. ובמצודות דוד שם פירוש: תצעד ארץ - רמסת יושבי הארץ.

(מד) ז'ביחה: ידוע דרשות הרבים הוא מעלמא דפירודא הסטרא אחרא, ורשות היחיד הוא רשות הבורא עולם סטרא דקדושה כנסת ישראל, (ראה בתיקוני זוהר (דף ס"ט עמוד א'), דרשות לחם שלמה לשמחת תורה דרוש ע'), וכו', וראה מה שכתב בעל "תולדות יעקב יוסף" (פרשת נשא בד"ה העולה) וזה לשון קדשו: עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דיליה המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו ברשתו, עיי"ש.

הצדיק הקדוש בעל דברי חיים זי"ע מגלה לנו סודות נוראים וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פיגול, יצאו מן הדת לערך ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבואר בשאלות ותשובות "דברי חיים" (נורה דעה חלק א' סימן ז') שאין עבירה כמאכלות אסורות שמטמטס הלב הישראלי, ובעונותינו הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהילות בארץ לוע"ז שאכלו ונתפטמו

ועל ידי זה מעבירים על הדת ונעשים אפיקורסים כמו שכתוב הדברי חיים בשו"ת (יו"ד חלק א' סי' ז') כותב שעל ידי שוחטים שהיו קלים, הרבה קהילות התקלקלו בגרמניה, ועזבו את דרך היהדות רח"ל (עיין שם באריכות).

מה) ע"רובין: ראה בתיקוני זהר (דף ס"ט עמוד א'). ראה עוד מה שכתוב הצדיק הקדוש רבי שלמה זלמן עהרענרייך זי"ע משאמלויא (בעל שאלות ותשובות דרשות לחם שלמה): וכן יתאמץ כל אחד ואחד במסירות נפש שלא יפריעו חס ושלום העירוב שעשינו ברוך השם על צד היותר טוב, והארכת ביאור הטובה הרבה של העירוב וכוונתו לעשות מרשות הרבים רשות היחיד הוא רשות הבורא עולם סטרא דקדושה כמבואר בספרים הקדושים, וכו'. ראה אוהב ישראל (לחג השבועות). ראה עוד באר מים חיים פרשת יתרו, ועיין עוד סדורו של שבת שורש ב' ענף א' בענין זה).

מו) מ'קוה: צריך לטבול בערב שבת קודש לברוח מרשות הרבים אל רשות היחיד יחודו של עולם: ראה בספר הקדוש באר מים חיים (פרשת בהעלותך), ראה עוד תיקוני זהר (דף ס' עמוד א'), רעיא מהימנא (השמטות דף רס"ד עמוד ב'), רעיא מהימנא (במדבר פרשת פנחס דף רמ"ב עמוד א'), תיקוני זהר (דף כ' עמוד א'), תיקוני זהר (דף ס"ו עמוד ב'). ועל כן הצדוקים האלו הכשילו במקוואות פסולות להכעיס. [ראה רש"י בראשית י"ג, י"ג, עה"פ: ואנשי סדום רעים וחטאים לה' מאוד].

בנבילות וטריפות על ידי השובי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש דבריו החוצבים להבות אש).

אין היינטיגען דור וואס אויף יעדען שטיקעל בהמה פלייש וואס מיר עסען, שטייען 70 רבנים גדולי ישראל און שרייען נבילה טריפה חלב ודם, נו איז דען א וואונדער פארוואס דער דור זעהט אזוי אויס. עס איז דאך מצא מין את מינו וניעור! (ראה בכורות דף כ"ג ע"א. כלי יקר בראשית פרק א' פ' ו'. שם, במדבר פ' ה' פ' יז).

וז"ל: רעיא מהימנא: כתיב בי' במשיח (זכרי' ט' ט') "עני ורוחב על החמור", ענ"י איהו תמן בסימן ע'ירובין נ'דה י'במות, ושאר מתניתין בכלל ולא איתקרי תמן מלך עד דרכיב בסוסיא דיליה כנסת ישראל. (רעיא מהימנא ריש פרשת כי תצא).

אכילת חלב מביא את האדם לכפור באלוקי ישראל כמו שראינו אצל שבתי צבי ימח שמו וזכרו

ובנוסף לזה נביא גביית עדות מבית דין הגדול שבירושלים - איך ששבתי צבי לקח מנין והאכיל אותם **חלב הכליות שהיא איסור כרת** ועשה על זה הברכה **ברוך אתה ד' אלקינו מלך העולם מתיר אסורים**, כמו שמובא בספר תורת הקנאות לרבינו יעקב מעמדין זצ"ל והיא קבוצת מאמרים וכתבים נגד שבתי צבי ומתי סודו, נדפס באמסטערדאם תקי"ב. ונדפס בדפוס צילום בירושלים תשל"א ע"י הוצאת מקור, וז"ל:

טופס קבלת עדות בירושלים תוב"ב: במותב תלתא בי דינא כחדא הוינא, ואתא לקדמנא החכם הכולל מהו"ר משה חביב איש ספרדי והעיד בתורת עדות (בלשוננו), וז"ל בלה"ק: אני מעיד שמפורסם הדבר בין תלמידי חכמים בירושלים וחברון, ששבתי צבי תר"ו קודם שהמיר דתו,

האכיל חלב כליות לעשרה מישראל, גם צוה להם להקריב פסח בחוץ לארץ והאכילם כסדר אכילת פסח, גם עשה ברכה על אכילת חלב בזו הנוסחא, ברוך אתה ה' מתיר אסורים, וגם שמעתי דבר זה מאדם אחד בעל תורה גדול שעשה גם כן דבר זה ואחר כך עשה תשובה, גם שמעתי שבשנת תכ"ה גילה שבתי צבי על עצמו שהוא משיח בן דוד..... עוד שמעתי מהחכם הכולל הרב אברהם יצחקי אב"ד ור"מ דספרדים בעיה"ק ירושלים תוב"ב, ששמע מרבו הגדול החכם הכולל מהור"ר משה גלאנטי אומר, מתחילה לא הייתי מבזה לשבתי צבי ימח שמו וזכרו, אף על פי שלא הייתי מאמין בו, רק אחר שראיתי כתב יד של שבתי צבי ימח שמו וזכרו שכתב לכאן לאחד שהיה מאמין בו, וחתם את עצמו אני הוי"ה אלקיכם שבתי צבי, דהיינו שכתב שם הקדוש ככתיבתו, אחר זה אני מחרים אותו בכל יום ויום, עכ"ל.

אומרים ארור המן אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, על ידי כך היה לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות

איתא במסכת (מגילה י"ב) לכן אומרים ארור המן אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, על ידי כך היה לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות. וכתב בב"ח (אור"ח סי' תר"ע) וזל"ק, בפורים היתה עיקר הגזירה לפי שנהנו מסעודתו, ע"כ נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנהנו מאכילה ושת"י של איסור ושמחה ומשתה של איסור, וכשעשו תשובה עינוי נפשותם כמו שאמרה אסתר "לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים" לפיכך קבעום למשתה ויום טוב לזכור את עיקר הנס. ולכן אומרים ברוך מרדכי היהודי כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, הוא נזהר שיהודים לא יכשלו

במאכלות אסורות, ולכן הוא ישב בשער המלך לשמור
שאסתר לא תאכל אוכל שאינו כשר.

רבינו הבעל שם טוב בא לעולם לתקן השחיטות, שרוב
השוחטים שחטו אז עם סכין פגום, והבעל שם טוב עשה
והתקין סכינים חדשים, והיה מלחמה גדולה נגדו^{מז}.
(עיין שו"ע הרב יו"ד סימן י"ח מה שכתב בזה).

כתוב בספר של ר' יוסף שכטר נ"י, שבבתי הגז
באושפיץ באותו מקום שהרגו ששה מליון יהודים, היה
לפני זה בית שחיטה גדולה ששחטו בהמות לאלפים
ולרבבות לכל מדינת גרמני-ה ושאר מדינות, והמסחר
גדל כל כך, עד שעשו שם ממש על ידי בית השחיטה
תחנה מרכזית לרכבת מיוחדת בסיטונות להביא
ולהוליך בהמות (ובלשונות שלהם קעטיל טרעין KETEL
- TRAIN)

ובאותן הרכבות (וואגאן - WAGON) שלקחו את הבהמות
לשחיטה לקחו במדה כנגד מדה^{מח} את כל היהודים
לשחיטה באותן הקעטיל טרעין^{מט} כידוע, וזרקו את

מז) חבל על דאבדין "ולא" משתכחין, שאין לנו הבעל
שם טוב הקדוש בדורינו שיבדוק הסכינים שלנו. (שמעתי פעם
ביאור על זה, "ולא" סובב על אלו שהם בבחינת לא (כלום) הם משתכחין).

מח) ראה באנציקלופדיה (מערכת אושיוניצים) שהיטלער ימש"ו
הכין בתי הגז ובתי שריפה לשרוף 10 אלפים איש ביום אחד בדיוק
במדה כנגד מדה שהמן רצה לתת לאחשורוש 10 אלפים שקלים
כדי להשמיד להרוג ולאבד טף ונשים ביום אחד, רח"ל.

מט) תודה רבה לחברי היקר שמעון לוי נ"י חבר נאמן
להאוניווערסיטא העיברית בירושלים על שעזר לי בהחקירות
ובתמונות.

היהודים בפנים הטרעין¹ הרבה יותר וגרוע ממה ואיד ששמו שם את הבהמות רח"ל.

וזקן אחד סיפר לי איד שזוכר איד שבעסטרייך עשו מבשר יהודים שניצל ומכרו השניצל הזה לאכול לאנשים^{נא}, ומי יודע כמה יהודים אכלו השניצל הזה שעשו מבשר חבריהם, וזה ממש מתאים למה שכתב השבט מוסר מספר הגלגולים, שאנשים מגולגלים בבהמות, [שבט מוסר פרק ל"ו].

עוד מספר לי ששמע מהרבי מקלונבורג ז"ל שבעל הדברי חיים מצאנו ז"ל כתב בשו"ת דברי חיים" (יו"ד ח"א סימן ז') על גרמניה, ומבאר שם שאין עבירה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעוה"ר ראינו על ידי זה יצאו מן הדת כמה קהילות בארץ לוע"ז [לערך ארבעה מיליאן יהודים רח"ל] שאכלו ונתפטמו בנבילות וטריפות על ידי השוחטים ובודקים הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש). ועל ידי עון השוחטים הקלים היה מלחמת העולמית הראשונה והשניה. (ראה בספר תירוש ויצהר הקול קורא'ס שיצאו אז לאור מכמה בתי דינים בווארשא, איד

(נ) ראה בספר OSHPITZIN מהמחבר ר' יוסף שכטר בדף 215 שבאושפיצין (אשוויטץ) היה מקום שחיטה גדולה מאוד, והיו על יד בית השחיטה שתי בתי חרושת לעורות, גדולים מאוד, שתיכף אחרי השחיטה לקחו את עורות הבהימות מבתי השחיטה הגדולה.

עוד כותב שם שהיה שם רכבת מיוחדת לבהמות (קעטעל טרעין), ובאותו הרכבת לקחו אחר כך את כל היהודים לאושוויץ, והאנשים ששמו בהרכבת היו מאות אנשים ברכבת אחד. (כפי הנראה מהדברי חיים היה כל זה במדה כנגד מדה).

(נא) וכמו שכתוב בשבט מוסר בהמה אוכלת בהמה.

שאכלו ונכשלו אז בשנת כת"ר ובשנת תרס"ו בנבילות וטריפות וחלב דאורייתא ובשר חמורים רח"ל, ותבין). ובקונטרס השחיטה בארצינו הקי' (דף י"ח) כתב בזה"ל: אני מתחיל לעשות לעצמי חשבון הנפש, הלא כמה וכמה אנשים שהלכו לעולמם על ידי פצצות ועוד, וכמה בחורים וילדים ואברכים צעירים רח"ל שנקטפים לא עלינו מהכלל ישראל, ולפי הנ"ל **כולנו השוחטים אשמים בזה"**, **כי הבעיות בשחיטה אצלנו זה באמת נורא ואיום**. הגם שיש לנו רבנים משגיחים שמכשירים הכל, אבל עם כל זה [הם גם כן צדיקים כמו אנחנו והם גם כן עובדים בשביל פרנסה] והאמת הוא שחלק היותר גדול שמה

(נב) אוהביי קוראים! הנסיונות הם גדולות מאוד, והנסיון הזה של השוחט קשה להשיג למי שלא הי' שוחט עדיין, אבל האמת כן הוא כי כל זמן שהשוחט נתנסה בנסיון (ובעשר נסיונות נתנסה בכל יום) מלחמה גדולה ועצומה מתלקחת בתוך תוכיותו, מצד אחד הרגש קדושה שלו כי איך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלקים להאכיל אנשים כשרים ותמימים מרק פיגולים. מצד שני אם לא אעמוד בנסיון - כגון: לשחוט במהירות גדולה ולא במתינות כמו שכתוב בשלחן ערוך נוכחו שנאמר במגילת אסתר "הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה, והמלך והמן ישבו לשתות, והעיר שושן נבוכה". או לשחוט היום אף שאיננו בקו הבריאות, או שלא ישנתי לילה זו בטוב, או שאין לי ישוב הדעת הנצרך לבדיקת הסכין מסיבות דאגות שונות המקיפות - וכן אם נמצא החלף פגום ואם אשליך לטריפה עשרות או מאות עופות, או שאפסיק לשחוט מפני הפסד הרגשה, - הלא הקצב ודאי ישליך אותי החוצה אם יארע כן כמה פעמים, והיאך אפרנס משפחתי הלא טרחתי למצוא פרנסה מתאמת ואחר יגיעה ועמל שהגעתי לזה אמצא עצמי בחוץ, וסוף דבר הסמ"ך מ"ם מסייע להכריע לצד שני כי אונס רחמנא פטרי' ואין לך אונס גדול מזה...

שאנחנו נותנים לאכול בתור כשר גלאט הוא באמת גלאט טריף, כי הסכינים שלנו לפי המצב שלנו שאנו עובדים כמו סוסים וחמורים [כלשון הישבט מוסר' שבהמה שוחטת לבהמה], הם רחוקים מלהיות כשר באמת, ומי מדבר עוד מהבדיקות פנים וחוף מה שהולך שם. [ישנם בארץ רק כמה בתי שחיטות מהחרדים ששם מדקדקים על הסכינים בדקדוק רב, כי הרב המכשיר שלהם הוא ירא שמים ואינו להוט לכסף, והלוואי שהיהודים החרדים היו מדקדקים לאכול רק משם].

[אני אמרתי פעם למשגיח "בודק סכינים" שלנו שהוא חסיד ויזניץ, שאמר על סכין שלי שהיה פגום [ממש], ופסק שהוא כשר!!! ואמרתי לו בשבירת לב מה נענה על זה ביום הדין הגדול והנורא, וענה לי **אתה לא יודע!** אני שואל אותו מה אני לא יודע??? וענה לי: **כי ישנו גיהנום מיוחד לרבנים מכשירים למשגיחים ושוחטים, ומי שאינו רוצה להיות בגיהנום הזה שילך להיות צנחן בצבא!!!** - ולא להיות לא שוחט ולא משגיח, [הרב המכשיר הזה דיבר רק על הרבנים המכשירים השוחטים והמשגיחים באיזה גיהנום שילכו, אבל מה יהיה שם עם האוכלים מהשחיטה הזאת לא דיבר כלל, הלא הכשרות הוא יסוד קדושת ישראל וכמו שכתב הידברי חיים' שעל ידי מכשול שוחטים הקלים במדינות לוע"ז בגרמניה יצאו לשמד 4 מיליאן יהודים רחמנא ליצלן, זאת אומרת שהבעיה העיקרית שלנו שיוורדים מהדת והולכים לשמד²² זה לא אשמת הקיבוצים והכומרים המיסיאנערן של הארץ, האשמה הוא אך ורק השוחטים והמשגיחים עם הרבנים ביחד] ואני השוטה הגדול קיבלתי אז התשובה הזאת, ולא זאת עוד, אלא שאמרתי האימרה הזאת לחבירי וצחקנו ביחד, והצחוק הזה הרגיע אותי עד

שהתחלתי ללמוד בהספר **שבט מוסר פרק ל"ו** ועוד מה שכתוב בענין השוחטים והגלגולים שהוא ממש פחד נורא ואיום, [ואם כל אחד ילמוד פרק ל"ו מספר הנ"ל יפסיק תיכף לאכול בשר, שהוא לא ימצא שוחט ירא שמים, כי איך יכולים להיות ירא שמים בשחיטות הגדולות של היום, שהתנאי הראשון הוא לזרוק את היראת שמים ואת היראת חטא] וכעת אני רואה שזה לא צחוק, אוי ועוד איך גיהנום גדול מאוד מחכה לנו, מי יודע אם נכנס לשם^נ, ואם כן, מי יודע אם נצא משם כלל. ואחר כל זה האם הוא פלא למה שישנם כל כך הרבה פצצות קרבנות ופיצועים ל"ע, האם לא אנחנו אשמים בזה?].

ואחר כל הנ"ל שמעתי בהספד לצעיר אחד שנקטף בשנותיו הצעירות, והרב המספיד צועק **ש"ה צדיק אבד"** למה בגלל ש"**וואין "איש" שם על לב**", וקיבלתי כמו זרם במוחי אוי וויי!!! הלא הוא אומר תיבת אי"ש שהוא ראשי תיבות **ש**וחט **י**רא **א**לוקים, ואיפה אנו השוחטים, איפה היראת שמים שלנו שאנו מאכילים את אחינו בני ישראל בארצינו הקדושה נבילות וטריפות הכל עבור שיהיה לנו פרנסה בדרך כבוד.

והמספידים צועקים שצריכים לעשות תשובה בענין צניעות ועוד, וכל האשמה הוא על הצניעות כביכול שהנשים הצדקניות לא הולכים בצניעות והם אשמים בזה, אבל הם אינם יודעים מי באמת הרג את הנפטר

נד) ולפי מה שכתוב שם כי המאכיל נבילות וטריפות מגולגל לאחר מיתתו בכלב, ואם כן מי יודע אם נזכה להיכנס בכלל לגיהנום, כי להיכנס לשם צריך להיות יחסן גדול, לפי מה שראיתי בספר שבט מוסר, ואודה ולא אבוש, שאם היה אומרים לי ללמוד הספר הזה לפני שהלכתי לעבוד בשחיטה, לא הייתי ממשיך בשחיטה יותר משבוע אחד, כי היה לי אז פחד ה' לנגד עיני.

הזה [הלא] אנו רואים מה קרה אחר כך באושוויץ שהרגו 6 מיליון יהודים, זאת אומרת שעם ישראל הפסידו 10 מליון יהודים, והרבי מצאנו אינו אומר שהלכו לשמד מפני שלא הלכו בצניעות. עוד סיפר לי כעת חסיד בעלז שהרבי הקדוש רבי אהרן מבעלזא זי"ע אמר בעת המלחמה שהיטלער ימח שמו הוא נשמת עמלק שנולד מהשוחטים הקלים הרי אנו רואים ששני הצדיקים הקדושים גילו לנו את הסוד האמיתי שעל ידי השוחטים נהרגו ונשחטו 10 מליון יהודים ואין פוצה פה]. הלא ישראל קדושים הם. איפה היה כל כך הרבה תורה בעולם כמו שיש עכשיו, וכו', ואני צריך לומר כי אנחנו השוחטים הטרוריסטים האמיתיים שגרמו שנרצחו כל כך הרבה נפשות כמבואר לעיל.

שאלה א'

למה משיח לא בא? הלא כתיב "ועמד כולם צדיקים"^{נ"ה}, ואם כן היה צריך לבוא תיכף, למה לא בא? מי מעכב אותו, הלא כולנו מחכים עליו ומוכנים שיבוא תיכף ומיד ממש?

תשובה:

למה משיח לא בא בשנת הכת"ר, שאז היה הזמן לביאת המשיח כידוע?

בספר זוהר דעת דף ס"ג מביא מספר דרך הנשר, (ומובא גם כן בספר שמרו משפט - שיחות דף ע"ב) וז"ל:

כתב בספר דרך הנשר בשם הגאון ר' יצחק ראב"ד ווערבא שהרב הצדיק רבי עקיבא יוסף שלעזינגער ז"ל (חתן הגאון הקדוש רבי הלל מקאלאמיא זצ"ל) כתב בספרו שמרו משפט שבשנת הכת"ר לפ"ק בערב פסח בא לבית חותנו איש אחד מאזיען בשם ר' אליעזר ב"ר שמעון ממדינת טיבעט (שבוא בן יאפאן וחינא) ודבריו הי' רק בלשה"ק ובקשתו הי' מחותנו הה"ק ר' הלל זצ"ל להיות אצלו פסח בלבד, ורק בתנאי זה כי הסדר יעשה הוא בעצמו על שלחן מיוחד לו, והוא יתן לו המצות וצרכי הסדר, ונרצה לו, והי' כן, ולא אכל בליל פסח, כי אם כשיעור כזית מצה כהלכה, ושוב לא אכל כל הפסח עוד מצה, ורק אכילתו הי' מפירות ותפוחי ארץ ולוזים,

(נה) ראה בספר נתיב מצותיך שכתב בשם חותנו הצדיק מוהר"ר אברהם מרדכי מפינטשוב ששמע מפיו של רבינו אלימלך זי"ע שאמר "ינוחו מלחלוק עלי שתי שנים, ואביא משיח וגאולה שלימה.

ולא רצה לקבל שום מתנה, ולא שום ממון ולא צרכי נסיעה, וכו', והדבריי אשר שמעתי ממנו וראיתי אותו בחג, ואכתוב קצת אשר בזכרוני.

הסדר היי בלהבות פלאים כל פסוק אשר אמר בקול היי מתרגם אותו בלשונו אשר לא נודע לנו, ורק איזהו דברי זוהר ומדרשים אשר אזכיר בתוכם שמענו, התפלל בהתלהבות בקולות וברקים לערך ב' או ג' שעות ואח"כ בא לביתו וטעם רק תפוחי ארץ ביצים ופירות וכיוצא בלא בשר ומצה, ולא היי זמן לשמוע ולדרוש ממנו, כי אם בחול המועד וביום טוב דרשתי ממנו על מהותם ומהות תורתם, ואמר לי כי הוא משולח ובא בטעם כמוס על פי מצות הראשים, כאשר אביו הוא גם כן ראש חב"ד, וביניהם הם במספר לערך צ"ו אלפים ב"י תחת דגלם, וסדר הזה עם שרי עשרה שרי חמישים שרי מאות שרי אלפים והם מקיימין המעשרות, וכל בי עשרה ביכלתם להחזיק פרנסת מנהל תלמיד חכם היושב על התורה ועבודה ומלמד עמהם בשבתות ומועדים בקביעות עתים לתוי לפי יכלתם, ראש הנשיאים הוא מקובל ובעל רוח"ק והוא מנהיג הדור על פיו הוא נעשה כ"ד, צדיק מושל ביראת אלקים ולא לבד לשפוט את עדתם כ"א כמו שכתב אצל בני יששכר יודעי בינה לעתים מה יעשו ישראל בכל הגולה, ואצלו סי' בשם האב"יב (ר"ת אחינו בני ישראל בגולה).

הסוד הגדול למה אחינו בני ישראל בגולה?

והנה מה שדיבר בסוד עם מורי וחמי זצ"ל לא אדע, ורק אשר שמעתי וראיתי ממנו אני כותב כי שקר שנאתי, והנה

האיש הזה דברתי עמו בד"ת ביו"ט והוא רצה רק בלימוד הפייט של ר"א הקליר, ובו דרש ע"ד האמת וכו' עם עמקות אשר ל"ה מוחי סובל, בשרשי הגלגולים, ועד"ז גילה לי הנשמות של דוריננו, ואמר כי הראשונים מן לועזים בלע"ז המה באו בגלגול מן דור של כת ש"ץ ימ"ש, כאשר נכשלו עם חצונים ובאו לחיצונים.

אלמלא השיג כל רצונו בא משיח!

ואעתיק ממקצת מספר ה"אביב" מהנוגע לדעת בדורנו וזה לשונו:

רבי נתן אדלר ותלמידו רבי משה סופר מפראנקפוט דמיין מקובלים בנסתר, רבי נתן אדלר רצה לפסול השוחטים דפראנקפוט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחי' וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הסמ"ך מ"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברוח מפראנקפוט דמיין ועל ר' משולם טימסניץ מפראנקפוט דמיין כתב נשמת שרף - ועל הנודע ביהודה כתב עינו כעין חשמל - ועל מדינת מעהרן פיהם כתב נחתם היא עם חותמו של סמ"ך מ"ם רחמנא ליצלן, וישמור עצמו כל בעל נפש לעבור שם (ואין לך דבר שעומד בפני התשובה).

ובעיר פראג כל זמן שהיה הנודע ביהודה בחיים ללא היה יכול הסמ"ך מ"ם להיות שם, רק בדוחק בבחי' אורח ועכשיו מולך שם, ותחלת הקלקול יצא על ידי חזן וקאה"ר וכו' - ועל בתי כנסיות אלו כתב שם, כל תפלתם בהם תועבה כמו אשר מתפלל בבית הכבוד, וגרוע יותר כי שם אשר מזכירין שם.

ועוד זאת הי' לי לפלא, כי בבית מורי וחמי היה כלב מונח תחת שלחנו תמיד ובשום אופן לא היה כח

לגרשו מן הבית, וכל הכאות בו לא הועילו, וכאשר ראה הוא כן אמר לי למה אינו מתקן את הכלב הזה, וכי לא ידע מנהו כי זה הי' רב לוע"ז ממקום פלוני ושהי' סמוך לו, אשר קללו בקללות נמרצות, ונתגלגל בכלב הזה, והיא בסוד ויקרא ל"ה נובח בשמו, כי לה ראשי תיבות לשון הנכרים, (וכזה כתב בילקוט ראובני גם בראשי תיבות לשון הרע).

וחשבתי שאינו כדאי להזכיר זה למורי וחמי, אך בא היום וכו', ספרתי דברים הנ"ל למורי וחמי אשר אמר לי האיש הנעלמי הנ"ל, והשיב לי אני לא אדע איזה תיקון לעשות לו, והגדתי זה להנ"ל, וא"ל זה תיקונו אשר יעשה לו והגדתיו למורי וחמי ועשה כן, ומן אותה השעה נעלם הכלב ולא בא עוד והי' לפלא, וגם בעיני יפלא, והאיש הנ"ל ברגלו בא וברגלו הלך בבוקר אסרו חג אחר תפלת שחרית, והיה ברצונו שיסע על מסילת הברזל כנהוג ולשלם בעדו ולא רצה לקבל שום ממון לעזר וכתב, כי אם לקיים את פקודתו אשר קבל מן הראשים שלהם, להיות פסח אצלינו לבד, ושוב לשוב לדרכו אשר פנה על דרך קאשווא, ומשם דרך פולין ורוסיא לפנות, והלכתי אני עם בני הישיבה שלי שהי' לי לערך ע' תלמודים אז, ללותו לדרכו, עד כי נעלם, עד כאן.

שאלה ב': למה נחתם מדינת מעהרן בחותמו של הסמ"ך מ"ם?

תשובה! א. ידוע דהמלאך המות הוא הסמ"ך מ"ם ואין לו זמן לעבוד בריטעיל ונעשה חכם ונעשה סיטונאי (האלסעילער), וכל תכסיסי מלחמה של הסמ"ך מ"ם" הוא, שמעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה שהבשר לא יהיה כשר.

ב. ידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דילי' ועל ידי זה הכל ברשתו.

ג. ראה מה שכתב בעל "תולדות יעקב יוסף" (פרשת נשא בד"ה העולה) וזה לשון קדשו: עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דיליה המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו ברשתו, עיי"ש. ועל ידי זה מעבירים על הדת ונעשים אפיקורסים.

(ב) בספר הקדוש קב הישר פרק ק"ב וזה לשון קדשו: אברהם יצחק יעקב חיו כמנץ בשר, וזהו הסוד בשר בשדה טריפה לא תאכלו. = אברהם היה חי 175 שנים, יצחק – 180 שנים, יעקב – 147 שנים, צרפם יחד $147+180=175$ שנים, כי האבות הן בקדושה נגד הקליפה. וזהו הסוד (שמות כב, ל), "ובשר בשדה טריפה לא תאכלו", כי "בשר" הוא גם כן גימטרי' תק"ב, 502.

ב. עוד כתב שם בקב הישר: אדום = 51 = ישמעאל 451 בגימטרי' בשר 502.

ד. בשאלות ותשובות דברי חיים (יו"ד חלק א' סימן ז') כותב שעל ידי שוחטים שהיו קלים, הרבה קהילות התקלקלו בגרמניה, ועזבו את דרך היהדות רח"ל (עיי"ש באריכות). ובתבואת שור כתוב: שהשוחט חייב להיות ירא שמים מרבים, שהיראת שמים יראה על פניו, ואם לא אז הוא מתקלקל יותר ויותר, וממילא הוא מקלקל גם אחרים האוכלים משחיטתו, הם מתמלאים מטומאה עד שהם הופכים לאפיקורסים. (י"טויל בפרדס" מערכת שחיטה של רבה של שאמלוי זצ"ל).

שאלה ג': למה השכינה עדיין בגלות, ועדיין לא נבנה בית המקדש בימינו, הלא כולנו מתפללים ולירושלים עירך ברחמים תשוב, ויש לנו ברוך השם היום מיליוני בעלי תשובה המניחים תפילין, ושומרים שבת, אז מי מעכב?

תשובה: בספר "ברית מטה משה" על הגדה של פסח בדף האחרון [נדפס לפני ד' מאות שנה] וז"ל:

ועכשיו שאיתרע חזקתם [של השוחטים] ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתינו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו. וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר הירעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשוע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינו מדקדקים כל כך וממהרים לשחוט וקרוב לוודאי שמאכילין נבילות וטריפות כאשר נתברר...ומי שיהי' מותמי' בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בוודאי מנהג אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו

סח הבעל שם טוב והשחיטה

לאכול בשר ואל תקרי וישטחו אלא וישחטו שהיה נתחייבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר תאוה היינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם חס ושלום, ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששחטו לעצמם בסכין פגומה כמו כן יהיה מיתתם בכלל נבילה וטרפה לכל הוא הקליפה רח"ל תשליך אותם, ומוכרח להיות מגולגל בכלב וכו' עיי"ש באריכות גדול.

א) הצדיק הקדוש רבי נתן אדלער זי"ע במלחמתו הגדולה להביא משיח

בספר דרך הנשר מובא מהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער, שעיקר עיכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטריפות ואם יתקנו זאת יבא תיכף ומיד ממש, ואעתיק מה שכתב שם ממקצת מספר "האבי"ב" [ראשי תיבות אחינו בני ישראל בגולה] מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלער ותלמידו ר' משה סופר מפרעשבורג מקובלים בנסתר, ר' נתן אדלער רצה לפסול השוחטים דפראנקפורט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחי' וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הסמ"ך מ"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברוח. וזה היה סוד ירידת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמז על זה ב"זע"ס" תצעד אר"ץ, ראשי תיבות: זביחה עירובין מקוואות.

(ב) אכילת חלב מביא את האדם לכפור באלוקי ישראל
כמו שראינו אצל שבתי צבי ימח שמו וזכרו.

ובנוסף לזה נביא גביית עדות מבית דין הגדול
שבירושלים - איך ששבתי צבי לקח מנין
והאכיל אותם חלב הכליות שהיא איסור כרת ועשה על
זה הברכה ברוך אתה ד' אלקינו מלך העולם מתיר
אסורים, כמו שמובא בספר תורת הקנאות לרבינו יעקב
מעמדין זצ"ל והיא קבוצת מאמרים וכתבים נגד שבתי
צבי ומתי סודו, נדפס באמסטערדאם תקי"ב. ונדפס
בדפוס צילום בירושלים תשל"א ע"י הוצאת מקור, וז"ל:

טופס קבלת עדות בירושלים תוב"ב: במותב תלתא
בי דינא כחדא הוינא, ואתא לקדמנא החכם
הכולל מהור"ר משה חביב איש ספרדי והעיד בתורת עדות
(בלשונו), וז"ל בלה"ק: אני מעיד שמפורסם הדבר בין
תלמידי חכמים בירושלים וחברון, ששבתי צבי תר"ו קודם
שהמיר דתו, האכיל חלב כליות לעשרה מישראל, גם צוה
להם להקריב פסח בחוץ לארץ והאכילם כסדר אכילת פסח,
גם עשה ברכה על אכילת חלב בזו הנוסחא, ברוך אתה ה'
מתיר אסורים, וגם שמעתי דבר זה מאדם אחד בעל תורה
גדול שעשה גם כן דבר זה ואחר כך עשה תשובה, גם שמעתי
שבשנת תכ"ה גילה שבתי צבי על עצמו שהוא משיח בן
דוד..... עוד שמעתי מהחכם הכולל הרב **אברהם יצחקי**
אב"ד ור"מ דספרדים בעיה"ק ירושלים תוב"ב, ששמע מרבו
הגדול החכם הכולל מהור"ר **משה גלאנטי** אומר, מתחילה
לא הייתי מבזה לשבתי צבי ימח שמו וזכרו, אף על פי שלא
הייתי מאמין בו, רק אחר שראיתי כתב יד של **שבתי צבי**
ימח שמו וזכרו שכתב לכאן לאחד שהיה מאמין בו, וחתם

את עצמו אני הוי"ה אלקיכם שבתי צבי, דהיינו שכתב שם הקדוש ככתיבתו, אחר זה אני מחרים אותו בכל יום ויום.

ואחרון אחרון חביב, נסיים החיבור בסוד גדול [שסוד בגימטרי' 70, והספר נגמר ב70 עמודים] איך שהבעל שם טוב הקדוש נלחם על השחיטה, וראה הגזירה הנוראה של אוישוויץ רח"ל וניסה לבטלו ולהציל את עם ישראל מכלי חס ושלום.

מכתב שכתב הצדיק הקדוש מורינו ורבינו רבי ישראל בעל שם טוב זי"ע לחבירו הרב הק' מ' מרדכי מטלוסט זי"ע

[בן גילו הצדיק נסתר] - כך כתב בכמה מכתבים מהבעש"ט זי"ע אליו]

באגרת הקודש [דף קעב] (יג), מכתב ס' [נו' 183]: [נדפס בספר "התמים" - יצא לאור בווארשא י"ב לחודש תמוז שנת תרצ"ו - חוברת רביעית] וזה לשונו:

ב"ה, אור ליום ג' ראה ת"ק טי"ת אושפיצין,
 לחברי הרב הק' מ' מרדכי מטלוסט
 למע"ש (למען שמו) תיכף לבוא כי רואה אני דברים
לא טובים על הקהלה, וטובים השנים מן האחד
ונמתיק סוד, "וסוד ה' ליראיו", בטחוני חזק שתכף
 תבוא לפה תקח אתך הכתבים הידועים לך ממורינו הק'
 ני"ע כי נחוצים הם לי.
 חברך דו"ש באהבה נאמנה. ישראל בע"ש מטלוסט.

בעזרת השם יתברך

קונטרס

תיקון הכשרות

מכתב שנכתב לכ"ק מרן אדמו"ר מקאשוי שליט"א
בעל מחבר שו"ת ברכת שמים על הש"ס, שו"ת ברכת שמים על ד"ח שו"ע
בעדפארד היללס נוא יארק

בו יבואר גודל ההזנחה במצב הכשרות של השחיטה והניקור
גם יבואר בו איך שהסמ"ך מ"ם מתלבש לראש הלוחמים
נגד ציונות, ומנהל את הכלל ישראל כצאן לטבח רח"ל,
ואין איש שם על לב, שהס"מ עשה הסכם עם סאטמאר.
אני נותן לכם ציונות, ואתם תתנו לי כשרות הבשר.

מאת הרה"ג רבי שלמה יודא שווייצער
רב דקהל דרכי נועם
מחבר ספר שו"ת לשלמה משפטיך על ד'
חלקי שו"ע, לשלמה משפטיך על התורה
ודרשות שלמה ג' חלקים, ועוד.

יצא לאור על ידי
וועד הכשרות דהתאחדות הקהילות
אדר תשמ"א לפ"ק

קונטרס

תיקון הכשרות

**מכתב גלוי מאחד מחברי ועד הפועל של ועד
הכשרות דהתאחדות הקהלות**

ראש חודש שבט שנת תשמ"א לפ"ק

אורך ימים ושנות חיים ושלום, לכבוד הרב הגאון
המפורסם כערוגת הבשם, גן הדסים, אוצר בלום,
סיני ועוקר הרים, חמדת הימים, נזר הזמן מיחידי
דורינו וכו' וכו' ה"ה מוהר"ר **רפאל בלום** שליט"א,
ר"מ דישיבת אהל שמואל ואב"ד דק"ק קאשוי
יצ"ו.

אחדשה"ט, אקוה שהכל עצהיו"ט, כה יתן ה' וכה
יוסיף, שנשמע אך טוב סלה, ועד זקנה ושיבה ינוב
בטובה, ועיניו תחזנה בנים שבים לגבולם ברננים.
הנה מה שהניעני לבוא אל הדרת גאונו היות
שראיתי מכתב פיתוחי חותם איגרת הקדש מארגון
הרבני "**התאחדות הרבנים**" חתום מחוג מצומצם
של רבנים, וגם מעלת כבוד תורתו בין ראשי
המדברים בדבור של קשות נגד הני בריוני רשיעי

אשר מלאה ידם לשלוח יד ולפגוע בתלמיד חכם, וגם נגד עתון אשר בא בכותבת הגסה נגד תלמיד חכם [כונתו על מכתב מחאה נגד בריוני סטמר שהתנפלו בליל שבת ברחוב על הגה"צ מסאמבאטהעלי זצ"ל, ויבדל לחיים טובים בנו הרה"ג ר' חיים ליב כ"ץ שליט"א והכו אותם הכאות של ממש, בעת מחלוקת סטמר-בלז], ובאתי להודות לו, וברוך השם שאחר כמה עשרות שנים של הטרדות נגד תלמיד חכם נשמע דברי מחאה, אשר כל הזמן לא נשמע אף פעם אף מילא, ומסתמא זה השפעת של הד"ג, וכן שמעתי שהשפעתו הולכת וגוברת והוא מראשי המדברים של התאחדות הרבנים, וברוך השם שזכינו לזה, אחר שלפני כמה שנים שזכיתי לבקר בהיכל קדשו, ושוחחנו מכמה דברים העומדים על הפרק, התנצל מע"כ שהגם שהוא בין הנהלת התאחדות הרבנים, אבל זה כמה שנים שלא נקרא אל ההתוועדות ושתיקתו יפה מדיבורו, ורק ינסה להשפיע מהצד וזה בענין הנשגב של כשרות, אבל לדאבונינו לא נשמעו דבריו וכל הוועד הכשרות נתבטל בעווי"ה, אבל עכשיו ששמו של מעכ"ת הולך בין גדולי רמים והוא משנה לנשיא התאחדות הרבנים ועל פיו יצא, ע"כ אמרתי עת רצון הוא ואין מזרזין אלא למזרזין, הלא רומעכ"ת לבו ער לכל דבר שבקדושה, ע"כ אמרתי עת לדבר אשירה וירוח לי.

הנה זה מזמן שנדפס במדריך הכשרות על ההזנחה גדולה בשטח הכשרות, אפי' בין השופר, שופרו שהם מפרסמים שהשגחתם היא למהדרין מן המהדרין ועומדים תחת השגחת היימישע רבנים ואדמו"רים, ובפרט בשחיטת גסות ועופות, ובאו דבריהם בשני חוברות של המדריך נדפס בשנת תשל"ז, והדבר עשה בשעתו רעש גדול עד שנרעשו אמות הסיפים, ופה ופה שמעו תביעות לעשות התקונים הדרושים, והי' זה קודם חג הפסח.

מה עשו הבעלי בתים על אידישקייט באמעריקא בכלל ובוויליאמסבורג בפרט, נעשו לרוח של שקר בפי נביאיהם הם הרבנים המלחכי פינכו שלהם, כשהגיע שבת הגדול הוא השבת שמנהג קדמונים שהרבנים ידרשו להזהיר ההמונים לעמוד על המשמר לשמר את עצמם ולגדר גדרים שלא לבא לידי איסור, ובמקום להרעיש על התיקונים הדרושים הוכרחו הרבנים לדרש כנביאי אחאב שהכל עצהיו"ט ואך טוב ושלום במחננו ואין יסוד להשמועה כדרכם בטומאה בכל פעם שמביאים תלונה נגדם מכחישים את זה (בה בשעה שנתברר הדבר מאחד מרבניהם ה"ה כש"ת הרה"ג מטשאקאוה שליט"א וכנדפס מכתבו שם בקובץ המדריך, איך שכותב אל הנהלת התאחדות הרבנים לאחר שבקר במקומות שחיטה וכותב שם על ההזנחה ומדבריו מתאשרים כל התלונות כעין

שנדפס בקובצי הכשרות עד כדי כך שאחד מרבניהם אמר בדרשתו על עסקני הוועד אף שכוונותיהם רצויים אך אין מעשיהם רצויים. ותיכף אחר הדרשה התנפלו עליו אנשי הכת הטמאה החנפים הצבועים שמתכסים באדרת שער שגנבו מפנחס קנאה, וצעקו עליו איך הרהיב להגיד שכוונותיהם רצויים, והוכרח לנגד רצונו להחזיר ולהגיד כל מה ששמו בפיו, אמר בדרשתו על אנשי ועד הכשרות הגם שכוונותיהם רצויות אבל אין מעשיהם רצויים. וככה הם מעשה הכת, ומה לנו להאריך בזה, אבל העיקר שאז בעת הזאת קראו את הרה"ג מדעברעצין שליט"א אל האדמו"ר מסאטמאר זצ"ל, ומסתמא כבר הביאו דבה לפניו על הרב מדעברעצין כי מחריב את היהדות החרדית ושיגיד לו שיפסיק את העבודה עם הוועד כשרות, (כמו שהוכיח סופו על תחילתו) אבל הרב מדעברעצין תיכף בהכנסו פנימה התחיל לדבר, ואמר היות שישנם אברכים שאומרים שראו דברים שלא כשורה אצל השחיטות, והגם שגם הוא לא יודע אם יש ממש בדבריהם, אבל במקרה כזה צריכים להושיב בי"ד, לשמוע מה בפיהם ולברר הדבר ע"כ, וכאשר שמע הגה"ק מסאטמאר את דבריו אמר יא אודאי זאל מען זעצען אַ בי"ד ותפס את ידו הרב מדעברעצין ונתן לו סל של ברכות ע"ז, זה הי' ערב שבת הגדול תשל"ז, ותיכף אחר חג הפסח אז

הוצרכתי לדבר עם הרה"ג מדעברעצין וסרתי לביתו, וכאשר קרבתי אצלו צלצל הטלפון ובצד השני הי' הרה"ג מפאפא שליט"א, ודברו ארוכות מכל הענין הזה ולבסוף על שאלת הרה"ג מפאפא "נו וואָס טוט מען" ענה לו הרב מדעברעצין וואָס פרעגט איר וואָס טוט מען הלא כבר הורה זקן כוונתו על האדמו"ר מסאטמאר אז מען זאָל זעצען אַ ביי"ד, והתחיל הדיון ביניהם מי יהי' בבי"ד והציע הרב מדעברעצין שהוא והרב מסיגעט יהיו כבוררים שהוא יציג ויציע את טענת עסקני ועד הכשרות, וגם יביא אותם לבי"ד אותם שהם אחראים על כתיבת מדריך השחיטה, והרה"ג מסיגעט ידבר בשם השוחטים והבודקים, וגם יביא אותם לבי"ד, וחוץ מזה יהי' ביי"ד נייטראלי של שלשה רבנים, ואני הקי' גם כן לקחתי חלק בשיחה כי ידעתי את עמדתו של אנשי הועד ותבעתי בתוקף שהרה"ג מקאשוי שליט"א מוכרח להיות בבי"ד, והסכים הרה"ג מפאפא שהוא ג"כ יהי' מהבי"ד והוא הציע לשתף את הרה"ג מסאמבאטהעלי שליט"א, כי בזה יהי' ביי"ד נייטראלי, ונמנו וגמרו וכולם הסכימו וכבר נקבע מקום וזמן ואני הקי' והר' ר' ישראל קאסינער נסענו מביתנו למקום המיועד, וכשבאנו למקום נתוודע לנו, כי ברגע האחרון טלפן האדמו"ר מסיגעט להרב מדעברעצין כי הוא לא מסכים על השתתפות הרבנים מקאשוי וסאמבעטהעלי בבי"ד,

ואז ראינו כי הוא לא מעונין בבי"ד נייטרלי שיתברר הדבר לאמיתו ויצא כנגה משפט רק רוצה בבי"ד שיוכל להטות אותו לטובתו ולכבודו, אז כמובן שלא הסכמנו, כי אח"כ יתפאר שהבי"ד בררו שאין יסוד לדברי המעררים, ומוטב שהדבר ישאר בספק ואז הירא את דבר ה' מעבדי הסיגעטער יפריש עצמו מאכילת בשר ע"כ.

והנה מה נאמר ומה נדבר וכבר עברו כמעט ארבע שנים, ועוד הדבר תלוי ועומד, בדבר שגדולי הרבנים ומתוכם ג"כ הגה"ק מסאטמאר זצ"ל החליטו שהדבר צריך לישיבת בי"ד לברר הדבר, בא אותו האיש ורצה גם בזה בדבר שכל הכשרות באמעריקע לדורות תלוי בזה, רצה גם בזה לעוות הדין, וחטאו הוא בכפליים, עוות הדין וספק טריפות, שע"ז לבד אמרו חז"ל **טוב שבטבחים שותפו של עמלק** ופרשיז"ל **ספיקי טריפות בא לידו וחס על ממונו ומאכילן לישראל, והוא הוא העומד בראש היהדות החרדית**, אבל הלא זה עוד מהקטנות סוף כל סוף הלא הבשר נשחט, ואפי' הנוגשים אצים כלו מעשיכם, מסתמא הוא נשחט כהוגן, ואם מחמת מהירות לא נשחט מיעוט כהוגן אם זה בתרגולות יכולים לסמוך שתרגולת בנוצתה בטלה ברוב, וממילא להמון האוכלים נתבטל בשבילם ונעשה כהיתר אצלם, ואחר שהם שוגגים שאין יודעים שנתבטל בשבילם ולא ניחא להו, מותר אף שנתבטל

בשבילם כמבואר בסי' צ"ט בט"ז ובאחרונים שם, ורק דהשוחט עבר שבטל איסור לכתחילה, מכל מקום הלה לדעת הרשב"א הוא מדרבנן דוקא "נו וואָס טוט מען נישט פאַר פרנסה" [מה לא עושים בשביל פרנסה] הלא אחרים שעוסקים בביזנעס יש שמשקרים ועוברים על איסור גזילה דהוא לכו"ע מן התורה כמו שאמר לי שוחט, ואפי' בגסות יש לסמוך גם כן על הפוסקים דבכבש שלם בעורו הוי כמו תרנגולת בנוצתה דבטלה, ואפי' אם נולד החשש בבדיקת הריאה דעל ידי החפזון נתערבה חתיכות מבהמה שנטרפה הלה מן התורה נתבטלה, ומדרבנן אולי יש לסמוך על הפוסקים שחתיכה גדולה יותר מדי היא דומי' דתרנגולת בנוצתה, ואף דהרמ"א מחמיר מכל מקום אולי כיון שאומרים ויצמח פורקני' סוברים שהם ספרדים וסומכים על המחבר בזה "נישט געפערליך" [לא נורא].

אבל מה עם החלב הלא חלב בעין שהיא על החתיכה וניכרת אין בטילה, ומי שבא לידו וקונה החתיכה בחלבה וניכרת רק הוא חושב שהוא שומן בודאי אין בטילה, וחוף מזה הלא חלב עם בשר הוי מין בשאינו מינו דאין בטילה וצריך ס' בחתיכה המבושלת, ויש חשש שיאכל כזית חלב בעין והוא איסור כרת, ועל כל פנים אפי' בטעם הלה קיי"ל טעם כעיקר דאורייתא.

והנה אשתקד דברתי עם בניכם וחתניכם בחומר הדבר, הלא הם היו עמדי בהיות הרב מלאכי באחד מבוטשער סטאר'ס הכי חשובים וצוה למנקר לנקר ונתן לו החתיכה בחזקת מנוקרת, אמר הרב מלאכי שיש בו חלב דאורייתא והסכים עמו הרה"ח ר' מרדכי פרידמן, ואחר כך הלכנו לבוטשער סטאר של קהלת סאטמאר בבארא פארק וקנינו חתיכה של בשר מהחנות בחזקת מנוקרת ובנמלח והודח וג"כ הראה על חלב הנשאר, וכולנו שמענו באזנינו ("אוי לאזנים שכך שומעות") וכאשר נתבקש ר' מרדכי פרידמן מהרב מלאכי לילך להתאחדות הרבנים ולהגיד, אמר שהוא לא ילך לבדו רק עם הרב מלאכי. והרב מלאכי חכה עד בוש אבל לחנם, כי לא נקרא להאסיפה, ורק הם קראו הבוטשער'ס הבורים ועל עדותם שבהונגרי' היו נוהגים כך, הוציאו את הכרוז של "יאכלו ענבים" ואם היו עוד ענוים או חסידים א' מהם שלא אכלו (הלא מחלוקת בגמ' מי גדול חסידים או ענוים) החליטו להאכילו גם לענוים, ומסתמא הם הכריעו דענוה גדולה מכולם על כן האכילם גם לענוים, וזה בשעה שיש מנקר בן תורה אומר שבהונגרי' היו מנקרים כמו שאומר הרב מלאכי, ויש לנו ב' עדים המכחישים הבוטשער'ס, הוה ליי תרי לגבי תרי ובהמה בחיי' בחזקת איסור לגבי ספק הנולד מחיים, הגם אפשר שיש לחלק דזה דוקא בספק בשחיטה או בנטרף א'

מהאברים, שעל ידי זה שדו תיכלה בכולה, מה שאין כן בספק חלב דאין כשרות הבהמה תלוי בזה ורק הספק לגבי אותה חתיכה וצ"ע, אבל אין צריכין לזה דעל כל פנים מידי ספיקא ודאי לא נפקא והוי ספק איסור כריתות, ובפרט דהדבר יכול להתברר על ידי שהיו מביאים האומנים הבקיאים בזה, והי' יכול להתברר, וממילא הוי ספק התלוי בחסרון ידיעה ולא נחשב לספק כלל, והוי רק כמו ספק חלב אכל ספק שומן וחייב באשם תלוי, וברור אם היו הבוטשער'ס עומדים פנים אל פנים והי' מראה להם שאין יודעים כלום בהלכה לא הי' להם פה להשיב ולא מצח להרים ראש, ולא עשו זה כי חששו מפני כבודם וממונם, כי אם היו חוששים באמת לברר אפי' עכשיו יכולים להביא את הרב מלאכי, ואם הם מפיצים שמועות שהוא לא רצה ולא רוצה לבוא, יפנו אלי ואני אביאנו תנה אותו על ידי ואני אשיבנו. אבל לא צריכים לזה, יכולים להביא את המנקרים של העדה החרדית כי הלא הרב מלאכי הוא מהרבנות הראשית ופסול לעדות לאנשי השיטה, וישמעו מה שאומר המנקר של העדה החרדית, ואם ספק לכם מה שיאמר אגלה לכם, כי אשתקד כשבקרתי בארץ הקודש סרתי לבית הגאב"ד שליט"א הגר"יי ווייס שליט"א, ושאלתי אותו מה הוא אומר על כל הפרשה של ניקור שגלה הרב מלאכי, ואמר לי שהרב מלאכי בא אצלו

בלויית המנקר של העדה החרדית וספר לו על כל הגילויין שלו באמעריקא והטעות שלו, והמנקר של העדה אמר שפה בארץ ישראל מנקרים ככל אשר אומר הרב מלאכי ע"כ, וכששאלתי אותו למה הוא שותק אמר לי אני לא מתערב באמעריקא, הלא יש שם רבנים, ואחר כך אמר לי אם לא הי' בא הרב מלאכי עם רעש היו יכולים לפעול אצלם להנהיג באמעריקא את תורת הניקור כמו בארץ ישראל, עד כאן וד"ל.

והנה לא רציתי להגיד להגאב"ד, שהרב מלאכי לא עשה הרעש רק לאחר כמה שבועות שדפק על כל הדלתות ודחו אותו בלך ושוב מאַרגען איבער-מאָרגען, גיי צו דעם, גיי צו יענעם, [מחר מחרתיים, לך לזה, לך לאחר] עד שאחד מן הרבנים ואחד מן האדמורי"ם יעץ לו אחר שאין דבריו נשמעים שיצא בקול רעש והם יקראו אותו לדין תורה ויהי' הוא הנתבע, אבל לא רציתי להגיד לו, כי בלא"ה ראיתי שהוא לא רוצה להתערב, כי אמר לי תי' ואיבעית אימא והתי' הראשון מספיק גם אם הי' יודע האמת, כי אם מתבוננים הלא מה חילוק יש, כי הלה זה נוגע ביסודי התורה, ומה אם אמר בקול רעש, וכי בשביל שפגע קצת בכבוד מותר לאכול חֵלֶב? וכי איך צריכים לדבר למאכילי ומכשילי הרבים, אם הי' בהם יראת שמים הי' צריכים לירד מכסאם ולקרוע בגדיהם ולשים שק כסותם, וכאן

עוד תובעים כבוד, ואם אמרו שצריכים לומר תוכחה בניחותא זה לפשוטי עם, שמשוקעים בתאוות ובמדות רעות של גאוה צריך להיות התוכחה לבאר להם חומר האיסור ושאין ראוי לעשות כן וכיוצא, אבל לא להרבנים מנהיגי קהלות גדולות, הלא חבר אין צריך התראה, וכי בשביל פגיעה בכבודם המוסרח מותר להאכיל נבילה (סליחה, חֶלֶב איסור כריתות)? הלא הם מאנשים שאוכלים שמורה מצה?, ונוהרים ממצה שרוי מפני איזה חשש רחוק?, וכאן המדבור מאיסור ברור, ואפי' לשיטתם דבאונגארען היו מנקרין באופן כזה על פי רבינו הרמ"א, אבל האם משנת חסידים היא, הלא באונגארן היו נוהגין במיעוץ ומשמוש על פי רבינו הרמ"א, והיו אוכלים שטאפ גאנז על פי גדולי הפוסקים, וגדולי אונגארין כמו רבינו הח"ס הי' אוכל קניידלעך בליל הסדר, ורבינו הכתב סופר התיר מאשין מצות, וכן נהגו בכל אויבערלאנד, ואפי' כאן בעדת יראים אופים מאשין מצות בהכשר האב"ד, אבל לא אנשי ויצמח פורקניי שהחמירו בכל זה, ולמה לא נחמיר בדברים שלהרבה פוסקים הוא חֶלֶב דאורייתא, ובפרט שתורת הניקור הזו נתקבלה עכשיו בכל ארץ ישראל אפי' בין האשכנזים ואפי' הרבנות הראשית נוהגין על פי חומרה זו, אוי לנו שאפילו כהרבנות הראשית לא היינו, ובפרט שיש שאלות גדולות לאנשי ארץ ישראל הבאים לכאן

בחומרי המקום שהלך משם, וזה בנוגע להלכה, אם הי' המדובר מרבני אונגארין כמו אנשי עדת יראים שגם לא נהגו לילך עם זקן מגודל, רק "צו לצו קו לקו זעיר שם זעיר שם", אבל חובשי שטריימיל ווייסע זאָקען עם פיאות ארוכות של עשרה מעטער למה לא להחמיר במאכלים, לחוש לכל הדעות, הלא זה יסוד החסידות לעשות בכל מצוה לפי מה שאמרה התורה, וכמו שכתב במסילת ישרים וכן בחובת הלבבות "שחסיד בורח מצ"ט שערי היתר – אם יש אפילו רק אחוז א' של איסור מחמיר". ובפרט חסידים ההולכים בשיטת הבעש"ט, היו מחמירים מאד ליזהר בכשרות המאכלים, אפי' בדבר שאין אלא לחומרא בעלמא, עיין מאור ושמש סוף פרשת שמיני כדי שנשמור עצמינו ממאכלות אסורות ונזכה להשגת התורה ואפי' מן דבר שאין אסור אלא משום חומרא בעלמא יש לו לאדם ליזהר בהן וכו', אבל אם מיקל על עצמו אפי' בדבר שאין אלא חומרא בעלמא אפי' אם יתנהג דרכי חסידות ופרישות על כל הצדדים ושוקד על פתחי תורה ועבודה יום ולילה לא יוכל להשיג הקדושות עליונות על נכון וכו' ע"ש.

הרי לך משנת חסידים שנשנית בבית מדרשו של הנועם אלימלך והחוזה מלובלין זיע"א אשר מימיהם אנו שותים ומפיהם אנו חיים ע"כ. וכל זה אפי' לשיטתם דבאונגארען היו מנקרים כך, אבל

כיון שהם נמנים על עדת תלמידי החוזה מלובלין היו צריכים לחוש לחומרא, ולבסוף הם כותבים "יאכלו ענוים וישבעו", ואם יש עוד חסידים שהיו מחמירים על עצמם כדרך חסידים באו אלו ומאכילים אותם, ואפשר שהכריעו שחסידות גדולה מענוה כר"פ ב"י נגד ריב"ל, וממילא התירו את זה רק לענוים ולא לחסידים, והחסיד יחמיר על עצמו, הגם שחסידים כמונו הבינו מהלשון הזה שכשר לכל הדעות, כידוע היום שישנם חסידי עמי הארץ, אבל הגם שעמי הארץ אנו, אבל באכילה רוצים להיות חסידים ובדבר של צער כל הרוצה לעשות עצמו חסיד הרשות בידו, ואיך הכשילו אותנו לאכול הניקור של אונגארין.

בבגדי חסידים החמירו ללבוש כל השמונה בגדים לא די בלאנגע קאפטען ודרייפערטעל רעקעל שהי' נהוג באונגארין, כך מתדמים כקוף לבני אדם ללבוש כל הלבושים השטריימיל והבעקיטשעס והווייסע זאקען, והאם לא נאה לבני הווייסע זאקען להחמיר גם באכילה כמו אותם שאליהם מתדמים, אתמהה. ונחזור לראשונות, הלא המדובר כאן מאיסור חלב ממש, ומאי סידור בשחיטה ובדיקות, וכולם שותקים ומפחדים, מצד אי קוראים עצמם בשם קנאים, אבל כל הקנאות היא על חשבון הציונים לתקן הציונים, ולמה לא, הלא מן הציונים לא יגיע שום נזק כי הציונים מעולם לא הזיקו ולא עשו

טרור לרבנים שדברו כנגדם, ובפרט מן הקנאים דזמנינו במקום ללחום עם הציונות הם לוחמים ועושים מחלוקת ומפרידים ועושים פירוד לבבות במחנה שומרי תורה ומצות ופיזור לצדיקים וכו', ומי מרויח מזה רק הציונים, והם מאחלים לעצמם לוחמים כאלו, כי מוסיפים להם כח עוד, ובפרט שעל ידי זה מזניחים הכל, כי כנראה לדעתם הם עוסקים במצוה ופטור מן המצוה.

ושמעתי מכמה שהיו מן העוזרים בכשרות ובפרשת חלב, שאמרו יעצט דארף מען אלעס אפלאזען און לוחם זיין מיט דעם ציונות וואס איז כפירה [עכשיו צריכין להפסיק אם כל הענינים ורק ללחום נגד הציונות] (געמיינט די בעלזער), [חשבו על הבעלזער] און חלב איז נאָר אַ איסור כריתות, וכך עשו.

והנה נזכרתי מעשה מהגר"א שבא פעם לביהמ"ד ושמע שבחורים מדברים מהבעל דבר איך צריכים ללחום כנגדו, ואמר דער בעל דבר זאָגט רעד רעד אפי' פון מיר נאָר לערנט נישט [הבעל אומר לדבר לדבר רק לא ללמוד] עכ"ל, כי הלא התורה הקדושה היא החרב נגד הבעל דבר, ומה לו אם מדברים, איך צריכים ללחום נגדו, אם אין במה ללחם, וככה אומר הבעל דבר "אתם תלכו אופין ווייטען פראענט מיט די ציונים און די בעלזער נאָר דאָ קוקט זיך נישט אום" [אתם תלכו למלחמה נגד הציונים

והבעלזער, רק כאן אל תעשו כלום]. ואף שכסיל הוא הבעל דבר, אבל איש מלחמה הוא ובערמומיות גדולה הוא לוחם הבעל דבר, והוא משתמש כאן עם תכסיסי מלחמת יהושע, בעוד שכל העיר יצאו אחרי הרודפים שחשבו שבחוץ היא המלחמה והפקירו העיר, בעוד שעיקר המארב היי בעיר, ועד שחזרו היי כל העיר שרוף באש, כמו כן כאן הוא מעמיד פנים כאלו בארץ ישראל יש מלחמה גדולה עם הכפירה והמינות וצריכים ללחם שמה, ואם אומרים לו הלא ישנם גדולי תורה בארץ ישראל, הוא אומר, זיי זענען דאך אלע געכאפט, [הם כולם נתפסו ברשת הציונים] ומדביק להם גם כן את הלעיבעל של כפירה כאלו גם הם שייכים למחנה הציונים והכופרים ר"ל, וממילא צריכים לגייס את כל הכח נגד מלחמת הכפירה עם הציונים והאגודה.

והנה הרויח הבעל דבר בכפליים, קודם הוא עושה מחיל הלוחמים בעלי מחלוקת ובעלי לשון הרע ובעלי לצון לעשות ליצנות מגדולי התורה, שאין מבינים אפ"י השיחות חולין שלהם, ונכנס בהם הארס של ביזוי תלמידי חכמים כדאי בגמרא מאי אפיקורס מבזה תלמיד חכם" ובמקום ללחום עם אפיקורסים נעשים הם אפיקורסים, כי אפ"י נגיד שהם לא צודקים, הלא הם מוטעים, והטועה אפ"י ביי"ג עיקרים הוא אנוס, והמבזה אותו אם הוא תלמיד חכם הוא אפיקורס, כי איסור ביזוי תלמיד

חכם הוא מפורש בשולחן ערוך, וכל השו"ט של השיטה הוא דבר שנולד בזמנינו, ואין מפורש בשו"ע ומלתא דתליי בסברא היא, ובודאי כדאי בשביל זה לעשות מחלוקת וחילול שם שמים ר"ל ואין כאן מקומו להאריך.

אבל העיקר שמרויח שמזנינים את הכשרות על חשבון שלוחמים עם הכפירה, כי הלוחמים הם בארץ ישראל על שדה המלחמה שם, ובין כך ובין כך הוא מכניס את המארך שלו, החלב והדם והנבילה והטריפה, ונותן להלוחמים לאכל הסם המות הזה ונתטממים ר"ל.

וידוע מה שכותב הרמב"ם שמאכלות אסורות מביא לידי דעות כוזבות וכפירה^א ר"ל, נמצא במקום

(א) מעשה נורא מהרמב"ם אודות אנשי מדינה אחת שכפרו בתחיית

המתים מן התורה מפני שנטמטמו במאכלות אסורות

בספה"ק צפנח פענח ובספה"ק דגל מחנה אפרים (פרשת עקב) כתבו: ששמע מהבעל שם טוב זי"ע, שפעם אחת שאלו אנשי מדינה אחת במכתב להרמב"ם ז"ל על תחיית המתים לומר להם מן התורה. ומה שדרשו חז"ל בגמרא מן הפסוקים, אמרו שיש לדורשם באופן אחר. ולא רצה להשיבם הוא בעצמו דבר, אך אמר לתלמידו ר' שמואל אבן תבון שהוא ישיבם.

וזה תוכן דבריו בקיצור על פי חכמת הטבע, כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם, ומהדם יורד אל הכבד, ומהכבד עולה הברירות אל הלב, ומהלב יורד המובחר והדק אל המוח, ושם שורה השכל וחיות של האדם. ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא, נעשו דמיו צלולין וטהורין, ויש לו לב טהור, והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות להשיג אמיתית החיות שהיא אלקות של כל העולמות המחיי את כולם. ומי ששומר עצמו יותר,

להיות מחיל ה', יכולים להפך ר"ל להיות מחיל הסמ"ך מ"ם ר"ל, ואחר כל זה הוא עוד מכניס גאוה בלבם הלא ממחנה הלוחמים אנחנו, ומי ידמה לנו, הלא בודאי הכל על צד היותר טוב אצלינו, ומי שאומר דבר נגד הלוחמים, הלא אחת דתו וככה הוא המצב שבין הקוראים עצמם חסידים יהי' פחד לעורר על תיקון הכשרות, הלא אפי' רבינו הק' מראפשיץ ז"ל **ניבא שלפני ביאת המשיח יהי' רבי שישב עם הרבעצין שלו ביחד בעגלה**

ומקדש את אכילתו עפ"י דרכי ד' ותורתו, נעשה מזה בנין אב, והוא השכל לכל רמ"ח איבריו ומתקדשים ומתטהרים. וכן להיפוך ח"ו, נעשה בנין אב שכל עקור ומעופש בדעות זרות, וחיות שלו נעשה בחינת מת, והוא אבי אבות הטומאה וכו', ורמ"ח איבריו נטמאים וטמא טמא יקרא לכל דבר, ונעלם ממנו אמיתת החיות שהיא אלקות של כל העולמות, ונטמא ונופל לדיעות זרות ואלהים אחרים, הם אלילים אלמים מתים וחבחי מתים יקראו להם.

לכן התנאים ואמוראים ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שמרו נפשן שלא יתגאלו בפת בג הזקן וביין משתיו, ולכן האירו שכלם והי' שורה עליהם רוח הקודש, לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה, כי שרתה עליהם כח אלקי, אשר הוא ואורייתא כולא חד ואור נשמתם ג"כ הוא חוט המשולש אשר לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים. אבל אנשים הללו בודאי טמאים ונטמאו דמם, ומשם לבם ומוח שלהם נטמטם במאכלות האסורות והטמאות, ולכך החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות, ולא יכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי מאמרנו הבנוים עפ"י שכל אלקי עולם ומלך עליון. והואיל והענין פניהם ויצאו לחוץ, פתאום יבוא עליהם הכזרת, וכרות יכרתו אותם וכל אשר להם. וכך עלתה להם, כי לא היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך גדול והרג אותם וביזז כל אשר להם, ע"כ תוכן דבריו.

והחסידים ידחפו את העגלה ויאמרו שמעשה מרכבה היא, והזהיר רבינו מראפשיץ לא לסייע על כל פנים בדחיפת העגלה כזו מרבי שעובר על מדת חסידות ליסע עם הרבנית ביחד, אבל שיהיו חסידים שידחפו מרכבה טמאה של שור וחמור יחדיו וחתיכת חלב ביד לחטף שירים מזה, זה לא גילה לנו רבינו מראפשיץ, אבל באמת רבינו מראפשיץ ידע מזה, והזהיר אותנו עוד קודם לזה, ורק לא שמענו לו ומזה הגיע לנו כך, אבל האם לזה צריכים לאזהרת רבינו מראפשיץ, ואיך אנו מוצאים ידינו ורגלינו אם אנו אין לנו הכח להגיד מלה בדבר שנוגע בבבת עינינו, שזה הכשרות והדת, און מען רעדט זיך נאך איין אז מען איז קנאים [וחושבים על עצמם שהם קנאים].

והנה אשתקד הבטיחו לי בניכם היות שאתם עכשיו קרובים למלכות סיגעט וסאטמאר שתדברו על לבו לתקן הניקור, והנה עבר כמעט שנה ושום דבר לא אז ממקומו והדבר תלוי בכם, כי אתם החוט השדרה של התאחדות הרבנים, ואם אתם לא יכולים לפעול כנגדם מה אתם עושים שמה, ובכלל הגיע השעה לעשות מהתאחדות הרבנים אירגון ולא אדמור"י והנשיא יהי רב ולא רבי, כי באופן כזה ווערט דאָס אַ חסידיש געשעפט [נעשה מזה עסק חסידי] וכל הארגון פועל רק למען האינטערעס של הגעשעפט [הביזנעס].

וכשיכולים לעשות מחויבים לעשות, ובפרט עכשיו הספוק בידכם, כי הם צריכים אתכם ולא יהינו לעשות דבר כנגדכם.

על כן מצאתי לנכון לבוא אליכם בכותבת הגסה, ואם באיזה מילים אולי שגיתי בפגיעה בכבוד תורתכם הגדולה, אבקש את סליחתכם בזה, כי מרוב שיחי וכעסי דברתי זאת, ובאמת הי' ראוי לחדל אישים כמוני להיות נחבא אל הכלים כי מי אני ומה אני לבוא עם תביעות אל רב גדול וקדוש, ובודאי אני יכול לפטור עצמו בטענת "רישך בקרירה" ובפרט שאני אפי' לא ריש גרעותא, ובפרט שכל כך סבלתי מהכת הזאת וקפחו את פרנסתי, וגזלו את ממוני, ועמדו על גופי מאדי, ואחד מן החטאים הגדולים שלי הי' שעסקתי בוועד הכשרות, ובודאי אני פטור ולא יתבעו ממני, בפרט שאני טרוד מאוד בטרדות שונות, ועוד שכמה פעמים כתבתי להאדמו"ר מקאשוי שליט"א ולא קבלתי תשובה.

זה לא מכבר כתבתי לו העתק מכתבי שכתבתי לאנשי רב טוב על פנייתם לערכאות, והנני נבוכ בדעתי עד היום כי הגם ששמעתי שהם חזרו בהם ובטלו את תביעותיהם, מכל מקום אחר שנתפרסם הדבר בעתונות נשאר הרושם שמוסד רב טוב הלך לערכאות של גוים, והי' להם לפרסם בעתונות שהם חוזרים, והם לא עשו זאת, ונשאר רושם של חילול

שם שמים, ובפרט שלא נשמע דברי מחאה משום רב ומדשתקי ש"מ ניחא להו.

ולפי עניית דעתי כיון שעוררתי על הדבר, וכן כתבתי לרבנים, ועוד רבנים שדבריהם נשמעים יותר מדברי אני את נפשי הצלתי כנלענ"ד, והגם שכפי זה כל המכתב הארוך הזה הוא למותר כי ענין הכשרות הוא ידוע לכל, ואם רבים וגדולים ממני לא מוחים, מה לפעוט כמוני להתערב, מכל מקום על ענין הכשרות אני לא יכול להתאפק, לראות איך שמטמטמים ומטעים ציבור של רבבות יהודים כו' שרוצים לאכול למהדרין מן המהדרין, וחושבים כיון שחתום בחותם הקנאות, עליו אין להרהר, והבעל דבר מסייע להם בקנאותם זה כי ככל שיתגדל ויתקדש שמים הוא בטוח שלא יהינו לבדוק אחריהם, ואפי' מאותם שיודעים האמת נושאים להם פנים, כי הלא סוף כל סוף הם לוחמים עם הכפירה, אבל האם בכח הטמטום של הטומאה יכולים ללחום נגד הסמ"ך מ"ס, האם הי' מניח את זה אם לא שזה מסייע לו, ועל כן אני לא יכול לעצור במילין על כל פנים למסור הרגשותי לכבודו שליט"א, כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה, ואם מעלת כבוד תורתו לא יכול או "ער רעדט זיך איין אַז ער קען נישט" מה יש לצפות מאחרים.

והנה הגיע הזמן לארגן את הכשרות, ועיקר תיקון שהשוחטים והרבנים לא יקבלו משכורתם מהבעלי

בתים, כי באופן כזה כמעט מן הנמנע שהכל יהי על צד היותר טוב, וגם מפעם לפעם למנות רבנים שילכו לבדוק מהנעשה, ומפעם לפעם ילכו אחרים, ומי שרוצה יוכל לילך ולראות מהמתרחש ולמסור הדין וחשבון להממונים על זה, ובאופן כזה נוכל לצפות שהכשרות יוכל לבוא על תקונו, וגם בענייני הניקור צריכים להביא מנקר מומחה מארץ ישראל, ולשכנע אברכי הכולל ללמוד אותה מלאכה שיוכל גם להביא להם פרנסה, וכל זה בפקוח ועד הרבנים עד כאן.

ונא להסביר דבר זה להאדמו"ר מסיגעט סאטמאר, ואפי' ישבע לכם שהכל בסדר ושכל הרינונים הם בשקר, תגידו לו שכל זמן שהרבנים והשו"ב מקבלים משכורתם מאת הבעלי בתים אי אפשר שיהי טוב, וכל מי שיש לו מח בקדקדו מבין זה, ובפרט במדינה הזאת שיצרא דממונא הוא כל כך בתוקף, ובפרט על חשבון הכשרות שהיו קורין את המדינה הזאת די טרייפענע אמעריקא אז אפילו די שטיינער זענען טריפה [אמעריקא הטריפה שאפילו האבנים שלהם טריפה], ועדיין היא מרקדת בינינו, וראשית התיקון היא בכשרות כמו שכתב הגאון בעל נטע שורק, וכל זמן שלא יסתדר הדבר שיהי עינא פקיחא עם תקון בענין משכורת, לא נעשה עוד דבר, ותגידו להסיגעטער אם הוא לא יעשה דבר ממשי אנחנו לא נשב בחיבוק ידים.

ונקוה להשם יתברך שלא יעזוב את חסידיו
ולעולם נשמרו, ואצא בקידה ובמודים דרבנן,
ואתכה לתשובתו הרמה.

מנאי זעירא

שלמה יודא שווייצער